

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF REAP THE WIND

KAREN CHANCE

Ride the Storm

A CASSIE
PALMER NOVEL

"This isn't just urban fantasy—
it's storytelling at its best."

—SFRevu

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"KAREN CHANCE SİZİ BÜYÜLEYECEK."

-USA Today çoksatan yazarı Rebecca York

Cassie Palmer Romanları İçin Övgüler

"Sert, zeki bir kadın kahraman ve seksi, ürkütücü vampirlerle dolu, sizi boğazınızdan yakalayıp içine çekecek türden bir kitap. Bayıldım."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Patricia Briggs

"Müthiş bir tempo ve canlı karakterlerden oluşan dev bir kadroyla gerçekten heyecan verici bir kitap."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Charlaine Harris

"İlgi çekici bir kadın kahramanla harika bir eğlence."

-New York Times çoksatan yazarı Kelley Armstrong

"Karen Chance onun yanında yerini alıyor. . . Laurell K. Hamilton, Charlaine Harris, MaryJanice Davidson ve J. D. Robb bize kurtarılmayı beklemeyen güçlü bir kadın sunuyor. Aksiyon asla sürükleyici durur."

-SFRevu

"Cassie, zorluklara göğüs germeyi ve ayakları üzerinde durmayı öğrenmek zorunda kalan kadın kahramanların en iyi örneği. Her zamanki gibi, muhteşem Chance'in koşarak yere inen ve asla arkasına bakmayan bir hikaye sunacağına güvenebilirsiniz."

-RT Kitap Yorumları

"Heyecan verici ve yaratıcı."

-Booklist

"Hızlı temposu ve bazı eski mitolojilerin yaratıcı kullanımı, okuyucuları daha fazlası için heveslendirecek büyüleyici bir okumaya dönüşüyor."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Büyüleyici bir dünya... ...Yazar yazım tarzını yeniden keşfetmiş. ve beklentilerin çıtasını yükseltti. Hikâyesi şehir fantezisinin ötesine geçiyor ve epik fanteziye doğru ilerliyor."

-Vampirleri Seviyorum

"Olağanüstü. Karakterler sizi kendi dünyalarına çekiyor ve gitmenize izin vermiyor Diyalog komik; hikaye hızlı tempolu, entrikalarla dolu gerçekten ateşli seks sahneleri."

-The Romance Readers Connection

"Cassie çok yönlü bir karakter ve olay örgüsünün yoğunluğu ve karmaşıklığı onu fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak zorluyor."

-Publishers Weekly

"Bayan Chance, zaman yolculuğu, fantastik varlıklar, ateşli romantizm ve harika serisinin sağladığı kesintisiz aksiyon ile iyi inşa edilmiş dünyasını genişletmeye devam ediyor."

-Darque Yorumları

"Bayan Chance bir usta... Bağlanmaya değer bir seri."

-Fresh Fiction

Karen Chance tarafından yazılan kitaplar

CASSIE PALMER SERISI

*Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla Şafağı
Lanetle Ayı Avla
Yıldızları Ayart
Rüzgârı Biç
Fırtınayı Sürün*

GECE YARISI'NIN KIZI SERISI

*Geceyarısı'nın Kızı
Ölümün Metresi
Öfkenin Öpücüğü*

MIRCEA BASARAB SERISI

Maskeler

Ride the Storm

BİR CASSIE PALMER ROMANI

İAREN CHANCE

B E R KLEY
Yeni Yo rk

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı © 2017 Karen Chance

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Ebook ISBN 9781101989999

İlk Baskı Ağustos 2017

Kapak resmi Larry Rostant Kapak
tasarımı Adam Auerbach

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

*Başından beri beni destekleyen tüm
okuyucularıma.
Bu senin kitabın.*

İçindekiler

[Karen Chance'in Cassie Palmer](#)

[Romanları Kitaplarına Övgüler](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm Yirmibirinci](#)

[Bölüm Yirmiikinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz Dördüncü
Bölüm Otuz Beşinci
Bölüm Otuz Altıncı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırk Yirmi Birinci Bölüm Kırk
Birinci Bölüm Kırk
İkinci Bölüm KırkÜç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm Elli
Bir Bölüm Elli İki
Bölüm Elli Üç Bölüm
Elli Dört Bölüm Elli
Beş Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi
Bölüm Elli Sekiz
Bölüm Elli Dokuz
Bölüm Altmış Bölüm
Altmış Bir Bölüm
Sonuç
—
— .
—

Birinci Bölüm

Kirazlar dans ediyordu.

Bilincime geri döndüğümde gözümün önünde mutlu bir şekilde zıplıyorlardı, dolgun ve parlak kırmızıydılar ve zengin yeşil yapraklarla çerçevenmişlerdi.

Yakındaki bir masanın üzerindeki lambadan uzun, dar pencerenin perdelerine, yatağın karşısındaki başka bir masanın üzerindeki lavabo ve sürahiye kadar eski moda yatak odasındaki neredeyse her şeyi kaplıyorlardı. Tüm oda kırmızı bir denizin içinde çalkalanıyordu.

Yakından bakınca, tek tek parçalar sevimli görünüyordu. Hepsi bir arada ve şu anki bulanık görüşümle, bir katliam gerçekleşmiş gibi görünüyordu. Bir an için iğrenç derecede neşeli şeylere baktım ve bu görüntünün neden kurdeşen dökmeme neden olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sonra inledim ve başımın üzerine bir yastık çektim.

Benim adım Cassie Palmer ve açıkçası burası uyandığım en kötü yer değildi. Doğaüstü dünyanın baş kahini ve en sevdiğim kum torbası Pythia olduğumdan beri gözlerimi Vegas'ta bir vampir kalesinde, Fransa'da işkence dolu bir şatoda, Faerie'de nemli bir zindanda ve cehennemde bir kanepede açtım. Ve son olarak, altıncı yüzyıl Galler'inde omurgamı zedeleyen ve hâlâ iyileşemediğim bir ağaç kökünde.

Daha kötüsü de olabilirdi, dedim kendime acımasızca.

"Bütün gece orada öylece yatmayı mı planlıyorsun?" diye sordu sinirli bir ses.

Oh, bak. Daha kötüydü.

Yastığın altından bir göz attım ve beklediğim şeyi gördüm: yağlı sarı saçlar, kısık yeşil gözler, insanlara tepeden bakmak için yapılmış bir burun ve sesle eşleşen bir ifade.

Ve olmayan bir kıyafet.

Baştan çıkarma konusunda en iyi bilinen iblis ırkı olan incubi'lerin lordu olan Rosier'in Hugh Hefner marka bir sigara ceketini ve ipek salon pantolonunu giymesi gerekirdi. Onun yerine, çamurlu bir ev dokuması tunik giyiyordu.

ve kirli dizleri vardı. Ama o zaman burada olmamalıydı, burası neresi olursa olsun, yine de oldukça iyi bir fikrim vardı.

Ve bu sağ kolumu hareket ettirmeyi denemeden önceydi. Kelepçeler.

Bir yatağa kelepçelenmişim.

Kirazlarla kaplı bir yatak.

"Ne oldu?" Mırıldandım, çünkü sesim gözlerimden daha iyi çalışmıyordu.

"Hiçbir şey," dedi Rosier, etrafına küçümseyerek bakarak. "İster inanın ister inanmayın, bu Viktorya dönemi için son derece normal."

"Hayır." Ayağa kalktım ve kirazlar çok daha hızlı dans etmeye başlayınca hemen pişman oldum. Tekrar uzandım ve meyve kaplı duvar kağıdının boogaloo yapmasını izledim. "Hayır, yani, ne oldu?"

"Beni kurtarmaya geldin." Alaycılığı hissediliyordu.

Bunun yerine bir süre tavana bakmaya karar verdim. Beyaz ve sadeydi ve gözlerimi dinlendiriyordu. Ve yavaş yavaş her şey aklıma gelmeye başladı.

Rosier ve ben, oğlunu ve her zamanki suç ortağım John Pritkin'i bir iblis lanetinden kurtarmak için hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir görevdeydik. O şeye ne dendiğini bilmiyordum ama temelde bir sadistin Benjamin Button'ıydı: Pritkin'in ruhu hayatının yılları boyunca geriye doğru gönderilmişti ve sonuna ulaştığında puf. Artık Pritkin yoktu. Kelimenin tam anlamıyla onu varoluştan silecekti.

Birini öldürmek için çok karmaşık bir yol gibi görünüyordu, ama sonra, iblis konseyi - bunu yapan piçler - beni tanıyordu. Daha doğrusu, neler yapabileceğimi biliyorlardı. Pythia olmanın pek çok dezavantajı var, ancak belirli bir beceri setiyle birlikte geliyor, bunun bir parçası da zaman yolculuğu yeteneği.

Yani konsey, Pritkin'in ölü kalmasını istiyorsa yaratıcı olmak zorundaydı.

Ve yaptılar da.

Lanetlendiği ana geri dönüp onu kurtaramayacağımı garanti altına almışlardı çünkü bedeni orada olabilirdi ama ruhu orada olmayacaktı. Geçmişe doğru destansı bir yolculuk yapıyor, ona yetişmediğim sürece değiştiremeyeceğim ya da etkileyemeyeceğim ters, düzensiz bir zaman akışına biniyordu. Ya da önüne geçmeliydim, böylece Rosier ortaya çıkar çıkmaz karşı laneti yerleştirebilirdi. Ancak bu da pek iyi gitmiyordu.

Şimdiye kadar tamamen başarısız olmuştuk.

Ama hayır, diye düzelttim acımasızca, *başarısız olmamıştık. Engellenmiştik.* Bu da şu anki durumumuzu açıklıyor.

"Pythian Sarayı'nda mıyız?" Homurdandım.

"Evet."

"Tutuklu mu?"

"Oh evet."

"Ve ben böyle hissediyorum çünkü?"

"İlaçlar. Burnunu oynatmanı ya da her ne yapıyorsan onu yapmanı engellemek ve bizi bu durumdan kurtarmak için. Ortaya çıkar çıkmaz sana bir okla vurdular. Hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

Yastığı yüzüme geri çektim.

Lanetle ilgili sorun yeterince kötü değilmiş gibi, bir de ek komplikasyon vardı. Yani, tek Pythia ben değildim. Her çağda, zaman çizgisinin kendi küçük köşesini karanlık büyücülerden, çılgın tarikatçılardan ve bir zaman büyüsünü riske atacak deliliğe ve güce sahip herkesten korumakla görevli bir Pythia vardı. Çoğumuz, görevimiz zamanda geriye gitmeyi gerektirdiğinde, profesyonel nezaket gereği birbirimizi görmezden gelirdik. Ama on dokuzuncu yüzyıldaki meslektaşım Gertie benim için bir istisna yapmaya karar vermişti.

Ve benimle birlikte zamanda geriye sürüklediğim cehennem sakinleri için.

Küçük Pythias'ın güçlü iblis lordlarıyla takılmadığını tahmin etmiştim.

Rosier'in şu anda güçlü *olduğundan* değil. Bu yüzden orada öylece oturuyordu, sinirli, öfkeli ve evet, yarı deli gibiydi çünkü oğlunu lanetleyen iblis konseyi onun gücüne de engel koymuştu.

Yani, karşı laneti mırıldanmak dışında, tamamen işe yaramazdı.

Bu da bir sorundu çünkü şu anda ben de öyleydim.

"En azından seni soymadılar," dedi Rosier bir dakika sonra. "Beni kırların yarısından geçirmeleri yeterince kötü değildi, kıyafetlerimi de almaları gerekiyordu! Orada, lanet olası feylerden saklanmayı zar zor başarırken, o lanetli yardımcılardan ikisi tarafından saldırıya uğradım."

Her sarayda bulunan beyaz cüppeli eğitimdeki Pythia'lardan bahsediyordu ama benimkinde çok varmış gibi görünüyordu. Pythian gücünden küçük bir miktar alıyorlardı, ofisin iplerini öğrenmelerine ve bir gün en üst nokta için rekabet etmelerine izin verecek kadar. Ve bu arada, patronun yüzyıllar boyunca kötü arkadaşlarla eğlenmeye başlayan herkesi mahvetmesine yardımcı oldular.

"Kendimi tipik bir Kelt olarak gösterme konusunda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum," diye ekledi, "hey, presto! Pelerin yok! Ondan bir dakika sonra da pantolon yok! Ve iç çamaşırı da yok! Beni yolun ortasında çırılçıplak soymak için bir büyü kullandılar, zaman çizelgesi hakkında sürekli dırdır ettiğin için yanımda bile olmayan silahları arıyorlardı. Son ayakkabımı bile aldılar!"

"Şu sürtükler."

"Evet! Ve daha sonra sanki daha önce hiç çıplak bir adam görmemişler gibi şok olmuş gibi davranma cüretini gösterdiler! Onların Pythian yardımcıları olduğunu sanıyordum, bakireler değil. Tabii kıyafetlerinden anlamalıydım.

."

"Kıyafet üzerinde çalışıyorum."

"Buradan çıkmazsak hiçbir şey yapamayacaksın," dedi bana, yastığı çekiştirerek. Ve sanki hâlâ iyileşip iyileşmediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi bana baktı.

"Hayır," dedim ve onu geri çektim.

Ama sisten daha fazla şey su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Yanan bir Galler kırsalı, bir ton Light Fey gibi şeyler -çünkü biz geldiğimizde Pritkin elbette bir krizin ortasındaydı; *elbette öyleydi*. Ve bizi zaman içinde iki kez takip etmiş ve anlaşılan bundan bıkmış olan bir Pythia, çünkü bu sefer yanında destek getirmişti.

Rosier ve ben bir yandan beyazlar içindeki kızlardan kaçarken bir yandan da ateşten, feylerden ve ilk grubu öldürmek için ortaya çıkan diğer feylerden kaçmak zorunda kalmıştık ve-

İyi gitmemişti.

O kargaşada Pritkin kaçmış, gerçekten olduğuna inanmaya başladığım bir serap gibi karanlığın içinde kaybolmuştu. Elbette ben de kaçmıştım ama karşı büyüü yapamamıştım ve Gertie'nin elinde Rosier vardı! Ve sonra o ve lanet bir ekipte topladığı diğer birkaç Pythias beni de yakalamaya çalışmıştı. Ve bu başarısız olunca beni bir tür portal aracılığıyla kendi zamanıma geri gönderdiler ve Gertie Rosier'i buraya sürükledi ve ...

Ve sonra sanırım onun peşinden geldim, değil

mi? Fazla seçeneğim yoktu.

Ve şimdi ikimiz de onun elindeydik.

Lanet olsun!

Baş ağrısına aldırmadan aniden doğruldum ve Rosier bana bir bardak su uzattı. Bunu yapmak için gerinmek zorundaydı, çünkü ayaklarından kelepçelenmişti.

yatakta. "Viktorya dönemi tutuculuğu," dedi kuru bir sesle. "Sen uyurken sana tecavüz etmemi engellemek için."

"O zaman neden seni başka bir odaya koymadılar? Aslında, neden buradasın ki? Sen bir *iblis lordusun*-"

"Ve sen de beni kontrolün altına alan güçlü bir büyücüsün ve zaman içindeki gezintilerine yakıt sağlamak için gücümü emiyorsun."

Yutkunurken yarı yolda durup ona baktım.

"Beni şu anda bitkin ve kimseye tehdit oluşturamayacak durumda bırakıyor." Yüz ifademi gördü. "Onlara *bir şey* söylemek zorundaydım."

"Hayır! Hayır, yapmadın!"

"Bir düşün kızım! Eğer yapmasaydım, beni lanet olası savaş büyücülerine geri verebilirlerdi," dedi, büyü topluluğunun bir polis gücüne sahip olduğu en yakın şeye atıfta bulunarak. "Geçen sefer ne olduğunu unuttun mu?"

Mümkün değil. Büyücüler onu öldürmeden ya da iblis konseyinin muhafızları gelip bunu onlar için yapmadan önce onu geri almak için yapmak zorunda kaldığım onca şeyden sonra olmazdı. Bu yüzden buraya gelmeden önce yerel savaş büyücüsü karargâhını kontrol etmişim; onu tekrar kaçırmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

Ama hayır.

Gertie bu sefer işleri kendisi hallediyordu. Gertie sertleşiyordu.

"Ne kadar geriye gidersek o kadar endişe verici oluruz," dedi Rosier ve düşüncelerimi doğruladı. "Beni tokatladıkları o zaman dondurucusundan çıkarken konuştuklarını duydum. Sadece kısa konuşmalar, ama bizi can sıkıcı bir gizemden ciddi bir tehdide dönüştürdüklerini anlamaya yetecek kadar-"

"Zaten öyle değil miydik?" Beni kandırabilirdi.

"Hayır. Amsterdam'dayken, Pythia'sının tasmaını elinden kaçırmış bir yardımcı olma ihtimalin vardı. Ama sıkılmış yardımcılar bin beş yüz yıl geriye gidecek güce sahip değiller! Galler'e ulaştığımızda, şu ... ne deniyordu onlara?" Bir elini çırpı. "Zamanı değiştirmeye çalışan ve bu yüzden havaya uçan deli adamlar mı?"

"Lonca." Selefimin onları ne kadar çok sevdiğini hatırlayarak yutkundum.

Ama Rosier sadece başını salladı. "İşte bu kadar. Bir şey ya da başka bir şey loncası, unuttum. Ama mesele şu ki, artık senin tehlikeli olduğunu düşünüyorlar-"

"Evet, senin sayende!"

"O kiraz kaplı ucube zaten seni yakalamaya kararlıydı," diye belirtti. "Ben sadece bana ihtiyacın olduğunu düşünmesini ve beni almak için gelmesini sağladım-"

"Sana ihtiyacım *olması* dışında bu harika olurdu. Geri gel!"

"-ve şimdi, öngörüm sayesinde, birlikteyiz ve buradan çıkmak için çalışabiliriz," diye bitirdi, temelde beni tuzağa düşürdüğü gerçeğini görmezden gelerek. "Lafı açılmışken, vardiyaya geçmen ne kadar sürer?"

Bardağı elime aldım ve kafatasımdaki zonklamaya iyi geleceğini umarak içtim.

Hayır.

"Ee?" diye dürtükledi.

Elimin tersiyle dudaklarımı sildim. "Uzun." "Ve bu ne anlama geliyor?"

"Bu *uzun* demek. Başka seçeneklere ihtiyacımız var." Rosier kaşlarını çatı.

"Bizim de bir tane *var*. Değil mi?" Hiçbir şey yok.

Ne sürpriz ama.

Ama sonra beni şaşırttı, yatağın üzerine eğildi, ağzına kadar yaklaştı, *İki*.

Gözlerimi kırptım, beynim hâlâ bulanıktı ve bakışlarını kapıya kadar takip ettim.

Bana tek gösterdiği, oval bir aynada, sersemlemiş mavi gözlerinin altında koyu halkalar olan, yüksek yakalı beyaz bir gecelik giyen, tosbağa kafalı bir sarışındı. Sanırım yola çıktığım şort ve tişört yerel hassasiyetleri rencide etmişti. Yeni kıyafetim benimkini de rahatsız etmiş, beni on iki yaşlarında göstermişti. Ayrıca bana hiçbir cevap vermedi.

Gözlerim şaşkınlık içinde Rosier'inkileri buldu.

İç çekti. *Muhafızlar, kapının diğer tarafında. Evet?*

Anahtar onlarda. Zincirlenmiş bileğini kaldırdı.

Ondan tuniğinin altından çıkan sıska, kıllı bacaklara baktım. Ve hiçbir şekilde oğlununkine benzemeyen kollarına. Ve çok yumuşak ortasına. Rosier hayatı boyunca şampanya kadehinden daha ağır bir şey kaldırmamış gibi görünüyordu.

Bu da neden küçük kızlar tarafından sürekli dövüldüğünü açıklayabilir. *Evet mi?*

Bana ters ters bakmak için yatağa yayıldı. Ve fısıldadı: "Ben bir aşığım, dövüşçü değil, ama el çabukluğu konusunda çok iyiyim. Sadece onları buraya getirmeme yardım et!"

Güzel.

"Uzun sürmesi gerekmezdi," dedim, zaten yapmayı planladığım tartışmayı sürdürerek. Çünkü yer değiştirebilen tek kişi ben değildim. Elbette Rosier zaman yolculuğu yapamıyordu ve uzamsal değişimleri sadece tek bir yere gidiyordu. Ama şu anda bunu kabul edebilirim. "Cehenneme kısa bir yolculuk-"

"Hayır."

"Gerçekten kısa. Birkaç dakika gibi-" "Birkaç saniye değil."

"-bir ya da iki blok ilerleyip buradaki koşulları geçmemize yetecek kadar uzun bir süre-"

"Bir çitten kaçınmak için mayın tarlasına girmek. Evet, kulağa güvenli geliyor." "Neyin güvenli olmadığını biliyor musun?" Gerçekten sinirlenerek sordum.

"Pritkin Galler'de sıkışıp *ölmek* üzere, işte güvenli olmayan şey bu." "Peki bu konuda bir şey yapabilseydim, yapmaz mıydım sence?" "Değerli boynunu riske atmak anlamına geliyorsa hayır. Kendi oğlunun küçük bir riskte öl-"

"Küçük mü? *Küçük mü?*" Rosier'in kendisi de biraz kızarmaya başlamıştı. "Cehenneme, herhangi bir cehenneme parmağımı bile soksam, başımın üzerinde BEDAVA BÜFE yazan bir neon tabela da olabilir! İki dakika bile dayanamam, bir dakika bile dayanabileceğimden şüpheliyim. Ve eğer unuttuysan, bu görev ikimizi de gerektiriyor, yoksa burada seninle konuşuyor olmazdım!"

"Aynen öyle! Eğer bunu tek başıma yapabilseydim, *inanın* bana-" "Tek başına mı? Bir *odanın* içinde tek başına yürüyemezsin-"

"Beni *Ortaçağ Galler*'inde terk ettiğinde gayet *iyiydim*-"

"-bir savaş başlatmadan!"

"Ben başlatmadım! Bununla hiçbir ilgim yok!"

"Ama yine de oradaydın. *Hep oradaydın*-"

"Bu benimle ilgili değil!" Bağırđım. "Sen gelmiş geçmiş en bencil, en umursamaz, en sinir bozucu adam olmalısın-"

"Emrys?"

"Pritkin! Bu *Pritkin*, seni *pislik*! Ve o senin gibi değil!"

"O da tıpkı benim gibi," dedi Rosier, yüzüme bakmak için yatağın üzerinden atlayarak. "Bunu kabul etmek istemiyor; hiçbir zaman da istemedi. Sen de gördün."

o lanet fey'e bakıp duruyordu. Ooooh, bakın, bir Gök Lordu! Her biri çılgın katil piçlerden başka bir şey değilken-"

"Burada tartışma yok."

"-küçücük, son derece ürkütücü bir dünyada yaşamak-" "Bunu cehennemden gelen adam söylüyor."

"*Binlercesine* sahip olabilecekken. Ve binlerce yılın bilgisi, akıldan çıkmış zaman. Ama her zaman, her zaman o sapkın çocuk kendi doğuştan gelen hakkı dışında her lanet şeye ilgi duydu!"

"Feyler de onun doğuştan hakkı. Bunu sen de gördün-" "O zamandan beri her gün pişmanlık duyduğum bir gerçek!"

"-ve aslında, Pritkin'in hemen hemen her sorununun izi size kadar sürülebilir, değil mi?" Ben sordum. "Onu hiç rehberlik almadan büyümeye terk etmekten, hazır olmadan onu dünyadan almaya, varisin olarak onu korkunç bir duruma sokmaya kadar-"

"Hiçbir şey anlamıyorsun!"

"-onun üzerine o lanet yasağı koymak için-"

"Onun *hayatını* kurtarmak için, seni sefil, sefil-"

"-çok iyi bildiğin halde onu *tekrar* cehenneme sürüklemek için-" "Bu *annenin* hatasıydı!" Rosier şimşek gibi hareket etti, boştaki elini boynuma doladı. "Ben onun yerini doldurmaya hazır olmadan çok önce efendimi aldım! Beni ve halkımı savunmasız bıraktı. Beni gücümü artırmanın bir yolunu bulmaya zorladı ve şimdi de kızı onu elimden almaya çalışıyor! Senden nefret ediyorum! Tüm lanet aileden nefret ediyorum!"

Rosier'in rol yaptığımızı hatırladığından tam olarak emin olamadığım için minnettar olduğum bir gerçek olarak kapı pat diye açıldı. Uzun deri paltoları, kış tekmeleyen çizmeleri ve çağa rağmen pek de farklı görünmeyen sinirli ifadeleriyle iki savaş büyücüsü orada duruyordu. Ama daha fazla yaklaşmadılar.

Belki de içlerinden birinin üfleme tabancası olduğu içindir.

Rosier boynuna bir ok saplandığında, "Lanet olsun," dedi. Yüzüstü yatağa düştü. Kapı çarpıldı.

Bir an ona baktım, sonra da baygın arkadaşşıma. Sonra içimi çektim ve yastığı tekrar başımın üzerine çektim.

İkinci Bölüm

Rosier bir süre sonra, "Her zaman ikinci seçenek vardır," dedi.

En azından ben öyle söylediğini sanıyordum. Ama ona verdikleri bayıltıcı ilaç her neyse dilini oynatıyordu ve bunu anlamak biraz zordu. Kafamı kaldırdım ama orada öylece yatıyor ve bana salyalarını akıtıyordu. Bir dakika bekledim, sonra bileğimdeki metalle oynamaya geri döndüm.

Kelepçenin bir parçası değildi.

Onlardan vazgeçmiştim. Sert çeliktendi ve muhtemelen tecrübe edindikçe seçilmelerini daha da zorlaştıracak büyülerle kaplanmıştı. Fark etmezdi; ben Houdini değildim.

Elbette ben de bir kara büyücü değildim ama burada çalışacak çok fazla şeyim yoktu.

Özellikle ölümcül bir zincirin halkaları gibi küçük gümüş hançerler parmak uçlarımdan altından kayıyordu. Buraya geldiğimde Gertie'nin beni tek silahımdan kurtardığını sanıyordum ama bunun bir önemi yoktu. Bir zamanlar bir kara büyücüye ait olduğunu öğrendikten sonra, o küçük bilezikten yüzlerce kez kurtulmaya çalışmışım. Ama ne zaman çıkarsam, dakikalar sonra yerine geri dönüyordu, tükürükle parlatılmış ve ıslıl ıslıl parlıyordu, öyle ki bana sırtıttığına yemin edebilirdim.

Şimdi de öyle görünüyordu, yakındaki bir lambanın ışığında kendini beğenmiş bir şekilde göz kırptıyordu, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. Olumlu bir not olarak, sis kadar sağlam görünen ama iyi yağlanmış çelik gibi kesen küçük hayalet bıçaklar fırlatabiliyordu. Olumsuz olarak, ne kestiklerini her zaman kontrol edemiyordum.

Ya da kim.

"Beni duydun mu?" Rosier talep etti.

Tekrar yukarı baktım. Onu sırtüstü yatırmış ve fazla neşeli yorganı üzerine örtmüştüm çünkü tünici sürekli yukarı çıkıyordu ve bir gün için yeterince travma yaşamışım. Sonuç olarak, şimdi her yere yapışmış sarı saç tutamlarıyla kolik bir bebeği andırıyordu.

Hah. Sanırım bunun bir kısmı genetik diye düşündüm ve birini okşadım.
"Seni duydum."

"Eee?"

"Peki ne? Hayır diyen sendin."

"Ne?" Kolik bakışı daha da yoğunlaştı. "Bunu ne zaman söyledim?" Ona kaşlarını çatıttım. "Birkaç dakika önce. Vites değiştirmek yok demiştin-" "Vites değiştirmek ikinci seçenek değildi-"

"Tabii ki öyleydi. Muhafızlara saldırmak, birinci seçenek. Cehenneme geçiş, seçenek iki-"

"Bu senin ikinci seçeneğindi! Ben asla-"

"Bu benim birinci seçeneğimdi," diye düzelttim. "Bu ikinci seçenek."

Bileğimi kaldırdım ve gözleri ona odaklandı. Ya da odaklanmaya çalıştı. Ama sonra sanırım başardılar, çünkü endişe verici bir şekilde genişlediler. "Bu kara büyü!" dedi iblis lordu.

"Kara büyü bizi buradan çıkarabilir."

"Kara büyü insanları beladan kurtarmaz," dedi battaniyeyle boğuşurken.
"Onları belaya bulaştırır!"

"Bunu kullanan büyücüler iyi iş çıkarıyor gibi görünüyor."

"Evet, ellerine geçirdikleri herkesten çaldıkları büyüye bağımlı hale gelene ve keşlerden biraz daha iyi olana kadar! Ve daha fazlasını elde etmek için giderek daha çılgınca şeyler yapmaya başlarlar-"

"Malın ana vatanı hakkında konuşmuyorum," dedim kendi kendime, çünkü Rosier beni dinlemiyordu.

"-halkımı çağırıyor, onları tuzağa düşürmeye çalışıyor- düşünsene," dedi yeşil gözleri alev alev yanarak, "binlerce yıllık varlıklar bir grup aptalın kölesi olmuşlar, son ilaçlarıyla kafayı bulmuşlar, önlerini bile göremiyorlar! Ta ki biz kurtulmanın bir yolunu bulup *suratlarını* yiyene kadar!"

"Tamam, bundan hoşlanmadığımı anlıyorum-"

"Nefret ediyorum! Bütün iblisler nefret eder. Eğer akıllıysan, sen de öyle yapacaksın!" diye ekledi, battaniye inatçılık ettiği için biraz nefes nefese kalmıştı. Ama sonunda yatağa zincirlenmemiş olan kolunu serbest bırakmayı başardı ve sağa sola savurdu.

Yanlışlıkla bana çarpmasın diye geri çekildim. "O zaman daha iyi bir fikrin olduğunu varsayıyorum?"

"Elbette!" dedi yararsızca ve sallanan kol biraz daha sallandı. Ta ki bacağıma inene kadar. Sonra orada öylece kaldı, eli kenetlendi.

Bunu anlamam biraz zaman aldı çünkü diğer eli de muhtemelen düşmesin diye yatağın kenarına kenetlenmişti. Ve hala çoğunlukla yorgana sarılı olduğu için, kiraz kaplı bir burrito gibi. Çünkü üstü başı dağınık, pis kokulu ve çılgın görünümündü.

Ve kalçamı mincıkıyor.

"Eww!" Geri sıçradım, ta yatak başlığına kadar. "Tek yolu bu," diye ısrar etti.

"Cehennem gibi tek yol bu!"

"Ben bir incubuth'um. Sana enerjimi ödünç verebilirim-" dedi, yüzüne çarptığım ayağının etrafında.

"Enerjim *var*!"

"Pythian gücüne sahipsin ama ona erişemiyorsun. Yardım edebilirim-" "Bana dokunmayı kes!"

"-kişisel gücünüzü artırarak-" "Sizi uyarıyorum!"

"-Böylece uth'u buradan çıkarabilirsin. Lanet olsun, kızım!" Rosier ayak parmakları arasındaki boşluktan bana ters ters baktı. "Bu benim için de hiç eğlenceli değil!"

"O zaman kes şunu!"

"Senin yüzünden ölmeyeceğim! Şimdi bana yardım et-" "Oh, sana yardım edeceğim," diye homurdandım ve onu tekmeledim.

Geri çekildi, burnunu tuttu ve öfkeli görünüyordu. "Seni bith!" diye bağırdı. "Seni taş kalpli bith!"

Ve sonra beni yakaladı.

Ama hâlâ yatağa kelepçeliydi, bu da hareket alanını kısıtlıyordu, battaniyeye sarılmıştı, bu da hareket alanını kısıtlıyordu ve görünüşe göre oğlu tarafından göğüs göğüse dövüş konusunda eğitilmemişti.

Benim vardı.

"Soğukkanlı mı? *Taş kalpli* mi?" Onu kafasından yakaladım. "Sen hayatımda gördüğüm en taş kalpli, işbirlikçi, şeytani orospu *çocuğusun*-"

"Bırakın beni!" "-

hayatımda *bilinen*-"

"Eğer beni öldürürsen, Emrys'i geri almana kim yardım edecek?" diye hırıldadı.

"Seni öldürmeyeceğim! *Keşke* ölseydim dedirteceğim!"

"Güven bana. Seninle çalışırken, zaten güveniyorum!"

Kapı çarparak açıldı. Yukarı baktık. Daha huysuz büyücüler bekliyordum, muhtemelen bu kadar gürültü yaptığımız için kızmışlardı.

Gördüğüm kişi o değildi.

"Oh, siktir et!" Rosier çılgılık attı ve iblis konseyinin kişisel muhafızlarından oluşan bir kadronun odaya doluştuğu sırada ortadan kayboldu.

Ve hala yatağa kelepçeli olduğu için, onunla birlikte gitti.

Ama ben gitmedim.

Yüzüstü yere düştüm, yıldızları görecektik kadar sertti, nasıl geride kaldığımı anlamamıştım. Ta ki bileğimden sarkan kesik zinciri görene kadar. Ve hayalet bıçaklar odanın içinde neşeyle dolaşıyor, gördükleri her şeyi bıçaklıyorlardı. Camlar kırılıyor, büyücüler siper alıyor ve konseyin muhafızları zırhlarına bürünüyor-

Ve sonra ışıklar söndü.

Rosier'in geri döndüğünü anlamam bir saniye sürdü. Hâlâ yerde yatıyor olmam büyük şanstı, çünkü yatak da yerdeydi. Yine de başımı alt tarafa çarptım, tekerlekli olduğu için kızgın bir Pythia'yı alacak kadar yüksekti. Sonra bir başkası bağırmaya başladı: "İblisi unut! Kızı yakalayın!"

Ama konseyin muhafızları konsey dışında kimseden emir almazdı. Ve bir saniye sonra yarım düzine doğaüstü asker üstümdeki yatağa sıçradığında çenem tekrar yere çarptı. Ve sonra uçarak geri döndüler, çünkü savaş büyücülerini aslında Pythia'nın emirlerine uyarlar.

Bilirsin, çoğu Pythias. Ve sonra

kıyamet koptu.

Birdenbire uçuşan, yere çarpan ve yatağı sallayan bedenler oldu ve çenem yine gitti. Yıldızlar yerine daha çok galaksiler görmeye başlamıştım. Ama yatağın ucunda çılgınca sallanan kelepçeli eli fark edemeyecek kadar değil.

Onu yakaladım ve sarsılarak ayağa kalktım. Bir anlığına duvar kağıdına karışan Gertie'nin kendisini, yüzü olmayan iblis muhafızlarla savaşan bir grup savaş büyücüsünü ve selefim Agnes'in kafası karışmış, çok genç görünen bir versiyonunu gördüm. Oh, bak, diye düşündüm bulanık bir şekilde.

Ve sonra başka bir şeye bakıyordum. Gölgeler Diyarı'na çok benzeyen bir şey, karanlık sokakları ve kepenkleri kapalı binaları olan küçük bir iblis diyarı ve dünyaya yakın olması dışında kesinlikle tavsiye edilecek hiçbir şey yok. Ama emin değildim çünkü bir bakıştan fazlasını görememişim.

Çünkü yatak bu şekilde yuvarlanmaya başlamıştı.

"Ayağa kalk! Kalk! Kalk! Kalkın! Kalkın! Kalk!" Rosier bağılıyor ve çekiştiriyordu, ben tökezliyorum ve çırpınıyordum ve kolumun kırılacağını düşündüğüm kadar sert kaldırıyor.

Bunun yerine, metal ayaklığın üzerinden pek de törensel olmayan bir şekilde sürüklendikten sonra kendimi yatağın üstünde buldum. Ama yine de bu bir gelişme olabilirdi - yatak hâlâ yuvarlanıyor olmasaydı. Rosier, lanet olsun ona, bizi bir yokuşun tepesine indirmişti.

Büyük bir tane.

"Durdurmama yardım et!" Arabamız hızlanıp küçük tekerlekleri üzerinde kaldırımdan kıvılcımlar çıkaracak kadar hızlı bir şekilde yokuş aşağı sallanırken bağırdım.

Ya da belki başka bir şeyden geliyorlardı. "Boş ver," dedim ve düzleştirdim. "Ne?" Rosier etrafına bakındı. "Neden?"

Onu da kendimle birlikte aşağıya çektim, tam o sırada aramızdaki ayak tahtasından titreşen kavisli bir kılıç belirdi.

"İşte bu yüzden," dedim.

Görünüşe göre bazı çocuklar peşime takılmış.

O bir adam olsun, o da parladığında yatağa tutunmuş olmalıydı ve şimdi koşuyordu ve biz caddede ilerlerken arkamızdan sürükleniyordu.

Hızlı.

Ama onu atlatacak kadar hızlı değil.

Çünkü konseyin muhafızları yorulmaz ya da acı hissetmez. Hissedemezler. Onlar golem benzeri bedenlerin içine hapsolmuş ruhlar, sadece kil yerine, dayak yiyen ve öldürmeye devam eden neredeyse geçirimsiz bir metalden yapılmışlar. Bunun kendini yüzüstü pozisyondan yatağa fırlatarak gösterdiği gibi-

Ve sonra bir kılıç parlayıp kafasını kopardığında bir kafa kaybetti.

Sokak boyunca zıpladı ve Rosier'in ayak tahtasından söktüğü bıçağı tuttuğunu görmek için başımı kaldırdım. Sonra çılgın atarak aşırı duygusallıktan kurtulduğumu düşündüm. Ama başsız beden yere yığılmak yerine ona saldırmaya başlayınca başka bir nedeni olabileceğini anladım.

Göremediği için pek iyi bir iş çıkaramıyordu ama küçük bir yataktı. Rosier de kaçma konusunda pek başarılı sayılmazdı. Belki de hâlâ kelepçeli olduğu içindir.

"Bir şeyler yap!" diye bağırdı ve ben de deniyordum, ama çekmek işe yaramadı, itmek işe yaramadı ve elinden düşen kılıca uzandığımda, önce metal bir yumruk üzerine kapandı. Ve bir sonraki saniye, Rosier ayak tahtasına yağın, kıvılcımlar saçın ve neredeyse yer yer kesen hızlı kılıç darbelerinden kaçıyordu.

Kesiyorum.

"Kelepçeler!" Rosier'e bağırdım.

"Ne?"

"Kelepçelerinizi çıkarın!"

Ne dediğimi anlamamış gibi görünüyordu, ama sonra kollarımı uzattım ve aydınlandı.

"Deli misin sen?"

Sonra bunun bir önemi kalmadı, çünkü metal gövde bir alev bulutu içinde uçtu ve başsız bir Tony Stark gibi yakındaki bir binaya doğru yelken açtı. Arkamıza baktığımda yarım düzine savaş büyücüsünün yüksek bir hızla tepeden aşağıya indiğini, deri ceketlerinin aksiyon filmi yıldızları gibi arkalarında uçuştüğünü gördüm. Ve yüzüme kocaman bir rahatlama sırtışı yayıldı.

İkinci ateş topu fırlatıldığında hala oradaydı.

Havada bir alev kütlesi kaynıyordu, ki bu doğrudan size doğru gelirken kulağa geldiği kadar korkutucudur. Ben çığlık attım, Rosier çığlık attı ve yatak aniden caddeden yukarı sıçradı ve tekrar yere çarpmadan önce havada belki sekiz metre yol kat etti. Çünkü az önce kışımıza bir turbo yemiştik.

Ve sonra alevler içinde patladı. "Ne yapıyorlar bunlar?" Çığlık attım.

"Kaçmamızı engelliyorlar!" Harika.

Özellikle de şimdi kaçamayacağımıza göre, neşeyle yanan bir yatağın üstünde değil. Ve bunlar normal alevler değildi ve bu yolu hızla tüketiyorlardı. Rosier hâlâ zincirliydi ve büyücüler hâlâ kazanıyordu ve biz hâlâ tepeden aşağı yuvarlanıyorduk, ta ki aniden öyle olmayana kadar.

Bir açık hava pazarında gözyaşı döküyorduk.

Yeryüzünde bir açık hava pazarı.

Her iki yanda Viktorya dönemi görünümlü binalar sıralanıyordu; önlerinde masalar kurulmuş, mallar yığılmıştı ve insanlar saklanmak için kaçıyorlardı. Şurada

En azından çoğu insan. Bir satıcı çevik bir hareketle yoldan çekildi ama arabası çekilmedi. Direksiyonu ve frenleri olmayan arabadan kaçmanın bir yolu yoktu. Kafa kafaya çarpışmamızın ve domuz ayaklarıyla dolu sıcak su dalgasının altında kalmamızın da bir önemi yoktu.

Adamın büyük metal kazanından geçip yolumuza devam ederken birkaç düzine haşlanmış domuz ayağı yüzümüze tokat gibi çarptı. Tam da sokakta oynayan ama şimdi ağızları bir karış açık öylece duran bir grup çocuğun üzerine. Muhtemelen daha önce hiç yanan, hızla giden bir yatak görmedikleri için.

Ayak tahtasını en derine saplandığı yerden çekerek kendini kurtarmaya çalışan Rosier'i yakaladım. "Kay! Kay!"

"Bana bir dakika verir misin?"

"Hayır! Şimdi yap!"

"Bunu şimdi yapamayız! Henüz netleşmedik!"

Ne olduğunu açıkça sormadım, çünkü zaman yoktu. Başını tuttum ve zorla yukarı kaldırarak çocukları işaret ettim. "Şimdi!"

Rosier'in gözleri büyüdü, belki de beyazlarını görebilecek kadar yakın olduğumuz için ve küçük bir çılglık attı-

Ve bir saniye sonra Gölgeler Diyarı'na geri döndük.

Rahat bir nefes aldım.

Daha önce cehennemde olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Ta ki ön taraftan gelen sanal bir kılıç yağmuru karyola iskeletine çarpana kadar. Ve arkadan bir grup ateş topu gökyüzünü aydınlattı. Ve tek soru şuydu: Bizi ilk hangi grup öldürecek?

Cevap ikisi de değildi, çünkü aniden tekrar yeryüzüne döndük, Rosier çılgılık atıyordu ve yatak yanıyordu ve şimdi kılıçla delik deşik edilmişti ve her zamankinden daha hızlıydı çünkü cehennemden gelen tepedeki kısa süreli görevinden yeni canlanmıştı.

Çok fazla hayat.

Mach 2 hızında bir yaşam gibi, ya da belki de bu sadece çılgınlıkların verdiği bir izlenimdi. Ve kaldırım taşlarının tıkırtısı, *tıkırtısı, tıkırtısı*. Ve kişnemeler.

Kişnemek mi?

Pazar için kapatıldığını tahmin ettiğim sadece yayalara açık caddeden atlar, arabalar ve otobüslerle dolu bir caddeye daldık ve-

Ve sonra şansımız tükendi. Ya da belki atın şansıydı. Bilmiyorum. Tek bildiğim, şaha kalkan bir at karnı, sallanan toynaklar ve bir taksicinin çığlık atan beyaz yüzünü gördüğüm. Ve sonra rotamızdan çıkıp doğruca-

Lanet olsun, diye düşündüm, Thames Nehri'nin pis kokusu burnuma çarparken, tam bir bariyeri aşp uçarak sıçramadan önce-

Cehenneme geri dön.

Yatak, Rosier'in üzerine düşmeden önce, beni tekrar parladığımız noktaya sıçratacak kadar sert bir şekilde, belki de altı fit yukarıdan aşağıya çarptı.

Nefes nefese bir hırıltıyla beni caddenin kenarına bıraktı.

Bir dakika boyunca öylece oturdum, artık hareketsiz olan yatağa yapıştım. Bir tepeyi aşmış ve neredeyse bir diğerinin zirvesine ulaşmıştık ama aç ve sıçrama momentumumuzu emmiş gibiydi. Hareket etmiyorduk.

Hareket etmiyorduk!

Yarı inanmaz bir halde etrafıma bakındım. O kadar başım dönüyordu ki, cadde hâlâ altımda dalgalanıyormuş gibi hissediyordum. Ama değildi ve bu iyiydi. Kılıçların, ateşin ve kargaşanın olmaması daha da iyiydi.

Görünüşe göre biz yokken deliler dağılmış, ya bizi takip ederek dünyaya dönmüş ya da bölgeye yayılmışlardı. Çünkü tek gördüğüm karanlık, belli belirsiz modern binalar, normal bir şehirdeki arka sokaklar gibiydi. Çünkü Gölgelel Diyarı, gerçekte neye benzediğini örtbas etmek için kendi zihninizden görüntüler çekiyordu.

Ancak bu yanılsama bir yere kadar devam etti, çünkü aniden çok doğaüstü bir feryat havayı kirletti.

Kafam sarsıldı. "O da neydi?" Rosier cevap vermedi.

Başımı kaldırdığımda onu olduğu yerde donmuş, kirli dizlerini yatağa dayamış ve ayakucundan çıkardığı kılıcı iki eliyle kavrarken gördüm. Ve şaşkın bir dehşet içinde sokağın aşağısındaki bir şeye bakıyordu. Etrafıma bakındım ama orada hiçbir şey yoktu.

Beni yatağa hızla geri tırmandıran, tüylerimi diken diken eden bir başka uluma dışında.

Tekrar geldi ve kafalarımız hep birlikte döndü, biraz daha boşluğa baktık, çünkü tepenin zirvesi yolumuzun üzerindeydi. Ve sonra soldan geldi. Ya da belki sağa. Ya da belki-

Anlayamadım. Binalar iç içe geçmişti ve yankı odası görevi görecektik kadar yüksekti. Yankılar böyle olduğunda hiç de eğlenceli değildi. Korkunç ses tekrar geldi, şimdi daha yakındı ve tüm derimin ayağa kalktığını hissettim, vücudumdan sürünmeye ve saklanacak bir yer bulmaya hazırlandım.

Ben de öneriyi destekledim ve Rosier'i yakaladım. "Bu da *ne*?"

"Zebaniler."

"Peki bunlar?"

"Peki, sesi neye benziyor?" diye hırladı ve sonunda, nihayet, bana geri döndü. Beyaz ve titriyordu ama geri dönmüştü. Kızgın ve çatık kaşlıydı ama geri dönmüştü. Yatağa zincirlenmişti ama geri dönmüştü.

Yine de onu biraz daha salladım. "O zaman bizi başka bir yere götür!" "Nereye mesela?"

"Her yer gibi!"

"Ben sen değilim! Bir portal olmadan, bizi sadece dünyaya geri götürebilirim-"

"*Tamam!*"

"-ve fark etmediysen diye söylüyorum, bir yatağa zincirliyorum. *Demir* bir yatak. -"

"Yani?"

"-ve bir nehre doğru gidiyorduk! *Boğulacağım.*" Lanet olsun!

"O zaman kılıcı bana ver!" Onu tutmaya çalıştım ama elimden çekip aldı. "O bizim tek silahımız-"

"Biliyorum, sadece kelepçeleri çıkarmak istiyorum. *Dinleyecek* misin?"

Ama Rosier dinlemiyordu. Rosier yine korkmaya başlamıştı. Belki de bu sesler birdenbire çok daha yakınlaştığı, sayıları arttığı ve artık daha hızlı geldikleri için, hoşuna giden bir kokuyu alan bir şeyin yırtıcı sürüsü gibi-

"Ver şu lanet kılıcı bana!" Bağırdım.

"Kendin al!"

Ve sonra neredeyse tepemizde korkunç bir uluma, onu düşürmesine neden oldu. İkimiz de kapmaya çalıştık, ama önce o kaptı, ben de- Tanrım, diye düşündüm, jelatinimsi ve domuzumsu bir şey parmaklarımın arasından sızarken.

Ve artık çok geçti.

Tepenin üzerinde dev bir kafa belirdi. Bir an için onun tepe *olduğunu* sandım. Çünkü yoktan var olmuştu, sanki dünyadaki tüm karanlık tek bir yerde toplanmaya karar vermişti. Kocaman bir yer. Bundan daha küçük evler görmüştüm.

şeytani sarı gözleri ve kocaman salyalı bir ağzı yoktu ve bizim için zıplamıyordu-

Ve sonra durur, hareketin yarısında. Yutkundum ve yutkundum. Çünkü tuttuğum domuz ayağını refleks olarak fırlatmışım, sanki bunun bir *faydası* olacaktı.

Sadece vardı.

Tazı durmuştu ve orada öylece duruyordu, dumanı tütüyordu, simsiyahtı ve kocaman yüzüyle her şeyin görünmesini engelliyordu.

Birden benimkine girdi.

Nefesi doksan mil boyunca trafiği durdurabilirdi. Salya damlıyordu, damlıyordu, sümüksü ipler halinde yatak çarşaflarına damlıyordu. Kafamdan daha büyük gözler hala yanan ateşi yansıtıyordu, yavaşça, yavaşça, yavaşça eğildiğim için vücudumun görüntüsüyle birlikte. Ve başka bir ayak aldı. Ve uzattım-

Ve kolumun üzerinde sıcak bir nefes hissettim, her nasılsa tüylerim diken diken oluyordu, belki de tenim hâlâ oradan kurtulmaya çalıştığı için. Ve sonra bir dil, bir halı kadar büyük ve ağır, etimi sardı. Ve geri çekildi, minik, minik teklifle birlikte, ama kolun kendisiyle değil, çünkü sanırım eski iyi domuz eti ile karşılaştırılmadım.

Ve gerçekten, ne yapar? Histerik bir şekilde düşündüm. Eğer domuz pastırmam olsaydı, muhtemelen onu getir-

Rosier kolumu tuttu, parmakları bir mengene gibiydi. "Bin. Bin.

Yatağa. Yatağa." "Ben ... yataktayım." Oldukça emindim.

"Oh."

Bir bacağını yan tarafa kıvırdı ve biraz itti. Cehennem köpeği arkamızdaki sokağı sallarken cehennem yolunda ilerlemeye başladığımızda cehennem rüzgârının saçlarımızı karıştırmaya başladığını hissettim, ben de domuz ayağı üstüne domuz ayağını onun açık ağzına fırlattım. Hiçbirini kaçırmadı.

Ta ki tepesindeki karanlık aniden birleşerek ilkinden daha büyük ikinci bir tazının boğazına sarılana kadar. Ve sonra bir başkası, birkaç belediye otobüsünün rahatça geçebileceği kadar büyük olmasına rağmen neredeyse onları alamayacak kadar küçük olan caddeyi doldurdu. Ancak zebaniler otobüs değildir ve burada yer yoktu ve bu, konseyin muhafızları tepeden bize doğru koşarak geri gelmeye karar vermeden önceydi.

Hızlanmaya başladığımızda aniden dönüp diğer yöne doğru koşmaya başladık, arkamızda kaynayan gece, simsiyah duman ve şıklık,

Değişen kürkler ve ateş gibi yanan gözler.

Ve yelkenli domuz ayakları, çünkü artık onları iki elimle fırlatıyordum.

"Ellerini uzat!" Rosier'e çılgınca söyledim.

"Hayır."

"Ne demek *hayır*?"

"Yani hayır," dedi, homurdanarak ve zorlanarak, tankları varsa tank yaptıkları fabrikada dövülmüş olması gereken o lanet olası Viktorya dönemi demir işçiliğini kırmaya çalışıyordu. Bilmiyordum. Sadece yerinden *kımıldamadığını* biliyordum.

"Bu işe yaramıyor!" Bariz olanı haykırdım.

"Hem o şeyleri fırlatıp hem de bu lanet kelepçeleri çıkaramazsınız!"

"Peki ben bitince? Sonra ne olacak?"

"Tükenmeyeceksiniz. Nehri geçecek kadar uzaklaşır uzaklaşmaz bizi geri götüreceğim!"

Göz kırptım. "Tamam."

"*Tamam mı?*"

"Tamam! Kulağa bir plan gibi geliyor."

Yüzüne hafif bir renk geldi. "Evet, tamam." Birdenbire bana sırtıttı, geniş ve rahatlamış bir şekilde ve bir anlığına oğlunun genç versiyonu gibi.

"Tamam! Bunu yapacağız!"

Başımı salladım.

Ve sonra sokakta yangın çıktı.

Üçüncü Bölüm

Rosier, "Bu iyi bir plandı," dedi.

"Öyleydi." Domuz eti yedim.

"Viktorya dönemi pek hijyenik bir dönem değildi," dedi bana, son paçama bakarak.

"Haşladılar."

"Ve onu cehenneme kadar taşıdık."

"Yatağın üzerindeydi," diye belirttim. "Üzerinde hiçbir şey yoktu." Birkaç tüy dışında.

Bir tane aldım ve yemeye devam ettim.

"Aşağıda bu pis koku varken nasıl yemek yiyebiliyorsunuz anlamıyorum," dedi oturduğumuz çıkıntının üzerinden Thames Nehri'ne kötü kötü bakarak.

Suyun üzerinde parıldayan dolunayın altında parlıyordu.

Ve sokaklardan da uzakta, çünkü biz yokken yağmur yağmış olmalı. Cehennemde zaman farklı işliyordu, bu yüzden birkaç saatten birkaç güne kadar herhangi bir şey olabilir. Ama her ne olursa, Viktorya dönemi Londra'sını neredeyse güzel bir görünüme kavuşturmuştu; gri bulutlar, ıslıl sokaklar ve temiz hava, çünkü yağmur kömür tozunu yıkayıp götürmüştü.

Benim Big Ben, Rosier'in ise Saat Kulesi olarak adlandırdığı yerin kenarında oturmuş şehre bakıyorduk. Bu bir seçim değildi; kafam biraz daha netleşmişti ama henüz geri dönecek kadar değil, bu yüzden yemek yiyordum. Yardımcı oluyor gibiydi.

"Burnun olmadan bir şeyin kokusunu nasıl alabiliyorsun anlamıyorum," dedim. "Benim bir burnum *var*."

"Senin bir vücudun bile yok."

Bu doğrudu. Büyücüler bizim tarafımızdan görülmeden ortaya çıkmış ve etrafımızdaki havayı bombalayana kadar fark etmediğimiz bir büyüü topluca fırlatmışlardı. Rosier kendini üzerime atmış ve bizi aynı anda dünyaya geri döndürmüştü ve bunu yaparak hayatımı kurtarmıştı.

Ve onunkini kaybetti.

En azından bedeni. Neyse ki bir iblis lordunun ruhu biraz daha sağlamdır, yani eninde sonunda yeni bir ruh yaratabilir. Bu arada, hayaletlerle takılmaya alışmıştım, bu yüzden arkadaşımın formunun parıldayan perdesinden şehri görebilmem beni çok fazla korkutmadı.

Onun fedakarlığının aksine.

Bunu sadece bana ihtiyacı olduğu için yaptığını biliyordum ama yine de. Rosier'i çözemiyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Zamanın yarısında ondan nefret etmek çok kolaydı; çürümüş, benmerkezci, narsist bir pislikti ve eğer bir işe yarayacaksa onu neşeyle kenara itebilirdim. Ama geri kalanı . . .

Geri kalan zamanda bilmiyordum.

Ama en azından şu anki hali Gertie'nin algılayamayacağı kadar sönüktü, bu yüzden gürültünün olmasa da manzaranın tadını çıkarıyorduk. Devasa mekanizma *tik tak, tik tak, tik tak*, neredeyse kalbimle senkronize bir şekilde çalışıyordu. Bu kadar yakından rahatsız edici derecede gürültülüydü, sanki *acele edin, acele edin, acele edin* diye bağıırıyordu.

"Sence Pritkin'i kurtarmak için daha ne kadar zamanımız var?" Bir dakika sonra Rosier'e sordum.

"Bir gün. Belki iki. Daha fazla değil."

Ben bir şey söylemedim ama o bana bir bakış attı. "Zaman var."

Aniden güldüm ve canım acıdı, çünkü çığlık atmaktan boğazım ağrıyordu. Bir gün, sadece bir kez olsun, tüm o filmlerdeki gibi havalı aksiyon figürü tipi olmak istiyorum. Tam arkasında bir bina patlarken çığlık atıp saklanmak için eğilmek ve muhtemelen altını ıslatmak yerine rahatça yürüyüp giden kişi.

Elbette, bu filmleri yapan insanların kaçının bir patlamanın içinde bulunduğunu hep merak etmişimdir. Sıcağı hissetmiş, dumanı koklamış ve bir an için kulak zarlarının gürültüden patlayacağını düşünmüşlerdir. Ve her an diri diri yanmak üzere olduklarından emin olmuşlardır.

Rosier'ın olduğu gibi.

Benim için.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, çıkıntıya "oturarak". Yani poposu çıkıntının birkaç santim üzerinde duruyordu.

Ona baktım. "Zaman. Zamanın efendisi olmam gerekiyor ama hiçbir zaman yeterli gelmiyor."

"Garip. Ben genelde tam tersini hissederim. Ama sonra, ben hiç insan olmadım."

"Pythia olmayı dene. Benden çok şey bilmem bekleniyor. Sadece çok fazla. Bazen bunaltıcı oluyor."

Başını yana eğdi. "Ne gibi?"

Tereddüt ettim, çünkü sormasını beklemiyordum. Ama bu bir sır değildi ki. Zaten tüm doğaüstü topluluğun bilmediği bir şey de değildi. "Her şey gibi. Bana öğretecek kimse yokken Pythian gücünü nasıl kullanacağım gibi. Gertie'nin yaptığını gördüğün şeyler mi? Ben onların yarısını bile yapamam-"

"Peki sen neredesin ve o nerede?"

Başımı salladım. "Ve yapabilsem bile, bu şeyleri yazabilsem bile, bu yüzeyi çizmez. Daha herkesin adını bile bilmezken birkaç bin yıllık doğaüstü politikaları bilmem gerekiyor. Doğru düzgün bir koruma büyüğü bile yapamazken, hayatım boyunca aldığım büyü eğitimini telafi etmem gerekiyor. Ve Tony Soprano'nun vampir versiyonunun sarayında büyümüşken, senato ile nasıl başa çıkılacağı da dahil olmak üzere vampir dünyası hakkında her şeyi anlamam gerekiyor!"

Zamanımız yok!"

Rosier sakince, "Biliyorum," dedi.

"*Biliyor* musun?" Yüzünü tekrar görebilmek için pozisyonumu düzelttim. "Nereden biliyorsun?"

Hayalet gibi bir kaş zarif bir kavisle kalktı. "Benim için nasıl olduğunu sanıyorsun? Kaygısız, bekâr bir prensten bir gecede kuşatılmış bir hükümdara dönüştüm, hem de çok az eğitim alarak. Sanırım babam eninde sonunda bir oğlu daha olacağını düşündü, ya da bir kızı. Bizde de durum aynı. Her halükarda ona daha çok benzeyecek biri. Ben asla onun gibi olmadım. Daha çok anneme benzediğimi söylerdi hep, ama pek de sevmezdi."

"Anlaşamadılar mı?"

Hafifçe gülümsedi. "Çok iyi anlaşıyorlardı, sürdüğü sürece -Bizim türümüz nadiren kalıcı bağlar kurar. Onun ruhu, yaşama sevinci, canlılığı bir eşte bulunması gereken özelliklerdi. Ama babalar gibi o da oğlunun kendisine çekeceğini düşünmüştü. Güçlü, devlet adamı gibi, zeki. Bundan daha azı olduğum ortaya çıktığında hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmedim. İhtiyaç duymamam gereken eğitimi de vermedi."

"Ve ihtiyacın olduğunda-"

"Kaybolduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Bir gün uyandığınızda babanızın katledildiğini, sarayınızın tam bir panik içinde olduğunu ve düşmanlarınızın fırsattan istifade istila etmekte olduğunu görmeyi deneyin. Ve senin, tamamen yetersiz eğitiminle ve çoğunlukla tatlı genç kızları baştan çıkarmak için kullandığın bir güçle, günü kurtarman bekleniyor. *O* günü. Tam o gün."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Ya da belki de sadece benim açımdan rahatsız ediciydi. Çünkü o karmaşanın içinde olmasının sebebi annemdi.

Bana bakınca inanması ne kadar zor olsa da, o da insanların bir zamanlar tanrı olarak adlandırdığı yaratıklardan biriydi. Çoğunlukla yabancı bir kavram olarak gördükleri ahlakları ya da hiç sahip olmadıkları adalet, merhamet ve bilgelikleri nedeniyle değil. Ama önlerine çıkan her şeyi biçecek kadar güçlü varlıklara başka ne denirdi ki?

Rosier'in babası da dahil olmak üzere, güçlü bir iblis lordu olmasına rağmen, çünkü vasat bir tanrı bile tamamen farklı bir seviyedeydi.

Annem pek çok şey olmuş olsa da, vasat hiçbir zaman bunlardan biri olmamıştı.

O, yeryüzündeki hemen hemen her kültürde şu ya da bu şekilde ortaya çıkan binlerce adı olan bir tanrıçaydı. Ama dünyanın en iyi hatırladığı Artemis'ti, Büyük Avcı. Ve tahmin edin en çok neyi avlamayı severdi?

Ve o tek değildi. Bizim evrenimizle kendi evrenleri arasındaki bir yarığı keşfederken Dünya'yı keşfettiklerinde bütün o sefil panteon çok heyecanlanmıştı. Sadece köleler için uygun olduğunu düşündükleri insanlar yüzünden değil. Ama dünya gerçek avları olan iblislere erişim sağladığı için.

Pritkin'i ararken keşfettiğim gibi, cehennemler, çoğunlukla zararsız olan incubi'lerden, diğer iblislerin bile "kadim dehşet" olarak adlandırdığı ve kilit altında tutmak için ellerinden geleni yaptığı varlıklara kadar çok çeşitli yaratıklar tarafından doldurulan çok çeşitli dünyalardan oluşuyordu. Ancak hepsinin ortak bir noktası vardı: diğer türlerden besleniyorlardı - insanlar, diğer iblisler, hatta yakalayabildikleri takdirde feyler bile. Ve bu gücün çoğunu daha sonrası için saklıyorlardı.

Ya da en azından tanrılar ortaya çıkıp durumu tersine çevirene ve onları avlayana kadar öyleydiler.

Tanrıların çoğu bulundukları yerde, yani yeryüzünde kalmış ve iblislerin kendilerine gelmesini beklemişti. Ama annem öylece beklemekle yetinmemişti. Cehennemlerin içine girmiş, en şişman, en lezzetli avları, dünyada avlanmaya ihtiyaç duymayacak kadar enerji depolamış olanları aramıştı. Nihayetinde onu türünün herhangi birinden daha güçlü kılanları. Diğer tanrıları yeni edindikleri yerden dışarı atan ve kapıyı arkalarından çarpan bir büyü yapmasına izin verenler.

Her şeyi onun için bırakıyorum.

Eğer diğer tanrılar ona karşılık vermeseydi, her şey mükemmel olacaktı. Ama bazıları savaştı ve savaş onu beklediğinden daha fazla tüketti. Öyle ki, şimdi onu avlamakta olan iblis ordularının misillemesinden kaçınmak için insan nüfusu arasında saklanmak zorunda kaldı. Zamanla daha da zayıflamış, avlanamaz, beslenemez, en azından bir fark yaratacak kadar, kendi hafızası kadar uzun hafızası olanlara nerede olduğunu ifşa etmekten korkar hale gelmişti.

Dünyanın çoğu bu avantaja sahip değildi ve büyük Artemis'i ve onun avını büyük ölçüde unuttular. Ama iblisler asla unutmadı. Özellikle de babası annemin son kurbanlarından biri olan Rosier. Bu da şimdi birlikte çalışmak zorunda olmamızı hem garip hem de ciddi anlamda ironik kılıyordu. Ama iblisler benden hoşlanmasalar da bir şeyi anlıyorlardı.

Artık hepimiz aynı taraftaydık.

John Pritkin adındaki baş belasının çok ama çok ölmesini isteyen benim zamanımdaki iblis konseyinin yine de merhamet edip bana karşı büyüü vermesinin nedeni buydu. En büyük düşmanlarının kızına yardım etmek istedikleri için değil, paranoyaları sadece pragmatizmleri tarafından gölgede bırakıldığı için. Ve dışarıda daha kötü bir şey olduğunu biliyorlardı.

Yani, annemin tanrısal kışklarının üzerine fırlatıp attığı ve şu anda kapıyı yumruklayarak içeri geri girmeye çalışan kadim varlıklar. Annem artık ölmüştü ve yüzyıllar önce yolu kapamak için yaptığı büyü biraz yıpranmaya başlamıştı. Ve eğer düşerse, zayıf ve cılız ya da yaşlı ve güçlü olalım, hepimiz için açık sezon olacaktı, çünkü tanrılara göre hepimiz hemen hemen aynı görünüyorduk.

Ve kolayca öldü.

Rosier'e baktım, onu kendi düşünceleri içinde kaybolmuş, ay ışığıyla dolu şehre bakarken buldum.

"Bunu nasıl yaptın?" Sordum, çünkü gerçekten bilmek istiyordum.

"Neyi nasıl yaptım?"

"Hayatta kalmak."

Omuz silkti. "Bildiğim tek yol buydu. Babamı en iyi şekilde taklit ederek emirler yağdırmaya başladım, ne yaptığımı biliyormuş gibi davrandım, eski danışmanlarından birkaçını köşeye sıkıştırdım ve onları çapak gibi yanıma yapıştırdım ve ... başardım. Çoğunlukla babamın mükemmel hazırlıkları sayesinde, ama insanlar yine de beni takdir etti. Ve sonrasında, sadece devam ettim. Bazen kendi muhakememi dinleyerek, ki bunun o kadar da kötü olmadığını keşfettim; yapabildiğimde ne hakkında konuştuğunu gerçekten bilen insanlardan tavsiye alarak ve başka hiçbir şey işe yaramadığında şans umarak."

Kaşlarımı çattım. Harika.

Yüz ifademi gördü ve bu kez gülen o oldu. "Bunda bir numara olduğunu mu düşündün? Cassie, sence kimse

Seninki gibi bir iş için hiç hazırlandın mı? Pythian Sarayı'nda yetişmiş olsaydınız, aziz Agnes tarafından eğitilseydiniz, kulaklarınızdan çıkana kadar siyasi eğitim alsaydınız, bunun gerçekten bir önemi olacağını düşünüyor musunuz?"

"Zararı olmaz!"

"Ve bu yardımcı olmaz. Düşündüğün kadar da değil." Başını iki yana salladı. "Ne yapamayacağımı bilmediğim için mutlu olmaya başladım. İşaretleri okuyamayacak, herhangi birimizin hayatta kalma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu fark edemeyecek kadar saf olduğum için. Dışarıda üç ordu varken ve hiçbiri bizim ordumuz değilken, kuvvetlerimin yarısı taraf değiştirmeyi düşünürken ve diğer yarısı da umursamayacak kadar demoralize olmuşken, bir savaş odasında masaya vurduğumu hatırlıyorum ve yine de strateji geliştiriyordum. Çoktan kaybettiğimizi bilemeyecek kadar aptaldım."

"Ve ... sen?" Sordum, çünkü son zamanlarda ben de öyle hissediyordum. Sanki çoktan kaybetmişim ve henüz bununla yüzleşmemişim. Çünkü bir tanrıyla nasıl savaşırısın?

Bu kimsenin cevaplayabileceği bir soru değildi, çünkü bunu daha önce kimse yapmamıştı. Ben ve şu anda zaman içinde kovaladığım adam hariç, ama orada bazı ağır uyarılar vardı. Söz konusu tanrı Apollo'nun annemin koruma büyüsü sayesinde çoktan çıtır çıtır kızarmış olması ve bu yüzden buraya geldiğinde neredeyse ölmüş olması gibi. Ve o zaman bile onunla savaşmamıştık, çünkü nasıl savaşacaktık ki?

onunla savaşmak için? Bunun yerine, onu bazı aç iblislerin ve doğaüstü bir girdabın onu parlattığı bir tuzağa sürükledik.

Yapabileceğimiz tek şey kaçmaktı. Hızlı.

Açıkçası bu yine de bir plan gibi geliyordu, çünkü çoğunlukla insan olan babama çekmiştim ve savaş tanrısıyla karşı karşıya gelme fikri kendimi yine tutamıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Ama bu sefer koşamadım.

Kapıyı yumruklayan bir grup kızgın tanrıyla, bir şekilde bir araya getirmenin benim görevim olduğu parçalanmış bir doğaüstü toplulukla ve *nasıl* kazanacağıma dair hiçbir *fikrim* olmayan bir hesaplaşmayla değil.

Bulmayı başardığım tek ipucu Pritkin'i ararken, bin beş yüz yıl önceydi ve bu konuda haklı olduğumdan bile emin değildim. Şu anda büyük, açık bir alana bakan bir çıkıntının üzerinde oturuyordum ama hiç de öyle hissetmiyordum. Sanki ben de bir mağarada kapana kısılmış gibiydim, duvarları kapanmış ve çatısı başıma çökmek üzere olan bir mağarada. Ve gelmekte olduğunu gördüğüm felaketi önleyemedim çünkü bir barda tarot kartları okuyarak geçen bir hayat ile doğaüstü topluluğa liderlik ettiği varsayılan bir hayat arasındaki dört aydan biraz daha az bir süre yeterli değildi, yeterli olmaya *yakın değildi*. Başarısız olmak için kurulmuşum gibi hissediyordum ve işte buradaydım, tam zamanında yönetiyordum ve yapamadım - sadece - yapamadım -

Lanet olsun!

Bir kolumu gözlerime sildim ve Rosier'in beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. Yüzünden bir an için bir şey geçti, okuyamadığım bir şey. Sonra tekrar kayboldu ve o çok sevdiği zarif hareketlerinden birini daha yapmaya başladı.

"Tabii ki hayır," dedi bir önceki soruma cevap verirken. "Burada oturuyorum, değil mi? Bu iğrenç şeyin içinde." Hayaletimsi tüniğine tiksintiyle baktı.

Neden değiştirmediğini merak ettim. Hayaletler değiştiremezdi ama Rosier hayalet değildi. Ama belki o da yorgundu.

Başımı duvara yasladım. "Peki bundan nasıl kurtuldun?"

Omuz silkti. "Karşı güçlerden birinin liderini baştan çıkardım, o da savaşın yarısında taraf değiştirdi. O düşmanlarımızın arkasındaydı, biz de önündeydik ve bir süre ikimizin arasında sıkışıp kaldıktan sonra kaçmaya başladılar. Ve o günden sonra hiç yaşamadılar.

bir grup inkübi tarafından dövölme rezaletini yaşamamalarını sağladım. Bunu yapmadıklarından emin oldum."

"Bu zekiceydi," diye belirttim. "Neydi peki? Güçlü, devlet adamı gibi ..."

"Ve zekice. Ve hayır, değildi. Çaresizlikti ama işe yaradı. Ve çaresiz kumar işe yaradığında, ona zeka derler. Bunu yeterince yaparsanız, insanlar her zaman yapabileceğinize, her zaman yapacağınıza inanmaya başlar. Böyle insanları takip ediyorlar. Böyle insanlar hakkında efsaneler yazıyorlar." "Ama *sen* hala gerçeği biliyorsun. Numara yaptığını biliyorsun."

"Evet, ama sonunda bir şeyin farkına varıyorsunuz: *diğer taraf da öyle*. En azından çoğu zaman. Öğrenebileceğinizi öğrenin; yapabileceğinizi yapın; yapamayacağınızı başkalarına yaptırın. Ve bu arada değer verdiğin her şey için numara yap." Bana bir bakış fırlattı. "Başka bir deyişle, tam olarak yaptığın şey."

Gözlerimi kırdım. Tam olarak bir iltifat sayılmazdı ama yakındı. Birisi bana aslında işleri olabileceğim kadar berbat etmediğimi söylüyordu. Ben olsam alırdım.

Rosier yine başını salladı. "O korkunç şeyle işin bitti mi?" diye sordu, şimdi soyulmuş olan ayağa tiksintiyle bakarak.

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun," dedim yağlı bir gülümsemeyle.

"Hadi," dedi hayalet gibi bir el uzatarak. "Hadi gidip biraz daha numara yapalım."

Dördüncü Bölüm

Yarım saat sonra Rosier cehenneme geri dönmüş, bu tür şeylerden kurtulmak için ne yapıyorsa onu yapıyordu ve ben de evim dediğim kumarhaneye geri dönmüş, onun tavsiyesine uymaya çalışıyordum. Yani, neden bahsettiğini bilebilecek birinden tavsiye almak için. Tabii dikkatini çekebilirim. Ama o bir kasanın arkasında, kumarhanenin ana caddesindeki bir dükkanın yarısındaydı ve ben ... değildim.

Ve daha fazla yaklaşmayacaktım.

"Anne, anne, bak! Bu ceset gelin!"

Aşağıya baktığımda tütülü bir cimcimenin eteklerimi çekiştirildiğini gördüm. Yanmış, kirli, eski moda eteklerim, külle kaplı vücudumu tamamlıyordu. Ve yüzümü. Ve saçlarımı. Önümdeki vitrine hızlı bir bakış, aslında beni bir tür ceset gelini gibi gösterdiklerini gösterdi.

İçimi çektim.

"Aslında değilim," dedim çocuğa, hâlâ tezgâhın arkasındaki siyah saçlı güzele odaklanmışım.

Adı Françoise'dı ve normalde içeri girip selam verirdim. Bir süredir arkadaşlık, hatta şu anki işini almadan önce bile, sihirli dünyanın en ünlü moda tasarımcısının salonunu güzelleştiriyordu (en azından ona göre). Ama şu an araya girmek için iyi bir zaman değildi. Şu an kaybolmak için iyi bir zaman olabilirdi ama zamanım pek yoktu. Bu yüzden sinsi sinsi dolaşıyor, eğlenen bir grup tanrıça için fon görevi gören asılı çiçek tellerinin arasından onun dikkatini çekmeye çalışıyordum.

Bir grup kıvrıkcık saçlı sarışın tanrıça, kaşlarımı çatarak fark ettim.

Ve sonra tekrar çekiştirildiğimde kaşlarını biraz daha çattı. "Bir resim istiyorum! Bir resim istiyorum!" diye bağırdı peri, bir yandan da beni bir ceset için ne olursa olsun uygun bir poza sokmaya çalışıyordu.

Onu geri itebilirdim ama ellerim doluydu. Ve Françoise o anda beni fark etti. Ve kara gözlerini açtı.

ve başını sallayarak zaten gördüğüm rahatsızlığı işaret etti, çünkü nasıl görmezsin?

Biliyorum, ağızından kaçtı. Ama seninle konuşmam gerek.

Daha fazla kafa sallama, bir şeyler söyleme çabasıyla birlikte, ancak ne olduğunu anlayamadım çünkü eteklerimdeki el yumruk haline gelmişti ve zorla pencereden uzaklaştırılıyordum.

Bir kadın koşarak, "Hayatım, sanırım öğle tatilinde," dedi. Yukarı.

Biraz garip görünüyordu, sanki havayolları bagajını kaybetmiş gibiydi. Yanında ne varsa bir araya getirmek zorunda kalmıştı. Şık ve sokak insanının karışımı bir kıyafet ortaya çıkmıştı: uzun süredir fırça görmemiş gibi görünen kıvrıkcık kahverengi saçlar, pahalı gözlüklerin ardındaki keskin kahverengi gözleri tamamlıyordu. Üzerinde parayla alınmış ama ne yazık ki buruşuk mavi bir iş kıyafeti vardı.

Ve bluz yerine bir tişörtle giyiliyordu: "Bir zamanlar tatlı ve masumdum, sonra bok oldu."

Bunlardan bir tane almalıyım, diye düşündüm kıskançlıkla.

"Mola vermedim," dediğimde, muhtemelen buzlu içecek ve elimdeki iki yiyecek poşeti yüzünden şüpheli bir bakışla karşılaştım. "Yani, burada çalışmıyorum," diye açıklık getirdim - görünüşe göre hiç de değil.

Belki de buz maviydi ve dudaklarımı ölümcül bir renge boyamıştı. Ve sınırın ötesinden toptan alındığında sadece on sente mal olduğu için satın alımla birlikte ücretsiz olan tabut şeklindeki bir bardakta bulunuyordu. Ama asıl önemli olan nerede olduğumuzdu.

Dante'nin oteli ve kumarhanesi, Vegas Strip'te temanın önemli olduğu günlerden kalma bir kalıntıydı. Bu, mafya döneminden sonraydı, ancak kısa ömürlü aile dostu deneyden önceydi ve kesinlikle şehrin varlıklılar için şık bir yetişkin oyun alanı olarak son enkarnasyonundan önceydi. Tema artık modaydı, eğer tema para değilse, ki Vegas'ta asla modası geçmezdi, ama Dante'nin umurunda değildi çünkü teması bir amaca hizmet ediyordu. Örneğin, etrafta dolaşan kostümlü aktörlerin reklamını yaparak bir grup gerçek doğaüstü varlığı göz önünde saklamak gibi.

"Özür dilerim," dedi kadın sertçe, yüzündeki tüy yığını iterek. "Ama sen onun en sevdiği karaktersin. Bir resim ..."

Cümle yarım kaldı ama fikir açtı: Ben ve öğle yemeğim, görevimden bahsetmiyorum bile, o resme rehin tutulacaktık.

Ya da deęil, diye dūřundūm, öfkeli bir dahi aniden yüzümde belirirken.
"Sen."

Artık bir önemi kalmadığı için kucak dolusu eşyamla kapıya doğru ilerlemeye başladım. "Bu benim hatam değil," dedim ona, başımla rahatsızlığı işaret ederek.

"Senin hatan değil mi?" Augustine uzun, cılız bir kolla işyerine giriş yolunu kapattı. Bana her zaman sarışın bir peygamberdevesini anımsatırdı, manken gibi ince bir vücutta tüm kollar ve bacaklar, bugün en sevdiği yanardöner yeşil tulumuyla bu gerçek daha da arttı. "Onları buraya sen getirdin!"

"Onları *otele* getirdim," dedim, hiçbir şey dökmeden engelin altında kendimi toparlamaya çalışarak. "Nereye gideceklerine ben karar ver-"

"Çıkarın şunları!" dedi bana, bir dizini önüme iterek.

"Buradan mı?"

"Evet, buradan! Sen gidiyorsun ve onlar da gidiyor!"

"Bunu onlara söyle," dedim, onun arkasından bakarak. Kumaş kaplı üç höyüğün etrafta dolaştığı ve sunulan ürünleri incelediği yere.

En azından ben öyle yaptıklarını tahmin ediyordum ama kim bilebilirdi ki? Hareketli çamaşır dağlarına benziyorlardı, öyle ki kim olduklarını sadece ipekler, taftalar ve dantellerin altından pençe gibi çıkan boğumlu, sarımsı ayak tırnaklarından anlayabiliyordum. Bir sürü ipek, tafta ve dantel. Mağazanın yarısı kadar.

Augustine'in neden üzgün olduğunu anlayabiliyordum -envanteri harap oluyordu- ama bu onun kendi suçuydu. Mallarına hırsızlık karşıtı bir büyü yapmaya karar veren oydu, bu da yapışkan parmaklı müşterilerin kelimenin tam anlamıyla yapışkan olmasına neden oluyordu. Öyle ki dokundukları her şey onlara süper yapıştırıcı gibi yapışıyordu.

Koca koca adamların, taksinin dışına sıkışıp kaldıkları vahşî bir yolculuktan sonra, boyun eğmiş bir şekilde hüngür hüngür ağlayarak ve bazı derilerini kaybederek geri dönmelerine neden olmuştu. Ancak yığınlardan birinden çıkıp kaşmir bir kazağı parmaklayan kirli ele bakılırsa, bu durum mevcut grubu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Ve kazağı askısından çekip sol omzunun üzerinde büyüyen yığının üzerine vurdu.

Eline yapışmadı.

Yapışmasını

beklemiyordum.

Küçük seviyeli büyüler, bunu bir alışveriş sepetine faydalı bir alternatif olarak gören kadim büyüleri varlıkları tuzağa düşürmek için tasarlanmamıştı.

"Bunu onlara *sen* söyle!" Augustine öfkeyle söyledi. "Onları buraya sen getirdin!"

"Ah, lütfen," dedim, kızgınlıkla ona bakarak, çünkü hâlâ onunla kapı arasında sıkışıp kalmıştım. "Bu neredeyse dört ay önceydi!"

Bu işin ilk günlerinde, kızları hapsoldükleri doğaüstü tuzaktan yanlışlıkla kurtarmıştım. Mitolojide Graeae olarak bilinen üç yaşlı kadın genellikle oldukça zararsız olduklarından, görebildiğim iyi bir neden olmadan tuzağa düşürülmüşlerdi. Tabii ki onları kızdırmak gibi bir alışkanlığım yoktu.

Augustine'in aksine, tepeciklerden biri alt rafa daha iyi bakmak için eğildiğinde ve zarif bir şapka sergisine çarptığında beni unuttu. Masa devrildiğinde uçup giden şapkalar arasında, uzun gri buklelerinin üzerine raffish bir açıyla inen gösterişli mor bir numara da vardı. Ve hemen altındaki buruşuk yüzü değiştirdi.

Graeae'ler genellikle pişmiş elmalı bebeklere benzerdi; yüzleri Sharpei'nin kıvrımlarından ibaretti ve başka pek bir şeyleri yoktu. Bu hâlâ geçerliydi. Ancak şimdi kıyafet yığınının arasından görünen buruşuk surat, kırmızı ruj, pembe yanaklar ve takma kirpikler de dahil olmak üzere tam bir makyaj işine sahipti, ancak üçlünün paylaştığı tek göze şu anda sahip olmadığı için ikincisinin yapışacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen.

Başını bir o yana bir bu yana, sonra da yukarı çevirip az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken kirpikleri yine de dalgalandı. Ve sonunda yüzüne bir şeyin yapıştığını fark etti. Sorunu bulup çıkarana kadar pençeli bir eliyle etrafı yoklayarak bunun üstesinden geldi.

Ve yedim.

"Ne az önce nasıl *neden*?" diye sordu kızın annesi Françoise uçup giderken.

"Hologramlar," dedi kadına kararlılıkla.

"Hologramlar mı?"

Ama Françoise beni çoktan içeri çekmiş ve aceleyle götürüyordu.

"Hologramlar mı?" Fısıldadım.

"Eet standart cevaptır. Çoğu insan Augustine'in giysilerine yaptığı büyüleri göremez. Ama bazılarının kanında biraz sihir var ve onlar için" - omuz silkti - "hologramlar var."

"Gerçekte iken mi?"

Bana vitrinden düşmüş bir tabela uzattı. ACELEN VAR MI?
CHAPEAU AND GO BY AUGUSTINE. MAKYAJINIZ VE SAÇINIZ

ANINDA. Göz kırptım. Biliyor musun, programımı düşünürsek, gerçekten kullanabilirim-

"Zem'i bir yere götürebilir misiniz?" Françoise üçlüyü işaret ederek sordu. "Burada kaldıkları sürece daha da kötüleşecek."

Söz konusu kişinin, şu anda düşen şapkalarından biriyle Graeae'yi tokatlayan Augustine olduğunu tahmin ediyorum.

"Şu anda patlatamayacak kadar bitkinim," diye itiraf ettim. "En azından bir başkasını taşımak için."

Aslında kendimi taşıyabileceğimden emin değildim. Mekânsal değişimler zaman değişimlerinden çok daha kolaydı ama yine de enerji gerektiriyordu. Bu yüzden asansöre binip süitime çıkmayı, dinlenmeyi ve birkaç lokma domuz etinden daha doyurucu bir şeyler yemeyi planlıyordum.

Ama önce bir sorum var.

"Bir sorum var," dedim şapkaları toparlamaya çalışan Françoise'a.

Yukarı baktı ve giydiği Grek elbisesi bir omzundan kaydı. Çok kısa etekli ve dekolteli bir go-go versiyonuydu, çünkü Augustine erkek müşterileri bir kadın giyim mağazasına nasıl çekeceğini biliyordu, evet, biliyordu. Ama ona çok yakışmıştı, tıpkı uzun, siyah saçlarının ince gümüş şeritlerle tutturulduğu özenle örülmüş topuzu gibi.

En son bir sirk çadırı gibi giydirilmiş olarak gördüğüm dükkânla eşleşti. Şimdi mermer zeminli ve iyonik sütunlu, oraya buraya serpiştirilmiş tüller ve duvarları kaplayan pastoral duvar resimleri vardı. Augustine bu tanrıça işinde gerçekten de çok ileri gidiyordu, değil mi?

"Chapeaux hakkında mı?" Françoise sordu.

"Hayır, feyler hakkında, yani feyler hakkında," dedim dikkatimi tekrar ona vererek. "Bir süre onlarla birlikte yaşadın, değil mi?"

"Çok uzun," dedi suratsızca, muhtemelen gönüllü olmadığı için.

"Ama onları oldukça iyi tanıyorsun, değil mi? Çoğundan daha iyi?"

Gerçekten öyle olmasını umuyordum çünkü seçeneklerim oldukça sınırlıydı. Feyler, özellikle de hafif türler hakkında çok fazla uzman yoktu. Onların dünyasında istenmeyen ziyaretçileri tüketip kemiklerini tükürmek gibi bir alışkanlık vardı. Françoise istenmeyen biri değildi. O, feylerin kollarını açarak karşıladığı türden bir göçmendi.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Zey beni kaçırdı," dedi acı acı. "Ben bir köleydim. Bir köle ne bilir ki?"

"Benden daha fazla. Ve buna ihtiyacım var." Sanırım ses tonumdan bir şey anladı, çünkü serseri bir şapkaya ulaşmaya çalıştığı rafın altından bana baktı.

"Sorun ne?"

Etrafıma tekrar bakındım ama yakınlarda sadece anne ve çocuk vardı ve onlar da ağızları açık bir şekilde yaşanan dramı izlemekle meşguldüler. Yanına çömeldim ve sesimi alçalttım. "O kadar zamanım yok," dedim sessizce. "Ama bana silahları hakkında söyleyebileceğin her şeyi bilmem gerekiyor."

"Zere silahları?"

"Günlük şeyler değil. Özel olanlar."

Kaşlarını çattı. "Hangi özel olanlar?"

Tekrar etrafıma bakındım. "Bu sadece bir teori ama bir silah gördüm, bir asa. Bakın, tanrılar buradayken her türlü savaşı yaptılar, değil mi? Birbirleriyle, şeytani canavarlarla, hatta insanlarla. Efsanelerin hepsi böyle söylüyor."

Alnı kırıştı. "*Oui?*"

"Eğer bir savaş varsa, *silahlarınız* da vardır. Ve eğer eski hikayeleri okursanız, onlardan oldukça düzenli bir şekilde bahsedildiğini görürsünüz: Artemis'in yayı, Thor'un çekici, Zeus'un şimşegi-"

"Ama tanrılar, artık yoklar." Graeae'lere baktı, onlar da Augustine'i kıyafetlerine yaptıkları gibi sırtlarından birine yapıştırarak halletmişlerdi. Uzun bacakları havada sallanıyor ve ağzından, neyse ki İngilizce olmayan küfürler çıkıyordu. Kadın iç çekti. "Çoğu zem."

"Evet, gittiler. Ama silahları olmayabilir."

"Anlamıyorum."

Etrafı işaret edebilmek için ICEE'yi yeni bir ele geçirdim. "Tanrılar dünyadan kovulduğunda her şey çok hızlı oldu. Gerçekten çok hızlı. Eğer öyle olmasaydı, onları sürgün eden büyüü atabilir ya da büyüü yapanı öldürebilirlerdi. Değil mi?"

Françoise başını salladı. Annemin ne yaptığını en az benim kadar biliyordu, çünkü ben öğrendiğimde o da oradaydı. "*Oui, c'est ça, mais-*"

"Françoise, *neredeyse anında* sürgün edildiler." "*Oui?*"

"Belki de *toparlanacak* zamanları olmamıştır."

Bana göz kırptı, şapkalar birden unutuldu. "Zen zere silahlar . .
burada bırakmış olabilirler mi?"

"Sanırım onları Faerie'de bırakmış olabilirler," diye düzelttim. "Etrafta
bir tanesiyle dolaşan bir fey lordu görmüştüm. Ve bir tanrının dönüşüyle
karşı karşıya olduğumuza göre ..."

"Onlarla savaşmak için kendi silahlarımızdan birine sahip olmak güzel
olurdu."

Başımı salladım. "Bak, uzun zaman önce olduğunu biliyorum. Ama
orada zaman farklı işliyor ve feyler bizden çok daha uzun yaşıyor. Ve eğer
geriye bir şey kaldıysa... onu saklarlar, değil mi? Hatta ödüllendirmek mi?
Her zaman savaşıyor gibi görünüyorlar-"

"Zey her zaman Karanlık Fey ile savaşıyor," diye düzeltti. "Ve bunun
için tanrısal silahlara ihtiyaçları yok. Yine de ..."

"Hâlâ mı?"

Alnı biraz daha kırıştı. "İlk geldiğimde buranın dilini pek bilmiyordum
ve sadece bir köleydim. Ve kölelere hikâye anlatmazlar. Ama beni satın
alan adam, tanrıların soyundan geldiğini iddia etmekten hoşlanırdı."

"Ona inandın mı?" Çünkü öyle görünmüyordu.

Kaşlarını çattı. "*Hayır*, inanmıyorum. Zeus'un *kohonundan* olmadığı
sürece, onun herhangi bir tanrı soyundan geldiğine inanmıyorum."

"*Cochon?*"

"Ees peeg."

Bir saniye sürdü.

"Domuzu mu?"

"*Evet.*" Françoise kararlı bir şekilde başını salladı.

"Dediğim gibi, peeg." Gülümsedim. "Peki Zeus'un
domuzu sana ne söyledi?"

"Söylediği şey değil, sahip olduğu şey. Babasının savaşta taşıdığı
.....bir
sancak. Büyük bir savaşta, zee fey'in dediğine göre, tanrılar zem'in
yanında savaşmış. Ama tanrılar çoktan gitmişler"

"Ama belki de güçlerinin bir kısmı değildi."

Başını salladı.

"Oradayken herhangi bir olağandışı silah duyduunuz mu, söylentiler bile
olsa? Hala var olup olmadıklarını ve varsa şu anda nerede olduklarını
bilmem gerekiyor. *Ve kimde* olduklarını."

Başını iki yana salladı. "Savaşmak için değil, kaçmak için bir yol arıyordum.
Ama Kara Fey'e sorabilirim."

"Oteldekiler mi?"

"Evet. Geçmiş hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorlar ama onlara bunun senin için olduğunu söylediğimde . . ."

"Bunun yardımı olur mu?"

Şaşırmış görünüyordu. "Zem'e saygılı davranıyorsun. Ve onlara yardım ettiniz, onlar da bunu unutmadı. Çok azı bunu unuttu."

"O zaman onlara savaşı ve asayı sor. Ona Rüzgarların Asası deniyordu. Bir süre için Blarestri kralının kişisel silahıydı."

"Zee Gök Lordları," dedi Françoise, Işık Feyleri'nin önde gelen grubundan bahsederken herkesin yaptığı gibi gözleri hafifçe büyüdü.

"Bana söylenen buydu. Asanın tanrısal silahtan arta kalan bir şey olduğundan emin değilim ama eğer öyle değilse, öyle olması gerekirdi. Ve bir tane olan yerde, daha fazlası da olabilir. Duyup duymadıklarını bilmem gerek-"

"Bir resim istiyorum," diye çocuksu bir ses araya girdi ve küçük balerinin yanımda yeniden belirmediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Şimdi olmaz, tatlım."

"Hayır. Şimdi!"

İçimi çektim. "Sana söyledim, ben burada çalışmıyorum."

"Ama sen ceset gelinsin," diye ısrar etti, "ve ben-" "Ben-"

"Sen ceset gelinsin ve ben bir resim istiyorum! Anne, bana bir resim vermesini sağla!"

"Bu sadece bir resim," dedi annesi, hâlâ kargaşaya bakarken yanına yaklaşarak. Graeae'lerin yeni aldıkları kıyafetleri Augustine'in üzerine yığmalarıyla daha da kötüleşmişti. Yer kalmadığı için mi yoksa onu susturmak için mi böyle yaptıklarından emin değildim ama ikincisiyse işe yaramıyordu.

"Bakın, bayan-"

"Sadece bir fotoğraf için poz ver, olur mu?"

"Hayır," dedim, aniden sinirlenmişim.

"Vermeyeceğim." "Neden? Sadece bir dakika sürer."

"Çocuğunuza hayır demek de öyle."

Ve tamam, sonunda onun tüm dikkatini çekecek kadar rahatsız edici olmuşum. Arkasını döndü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, belki de çocuğunuza istediği her şeyi vermek anlamına geliyor-" "Bana çocuğumu nasıl yetiştireceğimi söyleme."

"-iyi ayarlanmış bir çocuk yetiştirmek için en iyi taktik değil-"

"İyi ayarlanmış mı?" Gözleri tozlu, mavi dudaklı, ayakkabısız halime takıldı. "İyi ayarlanmış hakkında ne biliyorsun ki?"

"Senden daha fazla!"

"Sadece resim için poz ver!"

"Hayır! Ben lanet olası ceset gelin değilim! Benim adım Cassie Palmer ve ben-"

Ama ne yapmadığımı söylemeye fırsatım olmadı. Çünkü aniden duvarları sarsacak kadar yüksek bir ses duyuldu. "*CASSIE PALMER. CASSIE PALMER. CASSIE PALMER AUGUSTINE'DE.*"

Ne oluyor be?

Beşinci Bölüm

"Ne?" Augustine'in mükemmel bir şekilde düzeltilmiş kafası bir giysi yığınının arasından çıktı. "*O da ne?*"

"Hayır!" Öfkeli anne etrafına bakındı ve sonra aniden çok daha öfkeli bir hale geldi. "*Lanet olsun, hayır!*"

Hediye paketinin de bulunduğu kasanın olduğu tezgâha doğru koştu. Süslü kartları, kurdele makaralarını ve lüks ambalaj kağıtlarını etrafa fırlatmaya başladı, sanırım bulamadığı bir şey arıyordu çünkü bunu yapmaya devam ediyordu. Bu her yerde harika bir fikir olmasa da burada özellikle kötüydü çünkü Augustine normal kağıt kullanmıyordu.

Augustine normal bir şey kullanmadı.

Bir rulo parlak mavi ve gümüş folyo tezgahın üzerinden yuvarlanıp kenarından düştüğünde görüldüğü gibi.

"Onu yerine koy!" Augustine talep etti. "Onu hemen yerine koy!"

Ama artık çok geçti. Kağıt yere düştü ve hemen katlanarak uzun bir origami hayvan dizisine dönüşmeye başladı. Bu hayvanlar ruloyu yırtarak zevkli raflar ve düzenli masalardan oluşan labirentin içinde koşmaya başladı. Birdenbire üzerlerine atlayan kağıt kaplanlar, onlara çarpan kağıt filler ve onlara tırmanan kağıt maymunlarla artık o kadar da düzenli olmayan masalar.

Ve mükemmel bir şekilde katlanmış malları neşeyle birbirlerine fırlatıyorlardı. Ve bize. Ve yere.

Hâlâ geçen sezonun sirk temasına takılıp kalmışlar gibi görünüyordu ki eskiden şık olan bu dükkân gerçekten de sirke benzemeye başlamıştı.

Ve sonra bir şey sürüsü açık ön kapılardan içeri uçtu.

"*CASSIE PALMER.*"

"*CASSIE PALMER.*"

"*CASSIE PALMER, AUGUSTINE'DE.*"

Yer belirleme büyüğü bir sis düdüğü gibi çalıyır, adımı haykırıyor ve beynimi karıştırıyordu. Zaten birkaç düzine yarasa gibi görünen şeyin içeri dalıp odanın etrafında dönmeye başlamasını izlemek yeterince kafamı karıştırmıştı. Augustine küfrederken ve Françoise hâlâ hediye paketi istasyonunu yok etmeye çalışan çılgın kadını yakalarken, kendimi Jumanji'nin haydut oyununa yakalanmış gibi hissederek onlara baktım.

Sadece çantasından bir şey çıkarması için.

"*Kalkanın nerede?*" diye bağırdı esmer kadın, şüpheli bir şekilde asaya benzeyen bir şeyi sallayarak.

"Çek şunu suratımdan!" Françoise onu uyardı.

"*Nerede o? Bir tane almalısın!*"

"Hemen dışarı çıkın, yoksa yemin ederim-"

"Hayır, *sana yemin ederim-*"

Françoise asayı ondan aldı ve ikiye böldü. "Ne ... nasıl ... seni *kaltak!*"

"Cadı, aslında."

"*Ben de öyle!*"

"Ama çok iyi bir tane değil," dedi Françoise kendini beğenmiş bir şekilde.

Ve sonra daireler çizen bulut, siyah, çığlık atan, hızla ilerleyen bir kütle halinde dalıp gitti.

Başımı eğdim, ellerimi başımın üzerine koydum ama işe yaramadı. Bir saniye sonra etrafım yarasa olmayan, kuş olmayan, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen ama bir anda yüzüm de dahil olmak üzere her yerde çırpınan şeylerden oluşan bir kalabalıkla çevrildi. Ve hepsi aynı anda konuştuğu için anlayamadığım bir çığlık atıyorlardı.

"Onlara cevap verme!" diye bağıırıyordu kadın - cadı -. "Buraya ilk ben geldim. *Önce ben geldim!*"

"*CASSIE PALMER.*"

"*CASSIE PALMER.*"

"*CASSIE PALMER AĞUSTOS'TA-*"

"Cassie! Zees way!" Françoise seslendi ve kendimi tezgâhın arkasına attım. Yarasa olmayanlar akan bir kütle halinde beni takip ettiler, ancak çok çok iyi bir cadı olan Françoise onlara bir ateş topu fırlattığında alevler içinde kaldılar.

Elbette, çırpınan, bağırın, *yanan* bir yığın şey tam olarak bir gelişme sayılmaz. Ama Augustine'in origamisinden çok daha sağlam görünmüyorlardı. Çünkü ben koşarak dışarı çıkarken parçalandılar.

Tezgâhın diğer tarafında, etrafımdaki havada patlayan kül pufları içinde.

En azından kıyafet daha kötü olamazdı, diye düşündüm, etrafıma bakarken.

Ve sonra kendimi diğer tarafa yönelecek kadar akıllı olan biriyle karşı karşıya bulduğumda geri çekildim.

Yakından bakınca, bir yarasadan çok iri bir kelebeğe benziyordu, çünkü bahsedilecek bir gövdesi yoktu. Hatta bir kafası bile yoktu. Sadece hızla çırpınan iki kanadının arasına sıkışmış ve bir şeyler bağırarak dikey bir ağız yarığı vardı.

Ta ki Graeae'lerin en tatlısı olan ve atıştırmalık seçimi konusunda seçici davranmayan Deino tarafından havadan koparılıp yenene kadar.

Ama bu o kadar kolay düşmedi. Aslında, bu hiç inmedi. Ağzında kaldı, sağa sola savruldu ve sanki bir tomar siyah sakız çiğniyormuş gibi görünmesine neden oldu. Ya da gerçekten abartılı bir şekilde konuşuyordu, çünkü çenesi bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, kelimeler dökülüyordu, ama Deino İngilizce bilmiyordu.

Ama biri yaptı.

Ve şimdi siyah şeylerden geriye sadece birkaç tane kaldığı için ne söylediklerini anlayabiliyordum.

"*Crystal Gazing* burada," dedi bir kadın sesi, başımın üzerinde bir yerden. "Leydi Cassandra, vampir senatör Lord Mircea ile ilişkinizin durumu hakkında yorum yapabilir misiniz? Sevgili olduğunuz söyleniyor-"

"*Kahin* burada," diye araya girdi gür bir İngiliz sesi, Deino'nun ağzından. "Okuyucularımız iki hafta önce taç giyme töreninizde savaşıp öldürdüğünüz yaratığın tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorlar-"

"Peki sen neden çıplaktın?" *Crystal Gazing* hevesle ekledi. "Bu bir ayın miydi?"

"-ayrıca geçen hafta bu otelin lobisinde dövuştüğünüz yaratıkların kimliği hakkında da bilgi almak istiyorlar," diye devam etti *Kahin*, biraz daha yüksek sesle konuşarak. "Tahminlere göre-"

"Ya da belki bir çeşit seks büyüsü? Okurlarımız bir anket yaptı-" "-İblis yüksek konseyinin kişisel muhafızları olduklarını-" "-ve neredeyse üçe karşı üç farkla en seksi Pythia seçildiğini bir tane!"

"Ama ... ama ben tek Pythia'yım," dedim esmer cadı beni geri sürüklerken.

"*Cadı'nın Yoldaşı* burada," diye küçük bir ses yükseldi arkamdan. "Acaba en sevdiğiniz tarifi paylaşabilir misiniz? Belki güzel bir sonbahar çorbası?"

"Zaman içinde ara sıra görülen ve en ünlü bilginlerimizden bazıları tarafından tanımlanan benzer yaratıkların tanımına uydukları kaydedildi-" diye gürledi *Kahin*.

"Ünlü bilginlerinizi asın!" diye homurdandı esmer cadı, benimle bir grup sihirli mikrofon olduğunu tahmin ettiğim şey arasına girerek. "Size söylüyorum, buraya ilk ben geldim!"

Crystal Gazing'in avatarı küçümseyici bir tavırla, "Onu ilk bulan ilk basan değildir," dedi.

"Pythia'nın ilk röportajı *Grafoloji* gibi bir paçavraya verilemez," diye kabul etti *Kahin*, Deino'nun diliyle kökünü kazımaya çalışmasına rağmen.

"Ne?" Esmer kız sinirlendi. "Az önce ne dedin?"

"Paçavra," diye tekrarladı *Crystal Gazing* yardımsever bir şekilde. "Senin gazetene bir paçavra, canım."

"Ya da ... ya da bazı dekorasyon ipuçları?" *Cadı'nın Yoldaşı* umutla etrafta çırpınarak şöyle dedi. "Yorganlarda sonbahar örtüsü yapıyoruz-"

"*Crystal Gazing*'in yapabileceğinden daha fazla değil," diye devam etti *Kahin* görkemli bir şekilde. "Gazetecilik dürüstlüğü açısından daha iyi bir niteliğe sahip olmayan-"

"Pardon?" Arkadaşının sesi artık o kadar eğlenmiş gibi çıkmıyordu. "-Amerikan sözde gazetelerinin çoğunluğu-"

"Tam olarak ne ima ediyorsun?"

"Senin gazetene paçavra diyor *canım*," dedi esmer kadın sert bir sesle.

Crystal Gazing öfkeleni. "Gazetemın ikisinden de daha uzun süredir baskıda olduğunu hatırlatabilir miyim-"

"Çöp her zaman satar. Bu onu daha az çöp yapmaz."

"Sürtük ne dedi?" *Crystal Gazing* talep etti. Esmer kadın altına çakmak tutunca da alevler içinde kaldı.

"Ateş yakmanın birden fazla yolu var," dedi Françoise'a.

"CASSIE PALMER." "CASSIE

PALMER." "CASSIE PALMER

İÇERİDE-"

"Muhabir misiniz?" Esmer kıza sordum, bu noktada oldukça gereksizdi.

"Ne?" Augustine'in profili Enyo'nun omzunun üzerinden göründü. Kız kardeşlerin en uzun boylusu ve en korkuncu onu sırtından tokatlamıştı.

Bu yüzden doğrudan bize bakamıyordu. Ama bu onu denemekten alıkoymadı. "Düşüş hattını korumak için mi buradasınız?"

Herkes onu görmezden geldi.

"Muhabir değilim," dedi esmer kadın hemen. "Carla Torres -bana Carla de-"

"Birkaç önerim daha var," diye mırıldandı *Crystal Gazing*, yerdeki yanmış bir tomardan.

"-*Graphology*'nin kıdemli editörü," dedi Carla bana kararlı bir şekilde gülümseyerek. Ve yarışmadan arta kalanları şık bir siyah topuğun altında toz haline getiriyor. "Senin için o gülünç tabloid *Crystal Gazing*'den ya da o kendini beğenmiş İngiliz dalkavuşundan çok daha iyi bir seçim."

"Eğer *Kahin*'i kastediyorsanız," diye yorumladı Deino'nun tutsağı, "en azından bunu söyleyecek cesaretiniz olabilirdi."

"Az önce yaptığımı
sanıyordum!" "Peki ya
kız?" Ben sordum.

"Benim kızım." Kıvrık saçlarını yüzünden biraz daha uzaklaştırdı. "Çocuklardan hoşlandığınız söyleniyor. Bir çocuğu çekici bulabileceğinizi düşündüm-"

"*Bu doğru* mu?" Françoise, annesinin ona ters ters bakması üzerine, "Bu keed mi?" dedi. "Gelip kendinizi tanıtamaz mıydınız?" diye sordum.

"Oh evet!" Carla ellerini havaya kaldırdı. "Evet! *Bunu neden düşünemedim ki?*

Bu mu?"

"Saygısızlık etmek istemem ama, haftalardır ne yapmaya çalıştığınızı sanıyorsun?" diye sordu *Kahin*, Deino onu tek yanağına bastırmayı başardığı için biraz belirsiz bir sesle.

"Ama sen hiç içeride değilsin," dedi Carla. "Ya da hiç kalkmazsın! Ya da birlikte yaşadığın o lanet vampirler erişimini engelleyecek başka bir neden buluyorlar-"

"Ve henüz bir randevu sekreteriniz olmadığı bilgisini aldık," diye ekledi *Kahin* onaylamayarak.

"-bu yüzden seni o saçma kılıkta gördüğümde-" "Bu bir kılık değiştirme değil," dedim.

"-bu diğerlerini kandırmış olabilir, bilmiyorum, ama haftalardır yüzünün resmine bakmaktan başka bir şey yapmıyorum! Seni nerede görsem tanırım ve günlerdir bu lanet otelde kamp yapıyorum. Zar zor uyuyorum, ailemi nadiren görüyorum ve koktuğumdan şüpheleniyorum-"

"Bundan söz etmeyecektim," diye mırıldandı Françoise.

"-Ama lanet olsun! O görüşmeyi yapacağım!"

"Ya da belki bir turta?" *Cadı'nın Yoldaşı* gürledi. "Her yıl düzenlediğimiz pasta yarışmamız yaklaşıyor ve bu yarışmaya bir katılım olmasını çok isteriz-"

Herkes ona "Kapa çeneni!" dedi.

O da sustu.

"Peki, buna ne dersin?" Carla biraz zor nefes alarak konuştu. "Bizden sonsuza dek kaçamazsın. Ve açıkçası, bazı meslektaşlarımı tanıyorum. Eğer hikayeni anlatmazsan, onlar senin yerine anlatırlar. Ve bizi sürüklediğin bu neşeli kovalamacadan sonra, inan bana, hoşuna gidecek bir versiyon olmayacak!"

"Bu kulağa şantaj gibi geliyor," diye belirttim.

"Öyle değil," dedi *Kahin*. "Bu -itiraf etmekten nefret ediyorum- sadece bir zamanlar büyük olan mesleğimizin durumu hakkında mantıklı bir yorum. Bugünlerde bir Thomas Bowlby'yi nerede bulacaksınız? Ya da bir Sir Henry Stanley? 'Dr.

Sanırım Livingstone'un yerini ünlü dedikoduları ve dalkavukluk aldı ve geleceğin Livingstone için neler getirebileceğini düşünmek beni ürpertiyor. -"

Carla kuru bir sesle, "'Haklı' demek yeterli olurdu," dedi.

"Sevgili kadını, ben sadece şunu yapmaya çalışıyordum-

"

"Siz İngilizler için tek bir cümleyle bir şey söylemenin imkansız olduğunu kanıtlamak mı? Bunun size gerçekten acı verip vermediğini hep merak etmişimdir."

"Onun gibilerle çalışmak kadar değil-" "Güven bana, asla birlikte çalış-

"Bütün bu insanlar kim?" *Cadı'nın Yoldaşı* aniden sordu. "Ne?" dedi

Kahin hışımla. "Hangi insanlar? Kızım, biz önemli konuları konuşmaya çalışıyorum-"

"Bu insanlar koridorda. Her yerdeler ve saat daha on bile olmadı."

"Koridor mu? Nerede- Tanrım, o!" dedi birine, sesi öfkeyle çıkıyordu. "Küçük sürtük biz dikkatimizi dağıtırken gizlice aşağıya inmiş ve bizi atlatmaya çalışıyor!"

"Ben bir fahişe değilim!" *Cadı'nın Yoldaşı*, sesi net ama aynı zamanda hıçkırıklıydı, sanki sahibi dışarıda hırpalanıyormuş gibi. "En azından ben öyle düşünmüyorum; bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ve hiçbir şey çalmaya çalışmıyorum. Sadece Pythia'ya son sayımızı göstermek istiyorum ama bu adamlar bana izin vermiyor-"

Carla dükkanın kapısına bakarak, "Lanet olası paparazziler," diye homurdandı. "Haftalarca burada oturuyoruz ve sonra biri onlara haber veriyor."

"Bunu senden duymak ne kadar da güzel," dedi *Kahin*. "Herkes hikayelerinizin yarısını rüşvet, hile ve düzenbazlık yoluyla elde ettiğinizi

biliyor

."

"En azından bir aylık olmayan haberler alıyoruz! En son ne zaman bir atlatma haber yaptınız?"

"Hey!" *Cadı'nın Yoldaşı* dedi ki. "Hey! Bırakın beni! İstemiyorum-"

Kahin gururla, "Biz 'atlatma haberlerle' ilgilenmiyoruz," dedi. "Biz gerçeklere dayalı, iyi araştırılmış ve iyi desteklenmiş haberlerin doğru şekilde aktarılmasıyla ilgilenmektedir-"

"Artık esneyebilir miyim?" Carla sordu.

"Oh. Oh hayır," dedi *Cadı'nın Yoldaşı* usulca. "Siz paparazzi değilsiniz, değil mi? Sen-"

Ses aniden kesildi ve küçük siyah çırpınan şey aniden hareket etmeyi bıraktı ve kağıt mendilden yapılmış gibi yavaşça yere süzüldü.

Eğildim ve onu aldım.

Ve bileziğim nabız noktama morartacak kadar sert çarpmaya başladı.

"CASSIE PALMER."

"CASSIE PALMER."

"CASSIE PALMER AĞUSTOS'TA-"

Başımı kaldırdım ama bir şey görmedim. Dükkân, insanların dikkatini meydanda olup bitenlere değil, içerideki pahalı mallara çekmek için tasarlanmıştı ve oldukça da işe yaramıştı. Tek görebildiğim, renkli tişörtleri ve talihsiz taytlarıyla caddeden geçen her zamanki sabah kalabalığının bakışlarıydı.

Ayağa kalktım ve temkinli bir şekilde ön tarafa doğru yürümeye başladım.

"Bu çok tipik," dedi Augustine acı acı, arkamdan. "Haftalardır resmi Pythia oldu ama bir basın toplantısı düzenledi mi? Bir röportaj verdi mi? Kimseye tek bir açıklama yaptı mı? Ben tüm zamanımı basına ulaşmak için harcıyorum, o ise bundan kaçmak için! Her gün meraklı tiplerle dolup taşmamıza şaşmamalı, etrafta sinsice dolaşıp bir-"

"Cassie?" Françoise arkamdan yaklaşarak, "Cassie," dedi.

"-hikaye, eğer dükkandan ya da markadan bahsetmeyi planlıyor olsalardı bu o kadar da kötü olmazdı-"

"Cassie?" Françoise tekrar "Cassie," dedi ve ben pencereye asılı çiçek tellerinden birkaçını geri çekerken eli kolumda donup kaldı.

Ve hayır, boş boş düşündüm, onlar paparazzi değildi.

"-Ama hayır. Couturier'den Pythia'ya... Benden söz etmeye değer mi?" Augustine, dükkânın karşısındaki meydanda bir ordu toplanırken sordu. Turist gibi görünüyorlardı ama değillerdi. Ve bunu bana söylemesi için bileğimden neredeyse titreşerek çıkan bileziğe ihtiyacım yoktu.

"*Mon Dieu,*" diye fısıldadı Françoise, bir güç dalgası sıcak bir esinti gibi üzerimizden geçerken, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Kalabalığın rüküş tişörtleri, dar şortları ve bira göbekleri dalgalanıp değişti. Ve komandoların giymekle uğraşmadıkları uzun paltolar olmasa, siyah komando kıyafetlerine benzeyen kıyafetlerin içinde eridiler, çünkü herkesin görmesinden rahatsız olacakları silahlar taşıyorlardı.

Savaş büyücüleri yapar.

Sadece bunların bizim olduğunu düşünmüyordum.

Görünüşe göre başka kimse de bilmiyordu, çünkü Françoise aniden dönüp tezgâha doğru fırladı ve Graeae, mallarının yarısıyla birlikte yere düşen Augustine'i serbest bıraktı. Bir saniye sonra dükkânın önüne bir şey çarptı, neredeyse şeffaf bir alan, Vahşi, Vahşi Batı'dan çok Paris'teki bir Rue de Something'e yakışacak güzel yay pencerelerin hemen ötesinde dalgalanıyordu, çünkü Augustine Dante'nin temasını umursamıyordu.

Belli ki koşuşları hakkında da aynı şeyi düşünüyordu, çünkü orada titreyen bir kalkan vardı, önemli değil.

Bu tür bir ateş gücüne karşı dayanamazdı.

Dayanabilecek pek bir şey yoktu.

"CASSIE PALMER." "CASSIE
PALMER." "CASSIE PALMER
İÇERİDE-"

Telefonuma uzandım ama yanımda olmadığını hatırladım. Françoise ise çoktan tezgâhın arkasındaki telefona sarılmış, muhtemelen güvenliği arıyordu. Ama kumarhanenin adamları sarhoşlarla, hırsızlarla ve şans için biraz fazla düzenli kazanan insanlarla uğraşmaya alışkındı. Bununla başa çıkamazlardı.

Adamlarım yapabilir.

"Al." Kafamı kaldırdığımda Carla'nın bir telefon uzattığını gördüm. Telefonu aldım ve en iyi bildiğim numarayı tuşladım, bu sırada ufaklık fayansın üzerinde dönüyordu, pembe tütüsü etrafında dönüyordu. Telefona baktım ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım.

Pek iyi gitmiyor gibiydi.

Beynim bunun olmaması gerektiği konusunda ısrar edip duruyordu. Bunlar *başka yerlerde* de oluyordu ve ben buraya geri dönüp güven içinde yemek yiyor, uyuyor ve korumalarımın şakalaşıyordum. Tabii şu anda süitimin etrafına serpiştirilmiş karyolalardan birine takılıp düşmezsem... Çünkü kısa süre önce anlaştığım mahkemenin uyuyacak bir yere ihtiyacı vardı.

Ve Tanrım.

Benim

mahkemem.

"CASSIE PALMER."

"CASSIE PALMER."

"CAS-"

Telefon çalıp dururken *aç, aç, aç*, diye düşündüm. Kuşluk vaktiydi, bir vampirin en sevdiği saat değildi ama normalde korumalarım günün her saati çalışırdı. Ama dün pek de normal geçmemişti.

Artık bunun ne olduğundan emin değildim. Ama bu oteli işleten geniş ailenin enerji kaynağı olan, neredeyse ölmek üzere olan usta bir vampiri içermediğinden oldukça emindim. Buna korumamı oluşturan ve normalde kendi başlarına minyatür ordular olan üst düzey ustalar grubu da dahildi. Ama kendini hayatta tutmak için onları neredeyse tüketmek zorunda kaldıktan sonra paçavra bebekler gibi gevşek kalmışlardı.

Bu da saldırının neden şimdi olduğunu açıklayabilir. Ve neden kimsenin lanet telefona cevap vermediğini. "CASSIE PALMER."

"CASSIE PALMER."

"CA-"

"Geri çekilin! Geri çekil!" Muhabire bağırdım ama buna ihtiyacı yoktu çünkü o da benimle aynı büyük enerji dalgalanmasını hissetmişti. Çocuğunu yakaladı ve tam patlama gerçekleşirken kendini yana attı.

Dükkânın ön cephesini yerle bir etti, pencereleri parçaladı, havaya parlayan camlar ve yanan odunlar saçtı.

Doğruca bana.

Ve ikimiz de ayaklarımızdan geriye doğru savrulana kadar arkamdan geldiğini fark etmediğim Augustine'e. Pahalı kıyafetlerden oluşan ve şimdi lime lime olan birkaç rafın arasından. Ve dekoratif bir sütunun içine.

Etrafımıza fırlattığı kalkanın etkisiz hale geldiği sırada sekerek yüz üstü yere düştük.

Kan bulutunun arasından kafamı kaldırdım ve onun da benzer şekilde dağınık yüzünü hırıltıyla kaldırdığını gördüm. Yarı-fey tasarımcı bana her zaman biraz kız gibi görünmüştü. Mükemmel saçları, fazla solgun teni, gösterişli kıyafetleri hiçbir zaman tehlikeli olarak algılanmamıştı.

Fikrimi gözden geçiriyordum.

Ta ki aniden kuyruğunu kıstırıp arka tarafa doğru koşarak bir perdenin arkasından kaybolana kadar.

Ve, tamam, diye düşündüm. Belki de ilk seferinde haklıydım. Ama bunun için endişelenecek zamanım yoktu.

Çünkü başka biri beni çağırıyordu. Ve bu sefer bir büyü değildi.

Altıncı Bölüm

"Cassie Palmer?" Yeni ses, yer belirleme büyüsünün sert, neredeyse metalik tonu değildi. Onun yerine sessiz, sakın ve eğleniyordu. "Bu gerçekten sen misin?"

Kırılmış camları çıplak tabanlarımdan iterek ayağa kalktım. Ve bir mayın tarlasından geçerek bir zamanlar dükkânın önü olan yanan deliğe doğru ilerledim. Ve dışarı baktım.

Ve koridorun diğer tarafında duran savaş büyücüsü kıyafetli bir adamın, önüne yerleştirdiği dehşete düşmüş kızın boğazına bir bıçak dayadığını gördü.

Witch's Companion'daki talihsiz muhabir değildi.

Bunu biliyordum çünkü onu tanıyordum. O benim yardımcımdı, Rhea.

O bana baktı, ben de ona baktım. Uzun beyaz elbisesi tertemizdi ve yeni ütülenmişti; beline kadar uzanan siyah saçları biraz dağınıktı. Viktorya döneminden kalma bir çim partisine katılacakmış gibi görünüyordu, kaskatı, dikkatli ve hafif dengesiz durmuyordu çünkü boğazına saplanmasını engellemek için bıçağı geri çekmek zorunda kalıyordu.

Geçenlerde ben de aynı durumdaydım. Ama Rhea'nın aksine, söz konusu adamın beni öldürmeyeceğinden oldukça emindim. Yine de dehşet vericiydi.

Rhea kusacakmış gibi görünüyordu. Savaş büyücüsü gülümsedi.

Gülümsemesi çekici olmalıydı. Buradan görebileceğim kadar parlak mavi gözleri ve modern bir gömleğin yakasına degecek kadar şık bir şekilde uzatılmış koyu kahverengi saçlarıyla çekiciydi. Tüm bu donanımın altında biraz tuhaf görünüyordu.

Tıpkı bir cesette ürpertici görünecek olan gülümseme gibi. "Şunu söyleyebilir miyim?" dedi, bana da bakarak, "tam olarak ne bekliyordum?"

"Bunu çok duyuyorum."

"Tanışmamızın kabalığı için özür dilerim, ama bazı iş arkadaşlarım biraz gergin. Size ulaşmak için kavga edeceğimizi düşünmüştük ama bunun yerine-" Boşta kalan elini havada sallayarak artık kayıp olan duyuruyu işaret etti.

"Şanslı günün olmalı."

Biraz daha gülümsedi.

Bakışlarımı tekrar Rhea'ya çevirdim, yeşil görünüyordu ama aynı zamanda kendini toparlamaya başlamış gibiydi. Öyle de olabilirdi, çünkü beni sık sık şaşırtıyordu. Agnes'in eski sarayının bir üyesi olan Rhea, çocuklar dışında tanrıların sunduğu yemi yutup güç delisi olmayan tek kişiydi.

Aslında buraya gelip beni Ares'in yakında geri döneceği konusunda uyarmak için hayatını tehlikeye atmıştı ve bu durum beş meslektaşına zevk veriyor gibiydi. Sonra, kısa bir süre içinde, bir kahve makinesinden korkmuş, üst düzey bir vampire bağırarak, bir diğerini mahkememin geri kalanını oluşturan genç kızlar için alışverişe götürmesi için korkutmuş ve ben dönene kadar onları beslemiş, rahatlatmış ve şiddetle savunmuştu. Ve sonra işe yaramaz olduğu için onu kovacağımı düşününce panikledi ve gözyaşlarına boğuldu.

Ve tüm bunlar ilk birkaç gün içinde olmuştu. O zamandan beri, hem çekingenlik hem de aşırı cesaret göstermeye devam ediyordu ve hangisini alacağımı asla bilemiyordum. İlkinin, annesinin başkanlık ettiği mahkemede bir ömür boyu görmezden gelinerek ve göz ardı edilerek edinilmiş sahte bir paravan olabileceğini düşündüm, çünkü bir Pythian aşk çocuğunun dünyada işi hiç de kolay değildi.

Ama açıkçası, biraz çekingenlik şu anda ona iyi gelebilirdi. Oldukça zorlu bir cadı olmasına rağmen, bu olasılıkları yenemeyecekti. Şu anda aşırı cesaret onu öldürtecekti.

"Bu kadar endişeli görünme," dedi kara büyücü beni izleyerek. "Sizi temin ederim, Bayan Silvanus'a zarar vermek gibi bir niyetim yok. Aslında, onu size geri vermek niyetindeyim."

"Karşılığında mı?"

"Mülkümüzün bir parçası sizde," dedi nazikçe. "Onu geri istiyoruz."

"Lizzie."

Başını eğdi.

Agnes'in eski yardımcılarından ve şimdiki haydutlarımdan biri olan Elizabeth Warrender hakkında konuşuyorduk. İlk beş kişiden üçü ölmüştü, biri -Jo Zirimis- kayıptı ve bir de Lizzie vardı. Karanlık tarafa geçmiş ve takımının onu gözden çıkarılabilir olarak gördüğünü fark etmeden diğer takım için oynamaya başlamıştı.

Diğer haydutlar dün onu buraya, New York'taki bir vampir kalesine baskın düzenlerken beni görevden almak için göndermişlerdi. Bir iksir, bir yardımcının gücünü benimkine rakip olacak kadar artırabiliyordu. Ve muhtemelen Ares'i annemin büyüünün bariyerini aşmaya yetecek kadar.

Lizzie başarmıştı, bir bakıma. Ne zaman döneceğimi nasıl bildiğini hâlâ anlamamıştım, Galler'den dayak yemiş ve kanlar içinde döndüğüm anda bir anda ortaya çıkıvermişti. Ama bulmuştu ve tıpkı bugünkü Gertie gibi, ben onu durduramadan bacağıma bir iğne saplamıştı.

Eğer içinde zehir olsaydı, şimdi burada olmazdım. Ama değildi, çünkü Lizzie biraz yavaştı ve Pythia olmaya kafayı çok takmıştı, oysa daha zeki rakipleri gerçeği biliyordu: Ares döndüğünde Pythia diye biri *olmayacaktı*. Hepimizi öldürmeyi planladığı için hiç sihir işçisi olmayacaktı.

Sanırım bir daha kimsenin ona meydan okumamasını sağlamanın bir yolu da buydu.

Ama Lizzie'nin içgörülerini öğrenmesine izin vermemişlerdi ve o da bunu kendi başına çözememişti. Bu da beni öldüremeyeceği izlenimine kapıldığı anlamına geliyordu, çünkü bir Pythia'yı öldüren hiç kimse kendisi de Pythia olamazdı. Bu yüzden beni uyuşturdu ve bu sırada yakalandı. Ve New York'taki yardımcılarının planını engellemek için zamanında uyanmıştım, çünkü ben baygınken birbirlerine düşmüşlerdi, her biri Ares'in şampiyonu olmak istiyordu.

Ve galip getireceğine söz verdiği tanrıça olmak için.

Lizzie için neredeyse üzülüyordum. Diğer herkes tanrılık peşinde koşarken o sadece Pythia olmak istemişti. Sanırım hâlâ da istiyordu, çünkü onu yukarıda canlı ve uyuşturulmuş halde bırakmıştım, onunla daha sonra ilgilenmek niyetindeydim.

Ama görünüşe göre başka biri de aynı şeyi yapmaya karar vermişti.

"Peki ya reddedersem?" diye sordum.

Kara büyücü küçük bir hayal kırıklığı ifadesi takındı.

"Rhea'yı öldürmenin sana bir yararı olmaz. Lizzie'ye ulaşmak için üst katlardaki koğuşları aşman gerekecek ve onlar da

Gümüş Çember'in sahip olduğu en iyi koğuş ustaları tarafından yaratıldı," dedim ona, dünyanın önde gelen büyü organizasyonundan ve Savaş Büyücülerİ Birliği'nin ana gövdesinden bahsederken. "Onları kandırmanın bunlar kadar kolay olacağını sanmıyorum."

"Hayır," diye düşündü. "Hiç sanmıyorum."

"Ve hayatta kalsanız bile -ikiniz ya da üçünüz- uğraşmanız gereken korumalarım olacak-"

"Duyduğuma göre bugün kendilerini iyi hissetmiyorlarmış."

"-ve hala Mircea'nın soyundan gelen usta vampirler! Kapıdan içeri girmeden sizi kuruturlar."

"Hmm." Büyücü yavaşça başını salladı. "Haklı olabilirsin." "Ve Çember'in adamları yakında burada olacak, tüm güçleriyle, ve tüm bu

yüzünde patlamak üzere. Ama Rhea'yı bana şimdi verirsen-" "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum. "Eğer onu takas etmezsem, senin işine yaramaz. Ama onu bana şimdi, zarar görmeden verirsen, söz veriyorum-"

"İşe yaramaz mı?" diye araya girdi büyüçü, mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Bir Pythian yardımcısı işe yaramaz mı?"

Ve rekor kırıldı.

Gözyaşları içinde, özür dileyerek ve dehşete düşmüş bir halde bana bakan Rhea'ya bakarken zaman yavaşlıyor gibiydi. Çünkü yeni statüsünü bilmelerini ya da tahmin etmelerini sağlayacak bir şey söylemiş olmalıydı. Rütbesini uyarısının bir ödülü olarak yükseltmişim, çünkü benden yeterince kalmamış gibiydi. Bir yardımcıyı gerçekten kullanabilirdim.

Ben düşünmemişim, başkası da düşünebilirdi.

"Eğer bize Elizabeth'i vermezsen, bunun bize yardım etmeye ikna edilip edilemeyeceğini görmek zorunda kalacağız," dedi büyüçü, boştaki elini Elizabeth'in uzun, siyah saçlarında gezdirerek. "Biraz zaman alabilir ama bunun yolları var. Ve o çok genç. Sonunda, sanırım istediğimizi yapacaktır."

Yüzüne bakınca Rhea'nın da öyle olduğunu düşündüm. Çünkü çarşaf gibi bembeyaz olmuştu.

Parmaklarım kıvrılmak, sıkmak, kalçamı yemek istiyordu. Onları gevşek bırakmak, ifademi ilgisiz kılmak için yoğun bir irade çabası gerekiyordu. Gülümsemesini *toz haline* getirmek için son gücümü kullanmamak için kendimi zor tuttum.

Eskiden bundan daha iyi kontrolüm vardı.

Elbette eskiden benim de önemsedığım daha az insan vardı.

"Yalan söylüyordu," dedim açıkça. "Onu çok az tanıyorum. Neden ona böyle bir güç vereyim ki?"

"Birileri yalan söylüyor," diye kabul etti, aynı küçük gülümsemeyle.

Omuz silktim. "Bana inanmak zorunda değilsin. Elinizde zaten kanıt var. Eğer o bir yardımcı olsaydı, senden uzaklaşabilirdi." Bakışlarım Rhea'ninkilere kaydı. "Eğer tutulmak istemezse Pythian gücüne sahip birini tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Rhea gözlerini kocaman açarak bana baktı. *İpucunu al*, diye düşündüm umutsuzca. Çünkü bunu yapabilirdi. Savaşarak değil, hayır, ama kayarak... bütün yardımcıları bunu yapabilirdi, eğitimsiz olsalar bile. İlk kez onun şu anda sahip olduğundan daha az bilgiyle bunu başarmıştım - çok daha az. Kuşkusuz, annemin kanı muhtemelen yardımcı olmuştu, ama yine de. Bunu yapabilirdi.

Ama görünüşe göre Rhea öyle düşünmüyordu. Belki de o dersleri atlamıştı ya da birkaç gün öncesine kadar sadece bir inisiye olduğu için hiç almamıştı. Çünkü bana öylece baktı.

"Bence böyle bir yeteneği olsaydı," dedi onu esir alan kişi hafifçe, "şimdiye kadar çoktan kullanırdı."

"O zaman sana yardım edemez, değil mi?" Çabucak işaret ettim. "Ares'i senin için buraya getiremez. Ama teklifimi kabul edersen-"

"Ben de," dedi, sesi aniden yükselmişti, "yalan söylediğini düşünüyorum-" "Ne hakkında? Ben-"

"-ve oyalıyor-" "Beni dinle-"

"-ve bana istediğimi vermeniz gerektiğini-"

"Görüşmeye hazırım-"

"-sabırsızlanmadan önce," diye bağırdı, bıçağı esirinin boğazını parçalayacak kadar sert bir şekilde indirerek, "ve tüm bu lanet otele mahvetmeden önce!"

Konuşmayı kestim. Kara Çember benim birlikte büyüdüğüm, başları belaya giren ve artık yasal iş bulamayan yarı normal adamlar olan sözde karanlık büyücüler değildi. Kara Çember büyü bağımlısı ve deli adamlardı ve delilerle tartışmak işe yaramazdı.

Çılgınlık umutsuz olduğunda değil.

Ve öyleydiler. Çünkü Lizzie'den başka hayatta kalan tek yardımcı olan Jo iksir üzerine bahse girmemişti. Onun yerine, benimle aynı silahın peşindeydi. Ve onlar olmadan kendi oyununu oynuyordu çünkü onu bulursa yardıma ihtiyacı olmayacaktı. Söylendiğine göre, annemin büyüsünü tek başına delip geçecek kadar güçlüymüş.

Ve Ares'in, bir kız onu geri getirirken parmaklarını oynatan erkeklere pek ihtiyacı olmayacağını tahmin etmişim, değil mi?

Yani evet, Lizzie'ye ihtiyaçları vardı ve ona çok ihtiyaçları vardı. "Bunu ortaklarımla görüşmem gerek," dedim ona. "Hayır, bunu şimdi yapacağız!"

"Hayır." Bir şekilde sesimi sakın tuttum. "Eğer kızı istiyorsan, bir dakikaya ihtiyacım var. Ve sen de bana vereceksin."

"Bana emir veremezsin, *Pythia*. Belki de sana vereceğim şey bir ceset olur!" "Öldür onu o zaman," dedim, sesim sertti. "Ben de üst kata geçeceğim ve

Lizzie'yi göz açıp kapayıncaya kadar öldürecek. Ve elinizde *hiçbir şey* kalmayacak."

Belki de istediğim sürenin yarısı boyunca birbirimize baktık. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama o gözleri nasıl çekici bulduğumu merak ediyordum. Çok parlak, çok geniş, çok vahşiydiler. Sanki son zamanlarda kendini toparlayamamış gibiydi.

Ya da belki de çok fazla içmişti.

Arkasındaki tüm kalabalık da aynı şekilde büyüyle doluydu ve onu kullanmak için neredeyse çaresizdi. Üzerlerinde bir sis gibi geziniyor, statik elektrik gibi insandan insana sıçırıyor, patlamaya hazır bir baraj gibi kabarıyordu. Böyle adamlarla pazarlık yapamazdım. Onlar dövüşmek *istiyordu*.

Sadece başka bir şey daha istediklerini ummak zorundaydım. "Bir dakika o zaman," dedi sonunda.

"Daha fazla değil."

Döndüm ve dükkânın diğer tarafına doğru yürüdüm.

Çoğunlukla kararmış, kömürleşmiş bir karmaşaydı ve yolumu bulmam gereken yıkık dökük süs eşyaları yığınları vardı. Ama en azından yangınlar sönmüştü. Ve insanlar iyi görünüyordu, tezgahın arkasında toplanmışlardı, bu da biraz koruma sağlamış olmalıydı. Çünkü arkasındaki her şey oldukça normal görünüyordu.

Yere serilmiş cesetler hariç, hepsi bana benziyordu.

Onların vitrindeki mankenler olduğunu ve Augustine'in büyük boy Barbie'leri olan rahatsız bir çocuk gibi sırtlarını kesip açtığını ve içlerine bir şeyler doldurduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Sesine bakılırsa ölümcül bir şey.

"*Dokunma ona, deli misin?*" diye çıkıştı sinirli dahi, yerde çömelmiş ona yardım eden Carla'ya. Ve aniden elini geri çekti.

"Üzgünüm, ama dediniz ki-"

"*Chartreuse*! Bu sana da *Chartreuse* gibi görünüyor mu?" Birkaç düzine başka şişeyle birlikte rafta duran bir şişeyi işaret etti. Hepsi yeşildi.

Carla onlara göz kırptı. "Evet?"

"Bu yeşil elma!"

Başka bir şişeye uzandı. "Bu armut! Bu armut!"

"Onları farklı renklerde yapamaz mıydın?" "Onlar farklı renkler!"

"Ah, Tanrı aşkına!" dedi saçlarını yüzünden iterek. "Sadece işaret et!"

"Ben kendim yaparım," dedi ve askıyı almak için uzandı. Ve onun yerine bileğini tutmamı istedi.

"Ne yapıyorsunuz?" Françoise elinde başka bir şişe rafıyla arkadan aceleyle içeri girerken ben de "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Öfkeli mavi gözler bana dik dik baktı. "Bizi bu durumdan kurtarmak neye *benziyor*?"

"Neye benzediğinden emin değilim."

"Mankenlerin podyumda yürümek için aldıkları saçma ücretlerden kaçınmak için bir büyü üzerinde çalışıyordum. Henüz mükemmelleştirmedim ama amaçlarımız için yeterince iyi-"

"Hangileri?"

"Bunları çekici el bombaları olarak düşünün," dedi alışveriş merkezine doğru bakarak.

"El bombası mı? Ama el bombaları silahtır-"

"Zekice bir gözlem."

"Ne tür silahlar?"

"Ne demek istiyorsun, ne tür? Ölümcül türden!"

Kolunu salladı ama ben bırakmadım. "Çember için üzerinde çalıştıkların gibi mi?"

Bana öfkeyle baktı. "Böyle bir şeyin üstesinden gelebilecek başka neyim var sanıyorsun?"

"Nasıl halledeceksin?"

"Gitmeme izin verir misin?"

"*Nasıl* halledeceksin?" Tekrarladım, çünkü o silahlardan birinin neler yapabileceğini görmüştüm.

Savaşı sona erdirmenin tek yolu, tanrıları geri getirmeye çalışan grubun liderlerinin sığındığı Faerie'yi işgal etmektir. Fakat tüm

Gümüş Çember başka bir dünyada savaşma fikrini kısmen yeterince bilmedikleri için, ama esas olarak büyüleri orada işe yaramadığı için reddetti. Augustine'inki çalışıyordu.

Yarı fey ve ünlü bir yaratıcı olması, onu gerçek bir dünyalar savaşı için gereken bazı silahları yapma listesine koymuştu ve o da bunu başarmıştı. Bunu biliyordum çünkü korumalarımın biri kısa süre önce henüz tamamlanma aşamasına gelmemiş bir büyüye rastlamıştı. Yine de neredeyse usta bir vampiri öldürmek için yeterliydi.

Onlardan birini öldürebiliyorsa, her şeyi öldürebilirdi.

"İnsanlarla dolu bir oteldeyiz," diye hatırlattım ona.

"Güvenlik muhtemelen şimdiye kadar onları tahliye etmiştir-" "Birkaç *dakika* içinde mi?"

Kahin adam, Deino'nun tükürdüğünü tahmin ettiğim, yerde çiğnenmiş siyah bir tomarın içinden, "Sürükleme temiz," dedi. "Otel çalışanları neler olduğunu anladıklarında batan gemiden kaçan fareler gibi dağıldılar-"

"Çok pratik yaptılar," diye mırıldandı Augustine.

"-ve güvenlik bu kadar erken kalkan birkaç turisti sürükleyerek götürdü. İşe yarayacağını düşünüyoruz hanımefendi."

"Peki ya bunlardan herhangi biri klima sistemine girerse?" Augustine'e baktım, o da bana bakmadı. "Bana oteldeki herkesi öldürmeyeceğini kesinlikle garanti edebilir misin?"

"Oteldeki herkesi öldürecekler!" diye hırladı ve dışarıdaki orduyu işaret etti. "Yoksa fark etmedin mi?"

Carla dudağını ısırarak, "Çember yakında burada olacak," dedi. Ve yanına çömelmiş, parlak gözlerle her şeyi izleyen çocuğuna baktı. Kızın korkudan hıçkırığa hıçkırığa ağlamasını beklerdim ama görünüşe göre annesinin direncine sahipti.

Bu da ironik bir durumdu, çünkü annesi o.

Carla bana baktı. "Burada olacaklar," dedi tekrar, sanki bekliyormuş gibi onaylamamı istedi. Ona hepimizin bu durumdan kurtulacağını gördüğümü söylemem için, onun ve aniden yanına yasladığı çocuğunun.

"*Kurtulacaklar!*"

"Belki, ama birkaç dakika içinde değil," dedi Augustine. "Yirmi, o da şanslıysak-"

"*Yirmi mi?*"

"Françoise'a da böyle söylediler. Kasabayı geçmeleri ve önce bir kuvvet toplamaları gerekiyor," dedi yukarı bakarak. Ve fark etti ki

kızı çaresizce kavradığını fark etti. "Gerçi ... gerçi belki birkaç dakika daha kısaltabilirler," diye zayıfça bitirdi.

"Ama Pythia burada! *Senatonun* yarısı burada-"

"Şu anda değil. New York'talar," dedim ona, düşünmeye çalışarak.

"Ama burada olmaları *gerekliyordu*! Neden *güvenlik* yok?" Augustine,

"Bir otel için fazlasıyla güvenlik var," dedi. "Ki bu bunun ne olması *gerekliyordu*!"

Haklıydı ve şu anda vampir senatosunun Batı Yakası merkezinin Vegas'ta bir otelde olması delilik gibi görünmeye başlamıştı. Ama eski karargâhları savaşta yok edildikten sonra geçici bir önlem almaları gerekmişti. Ve burası yeterince büyüktü, burayı inşa eden adam ortalamanın üzerinde koğuşlar kullanan paranoyak bir kaçıktı ve yakın zamanda senato üyelerinden birine miras kalmıştı. kendi. . . .

Bunların hiçbirisi şu anda kulağa harika nedenler gibi gelmiyordu. "Ve kimse koğuşları iyileştirmeyi düşünmedi mi?" Carla Talep edildi.

"Üst katlarda vardı," dedim ona. "Alt katlar çok hassas olduğu için en iyi koğuşlara sahip olamazdı - çılgın bir turist onları patlatabilirdi."

"Neden koğuşlardan bahsediyoruz?" Augustine tiz bir fısıltıyla sordu. "Tek bilmemiz gereken onların *düştüğü*. Ve onlar olmadan çantada keklik sayılırız. Dışarıdaki insanların yirmi dakika içinde neler yapabilecekleri hakkında bir fikriniz var mı?"

Muhabir ikimizin arasına bakarak, "Ama *Pythia* elimizde," diye tekrarladı.

Augustine ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Sanırım bir ya da iki saat geri gidip bizi uyaramazsın?" diye sordu, cevabı zaten biliyormuş gibi görünüyordu.

"Eğer yapabilseydim, çoktan yapmıştım."

"O zaman bizi buradan çıkarabilir misin?" "Hayır."

"O zaman daha önce de söylediğim gibi, kendimizi bu durumdan kurtarmalıyız." "Evet, ama bu şekilde değil."

"O zaman umarım iyi bir fikrin vardır," diye tersledi. "Ben bittim!"

Mankenlerin kırık bebek bedenlerine baktım. Ve enkazın arasında ezilmiş domuz etli sandviçime. Ve Deino'ya, hâlâ üzerine yapışmış olan atkısını çekiştiriyordu.

"Evet," dedim. "Bir fikrim var."

Yedinci Bölüm

"Pythia!" Büyücünün büyüyle güçlendirilmiş sesi lobide gümbürdedi.

"Oyalanmayı bırak! Kızı teslim edecek misin, etmeyecek misin?"

"Yapacağım." Bir ön kapının yanmış deliğinde yeniden ortaya çıktım.

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Hayır!" Rhea bağırdı. "Hanımefendi, lütfen-"

Boğazındaki bıçak aniden sıkılaştığında sözünü kesti.

"Adamlarına söyle Lizzie'yi aşağı göndersinler," dedi büyücü bana, Augustine'in karşısındaki lobinin yanındaki asansör sırasını işaret ederek.

"O bizim elimize geçtiğinde, yardımcını geri alacaksın."

"Evet, parçalar halinde!"

"Bana güvenmiyor musun?" Şaşırılmış görünüyordu. "Ben de çok hoş bir sohbet ettiğimizi sanıyordum."

Kısa mola sinirlerini düzeltmiş gibi görünüyordu. Kısa süreli delilik görüntüsünden daha sinir bozucu olan sahte güler yüzlü saçmalıklarına geri dönmüştü. Ayrıca yine gülümsüyordu ve bunu görmek bile kanımı dondurmaya yetmişti.

"Ortada buluşuruz," dedim, ses tonumdan tiksintiyi uzak tutmaya çalışarak.

"Dokunmayacağız. Ona dokunmana izin verecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Onu uzaklaştıracaksınız ve dediğiniz gibi, elimde hiçbir şey kalmayacak."

"Onu değiştirmeyeceğim, çünkü orada olmayacağım. Ortaklarımdan bazıları sizinle buluşacak ve onun güvenliğini sağlayacak. Onların eline geçtiğinde-"

"Hayır!" Yine Rhea'ydı, aniden sessiz bir pasiflikten öfkeyle çırpınmaya başladı. "Hayır, yapmayın! Onlara verme-"

"Rhea-"

"Yapamazsın," diye yalvardı. "Ne yapacağını biliyorsun!"

"Rhea!"

"Geri gelmesine izin veremezsin! Lütfen-"

"Yardımcının bu kadar ateşli olduğunu kim bilebilirdi?" dedi büyücü, mücadele eden kızı güçlükle tutarak. "Biliyor musun, neredeyse pişman olacağım"

onu sana geri vereceğim."

"Sadece onu buraya getir!" Tersledim. "Adamlarım seninle yarı yolda buluşacak." "Asansörü çalıştır, ben de yürümeye başlayayım."

Başımı çevirip tezgahın arkasında duran ve kulağında telefon olan Augustine'e başımı salladım. Asansör bir an sonra hareket etmeye başladı. Sonra büyücü de hareket etti ve hâlâ mücadele eden Rhea'yı bu tarafa sürükledi. Aynı anda Françoise yanında yeni ağırbaşlı Carla ile dükkândan çıktı, düğmeleri iliklenmiş takım elbisesi saygısız tişörtünü gizliyordu, saçları ve makyajı yeni yapılmıştı, başındaki şık mavi bere sayesinde.

Ve ikilinin arkasında, tozlu kıyafetlerle kaplı, çok daha az ağırbaşlı üç tip vardı.

"Onlar değil," dedi büyücü aniden.

"Onlar zararsız-"

"*Saçmalık*. Ne olduklarını ve kime sadık olduklarını biliyorum.

Ya uzak dururlar ya da anlaşılmaz."

Bir an için ona ters ters baktım ama asansör yola çıkmıştı ve tartışacak zaman yoktu. Öndeki iki kadına başımı salladım, onlar da durup bana baktılar. Onlar da geçerken üç hantal dağı yakalamış, arkalarında bir sıra oluşturmuşlardı: biri solda, biri ortada, biri de dükkânın sağında.

Asansör yarı yola geldiğinde bizim tarafımızı olabildiğince hazır bıraktı.

Rhea ona bakarak, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır."

"Geldiğinde, o olduğundan emin olun," diye talimat verdi büyücü adamlarına. "Büyü yapmak yok."

"Bu benim hatam," dedi Rhea, sesi panik içinde yükseliyordu. "Onun döndüğünü gördüm ve şimdi yardım ediyorum-"

"Sorun yok," dedim ona.

Ama başını öyle şiddetli salladı ki boğazının solgunluğunda ince bir kırmızı çizgi belirdi. "Her şey yolunda değil. Bu benim hatam ve o geri döndüğünde-"

"Rhea-"

"-Hepimizi öldürecek! Seni, beni." Yukarıya, süitimin bulunduğu kuleye doğru baktı ve sesi fısıltıya dönüştü. "*Çocuklar*."

"Rhea!" Birden korkarak ona doğru yürümeye başladım ama büyücü onu geri çekti.

"Anlaşmaya sadık *kal*, *Pythia*."

"Anlamıyorsun-"

"Anlaşmaya sadık kal!"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Rhea, gözleri benimkileri buldu. Gözlerinde bilmem gereken her şey vardı ama istediğim hiçbir şey yoktu. Çünkü o gözleri daha önce de görmüştüm.

Onları annesinde görmüştüm, hemen önce-

"Rhea!" diye bağırdım ve büyücü sıçrayıp bıçağı sıkıca kavradı çünkü anlamamıştı. Kaçmaya çalışmıyordu. Deniyordu-

"Hayır!" Bir damla kan, bembeyaz pamuğu lekelediğinde bağırdım.

Büyücü bıçağı geri çekti ama çok geçti. Birden her yerden kan fışkırmaya başladı, büyücü küfrediyordu ve neredeyse ona ulaşmış olan iki kadın yüzlerinde şok ve dehşetle bana bakıyordu. Sonra asansör lobiye çarptı ve zamanımız tükendi.

"Gidin!" Bağırdım ve ikinci kez söylemelerine gerek kalmadı.

Françoise dönerek Rhea'yı bırakıp şaşkınlıkla kanlı gömleğine bakan büyücüye küfretti. Carla'nın gelişmiş sesi, *"Şimdi! Şimdi!"* diye bağırırken, büyücü sırt üstü yere savruldu ve son derece cilalı zeminde kaymaya başladı. *Şimdi!" diye bağırdı* ve biri ışıkları kesti. Ben yardımcıma doğru koşarken geriye sadece karanlığı lekeleyen neon lekeleri kalmıştı.

Ve kumaşla kaplı üç tümsek, modaya uygun giyinmiş üç zombinin dengesiz ve sendeleyerek yürüyüşüyle büyücülere doğru ilerlemeye başladı.

Bu da onları bir şekilde daha kötü yapıyordu. Bu da onları bir şekilde korkutucu yapıyordu.

Sonra asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Ve binlerce siyah, çığlık atan, kanat çırpın kâbus, cehennemden fırlamış yarasarlar gibi dışarı döküldü. Sihirli mikrofonlar, Kara Çember'in Gümüş muadiliyle ortak bir yönü olduğunu kanıtlayan, zaten kafası karışık olan büyücü kalabalığının içine doğru uçtu.

Çünkü hemen gördükleri her şeye küfretmeye başladılar.

Buna, her biri bir düzine büyüyle vurulmuş olan yaklaşmakta olan kumaş dağları da dahildi. Karşılık vermediler. Fark etmiş gibi bile görünmüyorlardı. Aniden paniğe kapılan adam grubuna doğru sendeleyerek ilerlemeye devam ettiler; bu adamlar yine de kendilerini toparladılar ve her yönden üzerlerine bir dizi birleşik büyü fırlattılar.

Ve sonunda, bu bir yanıt aldı.

Françoise'a ulaşmıştım, bu noktada muhtemelen nafile olduğunu düşünen bir kadının ifadesiyle, toplanmış kızı koruyordu.

Ve öyle görünüyordu. Tanrım, çok fazla kan vardı. Rhea'nın yanına çömeldim, kalbim boğazımda-

Ve hemen hemen aynı anda meydana gelen üç patlamayla kık üstü yere yığıldım.

Başımı kaldırıp baktığımda Eski Batı mağazalarının önünden bir cam çığının döküldüğünü, ahşap kaldırımlardan sekip havaya uçtuğunu gördüm. Gümüş yağmuru gibi görünüyordu, neonu yansıtan ve karanlıkta parıltı veren küçük havai fişekler gibi, pencerelerin çoğu aynalı olduğu için ihtiyacım olmayan milyonlarca yıllık kötü şans gibi. Ve kulakları patlatacak kadar gürültülüydü, karmakarışık bir kakofoni kafamı karıştırdı ve oturdum.

Bir an için kimsenin kalabalığın üzerine püsküren ince, sulu maddeyi fark etmemesi şaşırtıcı değildi, sanki fiskiye sistemi aniden açılmış gibiydi.

Couture parçaları, birkaç plastik vücut parçası ve sarışın bir peruğun yarısıyla birlikte yere seriliyordu. Çünkü az önce havaya uçurulan tümsekler, antik tanrıçalar yerine Augustine'in seyyar mankenleri tarafından güçlendirilmişti. Ve çoğu zararsız uçan mikrofonları katletmekle meşgul oldukları için zamanında kalkanlarını kaldıramamış olan kalabalığı kaplayan iksirle doldurulmuştu.

Madde onlara zarar vermedi.

Yine de kafalarını çok karıştırdı.

Bir düzine metre ötede ayağa kalkmaya çalışarak şaşkın şaşkın etrafına bakan liderleri de dahil. Sonra da ince sisin pıhtılaşarak yapışkan bir hale geldiği eline baktı. Sonra da bana.

"Kavgadan anladığın *bu* mu?" diye sordu.

"Hayır," diye homurdandım, ellerimde yardımcımın kanı vardı. "*Bu*."

Ve aniden, artık onun nefret dolu yüzünü göremiyordum, çünkü başka bir şeye bakıyordum: karanlık bir sokak, gölgeli bir hulk, ateşle parlayan gözlerde bir tanıma parıltısı. Ve zaman kayması kadar kötü olmasa da acı içinde çılgılık atmama neden olan iç burkan bir güç kaybı.

Sadece kimse fark etmedi.

Çünkü büyük, siyah ve kocaman bir şey -Tanrım, ne kadar büyük olduğunu unutmuştum- partiye katılmıştı.

Bir an için her şey durdu, tüm koridor, caddenin ortasında dumanı tüten ev büyüklüğünde bir cehennem köpeğine bakakaldı. Kendi ortamında tüyler ürpertici derecede korkunç olsa da, burada tamamen korkunçtu: üç ayak uzunluğunda olması gereken pençeler, devasa dişler

Sıcak balçık şelaleleri damlıyordu, derisi düğümlü, engebeli ve odanın öbür ucundan bile kokusunu alabildiğim pis kürklerle kaplıydı. Ve Kara Çember'in şimdiye kadar gördüğünden daha kötü şeylerle yapılan binlerce savaşın izleri ile çaprazlanmıştı.

Ve sonra Rosier'in haklı olduğu ortaya çıktı. İblisler kara büyüü gerçekten sevmezler.

Ya da kullanıcıları.

Tazı metalik bir çığlık attı ve birkaç büyücü eğilip acı içinde kulaklarını kapattı. Sonra da öylece kaldılar; elleri başlarına yapışmış, kalçaları ve bacakları kaynaşmış, silahları ellerinde olmadığı sürece işe yaramaz hale gelmişti. Çünkü Augustine'in büyüü katılasmaya başlamıştı.

Ve birçok hırsızın da tanıklık edebileceği gibi, bundan kurtulmak hiç de kolay değildi. Büyücülerin deneme şansı da yoktu.

Zebani bir sıçrayışla sürüklenişin yarısını kapladı ve onları parçaladı, ben de ne yapacağımı bilemez bir halde Rhea'ya baktım. Fikrim büyücülerin dikkatini dağıtmak, onu yakalamak ve deli gibi koşmaktı. Yol boyunca aşağı inmek, sondaki acil çıkıştan geçmek ve arka merdivenlerden yukarı çıkmak, böylece dövüşü otelin kalabalık bölümlerinden uzaklaştırmaktı. Ve Dante'nin üst bölümlerindeki çok daha ölümcül koğuşlardan yardım almamızı sağlayacaktı.

Elbette bu kadar çok kara büyücü onları da alt edebilirdi ama bu zaman alırdı. Ve yükseldiğimiz her seviyede yeni bir setleri olacaktı. Ve başlamadan önce köpeği kovmaları gerekecek. Ve o zamana kadar, umarım Çember onların işini bitirmek için gelmiş olur.

İyi bir plandı. O planla gurur duyuyordum. İşe yaramayacaktı.

Çünkü yolun aşağısındaki büyücüler beklendiği gibi arkadaşlarına destek olmak için koşmuyorlardı. Ayrıca emir almadıkları için ya da elimde başka bir tazı olabileceğini düşündükleri için bize doğru koşmuyorlardı. Orada durup gözlerini kocaman açarak canavarı izlemek dışında hiçbir şey yapmıyorlardı.

Ve arka merdivenlere giden yolumuzu kapatıyor.

Onlara boş boş baktım, yeni bir plana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Şimdi bir taneye ihtiyacım vardı. Ama başım bu olaydan dolayı dönerken düşünmek biraz zordu.

güç kaybı ve çalışacak hiçbir şeyimiz kalmamıştı: kullanmaya cesaret edebileceğimiz hiçbir silahımız, gücümüz ve zamanımız yoktu.

Rhea dizlerinin üzerine çökmüş, boğazını tutuyor, kendi kanında boğuluyordu.

Onu değiştirmeyi denemeliydim, diye düşündüm başım dönerek. Ama iki kişinin yerini değiştirmek, herhangi bir kişinin yerini değiştirmekten katlanarak daha zordu ve bunu yapamayacağımdan oldukça emindim. Ve sadece birimizi değiştirmek bir Pythian sihir işçisini Kara Çember'in ellerine bırakacaktı ve bu nedenle işe yaramazdı.

Ama bu da öyleydi.

Carla diğer yanında diz çökmüş, bir eli Rhea'nın başında, diğeri kanlı boğazında, parmaklarının arasından kan akıyordu. Dudaklarından iyileştirici bir büyü olduğunu umduğum bir şeyler mırıldanıyordu. Ama her ne yapıyorsa, işe yarıyor gibi görünmüyordu.

"Rhea . . ." Yalvarırcasına söyledim.

Sonra tazı bir böğürtü daha kopardı, sanki metalin her bir parçası dünyanın her yerinde yırtılıyormuş gibi, beynime saplanan bir bıçak gibi, fiziksel bir acı gibi. Başımı kaldırdığımda yaratığın sürüklenmenin kaygan yüzeyinde kayarak çırpındığını gördüm. Pençelerinin altında ezdiği büyücülerin orada sıkışıp kaldığını, ayaklarının altında kümelenen ve ne zaman hareket etmeye çalışsa kaymasına neden olan çığlık atan, kanayan pedler oluşturduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Ve bunu ciddi şekilde engelliyor.

Dışarıdaki büyücülerin fırlatmaya başladığı ve azgın derisine bir kamçı darbesi gibi çarpan büyüler gibi. Ya da birinin fırlattığı ve omzundan bir parça koparmayı başaran iksir bombası gibi. Ya da büyücülerden birinin fırlattığı iksir bombası omzundan bir parçayı uçurmayı başardı.

Ta ki mücadele eden adamı ikiye ayırana kadar.

Ve Augustine'in iksirinin her yere bulaşmadığını tahmin ettim. Çünkü ortadaki parçayı gayet iyi yutmayı başarmıştı. Ve kupa kaplı ağzından odaya doğru böğürerek, bazı sertleşmiş karanlık büyücülerin bile durup bakmasına neden oldu.

Ortaklarını ayaklarının altında ezip zaten kanlı olan zemine yapıştırarak kendine biraz çekiş gücü sağladığında da bunu yapmaya devam ediyorlardı. Ve sonra hâlâ düzenini koruyan ana gruba doğru sıçrayarak devasa gövdesini tam ortalarına savurdu. Ve sanki bir yük treni raydan çıkmış ve üzerlerinden geçmiş gibi, geniş bir adam kitlesini sürükleyerek sürüklenmenin uzak duvarına çarptı.

Çılgılık atan, paniğe kapılmış büyücülere dair belli belirsiz bir izlenim edindim; bazıları şeyin derisine yapışmış, bazıları duvara yapışmış, bazıları da ürkütücü bir sanat eseri gibi oraya yapışmış, oldukları yerde kıvranıyor ya da yavaşça aşağıya, dipteki ceset yığınının doğru kayıyorlardı.

Ama dikkatimi çekmedi.

Çünkü lider, kaçan bir grup adamın ilkinin yakalamış ve onları yakındaki başka bir kümenin içine atmaya başlamıştı. "Toplanın! Toplanın!"

"O şeyi alt edemeyiz!" dedi adamlardan biri. "En iyi büyülerimiz ona zar zor dokunuyor!"

"Onu almak zorunda değilsin! Al onu!" Bir kolunu bana doğru savurdu. "Onu kimin kontrol ettiğini sanıyorsun?"

Ve aniden, küçük grubumuz Augustine'inkini neredeyse yok eden ve bizi oracıkta yakması gereken birleşik bir büyüyle karşı karşıya kaldı.

Küçük bir şey dışında.

Ya da üç küçük şey diyelim.

Çünkü gerçek Graeae partiye yeni katılmıştı.

Yüksek sesli, uluyan bir çılgılık duyuldu ve Enyo adındaki kız kardeş grubumuzun üzerinden takla atarak on iki ayak uzunluğunda, dört inçlik pençeleri olan, gri saçları ve kesik sarı gözleri olan bir Amazon'a dönüştü. Ve bir beyzbol sopası gibi kullandığı bir sopayla büyüü büyücülere geri gönderdi. Kendilerini yana atan büyücüler, bowling pistindeki lobutlar gibi dağılıp yoldan çekilmeye çalıştılar.

Hatta bazıları bunu başardı.

Bir an için, devasa bir tazının gerçeküstü görüntüsüne bakıyordum, postu şimdi kıvranan büyücülerden oluşan bir halıyla kaplıydı ve sürüklenmenin uzunluğu boyunca ileri geri saldırıyordu. Enyo'nun sopasıyla dövüşün içine dalması ve daha fazla büyücüyü kelimenin tam anlamıyla her tarafa uçurması. Bir yığın büyüü mikrofon tepelerinde dönerek küfürler yağıdırıyor.

Ve Rhea'nın tavana baktığını, elbisesinin tüm göğsünün parlak kırmızıya boyandığını, gözlerinin cam gibi olduğunu.

"Bunu iyileştiremem," dedi Carla, elleri kıpkırmızı, sesi panik

.....içindeydi.
"Bu çok şiddetli. Yapabileceğim en iyi şey yavaşlatmak, ama bir dakika içinde bir fark yaratmayacak. Bir şifacıya ihtiyacımız var....."

Sözünü yarıda kesti, çünkü evet.

Odada hiç doktor görmedim.

"Onu değiştirebilir misin?" diye neredeyse yalvaracaktı, yeni tanıştığı bir kızın hayatı için. Ama muhtemelen öyle hissetmiyordu.

Savaş size bunu yapar.

"Hayır," dedim, sesim zar zor seçiliyordu. "Uzun bir süre tekrar yer değiştirmeyeceğim."

"Ama yapabileceğin bir şey olmalı!" diye ısrar etti, masum bir inançla bana bakıyordu. Bu da o sert yüz hatlarında biraz tuhaf duruyordu. "Sen *Pythia*'sın."

Söyleyecek bir şey bulamadan bakakaldım. Bir *Pythia*'nın bir şeyler yapabilmesi gerekirdi. Bir *Pythia*'nın her şeyi yapabilmesi gerekirdi. Ama benim için hiç öyle olmamıştı.

Önümde yerde yatan Rhea'ya baktım ama onu görmüyordum. Yaşlı ve solmuş bir adam görüyordum, tuzlu ve biberli saçları çoğunlukla tuza eğilmişti, yaşlılık lekeli bir elini korkunç bir mide yarasının üzerinde tutuyordu. Kan kaybından ölmenden önce bana bir şeyler anlatmaya çalışırken, ben onu kurtarmak için umutsuzca çabalarken diğer eli benimkini kavramıştı.

Ben başarısız olmuşken.

Çünkü birini gençleştirebilmek ya da yaşlandırabilmek onun yaralarını iyileştirebileceğiniz anlamına gelmiyor. Zor yoldan keşfettiğim gibi, onlara güç uygulamak size sadece daha genç bir ceset veriyordu. Sadece bir kişiye yardım edebilmiştim -bir nevi- çünkü onunki metafiziksel bir hastalıktı, bir lanetti ve onu gençleştirmek onu lanetin artık tanımayacağı kadar değiştirmişti.

Ve orada bile yardım almıştım, şimdi sahip olmadığım bir yardım.

"Ama o adam sana ait değildi," diye kulağıma fısıldayan bir ses sıçramama ve etrafıma bakmama neden oldu.

Gördüğüm tek şey, muhabirin küçük kızı Augustine'in göğsüne sımsıkı sarılmış, uzaktaki tezgâhın arkasından bana bakıyor olmasıydı. Ve kararmış, yıkık vitrin. Ve duman bulutu içindeki camda kendi perişan yansımam.

Ve diğer kulağıma bir fısıltı. "Bu kız seninken, meclisinin bir parçasıyken."

Başımı diğer tarafa çevirdim ve gözlerini kocaman açmış bana bakan muhabire baktım. "Ne oldu?" diye sordu korkuyla. "Neyin var?"

İstediğini seç, demedim, çünkü o yeterince tuhaftı. Ve sonra her şey aniden karardığında ben de öyle oldum.

Sekizinci Bölüm

Bir tür büyüyle vurulduğumu düşünerek panikledim. Acımamıştı ama o kadar hızlı, o kadar zayıflatıcı olmuştu. Sanki biri düğmeye basmış gibiydi, sadece artçı görüntüler yoktu. Hiçbir şey yoktu, sadece karanlık vardı, derin, kadifemsi ve mutlak, ileride bir yerden gelen küçük bir ışık noktası dışında.

Bana doğru yürüyen vampirin vücudunu çerçeveleyiyor.

Üzerinde sadece kalçalarına kadar inen ipeksi kumaştan gece mavisi bir uyku pantolonu vardı. Göğsü ve ayakları çıplaktı ve genellikle bir tokayla tutturulmuş koyu renk, omuz hizasındaki saçları omuzlarına dökülmüştü. Yeni kalkmış gibi görünüyordu ama viski karası gözleri her zamanki gibi keskindi.

"Ama kız senin," diye tekrarladı Mircea usulca, karşımda diz çökerek. "Ve sen . . . *benimsin*."

Ve aniden sahne değişti, bana en garip bölünmüş görüntüyü verdi. Odanın yarısı karanlıkta kalmıştı, ışık Mircea'nın başını ve omuzlarını zar zor aydınlatıyordu. Ama arkamdaki her şey karşılaştırmalı bir parlaklığa büründü - ve ses ve his: neonun dökülmesi, tazının doğaüstü böğürmesi, barut kokusu. . .

"Hangisi gerçek?" Kafam karışmış bir halde fısıldadım ve elimi iki odayı ayıran çizginin buhar gibi kaydığı yere doğru uzattım. Ama onu kavramaya çalıştığımda hiçbir şey hissetmedim, gerçi karanlık şimdi perdelerin kapanması gibi daha hızlı geriliyordu-

Ta ki bir el bileğimi kavrayana kadar. "İkisi de öyle," dedi Mircea ve gece etrafımızda çiçek açtı.

İki alanımız arasındaki bölünmeyi kontrol ediyor, dikkat dağıtıcı unsurları baş edebileceğim bir seviyeye indirmeye çalışıyor gibiydi. Ama bunun pek faydası olmadı. Çünkü burası başlı başına dikkat dağıtıcı bir yerdi.

Washington Eyaleti'ndeki mahkemesine gittiğimi sanıyordum, çünkü onu orada bırakmıştım. Dün bir saldırıda yaralanmıştı ve

Otuz yaşında gösterişli biri gibi görünse de beş yüzyıldır çift haneli rakamları görmemiş bir adamı alaşağı etmek için bir şey olmalıydı. Ve bunların her biri için güç depoluyordu.

Neyse ki Lizzie kendi tarafının işi bitirme planları hakkında ağzındaki baklayı çıkarmış ve ben de onlardan önce ona ulaşmıştım. Onu buraya getirmeyi düşünmüştüm ama yaralı vampirleri tedavi etme konusunda hiçbir şey bilmiyordum ve küçük insan ekibimin de bildiğinden şüpheliydim. Ve her neyse, zaten endişelenmeleri gereken yeterince vampir vardı.

Ben de onu eve götürdüm, hâlâ orada olduğunu tahmin ediyordum.

Gerçi etrafındaki her şey sanki başka birinin gözlükleriyle bakıyormuşum gibi göründüğünden bunu söylemek zordu. Sıcak ahşap zemin, dizlerinin hemen etrafındaki küçük bir yama dışında kahverengi bir lekeden ibaretti. Güne karşı ağır bir şekilde örtülmüş uzun pencereler sadece daha koyu lekelerdi. Karmaşık oymalı gardırobun ve pahalı halıların üzerindeki desenlerin hepsi lekelenmişti.

Karşı duvardaki modernist bir tabloya odaklandım ve yavaşça odaklandım. Yersiz görünmesi gerekirdi, eski dünyaya ait bir odada parlak bir renk sıçraması, tıpkı bir kıtanın ötesinden bir elin benimkini kavramasının garip hissettirmesi gerektiği gibi. Ama öyle olmadı.

Elimi sıkıca ama nazıkçe tuttu, vampir gücünün insan etini zedelememesine dikkat etti. Elimi ileri doğru çekti ve ışık da onunla birlikte geldi, tıpkı bir manzaranın üzerine düşen gün doğumu gibi. Odayı neon aydınlık ve karanlık arasında ikiye böldü, tıpkı aramızda yerde yatan kızın bedeni gibi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Endişeyle sordum, çünkü birini nasıl iyileştireceğimi bilmiyordum.

"Zaten yapıyorsun," diye mırıldandı Mircea, koyu renk gözleri kayarak kapanırken. "Hiçbir şey yapmıyorum," dedim paniği bastırmaya çalışarak.

boğazımı tıkıyor. "Hiçbir şey yapacak gücüm yok!" "Bir köprünün de yok ama yine de hizmet ediyor."

Bekledim ama başka bir şey gelmedi. Çenemi kapatıp konsantre olmasına izin vermem gerektiğini biliyordum. İyileştirme Mircea'nın yeteneklerinden biriydi ve vampirler üzerinde olduğu kadar insanlar üzerinde de işe yarıyordu.

Ama *önünde* duran insanlar üzerinde işe yarıyordu. Binlerce mil öteden ne kadar işe yaradığını bilmiyordum ama daha zor olmalıydı. Ve bunu yapabildiğini varsayıyorum, bu yüzden sus, sus, *sus* ve ona biraz zaman ver.

Ama yapabilecek gibi görünmüyordum. Çünkü Rhea'nın hiç zamanı yoktu. Ve o kan kaybindan ölürken orada öylece oturmak... Yapabilecek gibi görünmüyordum.

"Anlamıyorum," diye geveledim ve sonra dudağımı ısırdım, neredeyse *bir şeyler* yapma ihtiyacıyla titriyordum ama çok fazla seçeneğim kalmamıştı.

"Müridinle aranda metafizik bir bağ var," diye mırıldandı Mircea, dünyanın benim tarafımdan gelen neon ışığı yüz hatlarının üzerinde imkânsız bir şekilde titriyordu. "Ve benim de seninle bir bağım var. Seni, yardıma ihtiyacı olan ustalarımın birine yaptığım gibi, onun enerjisini göndermek için bir kanal olarak kullanmaya çalışıyorum."

"Ama ben senin efendilerinden biri değilim," dedim, çünkü kendimi bir kanal gibi hissetmiyordum. Kanla kayganlaşmış ve çaresizce onunkini kavrayan parmaklarım dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Muhtemelen rahatsız ediciydi. Eğer bir insan olsaydı, şimdiye kadar bir kemiğimi kırmış olabilirdim. Ama değildi ve ben bırakmadım.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "İşte bu yüzden bunun işe yarayacağından emin değilim."

Ve çok zayıf."

Onu daha sıkı kavradım. "Ama deneyebilirsin-"

"Biri çoktan denedi. Büyüyü hissediyorum ... halsiz, yavaş, kan akışını engelliyor."

"Bir cadı. O bir şifacı değil ama yardım etmek istedi."

"O başardı. Aksi takdirde hizmetkârınız şimdiye kadar ortadan kaybolmuş olurdu." Ama yüz ifadesi mutlu görünmüyordu. "Onun adı ne?"

"Rhea."

"Rhea." Dilinin üzerinde yuvarladı. Mircea'nın sesinde kulağa farklı geliyordu, daha karanlık, daha tatlı, daha egzotik. Ve sadece arkasındaki güçten dolayı omurgama bir ürperti gönderdi.

Yine de belirgin bir etkisi olmadı.

"*Rhea.*" İkinci çağrı daha güçlü, daha zorlayıcı ama yine de tatlıydı. Bir emir değil ama bir sirene yakışır, baştan çıkarıcı bir mırıltıydı. Ona doğru koşmamı, onun için savaşmamı, ona ulaşmak için bir orduyla mücadele etmemi sağlayabilirdi.

Aramızdaki ceset fark etmemiş gibi görünüyordu.

Yutkundum, çünkü Mircea sadece bir vampir değildi; var olan sadece birkaç yüz vampirden biri olan birinci seviye bir efendiydi. Vampir dünyasını, muazzam güce sahip yönetim organları olan altı senato aracılığıyla yönetiyorlardı. Mircea da sıradan bir senatör değildi.

Kuzey Amerika konsolosunun komutanı ve bu nedenle dünyadaki en güçlü vampirlerden biri.

Ve tekrar denediğinde o gücün her zerresini hissettim. "*Rhea!*"

Bu artık bir rica değildi; bir emirdi, şiddetli ve talepkâr. Bunu etrafımdaki havada bir gök gürültüsü gibi, altımdaki zeminde bir deprem gibi, vücuduma yayılan bir elektrik şoku gibi hissettim ve nefes nefese kaldım. Ve parmaklarımı kırabileceğimi düşündüğüm kadar sıktım.

O lanet telefon beni mezardan çıkarabilirdi. Onun için bir şey yapıyor gibi görünmüyordu.

Ve zamanımız tükeniyordu, bunu ben bile görebiliyordum. Rhea'nın her zamanki solgun teni kaymaktaşına dönmüştü, koyu renk kirpikleri kapalıydı, göğsü zar zor yükseliyordu. Sadece kanı hareket ediyordu, yavaş ama kararlı bir şekilde, korkunç yaradan sızarak boynunu lekeliyordu, tıpkı birinin parmaklarının yanağına yaptığı gibi.

Güzel bir ceset gibi görünüyordu.

"Belki ... belki de diğer yolu denemeliyiz," dedim umutsuzca. Mircea gözlerini açmadı. "Hangi diğer yol?"

"Seidr." Bu, annemin geçmişe yaptığı bir yolculuk sırasında bana yaptığı ve benim de istemeden ona geçirdiğim bir büyüydü. Tam olarak anlamamıştım, bu yüzden de kaldıramamıştım. Sadece bir iletişim büyüğü olduğu için de öncelikli bir şey gibi görünmüyordu.

Ama güçlü bir taneydi.

Bundan daha güçlü, diye düşündüm, aramızda hâlâ kaynayan puslu ayrım çizgisine bakarken.

Ama Mircea başını salladı. "Cassie, *ben* Seidr. Sana diğer yoldan, vampir yolundan ulaşmaya çalıştım-"

"Özür dilerim! Ben duymadım-"

"Yapmamalıydın da. Sen vampir değilsin. Sıkıntın beni uyandırdığında bu içgüdüsel bir tepkiydi. Ama işe yaramadı ve bana Seidr bağlantısı aracılığıyla sana erişmeye çalışmaktan başka seçenek bırakmadı."

"Ama-" Tekrar etrafıma bakındım. "Daha önce böyle değildi."

Seidr, bedenen bir yerde olmak dışında, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Aslında, bağlantıda olmayan insanların sizi görememesi dışında, olmadığınızı söylemek neredeyse imkansızdı. Mircea'nın arkasındaki oda her an dağılacakmış gibi öncekinden bile daha az belirgin hale gelirken, net ve mükemmeldi, bir görüntü gibi değildi.

"Olabilir," dedi Mircea suratsızca, düşüncemi anlamıştı. "Seidr pahalı bir büyü, güçlü-"

"Ama senin gücün *var*," diye araya girdim. "Sadece burada otururken bile hissedebiliyorum-"

Sonra gözlerini açtı ve ben de gördüm. Kehribar rengine parlaktılar, etrafındaki soluk odaya karşı şaşırtıcı derecede canlıydılar ve güçle dolup taşıyorlardı. "Ama sen değilsin," dedi, "ve büyüü sen kontrol ediyorsun."

"Ama sana söyledim, hiçbir şey yapmıyorum!"

"Ama büyü hâlâ senden kaynaklanıyor Cassie. Benim halkım Seidr büyüünün nasıl yapıldığını bilmiyor. Ve bize ne söylendiğini hatırlıyor musun? Tanrılar tarafından dünyalar arasında birbirleriyle konuşmak için tasarlanmıştı. Ama biz tanrı değiliz. Sen bile değilsin, her ne kadar bir tanrının gücünü taşısan da."

"Şu anda erişemeyeceğim bir güç," dedim, nihayet anladığımda dudaklarım buz kesmişti. Pythian gücü neredeyse tükenmezdi ama ben tükenmez değildim. Ve çok yorgun olduğumda, onu uygun şekilde kanalize edemiyordum.

Mircea'nın karanlık başı eğildi. "İyi bir bağlantı olmadan Rhea'ya ihtiyacı olan gücü veremem. Güç bende var ama ona ulaştırmamın bir yolu yok."

"O zaman bana gönder! Ve ben-"

"Bu yine de sahip olduğumuzdan daha iyi bir bağlantı gerektiriyor," dedi paniğime sabrederek. "Alıcı ister sen ol ister o, daha güçlü bir bağlantıya sahip olmalıyım. Aksi takdirde, cadının yaptığından daha fazlasını yapamam ve süreci yavaşlatabilirim. Ama eğer büyüü güçlendiremezsen-"

"Nasıl olsa ölecek."

"Evet."

Bir insanın yapabileceği gibi bunu nitelendirmedi, ikimiz de sorun olmayacağını bildiğimiz halde bana her şeyin yoluna gireceğini söylemedi. Başka bir şey söylemedi, bunun için minnettarım. Sadece beni daha sıkı kavradı, ancak parmaklarını hissetmek artık zorlaşıyordu, sanki benimkilerin altında eriyorlardı.

Muhtemelen de öyleydiler, çünkü tükenmek üzereydim. Elimde kalan her şeyi o son vardiyaya vermiştim, başka bir dünyadan bir yaratığı çekip çıkarmıştım, bunu yapabildiğimi daha yeni öğrenmiştim.

Ve şimdi Seidr bağlantısına güç veriyordum ya da vermeye çalışıyordum ama yeterince güçlü değildim.

Hiç gitmedim.

"Yapabileceğin her şeyi yaptın," dedi Mircea yumuşak bir sesle. "Kalan gücüne ihtiyacın var."

Haklıydı; haklı olduğunu biliyordum. Ama faydası olmadı. İnsanları kaybettim; hep kaybettim. Hayatım boyunca değişmeyen tek şey, güvenilebileceğim tek lanet şey buydu ve yapamazdım, bir *daha* yapamazdım.

Yanağımda bir dokunuşun hayaleti vardı, çünkü ben farkında olmadan elimden kaymış olmalıydı. "Bırakmalısın Cassie."

Evet, insanlar bana da hayatım boyunca bunu söylüyordu. Kendi kendime söylemeye başladığım noktaya kadar: umursama, sevme, önemli olan herkesin ve her şeyin kayıp gitmesine izin ver. Bırak hayat onları alsın, onlara sahip olsun, çünkü zaten alacak, çünkü tek yaptığı bu: almak, tüketmek ve yok etmek. Mutlu hissetmenize izin verir, böylece acı daha fazla acıtır, umudunuz olmasına izin verir, böylece onu ezebilir, sevginiz olmasına izin verir, böylece onu koparabilir. Buna karşı savaşılabiliyorsunuz, ama bu bir tuzaktır, tüm bu lanet şey.

Buna alışsan iyi olur.

Ama buna alışık değildim. Asla alışamadım. Bundan yorulmuştum, bıkmıştım ve öfkeliydim, o kadar öfkeliydim ki zar zor görebiliyordum.

Rhea'nın üzerine eğildim, gözyaşlarım yüzüne damlıyordu, dudaklarım neredeyse yanağı kadar soğuktu. Ama nedense ona veda öpücüğü vermiyordum.

Bir şekilde omuzlarını kavırıyor, onu sarsıyor ve sonra deli bir kadın gibi ona bağıırıyordum. Ya da belki de bağıırdığım şey evrendi, bilmiyordum; düşünemiyordum. Sadece hissettim, sıcak, sert ve öfkeli bir şey içimde kabarıyordu, kontrol edemediğim bir şeydi çünkü *yeterince! Buna sahip olamazsın, onu alamazsın-*

"Cassie!" Mircea beni yakalamıştı, parmakları etimi ısıırıyordu ama umurumda değildi.

"Hayır, bu *benim!* Yeterince ödedim, *yeterince* kaybettim!" "Cassie!"

"*Hayır!* Bu benim ve *onu* alamazsın!"

Sonra bir kenara savruldu, canımı acıtacak kadar sertti ve bir an ne olduğunu anlayamadım. Mircea'yı gördüğümde hâlâ anlamıyordum, berrak, parlak ve oradaydı, sanki yanımdaymış gibi sağlandı. Tıpkı birdenbire renklerle ve keskin kenarlarla canlanan etrafındaki oda gibi, tıpkı onu tekrar yere yatırıp iki eliyle boynuna sarılmış ve sanki onu boğarak öldürmeye çalışıyormuş gibi görünen altındaki Rhea gibi.

Ama onu öldürmek yerine, yanaklarına soluk bir renk getiren, göğsünün küçük bir hareketine neden olan, kirpiklerinin titremesine ve parmaklarının -çünkü bir noktada elini tutmuş olmalıyım- hareket etmesine neden olan bir şey yapıyordu.

"Ne-" Başladım, çünkü şu anda bile ağzımı kapalı tutamıyordum. Sanki beynimin geri kalanı ayrı bir devrede çalışıyordu ve Rhea'ya hayatın geri geldiğini gördüğümde bile hâlâ inkâr çılgınları atıyordu.

"Fark etmeliydim," dedi Mircea, terli siyah saç tellerinin arasından bana çılgınca bakarak.

"Neyin farkına vardın? Mircea, nasıl-"

"O senin, bunu kendin söyledin!" "Ama nasıl-"

Birden başını arkaya attı ve bir çocuk gibi gülmeye başladı. Ben de gerçekten delirip delirmedigimi merak ederek öylece bakakaldım. Ya da o delirdi.

"Mircea!"

"Meclisiniz bizim evlerimize benzer şekilde çalışıyor olmalı," dedi gözleri parlayarak. "Ve dün gördüğünüz gibi, aileyi tamamen tükettiğimde, güç alışverişi iki yönlü çalışıyor. Ben astlarıma güç gönderebiliyorum ama onlar da *bana* gönderebiliyor."

Gözlerimi kırptırdım ve birdenbire birkaç kez meclisimden aldığım küçük güç darbelerini hatırladım. Bunu düşünmemiştim çünkü bir cadılar meclisine *sahip olmaya* alışık değildim, ki Pythian Mahkemesi aslında buydu. Ve çünkü vuruşlar her zaman çok küçük görünüyordu.

Ama belki de daha önce bu kadar çok şeye ihtiyacım yoktu.

Hâlâ bilinci yerinde olmayan ama bir o kadar da hayatta olan Rhea'ya baktım. "Bağlantıya güç veriyor."

Mircea, "İkiniz arasındaki bağlantı," diye düzeltti. "Ve muhtemelen bildiğim kadarıyla tüm meclisiniz."

Bana sırttı, ağırbaşlı usta vampir aniden güç kaybından, birini neredeyse kelimenin tam anlamıyla ölümden döndürmekten ve sonunda beni vuran aynı coşkudan sersemlemişti.

Ve sonra başka biri adımı söylediğinde kötü bir radyo sinyali gibi bulanıklaştı.

"Cassie!"

Üzerimde bir ses patladı, gürültülü, akortsuz bir patlama beni sıçrattı ve arkamdaki neon dilimin genişlediğini ve parladığını fark ettim. Ve eller uzanıyor, beni sarsıyor ve geri çekiyordu. Beni ondan uzaklaştırıyordu.

"Yardım geliyor," dedi Mircea elimi tutarak, sesi garip bir şekilde çarpıtılmıştı. "Cassie-anlıyor musun? Yardım geliyor! *Dayan.*"

"Deniyorum!" Ona elini tutarken kendimi iki farklı yöne gerilmiş bir şeker kütlesi gibi hissettiğimi söyledim.

Sonra parmaklarım onunkilerden ayrıldı ve bir kapının çarparak kapanması gibi aniden başka bir yerdeydim.

Bir anda korkunç bir yerdeydim.

Dokuzuncu Bölüm

Mircea'nın dağdaki inziva yerinin sessizliği bozuldu, yerini bağırışlar, patlamalar ve çığlıkların karışımı aldı. Dubstep'e benzeyen ve kulaklarımı kapatmak istememe neden olan garip bir *drub, drub, drub* sesi, ama kollarım çalışmıyor gibiydi. Ya da gözlerimi, diye düşündüm, kırmızıya bürünmüş bir dünyaya bakarken.

Gözlerimi kırdım ama Carla'nın aniden yüzüme bakması dışında manzara değişmedi. "Buradan çıkmamız lazım!" Yakın mesafeden bağırıyordu ama ben onu zar zor duyuyordum. Çünkü o garip ses gittikçe yükseliyordu.

Sonunda bunun bir davul ya da çılgın bir dans müziği olmadığını fark ettim. Bir dizi güçlü büyü -kırmızı parıltının kaynağı- bir düzine metre ötedeki sürüklenmeyi ikiye bölen bir şeye karşı patlıyordu. Dalgalı ve belirsiz bir şey, o kadar dayanıksız bir bariyer ki, sanki biri odanın karşısına bir parça altın rengi streç film germiş gibi görünüyordu.

Hâlâ aynı anda iki yeri görmeye çalışan gözlerimi odaklamaya çalışarak, "Koşuşların kapalı olduğunu sanıyordum," dedim kalın bir sesle.

"Öyleydiler," dedi farklı bir ses, tatmin olmuş bir sesle. Sesin, artık uçamadığı için yerde bir örümcek gibi koşuşturan küçük siyah şeyden geldiğini anlamam bir saniye sürdü.

"Grafton, *Kahin*'deki adam," diye soluk soluğa beni ayağa kaldırmaya çalıştı Carla. "Bin yıl kadar önce bir savaş büyücüsüydü."

"Bunu duydum."

"Sen . . . kalkanları geri aldın mı?" Carla'ya yardım etmeye çalışarak ama işleri daha da kötüleştirerek sordum. Uzuvarım birbirine karışmıştı ve hiçbir şey doğru çalışmıyor gibiydi.

Grafton, "Aslına bakarsanız onlarda hiçbir sorun yoktu," dedi.

"Hiçbir şey ..."

"Kara Çember'in kontrolleri elinde tuttuğu null dışında," diye ekledi, bir büyü merkezindeki tüm büyüye emebilen bir büyücünden bahsediyordu.

belli bir yarıçapta. "Onu bayılttık, başka bir odaya sürükledik ve -"

"Biz kimiz?"

"Bir grup insanız -muhabirler, fotoğrafçılar, ayak işlerine koşturanlar-toplamda kırk kişi kadarız. Bütün hafta burada kamp yaptık."

"Bu Vahşi Batı cephelerinin ikinci katlarında gerçek odalar var," dedi *Crystal Gazing*, yeni bir avatar edinmiş olmalı, çünkü diğer tarafımda çırpınıyordu. "Ama kimse onları kullanmadı - ta ki mükemmel bir görüş noktası sunduğunu fark edene kadar."

Grafton, "Burası bir gecekondu mahallesi gibi oldu," dedi. "Her büyük gazeteden ve çoğu küçük gazeteden muhabirlerin yatacak yer ve benzeri şeyler getirmesi ve son kaçıışınızdan sonra ayrılmayı reddetmesi. Başka bir şey olabileceğini düşündük ve elimizden geleni yapmak istedik."

"Ne dilediğine dikkat et," diye mırıldandı Carla.

"-ve iyi ki de öyle," diye ekledi. "Bazılarımız koğuşlar hakkında bir iki şey biliyor."

"Evet, ama şimdi Çember buraya gelene kadar lanet şeylerin bir arada durmasını ummak zorundayız," diye nefes nefese kaldı Carla. "Fark etmediysen söyleyeyim, işler pek de iyi gitmiyor!"

Grafton, "Ortak alanların korunmasıyla ilgili sorun da bu," diye onayladı. "En güçlü koğuşları kullanamazsınız, yoksa bir misafiri tehdit zannederler. Ama günlük kullanılanlar, hatta bunlar gibi pahalı olanlar bile, bu tür şeylere karşı ancak bir yere kadar dayanabilir-"

"Çeneni kapatacak mısın?" diye sordu. "Gitmek zorundayız!"

Haklıydı; koğuşa bir bakış bana bunu söyledi. Altın dokumasında bariz boşluklar olan, yıpranmış bir battaniyeye benzemeye başlamıştı. Ama hâlâ uzuvlarımı çalıştıramıyor gibiydim.

Sonra Carla küfretti ve çantasını kafasına geçirdi. Ve beni kollarımın altından yakaladı. Ve Françoise'ın Rhea'ya yaptığı gibi beni Augustine'lere doğru sürüklemeye başladı.

"Augustine koğuşunu geri alabileceğini düşünüyor," diye açıkladı Grafton yanımdan geçerken. "Ekstra bir savunma hattı için dükkâna geri çekiliyoruz."

"İyi fikir," dedim zayıfça, bariyere çarpıp patlayan ve suya düşen asit gibi dışarıya doğru yayılan birkaç düzine büyüye bakarak.

Ve lobideki fiziksel koğuşlar olan pterodaktıl tipi canavarların üzerine çullanıp büyücüleri toplamaya başladıklarında

parçalanmış bedenlerini duvara fırlattılar. Ve benzin dökülmüş gibi yanan taco arabasına ve çiçeklerle süslü sahte eşeğine. Ve lobinin yanındaki bariyerin diğer tarafındaki Graeae'lere... Büyücüleri sıkıştırıyor, sanki içerideki korkunç şeyin hepsini katletmesini bekliyormuş gibi onları sürüklüyorlardı.

Korkunç şeyin binayı terk etmiş gibi görünmesi dışında bu harika olurdu.

Etrafıma bakındım -neden, bilmiyordum; gözden kaçırmış olamazdım. Ama hiçbir yerde dev bir tazı yoktu. Büyücülerden bazıları kendilerini toparlamış ve onu sürgün etmiş olmalıydı. Ve o olmadan, dikkatlerini dağıtacak pek bir şey kalmamıştı.

Pterodaktil koğuşlarından biri tarafından ele geçirilen bir büyücünün, o şeyi ateşe veren bir büyü yapmayı başardığında ve onu serbest bıraktığında dört kat aşağı düştüğünde görüldüğü gibi. Ölmekte olan koğuş daha sonra kalkana saldıran gruba pike bombası atarak zırhlarını ateş parçaları halinde patlattı.

Ama herhangi bir zarar verdiyse, bunu söyleyemem.

Çok fazla vardı.

"Nasıl bu kadar çoklar?" Koğuşun parlak altın rengine karşı siluet halinde duran birkaç yüz, belki de daha fazla kara büyücüye bakarak sordum.

"Uydurduğun o şey on tane kadar yedi," diye homurdandı Carla. "Ve otuz ya da kırk tanesine daha bastı, bilmiyorum. En az on beş tanesi hâlâ lanet derisine yapışmış haldeyken kovuldu! Ve o yaşlı kadınlar -ve o yaşlı kadınlar *da* neyin nesi-"

"Graeae."

"-merdivenlerin yanında tecrit edilmeden önce belki elli kişiyi daha öldürdüler-"

"O zaman neden hala bu kadar çoklar?"

"Çünkü daha önce hepsi burada değildi! Zamanı donduracağından falan korkmuş olmalılar ve otelin dört bir yanına yayılmış destekçileri vardı, onlar da koşarak geldiler-"

Büyük bir patlama onu durdurdu ve büyü kollarımın üzerinde karıncalandı, o kadar güçlüydü ki neredeyse acı veriyordu. Altımızdaki zemin titreşti, Carla'nın yanımda tökezleyerek yere düşmesine yetecek kadar. Ve görüş alanımda bir parıltı patladı, o kadar parlaktı ki odayı beyaza boyadı.

Bir an için -harika, yürek hoplatan bir an- süvarilerin geldiğini sandım. Sonra gerçeği fark ettim.

"Geri çekilin! Geri çekilin!" diye bağırdı biri.

Ama geri çekilecek zaman yoktu. Bir rüzgâr ve gök gürültüsü gibi bir ses duydum ve kafamı kaldırıp baktığımda koğuşun ortasının yırtık bir perde gibi dalgalandığını ve bir kamyonun geçebileceği kadar büyük bir boşluk bıraktığını gördüm. Ama bir kamyon orayı kullanmıyordu.

Karanlık büyücülerden oluşan bir orduydı.

Ve kıyamet bir anda koptu.

Bir büyü yanımdaki zemine çarptı, el arabası büyüklüğünde bir beton parçasını oydu ve beni yana yuvarladı. Bir diğeri hemen arkamda patlayarak Carla'nın çığlık atmasına ve tekrar yere düşmesine neden oldu. Daha fazla büyü havada çarptı, zeminde yarıklar açtı ve arkamızdaki binadan sekerek dekoratif bir ışık direğine çarptı ve koğuştaki kırılmaya geri döndü.

Ve barajın hemen arkasından akın eden büyücü kitlesine.

Birkaçi direğe takıldı. Birçoğu da kırık koğuşun dalgalanan tellerine takıldı. Ama yeterince değil, yeterince yakın değil.

Çünkü Françoise hem kalkan olmaya hem de Rhea'yı sürüklemeye çalışıyordu ve Carla sözsüz bir dehşet içinde yukarı bakıyordu ve ben de ellerimin ve dizlerimin üzerinde, gücümün yetmediği bir büyüü yapmaya çalışıyordum ve sadece öğürüyor ve dünyanın etrafında döndüğünü görüyordum.

Ve sonra bir büyü daha fırlatıldı, bu seferki çok yakındı ve doğru görebilseydim bile kaçamayacağım kadar hızlıydı. Ama yapamadım. Orada yayılarak parlak turuncu lanetin bana doğru kaynamasını izlemekten başka bir şey yapamadım, onu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordum-

Ama başka biri yaptı.

Birdenbire, plaj topu büyüklüğünde, şiddetli mor bir büyü ortaya çıktı ve küçük olana çarparak onu rotasından saptırıp tavana çarptı. Bir düzine büyü daha havayı aydınlattığında ben hâlâ ona ve ardında bıraktığı parlak etkilere bakıyordum. Saldırı amaçlı kırmızı, turuncu ve sarı; savunma amaçlı yeşil, beyaz ve mavi; ve o tuhaf mor büyülerden daha fazlası aniden görüş alanımda bulanıklaşmaya başladı.

Ama garip olan bu değildi.

Garip olan şey, diğer tarafa doğru gidiyorlardı.

Etrafa aniden fırlayan büyülerin en az yarısı düşmanlarımıza *doğru* gidiyor, ilerleyen bombardımana karşı patlıyor ya da büyüleri yakalayıp çılgınca rotalarından saptırıyordu. Savaş büyücülerinden bazıları kendilerini kışlarının üstünde buldular çünkü pek de savunma beklemiyorlarmış gibi görünüyordu. Ama bir tane alıyorlardı.

Dante'nin önünde duran, uzun boylu, seçkin görünümlü, göbekli, üç parçalı takım elbiseli, bankacıya benzeyen yaşlı adamı görece kadar başımı çevirmeyi başardım. Ve arkasında savaş büyücülerine benzemeyen, kurtarma ekibine benzemeyen, sokaktan toplanmış rastgele bir örnek dışında hiçbir şeye benzemeyen bir insan kalabalığı vardı. Piercingli öğrenci tipleri, takım elbiseli yaşlı erkekler ve kadınlar ve pembe saçlı bir motorcu kız vardı.

Ve lahana gülleriyle kaplı bir elbise giymiş, gümüş rengi saçları yüzüne dökülmüş ve dişlerini nefretle açmış yaşlı bir kadın.

"Bu Celia için," diye boğuldu ve başımın üzerinden havayı yırtan bir büyü gönderdi, o kadar sıcaktı ki saçlarımın yandığını sandım.

Ve sonunda tıkladı.

Muhabirler, son bir direniş için tünelerinden indiler.

Ancak cesaretlerine ve bir karanlık büyücünün ilerleyişini soğukkanlılıkla durdurmuş olmalarına rağmen, bu onların sonuncusu *olmak* üzereydi.

Çünkü bazı kötü büyüler biliyor olabilirler ama savaş büyücülerinin amacı sadece ne bildikleri değil, ne *olduklarıydı*: vücutları normal bir insanınkinden kat kat fazla büyü üreten büyülcü ucubeler. Yani evet, üç ya da dört düzine sıradan Joe dar bir geçidi bir ya da iki dakika tutabilirdi. Ama geçit çok daha genişlemek üzereydi ve onlar da çok daha zayıflamak üzereydi ve bu işe yaramayacaktı.

"Neredeler?" Carla çılgık attı. "Lanet olası *Çember nerede*-" Françoise bana bakarak, "Sadece on dakika oldu," dedi.

"On." Cadı sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi ona bakakaldı. "Ne demek *on*?"

"Zamanlama yapıyordum."

"Hayır. Hayır, bu yanlış. Bu *imkansız*!"

Ama imkânsız değildi. Büyücüyle iki ya da üç dakika konuşmuştum, Augustine'in evinde bir dakika kadar daha geçirmiştım ve belki tazi da birkaç dakika daha ortalıkta dolaşmıştı. Ve sonra Rhea . . .

Hayır, hiç de imkansız değildi.

Gömleğimi karıştırmaya başladım.

Bundan sonra işler hem hızlandı hem de yavaşladı, sanki biri zamanla oynuyordu. Ama ben olduğumu düşünmüyordum, çünkü geceliğin yüksek yakasını açmayı bile başaramamıştım. Belki de ilk patlamanın şarapnel parçaları yüzünden.

Kendimi korumak için havaya kaldırdığım ellerimden, kanla sırlıklam olan yan tarafımdan ve dizlerimden birinden parçalar çıkıyordu. Sonra yakınıma bir büyü daha isabet etti ve pes edip sürünmeye çalıştım. Acı dayanılmazdı, çünkü sanırım şarapnelin *üzerinde* sürünüyordum, ama yine de yaptım. Çünkü ya o olacaktı ya da ölecektim, dükkâna yetişecektim ya da ölecektim, bir an önce yetişecektim ya da ölecektim, kafamda, kalbimde, kulaklarımdaki kanda bir ritim tutturmuştum.

Ama diğer şeyleri fark etmeyecek kadar değil.

Pembe saçlı kızın fırlattığı menekşe büyüünün, bana doğru gelen korkunç bir kırmızı laneti sarıp sarmalaması ve onu durdurarak ikisini de yere gömmesi gibi. Ya da bana doğru koşan iki büyücüyü içine alan ve sonra daralarak onları ayaklarından fırlatan ağ büyüü gibi. Ya da yarım düzine büyücünün daha ayağını kaydıran kement gibi, çünkü çok geç olana kadar ayak bileği hizasında zeminde kıvrılan ince çizgiyi görmemişlerdi.

Ve hiçbirinin önemi yoktu.

Çünkü düşenin arkasındaki adamlar bize ulaşma hevesiyle kardeşlerinin üzerine basıyorlardı. Ve bizim tarafımızdaki savunma büyüleri çoktan bunalmaya başlamıştı, aynı anda iki laneti birden kaldırmaya çalışmak zorunda kalıyorlardı ki bu da her zaman işe yaramıyordu. Ve iyi ödüllendirilmiş kara büyücülere karşı saldırı büyüü kullanmak neredeyse bir enerji israfıydı, çoğu zararsız bir şekilde yere çarpıp patlıyordu.

Dükkanada sadece yarım düzine metre kalmıştı ama başaramayacaktık, değil mi? İstila edilmek üzereydik-

Ve sonra, mavi ve gümüş renkli imkansız yaratıklardan oluşan bir izdiham dükkandan dışarı fırladı, kükreyerek, trompet çalarak ve hırlayarak gürleyerek geçtiler. Ve üzerimizden, sıçrayan kaplanların zarafetiyle geçtiler. Bazılarının öyle olduğunu, Augustine'in küçük origami hayvanlarından oluşan sürünün tepemde süzülüşüne göz kırparak fark ettim. Gerçi artık o kadar da küçük değillerdi, gerçek boyutlarda ve vahşi görünümlülerdi.

Ve tamamen zararsızdılar, çünkü hala lanet olası ambalaj kağıtlarından yapıyorlardı!

Ama az önce cehennemden gelen tazi tarafından yok edilen büyücüler bunu bilmiyordu. Hedeflerini aniden bizden, gümüş ve mavi konfeti patlamalarıyla patlayan sürüye kaydırdılar - ki bu da zararsızdı. Ama tonlarca vardı ve her yerdeydi ve hiç beklenmedik bir şeydi. Ve yansıtıcı folyo etrafa saçılan saldırı büyülerinin renklerine büründü ve-

Ve birkaç saniyemiz vardı, değil mi? Fark ettim.

"Geri çekil!" Aynı anda hem sürünmeye hem de yakamı yırtmaya çalışarak bağırdım. "Geri çekil!"

Kimsenin duyduğunu bile bilmiyordum. Panik başlamıştı, insanlar sağa sola kaçıyordu, sıvalar ve camlar yağıyordu, yağmurlama sistemi de devreye girmiş ve ortalığı daha da karıştırmıştı. Mircea her ne yapıyorsa onunla birlikte, çünkü o bir şeyler yapıyordu. Hâlâ diğer odanın bazı kısımlarını ve parlayan kehribar rengi gözleri görebiliyordum.

Çünkü o benimkinin içini görmeye çalışıyordu, fark ettim. Belki o görebiliyordu ama ben göremiyordum. Sanki iki zihin bir bedeni kontrol edemediği için zar zor hareket edebiliyordum.

"Bağlantıyı kes!" Su ve sıva tozuyla boğulurken bağırdım. "Bağlantıyı kes. *Göremiyorum!*"

Sanırım öyle de oldu, çünkü oda aniden tekrar odaklandı ve bedenimin kontrolü de onunla birlikte geldi. Etrafıma bakındım, yüzümdeki alçı maske yüzünden hala yarı kördüm, ellerim lanet yakayı yırtıyordu. Ve sonunda, tam da mavi bir bulanıklık yanımdan geçerken içindeki çirkin kolyeyi yakaladım.

Carla'ydı, herkes gibi çıldırmıştı ama kolunu tuttuğumda durdu. "Mikrofonunuz var mı?"

"Ne?"

Ayaklarımın üzerinde sendelerken yerdeki çamurda kaydım, sadece kolumdaki eli beni ayakta tuttu. "Uçan şeyler, mikrofonlar! *Başka var mı?*"

"Ne? Evet, evet." Bana deliymişim gibi baktı. "Neden?" "Graeae'ye bir tane gönderin. Dükkânı savunmak için geri çekilmelerini söyle-" "Ama turistler-"

"Büyücüler turistlerle ilgilenmiyor, benimle ilgileniyorlar." Bu bir tahmin değildi; o büyülerin tam yarısı bana yönelikti. Görünüşe göre tazı bir etki bırakmış. "Onları bu şekilde tutun. Sadece on dakikaya ihtiyacımız var-"

"Ama Lizzie, senin mahkemen-"

"Beni öldürmeye çalışmakla meşgul olurlarsa Lizzie'ye ulaşamazlar! Herkesi Augustine'in korumalarının arkasına çekin, kırılırlarsa Graeae'lerin sizi savunmasını sağlayın ve bedenimi görüş alanınızda tuttuğunuzdan emin olun-"

"*Vücudun* mu?"

"-ve yerden, arkadan, her neyse bir çıkış yolu bulmaya çalışın. Ama mecbur kalmadıkça beni dışarı çıkarmayın. Beni görmek zorundalar. *Bana odaklanmalılar-*"

Ama odaklanmamıştı ve onu kim suçlayabilirdi ki?

"Ne demek vücudum?" Beni yakaladı. "*Vuruldun* mu?" "Ben iyiyim!"

Dedim, aynı anda hayalet bir kovboy nihayet partiye katılmaya karar verdi. "Gösteri zamanı," dedim ona.

Yıllardır hayalet yoldaşım olan Billy Joe esnedi. "Biliyor musun, senden gerçekten nefret ediyorum- *Kahretsin!*"

Muhabir beni dinlemek yerine kıyafetlerimi karıştırıyor, olmayan korkunç bir yaramı arıyordu. Ama Françoise'ın Rhea'yı sürüklemeyi başardığı dükkânın kapısından bize baktığını gördüm. "Hepsini aldın mı?"

Başını salladı, Rhea'yı genç bir adama teslim etti ve ayağa fırlamış olan birkaç büyücüye doğru büyük bir ateş topu gönderdi. Onları geriye, neredeyse koğuştaki açıklığa doğru uçurdu ve içeri girerken bazı arkadaşlarına çarptılar. Aynı anda birden fazla kalkan setine çarpan alevler kalabalığın üzerinde çılgın kırmızı parıltılar gönderdi.

Ve sonunda muhabir panikten kurtuldu.

Sırtından çantasını kaptı ve içinden bir şeyler atmaya başladı, ben de Billy'ye baktım. "Bebek bakıcılığı görevi sende."

"Ne?" Son bir buçuk asırdır taktığı kovboy şapkasını tutan eliyle ağzı açık bir şekilde etrafına bakıyordu. Ama o anda kafasını bana doğru çevirdi. "Bekle!"

Ama bekleyecek zaman yoktu.

"Herkesi dükkâna geri götürün ve o koğuştan kaldırmayın," dedim muhabire, çaresiz SOS'imiz uçuşa geçerken.

"Peki sen ne yapacaksın?"

"On dakika al," dedim ve gözlerimi kapattım.

Onuncu Bölüm

Birdenbire her şey daha kolay oldu.

Bir düzine yaranın acısı bedenim gibi arkamda kalırken rahat bir nefes aldım. Ta ki Billy onu yarı yolda yakalayana kadar. Serbest kaldığımda onun tenimin içine girdiğini hissettim, neler olduğunu bilmeyen ama rutini bilen sıcak, rahatlatıcı bir varlık.

Çünkü bunu daha önce de yapmıştık.

Şekil değiştirmeye ilk başladığımda ne yaptığımı bilmiyordum ama beden - ruh = ceset olduğunu biliyordum. Bu yüzden Pythias'ın sık sık ruh formuna geçtiğini öğrendiğimde -daha kolaydı ve bu şekilde kötü vebalar kapmıyorduk- bununla ilgili bazı sorunlar yaşadım. Başka bir zamanda birine sahip olmak gibi, ki bundan zevk almayı asla öğrenemedim ve sonrasında ölü bir bedene dönmek gibi.

Sonunda diğer tüm Pythia'ların zaman yolculuğunu kullanarak bedenlerine neredeyse ayrıldıkları anda dönmeyi başardıklarını fark ettim, böylece aradaki süre herhangi bir zarar veremeyecek kadar kısa oluyordu. Ama başlangıçta bunu bilmiyordum. Bu yüzden bunu bildiğim tek yolla hallettim: arkamda benim yerime başka bir ruh bırakarak.

Ve az ya da çok güvendiğim tek kişi Billy Joe olduğu için, o onay aldı.

Ve dürüst olmak gerekirse, vücudumun karşılaştığı tek hasar akşamdan kalmaydı, çünkü Billy maaşını bira olarak alıyordu. Artık çoğunlukla bedenlen seyahat ediyordum ama o ilk dersler boşuna değildi. Çünkü sahiplenme hakkında bir iki şey öğrenmişim.

Gönüllü olmak zorunda olmaması gibi.

Ve şu anda kara büyücü liderin kontrolünü ele geçirmek, birkaç dakikalığına bile olsa, bundan kurtulmamızın tek yoluydu. Ama bunun için onu bulmak gerekiyordu. Enyo'nun ilk saldırısından sonra adamlarının arkasına çekilmişti ve o zamandan beri onu görmemişim.

Ve bu şekilde gitmeyeceğimi fark ettim.

Koğuştan geçerken savaş büyücülerinin paltoları etrafımda yükseldi, kalın, siyah ve boğucuydu. Daha da kötüsü, ek bir koruma katmanı sağlamak için içlerinde büyüler vardı. Ve tüm bu büyüler beni kara büyü bataklığında batıyormuşum gibi hissettirdi; boğulduğum, kör olduğum ve kimseyi bulma şansımın olmadığı bir bataklık.

Ve çok fazla zamanım yoktu.

Er ya da geç, birileri bariz olanı fark edecekti: bizi yenmek için yapmaları gereken tek şey kendilerini yeniden bir birlik halinde organize etmektir. Ve sayılarını kısıtlayan ve küçük bir alanı savunmamıza izin veren dar açıklığa sığmaya çalışmayı bırakın. Ve sadece koğuşun geri kalanını-

Ve sonra biri yaptı.

Hâlâ kalabalığın arasından görmeye çalışıyordum ki birdenbire görmeme gerek kalmadı. Lider, caddenin diğer tarafındaki dükkânların önündeki bir varilin üzerine atlayarak herkesten omuz omuza üstün bir konuma yükseldi. Ve bir direğe tutunarak yan taraftan sarktı, bağılıyor ve bir kolunu sallıyordu.

"Hazırlanın! Hazırlanın! Lanet olsun, toplanın!" *Ve lanet olsun.*

İleri doğru itmeyi denedim ama hiçbir şey işe yaramadı. O kadar çok ceset vardı ve o kadar çok büyü etrafa saçılmıştı ki, ileride nerede *olduğumu* zar zor anlayabiliyordum. Sonra daha da kötüleşti, çünkü "kapı"nın etrafındaki kalabalık tekrar düzene girmeye başladı. Kendimi yerde buldum, üzerimde tepinen botlar, yüzüme doğru savrulan paltolar ve ağır bir battaniye gibi üzerime çöken kara büyü tarafından ezildim-

Ta ki o gerçeküstü ana kadar, kurtulmak, *ayağa* kalkmak için çaresizce kendimi yerden *ittim*-

Ve

yaptım.

Yukarı.

Birden kendimi, bir çocuğun düşürdüğü ve kontrolden çıkıp kalabalığın üzerinden geçerek tavana doğru hızla yükselen bir helyum balonuymuşum gibi hissettim.

Sonra da içinden geçip yukarıdaki konferans salonuna çıktım, korkmuştum ve tekrar aşağı nasıl ineceğimi bilemediğim için çırpınıyordum. Çünkü bunu ben *yapmadım*. Kendi bedenimden çıkıp başkasının bedenine girdim; Billy Joe'nun kadın versiyonu gibi havada süzülmedim!

Ama o anda, ben de öyleydim. Ve çırpınışlarımın bir etkisi olduğunu fark ettim. Tavanın hemen altında durdum, yan yattım ve

Yüzerken havuzun kenarından itmek gibi geri döndüm. Ama su havaydı ve hava yanlış odadaydı ve oraya geri dönmem gerekiyordu, *hemen* geri dönmeliydim-

Tamam, biraz fazla hızlı, diye düşündüm, çünkü tavan bir anda uçup gitti ve sonra kalabalık bana doğru roket gibi fırlıyordu ve ben havalanıyor, başlarının üzerinden uçuyor, yan yatıyor ve arıyordum-

Ve buldum.

Lider hala fiçısının üzerindeydi ve bir saniye sonra ben de öyleydim. Ve neredeyse diğer taraftan düşüyordum, çünkü henüz nasıl duracağımı bilmiyordum. Ama buna ihtiyacım yoktu. Şimdi tek ihtiyacım olan-

İçeri girmekti.

Bir keresinde başka bir kara büyücünün bedenini istila etmiştim, tahta kalkanlı birinin. Ya da tahtaya benzeyen bir şeyle, çünkü burada büyüden bahsediyoruz. Ama sizin için bir anlamı olduğu sürece herhangi bir element işe yarayacaktır, çünkü bu sadece gücünüzü odaklamanın bir yoludur.

Onun durumunda, vücudunun etrafında ahşap bir duvara benzeyen bir şey hayal etmeyi seçmişti. Bu benim için bir şanstı çünkü ben ateşle savaşırdım. Ateşim onun odunlarını yakarak beni içeri aldı ve bir anlığına kontrolü ele geçirmemi sağladı. Ta ki ne olduğunu anlayıp beni o cansız kışıma tekmeyle basana kadar, çünkü bir bedenın sahibi her zaman avantajlıdır.

Bu sefer de benzer bir şey bekliyordum.

Anlamadım.

Önümde tahta ya da başka bir şeyden oluşan fark edilebilir bir duvar yoktu, bu da beni endişelendirmeliydi. Ama endişelendirmedi. Ta ki daha önce hiç hatırlamadığım korkunç, ürperten bir his deriyi delip geçene kadar. Aniden bana doğru dönen yüzü hatırlamadığım gibi.

Ateşten yapılmıştı - iyi değil, iyi değil, çünkü sadece bir elementle nasıl kalkan yapılacağını biliyordum. Ve daha fazla ateşle ateşi nasıl yakabilirdim ki? Ama bunun için endişelenecek zamanım yoktu.

Çünkü bir saniye sonra gözleri kalktı ve benimkilerle kilitlendi ve çok daha büyük bir sorunum olduğunu fark ettim.

Çünkü onlar göz değildi.

Daha önce gördüğüm ya da tekrar görmek istediğim bir şey değildi. Sadece karanlık, ama normal türden değil. Bu, yıldızsız bir gökyüzünün sınırsız, sonsuz siyahıydı. Bir astronotun gördüğü boşluk.

bağları kopmuş ve eve dönüşünün tek yolu yok olmuştur. Korkunç, derin ve ruhunu yok eden bir boşluk.

Ve beni içine çekiyor.

Çığlık attım ve ateşli yüz güldü, ben aşağı çekildikçe, ruhum gerildikçe, bölündükçe ve yırtılmaya başladıkça kendimden parçaların o karanlığın içinde kaybolmaya başladığını hissettikçe güldü-

Tekrar çığlık attım, akılsızca, çünkü o anda aklım yoktu. O anda neredeyse hiçbir şeyim yoktu. Şoktan dehşete, korkunç, zihin parçalayıcı bir kayba, karanlık tepemde kaynarken, görüşümü alırken, boğazımdan aşağı dökülürken, dünyanın elimden kayıp gittiğini hissederken artık görünürde hiçbir bağ bile yokken, bu kadar hızlı olmuştum. Ve o astronot gibi, sonsuz parabolde dönmeye başladım, hala çığlık atarak-

Ta ki biri parmaklarımı tutana kadar.

Bu bir kavrama değildi. Sadece bir dokunuştum. Ama hiçbir şeyin olmadığı o karanlıkta, her şeymiş gibi hissettirdi. Bir kâbusa yakalanmış korkmuş bir çocuk gibi onu kavradım, kendime sardım, inleyerek, hıçkırarak ve tamamen, tamamen dehşete düşerek etrafımı sarmaya çalıştım.

Ve bu, bir şey beni diğer tarafımdan yakalamadan önceydi, sanki yanıma bir diken batmış gibiydi. Ödülünü kaybetmek istemeyen bir şey, beni hiçliğe sürüklemeye çalışan bir şey, hiçbir büyücünün olamayacağı kadar büyük, güçlü ve kuvvetli bir şey. Bir şey-

Yardım almamı beklemiyordu.

"Onun için bana meydan okuyacak mısın, vampir?" Ateş saçan yüz yukarı bakarken, eğlenen bir ses hiçliğin içinden titredi.

Ve sonra sanki rakibini tam olarak bulamamış gibi etrafına bakındı. "Beni mi arıyordunuz?" Mircea'nın sesi bir fısıltı, bir yankı gibiydi.

Her yerden ve hiçbir yerden geliyor gibiydi. Parmaklarını tutuyordum ama nerede olduğunu kesin olarak söyleyemezdim. Ve beni yakalayanın da şansı yaver gitmiş gibi görünmüyordu.

"Benimle oyun oynamaya nasıl cüret edersin?" Neredeyse kızgınlıktan çok şaşırılmış gibiydi.

"Neye cüret ettiğimi bilerseniz şaşarsınız," diye tısladı Mircea. Bu kez sesin sol taraftan geldiğine emindim.

Aniden o yöne dönen yüz de öyleydi. Ve bunu yaparken, üzerimdeki etkisi biraz olsun gevşedi.

"Hayır, hayır. İnsanların dediği gibi, gittikçe soğuyorsun," dedi Mircea ve bu kez ses tonunda kesin bir alay vardı.

Yüzümün alev almasına neden oldu, o kadar sıcaktı ki beni yaktığına yemin edebilirdim. Ve sağa doğru döndü, sesin geldiği yere. Ama Mircea da orada değildi.

Çünkü bir an sonra, tepeden fısıldıyordu, "Bundan daha iyisini yapabileceğine emin misin?" Ve sonra yine soldan. "Gördün mü, ben hep buradaydım." Ve sonra aynı anda her yerden, bir anlam ifade etmeyen bir yankı odası oluşturarak, çünkü sesinin yankılanacağı hiçbir şey *yoktu*-Sadece vardı.

Birdenbire görebildim, sürüklenişteki savaşın puslu bir görüntüsü. Net değildi, yakınından bile geçmiyordu. Ama sanki bir tür bariyerin içinden görüyordum, kalın ama şeffaf ve belli belirsiz renkli. Şuna benzer bir şey. Birinin derisi.

Çünkü dışarıdaydım; neredeyse dışarıdaydım!

Beni saran güç Mircea'yı bulmaya o kadar odaklanmıştı ki yavaş yavaş ondan uzaklaşmıştım. Ama bunu benimle aynı anda fark etti ve öfkeyle alevlenen ateş aniden her yeri yakmaya başladı. Onu aşılmaz bir duvar gibi gördüm, etrafımda alev alev yanıyordu. Asit gibi ruhuma işlediğini hissettim. Çılgılık attığımda sesimde duydum, çılgılık attım ve çılgılık attım-

Ve sanki yeniden bir bedene sahipmişim gibi ağır bir şekilde yere düştüm ve hayal meyal zemin olduğunu hatırladığım bir şeye çarptım.

Bir an orada öylece yattım, sersemlemiştim ve inliyordum, kendimde değildim.

"Mircea?" Uzun bir süre sonra fısıldadım.

Ama artık onu duyamıyordum. Diğer sesi duyamadığım gibi pençelerini de hissedemiyordum. Acı veren kayıp, dehşetin anısı ve ezici kafa karışıklığı dışında pek bir şey hissedemiyordum.

Bunların hiçbirisi için bir şey yapacak gücüm yoktu.

Ben de orada öylece kaldım, yüzümde ıslak fayansları hissediyordum, çünkü tepedeki fiskiyeler hâlâ açıktı. Sonunda suyun diğer yerlerime de çarptığını fark ettim, küçük damlalar vücuduma ve yüzüme çarpıp yanağımdan aşağı yuvarlanıyordu. Orada biraz daha uzandım.

Yanağım yoktu.

Önümde yerde bir tane olmasına rağmen benim de elim yoktu.

Islanmaya da başlamıştı.

Yutkundum, odaklanmaya, düşünmeye çalıştım. Ama bu bir hataydı, çünkü zihnimin odaklanabildiği tek şey az önce savaştığım şeydi. Ruhumu yediğini, büyük parçalar halinde kopardığını, karanlığın onu kurt gibi yuttuğunu hissediyordum. Onu geri aldın mı? Merak ettim. Kaybedilen kan ya da dökülen deri gibi yeniden mi inşa ettiniz? Yoksa bir parçan, değerli, geri getirilemez bir parçan, basitçe gitti, sonsuza dek gitti, seni parçalara ayıran, ruhuna tecavüz eden yaratığı beslemek için gitti-

Kesin şunu! Durdur

şunu! Bir süre sonra

durdum. Tamam.

Tama

m.

Tama

m.

Tama

m.

Tama

m.

Bildiğiniz şeylerle

başlayın. Bir kattaydım.

Botlarla dolu bir zemin. Ve çamur. Ve sanki orada değilmişim gibi üzerimden geçen adamlar, ki bu çok mantıklıydı. Ama eğer orada değilsem, neden benden kaçıyorlardı? Neden daha önce yaptıkları gibi beni ezip geçmiyorlardı? Ve neden biri beni tekmeliyordu-

Ve bağırıyor: "Çekin şu piçi yoldan!"

Konuşanı görmedim ama bir saniye sonra biri bacaklarımı yana doğru sürüklüyor ve küfrediyordu. Ve sonra beni bir gümbürtüyle yere düşürdüğünde tekrar tekmeledi. Ama acımadı. Acımadı.

Elbette öyle değildi; sen bir ruhsun, dedi zihnimin hala biraz mantıklı bir parçası.

Ama eğer ben bir ruhsam, beni nasıl hareket ettirebilmişti?

Ve neden ellerim kanlıydı?

Gözlerim hafifçe düzelmişti, böylece onu daha iyi görebiliyordum. Daha doğrusu ona bakmamı, çünkü o benim elim değildi. Çok büyüktü, çok bronzdu, parmak eklemlerimde hiç yokken koyu renkli kıllarla kaplıydı.

Ona biraz daha baktım. Ve sonra ona bağlı olan kola. Ve sonra kolun yanındaki gövdedeki deliğe, büyük ve sivri olan ve kırmızı eti ve kararmış kaburgaları ikiye bölerek sonuna kadar giden deliğe ve

-

Sanki biri üzerime ateşli bir basketbol topu fırlatmış gibiydi. Hayır, fark ettim. Basketbol topu değil. Bir büyü.

Ve benim aracılığımla değil.

Ŗu anda içinde yaŖadığım bedenın, ölü bedenın içınden.

Bir an için buna inanmadım. Elin benim komutumla hareket etmesini ve esnemesini izledim ama yine de inanmadım. Olmayan bir kalp atışını, almadığım nefesleri, orada olmayan canlı bir bedenın tüm işaretlerini dinlemeye devam ettim çünkü onlardan birinin içine girmemiştım; hayır, hayır, bir *cesedin* içine girmiştım.

Peki neden *hareket ediyordu*?

Çünkü öyleydi. Yavaşça, ağır ağır, tıraşsız yanağım yanımdaki kaldırımın pürüzlü ahşap tahtalarına sürtünüyordu, bu acıtmalıydı ama ölüydüm, bu yüzden hareket edemezdım çünkü bunun için kan basıncı gerekir, değil mi? Ve ... ve hava ve ... şeyler. Büyü hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bunu biliyordum, bunu *biliyordum*. Bu tür şeyler olmadan hareket edebilen tek yaratıklar hayaletler ve vampirlerdi ve-Zombiler.

Ele baktım ve tamam, evet, şu anda biraz zombi gibi görünüyordu. Kansız, kirli ve kan lekeli... Eğer bunu bir filmde görseydim, evet, zombi derdim. Ama bir filmde ya da televizyonda değildi. *Kolumun* ucundaydı ve bir *bedenin* içindeydim, başka birinin *ölü*, iğrenç, hala hafifçe cızırdayan *bedenin*in ve-

"Augghh!"

Ve tamam, şimdi kesinlikle hareket ediyordum.

"Augghh! Augghh!"

İnsanlar fark ediyor, dönüyor ve belki çığlık atıp çırpındığım için, belki göğsümdeki büyük delik yüzünden, belki de diğer elimdeki silah yüzünden biraz korkmuş görünüyorlardı.

Çünkü bir tane vardı.

Büyük bir tane.

Ve lider tam önümdeydi, namlusu kaldırımın kenarındaydı ve duyma mesafesindeki diğer herkesle birlikte dönüyordu, gözleri genişliyor, ağzı açılıyordu, muhtemelen birine lanet olası zombiyi vurmasını söylemek için-

Ama çok geç.

Ben çoktan ölmüştüm.

Ve bir saniye sonra o da ölmüştü, çünkü hatların bu kadar gerisinde kalkanlarla uğraşmamıştı. Namludan düştü, neredeyse yakın mesafeden göğsüne isabet eden çift namlunun gücüyle geriye doğru savruldu,

ve caddenin ortasına düştü, hala seğiriyordu. Ben ona baktım, herkes ona baktı ve sonra herkes bana baktı.

Ve sonra geriye doğru sendeliyordum, mermiler ve büyülerle delik deşik olmuştum ve

-

Ve artık işe yaramayan bedenimden zum yaparak kalabalığı taradım. Bir sonraki için.

Çünkü, tamam, evet. Bu gerçekleşmekte olan bir şeydi. Teşekkürler Hakkında hiçbir şey bilmediğim sevgili yaşlı babam, çünkü bildiklerim mantıklı gelmiyordu. Ama neredeyse herkesin hemfikir olduğı bir şey vardı ki o da, kaçarken bir tanrıçayla takılmadan önce bir büyücüydü ve güçlü bir büyücüydü. Ve garip biriydi, çünkü cesetlerle uğraşmıyordu, hayaletlerle uğraşıyordu.

Hayatım boyunca bir hayalet mknatısı olduğumdan şüphelenmemin nedeni buydu. Sokakta yürürken hayaletler yanıma gelip bana selam veriyor ve hayat hikâyelerini anlatıyorlardı -duymak istesem de istemesem de. Bir hurdacıdan bir kolye aldım ve içinden on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir kovboy çıktı. Herhangi bir yere gittim, herhangi bir şey yaptım ve eğer etrafta bir hayalet varsa, muhtemelen koşarak gelirdi.

Bu yüzden Pythia işinin bedeninin dışına çıkma kısmı beni çok fazla garipsememişti. Hayatım boyunca hayaletlerle uğraşmıştım; onlardan biri olmak neredeyse tanıdık gelmişti. Öte yandan zombiler...

Zombiler yeniydi.

En çok yaklaştığım şey bir goleme sahip olmaktı - eskiden hahamların yaptığı ve hala savaş büyücülerinin yaptığı kilden yaratıklardan birine - ama o da pek iyi gitmemişti. Billy Joe'nun tılsım görevi gören merkezi bir taş içeren kolyesinin aynı zamanda golemler için bir kontrol taşı olarak çalıştığını keşfedene kadar neredeyse hiç gitmemişti. Kilden yapılmış dış yüzeylerine yerleştirilen bu taş, boş bir golemi bir araba gibi sürmemi sağlamıştı.

-Devasa, kilden, robot gibi bir araba ve biraz hasar verdi. Ama kesin bir öğrenme eğrisi vardı.

Burada yoktu.

Çünkü dev kil insanların aksine, insan bedenleri bir ruh barındıracak şekilde tasarlanmıştı. Bu onlar için garip bir durum değildi, varsayılan bir durumdu ve büyücülerin onları kontrol etmek için kullandıkları bir numaraydı. Ruhlarının küçük bir kısmını ölü bir bedene yerleştirir, bunu golemlerin kontrol mücevheri gibi kullanırlardı. Sihirlerinin onu canlandırmasına izin vermek için.

Ve bütün bir ruh daha da iyi çalışıyormuş gibi görünüyordu. Şimdi sadece bir cesede ihtiyacım vardı. Ve cehennemden gelen köpeğin saldırısı sayesinde,

aralarından seçim yapabileceğiniz çok şey vardı.

Elbette tazı sayesinde hepsi çok iyi durumda değildi, hatta tek parça bile değillerdi ama dilenciler seçici olamaz. Dilenciler alabildiklerini almak zorundadır, bu kopmuş bir gövdeyi almak anlamına gelse bile, ki bu gövde yine de bir makineli tüfeği tutuyordu. Bu gövde ciddi bir motor kontrolünden yoksun olduğu için çok fazla isabet etmese de, kısa sürede her yöne mermi püskürten bir makineli tüfek.

Ama işe yaradı.

Bir grup kara büyücü bu yöne doğru ilerliyordu ve bir sebepten ötürü paniklemiş görünüyorlardı. Öndekiler izdihamın geri kalanına saldırdı ve öyle karışık bir düğüm oluşturdular ki, birkaçı o kadar telaşlanmıştı ki kaçmak için birbirlerine saldırmaya başladılar. Ve sonra üzerime koşarak kanlı gövdeyi yere serdiler.

Ama hey, bunun geldiği yerde daha fazlası var, diye düşündüm, tekrar havaya yükselirken biraz sersemlemiş hissediyordum. Ya da biraz çıldırmış, çünkü bir sonraki ölü adam eski arkadaşlarına mermi sıkıp iksir bombaları fırlatırken kahkahalarla gülüyordu. Ve sonra zamanında kalkan olan bir adam tarafından bıçaklanırken bile bunu sürdürdü, kalbi ikiye bölmeden önce birkaç kaburgayı kıran şiddetli bir yukarı doğru vuruşla-

Ve hiç acımadı.

Çünkü *Ölü, orospu çocuğu*, diye düşündüm, yeni bedenimin iksir kemerinde bir savaş büyücüsünün kalkanlarını delip geçecek bir şey ararken hâlâ çaresizce gülüyordum. Bıçaklamaya, bıçaklamaya, küfretmeye ve küfretmeye devam etti ve ben de yürümeye devam ettim çünkü geri çekiliyordu ve onu kaybetmek istemiyordum.

Sonra aklıma bir şey geldi, bir keresinde Pritkin'in iksir rafında gördüğüm ama ne işe yaradığını bilmediğim safralı yeşil bir balçık.

Ne yaptığını öğrendim.

Büyücü yeşil, fosforlu benzeri alevler içinde kaldı ve sonra kalkanları bükülüp çöktüğü için onu kaybetti. Sonra da büyücülerden oluşan kalın bir bölüme doğru kaçtı ve bazılarını da ateşe verdi. Ve bu sefer onları kontrollü bir birlik haline getirecek bir lider yoktu. Panikleyip başka bir gruba doğru koştu ve onlar da kalkanlarından uzak tutmak için üzerlerine ateş etmeye başladılar. Bir an için, iki karanlık büyücü grubunun birbirlerini öldürmek için ellerinden geleni yapmalarını izlemenin memnuniyetini yaşadım, sonra da kıyılmış olan son bedenimden çıktım.

Ve odanın etrafımda döndüğünü hissettim.

On Birinci Bölüm

Bir hayalet olarak sendeleyebileceğimi bilmiyordum ama yaptım. Şaşkın ve bulanık bir şekilde gövdeyi inceledim ve onu zar zor görebildiğimi fark ettim. Birkaç dakika önce, ruhum güven verici bir şekilde sağlamdı, odanın etrafında uçuşma olayı dışında neredeyse vücut gibiydi. Şimdi ise neredeyse şeffaftı, tıpkı Billy Joe'nun enerji çekmeye çok ihtiyaç duyduğu zamanlardaki gibi.

Çünkü ruhlar kendi enerjilerini üretmezler, değil mi? Bunu sadece bedenler yapar. *Yaşayan* bedenler, ki ben onların içinde değildim. Bu yüzden sıradan hayaletler bile güçlerini beslemek için Billy'ninki gibi bir tılsıma ya da onlara güç verecek benim gibi bir donöre ya da insan ziyaretçilerin döktüğü yaşam enerjisi kırıntılarını toplamak için uğrayacakları bir mezarlığa ihtiyaç duyarlardı.

Çünkü aksi takdirde, güçleri tükendiğinde yok olup gideceklerdi.

Benim yapmak üzere olduğum gibi.

Etrafıma bakındım, bazı seçenekler bulmaya çalıştım ama kalabalığın ötesini göremiyordum. Bu yüzden yerden kalktım - bu sefer daha kolay, çok kolay, sanki bir duman zerresi kadar ağırmışım gibi. Ve gerçeği çabucak fark ettim.

Dövüşü pek etkilememiştim.

Lider gittiği için artık daha dağınıktı ama başka bir şey de gitmişti. Büyük koğuşun son parlak telleri de çözülmüş, Augustine'in derme çatma kalkanı bizim tarafın elindeki tek bariyer olarak kalmıştı. Bu da bir saniye daha sürecek gibi görünüyordu.

Hayır, boş boş

düşündüm. Hayır! Hayır!

Ama bunu inkar etmek mümkün değildi. Yaptığımız onca şeyden sonra, bu kadar uzun süre direndikten sonra, kimsenin beklemediği bir savunma yaptıktan sonra, bunun bir önemi yoktu. Bu yeterli olmayacaktı.

"Cass! Cass!" Billy'nin parlak kırmızı gömleğinin siyah denizin içinden sıyrıldığını görmek için başımı aşağı doğru salladım.

"Yukarıya!" Bağırdım ama sesim daha çok fısıltı gibiydi. Ama Billy duydu. Ve bir saniye sonra, yüzümdeydi.

"Nesin sen-" diye başladı, sonra bana iyice baktı ve durdu. "Cass-vücuduna geri dönmelisin!"

"Bir dakika içinde. Deniyorum-"

"Bir dakikan bile yok! Onların da yok." Dükkânı işaret etti, önünde o kadar çok büyücü vardı ki artık neredeyse göremiyordum. "Oradaki herkes öldürülmek üzere ve senin bedeninin de onlarla birlikte!"

"Neden gitmediler?" Bulanık beynimi toparlamaya çalışarak sordum. "Herkesin gideceğini sanıyordum-"

"Denediler. Ama Augustine -gözlerine lanet olsun- hırsızlık konusunda o kadar endişeliydi ki, kendi içine kapandı! Gidecek hiçbir yer yok."

"Hiçbir yer de ne demek? Bir sürü yer var-"

Ama Billy başını sallıyordu. "Tam altında otopark için bir destek levhası var ve onu patlatacak ateş gücümüz yok. Yapsak bile, yük taşıyor!"

"Arkasında, o zaman-"

"Cass, kumarhanenin *ana kasası* onun arkasında. Sağlam ve hecelenmiş. Kimse o şeyin içinden geçemez! Diğer dükkanlar daha iyi durumda değilken ve çoğunun kalkanı bile yokken bir yandan diğer yana hareket etmek işe yaramayacaktır! Onları dışarı kaydırmalısınız-"

"Eğer yer değiştirebilseydim, sence *burada* olur muydum?" Düşünebilmeyi dileyerek sordum. Ama yorgunluk, panik ya da Tanrı bilir ne kafamı bulandırıyor, savaşa bakmaktan başka bir şey yapmamı imkânsız kılıyordu. Bir de kalkanıma, ki o da fena halde dayak yiyordu.

Ben de öyle hissediyordum, sanki her patlamayı kendim hissedebilmişim gibi. Ve eğer Billy haklıysa, hissetmek üzereydim. Ama hiçbir şeyim kalmamıştı. Hiçbir şeyim kalmamıştı.

"Cass, beni dinle," dedi Billy, sesi gergin çıkıyordu. "Graeae'ler kalkanı destekliyor, ona güç veriyor ama oldukça yorgun görünüyorlar. Ve onlar olmadan, bu tür bir yayılım ateşine belki bir saniye dayanabilir. Eğer bir şey yapacaksanız, bu *şimdi* olmalı."

Ve evet, öyle oldu, diye düşündüm, kulaklarım kan çanağına dönmemişti. Ya da belki de bu büyülerdi, *güm, güm*, kalkana *çarptıyordu*, sanki

Londra'daki o lanet saatin ibreleri gibi. Kalan saniyelerimizi sayıyordu.

Londra, diye düşündüm, kafamda yakalayamayacağım kadar hızlı bir düşünce dolaşırken.

"Cass? Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bir çıkış yolu var."

Billy'nin endişeli ela gözleriyle karşılaşmak için

başımı kaldırdım. "Sana yardım edeceğim,

tamam mı?"

"Nasıl? Bize nasıl yardım edebilirsin?"

"Biz değil. *Siz*. Bak, gitmeden önce bir çekiliş yaptım. Bunu gerçekten karşılayamazdın ama bu adamlardan birinin kalkanını delmene yardım etmek için buna ihtiyacım vardı-"

"Ne?"

"-ve onu bir kez ele geçirdiğimde, yetki bizde olduğunda, dükkanı aldıklarında sıranın en önüne geçeceğiz-"

"Ne? Billy, nesen sen-"

"*Beni dinle*, tamam mı? Sen ve ben, cesedini oradan çıkaracağız. Şu anda içinde değilim, o yüzden çoktan ölmüşsün gibi görünüyor. Cesedi bir hatıra olarak istediğimizi ya da liderlerinden birine götürmek için emir aldığımızı söyleriz ya da-"

"Hayır!"

"-ya da sizi bu binadan çıkaracak *bir şey*, herhangi bir şey-"

"Onları bırakmayacağım!"

"O zaman sen de onlarla birlikte öleceksin!" Beni yakaladı. "Kendine bir bak! Bu halinle solup solmayacağını görmek çok zor olacak! Ve senin için yapabileceğim başka bir şey yok, tamam mı? Burası Londra değil-"

"Londra mı?"

"-Kolumda daha fazla numara yok! Harekete geçmeliyiz *ve hemen* harekete geçmeliyiz."

"Peki ya Londra?"

"Cassie-"

"Billy! Londra ne olacak?"

"Lanet olsun!" Öfkeli bir şekilde bana baktı. "Demek istediğim, birkaç gün önce Agnes'in eski sarayındayken olduğu gibi, bazı çılgın ihtimallere karşı kazandın. Öleceğimizi düşünmüştüm ama o iki büyücüyü alt ettim ve sonra sen golemle o numarayı yaptın-"

"Golem." Ona baktım.

"-ama Şimdi bunun bize bir faydası olmaz. Birini ele geçirmiş olsanız bile, bu *tek bir adam*-"

Muhtemelen onu salladığım için sözünü kesti. "Birini gördün mü? *Billy-burada bir tane var mı?*"

"Üç tane var ama ne fark eder ki? Sana söyledim- Oh, *Kahretsin!*"

Bu sonuncusu benim tavanın tepesine yakınlaşmama karşılıktı. Ve umutsuzca kalabalığı taradım. Ve bir değil, iki değil, üç yaratık gördüm, tıpkı Billy'nin söylediğı gibi, parlak turuncu killeri karanlıkta bile göze çarpıyordu.

Ve daha da iyisi, hepsi bir aradaydı, sahipleriyle birlikte dövüşün kenarında bir yığın halinde kümelenmişlerdi.

Billy peşimden gelirken ben de peşlerinden gittim.

Bir saniye sonra, yedi metrelik bir devin önünde duruyordum. Beni görebiliyor olmalıydı, çünkü o da bir ruhtu. Rosier'in bahsettiğı, bir büyücü tarafından kandırılmış ve tuzağı düşürölmüş, cisimsiz iblis türlerinden biriydi.

Haklıymışım gibi görünüyordu. Çünkü yere iner inmez kocaman kafası hafifçe eğildi ve kilden gözleri benimkilere odaklandı. Yutkundum, bu konuda haklı olduğumu umuyordum.

"Billy," dedim sessizce, "bir büyücüye sahip ol." "Hangisi?"

"Herhangi biri."

"Tam zamanında! Aklının başına geleceğini düşünmemiştim!" O uzaklaştı ve ben goleme baktım.

"Merhaba," dedim endişeyle ve gülümsedim. Neden bilmiyorum. O da bana gülümsemedi.

Tabii ki yapabileceğinden emin değildim; o yüzlerden birinin hareket ettiğini hiç görmemişim.

"Uh, bak. Burada bir sorunum var," dedim, hissettiğim kadar çaresiz görünmemeye çalışarak. "Merak ediyordum da, sen bir iblissin, değil mi? Güçlü bir tane mi? Bana büyücülerin bu şeylerden birine hapsetmeye zahmet ettikleri tek türün o olduğu söylendi ve-"

Sadece bana baktı.

Ama başka tarafa bakmadı, ben de bocaladım.

"Bakın, benim bir tür ittifakım var-" Birden durdum, çünkü iblis yüksek konseyinden bahsetmenin iyi bir fikir olmayabileceğı aklıma geldi. Bazı iblisler onları pek sevmiyor gibiydi ve ya

Bu da onlardan biri miydi? Söyleyebileceğim bir şey değil. "Demek istediğim, sizin türünüze çok saygı duyuyorum ve merak ediyorum da, eğer sizi serbest bırakırsam
_"

Hiçbir şey. Başını bile sallamadı. İngilizce konuşup konuşmadığını merak etmeye başladım. "Bak, eğer seni serbest bırakırsam, bana yardım eder misin?" Aceleyle sordum. "Bunlar İnsanlar, benim yüzümden başları belada ama şu anda onlara yardım edemem ve-" Muhtemelen bu da bir hataydı, çünkü iblisler güce hayranlık duyarlar ve ben gücüm olmadığını itiraf etmiştim. Ama bunun zaten çok açık olduğunu düşünmüştüm ve ... peki ben ne diyordum?

Çaresizlik ve umutsuzlukla ona baktım ve işe yarayabilecek bir argüman bulmaya çalıştım. Ama beynimle olan bağlantım çok iyi çalışmıyordu ya da belki de çalışmayan benim beynimdi. Çünkü bedenimde şu anda ruh yoktu, yani ölmek dediğimiz bir durumdaydı ve-

Ve- Ve-

"Cass!" Bir yabancıнын sesi beni o kadar şaşırttı ki sıçradım ve döndüm. Ve karanlık bir büyücünün sırtarak arkamda durduğunu gördüm. "Bir tane buldum!"

Bir saniye sürdü ama gülümsemem aynıydı.

Billy, diye düşündüm. Silah, diye düşündüm, çünkü elinde bir tane vardı. "Ateş et," dedim, çünkü bu fikir hâlâ kristal gibi berraktı.

Billy kaşlarını çatı. "Neyi vurmak?"

"O!" Yoldan geri çekildim, golemi değil, yanında duran adamı işaret ettim.

"O adam mı?" Billy

söyledi. "Evet!"

"Şuradaki adam mı?" diye tekrarladı, şimdi silahıyla işaret ediyordu-

Yine de elini silahına götüren ürkmüş bir büyücünün karşısında-

"Evet! Vur onu. *Vur onu!*" Ve

Billy vurdu.

Patlama sesi kulaklarımda yankılandı, büyücü yere düştü, yüz hatlarında hâlâ şaşkın bir ifade vardı ve yanındaki adam Billy'yi, daha doğrusu Billy'nin çalınmış bedenini vurdu.

"Kahretsin," dedi Billy göğsüne bakarak.

Ben bir şey söylemedim. Çünkü golemi izlemekle meşguldüm. Ve alındaki küçük enerji kristali yeni kırılmıştı,

griye döndü ve sigara içmeye başladı.

Golem onu çıkardı ve bir süre baktı. Sonra yere bıraktı ve büyük turuncu topuğunun altında ezdi. Ve o ifadesiz gözlerini bana çevirdi.

"Sen Cassandra Palmer mısın?" diye sordu derin, çakıllı bir ses. "Evet."

"Apollo'yu öldüren mi?"

Yutkundum, bunun hileli bir soru olup olmadığına karar vermeye çalıştım ama beynim buna hazır değildi. Sadece gerçeğin onun duymak istediği bir şey olmasını umabilirdim. "Evet mi?"

Sırtında asılı duran tüfek aniden elindeydi ve şakırdıyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Ona baktım, o kadar rahatlamıştım ki zar zor konuşabiliyordum. "Sıçıp batırmak mı?"

Bir saniye sessizce bana baktıktan sonra döndü ve hâlâ Billy'ye ateş etmekte olan en yakınındaki iki büyücüyü vurdu. Ve diğer golemlerin sahipleri olduğunu tahmin ettiğim kişileri. Çünkü adamlar yere düşer düşmez kontrol kristalleri paramparça oldu ve yandı.

"Bir dakika," dedi ilk golem gözleri parlamaya başlarken onlara. "Önce yapmamız gereken küçük bir iş var."

"Oh evet. Oh evet, gerçekten," diye fısıldadı cızırtılı bir ses, en yakınındakinin içinden.

Diğeri sadece başını salladı.

İlk golem bana baktı. "Boku yemiş say."

Vücudu titremeye başladı ve kil parçaları çatlayıp düşmeye başladı. Ama ikinci adam kadar hızlı değildi. Ürkütücü sesli olan. Kabuğundan parlayan bir güç nimbusuyla fırladı ve sonra devasa, yanardöner bir denizanası gibi üzerimizdeki boşluğa yayıldı.

Büyülenmiş gibi ona baktım. Çok güzeldi. Gümüşü beyaz teller parlıyor, gökkuşağının her rengini taşıyor, sadece onun görebildiği akıntılarda yol alıyordu. . . .

Çok güzeldi.

"Becer beni," diye fısıldadı Billy, hayaletimsi bir şekilde yanıma dönmüştü.

"Bedenine geri dön, küçük olan," dedi bana ilk golem, hala kil formundayken. "Ve arkadaşlarını buradan uzaklaştır. Yoksa ovma onları da alabilir."

"Ne? Hayır! Hayır! Onlar değil!" dedi Billy, çünkü ben hâlâ aptalca yukarıya bakıyordum. "Ve otel de değil! Sadece kötü adamlar!"

"Olabildiğince iyi kontrol altına alacağız," dedi golem ona. "Ama bu sürüklenme alanı dediğiniz yer güvenli değil. Onları dışarı çıkarın."

"Ama onları dışarı çıkaramayız," dedi Billy öfkeyle. "Anlamıyorsunuz! İhtiyacımız var-"

Ama ihtiyacımız olanı söylemeye fırsatımız olmadı. Çünkü denizanası dokunaçlarından biri uzandı ve bizi fırçaladı-

Ve bir saniye sonra uçuyorduk.

Billy beni yakaladı; kolunun sıcak bir kucaklamayla bana dolandığını hissettim, beni yakınına çektiğini hissettim, söylediğinde öfkesini hissettim: "Şeytanlar! Umarım ne yaptığını biliyorsundur Cass. Az önce şeytanla bir anlaşma yaptın!"

Üç kişi, diye düşündüm, altımızda bulanıklaşan caddeye bakarken: karanlık ve neon parlaklığı, uçuşan büyüler, yanan ateşler, Augustine'in küçük dükkânında yükselen siyah kaplı yarım daireye yağan yapay yağmur. Garip bir şekilde güzeldi de.

Bir anlığına gözlerimi kapattım, çok yorgundum. . . .

"Cass! Bunu bana yapma! Sakın bunu yapma!"

Billy'nin sesini duydum ama çok uzaktı, çok uzak. Ve bu karanlık diğeri gibi değildi. Sıcak, misafirperver ve huzurluydu. . . .

"Lanet olsun, *hayır dedim!*" Billy dedi ve bir sonraki an, onu her yerde, her yanımda, içimde hissettim. Hâlâ kalan parçamın hızla dağılan tellerini içine çekti ve kendi ruhunun daha katı parlaklığıyla birleştirdi.

Ve sonra bir topun içinden fırlamış gibi *hareket ettik*. Yer seviyesine geri döndük, itişip kakışan, zorlanan adamların bedenlerinin yanından ve ardından içinden geçtik, aşırı zorlanan koğuyla birlikte cızırdadık, bu sırada büyü gücünün patlaması bizi savurdu, ruhlar dünyasında bile hissedilecek kadar güçlüydü. Ve sonra geçtik, yıkık dökük küçük dükkânın ortasına daldık-

Bir saniye sonra da Augustine's'in pis, kanlı, çöplerle kaplı zemininde boğularak ölüyordum.

Her şey bir anda üzerime çöktü: acı -Tanrım, çok fazla acı- neredeyse tarif edilemez bir yorgunluk, şok ve başka bir bedene çarpmanın şaşkınlığı ve bunun benim bedenim olması o kadar da fark yaratmıyor gibiydi.

Nefes alamadığımı fark ettim.

Bir saniye sonra yağmurlama sisteminin hala çalıştığını fark ettim, bu da her yerde durgun su havuzlarına neden oluyordu - içinde yüzüstü yattığım havuz da dahil olmak üzere. Sanki duvara yaslanmışım gibi görünüyordu.

ama muhtemelen Billy gittikten sonra düşmüştüm. Ve tabii ki yüzüstü düşmüştüm.

Yuvarlandım, nefes nefese kaldım, boğuldum ve sonunda ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanmaya çalışırken bir avuç iğrenç tatta su kustum-

Onun yerine öğürdüm ve neredeyse bayılıyordum.

Orada yatıyordum, solgun, soğuk ve titriyordum, etrafımdaki oda deprem olmuş gibi sallanırken derin nefesler alıyordum. Tavanın yarısı gibi görünen şeyle birlikte toz ve sıva yağıyordu; insanlar her yere kaçıyordu. Nedenini bilmiyordum, çünkü gidecek hiçbir yer yoktu. Ve herkes çılglık atıyordu, kulaklarım patlamış olmasına rağmen onları duyamıyordum.

Çünkü yaylım ateşi sağır ediciydi.

Sonra çılgınlıklar aniden yükseldi, benim de duyabileceğim kadar yüksekti. Ve koğuş şiddetli bir rüzgara yakalanmış gibi titremeye başladı. Ve son büyü dalgası yüzeyde durmadı, içeriye doğru uzandı, arkalarında güç biriktikçe kafalar oluştu, tüm dünya için eski lav lambalarından çıkan uzun lekeler gibi görünüyordular.

Ta ki onlar içeri girene kadar, koğuş bir anda buharlaştı, büyüler patladı, insanlar çılgılık atıp yere atladı ve çatının geri kalanı çöktü.

Bir savaş büyücüsü üzerime atladı, pelerini gecenin bir parçası gibi dalgalanıyordu ve bilmediğim bir tür büyü fırlatıyordu. Ama oldukça garipti, çünkü aniden ondan iki tane oldu. Aslı ve gölge gibi bir ikincisi.

Kırmızı bir gölge.

Bir an için havada asılı duran adamın görsel ikizine baktım, benden sadece bir metre uzaktaydı, bu yeni cehennemin ne olduğunu merak ediyordum ama kaçamıyordum, hatta hareket bile edemiyordum-

Sonra çöktü, yere çarptı ve bir kova sıcak kırmızı boya gibi her yere sıçradı. Ya da bir kova kan, diye düşündüm, aniden yapış yapış olan kirpiklerimi kırıştırtarak. Çünkü adamın vücudundaki tüm kan bir anda çekilip alınmış ve kan kaybından ölmüş cesedi cansız bir şekilde yere yuvarlanmıştı.

Ve kan selinin her tarafıma sıçramasını.

Hâlâ neredeyse tamamen hareketsizdim ama arkamı dönmeme gerek yoktu. Dükkâna koşarak giren bir sonraki büyücü grubunun da aniden sıçrayan gölgeler tarafından önlendiğini görmeme gerek yoktu. Arkadaşlarının yere yuvarlanışını izlememe gerek yoktu.

Hem canlılar hem de ölüler, kırmızı bir denizin üzerinde kayarak yere düşerken onlara çarptı ve üzerlerinden geçti.

Hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Çünkü dünya üzerinde böyle bir şeyi yapabilecek tek bir şey vardı.

"Kalkan!" diye bağırdı büyücülerden biri. "Kalkan, sizi aptallar! Ellerinide -"

"Vampirler," diye fısıldadım onunla birlikte, sonunda başımı çevirdim.

Ve bir savaş büyücüsünün, baş korumam Marco'nun 1.85'lik cüssesine atladığını gördüm. Henüz arka duvara kadar bile gelememişti ama bu, adamı hareketinin yarısında havadan koparıp *ikiye* ayırmasını engellemedi. Sonra da *ikiye* ayırdığı parçaları bir kükremeyeyle bir kenara fırlattı, hepsi o kadar hızlı bir hareket ki gözlerimle zar zor takip edebildim.

Ve sonra, kumarhanenin kırılması imkânsız ana kasasının bulunduğu duvardan dışarı fırladı.

Sanırım o kadar da imkânsız değilmiş, çünkü yalnız değilmiş.

Kızıl saçlı güneşli büyücü Roy, delikten atlayıp aptalca bir şekilde kalkanlarının kendilerini kurtaracağını düşünen bir grup büyücünün arasına dalarken pek de çekici görünmüyordu. Birkaç saniyeliğine kurtardı da. Ama bu adamlar savaşın ön saflarındaydı ve kalkanları harap olmuştu.

Ve bir saniye sonra, onlar da.

Eskiden muhasebeci olan ve hâlâ öyle görünen iri yarı Fred'i gördüm, en azından ellerini son büyücü dalgasına doğru savurana kadar. Sonra yumruklarını vahşi bir hareketle birbirinden ayırdı, tıpkı bir ipin iki ucunu çekiştiren biri gibi. Bu hareket, kalkanla korunan adamların kanını akıtmadı. Ama vücutlarındaki tüm kanın aniden bir tarafa ya da diğerine kaymasına neden oldu.

Ve sanırım bu sağlıklı değildi. Çünkü yarısı sağ tarafta koyu renk kızarmış yüzlere sahip olan belki on kişilik bir gruba bakmak zorunda kaldım.

-Kılcal damarları patlamış, gözleri kızarmış ve yarısının sol tarafında da aynı şey vardı. Bir sonraki göz kırpmışında grup ortadan *ikiye* ayrılmış, sanki Musa partiye hazırmış gibi *iki* yana düşmüştü.

Sonra biri beni tutup yerden kaldırdı ve öfkeli, kana bulanmış bir suratla yüzleştirdi. "Neden beni aramadın?"

Kan yüzüme, gözlerime ve konuşmaya çalıştığımda ağzıma da damlıyordu. Yine de dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Marco'yu en son gördüğümde neredeyse kurumuştı, o devasa beden çok sessiz, çok hareketsizdi, o kadar hareketsizdi ki bir daha hareket ettiğini görüp görmeyeceğimi merak etmiştim.

Sanırım öyle, diye düşündüm, başım dönüyordu.

"Cassie, yemin ederim, eğer bana doğru cevap vermezsen-"

"Denedim," dedim belli belirsiz. "Benim telefonum yoktu. Başkasınınkini kullanmak zorunda kaldım."

"Kimin?"

"Onun," dedim, benim kadar kana bulanmış olan ama çığlık ılıa bağırmayı dışında iyi görünen Carla'ya bakarak ve-

"Kim bu kız?" Marco talep etti. "Bir muhabir-"

"Kahretsin, Cassie! Tüm numaralarını haftalar önce engelledik!"

Bir saniye ona baktım ve sonra gülmeye başladım -neden, bilmiyordum. Ama iyi hissettirdi, doğru hissettirdi, Marco'nun ellerimin altındaki cüssesi gibi. Kibar İtalyan Rico'nun Rhea'nın baygın halini tezgâhın arkasından nazikçe kaldırması gibi. Parçalanmış duvardan daha fazla insanın geçtiğini görmek gibi, bu kez ellerinde asaları olan, tanımadığım ama Marco'nun bir yerlerden toplamış olması gereken kadınlar.

Ve vampirlerle birlikte dükkânı hızla temizliyorlardı. Ve birkaç durumda, öteye gidiyorlardı. Ve *hayır, hayır, hayır*.

"Onları geri çek," diye

mırıldandım. "Ne?"

"Onları geri çekin! Herkesi geri çekin!"

Marco'nun hakkını yemeyelim, tartışmakla vakit kaybetmedi. "Bana!" diye seslendi, derin bir feryattı, herhangi bir amplifikasyona ihtiyaç duymuyordu.

Ve ona geldiler, kan sıçramış vampirler, damlacıklar çoktan tenlerinde erimişti; çiçekli elbiseli yaşlı kadın, yüzü solgun ve sıkışmış, belli ki kırık bir kolu kucaklıyordu; Augustine, kanlı ve titriyordu ama aynı zamanda sessizce öfkeliydi, uzun beyaz elleri büyücülere bakarken bir esneyip bir çözülüyordu; pembe saçlı kız, deli gözlü ve sırtıyordu, her kanlı yumruğunda bir asa vardı; ve hıçkıran, pis, travma geçirmiş insanlardan oluşan grubun geri kalanı.

Biri hariç hepsi.

"Grafton nerede?" Etrafıma bakındım ama onu göremedim.

İnsanlar duvardan geçiyor, alçı, ahşap ve eğrilmiş çelikten bir tünelde elleri ve dizleri üzerinde koşuşturuyorlardı. Ama onu sırada görmedim. Onu dışarıda da görmedim, bir şeyler oluyordu, kasırga gibi ses çıkaran ve kasırga gibi görünen bir şey, yakındaki kafelerden birinden sandalyeler, kağıt parçaları ve enkaz ile birlikte kayıp pencerelerin yanında süzülüyordu. Ve arkalarında paltoları uçuşarak koşan, sonra da aniden ayakları yerden kesilince kendileri de uçan kara büyücüler.

Carla, artık çığlık atmıyordu ama kana bulanmış ve solgundu, kızının başı boynuna gömülmüştü, beni çekiştirdi. "Hanımefendi, *gitmeliyiz*."

"Grafton nerede?" diye

sordum. Hiçbir şey söylemedi.

"Onun adı bu, değil mi? Yaşlı adam-"

"Adı buydu," dedi sessizce ve bana bir şey uzattı.

Küçük ve siyahtı, çiğnenmiş ve ezilmişti. Ve şimdi de ıslak ve kanlıydı. Tekrar ona baktım.

"Öldü ve bize buraya geri dönmemiz için zaman kazandırdı," dedi motorcu piliç bana, kuyruktan. "Lanet olası bir savaş büyücüsü gibi gitti!"

Carla hiçbir şey söylemedi. Sadece çocuğuna daha sıkı sarıldı ve bana perili gözlerle baktı. Sonra kızı duvardan geçmesi için cadılardan birine teslim etti ve kendisi de duvardan geçmeye başladı.

"Sıra sende!" Marco bizi yıkık duvara doğru götürdü.

Sürüklenmeye, şimdi kesinlikle bir kasırgaya benzeyen şeye, cam ve tahtaya ve dükkândan emilmeye başlayan kanlı, yanmış modaya baktım. Ve yumruğum avucumdaki küçük eşyanın üzerinde sıkıştı. Ve sonra, dükkan etrafımızda parçalanmaya başlarken, başımı Marco'nun omzuna koydum.

Ve gitmiştik.

On İkinci Bölüm

Uyandım. Uykuya daldığımı hatırlamadığım için bu biraz sürpriz oldu. Ya da yatağa gittiğimi, gerçi benimkindeydim. Temiz, sargılı ve büyük boy bir tişört giyiyordum ama oda karanlık olduğu için bunu sadece hissederek biliyordum.

Zifiri karanlık.

Nedenini bilmediğim halde kalbim küt küt atarak doğruldum. Sonra nedenini hatırladım ve güvende olmama rağmen biraz korktum; evdeydim. Evde olduğumu *biliyordum*.

Ama bir şeyler yanlıştı.

Şaşkınlık ve yarı panik içinde Billy'nin kolyesini kavradım. Yayıdığı zayıf ışık genellikle görülemeyecek kadar loştu ama karanlık o kadar derindi ki bir fener gibi parlıyor, avucumu aydınlatıyor ve parmaklarımın arasından ışıldıyordu. İçerideydi, onu hissedebiliyordum ama dışarı çıkmıyordu. Muhtemelen çok yorgundu. Hayaletler uyuyarak şarj olmazlar; yaşam enerjisine ihtiyaçları vardır ve o da beni kurtarmak için enerjisinin çoğunu tüketmişti.

Kolyeyi daha sıkı kavradım, şatafatlı ayarı avucumu ısırana kadar, ne kadar yaklaştığımı hatırladım. Ne kadar çok, ne kadar çok yaklaşmıştık. Ama o *oradaydı*. Güvendeydi. Ve ben de öyleydim, her ne kadar hala öyle hissetmesem de.

Bir sorun vardı.

Ses değildi; tek duyabildiğim klimanın vınlaması ve kendi yüksek sesli nefes alışımdı. Koku da değildi; tek koku otelin kullandığı yumuşatıcı ve bandajlardan gelen antiseptik bir tandı. Ve kesinlikle bir görüntü de değildi, çünkü kendi elimi yüzümün önünde zar zor görebiliyordum. Gün boyunca uyumuşum gibi görünüyordu, çünkü perdelerdeki bir çatlaktan parıldayan birkaç soluk yıldız görebiliyordum. . . .

Yıldızları görebiliyordum.

Yorganı geriye itip yataktan yuvarlandım ve hemen pişman oldum. Her şey acıyordu, binlerce küçük ve o kadar da küçük olmayan ağrı

Birden dikkat çekmek için yarışmaya başladılar. Bir an orada öylece durdum, ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanarak yaşlanmanın böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. Ve hayatımda yanlış olan neydi ki yirmi dört yaşında bu soruyu soruyordum.

Sonra sineye çektim ve vampirler çoğu zaman karartma perdelerini kapalı tuttukları için neredeyse hiç dışarı bakmadığım pencere kenarına doğru topallayarak yürüdüm.

Zaten görececek pek bir şey yoktu. Çatıdaki büyük Dante's tabelasının neon ışıltısı her şeyi kırmızımsı bir renge boyuyor ve yıldızları solduruyordu. Bu gece hariç, şehrin gürültülü parıltısının üzerinde birkaç soluk ışık pırıltısı, gökyüzünün derin gece yarısına karşı küçük elmas benekleri görünüyordu.

Çünkü şu anda onları gölgeleyecek hiçbir şey yoktu. Büyük işaret karanlığa gömülmüştü.

Balkon kapılarını açmak için parmaklarım mandallara sertçe ve beceriksizce vurmak zorunda kaldım. Ve dışarı çıktım, ılık çöl rüzgârı yüzüme çarpıp saçlarımı savururken yukarı doğru baktım. Yine de hiçbir şey görmüyordum, çünkü koyu kırmızı parıltı kaybolmuştu.

"Bir devrin sonu," dedi arkamdan biri ve Marco'nun orada durduğunu görmek için döndüm, purosunun ucu karanlıkta parlıyordu. Sonra bir rüzgâr onu yakalayıp kül tanelerini geceye savurunca daha da parladı. "Kahretsin." Kaşlarını çatı. "Bu benim Behike'larımından biri. Rüzgâr bu şeyi söndürmeden önce geri gel."

Sıcağa rağmen biraz titreyerek içeri girdim ve rahatlatıcı bir şekilde büyük bir kolunu bana doladı. Şaşkınlıkla ona baktım. "Kumarhaneyi kapatmışlar."

"Her yeri kapattılar. Seçenek yok - bir poşete koyacak kadar sürükleyici bir şey yok ve lobi de pek iyi değil."

"O zaman ..." Yutkundum. "O zaman tüm bunlar ... gerçekten oldu."

"Oh, oldu," dedi Marco, beni bırakarak kapıyı kapattı. ve perdelerin içeri dalgalanmasını engelledi. Balkonu tekrar sıkıca kilitledi ve fark ettiğimi görünce omuz silkti. "Alışkanlık. Bütün gün buranın üzerinde bekçiler gezindi. Bir sineğin bile izinsiz içeri girebileceğinden şüpheliyim."

"Bu çok uzun zaman önce yapılmalıydı," dedim kendime sarılarak. "Kamusal alanlarda savunmasızdık, hatta daha önce orada saldırıya uğramıştık. Neden kimse düşünmedi-"

"Çünkü senato kendini savunmasız hissetmeye alışık değil. Biri onlara meydan okumayalı ne kadar zaman oldu biliyor musun?"

"Çember onlara meydan okudu," dedim, Gümüş Çember'in şu anki başkanı Jonas'ın, çürümüş eski lideri Saunders'a yaptığı darbeyi düşünerek. Savaş burada, iki tarafın minyatür bir iç savaşta birbiriyle savaşmasıyla sonuçlanmıştı. Dehşet vericiydi.

En azından o zaman öyle düşünmüştüm; şimdi yeni bir tanımım vardı. Marco, "Evet ama bu şans eseri oldu," dedi. "Rekabet herhangi bir yerde gerçekleşmiş olabilir. Saunders sadece burada oldu."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi senato yirmi dört saat içinde iki kez vuruldu, burada ve dün gece konsolosun kendi evinde."

"Bu yüzden harekete geçiyorlar."

"Sanırım bunu rahatlıkla varsayabilirsin," dedi Marco kuru bir sesle. "Diğer taraf onlara arka arkaya iki kara göz verdi. Senatoyu, lanet olası senatoyu kötü gösterdiler. Daha da kötüsü, onları-"

"Zayıf."

Başını salladı. O büyük, yakışıklı yüzde mizahtan eser yoktu çünkü her şeyin güce dayandığı vampir dünyasında bundan daha büyük bir hakaret olamazdı. *Her şeyin.*

Hayat, ailenizi, servetinizi ve konumunuzu korumak için sahip olduğunuz güç; vampir toplumunun tek başınıza yapabileceğinizden daha büyük bir bölümünü toplu olarak etkilemenizi sağlayan ittifaklarınızın gücü ve sizin ve tüm toplumunuzun altında işlediği vampir hiyerarşisinin zirvesi olan senatonun gücü etrafında dönüyordu.

Ve hoşunuza gitmese bile bu hiyerarşiye saygı duydunuz. Size, işinize ve kişisel isteklerinize getirdiği kısıtlamalar altında ezildiğinizde bile. Senatonun kendisinden nefret ettiğinizde bile, sıkı bir şekilde hizada kaldınız.

Çünkü onlardan daha çok korkuyordun.

Çünkü neredeyse sizin kavrayışınızın ötesinde bir güce sahiptiler. Çünkü bunu unutan herkesi çok ama çok üzgün ya da çok ama çok ölü yaptılar. Çünkü demir yumrukla hükmetmek istisna değildi; kuraldı ve kuralı biliyordunuz, kuraldan korkuyordunuz ve kuralı, onların kuralını, onların yasasını uyguluyordunuz, çünkü başka bir şey düşünülemezdi.

En azından bugüne kadar öyleydi.

Senatonun şimdi ne yapacağını tam olarak bilmiyordum; onlara bu şekilde meydan okunduğunu hiç görmemiştim. Kimse görmemişti. Ama usta bir vampirin sırtı duvara dayanmış, gücü ve otoritesi sorgulanırken ve düşmanları ona ve değer verdiği her şeye saldırırken ne yapacağını biliyordum.

Ve senatonun tek bir vampirden çok çok daha fazla kaynağı vardı. Bu yüzden her ne şekilde olursa olsun, tepkileri büyük, hızlı ve acımasız olacaktı. Karartılmış Dante'nin tabelasına baktım, görebildiğim kadarıyla, ve içimden bir ürperti geçti.

Marco tekrar omuzlarıma sarıldı. "Hadi ama, bir gün için bu kadar yeter. Yemek yemen lazım-"

"Aç değilim."

"Evet, öyleyim," diye yalan söyledi, "ve bulabildiğim en büyük bifteği sipariş edeceğim. Eğer nazik olursan, sana bir ısırık verebilirim."

Hafifçe gülümsedim.

"Ve bu arada, birini görmek isteyebileceğini düşündüm." "Birini mi?"

Marco bana alaycı bir şekilde baktı. "Hayır, yemek yemene hiç gerek yok." "Ne?" Ona göz kırptım. Ve sonra hatırladım. "Rhea!"

Bana sırtıttı, purosusu büyük beyaz dişlerinin arasında sıkıca kenetlenmişti.

"Evet," dedim. "Evet, onu görmek isterim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Beni kapıdan dışarı çekti.

Dışarıdaki koridor da tuhaf geliyordu ama bu kez nedenini tam olarak biliyordum. "Bütün karyolalar nerede?"

Onlarla dolu olmalıydı, ya da yatak odama dağılmış olmalıydılar, balkona giderken bana çelme takıyorlardı. Uyumak için bir yere ihtiyacı olan birkaç düzine inisiyem vardı, bu yüzden burası son zamanlarda yatak odaları, oturma odası ve salonda karyolalarla doluydu. Ya da kızlar uyanırken, yürüyecek yerimiz olsun diye koridorun köşelerine yığılmıştı.

Ama şimdi hiçbir şey yoktu.

"Başka düzenlemeler yaptık," dedi Marco, dudakları seğirerek.

"Hangi başka düzenlemeler?"

"Biliyorsun, bu muhtemelen bekleyebilir."

"Marco." Bacağım büyüklüğünde bir önkol tuttum. Ya da belki biraz daha büyük, çünkü sıksa bacaklar her zaman varlığımın felaketi olmuştur.

"*Mahkemem nerede?*"

"İyiler," dedi bana güven verici bir şekilde. "Ve çok yakınlar," diye ekledi, ben hala endişeli görüldüğümde, çünkü mahkemem neredeyse benim kadar belaya girmeyi başardı.

Sonra beni susturdu, az önce koridorun sonundaki misafir yatak odasının kapısını açmıştı.

Burası da karanlıktı ama pencerelerden birinin perdeleri açıldı ve ötesindeki altın şehrin ışıklarını gösteriyordu. Ayrıca yatak örtüsünün altındaki bir yumru ve sandalyedeki bir vampir dışında oda boştu. Vampir kitap okuyordu, çünkü gözlerine göre oda gayet iyi aydınlatılmıştı. Ama biz içeri bakınca başını kaldırdı.

Kitabın ne olduğunu anlayamadım ama vampir Rico'ydu, kot pantolonu ve dar beyaz tişörtüyle karanlık yakışıklılığı avantaja dönüşmüştü ve biz bir şey söylemeden önce parmağını dudaklarına götürdü.

"O nasıl?" İkisine de fısıldadım, çünkü ikisi de beni gayet iyi duyabiliyordu.

Marco, muhtemelen Rico'ya zihinsel olarak sormak için bir süre durakladıktan sonra, "Daha iyi," dedi. "Doktor daha önce buradaydı, birkaç gün kendinde olmayacağını, ondan sonra da vücudu kaybettiği kanı yerine koyarken bir hafta boyunca kolayca nefes alamayacağını söyledi. O piç büyücü ona çok zarar vermiş."

"Yapmadı," dedim, gözlerim Rhea'nın üzerindeydi. "Ne?"

"Büyücü. Onu Lizzie ile takas etmek istiyordu.

."

"Biliyoruz. Kim bilir ne tür hikayeler yazmak için kaçmadan önce o muhabirlerden bu kadarını aldık. Ve geri kalanı da cadılardan-"

"Cadılar mı?" Kafamı kaldırdım. "Ne cadıları?"

"Onu böyle yakalamışlar," dedi Rico usulca, kitabını bırakıp yanına gelerek.

"Onu bu şekilde ele geçirmediler," dedi Marco, sessizce hırçınlaşarak. "İşte böyle *denediler*. Onu lanet olası Çember yüzünden ele geçirdiler-"

"Bir büyücüye güvenemezsin," diye kabul etti Rico.

"Lütfen biri bana neden bahsettiğinizi söyleyebilir mi?" Fısıldadım.

Rico bana baktı. "Bu sabah efendimiz bizi uyandırıp peşinizden gitmemiz için bize güç gönderene kadar bu işin dışındaydık. Ama görünüşe göre dün gece burada Çember'in bazı adamları vardı-"

"Jonas getirdi."

"Tabii ki öyle," dedi Marco vahşi bir ses tonuyla. "Tekrar iktidara geldiğinden beri sizi ve sarayınızı Çember'in kontrolü altına almaya çalışıyor. İlk kez savunmasız kaldığımızda-"

Başımı salladım. "Öyle olmadı. Beni yalnız görmeye geldi ve herkesi baygın bulduktan sonra onları çağırdı. Rhea ve Tami hariç, onlar da çıldırmışlardı-"

Rico çenesini ovuşturarak, "Bu konuda iyidir," dedi.

"Rhea mı?"

"Tami. Hizmetçiniz olacağını sanıyordum ama bence onu koruma olarak işe almalısınız. Kötü bir sağ haçı var."

"O benim hizmetçim değil. O benim organizatörüm." Çünkü Tanrı biliyordu ki bir tanesine ihtiyacım vardı. "Peki sana neden yumruk attı?"

"Benim hatam." Karanlık gözler gülümsedi. "Efendi bizi uyandırdığında biraz ani oldu. Sanırım onu ürküttüm."

Marco'nun çevirisiyle, "Adam sallanarak zıpladı, kadın da karşılık verdi ve onu kışının üstüne devirdi," derken dudağımı ısırdım. Çünkü Rico korumalarım arasında en belalı olanıydı, deri giyen, dövme, silah taşıyan, diğerlerinin çoğu efendileri gibi Armani giyerken ve düz mü yoksa püsküllü mokasen mi gibi şeyleri tartışırken.

Rico'nun bir çift mokasen ayakkabısı olduğundan şüpheliydim ya da varsa bile hiç görmemiştim.

Ayrıca daha önce zayıf ve güzel bir kadın tarafından dövüldüğünden de şüpheliydim. Ama Tami'nin kendisi de oldukça sertti. Ve bunu kanıtlamak için deriye ihtiyacı yoktu.

Jujitsu'da bir kemeri vardı, örgüsüyle aynı renkteydi, bu onun için bunu yaptı.

"Eminim üzgündür," dedim şimdi açıkça sırtan Rico'ya. "Bana kurabiye sözü verdi," diye kabul etti.

"Onun kurabiyelerinden yedim. Onlar için her gün bir kemer alırım," dedi Marco ama hâlâ bana bakıyordu. Çünkü Eyüp kadar sabırlı ve inatçıydı ve bu işin peşini bırakacağından şüpheliydim. Baş koruma olarak işini ciddiye alıyordu ve Çember'in hayranı değildi.

Hem de hiç.

"Jonas, neler olup bittiğini anlayana kadar mahkememin korumasız kalmaması için destek çağırdığını söyledi," diye açıkladım.

"Ve sen buna inanıyor musun?" Tırtıl büyüklüğünde bir kaş kuzeye gitti.

Kollarımı tekrar etrafımda kavuşturdum ve kendi kendime bunun üşüdüğüm için olduğunu söyledim. Vampirler son zamanlarda sahip olduğumuz ekstra vücut ısını dengelemek için sıcaklığı ayarlamışlardı ve o olmadan burası soğuk olmaya başlamıştı. "Ona *inanmıyorum*. Bizimle çalışmak istediğini söyledi.

."

"*Sizinle* çalışmak istiyor. Bence biz olmadan da gayet iyi idare edebilir." İçimi çektim. "Bakın, tavırlarının bir revizyona ihtiyacı olduğunu biliyorum-"

Rico, "Bu sadece onun tavrı değil," dedi. "Kızı aldı, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne kızı?"

"Dün sana ilaç veren kişi." "Ne?"

"Lizzie'yi aldı," diye doğruladı Marco.

"Ne?"

Başını salladı. "Görünüşe göre istesen de onu takas edemezmişsin. Çember'in adamları, biz onları durdurmak için uyanmadan önce onu aldılar-"

"Onu *nereye* götürdün?"

"Kimse bilmiyor," dedi Rico. "Jonas birkaç saat önce Rhea'yı kontrol etmek için aradı -anladığım kadarıyla kızı o?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım.

"Ama kısa bir görüşmeydi ve edindiğimiz tek bilgi onun İngiltere'ye döndüğü. Kızın nerede olduğu ..." Rico başını salladı.

"Muhtemelen onunla birlikte," dedi Marco. "Dün gece adamlarını bu yüzden burada bıraktığını çok iyi biliyorsun. Ve Rhea'nın bu sabah dışarı çıkmasına neden itiraz etmediklerini de. Muhtemelen bunu Cassie dönmeden Lizzie'yle kaçmak için altın bir fırsat olarak gördüler."

Buna bir şey demedim. Nasıl söyleyebilirdim ki? Muhtemelen gerçektir.

Jonas'ın tekrar iktidara gelmesine yardım etmiş, aptalca bir şekilde müttefik olacağımızı düşünmüştüm. Şimdiye kadar, onun bu terimi tanımlaması benimkinden biraz farklı görünüyordu. Ve şimdi Lizzie onun elindeydi ve nerede olduğunu bilmiyordum ama bilmem gerekiyordu.

Çünkü onu arayan tek kişi ben değildim.

"Rhea neden dışarı çıktı?" Hâlâ yarı uykulu olan kafamda bunu anlamaya çalışarak sordum. "Peki hangi cadılar?"

"Augustine'de bizimle birlikteydiler," dedi Rico. "Hatırlamıyor musun?"

"Sayılır." Bazı kadınların vampirlerle birlikte yıkık dükkâna akın ettiğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Oldukça kendinde değildin, bu yüzden şaşılacak bir şey yok," dedi Marco. "Ama onlar ortaya çıkmasaydı, o koğuştaki koğuşları geçmenin bir yolunu bulamazdık.

Güya resepsiyonda çalışan adamlar çoktan kaçtığı için güvendedim
....." Çenesi gerildi. "Kötü olabilirdi."

"Ama burada ne yapıyorlardı?"

Rico, "Rhea için endişeleniyorlardı," dedi.

"Karanlık büyücü pislikler onu böyle ele geçirdi," diye ekledi Marco.
"Bir çağrı aldı - biz hâlâ işin dışındayken, dikkat edin - ve lanet olası
Çember gitmesine izin verdi! Onunla gitmek için gönüllü bile olmadılar.
On dokuz yaşındaki eğitimsiz bir yardımcıyı *tek başına gönderdiler*-"

"Nereye gitmek için?" Ben sordum. "Neden bir yere gitsin ki?"

"En iyi kısmı da bu," dedi Marco. "Bir dahaki sefere Jonas ya da o
Çember piçlerinden biri Pythia'yı korumamızla ilgili lanet olası bir şey
söylediğinde konuyu buraya getireceğim."

Rico arkadaşına bakarak, "Coven'lardan birinden olduğunu iddia eden
birinden telefon almış," diye açıkladı. "Mahkemenizde ondan başka coven
kızı olmadığı için üzgün olduklarını ve kendilerini küçümsenmiş
hissettiklerini söylüyorlarmış."

Kaşlarımı çattım. "Ama bu onların seçimi. Kovanlar genellikle
göndermez-" "Bu sefer onları göndermediler!" Marco dedi ki, yeterince
yüksek sesle

Rhea huzursuzca kıpırdandı.

Rico ona dönüp bakarak, "Dikkatli ol," dedi.

"Özür dilerim." Marco ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Kimsenin ayağına
basmak istememiştim."

"Onunkine basmadığın sürece sorun yok."

Marco'nun gülümsemesi büyüdü. "Senin küçük şarjına dokunmayı hayal bile
edemezdim

."

"O benim sorumluluğumda değil, ama onu savunacağım," dedi Rico,
Rhea'nın tekrar yerine yerleşmesini izleyerek. Sonra bana baktı.

"Sarayınızdan herhangi birini savunacağım gibi."

"Bu iyi.....," dedim ikisinin arasına bakarak,

Ne kaçırdığımı merak ediyordum. Sonra da zaten yeterince endişelenmem
gerektiğine karar verdim. "Yani kovanlardan biri Rhea'yı mı aradı?"

"Hayır, coven'lardan biri yapmadı," dedi Marco kesin bir ifadeyle.

"Kara Çember'le çalışan bir kadın yaptı ve lanet olası Silver, Rhea'nın
onlarla buluşması ve sözde gönderdikleri bir avuç küçük kızın
sorumluluğunu alması için buradan tek başına çıkıp gitmesine izin verdi."

"Ve onu yakaladılar," dedim, çenem gerilmişti.

"Ve onu yakaladılar," diye onayladı Marco. "Ama neyse ki biraz geç
kalacağını fark etmişti - çocuklardan birkaçı üşütmüştü,

Durup ilaç almak istedi ve bunu söylemek için bir arkadaşını aradı."

"Bir arkadaş mı?"

"Aynı mecliste," diye açıkladı Rico. "Sözde onu çağıran meclisten."

"İlk arama otel santralinden yapılmış," diye ekledi Marco. "Yani onları geri aramak için kullanabileceği bir numarası yoktu. Ama sorun değil, ben arkadaşımı ararım, o da onlara haber verir diye düşündü."

"Ama arkadaşının bu konuda hiçbir şeyden haberi yoktu," diye tahmin ettim.

Rico, "Arkadaşı uyanık bile değildi," dedi. "Ama kısa bir süre sonra uyandığında ve mesajı aldığı anda Rhea'nın başının belada olabileceğini fark etti."

Marco başını salladı. "Herhangi bir cadılar meclisi kızının saraya katıldığına dair bir şey duymamıştı ve birkaç telefon görüşmesi yaptı. Başka kimsenin de bu konuda bir şey bilmediğini öğrendi. Rhea'yı geri aramış ama kimse cevap vermemiş, o da bizi aramaya çalışmış ama santral izin vermemiş-"

"O zaman Kara Çember nasıl geçti?" İki vampir birbirlerine baktı.

"Nasıl geçtiler?" Biraz daha zorlayarak tekrar sordum. "Santrale tüm aramalarınız için bir geçiş kodu koydurduk," dedi Marco. bana söyledi.

"Ve?"

"Ve sadece birkaç kişide vardı," dedi Rico yumuşak bir sesle. "Onlardan birini bu öğleden sonra arabasında buldular."

"Onun ... içinde." Sözümü kestim ama Rico ayrıntıya girmede.

"Yumuşak davranma," dedi Marco. "O çocuklardan biri değil."

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi? O zaman ona ne olduğunu anlat." Bana baktı. "Onu bagajında buldular. Muhtemelen onlara şifreyi verene kadar işkence görmüş, sonra arabasına kilitlenmiş ve sıcakta pişerek ölmeye terk edilmiş."

Rico kaşlarını çatarak, "Bu gereksizdi," dedi.

"Hayır, değildi. Bu bir savaş; Cassie'nin gerçeği bilmesi gerekiyor."

"Peki uyandığında *ona* gerçeği söyleyecek misin?" Rico Rhea'ya bakarak sordu.

"O zaten biliyor," dedim, yataktaki küçük yumruya bakarak. Sonra da Rico'nun koyu renk gözleriyle buluştu. "O büyücü Rhea'nın

Boğaz. Bunu kendisi yaptı, böylece takas edecek bir şeyi kalmayacaktı. O biliyor, Rico." Döndüm ve odama geri gittim.

On Üçüncü Bölüm

Kendimi banyoda buldum çünkü yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve vampirlerin beni takip edemeyeceği tek yer orasıydı. Onları ailem gibi seviyordum -hatta onlar benim ailemdi, ya da sahip olduğum kadarıyla- ama onlar insan değildi. Artık değillerdi. Ve bazen bunu tuhaf şekillerde gösteriyorlardı, yalnızlık ihtiyacını anlamamak gibi.

Vampirlerin yalnızlığı yoktu. Değiştirildikleri andan itibaren, bir daha asla sahip olamadılar. Sık sık neden delirmediklerini merak ederdim, yani daha fazla delirmediklerini. Kafalarındaki sürekli uğultu, tüm o sesler, tüm o düşünceler, *her zaman-*

Ürperdim.

Bugünlerde kendi kafamın içinde olmaya zor dayanıyordum, kafam da seslerle dolup taşıyordu. Yeterince hızlı davranmadığım, yeterince iyi plan yapmadığım, yeterince güçlü olmadığım için yardım edemediğim tüm insanların sesleri. Uzun bir liste olmaya başlamıştı. Çok fazla ses . . .

Gerçekten duymaya ihtiyacım olan hariç.

Küvetin kenarına oturdum, bacaklarımı yukarı çektim ve konsantre oldum.

Bunu nasıl yapacağımı bilmemem de yardımcı olmadı. Birkaç gün öncesine kadar bunu *yapabileceğimi* bile bilmiyordum. Pythian gücünü, şey, güç olarak düşünmüştüm, Apollo'nun kendi rahibelerine verdiği gücün bir parçası olarak.

Ve başladığı yer de orasıydı. Ancak eski efendisiyle temastan uzak geçen binlerce yıl boyunca daha fazlası olmuştu: seçtiği Pythias'ların yardımıyla zaman çizgisini koruyan bağımsız bir varlık. Tıpkı beni seçtiği ama muhtemelen pişman olduğu gibi, çünkü bir ekip olmamız gerektiğini anlamamıştım.

Yakın zamana kadar, Rhea bana biraz Pythia 101 verdiğinde ve gücümün ne söylemeye çalıştığını dinlemeye başladığımda.

"Geri dönebilir miyim?" Sessizliğe doğru fısıldadım. "*Bunu düzeltebilir* miyim?"

Çünkü yapabilirdim. Bu sabah zaman değişimi yapacak gücüm yoktu ama şimdi . . . Geri dönebilir, Çember'i arayabilir, karanlık büyücüler geldiğinde onları bekletebilirdim. Rhea'yla konuşabilir, ona o telefona aldirmamasını söyleyebilirdim. Resepsiyon görevlisini ziyaret edebilir, işinin ölümüne yol açmak üzere olduğu konusunda onu uyarabilirdim.

Ve hepsini beş dakika içinde yapabilirdim. Şanslıysam bundan daha kısa sürede. Ve sonra ölümler, acılar, ıstıraplar, hepsi yok olacak, hiç yaşanmamış gibi silinecekti.

Çünkü onlar için bu asla olmayacaktı.

Ama gücüm bu fikirden hoşlanmıyor gibiydi. Ne zaman geri sarma tuşuna basmayı düşünsem, tek elde ettiğim yükselen bir kara panik dalgasıydı. Gücüm insan değildi ve benimle İngilizce konuşmuyordu ya da anlayabildiğim kadarıyla hiç konuşmuyordu. Ama bunun bir evet olduğunu düşünmüyordum.

"Eğer ortaksak, *konus benimle*," diye fısıldadım. "*Bunu neden yapamıyorum?*"

Hiçbir şey.

Dün gece Konsül'ün evinde de aynısı olmuştu ama en azından o zaman anladığımı sanmıştım. Doğaüstü topluluk parçalara ayrılmıştı; Çember, senato, iblisler, covenler, kısacası bildiğim her grup kendi işini yapıyordu. Bazılarının ittifakları vardı, evet, ama bunlar her şeyden çok kağıt üzerindeydi. Eski nefretler derin, eski güvensizlikler daha da derindi. Kimse birlikte çalışmak istemiyordu, şimdi bile.

Ta ki dün gece kötü adamlar senato liderinin evinde farklı grupların önde gelenlerinin katıldığı bir partiyi basana kadar. Hepsi birden kendilerini yan yana savaşıırken buldu. Belki de gücün bana söylemeye çalıştığı şey buydu diye düşünmüştüm: derse ihtiyaçları vardı. Pahalıya mal olmuş olabilirdi ama sonuçta birlikte çalışmayı hiç öğrenememiş olmaları çok daha pahalıya mal olabilirdi.

Bu mantıklıydı. Bu değildi.

"Benim yüzümden öldüler; bana güvendiler. *Lütfen...*"

Hiçbir şey yoktu. Dün gece zihinsel manzaramda kısa süreliğine beliren soluk, pırıltılı teller bile, yeterince konsantre olduğumda bazen gördüğüm ışıltılı güç okyanusu bir yana.

Bunun yerine, bu gece gördüğüm okyanus karanlık ve ağırdı; sonsuza kadar inecekmiş gibi görünen masmavi derinliklerin üzerinde fırtınadan kabarmış tepeler vardı.

Gerı dönmemi istemedi.

Gerçekten, gerçekten istemedi.

Bunu içten içe biliyordum, varlığımın her zerresinde hissediyordum, tıpkı yine de bunu yapmak için neredeyse ezici bir dürtü hissettiğim gibi.

Çünkü onu geçersiz kılabilirdim. Bir şekilde bunu *biliyordum*. Bilmediğim şey ise neden yapmamam gerektiğini düşündüğüydü.

Ve bu bir sorundu, çünkü Rhea'ya göre Pythia gücü riskleri ve sonuçları değerlendirmek için benim basiretimi kullanıyordu. Pythia olduğumdan beri hayatımın çoğunda gördüğüm korkunç imgelemlerin beni rahatsız etmemesinin nedeni buydu. Gücüm durugörümün büyük bir kısmını ele geçirmiş, onu zamanda dolaşmak ve neler olup bittiğini görmek için kullanıyordu.

Ve bir nedenden ötürü, bugünkü felaketin gerekli olduğuna karar vermişti.

Ama ben göremedim.

"Göster o zaman. Bana *bir şey* göster."

Ama geri aldığım tek şey o derin, karanlık okyanustan daha fazlasıydı, gizemli, sonsuz, çileden çıkarıcı. Ve yabancı. Belki de bir avuç insan hayatını önemli göremeyecek kadar yabancıydı. Tüm zaman dilimini, insan uygarlığının tüm kapsamını görebilen bir şey için, belki de haritadaki lekelerden başka bir şey değillerdi: sadece yaşlı bir adam, sadece ön bürodaki bir uşak, sadece turta takıntılı bir kız.

Ama bana göre onlar cesur, becerikli ve masumdular ve daha iyisini hak ediyorlardı. Çok daha iyisini hak ediyorlardı ve bunu onlara verebilmeliydim. Ama veremedim ve nedenini bile bilmiyordum, belki de hiçbir zaman bilemeyecektim ve bu işten *nefret ediyordum*, insanların *hayatları* için bu kadar çok sorumluluk almaktan ve buna yetecek kadar güç ve kudrete sahip olmamaktan *nefret* ediyordum.

"Göster bana! Öylece hayır diyemezsin. Ben senin kölen değilim!"

Kelimeler banyonun fayans kutusunda yankılandı, çünkü bu sefer fısıldamaya zahmet etmemiştim. Ama bunun bir önemi yoktu. Cevap aynıydı.

"Allah kahretsin!" Bağırdım ve kapıya bir terlik fırlattım, çünkü ulaşabildiğim tek şey oydu.

Ve yakalayıcı eldiveni büyüklüğünde bir el tarafından yakalandı.

El ve kolun bir kısmı dışında bir şey göremiyordum çünkü vücudun geri kalanı hâlâ dışarıdaydı. Ama görmeme gerek yoktu. Lou Ferrigno ve Arnold Schwarzenegger'in bir bebeği olmuş gibi görünüyordu - rüküş golf tişörtlerini seven bir bebek - bu yüzden kim olduğunu bildiğimden oldukça emindim.

Sanırım Marco'nun beni aptalca insani endişeler içinde debelenmem için bu kadar uzun süre yalnız bırakmış olmasından dolayı kendimi ayrıcalıklı hissetmeliydim. Çünkü bu şekilde

Vampirler bu gibi şeyleri tuhaf bir insan alışkanlığı olarak görme eğilimindeydi. Sinirlenmezlerdi. Eğer bir şey onları rahatsız ederse, durana kadar uzuvlarını koparırlardı.

Ve haklıydılar - tamam, uzuv konusunda değil ama bunun işe yaramayacak aptalca bir zaman kaybı olduğu konusunda.

Keşke ne yapacağımı bilseydim.

"İçeri girmek güvenli mi?" Marco sordu, sesi boğuk çıkıyordu çünkü hâlâ kapının arkasından konuşuyordu.

"Gerçekten endişeli misin?" Kuru bir sesle sordum.

"Bir terliğin daha var." Koca kafa odaya girdi ve bana baktı. Ve kupkuru küveti. Ve hâlâ uyurken giydiğim buruşuk tişörtü.

Sonra o da geldi ve küvetin yanına oturdu. "İyi misin?" "Evet."

"Emin misin?"

Ona bakmadım. Bunu yapmak istemedim. Kalp kalbe konuşmak, neşelenmek ya da her ne olması gerekiyorsa onu yapmak istemiyordum.

Teselli edilmeye değil, cevaplara ihtiyacım vardı. "Hayatta kaldım." "Ben bunu sormadım."

"Marco, ben iyiyim. Tamam mı?"

"İyiyim."

Bir süre orada oturduk, buruşuk tişörtlü kızın altından çıplak ayak parmakları görünüyordu ve Ferragamos'lu dev gibi adam sessizce ayaklarımıza bakıyordu.

Marco mokasen *tarzındaydı*. Bugünkü golf temasına uygun olarak püsküllüydü. Seksen dokuz numara falan yaptıklarını bilmiyordum ama öyle sanıyordum. Tabii sipariş üzerine yaptırıyorsanız, nasıl isterseniz öyle yapıyorlardı.

Tavana bakarak, "Kara Çember her gün ziyarete gelmiyor," dedi boş boş.

Gözlerimi kapattım.

Kalkmayı düşündüm ama bir işe yaramayacaktı. Bir köpek yavrusu gibi beni odadan odaya takip edecekti. İyi niyetli, kamyon büyüklüğünde, acımasız bir köpek yavrusu, istesem de istemesem de yüzümü yalayacak ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı.

"Bunu Kara Çember yapmadı," dedim.

Bir an daha sessizlik oldu. "İyi olduğuna *emin* misin?"

Ona bakmak için döndüm. "Onlara neden Kara Çember dendiğini biliyor musun Marco?"

"Her zaman Gümüş'le dalga geçtiklerini düşünmüşümdür. Belki de o kadar yaratıcı değillerdir."

"Olabilir. Ama uyuyor. Karanlıkta, gölgelerde çalışırlar; kimse kim olduklarını bilmez; kimse yüzlerini görmez. Tony'nin büyücüleri, birlikte büyüdüklerim mi?" Başını salladı. "Onlar hakkında sürekli konuşurlardı. Bir tanesi onlara katılmak istediğini ama nereye başvuracağını bilmediğini söyleyerek şaka yapardı."

"Söylentiye göre seni buluyorlarmış," dedi Marco, sesi eğleniyor gibiydi. Bekledim.

Çünkü Marco aptal değildi, özellikle de savaş konusunda. Kelimenin tam anlamıyla tanrılaştırıldığı antik Roma'da bir çocuk olarak başlamış, sonra bir süre askerlik yapmış ve en sonunda da gladyatör olmuştu. Ve bir vampir olarak son iki bin yıl boyunca çeşitli efendilerinin korumalığını yapmış, Mircea'nın çılgın klanına evlat edinilene kadar onların aptal kavgalarıyla savaşmıştı.

Ve benimle sonuçlandı.

Yani evet, Marco savaşı biliyordu. Tüm kılıkları ve permütasyonlarıyla. Bu yüzden bir süre sonra devam etmesine şaşırmadım. "Yine de güpegündüz bize saldırıyorlar, kumarhaneden çıkmadan önce birkaç yüz kez fotoğraflarının çekileceğini bilmeleri gerekirken."

"Modern gözetimin gücü."

Bana bir bakış fırlattı. "Başlangıçta glamourie mi giyiyorlardı?"

"Evet, ama savaş başlamadan önce onları bıraktılar. İstemedikleri için Sanırım güç boşalması."

"Bu, bir saat sonra şehirdeki tüm Circle kabadayılarının peşine düşmesinden iyidir! Tabii burayı yerle bir etmeyi planlamadıysa ve bunun önemli olmadığını düşünmedilerse."

"Ya da bu onların fikri değilse."

Keskin, karanlık gözler yüzümde daraldı. "Bana oldukça hevesli göründüler. Sana lobiden ulaşmaya çalıştık ama olmadı. Her yerdeydiler. Ve cadıları enerjilerinin çoğunu kalkan olarak harcamaya zorlayan büyüler fırlatıyorlardı, yoksa hepimiz yerde et yığınları olurduk. Onlar dalkavuk değildi Cassie. Arkalarında bir güç vardı."

"Onlar Kara Çember'di, evet, ama onlar piyadeydi. Buna liderlik etmiyorlardı."

Marco kaşlarını çatarak bir süre beni inceledi. "Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum-"

"Ares."

Kaşları çatıldı ve kaşlarını çattı. "Aklının onda olduğunu biliyorum. Son zamanlarda olanlardan sonra seni suçlamıyorum. Ama Ares *burada değil*-"

"Bedenen değil."

"Aksine mi?"

Tereddüt ettim, çünkü Marco bazı garip yeteneklerimi duymaktan hoşlanmıyordu. Vampirlerin hiçbiri sevmezdi. Gerçekte neler olup bittiğiyle yüzleşmek yerine, beni efendinin bazen *gerçekten* kötü şansa sahip olan küçük insan kız arkadaşı olarak düşünmeyi seviyorlardı.

Onları suçladığımı söyleyemem.

Ama bunu biraz ürkütücü olmadan da açıklayamazdım.

Neyse ki Marco bu tür şeylerle çoğu erkekten daha iyi başa çıkıyordu.

Marco her şeyle çoğu erkekten daha iyi başa çıkıyordu.

"Bir kara büyücüyü ele geçirmeye çalıştım," dedim ona. "Yetkili olan."

"Ne yaptın?"

"Gücüm tükenmişti ve istila edilmek üzereydik. Eğer liderin kontrolünü ele geçirebilirim, saldırının durmasını emretmesini sağlayabileceğimi düşündüm."

."

"Ve sen onların dinleyeceğini mi düşündün? *Kazanmak* üzere olan bir grup aşırı güçlü kaçık kara büyüye mi kapılmıştı?"

"Ve Çember tarafından istila edilmek üzereydiler." Yüzündeki ifadeyi gördüm. "Biliyorum ama ben de onlara bunu söylemeyi planlıyordum. Çember'in buraya beklenenden daha hızlı geldiğini ve tüm güçleriyle ortaya çıkmadan önce yaklaşık bir dakikaları olduğunu. Dağılacaklarını umuyordum -bazıları, belki de hepsi- ve bunun bir yalan olduğunu anladıklarında, belki de yalan olmayacaktı."

Marco sadece bana baktı.

"Çok fazla seçeneğim yok gibiydi!"

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama son anda fikrini değiştirdi. "Ama sen giremedin."

"Hayır, ben girdim. Ama işe yaramadı, çünkü biri beni dövmüştü. o."

Koca kafası eğildi. "Anlamı ne?"

"Yani zaten başka biri tarafından ele geçirilmiş olan birini ele geçirmek zordur. Orada başka bir ruh vardı."

"Ve sen onun Ares olduğunu düşünüyorsun."

"Öyle olduğunu *biliyorum*. O büyücüyü ele geçiriyordu. Ya da o büyücüye bir şey yapıyordu, bilmiyorum. Ama o *oradaydı*. Hissettikleri, yaptıkları, o olmalıydı. Bu da saldırıyı, neden onların değil de onun tarzı olduğunu açıklıyor. Onun sabırsızlığı, onun kibri, onlarınki değil!"

"Ve şimdi onlar öldü ve o hala dışarıda gül gibi kokuyor," diye özetledi Marco. "Hepsi bu mu?"

Başımı salladım.

"Ve ne yapıyorsun? Yeni bir beden mi arıyorsun?"

Dizlerime sarıldım. "Bilmiyorum. Bariyerin diğer tarafından ne kadar şey yapabileceğini bilmiyorum. Gerçek bir ele geçirme olup olmadığını bile bilmiyorum. Sınırları varmış gibi görünüyordu."

"Ne gibi?"

"İçeri ilk girdiğimde beni görmesi bir saniye sürdü. Uzun bir gecikme değil, neredeyse hiçbir şey, ama-"

"Ama bir tanrıdan beklediğinizden daha fazlası."

"Evet. Sonra saldırdı. Sonra saldırdı ama Mircea onu kaçmama yetecek kadar şaşırttı-"

"Bekle. Mircea bir *tanrıyı* mı aldı?" "Sana söylemedi mi?"

Marco bir an bana baktı ve sonra bir kahkaha patlattı. "Hayır." "Komik olan ne?"

"Onu daha önce aradım - bizim yolumuz, biliyor musun?" Başının yan tarafına vurdu. "Ve bana telefona geçmemi *çünkü başının ağrıdığını* söyledi. Şaka yapıyor sandım!"

"Şaka yapmıyordu."

"Lanet olsun." Marco hâlâ sırtarak başını salladı.

Ve evet, kulağa komik geleceğini düşünmüştüm.

Eğer orada olmasaydın.

Yiyordu, seni yiyordu. O-

Ellerim titremeye başladı ve onları koltuk altlarıma soktum. "Ayrıca dövüşte olan bazı şeylere tepki vermesi savaş tanrısından beklediğimden daha uzun sürdü."

Marco bana bakarak, "Belki de bu sahip olma işinde o kadar da iyi değildir," dedi. "Biz normal tipleri korkuttuğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ciddiyim!"

"Biliyorum. Beni korkutan da bu."

"Seni hiçbir şey korkutamaz," dedim kollarından biri bana sarılıp beni kendine çekerken.

Ve lanet olsun, *çok büyüktü*. Bazı adamların nasıl bu kadar büyüdüğünü anlamıyordum. Sanki başka bir tür gibiydiler.

Elbette, Marco bir bakıma öyleydi, ama bunun bir önemi yoktu. Sağlam, güçlü ve güven verici hissettiriyordu. Ona biraz yaslanmış bile olabilirdim. Belki de bu rahatlatıcı şeylere düşündüğümünden daha fazla ihtiyacım vardı.

"Beni çok şey korkutuyor," dedi Marco. "Hiç korkmadığını söyleyen biri aptaldır. Ama yıllar içinde birkaç şey öğrendim."

"Ne gibi?"

"Sanki tükenmek istemiyorsan burada yaşayamazsın."

Kaşlarımı çattım. "Vegas'ta mı?"

"Hayır, Vegas'ta değil! Gerçi bunun muhtemelen bir faydası olmaz," diye alaycı bir ifadeyle ekledi. "Hayır, *burada*. Bu banyoda, bu küvete sokulmuşken. Burada, saçların yüzüne dökülürken ve vücudun titrerken-"

"Yaptığım şey bu değil."

"-ve açlıktan, çünkü her şeyi kurtarmadığın için kendini cezalandırıyorsun-"

"Yaptığım şey bu değil!"

"-bir şeyi kurtardığın zaman. Kendini neredeyse mahvetmemiş olsaydın burada olmayacak olan bir sürü şeyi kurtardın!"

Ayağa kalktım. Birden kendimi o kadar da rahat hissetmemeye başladım. "Yani ne diyorsun? Hayatta kaldığım için mutlu ol ve diğer her şeyi unut mu diyorsun?"

"Unutmamak. Zor kazanılan derslere tutunursunuz. Ama bir şeyi ihtiyaç duyduğunda hatırlamakla onun içinde yaşamak arasında fark vardır. İş aldığınızda yaparsınız; sonra iş biter. Sahadan yeni dönen askerlerin neden bir köşede oturup her şeyi yeniden yaşamak yerine güldüklerini, konuştuklarını ve kağıt oynadıklarını hiç merak ettiniz mi?"

"*Deli oldukları* için mi?"

"Hayır, çünkü delilikten bu şekilde kaçarsınız. İş aldığınızda işi yaparsınız; geri kalan zamanda yaşarsınız."

Küvetin kenarına oturdum. Evet, sanki bunu daha önce yapmışım gibi. Sanki biliyordum

Bunu *nasıl* yapacağımı.

Bir vampir sarayında büyüdüm, yaşamadığınız, hayatta kaldığınız saraylardan birinde. Tony'nin küçük korku evinden kaçtıktan sonra bile durumum pek iyi olmamıştı. Bir kafesten kurtulduğumu sanmışım, ama onu başka bir kafesle değiştirdiğimi öğrendim, kendi kafesimle

Her gece bir yere kapanıp adamlarının kapıyı kırmasıyla uyanmamayı umduğum bir yer.

Ve sonra bir gün yaptılar, ama bir uyarı sayesinde orada değildim. Ondan sonra senato geldi, istediğini yaptığım sürece beni "korudu". Ve Daire de hemen hemen aynı şeyi teklif ediyordu. Ve işte ben, arada kalmıştım, hala hayatta kalmaya ve diğer herkesin hayatta kalmasına yardım etmeye çalışıyordum, çünkü bildiğim buydu; yaptığım buydu.

Ben buna yaşamak diyordum.

"Cassie?"

"Ben ..." Başımı kaldırdım ve kasvetli, karanlık gözlerle karşılaştım. Ve nedense kendimi doğruyu söylerken buldum. "Bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim."

"O zaman belki de hatırlatılmaya ihtiyacın vardır. Üstüne bir şeyler giy ve yukarı gel."

"Üst katta mı?" Şaşkınlıkla tavana baktım. "Marco. . . biz bir üst kat *var*."

Purosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Artık biliyoruz."

Bölüm On Dört

Marco gitti ve ben de şortumu ve tişörtümü giydim, bu sırada gayrimenkulleri kontrol ettim. Pek de iyi görünmüyordu. Sanki paten derbisine başlamışım ve berbatmışım gibi görünüyordu. Ama tüm parçalar oradaydı ve az çok çalışıyorlardı.

Daha azı, yan tarafımda bir inç uzunluğunda bir yaraydı; yaraya neden olan beton neşter yoktu ama birkaç dikiş atılmıştı. Hiç mutlu değildi. Yeniden bandajlarken yanlışlıkla çok sert bastırdığımda ve odanın gözlerimin önünde yüzdüğünü gördüğümde ben de mutlu değildim.

Şifonyeri tuttum ve bir dakika boyunca asılı kaldım, başım dönüyordu ve biraz da midem bulanıyordu. Sadece ağrı değildi. Sürekli stres, yeni kalktım ve yatağıma dönmek istiyorum yorgunluğu, son birkaç haftanın ama özellikle de bu sabahın deliliği. *Her şey vardı ve hepsi birden vurdu.*

Harika.

Mükemmel,

hatta.

"Zırhlı savaşçı ... yıldızların gölgesi ... birleşmeli ..."

Başımı şifonyerin üzerine, tam kaynağın önüne koymamış olsaydım, kelimeler duyulamayacak kadar silik olacaktı. Birkaç giysiyi ittim ve beklediğim şeyi buldum: eski püskü bir tarot kartı paketi.

Tami öğrenip buraya koymadan önce kızlar onlarla oynuyor olmalıydı, çünkü onları hiç açık bırakmadım.

Tam da bu nedenle, diye düşündüm, bir tanesi sürüden fırlayıp yüzüme çarparken.

Kapağı kapatılmadığı sürece hepsinin yaptığı gibi hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu. Eski mürebbiyem, uzun zaman önce bana verdiği bir doğum günü hediyesi için bir cadıya onları büyületmişti. Yıllardır açıklamaya ihtiyacım olmamıştı ama tılsım hala güçlüydü. Yani ne zaman bir tanesini çıkarsam bana hevesle yorumlarını bildiriyorlardı, hatta gerektiğinde birbirlerinin üzerinden konuşuyorlardı.

Bu geceye kadar her seferinde.

Tarot kartları iki şekilde okunabilir - tamam, bundan daha fazlası, bir okumada onlarla birlikte hangi kartların çekildiğine bağlı olarak. Ama çoğunlukla iki tane vardır: dik ve ters. İyi ya da kötü, yin ya da yang, yaklaşan olaylara olumlu bir bakış ... ya da bir uyarı.

Ya da bu durumda, yukarıdakilerin hiçbiri. Çünkü süslü arabadaki küçük adam burnuma çarpmış ve zıplamıştı. Ne dik ne de ters iniş yaptı, yan yattı.

Orada duruyordu, kendisiyle boğuşurken hafifçe titriyordu, kirli yüzeyi daha önce gördüğüm ve yakın zamanda gördüğüm bir dizi sembolü neredeyse gizlemeyi başarıyordu. Omuz zırhının üzerinde annemin simgesi olan ay vardı. Göğsünde Apollo'nun amblemi olan güneş vardı. Başının üzerinde dalgalanan gölgelikte yıldızlar vardı, tıpkı Pritkin'i bulmak için çıktığımız maceranın başında çizdiğim ve önümüzde uzun, zorlu bir yol olduğunu vaat eden karttakiler gibi.

Hiçbir fikrim yoktu.

Ve son olarak, iki doğasının çelişen anlamları yüzünden şu anda çoğunlukla sessiz olan küçük savaşçının kendisi vardı.

Savaş arabasını yorumlamanın pek çok yolu vardır ve kart genellikle bunların hepsi hakkında mutlu bir şekilde konuşur. Ancak özünde basit bir karşıtlık vardır: zafer ya da yenilgi. Ya da şu anda olduğu gibi, bıçak sırtında, her iki yöne de dönebilecek, kararsız bir savaş.

Parmağımla hafifçe vurarak onu dik konuma getirdim. Ve bana zaferden bahsetmeye başlamadan önce küçük dostumdan neredeyse rahat bir iç çekiş gibi gelen bir ses duydum. Evet, diye düşündüm, ona bakarak. Ama bu benim miydi, yoksa Ares'in mi?

Ancak bu konuda kart sessizdi.

* * *

Üst kata hiç çıkamadım. Kendime çeki düzen verdiğimde, yolculuk biletimi getiren adamdan da bir mesaj almıştım. Ya da en azından altıncı yüzyıl Galler'ine biletim.

Bu iyi bir şeydi, çünkü belli ki onsuz hiçbir yere gitmiyordum. Strip'in diğer ucunda, bir milden daha az uzaklıktaki bir daireye zar zor ulaştım. Ve o zaman bile, iniş yapamadım.

"Cassie!" Bir şey lavaboya benzeyen bir yere çarptı ama anlayamadım çünkü dizimi çarpmıştım ve o dizim, süründüğüm-

Şarapnel parçasıyla kana bulanmış dizimin üzerindeki acı beni bir anlığına kör etmeye yetti.

"İyi misin?" diye sordu tanıdık bir ses, şimdi daha yakındı ve sesi endişeliydi. Muhtemelen az önce ölüm perisi gibi çığlık attığım içindi.

Filmlerin yanlış anladığı bir başka şey de bu. Neden kahraman her zaman çok erkeksi? Diz kapağınızı kırmış gibi hissettiğinizde biraz çığlık atmak neden normal değil? Neden bir iki küfür bile etmeden sineye çekmeniz ve asker olmanız gerekiyor? Bu *mantıklı mı*?

Bunun bir kısmını yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü arkadaşım iç çekti. "Hayır, bu makul değil," diye onayladı. Sonra bir de baktım ki, bekâr evi diye bağırان siyah deri bir kanepeye götürülüyorum.

Sahibi yaşlı bir bekar olduğu için bu adil bir karardı.

Tamam, tam olarak yaşlı sayılmazdı. Saçları olduğunda -ki bu pek sık olmazdı- hâlâ koyu renkti ve çikolata rengi teni çoğunlukla çizgisizdi. Yakışıklı yüz hatları kırk yaşlarında görünüyordu ama bunu söylemek zordu. Savaş büyücülüğü mesleği insanı neredeyse Pritkin'in arkadaşı olmak kadar yaşlandırıyordu ve Caleb her ikisine de sahipti.

Son zamanlarda o da benim olmuştu, gerçi onu bulaştırdığım şeyler düşünüldüğünde muhtemelen öyle olmamayı tercih ederdi. Ama güvenebileceğim pek fazla savaş büyücüsü yoktu, özellikle de bir iki şey bilebilecek kıdemli olanlara. Ve bunları patronundan saklamaya istekli olabilecek.

"Sende mi?" Ağzımda geveledim. Önce birkaç hoşbeş etmeyi planlamıştım - merhaba, nasılsın, günün benimki kadar berbat geçti mi - ama şu anda sadece gerçekten-

"Tanrı'ya şükür." Caleb'in kotundan çıkardığı üçgen şeklindeki küçük şişeyi aldım ve içindekilerin üçte birini mideye indirdim. Tadı tamamen, tamamen iğrençti, insanı titreten, titreten ve irade gücüyle boğmak zorunda bırakan türdendi.

Ama bir kez yaptığında çok tatlıydı.

Nefes nefese kanepeye yığıldım.

Apollo'nun Gözyaşları Pythias'ın gücüne erişmesine yardımcı olmak için tasarlanmış bir iksirdi. Staminamızı artırarak işe yarıyordu - her zaman bir sorun olmuştur, çünkü güç neredeyse sonsuzdu, ancak onu kanalize etme yeteneğimiz değildi. Ve bir tanrı olmadığınız halde bir tanrı için olan şeyleri kanalize etmek gerçek bir sürtüktü.

Ama Gözyaşları sayesinde sadece daha uzun süre dayanmakla kalmıyor, aynı anda daha fazla güç kullanabiliyor ve büyülerimizin arkasında daha fazla güç olmasını sağlayabiliyorduk. Pritkin'den sonra imkansız gibi görünen bir sesi bin beş yüz yıl geçmişe kaydırmak için ona bu yüzden ihtiyacım vardı. Dün gece Lizzie'yi üzerime saldıklarında rakiplerimin onun peşine düşmesinin nedeni de buydu.

Agnes'in eski yardımcılara eğitim için gücün sadece dar bir akışı verilmişti ama erişim erişimdi. Gözyaşları'nın akışı bir Pythia'nın gücüne rakip olacak kadar genişleteceğini ve Ares'i annemin bariyerinin ötesine geçirmelerine izin vereceğini ummuşlardı. Ve olabilirdi de, küçük bir sorun dışında.

Ellerinde hiç yoktu.

Gözyaşı sadece bir kişi tarafından kullanılıyordu, bu yüzden iksir dükkanlarında bulunmuyordu ve iksir üreticileri de bunu bilmiyordu. Bilenler sadece geleneksel olarak Pythias için iksir yapan Çember ve Pythias'ın kendisiydi. Ve vampir senatosu, ki onların da bu iksire sahip olmaması ve hatta bilmemesi gerekiyordu, ama bu onları ne zamandan beri durdurmuştu ki?

Senato'da başlangıçta üç şişe vardı, bir partiden ancak bu kadar çıkıyordu. Bu işe ilk girdiğimde almışlardı, çünkü yapmamı istedikleri küçük bir işleri vardı ve yardıma ihtiyacım olacağını düşünmüşlerdi. Geriye iki şişe kalmıştı ve haydutların en güçlüsü olan Amelie dün gece onları kapmıştı.

Ve tek seferde bu kadar çok erişime alışık olmadığı için hemen güç sarhoşu olmuştu. Kısmen sonuç olarak, Ares'i hemen değiştirmek yerine konsolosun evinde gözyaşı dökmeye başlamıştı. Bu bana ona yetişmek ve düellomuzdan sonra son şişeyi almak için zaman kazandırdı.

Ve işte buydu. Senato'nun elindeki son şişe ve büyük ihtimalle her yerdeki son şişe. Bu yüzden Rosier'in peşinden gitmeden önce Caleb'a bırakmıştım, bağlantılarından birinin onu yeniden üretebileceğini umuyordum.

Gerçekten umuyorum.

"İyi misin?" Caleb sordu. Bir ara gözlerimi kapattığımı fark ettim ve açtığım da patentli savaş büyücüsü kaşlarını gördüm.

"Arkadaşın yardım edebildi mi?" Kalın bir sesle sordum.

Kaşlarını çattı ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Hem evet hem hayır. İyi haber şu ki, içindekiler hakkında oldukça iyi bir tahminde bulunabilir.

Kötü haber, dün gece sizi uyardığım gibi, tarif olmadan malzeme listesi bir işe yaramaz."

"Ama içinde ne olduğunu biliyorsa-"

"Bu sadece içinde ne olduğuyla ilgili değil. Demleme süresi, sıcaklık, malzemeleri birleştirme yöntemi gibi yüzlerce değişkenle ilgili. Bunları bir şekilde birleştirirseniz sihir elde edersiniz. Başka bir şekilde birleştirirseniz gerçekten pahalı bir çamur elde edersiniz."

"Yani kopyalayamıyor mu?" Emin olmak için sordum. "Hayır."

"Peki daha fazlasını nasıl alabilirim?"

"Yaşlı adama sor. Bu senin iksirin Cassie. Sen Pythia'sın-"

Gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin olamadan doğrulup başımı ellerimin arasına aldığım da sözünü kesti. Başkaları bir şey istediğinde ya da bunu uygun bulduğunda Pythia'ydım, ama ayakkabı diğer ayağın üzerindeyken? O kadar da değil.

"Kahveniz var mı?" Bir dakika sonra sordum. "Çay? Kafeinli bir şey?"

Caleb homurdandı. "Kahve olarak düşünebileceğin bir şey değil. Eğer bütün gün John'un nükleer atıklarını içtiysen, hayır."

"Ben Pritkin'in kahvesini içmiyorum, o da benim çöreklerimi yemiyor. Bir anlaşmamız var."

Caleb ayağa kalkarak, "John'un yiyeceği çöreği görmekten nefret ediyorum," dedi. Ve açık planlı mutfakçı açık planlı oturma odasından ayıran küçük yarım duvarın etrafında dönmeye başladı.

Ben kanepenin solundaki yarım daire şeklindeki pencereden Strip'i izlerken o bir şeyler demledi. Ve yavaş yavaş kendimi daha güçlü ve daha açık kafalı hissetmeye başladım. Ve daha hafif, sanki uzuvlarımın her biri artık yarım ton ağırlığında değilmiş gibi. Tüm o küçük ve o kadar da küçük olmayan yaraların acısı bile artık o kadar önemli görünmüyordu. Hâlâ acıyorlardı ama onları görmezden gelebiliyordum.

Şimdilik. Ama deneyimlerim Çember'in özel içkisinden bir şişenin bana uzun süre yetmeyeceğini kanıtlamıştı. Ve o olmadan, şu anki halimle, kimsenin işine yaramayacaktım.

Bir dakika içinde Caleb güzel kokan bir şeyle geri döndü - gerçekten güzel kokuyordu.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi.

Burnumu bardağa soktum. "Bunun içinde ne var?"

"Amaretto."

Umutla yukarı baktım. "Şu küçük kurabiyeler gibi mi?" Caleb içini çekti ve ayağa kalktı.

"Ve belki bir sandviç?" Arkamı döndüm ve onu görebilmek için sağlam dizimi kanepeye koydum. Kahvenin kokusu bir anda açlıktan ölmeme neden oldu. "Sandviç malzemeniz var mı?"

"Ben yemek yapmam."

"Sandviç yapmak yemek yapmak değildir. Peki sen ne yiyorsun?" Caleb kaslı omzunun üzerinden bana baktı. "Paket servis. Bu da Vegas."

"Ama sen burada yaşıyorsun. Paket servis eskimez mi?" "Hayır." Buzdolabını karıştırdı. "Balık tacos?"

"Kulağa hoş geliyor."

Burnunu kabin içine soktu ve yüzünü buruşturdu. "Koklasan öyle olmazdı."

Çöp kutusuna çarptılar.

"Senin için yemek yapacak kimse yok mu? Kız arkadaşın?"

"Savaş büyücüsü," diye hatırlattı bana, bir paket servisi koklayarak. Ve gözleri sulanarak geri çekildi. "Bu buzdolabını temizlemem lazım."

"Yani savaş büyücüleri kadınları almıyor mu?" diye sordum, sadece yarı şaka. Çünkü Caleb çok iyi bir avdı. Yakışıklı, cesur, bir dünya gezgini - artık birden fazla dünya geziyor- ve dairesine bakılırsa beş parasız da değildi. Ama burada kadınsı dokunuşlar varsa da ben göremedim.

Duvarlardaki sanat eserleri bile siyah üzerine beyaz ve siyah çerçeveli, kesinlikle güzel olmaktan çok mimari çizimlerdi. Tıpkı adamın kendisi gibi: sağlam, anlaşılır, ama onu tanıdığınızda beklediğinizden daha ilginç.

"Kadınlar güvenliği sever," dedi bana. "Güvenlik-"

"Bir savaş büyücüsüyle evli olmaktan daha güvenli ne olabilir?"

"-erkekleri için olduğu kadar kendileri için de. Uyandıklarında onun yanlarında olup olmayacağını ya da bir daha yanlarında olup olmayacağını bilmeden yatağa girmekten hoşlanmazlar."

"Polislerin eşleri var," diye belirttim. "Ve askerlerin-"

"Onlar da aynı şeylerle karşı karşıya. Ama bizim için daha kötü. Üzerinde çalıştığımız bazı şeyler... geri dönmediğimizde bize ne olduğu onlara söylenemiyor. Onlara hiç söylenmeyebilir. Bu çok zor."

"Yani savaş büyücüleri yerleşik hayata geçmiyor mu?"

"Bazıları yapar. Bazıları diğerk savaş büyücüleriiyle evlenir. Bazıları boşanır ve çok fazla iğer." Omuz silkti.

"Birinin bu işi neden yaptığını merak ediyorum." "Ben de Pythias için aynı şeyi düşünmüşümdür."

Yüzümü buruşturdum.

Tezgâhtan bir tabak uzatıldığında da başka bir tabak uzattı.

Caleb'in haftalık tüketiminin bir özeti gibiydi. Ama Pritkin kadar sağlık delisi olmadığı için, orada gerçek *yiyecekler* vardı: hala küçük kartonunda brokoli bifteğı, patates salatası, mangalda domuz eti ile doldurulmuş dim sum topları, tavuk shawarma . . . ve istenen amaretto kurabiyelerinden bazıları.

Kahvemi yudumlarken Caleb tezgahın üzerinden beni izliyordu.

"Peki neden yaşlı adamdan iksiri istemiyorsun?" dedi sonunda.

Yutkundum. "Çünkü son zamanlarda Jonas'a güvenmeyi denedim ve pek iyi gitmedi. Aramızda bir anlaşma olduğunu sanıyordum ama bu sabah ben dönmeden Lizzie'yi kaçırmış, artık bilemiyorum."

"Ona sorabilirsin. Bakalım ne diyecek."

"Evet, yapabilirim," diye kabul ettim, bir lokma tavuğun etrafında.

"Ama bunu birkaç gün önce zaten yaptım ve hiçbir yere varamadım. Elinde kalmadığını söyledi, belki de kalmamıştır. Ya da belki de var ve bana vermek istemiyor. Bir yerlere gidip kendimi öldürteceğimden korkuyor, sanki bunu burada yapamazmışım gibi!"

Ben yüzüme yemek tıktıştırırken bir dakika daha sessizlik oldu. Sonunda o kadar uzadı ki başımı kaldırdığımda Caleb'in karamsar bir şekilde bana baktığını gördüm. "Ne oldu?"

"Bundan

hoşlanmayacaksın."

"Şey, bir anahtar var."

İçini çekti ve elini başının üzerinde gezdirdi. Bugün bilardo topu görünümündeydi, bu yüzden gömme ışıklar, düşünecek çok fazla şeyi varmış gibi görünen kaygan bir kubbe üzerinde parlıyordu. En azından alındaki kırıışıklıklara bakılırsa öyleydi.

"İyi bir rüzgâr seni uçuracakmış gibi görünüyorsun," dedi sonunda.

"Caleb-"

"Ve ben bu bakışı gördüm, tamam mı? Hem de çok gördüm. Yaptığın bazı şeylerden dolayı kırılacak savaş büyücüleri tanıyorum ve bunun yarısını bile bilmediğimden şüpheleniyorum. Belki Jonas da aynı şeyi görüyordur, senin dinlenmeye ihtiyacın olduğunu-"

"Evet, birkaç gün izin alıp havuz kenarında takılacağım." "Ben ciddiym-"

"Ben de öyle," dedim, gereğinden biraz daha sert bir şekilde. Çünkü bunu nasıl anlamamıştı? "Tatile çıkıyorum, Pritkin ölmüş olacak ve Ares geri dönecek, çünkü hâlâ hayatta olan iki haydutum var ve ikisinin de nerede olduğunu bilmiyorum!"

"İki mi? Lizzie sanıyordum-"

"İki. Diğer Jo Zirimis ve o gözaltında bile değil. Gücüm onu görmezden geliyor, yokmuş gibi davranıyor ama o *var*-"

"O zaman Kara Çember neden Lizzie'yi hedef alıyor?"

"Çünkü onlar da Jo'nun nerede olduğunu bilmiyorlar! Kimse nerede ya da ne zaman olduğunu bilmiyor," diye ekledim karanlık bir şekilde, çünkü artık ölmüş olan haydutlarımdan biri onun da benimle aynı tanrısal silahın peşinde olduğunu iddia etmişti.

Ama Jo bin beş yüz yıl geriye gitmeye çalışıyorsa, bir süre daha uğraşacaktı. Gücümün onu bu yüzden görmezden geldiğini, bebek adımlarıyla, her seferinde on ya da on beş yıl, bir acolyte'nin ince erişim akışının izin verdiği her şeyi değiştirdiğini varsayıyordum. Ve hiçbir yere varamıyordu. Ya da o da ölmüştü, çünkü bilmem gerektiği gibi zaman yolculuğu çok tehlikeliydi. Ama bu beni hâlâ endişelenmem gereken Lizzie'yle baş başa bırakıyordu ve *endişeliydim*.

"Lizzie'nin nerede olduğunu bilmem gerek Caleb. Jonas'ın ona ne yaptığını, güvende olup olmadığını bilmem gerek-"

"Eminim öyledir-"

"Öyle misin?" Domuz etini yuttum. "Çünkü ben değilim. Jonas onu götürdü ve bana nerede olduğunu söyleme zahmetine bile girmedi-"

"Az önce orada olmadığını söyledin."

"-ya da başkasına söylemek için! Ya da benim gelmemi beklemek için." "Peki onunla ne yapacaksın? Senin imkanların yok-" "Peki onun var mı?"

"Senden daha fazlasına sahip. Ve belki de senin bunu isteyeceğini düşündü-"

"Demek bana soruyor!"

Ona ters ters baktım ve bir anlığına o da bana ters ters baktı. Savaş büyücüleri -bazı savaş büyücüleri- fanatik bir şekilde sadık olma eğilimindeydi, özellikle de onlarca yıldır takip ettikleri bir adama. Jonas'ın Gümüş Çember'e yaptığı çılgın darbe bu yüzden işe yaramıştı; pek çok büyücü onun yozlaşmış halefini desteklemektense onu takip etmeyi ya da bir kenarda oyalanmayı tercih etmişti. O zamanlar bunun için minnettar olmuştum, çünkü darbeler bizimkinden çok daha kanlı olma eğilimindeydi. Ama şimdi . . .

Şimdi gerçekten rahatsız edici olabilir.

"Jonas İngiltere'de," dedim ona kararlılıkla. "Tek bildiğim bu. Bundan daha fazlasını bilmem gerekiyor."

Caleb hiçbir şey söylemedi.

"Caleb-"

"Burada çizgiyi aşmama tehlikeli bir şekilde yaklaşıyoruz," dedi sessizce.

"Pritkin'i *cehennemden* çıkarmamda bana yardım ederken geçmedin mi?" "O farklıydı. Pythia'ya yardım etmem gerekiyordu. Bu yeminin bir parçası." Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Ve yaşlı adam hiçbir zaman özellikle

bir cehennem bölgesine girmek için. "

"Sorduğumda evet dedin. Tamam, şimdi soruyorum." "Evet, ama şimdi istediğin şey sana gizli bir

Bu arada bende olmayan bir bilgi. Yardımcınızın nerede olduğunu bilmiyorum-"

"O benim yardımcım değil. O Agnes'in yardımcısı ve eğer onu bulamazsam karanlık büyücülerin yardımcısı olmak üzere!"

"Bu bir sıçrama-"

"Hiç sanmıyorum." Tabağı yere bıraktım, hem içindekileri içime çekmeyi bitirdiğim için hem de Caleb çok uzakta olduğu için. Onun gözlerini görmek istiyordum. Tekrar kanepeye tırmandım ve tezgâhın üzerine eğildim. Hafifçe geri çekildi. Öne doğru eğildim ve sırtı buzdolabına çarptı. Büyük, kötü savaş büyücüsünün sıksa, küçük sarışından kaçması komik olmalıydı ama ikimiz de gülmüyorduk.

"Bu sabah yardım almamış olsaydım, ölmüş olacaktım," dedim sessizce. "Rambo'nun yardımıyla kurtulamazdım; *ölürdüm*. Ve eğer Rambo orada olsaydı, o da ölürdü. Bu savaşta tek başıma mücadele edemem."

"Kimse senden bunu istemiyor."

"İstemiyorlar mı?"

Caleb kollarını kavuşturdu ve hafifçe pozisyon değiştirerek gözlerini tekrar gölgeye soktu. "Jonas seninle çalışmak zorunda. Sen Pythia'sın. O

başka seçeneği yok."

"Son zamanlarda öyle olduğunu düşünen bir adam gibi davranıyor. İşleri kendi başına yürütebileceğini, bu savaşı kendi başına yönetebileceğini düşünen bir adam gibi davranıyor ve bu işe yaramayacak. Hiçbirimiz için değil," diye ekledim itiraz etmek için ağzını açtığı anda. "Ya birlikte çalışırız ya da birlikte ölürüz Caleb. Bu sabah bunu gösteren bir şey oldu. Ama Jonas bunu göremiyor ya da görmeyecek, bu yüzden senden rica ediyorum-"

"Cassie-"

"-Pythia olarak *senden* iki şey *istiyorum*: Lizzie'nin yeri ve tarifi. Onları bulabilir misin?"

"Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Buna gücüm yetmez. *Onları getirebilir misin?*"

Gözlerini kapadı ve burnunun kenarını ovuşturdu. İşe yaramış gibi görünmüyordu. "Dürüstçe mi? Bilmiyorum. İksirinin nerede olduğunu bilmiyorum, kızı nerede tuttuklarını bildiğimden daha fazla."

"Ama öğrenebilir misin?"

Koyu renk gözleri sonunda benimkilerle buluştu, başını kaldırdığında başıboş bir ışınla aydınlandı ama onları okuyamadım. Caleb genellikle bazı savaş büyücüsü arkadaşlarından daha duygusal, daha insani, emirlere körü körüne uymak yerine kendi adına düşünmeye daha istekli biriydi. Ama bu gece onu hiç görmediğim kadar soğukkanlıydı. Ve içine kapanıktı.

"Sanırım bunu yaparsam altı ay geriye gidip bir yapımcı bulmayı planlıyorsunuz? Demlenmesi o kadar uzun sürer."

"Biliyorum. Bu bir sorun değil."

"Ama başka bir şey olabilir."

Sadece bununla yetindi, bu yüzden bunun iyi olmayacağını biliyordum. "Mesela?"

"Şu iksir. Ona ihtiyacın olduğunu düşündüğünü biliyorum ve aslında sana herhangi bir büyü sağlamadığını da biliyorum."

"Ama?"

"Ama neredeyse sınırsız bir akışa erişmenizi sağlıyor, değil mi? Pythian gücü etraftaki en güçlü büyü gücü kaynağıdır ve Gözyaşları temelde bu gücü ana hatlarıyla kullanmanızı sağlar-"

Ona göz kırptım. "*Bağımlı* olmamdan mı korkuyorsun?"

"Birinin ne kadar hızlı büyüdüğünü gördüm. Bugün dövüştüğün adamların yarısı muhtemelen 'Büyüyünce karanlık büyücü olmak istiyorum' diye düşünerek başlamamıştı."

"Caleb."

"Bazıları doğuştan yasadışı becerilerle başladı ve onlara koyduğumuz kısıtlamalardan hoşlanmadı. Bazıları gençken kötü seçimler yaptı ve giderek daha da geride kaldı. Ve bazıları-"

"Caleb."

"-Daha hızlı iyileşmelerine, daha iyi çalışmalarına ya da bir kızı etkilemelerine yardımcı olması için sadece bir iki vuruş yapacaklarını düşünerek başladılar, önemli bir şey değil-"

"Caleb! Ben keş değilim!"

"Hayır. Ama sen Pythia'sın." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani kimse bunun hakkında konuşmuyor, tamam mı? Ama onları ne kadar hızlı yaktığını gördüm. Pythias'ı ne kadar hızlı tükettiğimizi. Sadece normal kullanım bile ömürlerini önemli ölçüde kısaltıyor ve sizin kullandığınız şey normal değil."

Güldüm, kısa ve çirkin bir kahkaha, ben daha ısıramadan kaçtı. "Yani benim uzun ömürlü olmamdan mı endişeleniyorsun?"

"Olmamalı mıyım?" Bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Bak, ben de John'u geri istiyorum. Sanırım bunu kanıtladım. Ama elimizdeki tek Pythia sensin ve *savaştayız*. Güvende kalmalısın. Burada olsaydı o da aynısını söylerdi. Söyleyeceğini biliyorsun."

Bir an için ona bakakaldım. Böyle zamanlarda aramızdaki uçurumu, benimle çevremdeki herkes arasında giderek açılan uçurumu hissedirdim. Belki çok uzun zamandır bu işin merkezinde olduğum için, belki son zamanlarda yeterince dinlenemediğim için -ya da hiç dinlenemediğim için-, belki de delirdiğim için. Ya da onlar öyleydi, ki gerçekten de öyle hissetmeye başlamıştım.

"Bana bir şey söyle, Caleb. Bu sabah Dante'ye gönderilen grupta sen de var mıydın?"

"Tabii ki. Sanırım Vegas'taki her savaş büyücüsü öyleydi." "Oraya varman ne kadar sürdü?"

"Aramayı aldığımız andan itibaren mi? Yirmi iki dakika. Bu bir rekor: o mesafeden o kadar çok insan-"

"Bunu duyduğuma sevindim. On dokuz yıl dayandık," dedim ve yer değiştirdim.

On Beşinci Bölüm

"Yoldan çekil." Rosier kolumu kavradı.

"Dokunma bana!" Hırladım.

"O zaman lanet yoldan çekil!"

"Tamam, tamam, sadece yapma, hayır, dokunma, dokunma!" Yol gibi görünen koyun patikasından koşarak çıktım, yarısı suyla dolu bir hendekten geçtim ve diğer tarafa tırmandım. Yolun her iki yanında, yüzyıllar önce yakacak olarak kullanıldıkları için artık göremediğiniz türden eski ağaçlar vardı. Ve diğer her yerde çalılar ve çalılıklar vardı, çünkü burası Galler'di ve Galler'de her santimin yeşille kaplı olmasını gerektiren bir tür yasa vardı. Ama ilk defa bunun için minnettardım.

Tamamen ve tamamen korkmuş bir halde bir ağacın arkasına kaçtım ve nefes nefese ağaç kabuğuna tutundum.

"Sadece bir el," dedi Rosier, o minicik gıcırtilı sesiyle. "Sen de konuşma," dedim, hiperventilasyon geçirmemeye çalışarak.

"Yapmamız gereken-"

"Konuşma dedim!"

Sustu. Zar zor fark ettiğimiz ordu, hâlâ ürkütücü bir sessizlikle yaklaşıyordu. Bayılmadan önce nefesimi kontrol altına almak için elimden geleni yaptım.

İşe yaramadı.

"Tanrım!" Sırt çantamı silktim ve çığlığımı bastırarak biraz uzağa koştum. Bunu başardım -sadece- çünkü bu yöne giden askerler feydi ve o kulakların bir işe yaraması gerekiyordu.

Sonunda kendime geldim ve arkamı döndüğümde Rosier'in paketin üstünde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, sigara içtiğini gördüm. Ortaçağ Galler'inde sigara olsaydı, bu iyi olurdu. Ve eğer çıplak olmasaydı. Ve uzaktan insan gibi görünseydi.

Ama o iğrenç beyaz sümüklüböcek evresindeydi, görünüşe göre iblisler bedenleri böyle yeniden yaratıyordu, ama insana hiç benzemiyordu

Çocuk.

Hiçbir şey.

İğrenç şeyi ortaçağdaki sırt çantasına eşdeğer bir şekilde taşıyordum; omuzlarıma geçirdiğim iplerle bağlı bir çuval. Bu onu bana istediğimden daha yakın bırakmıştı ama en azından ona bakmak zorunda kalmamıştım. Şimdi bakıyordum ve eskisi kadar kötüydü, belki biraz daha kötüydü. Çünkü oda karanlıktı ama şimdi ay çıkmıştı. Ağaçların arasından süzülen ışık, onu kel kafasından perdeli ayak parmaklarına kadar kaplayan mukoza zarını ve bembeyaz "derisinin" her yerinde örümcek gibi yayılan minik mor damarları parlatıyordu. Ve nabız gibi atıyordu.

Tekrar ürperdim ve başka tarafa baktım.

Rosier olacak şey sigara içti.

Son grup askerler geçmeye başladı ama otlar yüzünden bizi görmediler. Eski güzel Galler, diye düşündüm, bir grup çalıya cesaret edebildiğim kadar yaklaşırken, ki bu o kadar da yakın değildi. Ama öyle bile olsa, yeşilliklerin arasından ay ışığının parıltılarını görebiliyor, silahlardan ve miğferlerden parıldıyor ve ayaklarımda altındaki toprağın titrediğini hissedebiliyordum. Bu da, feylerin ne kadar hafif ayaklı olduğunu düşünürsek, onlardan çok fazla olduğu anlamına geliyordu.

Hem de çok.

Bunlar geceye karışmış gibi görünen pelerinler giymişlerdi ve görüşümü orada kimsenin olmadığına inandırmaya çalışıyorlardı. İşe yaramadı çünkü sayıları çok fazlaydı ama bunun da bir faydası olmadı. Son zamanlarda feylerin renklerle kodlandığını öğrenmiştim, bu da onları ayırt etmeyi kolaylaştırıyordu - tabii onları görebildiğiniz sürece.

Alorestri çok fazla yeşil giyerdi, çünkü ormanlarda ve bataklıklarda yaşarlardı ve sanırım bu iyi bir kamuflajdı. Dünyada Yeşil Fey olarak bilinirlerdi, çünkü Alorestri onların dilinde bu anlama geliyordu ve feyler daha iyisini bulamamışken neden daha iyisini bulmaya zahmet edelim ki? Bu onların gerçek adı değildi, biz zavallı insanlar buna sahip olacak kadar iyi değildik, ama ticaret için işe yarıyordu, ki esas ilgilendikleri şey de buydu. Dünyaya en çok onlar geliyordu ama bunun genellikle küçük ticaret partileri halinde olduğu izlenimini edinmiştim, şu anda yolu işgal eden kaç kişi varsa onlarla değil.

Yine de bunların siyah zırlı, insan düşmanı Svarestri olduğunu düşünmüyordum, ama neredeyse hiç dünyaya gelmedikleri için değil. Çünkü onlarla daha önce paralel bir yolda karşılaşmıştık, bu yüzden bu yola geçtik ve güvende olduğumuzu düşündük. Ama öyle görünmüyordu.

Son büyük fey evi Blarestri'nin ya da Mavi Fey'in kıyafeti olan mavi ya da altın rengi bir parıltı seçmeye çalıştım ama göremedim. Tabii ay ışığı neredeyse her şeyi grinin tonlarına büründürdüğünden kim bilebilirdi ki? Her neyse, neden umursadığımı bilmiyordum. Blarestri benim zamanımda daha iyi bir üne sahip olabilirdi, senato ile aralarında bir tür anlayış varmış gibi görünüyordu ama burası altıncı yüzyıl Galler'iydi. Onlarla en son burada karşılaştığımda neredeyse beni canlı canlı kızartıyorlardı.

Sonunda pes ettim ve yol arkadaşıma dönüp baktım. Tanrım, hiç kolaylaşmıyordu.

"Neden bu kadar çok asker var?" Yumuşak bir sesle sordum.

Rosier'nin küçük omuzları bir aşağı bir yukarı hareket etti.

"Bilmiyorum. Mahkemeye girerken bazı sorunlar yaşayacağımı tahmin etmiştim ama böylesini hiç beklemiyordum."

"Sanki bir savaş alanına inmişiz gibi görünüyor!"

Bu beni şaşırtmamalıydı; son uğradığımızda işler pek de dostça gitmemişti. Svarestri değerli bir fey silahı çalmıştı - benim de peşinde olduğum aynı asa - ve onunla birlikte dünyaya kaçmıştı. Ancak asanın sahipleri olan Blarestri tarafından takip edilmişlerdi ve asayı geri alıp onlara yedirmek niyetindeydiler.

Karşılaştıklarında ortaya çıkan sonuç, benim ve Rosier'in ortada kalıp hayatta kalmaya çalıştığımız, yıllarca sürecektir bir savaş oldu. Pritkin'i yakalamak da zordu çünkü ne zaman zorlanmadı ki? Sonra o Viktorya dönemi Pythia'sı Gertie ortaya çıktı, etrafa saçılan büyü'nün etkisiyle beni kendi zamanıma ve feylere geri gönderdi.

Görünüşe göre küçük kavgaları devam ediyordu, değil mi? Bu hiç hoş değildi, çünkü istedikleri personel tam da *benim* istediğim adamdaydı. Çünkü Pritkin gitmeden önce onu kapmıştı.

Rosier bir duman bulutunun ardından bana baktı. "Bu çağda her zaman bir savaş vardı. Ama şu anda her şeyin biraz durgun olması gerekiyordu. Pax Arthuriana, eğer isterseniz-"

"O zaman neden-"

"Sadece bilmediğimi söyledim. Senin medyum olman gerekiyordu."

"Durugörü! Ben zihin okumam."

"Aynen öyle." Bana bir duman halkası üfledi.

Londra'daki kısa ateşkesimiz sona ermiş gibi görünüyordu, ki bu benim için sorun değildi. Ama başka bir şey değildi. "Peki mahkemeye nasıl gideceğiz? *Her yerdeler*-"

"Her yerde değil," diye itiraz etti. "Sadece yollarda. Ki bu çağda bunlardan çok fazla yok, bu da darboğazlara yol açıyor."

"Geçen sefer bir ruhla bile karşılaşmadık!"

"Geçen sefer mahkemeye bu kadar yakın değildik. Ama burası ana yol ve daha fazla trafik var. Yine de olacağından daha az kötü. Hâlâ kilometrelerce uzaktayız."

Evet, Gertie sağ olsun, diye düşündüm acımasızca. Büyüyü, özellikle de Pythian türünü çok iyi biliyordu, bu yüzden doğrudan şehre gitmek iyi bir fikir değildi. Onun yerine, gerçek hedefimiz konusunda kafasını karıştırmayı umarak, son yolculuğumuzdan kalan yanmış bir değirmenin ortasına geçtik. Sonra da o gelmeden önce yerimizi ayırttık. Ama bir ormandan geçerken ya da yolda her beş dakikada bir insanlardan kaçmak için durmak zorunda kaldığınızda zaman kazanmak zordu ve bire on, peşimizdeydi.

"Eğer feyler bizi yavaşlatıyorsa, aynı şey onun için de geçerli," diye hatırlattı Rosier.

"Evet, ama burada bulunma izni var. İsteddiği tüm sihri kullanabilir!"

Son seferinde diğer iki Pythias'la birlikte olduğundan bahsetmiyorum bile: kendi akıl hocası, Lydia adında yaşlı bir kadın ve süslü altın cüppeleri ve özenli lake bukleleriyle Bizans prensesine benzeyen bir şey. Garip görünümlü bir gruptu ama güçlüydüler. Benden daha güçlü.

Sırt çantasını çekiştirmeye başladım.

"Ne istiyorsunuz?" Rosier talep etti.

"Kantin- Aman Tanrım!" Yan taraftan çıkarmıştım ama aniden bıraktım.

"Ne?"

"Üzerine sızmışsın!"

Ağacın gövdesine yaslandım, gözlerimi kapattım ve bir dakika boyunca sadece nefes aldım. Daha kötüsü de olabilirdi, dedim kendime. Biz *buradaydık*. Bu adamlar geçtikten sonra tekrar yola koyulacak ve sabaha mahkemede olacaktık. Pritkin'in asa hakkında ne öğrendiğini ve benim zamanımda nerede olabileceğini öğrenecektim. Ve sonra, lanetli ruh ortaya çıkar çıkmaz, buradan gitmiş olacaktık. Dışarı ve geri ve her şey sadece ... iyi, mükemmel değil, her şey göz önüne alındığında, ama çok daha iyi olacak.

Tanrım, çok fazla!

Bir an sonra omurgamın gevşediğini ve ağacın sert kabuğunda kendine bir yer bulduğunu hissettim. Zemin sürekli Galler havasından dolayı ıslaktı ve hava nefesimi görebileceğim kadar soğuktu

bir şey görebildiğimde. Ama aynı zamanda garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Tüm o ayakların izi, izi, izi, rüzgârın iç çekişi, huzurlu karanlık.

Sümüksü bir elin ağzımı kapatması.

Gözlerimi açtığımda Rosier'in korkunç proto yüzünün bana baktığını gördüm, genellikle yeşil olan gözleri süt gibiydi, burun delikleri parlıyordu- "Mmphh!"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye tısladı ve bir saniye sonra nedenini anladım.

Çünkü kukuletalı bir fey orada, bir düzine metre ötede durmuş, elinde parlayan bir tür küre tutuyordu. Küre bir beyzbol topundan biraz daha büyüktü ve hareket ettiğinde sıvı gibi akıyordu. Arkasında bir dal çatırdadığında bunu yaptı ve ay ışığında koyu renk saçları parıldayan başka bir fey ile karşılaşmak için döndü.

İkinci fey hendeğe çömelip kendi avuç dolusu suyunu getirdiğinde ışığın ne olduğunu anladım. Tıpkı uzayda olduğu gibi birbirine yapışmış, içinden parlıyormuş gibi görünen, ağaçların arasından süzülen ışınları yakalayıp güçlendiren titrek bir küre oluşturmuştu. İkiz küreler bize doğru gölgeler fırlatırken zihinsel olarak küfrederek, onları bir el fenerine yaklaştırdığımı fark ettim.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu ikinci fey. Bu çağa bir önceki ziyaretimde öğrendiğim büyü hâlâ benim için çeviri yapıyordu ama dudaklarının kelimelerle senkronize olmadan hareket ettiğini görmek tuhaf görünüyordu. Yanlış giden bir video gibi.

"Koku," dedi ilk fey. "Tuhaf bir koku. Bilmiyorum."

Bir an nefes almak için durakladılar, tuhaf bir şekilde havayı koklayan bir çift vampir gibi görünüyorlardı. Ve gözlerim Rosier'in hâlâ yanmakta olan sigarasına odaklandı, yere düşürmüş olmalıydı. Ta ki perdeli ayak parmakları onu çamurun içinde ezene kadar.

"Senin burnun benimkinden daha iyi," dedi diğer fey, küresini sallayarak. Rosier ve benim ağaç gövdesinin içine tırmanmaya çalışmamıza neden oldu. Neyse ki, hiç kesilmemiş yapraklar alçakta asılı duruyor ve koyu bir gölge oluşturunuyordu.

Hareket etmedik, nefes almadık; sanırım kalbim bile durmuş olabilir.

Ta ki ilk fey gülümseyene kadar, karanlıkta kısa bir beyaz parıltı. "Her zaman öyleydi," dedi ve ikisi de karanlığın bir parçası gibi eriyip gittiler.

Gece.

Rosier beni bırakmadığı için kusmayı düşündüm.

"Bekle," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki rüzgârın iç çekişi bile olabilirdi.

Ama değildi. Sanki ağaç dallarının hemen ötesinde hareket eden, sadece sisli yağmur aniden kaybolduğu için görülebilen başka bir gölge değildi. İnsan şeklindeki bir boşlukta.

Sakince karar verdim, kusmayacaktım. Bayılacaktım. Havasızlıktan ve sinir sistemimin artık yettiğini hissetmesinden. Artık bu boku yapamazdı.

Ama sonra o piç de geldiği gibi sessizce çekip gitti ve ben de usulca çamurun içine düştüm.

Birliğin geri kalanı geçip giderken orada öylece durdu, sessizce nefes almaya çalıştı.

Karar verdim, beni rahatsız ediyordu. Bütün bunlar. Sadece öyleydi.

Sadece kulağa saçma gelen on beş yüzyılı değil, her şeyi değiştiriyordum. Belki de Caleb haklıydı diye düşündüm: Bir tatile ihtiyacım vardı. Güneşli bir yere. Kumsalı olan bir yere. Sürekli çamur yerine sıcak kum, daha fazla ağaç kökü yerine yumuşak bir şezlong ve ateşli bir adam-

"Hangisi?" diye sordu biri. "Ne?"

Rosier bana "Ben bir şey söylemedim," diye bilgi verdi.

Sırt üstü yattığımı ve yüzümü nemli bir havluya benzeyen bir şeyle sildiğini hayal meyal fark ettim.

Belki de nemli bir havlu olduğu içindir.

"Nereden aldın bunu?" Sersemlemiş bir halde sordum.

"Paketten çık. Kıpırdamadan uzan," diye ekledi oturmak için mücadele etmeye başladığımda

Yukarı.

"Neden? Gitmişler." Ayak sesleri bile kaybolmuştu.

Ben ağarmakla meşgulken. "Güldür beni."

Onunla dalga geçtim. Kendimi pek iyi hissetmiyordum.

Bir süre sonra, "Gitmemiz gerekiyor," diye işaret ettim.

"Bir süre sonra. Önce iyice uzaklaşsınlar."

Aslında bu kulağa iyi bir plan gibi geliyordu. Çamura uzandım ve yukarıdaki karanlık, ıslak gölgelikten görünen yıldız girdabına baktım. Ve iğrenç arkadaşım beni temizlerken bekledim. Ya da beni temizlediği kadar

Galler'de hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeydi. Fey'in saçları bile damlıyordu. . . .

"Pritkin'in elementinin su olmasının bir sebebi var mı?" Rüzgâr yüzüme biraz savurduktan sonra sordum.

"Sessizce yatmanız fiziksel olarak imkânsız mı?" Rosier sordu. "Dalga geç benimle."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra aniden tekrar kapattı. "Şey, tabii ki."

"Peki bu ne olabilir?"

"Sana zaten söyledim, o yarı fey-"

"Hangi yarı?"

"Sekizde bir, eğer bilmek istiyorsan." "*Sekizde* bir mi?"

"Evet. Annesi çeyrek, büyükannesi yarım, büyük büyükannesi ise-"

"O biliyor mu?" Pritkin her zaman fey kanı çok azmış gibi davranırdı.

"Hiçbir fikrim yok."

"Onun hakkında konuşmadınız mı? Annesinden yani?" "Hayır. O ölmüştü. Ne anlamı vardı ki?"

"*Annesi* olduğunu mu?"

Rosier sanki tuhaf davranan benmişim gibi kaşlarını çattı. "O da yarı feydi ve zaten yaratıklara yeterince düşküncü. Tıpkı onun gibi, sürekli onlardan bahsediyordu-"

"Annesi hep onlardan mı bahsediyordu?" Bir dirseğimin üzerinde ayağa kalkmaya çalıştım ama Rosier sinirli *bir tchaa* sesiyle beni geri itti. "O zaman orada yaşamıyordu. Faerie'de."

"Tabii ki orada yaşamıyordu! Bu durumda onunla nasıl tanışabilirdim ki?"

"O zaman nerede yaşıyordu? Kimdi o?"

Kaşlarını biraz daha çattı ama beni şaşırtarak cevap verdi. "Bunu zaten biliyorsun."

"Bilmiyorum. Pritkin bu konuda konuşmaz." "Ama mutlaka hikayeleri okumuşsundur." "Hikayeleri mi?"

"*Le Morte d'Arthur, Historia Regum Britanniae*, Chrétien de Troyes ve diğerleri. Yarısını yanlış anladım, yazarlar daha çok iyi bir

gerçeklerden daha masalsı. Camelot." Homurdandı. "Bu isim on üç yüzlü yıllara kadar var olmamışken-"

"Rosier."

"-ki Yuvarlak Masa hakkındaki tüm o saçmalıkları o zaman yazdılar. Ha! Romalıların tiyatrosunun olduğu bir *araziydi*. Arthur orayı soylularıyla 'tartışmak' için kullanırdı, ki bu tartışmalar genellikle bağırış çağırışa dönüşürdü, bu yüzden sanırım akustik işe yaradı."

"Rosier."

"-ve kase konusuna hiç girmeyeyim bile, ne saçmalık-" "Rosier!" Bana baktı. "Hangi kısmı *doğru* yapmışlar?"

Gözlerini kırptırdı. "Aslında şaşırtıcı bir miktar, masalların yüzlerce yıl boyunca sözlü olarak aktarıldığını düşünürsek-" Yüz ifademi gördü ve durdu. "Arthur, bir tanesi için. Aşağı yukarı."

Pritkin'in söylediği bir şeyi düşünerek, "Adı aslında Arthur değildi," dedim.

"Tabii ki öyleydi. Yani, onlardan biri. O zamanlar insanların her türlü ismi vardı. Roma isimleri, Kelt isimleri, unvanlar, lakaplar... ama çoğu insan ona Arthur derdi. Neden olmasın ki? Büyük bir ayı gibi bir adam olduğu ortaya çıktı."

"Altın ayı," dedim, ismin çevirisini hatırlayarak.

Rosier başını salladı. "Ve sevimli bir oyuncaktan bahsetmiyorlardı. Broadway'deki o saçma *Camelot*'u gördüm ve Arthur'dan yaptıkları o küçük hanım evladını gördüm - saçma! Doğru yaptıkları tek şey saç rengiydi! Gerçek adam bir liderdi: kararlı, acımasız, bir çivi kadar keskin - zina yapan karısı tarafından burnundan tutulup sürüklenen bir aptal değil! Eğer yapacağınız şey buysa onu neden hatırlayasınız ki-"

"Peki ya Pritkin? Efsaneler onu da doğru anlamış mı?" Çünkü benim tanıdığım adama pek uymuyorlardı.

Şey, tamam, bazıları öyleydi. Aşırı büyü, bitmek bilmeyen merak ve kendini beğenmiş huysuzluk yeterince tanıdıktı. Ayrıca tüm o yarı-inkubus-büyücü-Ortaçağ Galler'inde doğmuş-Arthur adında bir krala hizmet etme olayı. Ama diğer şeyler ... bazen tamamen başka bir kişi hakkında okuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Sanki efsanedeki Merlin yıllar içinde sadece isimlerini değil, kişiliklerini de değiştirmişti.

"Sözümü kesmeyi bırak," dedi Rosier bana. "Peki, eğer konuya gelerseniz-"

"Sürekli sorular sorarak beni rahatsız etmeseydin bunu daha hızlı yapardım. Kimse sana bunun kabalık olduğunu söylemedi mi?"

Arkama yaslandım.

"Pekâlâ," dedi Rosier. "Hikaye zamanı."

On Altıncı Bölüm

"Bir zamanlar bir kral vardı," dedi Rosier. "Adı Uther'di."

"Uther mi?" Bu belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Pek sayılmaz. Adı Ambrosius Aurelianus'tu, Romalılaştırılmış bir Kelt için Romalı bir isim, ama kimse ona böyle demezdi. Bu arada Arthur'a da bu isim verilmişti; o da adını yaşlı adamdan almıştı. Her ikisi de Britanya'yı terk etmeden önce Romalıların emrinde süvari subayı olan bir başka Ambrosius'un soyundan geliyordu. Tüm bu Ambrosius'lar tarihçilerin başına bela oldu."

"Rosier."

"Ama Uther, savaş alanında adamlarının ona verdiği isimdi, korkunç ya da korkutucu anlamına geliyordu ve öyle kaldı. Ve uyuyordu. Kendisi için icat ettiği unvandan daha çok: Riothamus, 'tüm Britonların kralı'." Rosier gözlerini devirdi. "Lejyonlar çekildikten sonra Britanya'yı bir arada tutmaya çalışan ayak takımı bir grubun savaş şefi desek daha doğru olur. 'Tebaasının' yarısı her an onunla savaş halindeydi ve diğer yarısı da onu kesinlikle dikkate almıyordu-" Yüzümü görünce durdu.

"Bir zamanlar bir kral vardı," dedi kuru bir sesle. "Adı Uther'di."

"Tamam."

"Oğlu gibi o da büyük bir savaşçıydı. Ancak Arthur'un aksine, daha ince erdemleri takdir etmekten yoksundu, her türlü sosyal nezaketten bahsetmiyorum bile. Köpekler masanın altında, tam onun oturduğu yerde toplanırdı. Onun bir düzine adama yetecek kadar yemek bıraktığını biliyorlardı. Vahşi bir vahşi gibi yer, etrafa saçardı."

"Peki bu konuyla ilgili mi?"

"Evet, aslında. Uther dev gibi bir adamdı, savaş yaraları vardı ve yıpranmıştı. Yüzüne yediği çok sayıda yumruk yüzünden dişleri çarpık ve çatlaaktı. Bir gözünden zar zor görebiliyordu, kıl payı uzanan büyük yara izi gözünü de diğer göz kapağı kadar kötü bir şekilde yukarı çekmişti. Bu durum ona aynı anda hem sinsice bakma hem de sürekli şaşkın görünme imkânı veriyordu,

Kabul etmelisiniz ki oldukça etkileyici. Ve bir de burnunun o büyük karnabaharı vardı-"

"Anladım."

"Bundan şüpheliyim," dedi kuru bir sesle. "Erkekler artık o şekilde yaşamıyor, o şekilde savaşmıyor. Askerler bile öyle değil. Yıllarca kılıçlar ve bıçaklarla göğüs göğüse çarpışmak, zorlu savaşlar ve daha sert kışlar, sürekli stres ve sadece içlerindeki en büyük vahşi olduğun için seni takip eden büyük bir vahşiler grubu ... iz bırakıyor."

"Yani Uther iticiydi."

Rosier güldü. "Evet, tıpkı bir iskeletin ince olması gibi! Bunca yıl sonra bile gördüğüm en çirkin adamlardan biriydi.

Elbette bu durum, masal kitaplarındaki kibar şövalyelere pek benzemeyen adamları için önemli değildi. Yerel hanımlar ayda bir kez kirlerini yıkayıp sadece köşelere tükürmeyi unutmazlarsa mutlu oluyorlardı. Ama Uther yerli bir kız istemiyordu, değil mi?"

"Öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır! Yoksa bir hikayemiz olmazdı, değil mi?"

"Bilmiyorum. Bunu sen anlatıyorsun."

"Deniyorum," dedi sertçe. Çenemi kapattım.

Rosier, "Elbette, yara izleri, dişleri, siğilleri ve her şeyiyle onu kabul edecek pek çok kız vardı," dedi. "Ve bu pazarlıkta kendilerini şanslı sayarlardı. O günün standartlarına göre güçlü ve zengindi. Bu da onunla evlenirseniz muhtemelen Cermen istilacılardan biri tarafından tecavüze uğramayacağınız ve giyecek birden fazla elbiseniz olabileceği anlamına geliyordu. Ama Uther o kızlardan birini istemedi. Farklı koşullar altında, hiç fileto yemediyseniz hamburger isteyebileceğiniz gibi isteyebilirdi-"

"Kadınları sığır etiyle kıyasladığınız için teşekkür ederim. Sanırım başka biriyle tanıştığınızı kastediyorsun."

"*Biri* değil, *bir fey*. Igraine, Nimue'nin kızı, siz insanların Yeşil Fey, efsanelerin ise Gölün Hanımı dediği şeyin kraliçesi."

"Ne? Bekle."

Rosier başını salladı. "*Ben* de öyle dedim. Bekle. Bunu tartışalım. Ama hayır, Uther hiçbir şeyi tartışmak istemiyordu. Uther, Cornwall Prensi Gorlois'in karısını istiyordu -ya da kendine öyle diyordu. O günlerde herkes prens ya da kraldı ve onlara kim hayır diyebilirdi ki? Roma gitmişti ve

Britanya kapanın elinde kalmıştı ve yerel Britanyalılar biraz yardım alana kadar kazanan Saksonlar olacak gibi görünüyordu. Ama Roma'dan değil. Eski efendilerine istila edildiklerini bildiren bir mektup yazmışlardı ve Roma da onlara kulübe katılmalarını söyleyen bir mektup yazmıştı. Roma o sırada Attila ile uğraşıyordu -evet, o Attila- ve yardım edemiyordu, bu yüzden Britonlar yardım edebilecek birine başvurdular."

"Fey."

Başını salladı. "Daha doğrusu Yeşiller, bahsettiğimiz o hoşgörülü İngiliz kadınlarından bazılarına karşılık yardım etmekten çok mutlu oldular. Feylerin nüfuslarıyla ilgili her zaman bir sorunları vardı ve Yeşillerin Karanlık'a bu kadar yakın yaşaması ve çoğu zaman onlarla savaş halinde olması da bunu ikiye katlıyordu. Savaşlarda insanlar ölür ve yerlerine yenilerinin gelmesi gerekir ve insan kadınlar mükemmel . . . yoldaşlar."

"Gerçek bir karabasan gibi konuştun. Yani yabancı bir ülkede köleleştirildiler."

"Sürekli bir savaş bölgesinde yaşamakla uğraşmak zorunda kalmamış gerçek bir modern kadın gibi konuştunuz. Sizin kölelik olarak gördüğünüz şeyi, onların çoğu açlıktan, şiddetten, hastalıktan ve ölümden kaçış olara k görüyordu....."

Her halükarda, o kadar da yabancı değildi. İnsanlar o zamanlar çok daha özgürce gelip gidiyordu, bariyerin her iki tarafında da yaşıyorlardı. Güzeller güzeli Igraine gibi."

"Güzel mi?"

"Ah evet." Rosier sırtını ağaca yasladı, gözleri anılardan uzaklaşıyordu. "Saçları abanozdan bir nehir, teni kaymaktaşı gibi, gözleri bir kış günü kadar mavi ve iki kat daha soğuk. Annesinin görünüşünü miras almış ama büyüünden çok az şey almış ve bu yüzden yeryüzünde yaşamaya karar vermiş. Evet, savaştan kaçmış, hastalıklı ve daha neler neler." Bir el salladı. "İnsanların aşık olduklarında neler yapabilecekleri inanılmaz."

"Smitten. Uther ile mi demek istiyorsun?"

Bir kahkaha patlattı. "Hayır, Uther ile değil! Cornish prensiyle! Ya da herkesin buna inanmasını istiyordu."

"O zaman neden bana Uther'le ilgili tüm bu şeyleri anlatıyorsun?" "Oraya geliyorum."

"Oh Tanrım."

"Uther mutlu bir evlilik gibi küçük bir şeyin yoluna çıkmasına izin verecek bir adam değildi. Söz konusu kadın sadece güzel değil, aynı zamanda çok iyi bağlantıları olan biriye. Uther Britanyalıları işgalcilere karşı savaşmak için birleştirmeye çalışıyordu ama Cornwall gibi önemsiz

prensler ona sorun ıkariyordu. Kendilerinden biri yerine onun savaşa liderlik etmesi için hiçbir neden görmüyorlardı,

İstese hepsini ezebileceği gerçeğine rağmen. Ama onları ve Saksonları da ezemezdi, bu yüzden bir şeylerin verilmesi gerekiyordu."

"Ve o şey Gorlois'ydi."

Rosier tekrar başını salladı. "O liderdi. Onu öldür, fey ittifakını korumak için karısıyla evlen, 'krallıkları' birleştir ve istilacıları yen. Plan buydu."

"Ve bu süreçte yüksek kral olarak sona erer."

"Neden olmasın ki? Çirkin, kaba saba biri olabilirdi ama akıllı, çirkin, kaba saba biriydi ve savaş alanında çok iyiydi. Önemli olana nasıl konsantre olacağını ve halkını nasıl güvende tutacağını biliyordu."

"Ondan hoşlanmış gibisin."

"Yaptım. Her halükarda ona yardım edecek kadar iyi." "Ona yardım etmek... nasıl?"

Rosier omuz silkti. "Sorun Gorlois değildi, pek sayılmaz. Sadece evlendikten sonra büyüklük kuruntusuna kapılmıştı ve Galler'den gelen vahşi bir adama boyun eğmesi için hiçbir neden görmüyordu. Ama bunu gerektiği yerde destekleyemedi; Uther'i savaşta yenemedi, ki bu normalde onunla başa çıkmayı yeterince kolaylaştırırdı."

"Karısı hariç."

"Evet. Sorun Igraine'di. Gorlois'yı gerçekten sevmiş ya da sevmemiş olabilir; bundan asla emin olamadım. Ama kesinlikle onu manipüle etmenin bu kadar kolay olmasını seviyordu. Bu nedenle de feyler için avantajlı olan ama Britanyalılar için pek de avantajlı olmayan şartlar koymanın ne kadar kolay olduğunu. Gorlois aslında ne isterse yapıyordu ve diğer herkes için de aynı derecede ağır şartlarda ısrar ediyordu, yoksa oyuncaklarını alıp evine gidecekti ve lanet Saksonlarla kendi başlarına savaşabileceklerdi. Evet, evliliğinden gayet memnundu."

"Ama Uther yapmadı."

"Hayır, Uther istemedi. Bu yüzden Gorlois'e savaş açtı ve adam karısını saklaması için sahildeki Tintagel'e gönderdiğinde Uther ondan bir iyilik istedi-"

"Bekle. Bekle. Bekle. Bunu biliyorum." Kafamın içinde yarı unutulmuş bir anı dolaşıyordu, bir zamanlar duyduğum ya da belki okuduğum bir şey. Hatırlanacak kadar şok edici bir şey.

Aniden doğrudum. "O *sendin!* Ona sen yardım ettin-"

"Öyle dedim, değil mi?"

"Kaleye gizlice girmesine yardım ettin-"

"O zamanlar bir kale değildi ve biz de gizlice girmedik. Gizlenmek için bir neden yoktu."

"-ve Gorlois gibi davran!"

"Emrys illüzyon yeteneğini benden alıyor," diye kabul etti

Rosier. "Ona yardım ettin... *Igraine'e tecavüz etmesine* yardım ettin."

Ve her şeye rağmen, Rosier'in iblis lordu statüsüne rağmen, hala şoktaydım. Ve dehşete düşmüştüm. Sesime yansımış olmalı çünkü bana kaşlarını çatı.

"Evet, her şey çok basit, değil mi? Her gün kendi hayatınız ve halkınızın hayatı için savaşmadığınız zaman her şey çok basit..."

"Uther hayatı için savaşmıyordu! Daha iyi bir pozisyon için savaşıyordu-"

"*Hayatı* için savaşıyordu!"

Rosier ayağa kalkmaya çalıştı ama ayağa kalkma süreci hâlâ devam ediyordu. Böylece kendini çamurun içinde proto poposunun üzerinde buldu ve bana ters ters baktı. Başka bir zaman komik olabilirdi ama şu anda onu yumruklamamak için mücadele etmem gerekiyordu.

"Feylerin korudukları insanları umursadıklarını mı sanıyorsun?" diye sordu. "Yapabileceklerinin en azını yaptılar.

-Sınırları tutmaya yetecek kadar, ama işgalcileri kovmaya yetmeyecek kadar, ki bu da yardımlarının nedenini ortadan kaldırırdı, değil mi? Ülkenin hiç bitmeyen bir savaş halinde olmasından son derece memnundular, ama Uther bir savaş adamı olabilirdi, ama barışı o soğuk fey'den çok daha fazla istiyordu, arzuluyordu-"

"Sakın söyleme. Sakın söyleme-"

"-Kimseyi sevdiğinden şüphe ettiğim bir kaltak. Yaptığı şeyi onaylamıyordum-"

"Eminim! Bir karabasan onaylamaz!"

"Öyle küçümseyerek söylüyor ki! Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor-" "Yeterince biliyorum!"

"*Hiçbir şey* bilmiyorsun! Benim halkım tecavüz etmez!" "Hayır, sadece hileler kullanıyorlar, karabasan güçleri gibi-"

"*Geliştirmek için, üstesinden gelmek için değil. Zekamızla, güzelliğimizle, lanet olası cazibemizle gurur duyuyoruz! Hileye ihtiyacımız yok!*"

"Yine de Uther'e yardım ettin."

Rosier ilk kez biraz rahatsız görünüyordu ama sesi meydan okur gibiydi. "Tek yol bu gibi görünüyordu. O gece savaş tüm şiddetiyle devam ediyordu ve Uther adamlarına ne pahasına olursa olsun Gorlois'i ortadan kaldırmaları talimatını vermişti. Prens destekçilerinin savaş başlar başlamaz kaçacaklarını biliyordu.

liderlerinin öldüğünü duymuşlardı. Ama bu, o akşam Igraine'e, o da duymadan önce ulaşması gerektiği anlamına geliyordu. Aksi takdirde, Igraine kaçıp manipüle edilmesi kolay başka biriyle evlenebilir ve Uther başladığı yere geri dönebilirdi. Bana geldi ve yardım için yalvardı."

"Ve sen de ona verdin."

Rosier bana öfkeyle baktı. "Eğer yapmasaydım, daha birçok kadın Igraine ile aynı kaderi paylaşacaktı. Bu hikâyede siyah ya da beyaz diye bir şey yok kızım. Bunu aramayı bırak!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani Gorlois'in evliliğinden bu yana feyler yardımları için giderek daha fazla haraç talep ediyorlardı. Eski kotayı doldurmak nispeten kolaydı; dediğim gibi, Faerie'yi şiddetten, yokluktan ve belirsizlikten bir kaçış olarak görenler her zaman vardı. Köle olabilirlerdi ama karınları tok, güven içinde uyuyan köleler olacaktı ve o günlerde pek çok kişi için bu cennet gibi görünüyordu. Ama sonra ..."

"Sonrasında mı?"

"Her yıl daha da kötüleşti. Savaş patlak verdiğinde anneler kız bebeklerini saklıyor, ölü doğduklarına yemin ediyorlardı. Kız kaçırma olayları çok yaygındı ve kızlar silahlı muhafızlar altında dolaşmaya zorlanıyordu. Komşu klanlar arasında sürekli savaşlar patlak veriyordu, sırf azalan yerel kız arzı yerine feylere verilebilecek esirler almak için-"

"Tanrım."

Başını salladı. "Ve insanlar Saksonlar en azından kadınlarından bazılarını ellerinde tutmalarına izin verebilecekken neden Uther için savaşmaları gerektiğini sormaya başlamışlardı. Bir şeylerin olması gerekiyordu."

"Ama ... ama feylerin neden bu *kadar çok kadına* ihtiyacı vardı?"

"Bunun Karanlık ile olan sınır savaşları yüzünden olduğunu iddia ettiler ama Svarestri ile olan gerginliğin daha endişe verici olduğundan şüpheleniyorum. Bir de köle tacirlerinin Mavi Fey'le kurduğu kârlı ticaret vardı ki günümüzde bu işe karışmadıklarını iddia etseler de geçmişte çok sayıda verimli insan köle satın almışlardı."

"Ama bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceklerini bilmeleri gerekirdi," diye itiraz ettim. "Er ya da geç, feyden çok insan olacaktı!"

Rosier başını salladı. "Yaygın uygulama, gerçek çocuklarınızı, yani adınızı ve soyunuzu devam ettirecek olanları doğuracak saf fey soyundan bir eşe sahip olmaktır. Ve yarı ırklarınızı doğuracak insan cariyeler, yönetebildiğiniz kadar çok. Bunlardan daha güçlü olanları

Babalarının sihrinin çoğunu miras alan bu insanlar, sınır muhafızları ve savaşlarda top yemi olarak kullanıldıkları Faerie'de tutuldular. İstisnalar olsa da hayatları acımasız ve kısa olma eğilimindeydi.

Örneğin Igraine."

"Ama o dünyaya gitti."

"Evet, annesinin elçisi olarak. Köle ticaretini yürütmek onun değerini kanıtlama yoluydu. Bir çeşit anlaşma olduğunu varsayıyorum: İnsanları etkili bir şekilde yönet ve Gorlois öldüğünde yanımdaki yerini almak için geri dön." Omuz silkti.

"Peki o yaptı mı?"

"Hayır. Nimue'nin yarı insan kızına bir şey vermeyi planladığından şüpheliyim; çok fazla emsal oluşturdu. Ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Igraine annesinin güzelliğini miras almıştı ama ömrünü değil. Yetmiş yaşına bir yıl kala öldü."

"Peki ya diğerleri?" Ben sordum. "Büyüyü alamayan çocuklar mı?"

Rosier kaşlarını kaldırdı. "Changeling efsanelerinin nereden geldiğini sanıyorsun? Bu, bir fey çocuğunu bir insan çocuğunun yerine koymak değil, reddedilenleri hayatlarını ellerinden geldiğince iyi yaşamaları için dünyaya geri bırakmaktır. İçlerinden daha insani olanlar muhtemelen bunu yeterince iyi yaptı, ama geri kalanlar "

Pritkin'in anlattığı bir hikâyeyi hatırlayarak, "Yerel halk onlara canavar gibi davranıyordu," dedim.

Başını salladı. "Ve böylece, bazıları kendilerine zulmedenlere ölümcül şekillerde saldıran bu 'canavarların' akınını durdurmak için sürekli baskı altında olan Uther'in başını bir kez daha ağrıttı."

"Onları suçlayabilir misin?"

"Olmayabilir. Ama kimi öldürdükleri konusunda her zaman seçici davranmadılar. Kısacası, her şey büyük bir karmaşaydı ve Gorlois iktidarda kaldığı sürece de değişecek gibi görünmüyordu. Bu nedenle Uther ona taht için meydan okudu, teke tek dövüşle yargılanacaktı. Gorlois'in herkesin önünde geri adım atmayacak kadar gururlu olduğunu bildiğinden, meydan okumayı açık bir mahkemede yaptı. Ama düellodan bir gece önce kaleden kaçıp Uther'in peşine düştüğünde onu pusuya düşürmek için değil. Kan döküldükten sonra savaşın kaçınmanın bir yolu yoktu."

"Ve Uther çok fazla uğraşmadı," diye tahmin ettim.

"Tam tersine. İsteddiği son şey bir iç savaşı. Bu yüzden en başta o lanet adama meydan okudu. Gorlois'in güçlerinin

Saksonları yenmesine yardım etmek için. Bu savaştaki her ölüm onun için bir kayıptı, diğer taraftakiler için bile ve kendi ordusunu yok etmeden önce savaşı kısa kesmek için çaresizdi."

"Yani geçici bir çözüm bulmasına yardım ettiniz."

"Igraine fey ittifakının anahtarıydı. O olmadan, anlaşmanın yeniden müzakere edilmesi gerekecekti, muhtemelen eskisinden daha kötü şartlarda.

Binlerce kişi acı çekecekti. Ama Uther'le evlendiğinde, o Gorlois değildi. Ve kolayca manipüle edilemezdi."

"Ama neden *tecavüzcüsüyle* evlensin ki?"

Rosier omuz silkti. "Onursuzluktan kaçınmak için. Uther'in halkı için olduğu kadar kendi halkı için de yararlı olan ittifakı sürdürmek için. Ve Uther'in hayatını cehenneme çevirmek için, ki bunu daha sonra fazlasıyla yaptığını da eklemeliyim."

Güzel, diye düşündüm. Sonra belki diye düşündüm. Sonra da ne düşüneceğimi bilmediğime karar verdim. Igraine bir kurbandı ama aynı zamanda binlerce hayatı mahveden bir ticareti yöneten bir zalimdi. Ama Uther de suçsuz değildi. Korkunç bir duruma düşmüştü ama aynı zamanda korkunç bir şey de yapmıştı.

Rosier'in haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Hikayeler işi kolaylaştırıyordu: işte iyi adamlar, işte kötü adamlar. Bu grubu destekle, diğerinden nefret et. Ama gerçek çok daha karmaşıktı.

"Peki tüm bunlardan ne elde ettiniz?" diye sordum. Çünkü Rosier'i tanıyordum. Uther'e gerçekten sempati duymuş olabilirdi ama bundan çıkar sağlamanın bir yolunu bulmaması da mümkün değildi.

Bunu inkâr etmeye bile çalışmadı. "Uther'in topraklarında olduğu kadar ben de kendi topraklarımda barış ve istikrarı arzuluyordum ama tek başıma bu imkânsızdı. Elime güç geçer geçmez halkımı savunmak, soyluları hizada tutmak, lanet olası yüksek konseyle kavga etmek gibi binlerce şey için harcadım. Babamın böyle bir kaygısı yoktu, çünkü aileyi güçlü tutmak için güç biriktirmek üzere birlikte çalışan ikimiz vardık. Kraliyet soyundan başka bir karabasanla ben de aynısını yapabilirdim. Sürekli dağılmanın eşiğinde olan bir ev yerine, yeniden güçlü, saygı duyulan, hatta korkulan bir ev olabilirdik. Uther'e birbirimize yardım edebileceğimizi söyledim-"

"Nasıl?" Sözümlü kestim, çünkü Rosier en sevdiği konuda saatlerce konuşabilirdi.

"Kendi türümden bir çocuk sahibi olma çabalarım boşa çıktı. Doğum oranımız o kadar düşük ki, bir çocuk doğurmak için bin yıl geçmesi gerekebilirdi - tabii eğer doğurduysam. Dünyaya bir insan anne aramaya geldim, çünkü onların doğurganlığı efsanevidir. Ama çocuklarım çok güçlüydü.

Kadınları doğum yapamadan boğdu. Ben de güçlerinin işe yarayacağını umarak feyleri denedim. Ama asla hamile kalamıyorlar! Sonunda ikisi arasında bir melezin, doğurganlığa yardımcı olması için yarı insan ve dayanıklılık için yarı fey, mükemmel bir kombinasyon olabileceğini fark ettim-"

"Demek buraya damızlık bir kısrak aramaya geldin." "Ve bir tane buldum. Mükemmel olanı buldum."

Gözlerimi kısıtım. "Igraine?"

"Hayır, Igraine değil! *Hiç* okur musunuz?" "Kim o zaman?"

"Tüm efsaneler Merlin'in büyük aşkının kim olduğunu söyler?"

"Merlin mi? Ama sen- Bekle. *Bekle*. Merlin, Uther'e Tintagel Kalesi. O illüzyonu yapan Merlin'di. Hikayelerin hepsi öyle diyor, ama Pritkin o zaman doğmamıştı bile-"

"Hayır, ama Myrddin o zamanlar kullandığım isimdi, daha sonra Latinceleştirildi-"

"Bu yüzden tüm efsaneler onun geriye doğru yaşlandığını söylüyor!" Ona bakakaldım. "Sizden *iki tane* vardı!"

"Tabii ki vardı." Rosier'in sesi sanki bunun çok açık olması gerekiyormuş gibi çıkıyordu. "Hikayeler karıştı çünkü ona kendi adımı verdim. O zamanlar annesine çok kızgındım, onun seçtiği ismi kullanamazdım ve-"

"Siz de birbirinize benziyorsunuz," dedim her şey yerli yerine oturduğunda. Rosier kendini beğenmiş bir ifadeyle,

"Yakışıklılığını benden almış," dedi.

"Gerçi o zamanlar onları biraz saklıyordum, şehvetli bir rakipten çok değerli bir danışman gibi görünmek için-"

"*Kimin* rakibi? Rosier, Uther sana kimin için söz verdi?" Bana alaycı bir ifadeyle baktı. "Sence kim? Kimin içinde Arthur efsanelerinde *le fey* ismine sahip olan tek kişi kimdir?"

On Yedinci Bölüm

"*Morgana?*"

"Igraine'in Gorlois'dan olan kızı," diye onayladı Rosier. "Üç çocukları vardı ama annesinin yeteneklerini miras alan tek kişi oydu, bu yüzden bu lakabı aldı."

"Ama . . . *Morgana?*"

"Morgaine, aslında. Adı daha sonra Latinceleştirildi-" "Ama o ... o bir tür kötü büyücüydü! Yoksa Efsaneler bunu da mı yanlış anladı?"

"Hayır, orada oldukça yerindeydiler."

"Ama sen . . . ama o ... ve *Pritkin*-"

"Annenin kim olduğunu düşünürsek, taş atmanın-"

"*Morgana?*"

"Böyle söylemeyi bırak. O zaman mantıklı gelmişti."

"Nasıl? Kötü bir fey büyücüsüyle evlenmek-" "Çeyrek fey. Ve aslında hiç evlenemedik-" "Bunu duymak istemiyorum."

"Annesi gibi sevimliydi," dedi beni görmezden gelerek. "Sadece daha az soğuk, daha az mesafeli. En azından diğer herkesle. Bana pek düşkün görünmüyordu-"

"Hayal et!"

"Bu bir sorundu, çünkü ben Uther değildim ve tecavüz etmedim-"

"Elbette etmedim."

"Öyle olsaydı, neden onu tanımak için onca zaman harcadım?" diye sordu. "Neden ona büyü öğrettin?"

"Ona sen mi öğrettin?"

"Başka kim olabilir ki? Genetik tuhaf bir şeydir ve annesinden biraz daha güçlü olmuştu. Doğal olarak bu onu diğer akrabalarını ve onların sihirlerini merak etmeye itti ama Igraine ona öğretilmesine asla izin vermedi. Kızının bu yeteneğe sahip olması halinde Faerie'ye kaçacağından korkuyordu ve onun dünyada kalmasını istiyordu."

"Ama Morgaine'in başka fikirleri vardı."

Başını salladı. "Sonunda onu bu şekilde kazandım. Baştan çıkarma tekniği olarak ona büyü öğretmeyi kabul ettim. Bir bakıma işe yaradı."

"Ne şekilde? Ya işe yarar ya da yaramaz."

"Ah, genç olmak. Hayır. Ya işe yarar ya da kendi büyülerinden birini kullanarak seni bir ağaca hapseder, sonra da Faerie'yi keşfetmeye gider. Neyse ki o sırada zaten Emrys'e hamileydi ve bunu fark ettiğinde, dünyada doğum yapmak ve çocuğu bana vermek için geri döndü."

"Ve onu bir tür ucube olduğunu düşünen birkaç gardiyanın yanına koydunuz!"

"Sana kim söyledi- Ah, boş ver." Rosier kaşlarını çattı. "Peki, ne yapmamı bekliyordun? Onu yanımda geri götüremezdim, değil mi? Ya benim gücümü almamış olsaydı? İblis diyarlarında büyüdüktan sonra dünyaya nasıl uyum sağlayacaktı? Orada *büyüyeceğinden* değil. O lanet mahkeme - sonunda onu benimle geri getirdiğimde ona saldırdılar, biliyor muydun? Neredeyse onu öldürüyorlardı ve bu yetişkin olup kendini savunabilecek duruma geldikten sonraydı. Bir çocuğa neler yapabileceklerini hayal edebiliyor musun?"

"Yani onu dünyada bıraktın."

"En iyi yol bu gibi görünüyordu. Onu bir süreliğine bir çiftçi ailesinin yanına verdim, sonra biraz deneyim kazanması için büyüdüğünde Taliesin'in yanına gitmesini ayarladım. Ozan, yarı fey, biraz teched." Rosier başının yan tarafına vurdu. "Ama genel olarak iyi bir türdü. Her yerde dolaşırdı.

Emrys'in bu diyarda bir domuz ahırından daha fazlasını görmesinin benim diyarıma geçişte yardımcı olacağını düşündüm."

"Ayarlanmış mı? O zaman onu ziyaret etmediniz." Bu bir soru değildi. Bu zaman dilimindeki Pritkin'le geçenlerde çocukluğu hakkında konuşmuşuk ve babasından bir kez bile bahsetmemişti.

Ondan hiç bahsetmemişti.

Rosier, "En iyi yol bu gibi görünüyordu," diye tekrarladı.

"Neden?" Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Çünkü senin yeteneklerini almazsa, senin için işe yaramaz mı olacaktı? Ve sen de onu terk ederdin, tüm o fey babalarının istenmeyen çocuklarına yaptığı gibi-"

"Saçmalama! Ona ben bakardım-"

"Fiziksel olarak. Ama kim olduğunu, *ne* olduğunu asla bilemezdi-"

Rosier şaşkın görünüyordu. "Eğer benim gücümü miras almasaydı, ne olurdu?"

"Oğlun!"

Kahretsin, tam Rosier'in bazı kurtarıcı nitelikleri olabileceğini düşünmeye başlamıştım ki, böyle bir şey yaptı. Yalan da söylemiyordu; yüzünden okunuyordu. Gücsüz bir çocuğu dünyada tek başına, varlığına dair hiçbir açıklama yapmadan ya da daha fazla temas kurmadan bırakabilirdi. Onu bir kenara atıp bir sonraki deneye geçecekti ve Tanrı biliyordu ki Pritkin öyle yapsaydı daha iyi olurdu! Ama sorgulayarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Kim olduğunuza ve nereden geldiğinize dair her türlü ipucunu araştırmak. Her zaman merak etmek - neye benziyorlardı?

Seni hiç sevmişler miydi? Onlar- Kahretsin!

"Onu mezarını görmeye bile götürdünüz mü?" Bir süre sonra sordum.

"Kimin?"

"Morgana'nın. Morgaine'in."

"Ne?"

"Annesinin *mezarı*. Onu almak için geri döndüğünde, sen-" Sözümü kestim. Çünkü Rosier aniden bomboş görünüyordu. Son derece boş. Vegas kumarbazlarının ve gizli vampirlerin kullandığı türden bir boşluktu bu; ticareti duygu olan birinin yüzünde biraz tuhaftı. "Yapmadın, değil mi?"

"Yapamadım."

"Neden olmasın?"

"Mezarı yeryüzünde değil."

"Nerede o zaman?"

"Sanırım Faerie'de."

"*Sanıyor* musun? Onu gömmediniz mi?"

Rosier bir ifade buldu. Huysuz bir ifadeydi. "Hayır."

"Kim yaptı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir *fikrin* yok mu? Sana bu harika hediye, yüzyıllardır istediğin oğlunu verdi ve o öldüğünde sen hiç-"

Sözümü kestim.

"O... öldü, değil mi?" Yavaşça sordum.

"Tabii ki öldü."

"Cesedi gördün mü?"

"Tam olarak değil."

"Ne demek tam olarak değil? Pritkin'e annesinin öldüğünü söylediniz."

"Öyle."

"Onu görmediysen bunu nereden biliyorsun?"

"Bana neredeyse kesin olarak-" "Sana söylendi mi? Kim tarafından?"

"Nimue tarafından, bilmen gerekiyorsa. Bir grup fey ile ortaya çıktı. Onunla konuşmama bile izin vermedi. Onu aceleyle Faerie'de ölüme göndermeleri gerektiğini, ruhunun orada emilip yeniden doğabileceğini söylediler - ya da tuhaf dinleri her neyse, bilmiyorum."

"Hayır, *bilmiyorsun*," dedim sessizce öfkelenerek. "Ama sen ona onun öldü."

"Çünkü öyle."

"Çünkü onu yanında istedin! Faerie'de onun için hiçbir şey olmadığını düşünmesini sağladın!"

"Yok!" "Annesi-"

"Öldü. Ve eğer ölmediyse, sevgili oğlunu görmek için asla geri dönmedi, değil mi?" Rosier kinle sordu. "O daha iyi-"

"Buna karar vermek sana düşmez! Anlamıyorum-"

Herhangi bir şey, çünkü her şey aniden karardı.

"Yakaladım onu!" dedi garip bir ses, tam da arkamdan güçlü kollar beni sararken. Etrafıma bakındım, birinin az önce başıma bir çanta geçirdiği gerçeğini işliyordum.

"Ve bakın bende ne var," dedi bir başka ses, kahkahalar arasında. "Oh, ho, *evet*. Bize *ödeme yapılmak* üzere."

"Bekle biraz. Önce ona bir bakalım." Çanta ya da her neyse, aniden yukarı çekildi ve sırttan bir fey bana baktı. Bir mavi ve bir siyah gözüyle bir an yüzümü inceledi ve sırtışı genişledi. "Evet, iş görür. Oldukça iyi olacak." Başını kaldırıp arkadaşına baktı. "Sana bir koku aldığımı söylemiştim."

Ve sonra dünya göz kırptı.

* * *

Bir adamın uzun adımlarının temposuyla, birinin omzuna bastırılmış ağrıyan bir midenin sızısıyla ve yünlerin arasından görülen titrek bir meşalenin ışığıyla uyandım. Ve ürkütücü *trampet, trampet, trampet*

Beynimin daha önce gördüğüm orduyu tanıması biraz zaman aldı. Şu anda etrafımızı sarmış gibi ses çıkaran ordu.

"Bu da ne?" diye sordu biri ve aracım aniden durdu. "Kaçak. Önceki saldırıdan."

Çanta yukarı çekildi ve başka bir fey içeri baktı. Kaskına ve soğuk yakışıklı yüzündeki duygusuzluğa bakılırsa bir askerdı. En azından gözlerime bir meşale tutuşturulmadan önce görebildiğim kadarıyla.

Ama sanırım çok büyük bir tehdit gibi görünmüyordum, çünkü inceleme uzun sürmedi. "Pekâlâ. Bunu geçirelim."

Tekrar hareket etmeye başladık, ama fey gözlerimi kapatmayı ihmal etmişti ve bana arkamızdan yaklaşan, sıkı bir düzende eşit derecede vurduğumduymaz bir grup yüzün görüntüsünü verdi. Ve az önce içinden geçtiğimiz, aceleyle kesilmiş ağaçlardan oluşan bir tür kontrol noktası gibi görünen şeyi. Ve beni dinlenmem için biraz uzağa bırakan esirimi.

Bu sayede ona ilk kez iyice bakabildim ve ne güzel bir manzaraydı. Bir tarafı abanoz karası, diğer tarafı gümüş parlaklığında olan çatallı saçlar, tam ortasından itibaren gözle görülür bir pigmentasyon değişikliği olan bir yüzün etrafına dökülüyordu: yarısı esmer, yarısı süt gibi soluk. Uyumsuz gözlerine uyuyordu ve sanki iki kişi bir araya getirilmiş gibi görünüyordu. Ve ikisi de bana kızgınlıkla bakıyordu.

"Göründüğünden daha ağırsın!"

"O zaman beni taşımayın," diye nefes nefese kaldım. "Yürüyebilirim-"

"Peki ilk fırsatta ağaçların arasına daldınız mı? Hayır." "Söz veriyorum. . . Bunu yapmayacağım-"

"Seni çok uzun süre yere bırakırsam, herkesin ödülü olacağından bahsetmiyorum bile." Etrafındaki birliklere şüpheyile baktı, sonra tekrar bana uzandı.

Elimi uzattım. "Bekle."

"Kargo konuşmaz," diye beni bilgilendirdi. "Emir vermek şöyle dursun." "Ben kargo değilim!"

"Bir kelime daha edersen seni tekrar uyuturum."

"Ama-"

"Ve işte kelime bu."

* * *

İkinci kez gürültüyle uyandım, hem de çok gürültüyle. Torba yine yüzümün üzerindeydi ama ellerim önümde bağlı olduğu için onu yukarı çevirebiliyordum. Bulduğum noktadan daha çok fey'in kaslarla dolu ve onlardan biri için beklediğimden daha biçimli olan kışını görüyordum. Arkamızdaki tencere, tava ve sallanan zincirlerle yüklü seyyar satıcı arabası da gürültünün bir kısmından sorumluydu.

Geri kalanı ise yol boyunca ilerleyen ya da yol kenarında kamp kurmuş insan kalabalığından geliyordu. Köpekler havlıyor, keçiler meliyor, bir grup adam ateşin etrafında kümelenmiş içki şarkıları söylüyor, fey ve insanlardan oluşan bir kalabalık derme çatma bir ringin etrafında iddiaya tutuşuyordu. İki siyah saçlı fey güreşiyordu, gömlekleri çıkarılmıştı, vücutları sadece çamurlu peştamallarla kaplıydı.

En azından içkiyi fazla kaçırmış gibi görünen bir grup şamatacı kadına çok yaklaşıp kadar öyleydiler. Ve zavallı bir adamın kış örtüsünü kapıp, fey şaşkınlıkla etrafına bakarken, iki soluk ayı ateş ışığında parlarken şamatayla güldüler. Bir an için - ta ki rakibi onu çamura atma fırsatını yakalayana kadar.

"Hile! Buna ne diyorsunuz? Hile bu!" diye bağırmaya başladı bir adam, kalabalık gülüp alay ederken ve maçı kazanmış bir boksör gibi kollarını havaya kaldırarak etrafta dolaşmaya başlayan galibe para fırlatırken.

En azından rakibi ayağa fırlayıp suratına yumruğu indirene kadar öyleydi. Sonra da ona maçı kaybettiren kadının arkasından hamle yaptı, kadın ayağa fırladı, hâlâ gülüyordu. Ve koşarak kaçtı, çalınan peştamalı başının üzerinde tutuyor ve bir bayrak gibi sallıyordu.

Öylece bakakaldım.

Şimdiye kadar karşılaştığım Işık Feyleri ... farklıydı. Vahşi ve ölümcül, ama beni öldürmeye çalışan diğer insanların aksine, bu konuda çok fazla telaşlanmamış gibiydiler. Bir Vulcanlı daha fazla duygu, bir robot daha fazla kişilik gösterirdi.

Elbette, deneyimlerim kısa sürmüştü ve disiplinli asker tiplerinden oluşuyordu, ki bunların öyle olmadığını tahmin ediyordum. Aslında, fey olduklarından bile tam olarak emin değildim. Ve bu durum seyircilerin çoğu için de geçerliydi.

Ben insan kafasındaki hafif sivri kulaklara, gamzeleri, çilleri ve parlak gümüş gözleri olan kızıl saçlı bir oğlana, mükemmel biçimli ama insan boyunda bir fey'e ve iğne gibi keskin dişleri olan tatlı yüzlü bir kıza bakarken halkanın etrafındaki kalabalığın içinden geçtik.

vampir dişleri ve içi gece mavisi olan bir ağzı vardı. Safkan gibi görünenler sadece insan gibi görünen bazı tüccarlar ve oraya buraya dağılmış, donuk kalaylı zırhlar giymiş, fey gibi görünen muhafızlardı. Ama geri kalanlar açıkça melezd.

Biraz sonra kampın ortasındaki büyük bir çadırın yanında önüne oturtulduğum adam gibi.

Kahverengi kadife bir tunik ve tozluk giymişti ve küçük bir masada oturmuş, bir kalemle bir tableti çiziyordu. Ellerinin Rosier'inkinden bile daha perdeli olduğu düşünülürken, bu görüldüğünden daha etkileyiciydi. Başını kaldırıp baktı. "Bu nedir?"

"Ödeme."

Adamın iri, oldukça çiçekli yüzü biraz daha kızardı. "On köle kaybediyorsun ve karşılığında bana bir köle mi getiriyorsun?"

"Ah, ama bu özel." "Hep böyle diyorsun!"

"Ama bu sefer doğru." Beni esir alan kişi sırt çantamı yere fırlattı ve Rosier'i toprağın üzerine döktü.

Tüccar etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Odin adına *bu* da ne?" "O benim." Rosier'i yakaladım ve kendime doğru çektim. Sümüksüydü. ve çamurluydu, şimdi de samanla kaplıydı ve yarı saydam kaburgalarının arasından görünen kalbi neredeyse göğsünden dışarı fırlayacaktı. Nedeninden emin değildim, belki adrenalin, belki de henüz tam olarak oluşmamışken yeniden ölmek çok kötü bir şeydi.

Özellikle de tüccar bıçağını çıkardığında, bu durumdan pek de hoşnut görünmüyordu.

"O benim," diye tekrarladım. "Ona ihtiyacım var!"

"Ne için?" Adam tiksiniş görünüyordu, boynunda solungaçları olan bir adam için bu oldukça zengindi.

"Bu onun tanıdığı," dedi tutsağım ve hem benim hem de tüccarın şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Onun neyi?"

Fey sırtarak topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "O bir cadı." Tüccar kaşlarını çatı. "Onlardan zaten çok fazla var."

"Ama cadılar daha değerli-"

"Ve insan kadınlar daha az sorun çıkarıyor! Alıcım gelmeden kaçıyor ve ben de paramı alamıyorum, değil mi?"

"Ama yarın burada olacak. Ve bariz olanı belirtmek gerekirse: güzel yüz, sarı saç, büyü." Fey parmaklarını birbirine sürttü. "Bozuk para."

Tüccar ikna olmuş görünmüyordu.

"Ve büyük memeler," diye ekledi fey, tişörtünü kaldırarak. Ve sanki az önce satış yapmış gibi kendini beğenmiş görünüyordu.

Tüccar, her şeyi biraz düzleştirme eğiliminde olan spor sütyenime ekşi bir şekilde baktı.

Fey'in gözleri onu takip etti ve sanki farklı bir şey bekliyormuş gibi kaşlarını çatı. "Her ne olursa olsun, o kaybettiklerimin en az altısına bedel."

"O kaltakların çalmasına izin verdiklerinden altı tane demek istiyorsun, hem de yarı yarıya değil. İki tane."

"Beş. Diğerlerinin hiçbirisi büyüdü değil."

"Anladığım kadarıyla o da değil!"

"Bu şeye ne diyorsun?" Fey Rosier'i işaret etti.

"O şeye ne diyorsunuz bilmiyorum ama ben o şeyle ilgilenmiyorum. Ben kadınlarla ilgilenirim ve o bir tane değil!"

"Dört o zaman. Ya son teklifimi yaparım ya da başka bir yere giderim. Onu kendim bile satmaya çalışabilirim."

"Sana iyi şanslar. Bu gece öyle bir bolluk var ki, sana vereceğim üç fiyatın yarısını bile kazanamazsın."

"O zaman doğru. Britanya'daki kölelerin yarısı bu gece burada."

"Evet, Leydi'nin emri. Hepsini tek bir yerde istedim."

"Ne için?"

"Neden gidip ona sormuyorsun?" dedi tüccar sinirlenerek. "Şimdi, anlaştık mı anlaşmadık mı?"

Fey iç çekti. "Üç olsun." Bağlarımı kesmek için eğildi. "Merak etme güzelim. Daha iyi bir yere gidiyorsun."

"Köleleştirdiğin herkese böyle mi söylüyorsun?" Acıyla sordum.

Sadece özel olanlar, diye mırıldandı, sırtı tüccara dönüktü ve benim şaşkınlıkla o eşsiz yüze bakmama neden oldu.

Birdenbire şekil değiştirdiğinde, yüz hatları akiline mükemmellikten başka bir şeye dönüştüğünde daha da arttı. Çok dar bir ağzı, çok büyük bir burnu ve bir çift delici yeşil gözü olan bir şey. Çok tanıdık bir çift.

"Hayır ama senin durumunda muhtemelen doğrudur," dedi fey olmayan fey bana. "Sen tam da soyluların tercih ettiği türdensin, her ne kadar bunu asla kabul etmeseler de. Hayatının geri kalanını tatlı yiyerek ve efendin için şişman bebekler doğurarak geçireceksin. İyi olacaksın."

Sadece beladan uzak dur, dedi sessizce ben ona bakarken. Ve Pritkin'in beni az önce feylere seks kölesi olarak sattığı gerçeğini sindirmeye çalıştım.

Ve sonra gitmişti.

On Sekizinci Bölüm

"Pekâlâ, dışarı çıkın! Bu bölgeyi temizliyoruz, hepiniz çıkmaya hazır olun!"

Birkaç dakika sonra kafamı bir çadırın kapağından uzattım ve tüccarın at sırtında birkaç koyu saçlı fey ile karşılaştığını gördüm. "Bu da ne?" diye sordu.

En yakındaki atlı, iri yarı figüre sıkıntıyla baktı. "Az önce ne dedim ben? Çekilin!"

"Ama benim özel iznim var-"

"Artık değil. Yeni emirler, tüm kamp takipçileri kaleye geri çekilecek."

"Ama ben lanet bir hizmetçi değilim! Ben-"

"Ne olduğunuzun bir önemi yok. Eğer savaşmıyorsan, burada kalamazsın. Şimdi dışarı çıkın!"

İnsanlar itaat etmek için acele ederken, eşeklere semerler, arabalara sepetler atarken ve kamp ateşlerini pratik bir kolaylıkla söndürürken yolda ani bir hareketlilik oldu. Hâlâ başını sallayan tüccar hariç.

"Anlamıyorsunuz. Bir alıcım var -çok önemli bir alıcı- sabah geliyor-"

"O zaman seni kampta görebilir!" Asker sinirli görünmeye başlamıştı.

"O lağım çukuruna hisselerimi yatırmayacağım! Bekleyemezsin-"

Fey uzanıp onu bir kedi yavrusu gibi kolayca havaya kaldırdığında tüccar birden kendini havada buldu. "Emirlere uymanı bekliyorum, *hundr*, yoksa kendini kargon yerine açık artırma bloğunda bulabilirsin!"

Eldivenli bir yumruk açıldı ve tüccarın güzel giysileri çamura bulandı.

On dakika sonra Rosier ve ben, arkasına bir kafes yerleştirilmiş gibi görünen bir arabanın içinde, bir yol enkazı boyunca sarsıla sarsıla ilerliyorduk.

Yalnız değildik. Bizimle birlikte tıkış tıkış bir düzine kadın vardı ve hepsi de benim kadar soğuk ve perişan görünüyordu. Kıyafetlerim, boynunda yularlı bir kravat olan kaba keten bir gömlekle değiştirilmişti; diğer herkesin de aynı şekilde giyindiğine bakılırsa köle kıyafetiydi. Bele kadar ince ve sırtı açıktı ve ayakkabılarımı da aldıkları için yalın ayaktım. Ama soyulmak dışında zarar görmemiştim.

Rosier'in aksine. Bir köpek, sahibi ve şu anki çiğneme oyuncağına benzerliği sayesinde kolunda diş izleri ve yüzünde bir çizme izi oluşmuştu. Hasar çok azdı ama biraz ürkmüş görünüyordu. Onu arkama, kafesin bir köşesine koydum ama herkes görmeden önce değil. Bu da muhtemelen arkadaşlarımızın neden karşı tarafta toplanıp bize kocaman gözlerle baktıklarını açıklıyordu.

Arkama baktım. Rosier küçük bir topun içine kıvrılmıştı, o da üşümüş gibi görünüyordu. Eteğimin bir kıvrımını onun üzerine koydum ve minnetle başını kaldırdı.

Ona alıştıktan sonra o kadar da kötü olmadığına karar verdim.

"Alıştıktan sonra o kadar da kötü değil," dedim herkese.

İşe yaramış gibi görünmüyordu.

Çenemi kapattım ve parmaklıkların arkasından geçen kırlara baktım, ki bu bana pek bir şey anlatmıyordu, çünkü kilometrelerdir gördüğüm aynı sık ağaç sırasıydı. Sadece yeterince yakın değildi. Tam yola çıkarken ince bir yağmur yağmaya başlamıştı ve kafesin üstü örtülüyken, rüzgâr yanlardan bizi ıslatmaya devam ediyor, beni titretiyordu.

Ve Pritkin'i daha da çok lanetledim. Güzel ve güneşli Galler'e son gelişimde onu bir tuniği tamir ederken, yemek pişirirken ya da başka sıradan bir şey yaparken bulmayı ummuştum. Ama o ne yapıyordu? Paha biçilmez bir asayı çaldığı feyden kaçıyor. Ve onu başka birinden çaldıkları için, eğer öğrenirse gerçek bir et parçası isteyecek olan birinden, onu geri almak için *gerçekten* motive olmuşlardı.

O küçük kaçıştan zar zor kurtulmuştuk ve şimdi neler oluyordu? Yolda fey orduları, köle taciri kılığına girmiş Pritkin ve ben... Benimle ne halt ediyordu?

Benden kurtulmak mı istiyordu? Buna inanmaktan nefret ediyordum ama öyle görünüyordu. Belki de sürdürdüğü değerli bir kalıntı çalalım görevine katılmadığım içindir.

İlk başta asanın ne olduğunu bilmiyordum, fey silahları -ya da tanrısal silahlar- konusunda uzman değildim ve bunu ancak daha sonra anlayabilmişim. Bu yüzden, tabii ki, onu geri vermek istedim. Ve Pritkin'in ev dediği yere geri dönüp lanetli ruh ortaya çıkmaya karar verene kadar takılacaktım.

Bu en iyi plan gibi görünmüştü -en iyi plandı- ama Pritkin *bunu* onaylamamıştı. Svarestri'nin asayla ne yaptığını, onu neden saraya götürdüklerini ve kralına karşı bir tehdit oluşturup oluşturmadığını bilmek istiyordum. Ve ben buna engel oluyordum.

Yani beni lanet bir *köleye mi* satıyor?

"Ne?" Rosier aniden sordu. Yere

baktım. "Neyin var?"

"Ben de sana bunu soruyorum. Acımasız görünüyorsun."

"Oğlun beni köle olarak sattı! Nasıl görünmem gerekiyor?" Rosier esnedi. "Satmadı."

"Oh, yani bunu *hayal* mi ediyorum?"

"Hayır, ama başka bir şeyler oluyor." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Emrys kölelikten nefret eder. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum -neyin peşinde olduğunu asla bilemem- ama bir şeyler planlıyor."

Evet, bana söyleyemediği bir şey. Benimle *beş saniye* bile konuşamayacağı bir şey. Bana yeterince güvenmediği bir şey. *Kahretsin!*

Rosier bana bakarak, "Biraz dinlen," dedi. "Daha sonra ihtiyacın olabilir."

"Sen biraz dinlen!"

"İyi fikir." Eteklerimin altına kıvrıldı ve uyumaya gitti.

Kafesin içinde sarsılarak ilerliyor, her geçen dakika daha da sinirleniyor ve mutsuz oluyordum. Ve sadece Pritkin yüzünden değil. Çünkü yağmur artık daha şiddetli yağıyor, ahşap çatıyı dövüyor ve yanlardan damlıyordu. Sözde yoldaki çukurlar ve çukurlar suyla doluyor, böylece her tekerlek çarptığında üzerimize su sıçırıyordu.

Çok da önemli değildi. Rüzgâr zaten hepimizin sıırılsıklam olmasını sağlıyordu. Dizlerime sarılıp kalan vücut ısını korumaya çalışmama neden oluyordu. Ve üzerimdeki ince kıyafeti şeffaf hale getiriyordu. Ancak dikkatimi çeken ve şaşkınlıkla göğsüme göz kırpmama neden olan şey öfkeli bir alçakgönüllülük değildi.

Kolyeydi.

Özellikle de Billy'nin kolyesini... O kadar sık takıyordum ki taktığımı unutuyordum. Ama şimdi görmezden gelmek zordu, buz gibi tenime karşı bir sıcaklık birikintisi yayıyor, ortasındaki yakut yularımın gevşek örgüsü arasından belli belirsiz parlıyordu. Ve orada hiç işi olmamasına rağmen her zamanki gibi yoğun bir şekilde göğüslerimin arasına yerleşmişti.

Tüccar beni siyah dişli, huysuz ve yaşlı bir kadına teslim etmişti. Beni bir çadıra sürükledi, soydu ve tüm eşyalarımı karıştırdı. Yırtık tenis ayakkabılarım, çamura bulanmış tişörtüm ve şortum, hatta iç çamaşırım dahil her şeyimi almıştı.

Yine de bana bunu mu bıraktı?

Kolyenin ağır altından olduğunu, merkezinde tılsım görevi gören bir yakut ve yanlarında birkaç küçük yakut olduğunu fark ettiğimde daha da tuhaflaştı. Parşömenler, süslemeler ve rokoko süslerle kuşkusuz günah kadar çirkin olsa da, aynı zamanda tüm bu ülkede gördüğüm her şeyden daha değerliydi. Galler'de gördüklerimin çoğunun çamur ve yabancı otlardan ibaret olduğunu düşünürsek, en azından bu çağda tüm ülkeden *daha* değerli olabilirdi.

Yine de almamıştı.

Nemli kumaşın üzerinden tuttum, hayal görüp görmediğimi merak ediyordum. Ama avucumdaki ağırlığı ve Billy'nin varlığını hissedebiliyordum, tıpkı süitte olduğu gibi. Benimle konuşamayacak, hatta gücü azaldığında hayaletlerin içine düştüğü durağanlıktan uyanamayacak kadar bitkin ve tükenmişti ama inkar edilemez bir şekilde oradaydı.

Eğer bir şeyleri hayal ediyorsam, iyi bir iş çıkarıyordum.

Bileziğim de kolumun etrafında kayıyordu ama bunu bekliyordum. Kimse o şeyi uzun süre çıkaramazdı. Ama kolye... Uyurken rahatsız edici olduğu için onu sürekli çıkarıyordum. Ve eğer beni tekrar bulmak için herhangi bir özel yeteneği varsa, daha önce hiç ortaya çıkmamıştı.

Bir dakika düşündüm ve sonra Rosier'i dürttüm. "Bir şey görüyor musun?"

Ağır ağır kapanan gözlerini açtı ve bana baktı. "Ne?" Ona önümü gösterdim. "Bir şey *görüyor* musun?"

Kaşlarını çattı. "Beni bunun için mi uyandırdın?" "Ben ciddiylim!"

İçini çekti ve kulağa "kadınlar" gibi gelen bir şeyler mırıldandı. "Evet, çok hoşlar. Artık uyumaya dönebilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Çok güzel olan nedir?"

"Oh, pekala. Eğer o türden hoşlanıyorsanız, güzelden de iyidirler." "Ne tür?"

"Büyük yastık gibi olanlardan. Ben her zaman çay fincanı çeşitlerine daha düşkün olmuşumdur."

Bir süre ona baktım ve sonra onu tekrar dürttüm, sertçe. "*Göğüslerim* hakkında konuşmuyoruz."

"Ne o zaman?"

"Kolye!" "Ne kolyesi?"

Bakakaldım. "Gerçekten göremiyor musun?"

"*Neyi* gördün? Ne gevezelik ediyorsun? Görmüyor musun? *Yaralandın* mı?"

"Seni zar zor tırmaladı-"

"Melezi beni yemeye çalıştıktan sonra neredeyse beynime bir çizme sokuyordu! Hassas bir durumdayım! Bu tür şeylerin olmasına izin veremem! Ve *senin* beni koruman gerekiyordu. Bunu *senin* için bir başarısızlık olarak gördüğümü bilmeni isterim-"

Gertie'nin kolyeyi de almadığını hatırlamak için dinlemeyi bıraktım. O zamanlar bunun bir silah olmamasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama dost canlısı bir hayalet, bir durugörü dostunun bilmesini beklediğim gibi, sahip olunması gereken yararlı bir şeydi. Yine de bende kalmasına izin verdi.

Eteklerimin altına bakmaya başladım ve arkamı görmeye çalışarak etrafımda döndüm. Rosier kaşlarını çatmak için konuşmasını keserken, bir grup kadın sanki kriz geçirmemden korkuyormuş gibi biraz daha uzakta toplandı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bir şey arıyorum." "Ne için?"

"Bunun için," dedim ve sağ dizimin altından çıkan küçük yeşil bir kuyruğu görünce durdum.

Kıpırdamadan durdum, ya da sarsıntısı olmayan eski bir vagonda mümkün olduğunca kıpırdamadan durdum. Ve ilk defa, minik yaratık kaçıp gitmedi. Bunun yerine, yavaşça, belli belirsiz, küçük bir burun kuyruğuyla eşleşecek şekilde dışarı çıktı. Ve onun üzerinde, ay ışığında parlayan parlak siyah gözler ürkek bir şekilde bana bakıyordu.

"Sorun yok," dedim yumuşak bir sesle. "Dışarı çıkabilirsin."

Yavaşça, yavaşça, sanki gökyüzünden bir şahin inip onu kapacakmış gibi her santimde bir durup etrafına bakındı. Ama ben bunun pek olası olmadığını düşündüm. Nedense bir şahinin gözlerinin bile onu görebileceğinden şüpheliydim.

Rosier'in yapamayacağı kesin.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu, yüzümden -kendisine göre- hiç de ilgi çekici olmayan dizime bakarak.

Onu biraz daha görmezden geldim ve parmağımı küçük yeşil kertenkeleye doğru uzattım. Kertenkele zıpladı, yanardöner postu dizimin derisinden elimin arkasına yumuşak bir şekilde aktı, sonra parmaklarımın arasından ve avucumun içinden geçerek nihayet başparmağımın altında sığınak buldu. Ve sonra Rosier burnunu karışıma soktuğunda tamamen kayboldu.

Güçük proto uzantıyı elimin bir santim yakınına kadar itti ve sonra dönüp suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" "Bir

şey yok-"

"Bana bunu yapma! Bana şu anda ne yaptığını söyle! *Altıncı yüzyıl Galler'indeyiz*-"

"Nerede olduğumuzu biliyorum."

"O zaman şu an zihinsel bir şey yapmanın zamanı olmadığını biliyorsun-" "Zihinsel bir şey yapmıyorum."

"-çöküş, ya da ortağınızdan sır saklamak!" "Oh, şimdi de ortak mı olduk?"

"Sadece söyle bana!"

"Bana bir saniye izin vererseniz söyleyecektim," dedim bıkkınlıkla. "Bu bir koğuş."

"Ne?"

"A. Ward. Mac'in yaptığı biri. Pritkin'in bir arkadaşı," diye ekledim. "Ya da öyleydi."

"Öyle miydi?"

"Öldü," dedim kısaca. Çünkü Mac bu yolculukta kaybettiğim insanlardan biriydi. Bana inanan biriydi. Güvenini henüz doğrulayamadığım, fedakârlığını henüz onurlandıramadığım biriydi, çünkü bu sadece tek bir şekilde yapılabilirdi, bunu kazanarak.

Ama bana biraz yardım bırakmış gibi görünüyordu.

"Mac büyölü dövmele konusunda uzmanlaşmıştı," diye açıkladım. "O öldüğünde, bazıları kendilerini bana aktardı. Bu kalan sonuncusu."

"Ne işe yarıyor?" Rosier gözlerini kısarak sordu. Sanki bunun yardımı olacaktı gibi.

"Bir işe yaradığını düşünmemiştim." Mac bir savaş büyücüsüydü, güçten düşüren bir sakatlık erken emekliliğine yol açmadan önce. Boş zamanlarında büyü topluluğuna satmak için koğuşlar yapmaya başlamıştı. Ve doğal olarak, müşterilerinin çoğunlukla eski mesleğinden geldiğini düşünürsek, çoğunluğu bir şekilde savaş için yararlıydı: duyuları geliştirmek, dayanıklılığı güçlendirmek veya düpedüz silah olarak hareket etmek. Sheba adını verdiği ve düşmanlarına gerçek bir panterin tüm vahşiliğiyle saldıran şık siyah panter formundaki bir tanesi gibi.

Ancak bahçe kertenkeleleri vahşilikleriyle bilinmezler ve bu küçük adam yeteneklerimi artırıyorsa bile fark etmemiştim.

Parlak siyah gözler yeniden ortaya çıktı ve parmak eklemlerimin derisinde Cheshire Kedisi tarzında cisimleşti. Geri kalanı da onu takip etti, elime düz bir şekilde yaslanmış olmasına rağmen bir şekilde katı ve üç boyutlu görünmeyi başarıyordu. Yine de bir anda tekrar kaybolabilir, hiçliğe karışabilirdi.

Kolye gibi.

Sonunda anladığım için gülümsedim. "Mac seni dövüşmen için yaratmadı, değil mi?" Yumuşakça sordum. "Seni *saklanman* için yarattı."

Çünkü bir savaş büyücüsünün silahları kadar neye ihtiyacı vardı? Kimsenin onları ondan almadığından emin olmak için bir yol.

"Ne?" Rosier sinirli görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Ne *demek* Bu mu?"

"Bir bukalemun," dedim, bunu neden daha önce anlamadığımı merak ederek. Ama sonra, gecenin bir yarısı küçük pençeleri tenime çarpıp beni uyandırana kadar orada olduğunu çoğu zaman unutuyordum. Çünkü çoğunlukla onu görmüyordum bile, bu gerçeği utangaçlığa bağlıyordum.

Ama hayır.

Sadece işini yapıyordu.

Açıkta rahatsız görünüyordu, bu yüzden omzuma tuttum ve oradan saç çizgime atladı, boynumun derisi üzerinde koşuşturdu ve beni titretti. Ya da belki de soğuktandı. Çünkü yağmur nihayet dinmiş, bulutların arasındaki boşluklardan yıldızlarla dolu bir gökyüzü görünüyordu. Ama rüzgâr hızlanmıştı ve Rosier'e daha da yaklaşmama neden oldu. Sarılma havasında görüldüğünden değil.

"Bunun bize nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum," dedi sınırcasına. "Tabii benim fark etmediğim bir AK-47 taşıyorsan."

"Öyle olsaydım bir faydası olmazdı. Etrafta dolaşıp insanları vuramayız-" "Sana göre."

"Sağduyuya göre. Bu zaman çizelgesini değiştirir." "Evet ve bu utanç verici olur. Sahip olduğumuz zaman Başarılı," dedi huysuzca ve nemli eteklerimin altına çöktü.

Rosier sertlikten pek hoşlanmıyor gibiydi. Ama haklı olduğu bir nokta vardı. Sonunda küçük yoldaşımın ne yaptığını keşfetmek güzel olsa da, bunun bize yardımcı olacağını sanmıyordum. Aynı şey Billy için de geçerliydi; ona vermeyi göze alamayacağım bir güç desteği olmadan cisimleşemeyecek kadar zayıftı. Ve ne yapacağını tahmin edemediğim için kullanmak için çok tehlikeli olan bileziğim. Yani, tamam, eşyalarımı bir seyyar satıcıdan geri çalmak zorunda kalmayacaktım, ama bunun dışında ... hala mahvolmuş gibi görünüyordu.

İçimi çektim.

Yağmur çatıdan damlıyordu.

Yosunlu, yeşil ve akarsularla dolu patıkaya doğru uzanan devasa kayaların etrafından dolaştık.

Ve birden önümüzde bir manzara açıldı.

On Dokuzuncu Bölüm

Ne kadar yüksekte olduğumuzu fark etmemiştim, çünkü o kadar da yokuş yukarı yürüyormuş gibi görünmüyorduk. Ama öyle olmalıydı, ya da geldiğimizde düşündüğümüzden daha yüksekteydik. Çünkü aşağıya, uçsuz bucaksız, geniş bir vadiye bakıyorduk.

Uzakta, bir dağ silsilesinin eğimli kenarları sıralar halinde geriliyor, sonunda sis içinde kaybolana kadar daha karanlık ve belirsiz hale geliyordu. Aşağıda, masmavi gece, yukarıdaki cennetin bir yansıması gibi titreyen kamp ateşleriyle süslenmişti. Gökyüzünün nerede bittiğini ve yeryüzünün nerede başladığını söylemeyi zorlaştıran optik bir yanılsamaya neden oldu ve ne gördüğümü anlamam bir dakikamı alacak kadar başımı döndürdü.

O zaman bile inanmamıştım. Çünkü onlardan yüzlerce vardı.

Yüzlerce ve yüzlerce kamp ateşi. Yani yolda geçtiğimiz ve şimdi gece için durmuş olan ordunun sayısı binlerle ifade ediliyor olmalıydı. Binlerce fey, yeryüzünde görmeyi beklediğimden çok daha fazlası - her zaman görmeyi beklediğimden çok daha fazlası - ve merkezlerinde, çadırlardan inşa edilmiş koca bir şehre benzeyen bir şey.

Diğer kadınlar etrafta toplanmış, kirli elleri parmaklıklara yapışmış, solgun yüzleri dışarıya bakıyor, karşı konulmaz huşu karşısında korkularını bir anlığına unutuyorlardı. İçlerinden herhangi birinin daha önce böyle bir şey gördüğünden şüpheliydim. Ben görmediğimi biliyordum ve bu konuda bir şey de okumamıştım.

Korkutucu derecede dik ve kayalık olan dar bir yolda gıcırdayarak ilerlerken, böyle bir şeyin tarih kitaplarına geçeceğini düşünmüştüm. Parmaklıklara tutunarak diğer herkesle birlikte destek aldım ve diğer taraftaki uçuşumu fark etmemeye çalıştım. Ya da ahşap olan ve herhangi bir çekiş gücü bulunmayan tekerleklerimizin altında yuvarlanan çakıl taşlarını. Ya da bunun en dengeli araç olmadığını gerçeğini.

Tüccar atları aniden kamçılayıncaya kadar her şey aşağı yukarı yolundaydı.

Birdenbire yavaşlamak yerine -ki bu son derece *mantıklı* olurdu- dağdan aşağı uçuyorduk, tekerlekler takırdıyor, kafes sallanıyor, kadınlar çığlık atıyor ve düşüp yuvarlanıyorduk çünkü boktan tekerlekler yolun sadece yarısıyla temas halindeydi.

"Neler oluyor?" Korkmuş bir maymun gibi kafesin demirine sarılmış olan Rosier'e bağırdım. "Ne *yapıyor* bu?"

"Bundan kaçınmaya çalışıyorum," dedi omzumun üzerinden bakarak, gözleri kocaman. Tam zamanında döndüm ve bir büyü ateşi patlamasının önce havayı, sonra da kafesi yırtarak sağ üst köşeyi kopardığını ve bizi tehlikeli bir şekilde bir o yana bir bu yana savurduğunu gördüm.

"Ne *oluyor* be?" Atlar kişneyip şahlanırken, tüccar bağırıp küfrederken ve neredeyse uçuruma düşerken çığlık attım.

Kafesin diğer tarafına fırlatıldım ve bir an için hiçlik denizine bakakaldım, sadece sis ve ağaç olabilecek belirsiz topaklardan oluşan mavi-gri bir boşluk ve körfez boyunca yükselen başka bir uçurum yüzü, uzakta ama kayaların arasından fırlayan şekilleri görebileceğim kadar yakın.

Ve büyüler savuruyorduk, çünkü üç tanesi daha bize doğru geliyordu.

Kırmızı, turuncu ve mor renkleriyle gökyüzünde süzöldüler, sisi yararak iki yana doğru yuvarlanırken garip bir güzellik sergilediler. Dikey havai fişekler ya da denizi yırtan renkli torpidolar gibi. Batırmak üzere oldukları gemide olmasaydık bu çok daha etkileyici olurdu.

"Eğilin!" Panik içindeki kadınlara söyledim. "*Şimdi, şimdi, şimdi!*"

Ulaşabildiklerimi aşağı ittim ama bir an sonra vazgeçip kendim yere atlamak zorunda kaldım. Ama fikir iletilmiş gibi görünüyordu. Sonunda kirli tahtalara yapıştık, olabildiğince düzdük ama kafesin açık parmaklıkları sayesinde bu bize yine de mükemmel bir manzara sunuyordu-

Yağmurdan.

Birdenbire, durgunlaşmaya başlayan fırtına şiddetlendi ve gecenin ilerisindeki berrak gökyüzünde bulutlar patladı. Vadideki sisin kaynayan, morumsu gri kütlelere dönüşmesini ve yağmurun yağmaya başlamasını izledim, üstümüzde, altımızda, her yerde aynı anda. Büyüleri parçalayan, güçlerini kesen, püskürmelerine, çatırdamalarına ve tükürmelerine neden olan sıırılsıklam tabakalar-

Ve öl.

Bir tanesinin parmaklıklara ulaşmadan hemen önce dağılmasını izlerken kalbim küt küt atıyordu. Bir diğeri ulaşmıştı ama rotasından sapmış, hemen üstümüzde havada patlamış ve her tarafa parlak kırmızı kıvılcımlardan oluşan bir çağlayan yağdırmıştı. Ama üçüncüsü hala geliyordu, yağmur ve fırtına tarafından dövülüyor, rüzgar tarafından savruluyor, ama bir şekilde hala rotasında ilerliyordu. Sanki ısı güdümlü sihirli bir füze gibi, biz uçtukça yolunu değiştiriyor, yaylarımız ve frenlerimiz olmadan uçuyorduk, gözlerimiz gittikçe küçülen ama *hala gelmekte* olan güç topuna *takılmıştı*-

Ve sonra büyük bir çekiç darbesi gibi vurdu, bizi çığlık atan ve kanatlanmış atlara çarptı, ya da öyle görünüyordu. Ya da belki de bunun nedeni fırtınanın farklı bölümlerinin tek bir büyük sel haline gelmesi, gücünün ana çekirdeğinin bize ve yola doğru akmasıydı. Tehlikeli, aşırı büyümüş keçi patikasından çok daha kötü bir şeye dönüştü.

Akan çamur nehrine, ezilmiş, cam gibi kaygan otlara, artık yolla temas etmedikleri için dönmeyen bir dizi tekerleğe baktım ve Oh diye düşündüm.

Ve sonra bitirdik.

Sonraki birkaç saniye kalplerimizi durduracak kadar karışık görüntülerle doluydu: Kafes kayıyor, alçalıyor, düşüyor ve sonra açık havaya çıktığımızda takla atıyordu. Etrafta yuvarlanırken hepimiz garip bir şekilde sessizdik, çünkü kalplerimiz boğazımızdaydı. Yağmur, parmaklıkların dışında neredeyse katı bir tabaka. Atlardan biri, yeleleri uçuşuyor, yanımıza düşerken gözleri geniş ve beyaz çerçeveli, koşmaya çalışırken havayı pençeliyordu.

Ve yeşil bir mermi gibi bize doğru hızla gelen toprak, hançer gibi saplanan ağaçlar, her yerde dev kayalar, kollarını açmış bekleyen yüzlerce formda ölüm-

Ve biz havada donarken beklemeye devam ettim, gücümde gelen büyük bir hamle düşüşümüzü yarıda durdurdu.

Beni tavanın ve zeminin sert meşe tahtaları arasında, nefes nefese, titreyerek ve daha önce yapamadığım gibi çığlık atarak, dişlerimin arkasına sıkışmış olanları intikamla serbest bırakarak durdurdu.

"Ahh! Ahhh! Ahhhhhhhhhhhhh!"

Ve sonra bir şey yüzüme çarptı.

Rosier olduğunu anlamam bir saniyemi aldı, barı ölümüne tuttuğu yerden kurtardığım Rosier kafamın yan tarafını sıyırdı.

onu atmayı başardı. Ve biraz daha çılgılık atmayı. Ve şimdi zemin olan kafesin tavanına vurmak için, adlandırabileceğim herhangi bir nedenden ötürü değil, sadece adrenalinin büyük dalgalanmasının bir şekilde dışarı çıkması gerektiği için.

Nefes nefese ve bitkin bir halde eski tahtaların üzerine yığıldım. Yüzümün üstündeki ay ışığında yağmur damlaları parıltıyordu; kadınların vardiyaları melek kanatları gibi her yere akıyordu; köle taciri, atlarından arabanın karşı tarafına düşmek üzereyken yarı yolda yakalanmış, gözleri kocaman, ağzı açık bir şekilde asılı kaldı. Tıpkı benim yüzüme bakan dehşete düşmüş yüzler gibi, hepsi de benim hissettiklerimi yansıtıyordu, çünkü bizi henüz kurtarmamıştım.

Bizi çok erken dondurmuştum.

Buna hiç şüphe yoktu. Orada uzanmış, tüccarın hareketsiz bedenini geçip Vegas'taki çatı katımdan görünen manzaraya bakıyordum. Aslında aşırı büyümüş, rüzgârla savrulan zemin bunun tam tersiydi ama aç benzerdi. Çünkü hâlâ onlarca kat yüksekteydik.

Uzanıp Rosier'i gerçek zamana geri çektim ve bir dakika boyunca kanlı cinayet çılgınlıkları atarak çırpınmasını izledim.

Ve sonra perdeli ellerini iki yana açarak tavana dönüşmüş döşeme tahtalarını tuttu. "I . . . Sanırım altımı ıslattım," diye fısıldadı.

Cevap vermedim. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, ağrıyan dizime ağırlık verdiğimde yüzüm buruştu ve yüzen bir kızı iterek yolumdan çektim. Ve parmaklıklara doğru süründüm, tüccarın tuniğini tutana kadar yüzümü paslı metale bastırdım. Ve onu kenara çektim.

Kemerindeki kilidin anahtarını buldum ve bir dakika boyunca sinirli bir şekilde küfrettikten sonra kilidi açtım. Ve kafesin kapısını açarak aşağıya bakmamı sağladı. Sonra herkes gibi kıpırdamadan öylece kaldım.

Yanlarına sürünerek gelen Rosier hariç. "Ne oldu? Hayatta kalmak için çok mu yüksekteyiz?"

"Evet."

"O zaman ... tekrar yapabilir misin?" Yutkundu. "Birkaç saniye daha düşmemize izin verip, yere çarpmak üzereyken bizi yakalayabilir misin?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Bana baktı, biraz yeni, korkak Rosier yerini eski, her şeyi bilen Rosier'e bırakmıştı. "Bu durumda 'hayır'dan biraz daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Peki neden olmasın?"

Aşağı doğru işaret ettim. "İşte bu yüzden."

Rosier sonunda, çok dikkatli bir şekilde, kenarın üzerinden boşluğa baktı. Ve az önce sahip olduğum şeyi gördü - yani, dünyanın en büyük örümceğinin kılıcından çıkmış gibi parıltıyan altın bir ağ, altımızda dalgalanıyordu. Ya da hayır, tahmin ettim, tam olarak bir ağ değildi.

"Bu ... bu ... bu bir *ağ mı*?" diye sordu. "Öyle görünüyor."

"Neden orada?" Bana döndü, neredeyse kızgın görünüyordu. Sonra kaşlarını biraz daha çattı, çünkü evet. Eski Rosier kesinlikle tekrar iş başındaydı. "Ne yapıyorsun?"

"Tırnaklarımı yiyorum."

"Neden?"

"Makasım yok."

"Sen-" Durdu ve kaşlarını çatarak bakmaya başladı. "Kes şunu. Dur."

"Neden?"

"Çünkü buradan çıkmak zorundayız, işte bu yüzden!" Ama daha çok "Çünkü buradan çıkmak zorundayız, işte bu yüzden" gibiydi ve şimdi beni sallıyordu.

"Neden?"

"Şunu söylemeyi kes!"

İçimi çektim ve tırnağımı kendi haline bıraktım. Çünkü bir noktaya değinmek için parmağa ihtiyacım vardı. "Bir: zaman durması uzun sürmez. Birkaç dakika içinde o dalmayı zaten bitireceğiz. İki: Bunu hızlandırmamın tek yolu daha fazla güç kullanmak, ki buna da sahip değilim çünkü az önce *zaman durdurma* yaptım. Üç: *Bunu* geçersiz kılmamın tek yolu daha fazla iksir almaktır ve neden daha fazla iksir almak istemediğimi açıklamam gerekiyor mu?"

Bir süre orada oturdu, titredi, sonra bir kez daha bakmak için geriye doğru eğildi.

Ruh halini düzeltmiş gibi görünmüyordu.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu aniden. "Bir şişenin

üçte ikisi."

"Sadece bir yudum alabilir misiniz?"

"Zamanın durması büyük bir büyüdür," dedim ona. "Genelde bir gün sonra bitkin düşerim. Ve bu, iyi bir yerden başladığımı, çoktan dibe vurmadığımı varsayıyor. Beni tekrar o noktaya getirebilmek için

herhangi bir şey yapmak muhtemelen bizi buraya taşımak kadar ekstra dayanıklılık gerektirecektir."

"Yani elimizde sadece üçte biri kalacaktı."

"Ve şimdiye kadar ne kadar çılgınca başarılı olduğumuzu düşünürsek-" "Fileye güveneceğiz," dedi Rosier ekşiyerek.

Ondan sonra orada öylece oturduk, yağmura bakarak bekledik. Rosier'in ne düşündüğünü bilmiyordum ama ben manzarayı düşünmüyordum. Gertie'nin bizi bulması için hangi güç kullanım eşiğine ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Her neyse, az önce onu havaya uçurmuştum.

İndikten sonra muhtemelen saniyeler içinde üstümüze çıkacaktı. Şanslıysam belki bir ya da iki dakika. Bu da demek oluyordu ki, bu gerçekleşmeden önce iyi bir plana ihtiyacım vardı.

Ama burada, kafesteki lanet bir kuş gibi havada asılı dururken nasıl bir tane bulabilirdim ki? Bilgiye ihtiyacım vardı. Arazinin düzenine ihtiyacım vardı. Alternatiflere *ihtiyacım vardı*-

Ve aniden, beş - hayır, altı - farklı seçenekten oluşan bir çağlayan, hızlı ileri sarılmış bir video gibi gözlerimin önüne düştü.

"Yavaşla!" Dedim, çünkü biraz korkmuştum ve neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

"Ne?" Rosier sordu.

"Hiçbir şey." Çünkü dinlemişlerdi. Ya da benim gücüm dinlemişti, çünkü bu, ilk kez yer değiştirmeye çalıştığımda kafamda gördüğüm bir dizi görüntüye benziyordu. Ama yüzyıllardan oluşan bir düşüş yerine, şimdi yavaşlayan dakikalardan oluşan bir düşüşe bakıyordum.

Ve biraz konsantrasyonla başa sarmayı başardım.

İlk sekansta bir grup kadın uzun otların arasından gizlice geçiyordu. Alçakta, bir uçurumun gölgesinde, neredeyse görünmez olarak kalıyorlardı. Ta ki düşüşten kurtulmuş gibi görünen ağla kaplı arabamıza yaklaşmak için açık alana çıkmaya zorlanana kadar. En azından hala sağlamdı ve çılgılık atan iki at ve ağın içinde debelenen ve çılgılık atan beyaz yüzlü bir köle tarafından çevrelenmişti.

Bu durum kadınları gördüğünde daha da arttı. Neredeyse tutarsız bir şekilde gevezelik etmeye, sonra yalvarmaya ve sonra tekrar çılgılık atmaya başladı. Tüm bunlar boğazına saplanan bir okla aniden kesildi.

Adam, kadınlar ağın çözülmesini sağlayacak bir şey yapana kadar ağa yakalanarak geriye düştü. Vagon bir kat daha düştü, son bir sarsıntıyla

yine içeriden ıgıllıklar geliyordu. Ağ, her taraftan kabaran yoğun bir sis haline gelirken, vadinin üzerine yayılarak bizi gizlemeye yardımcı oldu.

Ama yeterince iyi değil.

Kadınlar ileri koştu, bazıları atları öldürdü, sanırım onları susturmak için. Diğerleri tüccarı yakalayıp, anahtarının olup olmadığını kontrol etti. Diğer birkaçı kapıyı zorladı, açık buldu ve içeri girdi. Ve travma geçiren köleleri rahatlatmaya başladılar.

Aniden önümüze çıkan ok yağmuru olmasaydı bu daha iyi olabilirdi.

Kafesin dışındaki kadınların şişlenip düşmeden ölmelerini, içeridekilerin ise küfürler edip büyüler savurmaya başlamalarını uzaktan izledim. Sis dağıldı ve düzinelerce feyden oluşan bir grubun ilerlediğini, her ağacın arkasından çıktığını gösterdi. Ve sonra-

Bakışlarımı başka yöne çevirerek aniden bir sonraki senaryoya geçtim ve gözümün önünden hızla geçen kana bulanmış katliamı görmezden gelmeye çalıştım.

Ama bir sonraki daha iyi değildi. Kendimi, Rosier kollarımdayken, ağda zıplamayı bırakır bırakmaz ağaç sınırına doğru koşarken gördüm. Büyük bir grup adam tarafından yakalanmadan önce belki çeyrek mil yol aldığımı gördüm. Beni kamplarında gördüm, bir ateşin yanında bağlıyım, bir grup zarla kumar oynuyordu. Birinin kazandığını gördüm, bağırdığını duydum, beni tuttuğunu hissettim-

Ve sonra tekrar ileri sarıyordum, vardiyamın ikiye ayrıldığı, çıplak vücudumun ateş ışığıyla sıçradığı, galip arkamdan gelirken ellerim ve dizlerimin üzerine çökmeye zorlandığım sahneleri geçiyordum-

Kafamı çevirdiğimde başka bir grupla karşılaştım; bu grupta bir sürü köpek ağaçların arasında beni kovalıyordu.

Ve sonra bir başkası, bu başlangıç noktasından mümkün olan en son yöne doğru bir nehir boyunca sıçrarken beni yakaladı.

Ve son olarak, kafesin dışında savaş sürerken, gözlerimin önünde çatıdan kan damlarken, bir fey içeri eğilmiş, gözleri soğuk ve değerlendirirken ve yanımda bacağından bir kemik çıkmış bir kadın bir köpek gibi yere yatırılırken olduğum yerde kalmam. Çıgık attım ve biri beni yakaladı, ben kıvranıp mücadele ederken beni tuttu. Ve nefes nefese, burnum akarak, gözlerim çıldırmış bir halde kaçtım.

Ve sonunda Rosier'e odaklanmayı başardım, kendi gözleri kocaman ve endişeli, hala asılı duran kafesin karşısından beni izliyordu.

"İyi misin? . . iyi misin?"

Yutkundum, etrafıma bakındım. Yağmurun ısıltılı perdelerine. Hâlâ serbest düşüşte olan kadınların yüzen bedenlerine. Ve henüz gerçekleşmemiş şeylerden kaçmak için çabalayarak aralarından geçtiğim patikaya.

Çok titrek, çok rahatlamış bir nefes verdim.

"Sanmıyorum-" diye başladım ama tepemden gelen birkaç gürültüyle ve kafesin aniden alçaldığı hissiyle sözüm kesildi.

Rosier'in başı yukarı kalktı. "*O da* neydi öyle?"

Cevap vermedim. Orada öylece oturdum ve beş değil altı olası gelecek olduğunu hatırladım. Ama sonuncusuna gelemeden çıldırmıştım. Önemli değil, diye düşündüm, yukarı bakarak. Tam tepemizde olacağını bile düşünmüştüm.

Sadece gerçek anlamda söylememiştim.

"Neler oluyor?" Rosier bağırdı, başının üstündeki masif ahşap büyük bir yama halinde parçalandı, yüzlerce yıllık çürüme saniyeler içinde gerçekleşti. Muhtemelen Gertie kadınlardan birini yaşlandırma riskini almak istemediği için onun tarafında, kapıya yakın bir yerdeydi ve bir başla omuzların sığabileceği büyüklükteydi. Kendisi denemediyse belki de bütün bir beden.

Ama yapmadı, gerçi neden yapmadığından emin değildim. Başka seçeneğim kalmamış gibiydi.

Biri hariç.

"İblisinize geri çekilmesini söyleyin," dedi bana. "Yoksa onu öldürürüm."

Rosier yukarı baktı, yüzü şaşkındı ve sonra bana baktı. *Geri mi çekileyim?* diye mırıldandı.

"Peki ya yaparsam, o zaman ne olacak?" Bilekliğimi kurcalayarak seslendim. "O zaman ikiniz de işlediğiniz suçların hesabını vermek için yaşayacaksınız. Her ne kadar

Verilecek ceza düşünüldüğünde, bunu yapmamayı tercih edebilirsiniz."

"Duyulmamış mı?" Bildiğim en güvenli yer olduğu için garip bir tılsım gibi oraya koyduğum hançer dolu zincirden küçük bir şişeyi çekerek sordum. "Beni yargılamadan öldürecek misin?"

"Eylemlerinizi sizin imtihanınız oldu! Sana kaç şans verildi? Seni kaç kez buraya getirmek zorunda kaldım? Eğer konuşmak istiyorsan, bunu daha önce yapmalıydın-"

"Bana bir şans verildiğini hatırlamıyorum," dedim, yeryüzündeki her iğrenç şeyin yoğunlaştığı bir tatla ürperirken sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Birini kullanacak kadar uzun süre yerinde kaldığını hatırlamıyorum!" "Bu sefer yaparsam, dinleyecek misin?" "Eğer yaparsan?" Bir kahkaha attı. "Sanki başka seçeneğin varmış gibi!" "Yanlış cevap," dedim ve yer değiştirdim.

Yirminci Bölüm

Bir an sonra aynı çömelme pozisyonundaydım ama artık aynı yerde değildim. Bir saniyeliğine olduğum yerde kaldım, yapmamam gereken bir değişimden ve manzaradan dolayı kafam karışmıştı. Sanki cennete adım atmışım gibi görünüyordu.

Vagondan akan şelale içerideki manzaranın çoğunu kapatmıştı ama burada böyle bir sorun yoktu. Aşağıda uçsuz bucaksız vadiyi, yukarıda mor-siyah fırtına bulutlarından oluşan bir duvara binmiş ayı ve ikisi arasında yanıp sönen devasa şimşek yaylarını görebiliyordum, çünkü fırtına büyüümün baloncuğunun ötesinde hâlâ devam ediyordu. Ve biz tam ortasında kalmıştık, yağmur sanki burada olmamamız gerektiğini biliyormuş gibi, sanki öfkesinin ortasındaki küçük huzur kuyusuna içerlemiş gibi küçük zaman duraklamasına şiddetle vuruyordu.

Bir anlığına, her şeye rağmen öylece bakakaldım.

Tıpkı solumdaki kızın yaptığı gibi. Uzun, siyah saçları ona dokunamayan şiddetli rüzgârdan etkilenmemişti ama yüzü şoktan solgundu, mavi gözleri muhtemelen benimkilerle aynı huşu içinde dışarıya bakıyordu. Çünkü gençti, çok ama çok gençti, belki de ilk kez rodeo yapıyordu.

Bu onun sonuncusu olmayacaktı.

Agnes, diye düşündüm, ondan eğilmiş olan Gertie'ye bakarken karnım sıkıştı, geniş poposu havadaydı ve karşı tarafımdaki deliğe doğru uzanıyordu.

Beni bir Pythia ve varisi arasında bırakarak, ikisini de dondurmanın bir yolunu bulamadım.

Özellikle de benim bir hareketim Agnes'in dikkatini çektiğinde ve o aşağıya baktığında-

Ve her zamanki beceriksizliğimden tamamen farklı olarak akıcı bir hareketle çatıdan çıkan çılgın bir sarışın tarafından yakalandım, çünkü çaresizlik el-göz koordinasyonunda harikalar yaratıyor. Ya da el-diz, çünkü bir bacağımı Agnes'inkilerden birine doladım, aynı anda sol elim onu kavradı

Sol kolum ve sağ kolum boğazına dolandı ve onu önüme yaptıştırdı, o bağırırken, Gertie dönerken, Rosier çığlık atarken, çünkü bir şekilde hırlayan bir Pythia'nın elinden sallanıyordu.

Ve sonra her şey dondu, sanki başka bir zaman durması gibi, ama öyle değildi. şimşek hâlâ çakıyordu; önümdeki kız hâlâ hızlı ve sığ hareketlerle nefes alıp veriyordu. Gertie'nin keskin kahverengi gözleri yeni durumu soğukkanlılıkla değerlendirirken hâlâ parlıyordu. Ve Rosier çırpınmaya ve kanlı çığlıklar atmaya devam ediyordu.

Kimse onu umursamaz bir cesaretle suçlamamıştı, diye düşündüm, sonra ne olacağını merak ederek. Çünkü Gertie'yle düello yapma fikri Çekici değil. Ama sonsuza kadar böyle kalamazdık. Büyüm yakında çözülecekti ve deneyimli bir Pythia ile düello yapma düşüncesinden daha az hoşlandığım tek şey, havada dalarken onunla düello yapmaktı.

Ama bu konuda endişelenmeme gerek yoktu, çünkü Gertie benim yerime karar verdi, kolunu uzattı ve Rosier'nin küçük bedenini uçurumun üzerine itti.

"Ben. Bırakacağım. Bırakacağım. Bırakacağım," dedi bana, sesi alçak ve zehirliydi.

"Büyüm onu yakalayacaktır," diye cevap verdim, kendi sesimi sabit tutmaya çalışırken bile yakalayıp yakalayamayacağını merak ediyordum. Ve eğer Agnes'i ona doğru itebilir ve Gertie Rosier'ye ya da bana bir şey yapmadan önce ikisini de dondurabilirsem. Ya da Agnes yapmadan önce. Ya da ben çatıdan düşmeden önce, çünkü lanet şey buz gibi kaygandı.

Ama gücümün bu sefer bir fikri yok gibiydi, belki de diğer Pythias'lar üzerinde pek işe yaramadığı için. Ya da belki sadece konsantre olmakta zorlanıyordum. Gertie ani, vahşi bir hareket yaptığında ve büyümün yarısı çöktüğünde bu da yardımcı olmadı.

Vagon aniden bana doğru eğildi, bir tarafı aniden gerçek zamana geri döndü. Ve düşmeye başladım, ayaklarım ıslak tavanda tehlikeli bir şekilde kayıyordu, hiçbir çekiş umudu yoktu. Ta ki sırtım bir tekerleğe çarpana ve tutunmayı başarana kadar. Ve Agnes'in boğazına sıkıca sarıldım, çünkü şimdi çırpınıyordu, hem de çok çırpınıyordu. "Kes şunu!"

"Bırakın onu!" Gertie gürledi.

"Onun burada olması benim suçum değil!" Yağmur ve rüzgâr yüzüme tokat gibi çarparken ve direksiyon arkamda tehlikeli bir şekilde dönerken bağırdım. "Bu seninle benim aramda-"

"Bırak onu yoksa düşürürüm! şimdi!"

"Bırakın onu!" Rosier çığlık attı, şimdi açık, aktif havada sallanıyordu.
"Bırakın onu!"

"Bir *ağ* var!" Öfkeyle işaret ettim. "Cadılar-"

"İblislerden nefret ediyorum ve bu çağda vahşiyim, kızım!" Gertie, yüzünü saran mor buklelerle bile oldukça vahşi göründüğünü söyledi. "Ve oradaki rüzgâr her halükârda onu rotasından çıkaracaktır! Yaşamak istiyorsan yardımcımın gitmesine izin ver!"

"Bana ortağımı verin, değişelim!" "Talepte bulunacak konumda değilsin!" "*Sen de değilsin!*"

Gerçi bu konuda yanılıyordum da olabilirim, diye düşündüm, hızlı bir zaman tüneli büyümün kalıntıları arasından kaynayıp bana bir yumruk kadar güçlü bir rüzgâr patlamasıyla vurduğunda. Sendeleyerek geri döndüm, on dakika ya da daha fazla süren fırtına bir anda üzerime çökmüştü, gerçi bu o kadar da kötü olmayabilirdi: Direksiyonu ölümüne kavramıştım. En azından, Agnes o anda ayağını benimkine çarpana, çekip gidene, metresine doğru hamle yapana kadar öyleydim-

Ve düşmek, çünkü eğimli, yağmurda kayganlaşan tahtalar affedici değildir.

Gertie'nin Rosier'i düşürdüğünü, umutsuzca varisine uzandığını; Rosier'in hâlâ çığlık atarak yan tarafa düştüğünü; Agnes'in geriye doğru kaydığını, satın alabilecek bir şey bulamadığını görmek için bir saniyem vardı.

Ve sonra ikimiz de düşüyorduk, çarpışmanın gücü bizi yan tarafa ve ince havaya gönderiyordu.

Onu yakaladım, kollarımı ona doladım ve yer değiştirecek kadar konsantre olmaya çalıştım. Ama buna fırsatım olmadı. Çünkü mini bir kasırgaya benzeyen bir şey birdenbire patladı, tam altımızda, dünyayı karanlığa boğdu. Ve sonra bizi yuttu, dönen siyah bantlar başımın üzerine kapandı, kargaşanın gücü Agnes'i uzaklaştırdı ve ben çırpınırken ve umutsuzca yer değiştirmeye çalışırken bile beni çekti.

Denedim ve başarısız oldum, çünkü daha önce de böyle bir şey hissetmişim ve bu bir kasırga değildi. Üzerimde hâlâ görünen küçük gökyüzü parçasına baktım, bir geçidin ağzında olduğumu biliyordum. Özellikle de Gertie'nin benim üzerimde birkaç kez kullandığı bir zaman portalının, beni başladığım yere ve zamana geri götüren bir göndericiye dönüş portalının.

Bu, Agnes'in muhtemelen şu anda Viktorya dönemi Londra'sına geri döndüğü ve "Neler oluyor?" diye merak ettiği anlamına geliyordu. Ve ben de Vegas'a geri dönmek üzereydim, Rosier'siz, Pritkin'siz, hiçbir şeysiz lanet daireme.

Bir şişe iksirin üçte ikisi için bir gösteri. Şu anda yerine koyamayacağım ve koyabileceğimden de emin olmadığım bir şişe. Dişlerimi sıkarak ve mücadele ederek, bunun da, bununla *ilgili* her şeyin de canı cehenneme, diye düşündüm.

Ve Tanrım, kelimenin tam anlamıyla berbattı. İkiye ayrılmak üzereymişim gibi hissediyordum, geçidin içindeki güçler dışarıdaki fırtınadan çok daha kötüydü. Sanki etim kemiklerimden ayrılıyordu, sanki içim dışıma çıkmak üzereydi, sanki dikiş yerlerinden parçalanıyordum.

Özgürlük gibi geldi, diye düşündüm, gücüm etrafımda akarken, büyüünün fırtına bantları dağılırken, büyük çukurdan dışarı fırladığımda ve mutlak, kaçınılmaz bir gerçeği fark ettiğimde nefes nefese kaldım ve hıçkırarak ağladım.

Hala düşüyordum.

Kahretsin!

Aklımda *aşağıdan* başka gerçek bir hedef olmadan -bir şekilde- yer değiştirdim. Gücüm bunu yerden birkaç metre yukarıda ve eğimli bir yerde olarak yorumladı. Hemen yüzümle çarptığım bir eğim.

Ve sonra aşağı yuvarlandı, yol boyunca her kayaya ve sopaya çarptı ve sonunda küçük bir meşe çalısının içinde dinlenmeye başladı.

Bir an orada öylece yattım ve çılginca çırpınan ağaç tepelerine baktım. Şimşekler çakıyor, yağmur yağıyor, muhtemelen gök gürlüyordu ama ben duyamıyordum -kulaklarım ciddi şekilde bozulmuştu. Geçitteki korkunç basınçla ilgili bir şeydi bu, beni sessiz bir korku filminden fırlamış bir sahneye bakar hale getirmişti. Tek gereken pelerinli bir adamdı.

Ya da ağaçtaki bir canavar.

Bir süre sonra kulaklarım patladı ve yakınlarda bir yerde devam eden kaba küfürleri duymamı sağladı. Bu da aniden kesildi - sanırım az önce fark edildiğim için. "Eee?" diye ciyakladı öfkeli bir ses. "Beni burada öylece bırakacak mısınız?"

Etrafıma bakındım ve Rosier'in iki ağaç dalının arasına sıkışmış, bana doğru baktığını gördüm. Görünüşe göre iblis lordları sandığımdan daha sağlamış. Ve sonra tekrar küfretmeye başladı, akıcı ve etkileyici bir şekilde, birçok dilde, Gertie'ye, dünyaya, bana-

"Neden bana kızgınsın? kızgınsın?" Sonunda konuşabildiğimde sordum.

"Gitmesine izin vermedin!"

"Ne?" Gözlerimi dikip ona baktım.

"Kız! Sana onu bırakmanı söylemiştim!"

"Sonra ne olacaktı? Gertie-" "Dikkatini sana verecekti!"

"Dikkati zaten benim üzerimdeydi," dedim neyi kaçırdığımı merak ederek. "Başını mı çarptın?"

"Dikkatinin yarısı senin, yarısı benim üzerimdeydi. Onun dikkatinin dağılmasına ihtiyacım vardı.

."

"Ne için?"

"Bunun için!" Ve minik yumruğuyla bir şey uzattı.

Bir saniye sonra yanıma bir şey düştü, küçük, parlak ve çok benzeyen-

"Bir dart mı?" Onu elime aldım.

"Seni öldürmeyi planlamıyordu," dedi bana hararetle. "Planlıyordu-"

"Beni uyuşturmak için." Yumruğum küçük şeyin üzerine kapandı ve başım yukarı kalktı.

Ben titreyerek ayağa kalkarken, "O kargaşada onu kaldırmayı başardım," diye devam etti. "Ama onu kullanacak kadar yakın değildim ve beni yaramaz bir kedi yavrusu gibi ensemden yakaladı! Eğer *dinleseydin*-"

"Paniklediğini sanıyordum."

"Ben panik yapmam."

Ben de ona baktım.

"Nadiren panik yaparım. Biraz güvenmeyi öğrenmelisin-" "Mesele güven değildi, mesele çılgınlıktı." "Bazen biraz delirmen gerekir!"

"Bunu aklımda tutacağım," dedim, ağaç tepelerinde bir mola yeri buldum. Ve yukarıya, bulutlarla kaynayan gökyüzüne, bardaktan boşanırcasına yağan yağmura, deliliği gizleyen boğulmuş bir aya bakıyordum, ta ki büyüümün menzilinin hemen dışında bir şimşek çakana kadar. Ve tepemizde havada imkansız bir şekilde asılı duran ters dönmüş bir arabayı aydınlattı.

Sürücüsü hâlâ yerindeydi, çünkü o da benim gibi büyük bir büyü yapmıştı.

Ve *yorgundu*.

Rosier'e "Burada bekle," dedim.

"Ne? Neden?"

"Daha yakına gitmeliyim."

"Daha yakın mı? Ne demek yakın-" Yukarı baktı. Sonra tekrar bana, gözleri kocaman oldu. "*Delirdin* mi sen?"

"Bana çıldırmamı söyleyen sendin," diye hatırlattım ona, mesafeyi ölçmeye çalışarak.

"Sözümü geri alıyorum!"

"Sadece gözden uzak dur," dedim, gereğinden biraz daha sert bir sesle çünkü araba düşündüğümünden de yüksekti. Gertie minik bir oyuncak bebek gibi görünüyordu, atlar çocuk oyuncakları gibiydi, kafesin yüzen içeriği yağmur perdeleriyle gizlenmişti ve neredeyse belirsizdi.

Ama onu bana doğru kaydırmak -kesinlikle ilk tercihim- işe yaramayacaktı. Kendimi değiştirmenin aksine, bu tür şeyler anlık değildi. Tazıya tutunmam birkaç saniye sürmüştü; Gertie'ye tutunmam bu kadar uzun sürdüyse ve o bunu hissettiyse-

Sürpriz unsurunu kaybedecektim ve bu elimdeki tek avantajdı. Nefes aldım ve yer değiştirdim.

Mekânsal değişimler genellikle zaman yolculuğuna kıyasla daha kolaydır. Otuz kat yerine birkaç basamak çıkmak gibi - ya da Galler söz konusu olduğunda birkaç yüz basamak. Ama genellikle neredeyse zifiri karanlıkta da yapılmazlar. Ya da avucumdan daha küçük görünen bir hedefe nişan almadım. Ya da ıslak, kaygan ve tamamen düz olmayan bir yerde.

Hiç de düz değil, diye düşündüm, yağmurdan kayganlaşan vagonun tepesinde bir şimşek patlamasıyla birlikte yeniden maddeleştim. Parlama neredeyse kör ediciydi ve saç tellerimi kaldırıp beni sıçratacak kadar yakındı. Ve Gertie'nin beni neden hemen fark etmediğini açıklıyordu.

Ta ki ayağımı kaybedip ona doğru kayana kadar.

Düştü, sertçe yere çarptı ve kayarak çatıda beni dürtmek için açtığı deliğin içine girdi. Haklıymışım gibi görünüyordu; tam olarak sığmamıştı. Ama yarı yolda kalması yeterliydi, çünkü sıkışmıştı, eğer vagon ağırlık değişiminden dolayı devrilmeseydi ve kaymasaydı bu mükemmel olacaktı. Ve ben de tutunmak için bir dingile tutunmak zorunda kalmasaydım. Ve her yere büyüler savurmaya başlamasaydı.

Ve eğer düşmeye başlamamış olsaydık.

"*Orospu* çocuğu!" Zaman büyümün çözülmeye başladığını hissederek bağırdım.

Şimşek çaktı, bu sefer küçük bir dalın yavaş zaman balonuna sıkışmasına neden olacak kadar yakındı. Başımız topuklarımızın üzerine ya da tekerleklerimiz kafeslerimizin üzerine düşmeye başladığında etrafa garip, neon bir ışık yayıldı. Normal hızımızın sadece bir kısmıyla hareket ediyor olmamız da işe yaramadı, çünkü bu uzun süre geçerli olmayacaktı.

Ve sonra tutunduğum dingil toza dönüştü.

Gertie'nin fırlattığı büyü kafamı ıskalamıştı ama tutunacak bir şey bırakmamıştı ve tekrar başa dönmek üzereydik. Bu yüzden kendimi ona doğru attım, boynundan yakaladım ve beni lanetlemesini engellemeye çalıştım. Ve çünkü ulaşabildiğim tek şey oydu.

Ama bu hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu ve hemen bir yumruk kafamın yan tarafına vurmaya başladı. "Bırak beni! Bırak beni!"

Ama ağzımda kıvrıkcık mor saçlar olsun ya da olmasın, beyin sarsıntısı geçireyim ya da geçirmeyeyim, sürtüğe küfredeyim ya da etmeyeyim, kurtulamazdım. Çünkü hala dartı ona sokmak zorundaydım. Çünkü yine Ferris'in etrafında dönüyorduk. Ve çünkü Gertie'nin poposu düşündüğüm kadar büyük değildi ve delikten çıkmak üzereydi.

"Lanet olsun!"

Saçlarından tuttum, başını yana çektim ve dartı nazıkçe boynuna sapladım-

Ve bir sonraki an serbest düşüşteydik.

Ama büyüm tamamen bozulduğu için değil, gerçek zamanda olan taraftan düştüğümüz için. Ve birkaç düzine hikaye gerçek zamanlı olarak gerçekten çok hızlı geçiyor. Rüzgarı hissetmek, ozonun kokusunu almak, kendimi ışıltılı altın tellerle sarılmış görmek için birkaç saniyem vardı

-

Sonra yere çakıldık, Gertie düşmenin şiddetiyle dirseğimi karnına saplayıp bizi ayırırken küfürler savurdu. Nereye gittiğini bilmiyordum ama zıplama beni dünyanın en büyük trampolinine binmiş bir çocuk gibi havaya fırlattı. Ve beni çıldırmış bir dünyaya, çılgınca çarpık bir manzaraya, ışık akışlarına ve yağmur kırbaçlarına bakarken bıraktı-

Ve solda mor bir ipucu var.

İnmeyi bile beklemedim. Enerjim olan son büyüğü fırlattım, elimden geleni yaptım ve tutması için dua ettim. Ve evren ilk defa bana bir kemik atmaya karar verdi. Çünkü bir sonraki saniye tek başıma aşağı iniyordum, bu sefer karanlığa daha yumuşak bir şekilde yuvarlanıyordum, momentumun çoğu ilk büyük sıçrama tarafından kullanılmıştı. Ama bu beni birkaç küçük sıçramaya, zafer sıçramalarına göndermeye yetti, diye düşündüm, rahatlamış bir aptal gibi sırtarak.

Yukarı bakana kadar.

Ve şimdi bana doğru hızla gelen devasa tahta şeyi gördüm.

"Kahretsin!" Bir şekilde Rosier'e geçtim, küçük uzamsal hareketi zar zor başardım, çünkü gücüm düzleşmişti.

Ve onu beyazlar içinde kızlarla çevrili buldum.

Yirmi Birinci Bölüm

Bir an için ben onlara baktım, onlar da bana baktı, hepimiz şaşkın ve belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyorduk. Sonra ben bir şey söyleyemeden hepsi birden yer değiştirdi. Gözlerimin önünde, kaçmadan bir saniye önce parlak beyaz elbiselerinden parlayan ışığın sonucu olarak sıçrayan art görüntüler bıraktılar.

Islak yaprakların üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm, yarı kördüm, zor nefes alıyordum ve gerçekten birinin gözünü korkutmayı başarıp başaramadığımı merak ediyordum.

Ya da daha büyük ihtimalle patronu kurtarmaya gitmişlerdi. Gücümün beni buradan kilometrelerce uzakta bir bataklıkta debelenirken gösterdiği kişi, boynuna ne soktuğumu fark ettiğinde küfrediyordu. Ve gücünün onu oradan çıkaramayacağını.

Ama yardımcıları
yapardı. Gitmemiz
gerekliyordu.

Ama vücudum aynı fikirde değildi. Vücudumun canına tak etmişti. Kızların yardımsever bir şekilde ağaçtan çıkardığı Rosier'i yakaladım ve umutsuzca bir vardiya daha atlatmayı umdum. Ancak bunun yerine kışımın üzerine kaymak zorunda kaldım. Ağır tahta vagon, iki şekere aç çocuğun arasına sıkışmış bir pinyata gibi ağaç hattının diğer tarafında zıplarken.

Bir dakika boyunca boş boş izledim.

Bu her gün görebileceğiniz bir şey değildi.

Ama bu sefer cadılar yoktu, içindekileri serbest bırakmak için acele eden yoktu, çığlık atan, çırpınan atlar dışında hiçbir hareket yoktu. Nedense kurtarma ekibi ya da her neyseler, geri çekilmiş, alçakta duruyor, gölgelerde saklanıyorlardı. Muhtemelen az önce gördükleri bir sonraki seviye saçmalık yüzünden, diye düşündüm yüzümü buruşturarak.

Ve bu ... bu kötüydü, değil mi? Lanet feyler tarafından katledilmelerini istediğimden değil, ama öyle olmaları gerekiyordu, değil mi? Sanki köle tacirinin boğazından vurulup kendi kanında boğulmaya terk edilmesi gerekiyordu, ama o da değildi. Çünkü cadılar

orada değildi. Onun yerine, ağın dışına doğru çabalıyordu; etrafına çılgınca bakıyordu; doğrudan bana bakıyordu.

Ya da hayır, biri beni ayağa kaldırırken fark ettim. Arkamdaki fey'e bakıyordu.

Sonraki birkaç dakika bulanıktı. Bir oraya bir buraya sürüklendiğimi, bir şeye -belki de başka bir vagona- bindirildiğimi, yağmurun beni ıslattığını, rüzgârın beni dövdüğünü ve Rosier'in anlayacak kadar konsantre olamadığım şeyler fısıldadığını hissediyordum. Belki de zaten başka bir şeye konsantre olduğum içindi.

Son zamanlarda hayatta olup da olmaması gereken insanlar hakkında öğrendiğim bir şey. Gücümün bunu umursamamasıyla ilgili bir şey. Etkileri hakkında bir şey. . .

Aniden durmadan önce hiçbirine odaklanacak zamanım olmadı ve bir çamur parçasına yuvarlandım.

Sadece ben değildim. Bir noktada, diğer kadınlar yıkılan vagondan çıkarılmış ve benimle birlikte yüklenmişti. Ve bindiğimiz yeni araç her neyse oldukça hızlı gidiyordu ve parmaklıkları yoktu, bu yüzden artık bizi yakalayacak hiçbir şey kalmamıştı.

Ama etrafımızda bir sürü zırhlı fey vardı ve yüzümüze doğru bir mızrak ormanı uzanıyordu.

Orada uzanmış, gözümü kırıştırtarak kendime gelmiş, ateş ışığının geniş, yassı bıçaklardan oluşan bir daire üzerinde parıldamasını izliyordum. O kadar parlaktılar ki, çok geniş gözlerimin en yakınımaya yansıdığını görebiliyordum, birkaç dağınık yağmur damlası ve arkamdaki kadınların korkmuş yüzleriyle birlikte. Ve tüccar bir arabadan inip yanıma geliyordu.

Ve küfretmeye başladı.

"Kaldırın şu lanet şeyleri," dedi fey halkasına. "Bu gece yeterince kaybettim!"

"Bize emir veremezsin, yaşlı adam-"

"Hayır, ama leydiniz seviyor! Ve yaptığım işi seviyor. Bu yüzden onunla konuşun!"

Rosier'i yanımdaki topraktan aldı ve bir parmaklığın girişine doğru yürümeye başladı. Daha önceki kontrol noktası gibi, bazıları devasa olan soyulmuş, sivriltilmiş kütüklerden yeni inşa edilmiş gibi görünüyordu. Tıpkı şu anda geceye karşı kapalı olan iki ahşap kapının sallandığı gibi.

Ve tufandan bir şekilde kurtulmuş olan ve tüccarın yöneldiği iki eşit büyüklükteki şenlik ateşi tarafından çitle çevrilmişti

Açık bir kasıtle.

Oh, kahretsin.

Bacaklarım titreyerek ve başım dönerek ayağa kalktım. Adamın peşinden tökezledim, ona yetiştim ve destek için sağ koluna tutundum, çünkü düşmek üzereydim. Çünkü Rosier'i tutan oydu.

"Hayır," dedim nefes nefese. "Hayır, lütfen. Sana söyledim; ona ihtiyacım var." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden bir çeviri büyüsü kullanıyorsun?"

Nerelisin sen?"

"Başka bir yerde. Ve *ona ihtiyacım* var," diye tekrarladım, çünkü Git.

Kaşları daha da çatıldı. "Yeni efendin seni asla Bu şey sende kalsın! En iyisi şimdi ateşe atıp kurtulalım." "Buna o karar verecek, değil mi?"

"Buna *seni satın aldıktan sonra* karar verecek-"

"Ve sihrim onsuz işe yaramıyor," diye ekledim çabucak. "Ekstra paraya değdiğimi kanıtlayamazsın."

Etli yumruk hafifçe gevşedi.

"Zararsız biri," diye ekledim ve ikimiz de Rosier'e baktık.

Her şey düşünüldüğünde zararsız görünme konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Tüccar yüzündeki tiksintiyle uyumlu bir ses çıkardı.

"Sadece gözden uzak tutun! Eğer birini ısıtırırsa-"

"Hiç dişi yok. Gördünüz mü?" Rosier'in diş etlerini çekmeye başladım ama adam bir öğürme sesiyle beni durdurdu.

"Görmek istemiyorum! Al onu, hayır, çantaya koy!" Çantamı bana fırlattı. "Ve orada kalsın!" Yukarı baktı. "Oğlum!"

Rosier'i çantaya doldurup kolumun altına yerleştirirken, derme çatma kaleden bir çocuk koşarak çıktı.

Çocuk beni kapıya doğru çekmeye başlarken tüccar arkasından seslendi: "Onu sihir işçilerinin yanına, koruma altına koy!" "Ve bana bir bira getir!"

Sonra büyük kapılar açıldı ve biz de içeri girdik.

Yol kampının neşeli saygısızlığı hiçbir yerde görülüyordu. Bunun yerine yüzlerce, belki de binlerce kadın ağılların etrafında sığırlar gibi dolaşıyordu. Çoğu dışarıdaki kafeslerdekilere daha kirliydi, yağmur çoğunlukla burayı ıskalamıştı ve önemli bir kısmı sanki çok uzun süredir oradaymış gibi perili görünüyordu. Bu benim için beş dakika olabilirdi, çünkü burası lağım gibi kokuyordu.

İleriye doğru çekilirken nefesim kesildi, gözlerim yaşardı. Meleyen koyunlar ve çığlık atan keçilerden oluşan ağılların yanından, masaların ve kazanların etrafında hayvanları akşam yemeğine dönüştürmeye çalışan bir yığın kamp takipçisinin yanından, kucak dolusu yakacak odunla koşuşturan bir grup hizmetlinin yanından, filar veya sebzelerle dolu arabaların yanından, çok hızlı çekildiğim için göremediğim bir şeyler yapan gri giysili feylerle dolu bir çadırın yanından geçtim. Yüzlerce başka görüntünün, kokunun ve sesin yanından geçerken, yanımdan geçen bir aşçı ateşinden yükselen duman gibi yüzüme tokat gibi çarptı.

Ve yeni gelenlerin işlem gördüğü, her iki tarafta birer tane olmak üzere iki uzun masa sırasından oluşan bir koridora.

En azından amaç buymuş gibi görünüyordu. Ancak ortada sadece dar bir alan vardı ve bu alan tamamen çığlık atan, ağlayan, çaresiz kadınlarla doluydu. Ve yeni gelenleri organize etmeye, eşyalarını soymaya ve benimkine benzer kıyafetler giydirmeye çalışan, mücadele eden gardiyanlar.

Kadınların eşyaları arasında çocuklarının da bulunması dışında her şey daha iyi olabilirdi. Onlar da annelerinden ayrılıp masaların arkasına, bekleyen arabalara taşınıyordu. Feylerin ocuklara ne kadar değer verdiğini düşünürsek, zarar göreceklerinden şüpheliydim.

Ama belli ki kadınlar bunu bilmiyordu.

Biri kızı kollarından koparılrken çığlık attı ve ardından çılgınca masalardan birinin üzerine atladı. Rn ve tılsım sepetleri, asalar ve yüzükler bu sırada etrafa saçıldı. Muhafızlardan biri onu yakalayıp geri sürüklemeye çalıştığında tekmeleyip çığlık atıyor ve kızın adını tekrar tekrar söylüyordu.

Ta ki kadın tırnaklarıyla adamın yüzünü tırmalayıp uzun kan çizgileri izene ve adam da sopa benzeri bir sopa çıkarıp kadının şakağına yumruk atana kadar. Kadının yere düşmüş bir bez bebek gibi yığılmasına neden olan alev kırmızısı saçları meşale ışığında parlıyordu. Muhtemelen kırılmış kafatasının etrafından yere sızan kan kadar.

"Ne yapıyorsun sen?" Farkında olmadan kadına doğru gittiğimi fark ettiğimde Rosier fısıldadı.

ocuk elimi ekiştiriyordu. "Haydi! Hadi!"

Ama ben gelmedim. Orada öylece durdum, birkaç muhafız düşmüş kadına yaklaşırken yumruğum yk ipinde sıkılıydı. Sadece başka biri ona önce ulaştı.

Gürültüden duyulacak kadar yüksek bir sesle ani bir kargaşa oldu ve masanın altından küçük bir şekil fırladı. "Anne! Anne!"

Kimin çocuğu olduğunu sormama gerek yoktu; saçları alev gibi parlıyordu. Annesinin kendini cesedin üzerine atıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ve iki döküntü birbirine karışırken aynı kelimeyi tekrar tekrar söylediği zamanki kadar parlaktı. Aradaki farkı anlamak imkânsızdı.

"Beni dinle," dedi Rosier, sesi alçak ve ısrarcıydı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Eğer öldüyse, *on beş asır* önce ölmüştür, anlıyor musun? Ona yardım edemezsiniz. Sadece bize zarar verebilirsiniz!"

"Anlıyorum."

"O zaman neden hala hareket ediyorsun?"

Emin değildim. Gri giysili bir erkek fey yere düşmüş kadının yanına diz çökmüş, elini kaldırarak muhafızı durdurmuştu. Bu kez dişi olan bir başka fey masanın altına eğildi ve yanağına bir dokunuşla çocuğu uyuttu. Köle tacirinin oğlu kolumu çekiştirerek "Sen gel! Sen gel!" diye yakındaki iki muhafızın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle bağıırıyordu.

Birdenbire yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Bariz olan dışında.

Diz çöküp yerden bir bohça aldım ve muhafızlar bize ulaştığında ayağa kalktım.

Onlar daha çok arkamda devam eden, gri giysili fey'in büyüünün çeviremediği bir şeyi kırmızı yüzlü muhafıza söylediği ve bundan hoşlanmamış gibi görünen sahneyle ilgileniyor gibiydiler. Eli silahına sıkıca sarıldı ve yakındaki kalabalıktan duyulabilir bir soluğun yükselmesine neden oldu. Ama daha silahını kaldırmamıştı ki, bir subaya benzeyen kişi kolunu yakaladı, tutuşu da ifadesi kadar sertti. Ve onu önümdeki iki muhafızın üzerine fırlattı.

Biri onu yakalarken diğeri bana uzandı. "Ne aldın?"

"Ne?"

Bileğimi yakaladı. "Bana elinde ne olduğunu göster!"

Ellerimi iki yana açtım, avuç içlerim yukarı bakıyordu. "Tökezledim," dedim. "Ayakkabım yok."

Ayaklarıma baktı ve sonra tekrar bana baktı, gözleri kısılmıştı. Ama sekiz yaşındaki bir çocuğun sabırsızlığı ve korkusuzluğu beni kurtardı. "Zaten kontrol edildi," dedi çocuk ona, beni çekiştirerek. "O Budic'in kızı!"

Ve sürpriz bir şekilde el sallayarak geçtik.

Ağılların dışındaki kalabalığı yarararak yolumuza devam ederken diğer taraf da pek sakin değildi. Feyler etrafta dolaşıp satılan malları inceliyor, küçük bir insan ordusu ise koşturarak kadınların tuniklerine çeşitli renklerde boyalar sürüyordu. Her iki grup da ağlayan, travma geçirmiş, çaresizce kayıp aile üyelerini soran, burada olmamaları gerektiğinde ısrar eden ya da yardım için yalvaran eşyaları görmezden geliyordu. Ya da birden fazla vakada, yüzlerinde boş bakışlarla çamurda akılsızca sallanıyorlardı.

"Neler oluyor?" Dudaklarım uyuşmuş bir halde Rosier'e sordum.

Çantanın bir kısmından çıkıp omzuma tırmanmıştı ve kocaman gözlerle etrafına bakıyordu. "Bu oluyor olamaz-"

"Bana da oluyor gibi görünüyor!"

"Anlamıyorsunuz. Bir *anlaşma* var. Fey'in tek seferde kaç kadın alabileceğini belirler. Katı sınırlar var-"

"Bu sınırlı mı?"

"Hayır." Etrafına biraz daha baktı. "Hayır."

Sonra da bizi koridorun ortasındaki tacize uğramış gibi görünen bir adamın yanına götürdüler ve o da çocuğu bir çadıra doğru yönlendirdi. Diğerleri gibi kapalı alanın arka yarısına sıkışmış bir çadırdı ama bu çadırın önünde bir grup muhafız duruyordu. Ve içerisi zifiri karanlıktı.

En azından benim için. Girişin dışında yanan meşaleler geçerken beni kör etmişti ama sanırım bu herkes için geçerli değildi.

Çünkü kapıdan girer girmez biri küfür etmeye başladı. "*Bu* da ne böyle?"

Çocuk elimi bırakırken bir başkası "Gerçekten de öyle," dedi. "Sen burada kal," dedi ben etrafıma bakınırken. "Sen dışarı çık, gardiyanlar seni öldürür. Anladınız mı? Seni öldürürler!"

"Anlıyorum," dedim, gözlerim titreşen ardıl görüntüler arasında oraya buraya dağılmış bazı gri lekeleri tanımlamak için zorlanıyordu.

"Seni öldürürler!" diye tekrarladı, sadece açık olduğumuzdan emin olmak için. Sonra beni lekelerle baş başa bıraktı. Birkaç tanesi yaklaşmaya başlamıştı.

Çıkardıkları seslere bakılırsa beni gördüklerine sevinmemişlerdi. Belki de Rosier hâlâ omzumda dünyanın en çirkin papağanı gibi durduğu içindir. Zararsız olduğunu söylemek için ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım.

Çünkü öyle olduklarından emin değildim.

"Bu şeytani bir şey," diye tısladı beneklerden biri, istediğimden daha yakından. Neredeyse dokunacak kadar yakın.

"Benim iblisim," dedim geri atlayarak. "Benim iblisim." "Peki sen kimsin?"

Yutkundum. "Neden bir grup cadı olduğunu merak eden biri- siz cadısınız, değil mi?" Lekeler yarım daire şeklindeki askılı giysili kadınlara dönüşmeye başladığında sordum.

"Evet, biz cadıyız. Ama iblislerle arkadaşlık eden türden değil!"

Konuşmacı, açıkçası bir cadıya çok benzeyen yaşlı bir kadındı. Ya da genel algıya göre bir cadıya. Sivri şapkası ve süpürgesi yoktu ama çengel burnu, vahşi siyah ve gri saçları ve göz bandı mükemmeldi. Bu da onun burada ne işi olduğunu merak etmeme neden oldu.

Kaba olmaya çalışmıyordum ama aklıma gelen ilk tanım "seks kölesi" değildi.

Tabii ki bu durum diğerleri için de geçerliydi. Çocuk doğuracak yaşta kimse yok gibiydi. Yine de yanlış değerlendiriyor olabilirim, çünkü savaş yarası gibi görünen izleri olmayan biri de yoktu: kayıp bir göz, kırılmış bir ön diş, yanağı ikiye bölen gerçek bir yara izi, yirmi yıl önce kemiğe çarpmış olacak kadar derin.

"Belki de bu yüzden hâlâ kilit altındasın," dedim, ilerleyen kalabalıktan kaçmaya devam ederek. Yedi, belki de sekiz kişiydiler -özellikle köşelerde görmek hâlâ zordu- ve bu olasılıklar hoşuma gitmiyordu. Hele de en kibar görünümlü olanı profesyonel bir güreşçiyle kapışıp kazanabilecek gibi görünüyorsa.

"Diline dikkat et, kızım!" Bunu söyleyen soluk kızıl saçlı ve kavgacı bir ifadeye sahip iri yarı bir kadındı.

Rosier kulağıma usulca, "Bu ihtiyatlı bir davranış olabilir," dedi.

"İhtiyatlı olmanın da bir yeri ve zamanı vardır," dedim. "Bence bu o."

"Yaratığının sözünü dinle kızım," diye öğüt verdi kızıl saçlı.

"Yoksa ne olur? Bana zarar mı vereceksin? Belki de beni öldürürsün? Sonra ne olacak?" "O zaman ölmüş olacaksın!

Yaratığın da seninle birlikte!"

"Ve sen hala burada yarı çıplak ve savunmasız bir şekilde sıkışıp kalacaksın-" Birisi tısladı.

"-sığır gibi açık artırmayla satılmak üzere-"

"Dikkatli ol!"

"-ya da hayır, sığır gibi değil," diye düzelttim. "*Koyunlar* gibi. Sığırlar en azından kaçmaya çalışır-"

"Peki ya seni öldürmezsek, bu neyi değiştirecek?" diye sordu arkamdan biri sessizce.

Döndüm, çünkü orada kimseyi fark etmemiştim.

Görüşüm şimdi biraz daha netti, muhtemelen alabileceği kadar, tek ışığın çadır kumaşındaki küçük yırtıklardan geldiğini düşünürsek. Toz dolu ateş ışığının küçük parmakları boşluğa saplanıyordu ve bunlardan biri gördüğüm ilk genç kadının yüzünü ikiye bölüyordu. Ve cadıya benzemeyen ilk kadındı.

Narin yüz hatları ve neredeyse dizlerine kadar uzanan soluk sarı saçlarıyla güzel bir kadındı. Koyu gri olabilecek gözleri sakince bana dikilmişti. Açık artırmada yem olacak birine benzemiyordu. İlk fırsatta beni sırtımdan bıçaklamayı planlıyormuş gibi de görünmüyordu, özellikle de daha yeni içmişken.

"Bana bir dakika ver," dedim ona ve gözlerimi kapattım.

Görebildiğim tek bir seçenek olduğu için tek bir sorum vardı. Ama bir şey yapmadan önce, zaman çizelgesini mahvetmek üzere olup olmadığını bilmek iyi olurdu.

Bilirsin, yine.

Ancak gücüm, şu ya da bu yönde belirgin bir fikri olmadan, dalgınca mırıldanmanın metafiziksel eşdeğerini yapıyordu. Bir kıyamet ve kasvet duygusu yoktu ama aynı zamanda coşku da yoktu. Genel tepkiyi tanımlamak için bir kelime kullanmam gerekseydi, bu "meh" olurdu.

İletişimimiz üzerinde çalışmamız gerekecek, dedim acımasızca.

Gözlerimi açarak onlara "Bir fikrim var" dedim. Ve buldum. Cadılar birbirlerine bakıyorlardı, sanki delirmiş olabileceğimi düşünüyorlardı. "Ama duruma göre değişir."

"Ne üzerine?" diye sordu sarışın ihtiyatla.

Yerden topladığım ve küçük bukalemunumun benim için sakladığı eşyaları eteklerimin kıvrımından çıkardım. "Bu asaların sana ait olup olmadığı konusunda."

Bölüm Yirmi İki

Bir dakika sonra çadırın arkasında ne olduğunu öğrendim: daha fazla çadır. Hedef olduğunun farkına bile varmadan kumaşın içinden lanetlenen şaşkın bir muhafızla birlikte. Sonra da cadıların giriş yapan herkes için hazırladıkları küçük filmin arkasına saklanmış bir yumruya dönüştü.

Bir daire içinde toplanmış, usulca konuşan biz olmalıydık. Anlık bir illüzyon için fena sayılmazdı ama kimseyi uzun süre kandırması mümkün değildi. Ama zaten fazla zamanımız yoktu.

Açık artırma başlamak üzereydi.

Birkaç fiçinin ardından görebildiğim kadarıyla, işaretleme bitmiş ve ayıklama başlamış gibiydi. Hıçkırarak ağlayan genç kadınlar, genel köle olarak satıldığını tahmin ettiğim yaşlı akrabalarından uzaklaştırılıyordu. Sonra da yaşlarına ya da görünüşlerine göre ayrılıyordu. Gruplar, sık sık fikir değiştiren satıcılar tarafından bir araya getiriliyor, en iyi partileri oluşturmaya çalışırken aileleri birleştiriyor ve sonra parçalıyorlardı.

Birbirinin aynısı olan uzun kumral saçlarına bakılırsa iki kız kardeşin, bir at tüccarının kişisel olmayan dokunuşuna sahip kır saçlı bir adam tarafından soyulup muayene edilmesini izlerken ellerim sıkıştı. En güzel yüze sahip olan kız tutuldu; diğeri, önce giyinmesine bile izin verilmeden, hıçkıra hıçkıra ağlayarak başka bir gruba sürüklendi. Pardösüsü yoldan geçen bir uşak tarafından elinden alınıp çamurda çiğnendi ve bir grup yabancıyla birlikte satılmayı tek başına ve dehşet içinde beklerken sadece saçlarıyla örtünmeye çalışmak zorunda bırakıldı.

Kendime Rosier'in haklı olduğunu söyledim. Olanları, zaten olmuş olanları durduramazdım. Her ne olduysa, uzun zaman önce bitmişti. Ama benim işim bitmemişti.

Buradan çıkmam *gerekiyordu*.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Kamp hem resmi hem de bazı köle tacirlerinin getirdiği daha gösterişli, parlak zırhlı ve kemerli silahlara sahip muhafızlarla doluydu. Ve bir şekilde

Bütün bunları aşır, parmaklıklr duvarı geçtikten sonra, diğerr tarafta bir ordu kamp kurmuştı.

Dudağımı ısırđım. İksiri kullanabilir, uzaklaşmaya çalışabilirdim. Ama başarılı olsam bile, bu işleri daha iyi değil daha kötü hale getirebilirdi. Çünkü Gertie hâlâ dışarıdaydı. Ve şu anda kıcıma tekmeı basamayacak durumda olsa da, yardımcıları onu çoktan kurtarmış olmalııdı. Onu eve götüreceı kadar güçlü olduklarından şüpheliıdim ama kesinlikle onu günümüzdeki muadiline, son seferinde yanında gördüğüm Bizanslı Pythia'ya götürebilirlerdi.

Ve sonra kıcımı tekmeleyebilir.

Başka bir yol bulmam gerekecekti.

"İnsanları açık artırmayla mı satıyorlar?" Yanımda çömelmiş olan sarışına sordum.

Başını salladı. "İnsan tüccarların Faerie'ye girmesine izin verilmez. Kadınları toplu halde feylere satıyorlar, onlar da geri alıp temizliyor ve tek tek açık artırmaya çıkarıyorlar."

"Yani her fey kölesi oldukça büyük bir grupla mı ayrılacak?" Anladığımdan emin olmak için sordum. "Çok iyi tanımadığı bir grupla mı?"

"Bu gece değil," dedi kızıl saçlı, sarışın cevap vermeden önce. Yanımıza çömeldi. "Halkımız, çaldıkları her hayatın bedelini ödetmek için karanlığı kullanırken olmaz!"

"Senin insanların mı?" Ona kaşlarını çatıım. "İçeri girerken bizi neredeyse öldüren çılgın kadınlardan mı bahsediyorsun?"

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Seni öldürmeye çalışmıyorlardı kızım, yoksa ölmüş olurdun. Seni kurtarmaya çalışıyorlardı."

"Evet," diye kabul etti Hooknose, partiye katılarak. "Bakalım Nimue işlediğı suçlardan ne kadar kâr edecek!"

"Nimue? O zaman bunun arkasında Yeşil Fey mi var?" Birden kalabalığın içinde birkaç yeşil takke fark ederek sordum. Muhtemelen hava yüzünden muhafızların çoğı onlarla uğraşmamıştı. Ama içeri giren su şebekesi yeterli bir ipucu olmalııdı. Su, Yeşil Fey'in elementiydi ve onunla inanılmaz şeyler yapabiliyorlardı. Eğer meşgul olmasaydım-

Birden herkesin dönüp bana baktığını fark ettim, farklı derecelerde bir kuşkuyla. "Ben ... buralardan değilim," diye zayıfça ekledim.

"Nimue'nin burayı kişisel tımarı olarak gördüğünü bilmiyorsanız eviniz çok uzakta olmalı," dedi sarışın. "Burayla istediğı her şeyi yapabileceğini düşünüyor."

"Ve onun hoşuna giden şey anlaşılmayı yeniden müzakere etmek," diye yorumladı kızıl saçlı hararetle. "Zaten yeterince kötüydü!"

"Karanlık Fey ile yakın zamanda yapılan bir savaş onun sayısını azalttı," diye açıkladı sarışın. "Verginin iki katına çıkarılması konusunda ısrar ediyor."

"Ama kral reddetti, hem de çok haklı olarak!" Hooknose mırıldandı. "Ama şimdi tüm gücüyle geldi, sadece istediği şeyi değil, bulabildiği tüm kadınları topluyor!"

"Çocukları bile götürüyorlar," diye umutsuzluğa kapılan zayıf bir esmerin gözleri kamptaydı.

"Sadece krala baskı yapmaya çalışıyor," dedi sarışın ona. "Nimue kendi çocuklarını beslemekte yeterince zorlanıyor, bir de bizimkileri beslemek isteyemez."

"Yani onları ve yiyecekleri alacak!" dedi kızıl saçlı. "Bize sadece yeni bir nesil yetiştirecek kadarını bırakacak. Böylece gelip onları toplayabilecekler, istediklerini alabilecekler, tecavüz edip yağmalayabilecekler - hayır! Bu artık sona eriyor!"

"Nasıl?" diye sordu zayıf esmer acı acı. "Liderleri ve prensesi var. Ve onlar olmadan-"

"İşte bu yüzden buradayız," dedi sarışın, şaşkınlığını görünce. "Nimue meclis liderlerini bir konferansa çağırdı ama onları esir aldı. Biz de kurtarma görevi için geldik." Dudakları büküldü. "Ve kısa süre sonra kendimizi kurtarmamız gerekti."

"Bu meclis liderleri dışarı çıkmamıza yardım edebilir mi?" diye sordum.

"Evet," dedi kızıl saçlı. "Eğer onları bulabilirsek!"

"Plana sadık kalmalıyız," dedi sarışın, birbirlerine tedirginlikle bakan kadın çemberine bakarak. "Denemek zorundayız!"

Hooknose, "Bir plan *olduğunu* bile bilmiyoruz," diye karşı çıktı. "Eğer oğlumuz ormanda ölü yatıyorsa, cadılar gelmeyecektir."

"Öyle olsalar bile," diye araya girdi ince esmer, "liderler olmadan duvarları yıkamayız. Koğuşlar-"

"Bekle," dedim, ayak uydurmaya çalışarak. "Ne planı? Ve hangi çocuk?"

"Aslında bir adam. Yarı fey. Kampa yapılacak bir saldırıyı koordine etmemize yardım ediyor."

Sarışın bana, "Fikir, coven'lerin buraya dışarıdan saldırmasını sağlamak," dedi. "Biz liderleri serbest bırakırken feyleri meşgul etmek. Her biri bütün bir cadılar meclisinin gücünü kullanabilir, umarım bu da surları yıkmaya yeter-"

"O zaman herkes dağılır," diye araya girdi kızıl saçlı, ela gözleri parlayarak. "Bütün kadınlar her yöne dağılırken, kovanlar da

fey. Bazılarını tekrar yakalayabilirler ama hepimizi asla yakalayamayacaklar!" "Geceleri olmaz. Kendi topraklarımızda olmaz," diye kabul etti Hooknose.

"-ama liderleri bulamadan yakalandık, onları serbest bırakmak şöyle dursun," diye bitirdi sarışın.

"Ve şimdi tek umudumuz öldü," dedi zayıf esmer kederle. "Bunu bilemezsiniz. Diğer coven'leri bulup, onları Planı onaylayın, sonra da buraya kadar gelin-"

"Ve bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi illüzyonlardan biriydi," diye ekledi kızıl saçlı kıskançlıkla.

"İllüzyon mu?" Ateşimin yükselmeye başladığını hissederek söyledim. "Ne illüzyonu?"

"Köle taciri kılığına girmiş," dedi Hooknose. "Feylerden kurtardığımız kızlardan bazılarını gizlice geri götürmeye çalışırken öldürülen biri. Oğlumuz onların hatlarından geçmeye ve planı diğer kovanlara iletmeye gönüllü oldu-"

"Ve başardı," dedi sarışın kararlılıkla. "Başarmış olmalı. İllüzyon mükemmeldi."

Hooknose aynı fikirde değildi. "Çok gösterişli. Ona saçlarını azaltmasını söyledim." "Ne fark eder ki?" diye feryat etti ince esmer.

"Fey'i tanımak, şimdiye kadar ölmüştür-"

"Biliyor musun, bundan cidden şüpheliyim," dedim, iki ton saçlı bir şeytanın arkamızdaki çadıra koşmasını ve illüzyonun ortasında çırpınmaya başlamasını izlerken. Sonra da yeni arka kapıdan çıkıp deli gibi etrafa bakmaya başladı.

Ta ki bizi görene kadar. "Oh, güzel," dedi ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Buradasınız-"

Ve sonra ona tokat attım.

* * *

"Yaralıymışsın gibi davranmayı bırak," dedim birkaç dakika sonra. "Yaralı değilsin."

Pritkin üçüncü kez çenesini yokladı. "Daha çok duygularım-"

"Duyguların mı? Beni kaçırdın-"

"Bunu açıklamıştım. Geri dönüyordum-"

"*Mahkemeye* gideceğini sanıyordum."

Kampın ortasındaki bir çadırın kenarına kendimizi yapıştırdığımızda, "Öyleydim," diye düzeltti. "Bu ... ortaya çıktı."

"Ve bana söyleyemez miydin? *Hiçbir şey* söyleyemez miydin?"

Beni susturdu, bu da sinirlerime pek iyi gelmedi. Sonra çadırın kenarından görmediğim bir muhafızı alıp cadılara teslim etti. Bana dönmeden önce bıkkın görünüyordu.

"Etrafta çok fazla kulak vardı ve kılık değiştirmem zorlaşıyordu. Yeşil Feyler melezlere karşı genellikle hoşgörülüdür ama bu kadar yüksek gerilim varken."

"Yani beni bir *köle taciriyle bıraktın*-"

"Kısa bir süre için. Böylece nerede olduğunu bilecektim. Böylece ganimet olarak alınmayacak ya da o lanet olası hapishanelerden birine düşmeyecektin-"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim!"

"Evet," dedi aniden kararlı bir sesle. "*Ama feyler de yapabilir* ve onlardan senden çok daha fazlası vardı, ayrıca lanet ülkedeki tüm köle tacirleri bulabildikleri her kadın için tepeleri arıyorlardı!"

"Yani beni kaçırılmaktan korumak için mi kaçırdın?"

Bir şey söylemeye başladı, sonra bir an düşündü. "Esasen."

"Bu sadece senin için mantıklı olurdu," dedim ekşiyerek.

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" diye sordu sarışın, topal fey bir varilin içine atılırken başını kaldırarak.

Pritkin, "Arkadaşlar," diye kabul etti.

"Karmaşık bir durum," dedim aynı anda.

Kaşlarını çattı.

İçimi çektim.

"Arkadaşlar," diye kabul ettim.

"Karmaşık bir durum," dedi aynı anda.

Kadın gözlerini kırıştırdı.

Kızıl saçlı kadın güldü. "Eskiden benim de bu tür 'arkadaşlarım' vardı."

"Öyle bir şey değil," dedim.

Pritkin ona, "Üzerinde çalışıyorum,"

dedi. Kaşlarımı çattım. "Ne üzerinde

çalışıyorsun?" "Ne üzerinde?"

"Hangi soruya cevap veriyordunuz?" "Bir soru mu vardı?"

Göz kırptım. Kızıl saçlı güldü. Sarışın, nasıl olup da Üç Ahbap Çavuş'la birlikte bir kurtarma görevine çıktığını merak ediyormuş gibi görünüyordu.

"Çok uzakta mı?" diye sordu. "Liderleri tuttukları yere kadar mı?"

"Hayır, hemen şurada." Pritkin başıyla yakındaki bir pavyonu işaret etti.

Ve bu onun için tek kelimeydi. Kampın arka yarısındaki çadırlar, merkezi bir direk ve koyu renk bir örgü ile oldukça basit bir şekilde başlamıştı. Ama sığır ağıllarından uzaklaştıkça daha süslü hale geldiler. Buranın havası daha temizdi ve yıldızlar, brandasında altın desenleri olan ve tepesinde parlak flamalar dalgalanan beyaz, çok odalı konakların üzerinde parlıyordu. Ve bu gördüğüm en büyüğüydü, gerçekten bir kraliçeye uygun bir evdi.

Ama görünüşe göre öyle değilmiş.

"Çadır değil," dedi Pritkin ve çadırın ötesindeki bir şeyi işaret etti. Ciddi bir hayal kırıklığı olan bir şey.

Feylerin yaşam alanları gelişigüzel, karmakarışık bir yığın halinde dağılmış olduğu için buranın düzeni hakkında pek bir fikir edinememiştim. Ama neredeyse onların arasından geçerek kampın en arka tarafına ulaşmıştık; burada, surların yakınında açık bir alan vardı. Önünde de ...

Birinin altına ev koymayı unuttuğu bir çatıya benziyordu. Sazdan bir çatı olduğu için ve çoğunlukla kayıp olan bina büyük bir bina olduğu için oldukça komik görünüyordu. Yoldan geçen bir devin düşürdüğü peruk gibi.

Ama ne kadar acınası olsa da, feylerin komuta merkezi olarak kullandıkları şey buydu, çünkü muhtemelen büyüler cansız, çırpınan "duvarlar" üzerinde pek işe yaramıyordu.

Eğer yapsalardı, hala kendi çadırımızda sıkışıp kalırdık.

"Yani, bu iyi, değil mi?" Fısıldadım. "Bu *saz*. İyi bir ateş topu -"

"Asla dokunmam," dedi Hooknose damarlı bir el uzatarak. Sarışın başını salladı. "Korumalı."

"Hayır," diye karşı çıktı Pritkin. "*Korunaklı*. Bir hafta uğraşsak belki üstesinden gelebiliriz ama bir haftamız yok."

Bileğini döndürerek ön kolunun derisine kazınmış kaba bir kum saatini gösterdi. Büyücüler her türlü şey için büyülü dövmeler kullanırlardı ama bu öyle görünmüyordu, belki de zamanı olmadığı içindi. Acı verici görünüyordu; kırmızı ve sivri kenarlı, sanki hızlıca ve tamamen keskin bir bıçak kullanılmadan yapılmış gibiydi.

Ama işe yarıyordu.

Minik kırmızı noktalar "bardağın" üstünden altına doğru akıyordu ve boşalmasının ne kadar sürdüğünü bilmesem de çok fazla kalmadığını biliyordum. Kovanlar geliyordu ve yakında geleceklerdi. Ve eğer liderleri daha önce kurtarmayı başaramazsak onları katledeceklerdi.

"O zaman hepimizin neler yapabileceğini görelim!" dedi kızıl saçlı, ayağa kalkarak. Sadece sarışın ve sıska esmerin onu geri çekmesi için.

"Bir de kraliçenin kişisel muhafızları meselesi var," dedi Pritkin. kuru bir şekilde ekledi. "İçeride düzinelerce insan var ve oldukları yerde kalıyorlar. Duyduğuma göre bütün gün kimse girip çıkmamış."

"İçeri girdin mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Yemek götürmekle görevli bir kamp takipçisinin kimliğine büründüm ama muhafızlar yemeği elimden aldı. Meclis liderlerini serbest bırakma girişiminden sonra işi şansa bırakmıyorlar."

"O zaman liderlerin orada olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu kızıl saçlı.

"Sana bahsettiğim kamp takipçisi. Daha önce içeri girmesine izin verilmişti. Ayrıca bir iç odada başka bir dizi koğuş ve onun dışında altı muhafız gördü-"

"Bu prenses," dedi sarışın heyecanla. "Öyle olmalı!" "Prens mi?" Tekrarladım.

"Bir fey prensesi," dedi bana. "Cadı meclislerini düzenlememize yardım etti. Bizimle birlikte savaşıyor."

Pritkin, "Meclis liderlerini yakalamak daha kolay olurdu," diye karşı çıktı. "Eğer o bir fey ise-"

"Onu bırakmayacağız!"

"Eğer fey ise," diye tekrarladı inatla, "er ya da geç bu konuda halkıyla uzlaşmak zorunda kalacak ya da sürgüne gönderilecek. Sence bunu ister mi?"

"Ne istediğini söylemesi onun için," dedi kızıl saçlı ateşli bir şekilde. "Söyleyebilmesi için onu dışarı çıkarmak bizim görevimiz!"

Koro halinde bir mutabakat vardı.

Pritkin içini çekti. "O zaman anahtara ihtiyacımız olacak." "Ne anahtarı?" Ben sordum.

Tekrar iç çekti. "Nimue'nin boynunda asılı olan."

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Boynuna mı?" Pritkin ve ben cadıların yerlerini almalarını beklerken sordum.

Başarısız olmamız durumunda yıkmak için bir büyü başlatmak üzere sur duvarına doğru gidiyorlardı. O ve ben izliyorduk, eğer biri fark ederse dikkat dağıtmaya hazırдық. Ama şu ana kadar kimse fark etmemişti.

Belki de herkes müzayedede olduğu içindir. Odun kesen bir insan ve bir atı yeniden nallamaya çalışan bir fey dışında görünürde kimse yoktu. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi ve avuçlarımı kaşındırıyordu.

"Gardiyanlardan biri bir tepsiyi içeri almayı teklif ettiğinde kaynağıma böyle söyledi," diye doğruladı. "Anahtarı olan tek kişi o."

"O zaman nasıl alacağız?"

"Onu almayacağız. Mümkünse ben alacağım." Sesi bu fikre pek de aşıkmiş gibi çıkmıyordu. "Seni deniz cadısının yakınında istemiyorum."

"Ona böyle mi diyorlar?"

"Ona dedikleri şeylerden biri de bu."

Pritkin suratsız görünüyordu, belki de beni köle tacirinin yanına yerleştirme planı işe yaramadığı için. Yine de bundan memnun olması gerektiğini düşündüm, çünkü bu onun için bir sorunu çözmüştü. Büyük bir sorunu.

Cadıları nasıl kaçıracağımızı bulmak yerine, şimdi *içeri* birkaç asa sokmaya ve bunu kendi başlarına yapmalarına izin vermeye çalışıyorduk. Temelde, avluda o şeyleri ilk çaldığımda aklıma gelen fikirle aynıydı. Asıl soru onları muhafızların yanından nasıl geçireceğimizdi.

Ben de burada devreye girdim.

Pythian Divanı'nın başı olarak, teknik olarak bir cadılar meclisi lideriydim. Yani bir sorunu çözmek için diğerlerinin yanına konulmalıydım. Ve bileziğim geri kalanını çözecekti.

Çünkü fey onu bulsa bile, her zaman geri gelirdi.

Onu çevreleyen yeni küçük takılar da dahil olmak üzere, garip, çirkin, sopa benzeri

Pritkin'in b z         ve cadıların b z               ortalığı kasıp kavurdu u tılsımlar. Anahtarını almak için Nimue'nin odasına sızarken muhafızların dikkatini dağıtmak.

Büyü yeteneğinden dolayı bu onun i iydi. Benimki ise sadece sihirli mühimmat katırlı ıydı: Malları muhafızların yanından geçirmek. Peki neden terliyordum?

Belki de şu anda zaman çizelgesine aktif olarak müdahale ediyor olmama rağmen gücüm tüm bu olayla ilgilenmedi i için, yapmamam gereken şeyi yapıyordum. Tam da *diğer insanların* yapmasını engellemem gereken şeyi. Ve  imdi zihnim açık olduğu için, gücümün zaman çizgisindeki değişiklikler konusunda endi elenmemesinin daha önce ne anlama geldiği gibi şeyleri hatırlıyordum.

Bir şey olmak üzereydi, kötü bir şey, tüm bunları önemsiz kılacak bir şey. Çünkü geçen sefer olan buydu:  lmemesi gereken bir fey  lm     ama gücüm bunu umursamamı tı. Çünkü onun ölmesi gereken bir savaşın yakla tı ını *biliyordu* ve aradaki birkaç saatlik farkın bir önemi yoktu.

Ben tersinin de geçerli olduğunu varsayıyordum. Sanki bugün erken saatlerde ölmesi gereken o insanlar kısa süre içinde başka bir şeyden  lm   olsalardı, zaman çizelgesini bozma şansları asla olmazdı. Yani gücüm umursamazdı ama ben *umursadım*   nk  ben buradaydım, Pritkin de buradaydı ve ortalık karışmadan önce gitmemiz gerekiyordu-

"Vakit geldi," dedi Pritkin, beni yerinden sıçratacak kadar ani bir sesle. Bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedim, biraz nefes nefese. "Evet, ben iyiyim."

Bilezi imi parmaklamayı bıraktım ve onu takip ettim.

Peruk bir soylunun evi çıktı, çünkü görünüşe göre soyluların eskiden farklı standartları vardı. Ama içerisi d        nden daha büyüktü, konik çatının altında yüksek bir tavan vardı, sanki büyük bir hasır  apkanın içine bakıyormu um gibi. Ne kadar büyük olduğundan emin değildim, çünkü bir düzine metre ötede yükselen ve içinde bir kapı bulunan sazdan ve  alıdan bir duvar, kabul odası gibi görünen iç kısımları kapatıyordu.

Tamam, bir ateş, bir masa ve etrafa yayılmış hayvan postlarıyla kaplı birkaç sandalye ile bir av kulübesinin ortaçağ versiyonuna benziyordu. Ama hiç insan yoktu, tıpkı dışarıdaki kapıda hiç nöbetçi olmadığı gibi. Bu beni daha iyi hissettirmeliydi.

Olmadı.

"Bekle."

Pritkin çoktan kapıya yönelmişti ama dönüp bana baktı. "Fazla zamanımız yok."

"Biliyorum. Ama bu Önce bir şeyi bilmem gerekiyor." Bir kaşını kaldırdı.

"Personel."

"Evet?"

"Sende mi?"

"Güvende."

"Nerede
güvende?"

Hiçbir şey söylemedi.

Dudağımı ısırdım. "Bana

.....güvenmiyor

musun?" "Sorun ben

değilim."

"O zaman kim?"

"Kral. Dedi ki-" "Ne
kralı?"

Pritkin bana baktı. "Dün tanıştığımız kişi mi?"

Sadece ona baktım. "Dün", zaman çizelgesinde benim kadar çok dolaştığınızda zor bir kavramdı. Gerçekten zor.

"*Bizi öldürmeye çalışan kişi mi?*"

Olayları pek daraltmıyor.

"Bir şekilde *yerinde dondurduğun* mu?"

Ve sonra hatırladım: Yüz ifadesini saymazsak, bir meleğin yüzüydü. Diğer feyler de dahil olmak üzere gördüğüm herkesten daha hızlı refleksler -neredeyse ben de dahil olmak üzere ve ben *şekil değiştiriyordum*. Ve parlak, postallı bir çizme bana değil, etrafımdaki sazdan yapılmış çatıya saplanıyordu.

O da kırılmış ve beni doğruca Pythian çetesinin eline düşürmüştü.

Kaşlarımı çattım. "Sarışından mı

bahsediyorsun-" "Evet."

"-*Gök Kralı* mıydı?"

"Evet. Caedmon. Bana söyledi-"

"Caedmon. Artık ilk isim bazında mısınız?"

Pritkin'in gözleri kısıldı. "Sen ortadan kaybolduktan sonra -yine- neler olup bittiğini öğrenmek için yem olarak kullanmak üzere asayı saraya geri götürmeme izin verdi. Yoksa Faerie'nin önde gelen üç evinin neden şu anda dünyada, aynı zamanda, aynı yerde, *ordularla* birlikte olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Bunu zaten biliyoruz. Svarestri asayı çaldı ve Blarestri de onun peşinden geldi. Ve şimdi de Nimue-"

"Ama hepsi bu kadar. Neden geldiler? Svarestri bu dünyayı zar zor tanıyor. Asayı neden buraya, en azından biraz aşina olan diğer feyler arasında bile ciddi bir dezavantaja sahip oldukları bir yere getirdiler? Ve güçlerinin Peri'deki kadar iyi çalışmadığı bir yere? Kolayca savaşa neden olabilecek bir asa çalışıyorlar ve onu *buraya* getiriyorlar. Neden?"

"Bilmiyorum. Ama kaybedersen bunu öğrenemeyiz-" "Sana söyledim, güvende."

"Ama bana nerede olduğunu söylemiyorsun."

Pritkin kaşlarını çattı. Tuhaftı. Yüz farklıydı -yüz bir yabancıydı- ama bu ifade rahatsız edici derecede tanıdıktı. Bir şey hariç.

"Gözlerinden nefret ediyorum," dedim aniden, düşünmeden önce. "Ne?"

"Onları kastetmiyorum," dedim, üzerindeki mavi-siyah kombini işaret ederek. "Onları saklamak zorunda mısınız?"

Biraz şaşırılmış görünüyordu ama başını salladı. "Hayır. Ben buradayken nöbetçi değişmek üzereydi ve zaten o sırada bu yüzü kullanmıyordum. Beni senden daha fazla tanımayacaklar."

"Bu yüzden mi işe yarayacağını düşünüyorsun? Beni tanımıyorlar mı?"

Pritkin bir an bana baktı ve sonra geri döndü. Yüzünde o ifade vardı, çözmeye çalışıyorum ifadesi, ki evet, muhtemelen şu anda pek de zor bir iş değildi. Kendimi bile oyalanıyormuşum gibi hissediyordum.

Ama elimde değildi. Oraya girmek istemiyordum. Dışarıdan bakıldığında iyiydi, sadece küçük aptal bir şapka evdi, ama şimdi ...

Şimdi hoşuma gitmedi.

Size bir canavar olduğu söylenen bir mağaranın girişinde durmak gibiydi, ama oraya varana kadar inanmadınız ve oh, bakın, bir canavar. Ya da karanlığa doğru inen bodrum merdivenlerinin tepesinde olduğunuz ve ışık düğmesinin çalışmadığı o eski filmlerden birinde olmak gibi. Ve daha da kötüsü, sarışınısınızdır. Herkes televizyona "Oraya *girme*, oraya *girme*" diye bağırıyor ama siz giriyorsunuz çünkü *sarışınısınız*, bu da Hollywood'un aptalca davranma kodudur.

Ama ben değildim ve oraya girmek istemedim.

Pritkin'in başı sanki iç konuşmalarımın bir kısmı yüzüme yansıyormuş gibi eğildi. "Bu ve feylerin gücü hissedebildiği gerçeği."

"Ve bu önemli mi?"

Elini kolumun hemen üzerinde tuttu ve tüylerim diken diken oldu. "Sende güç var. Konsantre olan herkes, yeteneği olan herkes bunu hissedebilmeli. Eğer onları senin yüksek güvenli bir bölgeye yerleştirilmesi gereken biri olduğuna ikna edeceksem, güçlü olmalısın."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Caedmon bu yüzden mi bana güvenmiyor?" "Söylemedi."

"Ama sen ona inanıyorsun."

"Senden uzak durmam gerektiğini söyledi. Bana senin tehlikeli olduğunu söyledi." "Ve *sen de ona inandın* mı?"

Bu Pritkin beni tanımadığı için bir nedenden dolayı - aptalca bir nedenden dolayı - önemli hissettirdi. Ona göre birlikte belki de sadece bir gün geçirmiştik. Elbette, çok uzun bir gün olmuştu ve lanet olası fey kralını tanıdığından daha uzun bir gündü, ama yine de-

Vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı. Bir parmağı çenemi yukarı kaldırdı ve sonunda tanıdık gelen gözlere baktım, canlı yeşil, daha önce kullandığı büyü her neyse onun içinden parlıyordu. "Artık seninleyim. Bu konuda sana güveniyorum. Ve bu iş bittiğinde seni mahkemeye götüreceğim. Svarestri'nin asadan ne istediğini birlikte öğreneceğiz."

Yutkundum ve başımı salladım.

"Tamam." Kapıdan içeri girdik.

Diğer tarafta, dairenin diğer yarısını oluşturan büyük bir oda daha bekliyordum. Ama onun yerine, nispeten dar, alçak tavanlı bir koridor vardı. Neredeyse klostrofobikti, özellikle de önceki odadan gelince ve hiç pencere yoktu. Bunun yerine, duvarlarda aralıklarla asılı duran fenerler her yere titrek gölgeler düşürüyor ve ürkütücülüğü artırıyor.

Bir de kapı vardı, sadece bir tane, en uçta, iki muhafız tarafından kuşatılmıştı. Kampta ve yolda gördüğüm diğerlerine benzemiyorlardı, Bunların çoğu altmışlı yılların ortaçağ filmlerinden fırlamış şövalyeler olabilirdi. Çok temiz oldukları, yontulmuş çeneleri ve mükemmel dişleri olduğu ve bütün gün zırhla dolaşmalarına rağmen güzel kokuyor gibi göründükleri türden. Ama şimdi fark ettim ki, başka bir şeye de benziyorlardı.

Ayrıca *insana* benziyorlardı.

Bu ikisinde yoktu. Neredeyse uzaylı gibi görünen Svarestri'nin aksine farklılıklar çok inceydi; tenleri neredeyse kül rengindeydi ve hareketlerinde insan anatomisinin izin vermediği tuhaf bir esneklik vardı. Bu ikisinin teni ara sıra güneş görmüş gibiydi ve saçları gümüş parlaklığı yerine uzun ve koyu renkliydi. Ama yine de aynı fazla uzun, fazla ince yapıya ve ne kadar yakışıklı olursa olsun bir mankene asla yakışmayacak yüzlere sahiptiler.

Çünkü soğuk kibir tüm müşterileri kaçırdı.

Kısa bir bakıştan sonra, gözlerimi muhafızların bacakları arasında belirsiz bir yerde yere diktim ve ateş ışığının parlatılmış zırhın üzerinde ve yabancı gözlerde nasıl aktığını fark etmemeye çalıştım. Az önce elini enseme koyan Pritkin'e de bakmadım çünkü o bir köleydi ve bir köleye güvence için bakacağımı sanmıyordum. Ama Tanrım, çok istedim!

Sonra suratıma bir kargı saplandı.

Parlaktı. Bıçak kenarlı ve ölümcül, ama aynı zamanda gerçekten çok parlaktı. Kapının dışındakiler gibi, hiçbir yerinde pas lekesi yoktu.

Feyler silahlarına iyi bakarlardı; bunu onlara vermeliydiniz. "Ne?" Bu Pritkin'di, feylerden birinin söylediği bir şeye cevap veriyordu. demişti, ben de turna balığı beni büyülediği için kaçırmıştım.

"Dedim ki, çıplak giriyor."

Başım yukarı kalktı ve Pritkin'in boynumdaki tutuşu sıkılaştı. "Neden?"

Feyler birbirlerine baktı. Soru onları şaşırtmış gibiydi, sanki melezlerin çoğu emirlere sorgusuz sualsiz itaat edermiş gibi. Bu ikisinin yaydığı aura düşünüldüğünde belki de öyleydiler. Eğer bu şeyi şişeleyebilselerdi, her yerdeki CEO'lardan ve eğitim çavuşlarından bir servet kazanabilirlerdi.

Ama maço havası Pritkin üzerinde aynı etkiyi yaratmıyor gibiydi ve bir süre sonra konuşan fey cevap verdi, sanırım yenilik değeri nedeniyle. "Cadı bir asa kaçırdı. Bir muhafızı öldürdü. Böylece: yeni kural."

Bana doğru uzandı.

Pritkin beni geri çekti. "O zaten arandı."

Ve oh, kahretsin, diye düşündüm, hala güzel sıkıcı zemin parçasına bakıyordum, bu aniden yardımcı olmuyordu, çünkü oda sadece birkaç ekstra atmosfer eklemişti.

"Onu soyun yoksa biz soyacağız." Ses bir dağ deresi kadar soğuktu.

Yeniliğin etkisi çoktan geçmiş gibi görünüyordu.

Her iki taraf için de. Kum saatini kontrol etmek için Pritkin'in koluna baktım ama onun yerine sıkılmış bir yumruk ve kasılmış kaslar gördüm. Fey de fark etmişti, başka koşullar altında komik olabilirdi. Çünkü benim için ya da onun bir yumruk atacak kadar aptal olup olmayacağı konusunda endişeleniyorlardı ama içinde canavar olan çantasını tamamen görmezden gelmişlerdi.

Rosier'i de yanımda getirmiştım çünkü ya öyle yapacaktım ya da onu pek de hayranı gibi görünmeyen cadılara bırakacaktım. Ve Pritkin'in ruhunun babasıyla birlikte kampın öbür ucunda ortaya çıkma riskini göze alamadığımı için. Ve şimdiye kadar kimse onu ateşe atmaya çalışmak dışında umursamamış gibi görüldüğü için, bir tehdit olarak görülmeyeceğini umuyordum.

Haklıymışım gibi görünüyordu.

Ama bu Rosier'in bana yardım edebileceği bir şey değildi.

Pritkin'in elinden kurtuldum ve yuları çözdüm. Kimse bana kemer verme zahmetine girmemişti, bu yüzden tek gereken bu olmalıydı. Ama şalvar hâlâ nemliydi ve kalçalarımı sıkıyor, içinden çıkmadan önce aşağı itmek zorunda kalıyordum.

Ayağa kalktım, bir elim beceriksizce cinsel organımı örtüyordu ve bir kolum göğüslerimdeydi, yüzüm alev alev yanıyordu ve bunun son olmasını umuyordum.

Ama görünüşe göre öyle değil.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı gardiyan, etrafımda dönerken acele etmiyordu. "Bu çok daha iyi."

"Gördüğünüz gibi, hiçbir şey saklamıyor!" Pritkin homurdandı.

"Ama ben bunu göremiyorum. Henüz göremiyorum."

Ön tarafa doğru döndü ve orada durup bekledi.

Ön taraftaki o kıza geri döndüm, kim bilir ne kadar süre orada durmak zorunda kalmıştım, donmuş, çıplak ve sefil bir halde. Yoldan geçen herhangi bir fey tarafından mıncıklanmak, fiyatı düşürmek için herhangi bir kusura işaret edilmek ve abartılmak, çünkü bizi umursamıyorlardı. Kendilerinden olmayan hiç kimseyi umursamıyorlardı.

Tanrılar ve onları takip eden yaratıklarla ilgili sorun da tam olarak buydu. Belki de annem bu yüzden hepsinden kurtulmuştu, çünkü sözde iyiliksever tipler bile çoğu zaman insanlar önemsizmiş gibi davranıyordu. Ne haysiyetleri, ne benlik duyguları, ne de akıl sağlıkları. Hayatları bile. İnsanlar onlar için gerçek değildi, insan değildi; kaynaktı, hizmetçiydi, oyuncağıydı ya da tapanıydı.

Ya da kurbanlar.

Kurban olmaktan bıkmıştım. Birilerinin beni fark etmemesini umarak hayatıma devam etmekten yoruluyordum. Saklanmaktan yoruluyordum.

Kolumu indirdim ve meydan okurcasına ona baktım.

Fey güldü. "Bu kızın ruhu var. Bunu sevdim. Ona kendim bile teklif verebilirim."

"Peki diğer üçünüz ne diyecek?" diye sordu ikinci muhafız, hafifçe gevşeyip duvara yaslanarak.

"Hiçbir şey, eğer kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa," dedi ilki, başparmağını bir meme ucunda gezdirerek zirve yapmasını izledi. "Bu senin sorunun

-Konuşmalarına izin vermemen gerektiğini hiç öğrenemedin."

"Eğer getirmezsen günlerce surat asarlar. Ve onlara güzel bir şey getirmeniz gerekir."

İlk muhafız ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Onlar senin karın değil, onlar senin *kölelerin*. Kölelere hediye mi götürüyorsun?"

"Bazen. İşleri kolaylaştırıyor."

"Sorun yaşamanıza şaşmamalı. Onlara nasıl davranacağını bilmiyorsun." "Peki sen biliyor musun?"

"Oh evet." Parmağını karnımda gezdirmek için göğsümü bıraktı.

Diğerinden farklı olarak gözleri siyah değil maviydi, berrak, parlak ve eğlendiriciydi, öyle ki yanılıp yanılmadığımı, içinde bir insan olup olmadığını merak ettim. Ya da belki bazı şeyler sadece evrenseldi. İstenmeyen dokunuş göbeğimi geçti ve elimin hâlâ durduğu yere doğru inmeye devam etti. Hâlâ saklı olan son parçama kadar.

Ve şakacı bir şekilde parmaklarımdan birini çekti.

"Evet," diye tekrarladı. "Ama satın almadan önce denemeyi severim-" Pritkin elini geri çekti. "O satılık değil!"

Fey başını kaldırıp baktı ve yine her şeyden çok şaşırılmış görünüyordu. "O bir insan. Hepsi satılık."

"Bu değil. O da diğerleriyle birlikte girecek-" "Ben söylediğimde girecek, melez-"

"O zaman söyle!" Bu bir rica değildi.

Ama beni şaşırtan şey, fey'in sadece gülümsemesi oldu. Belki de arkadaşısı aksiyona yeni katıldığı içindir. Duvara yaslanmaktan Pritkin'in pazılarına ellerini koymaya, göz kırpmaya süresi kadar kısa bir sürede geçti. Pritkin kollarını salladı ama hiçbir yere gitmedi ve ilk fey eski işine devam etti.

Ve bir parmağını daha kaldırdı.

Pritkin'in kızaran yüzüne bakarak, "Ne saklıyorsun güzelim?" diye sordu. "Ve bu kadar dikkatli mi?"

Üçüncü parmağını kaldırdı ve gözleri tekrar bana kaydı.

"Tehlikeli mi?"

Dördüncü.

"Yoksa ... tatlı mı?"

Elimi çekti ve beni bakışlarına karşı çıplak bıraktı. Ve hemen bacaklarımın arasına kayan dokunuşuna. İğrenme sesimi bastırdım ama yeterince iyi olmadığını tahmin ediyordum. Çünkü diğer fey ve Pritkin arasında aniden itiş kakışlı bir kavga çıktı.

İlki onlara zar zor baktı. "Ah evet," dedi keşfetmeye başlarken, "bence çok tatlı."

Kıvrımlarımın içinde saklı küçük yumruyu buldu ve parmaklarının arasında yuvarladı, geri teptiğinde sırtıttı. Tekrar yaptı ve ben haykırınca gözleri karardı. "Bakalım sen de benim tatlı olduğumu düşünüyor musun?" dedi ve beni dizlerimin üzerine itti.

Ama bir saniye sonra Pritkin ikinci muhafızın elinden kurtuldu ve benimle işkencecimin arasına girdi, bir eliyle onu geri itti, diğer eliyle de beni arkasından çekti. İki kişi olmasalardı bu daha çok işe yarayabilirdi. "Bıçak!" İkinci gardiyan elinde silahla yerden kalkarken bağırdım.

Ama ilki elini kaldırdı, hareketi durdurdu, gözleri aniden keskin ve düşünceli oldu. Bana ve bizi dışarı çıkarmam gerekirse diye Pritkin'in gömleğinin arkasına soktuğum yumruğuma baktı. Ve sonra tekrar Pritkin'e.

Gözleri kısıldı.

Ama sadece tek bir kelime söyledi. "Neden?"

Pritkin dudaklarını yaladı, sanki evet, bunun sertleşmiş bir köle taciri için normal bir tepki olmayabileceğini yeni fark etmiş gibiydi. "O bir bakire."

Fey bir kahkaha attı. "Bundan şüpheliyim. Ama öyle bile olsa, halkımız bu tür şeyleri umursamaz, sadece iyi yetiştiriciler olmalarını önemser. Bunun ne zararı var?"

"Hayır dedim-"

"Ben de evet diyorum. Ve o sadece bir köle olduğu için-" "O *benim* kölem."

"Kölen."

"Evet. Onu buldum. Onu buraya getirdim. Yasalarımıza göre-" "Onlar senin yasaların değil, it. Aksini iddia etme."

"Yasalarınıza göre, o zaman! Bu onu benim yapar. Onu almak hırsızlıktır-" "Bize kanunlardan mı bahsedeceksin?" dedi ikinci fey, sesi neredeyse

Bıçak kınına girmemiş olmasına rağmen, kızgınlıktan çok kuşkuluydu.

"Sana bir şeyler öğreteceğim-"

İlk fey yine elini kaldırdı ama yüzünde artık kesinlikle şüphe vardı.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Köleniz."

Pritkin'in sırtındaki kasların hafifçe gevşediğini hissettiğinde diğer fey,

"Ciddi olamazsın," diye söze başladı.

Ve sonra ilk muhafız tekrar konuştuğunda gerildi. "Onu sen al o zaman."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Pritkin fey'e bakarken ben de yer değiştirebilirim, diye düşündüm. Gücüm cesaret verici değildi ama bizi uzağa taşımak zorunda değildim. Sadece dışarı, koşacak kadar uzağa-

Ama bunu başardığımı varsaysak bile, Gertie ve arkadaşları bir tazi sürüsü gibi peşimize düşeceklerdi ve *o* benim *elimdeydi*. Elimdeydi. Rosier vardı. İhtiyacım olan her şeye sahiptim. Lanetli ruh hariç, o da her an ortaya çıkabilirdi.

Pritkin tartışıyor, feylere umurlarında olmayan bir sürü şey anlatıyordu, çünkü bize inanmıyorlardı. Duygusuz bir köle sahibi olarak benim korkak bir köle olduğumdan daha inandırıcı olamamıştı. Oyunculuk derslerine ihtiyacımız vardı ama alamayacaktık. Ya çok daha acı verici bir şey alacaktık ya da ben bizi buradan götürecektim ve bu iki sonuç da kabul edilemezdi.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm.

Pritkin bana şöyle bir baktı ve sonra da bir iki adım attı. Sanırım bunu beklemiyordu.

"İzninizle mi?" Kararsızca söyledim.

Pritkin bir şey söylemedi ama biraz dengesiz görünüyordu. Feyler de şaşırmış görünüyordu, sanki bizim söylendiği gibi olmadığımıza çoktan karar vermişlerdi ve sadece onun kendilerine farklı bir eğlence için bahane vermesini bekliyorlardı. Ama görünüşe göre bununla yetineceklerdi.

İkinci fey onu bıraktı ama bu sefer duvarı desteklemek yerine yakınında durdu. İlki kaşlarını kaldırdı ama görünüşe göre jüri hâlâ kararını vermemişti. Çünkü saldırmak ya da bizi bir yerlere sürüklemek yerine biraz geri çekildi ve kollarını kavuşturdu.

Tekrar Pritkin'e baktım.

Ve hemen bir batma hissi yaşadım. Çünkü bunu kabul etmemişti. Elini refleks olarak sıkıyor ve açıyordu.

Sanki hâlâ kraliçenin muhafızlarından ikisini tek başına alt etmeyi planlıyormuş gibi.

Ve bu iyi değildi. Kazansa bile, ne koşuuları geçmemizi sağlayacak ne de içerideki düzinelerce askeri yenmemize yardımcı olacaktı. Bütün mesele de buydu zaten; bütün coven'lerin gücünü kanalizere edebilen insanlara silah ulaştırmak. Onlar feylerle başa çıkabilirdi ama biz çıkamazdık.

Bu yüzden bizi içeri almak zorunda kaldılar.

"Senin *izninle* mi?" Tırnaklarımı kalçasına geçirerek biraz daha güçlü bir şekilde tekrarladım.

Hâlâ bir şey söylemedi ama cevabın hayır olduğu açıktı. Ya da giderek kararan yüz ifadesine bakılırsa, kesinlikle hayırdı. Ve bu hiç mantıklı değildi.

Buraya son geldiğimde Svarestri ile benzer bir senaryoyla karşılaşmıştık ve o zaman böyle bir utangaçlık göstermemişti. Aslında, bir korumanın dikkatini dağıtmak ve kaçmak için bir PDA kullanmak onun fikriydi ve aşağı yukarı işe yaramıştı. Ve daha azının dikkat dağıtmakla değil, Gertie'nin kısa bir süre sonra ortaya çıkmasıyla ilgisi vardı.

Yine de bu sefer öfkeliydi. Nedenini bilmiyordum ama *onu* tanıyordum. Ve öfkesine hakim olmayı öğrenmek için yüzyıllar geçirdiği benim dönemimde bile asabiyet onun için her zaman bir sorun olmuştu. Şimdi böyle bir sorunu yoktu ve bu Pritkin bana her zaman daha az kontrollü, duyguları hem iyi hem de kötü anlamda yüzeye daha yakın görünmüştü.

Ve şu anda kötü olmak onu öldürtecekti.

"*Lütfen.*"

Ona baktım, çaresizdim, yalvarıyordum, ama tam orada duran fey ile onu ikna edebilecek kelimeleri söyleyemiyordum. Ama bir şeyler anlaşılıyor gibiydi. Ya da belki de jilet gibi keskin aletler ve şahdamarlarımızı içermeyen bir alternatif göremiyordu. Sonunda çenesini aşağı yukarı hareket ettirerek ters bir şekilde başını salladı ve ben de yaklaştım.

Ve gerçekten de kabadayılığımın hakkını vermek zorunda kaldım. "Tunik mi?" Elimle işaret ettim. "Acaba, um ..."

Dışarısı soğuk olduğu için onu ve altındaki katmanları -başka bir tunik ve uzun, keten bir gömlek- çıkardı. Burası da soğuktu. Öyle ki nefesimi görebiliyordum, vücudum tüylerim diken diken olmuştu, dizlerim muhtemelen birbirine vuracaktı.

taşa kadar donmuştu. Dış odadaki ateş bir işe yaramayacak kadar uzaktaydı ve fenerler herhangi bir ısı yayıyorsa da bunu söyleyemezdim.

Evet, bu çok seksi, diye düşündüm ve ürpermeye çalıştım.

Pritkin, bol bir pantolona ve baldırlarının etrafına bir tür eğreti çorap gibi sarılmış birkaç kumaş şeride indiğinde durakladı. Sonra onları da çıkarmaya başladı. Fark edene kadar nedenini merak ettim: Hızlı hareket etmesi gerekirse pantolonunu ayak bileklerine dolayabilir ve onu hapsedebilirlerdi. Ve hareket etmeyi planlıyordu. Bunu vücudundaki gerginlikten, çenesinin sert ve öfkeli duruşundan, baldırlarındaki sıkı kaslardan görebiliyordum.

Ve bana baktı.

Planının ne olduğunu bilmiyordum. Belki de oyun oynuyormuş gibi yapıp feylerin dikkati dağıldığında harekete geçmekti? Çünkü bunun nasıl yardımcı olacağını anlamadım. Belki de gerçekten oyun oynayıp onları ikna etmeyi umuyordu?

Çünkü gösteri yapmaya hazır bir adam gibi görünmüyordu. Belki de aklıma gelmeyen tamamen başka bir şeydi, çünkü şu anda herhangi bir şey düşünmekte zorlanıyordum.

Bariz olan hariç.

Dudaklarımı yaladım ve ellerimi bacaklarından yukarı kaydurdım, sert kasları ve avuçlarıma takılan küçük parçalarla kaba yünü hissettim. Daha fazla losyona ihtiyacım var, diye düşündüm alakasızca. Ellerim sertti. Ayrıca titremeye çalışıyorlardı, bu da pantolonun basit bir büzme ipiyle tutturulmuş olmasına şükretmeme neden oluyordu.

Tekrar başımı kaldırdım ve o yabancı yüzün bana baktığını gördüm ve titremem daha da arttı. Birden iki yabancı beni izlerken ve Pritkin başka biri gibi görünürken bunu yapıp yapamayacağımı bilemedim. Bunu yapabilir miydim bilmiyordum... bu şekilde.

Bu şekilde değil.

Nefesim hızlanmaya başladı ama heyecandan değil. İşaretleri biliyordum; zamanında bir ya da iki panik atak geçirmiştım ve neden olmasındı? Hayatım söz konusuken mi? Bu da beni bir şekilde buz gibi kaldırım taşlarının üzerinde çırılçıplak diz çökmüş, zaten çok fazla ilgi duyduğum bir arkadaşımı becermek üzereyken, iki sıkılmış, röntgenci fey'in beni porno yerine kullanmasına yol açmıştı. Ve bize güvenen insanlar katledilirken, çünkü zamanımız neredeyse tükenmişti.

Yine de orada kaldım, titremeye başlamak için bacaklarını kavradım, böylece korkmadım çünkü *bunu yapmak zorundaydım*. Bunu yapmak zorundaydım yoksa

Bizi dışarı çıkaramazdım, o yüzden *bunu yapmak zorundaydım*. Ama bedenim beni dinliyor gibi görünmüyordu, belki de dışarıdaki odada yaşadığım garip korku hissi geri gelmişti ve paniğimi arttırıyordu. Öyle ki çatı üzerime çöküyor, duvarlar üzerime kapanıyor, savaş ya da kaç içgüdülerim devreye girerken boğazıma bir çığlık düğümleniyordu. Buradan çıkmalıyım, *yapmalıyım*-

Ve sonra o kadar sert ve somut bir şekilde vurdu ki, beni tomurcuklanan histerimden çıkardı ve kaynağını aramak için etrafıma bakmama neden oldu. Rüzgâr esiyormuş gibi hissettim ama burada hiç rüzgâr yoktu. Pencereler ve iki kapalı kapı varken olamazdı. Olsaydı bile dışarıdaki gece gibi soğuk ve nemli olurdu. Bu ise çölden gelen bir esinti gibiydi.

Ama bizimkilerden biri değil.

Rosier'e baktım ama tek gördüğüm, atılmış çantamdaki bir yumru oldu. Ama belki de onun yardım edemeyeceği konusunda yanılmışım. Çünkü buna benzer bir şeyi daha önce, başka bir gece, başka bir çaresiz durumda hissetmişim. Rosier'in korku ve paniğimi bastırmak için karabasan güçlerini kullandığı ve ... buna ne demişti? *Geliştirmek mi?*

Birden gülesim geldi.

Ne kadar yetersiz bir kelime.

Tekrar yere çöktüm ama bu sefer altımdaki sert taşlar bir yastık kadar rahattı, soğuk gözlü feyler sanki hiç var olmamışlar gibi yok olmuşlardı ve soğuk, tozlu koridor ılık bal gibi ağır ve hoş kokulu, baygın bir sıcaklıkla dolmuştu.

Ve birdenbire, bu dünyadaki en kolay şey oldu.

Ellerim Pritkin'in karnının gerginliğini çözüp düzeltti, sert çizgileri, yumuşak tüyleri ve dokunuşumla zevkle zıplayan kasları hissettim. Eğildim, dudaklarımı göbeğinin altındaki temiz, sıcak deriye bastırdım ve kalp atışlarını hissettim. Orada kaldım, o lezzetli et parçasını bir süre ağzıma aldım, dişlerimin altında yakalandığını ve verdiğini hissettim, onun sarsıldığını hissettim. Sonra açtığım küçük yarayı dilimle yaladım, çünkü acelem yoktu, hiç yoktu. Sadece bu vardı, sadece onun tuzunu tatmak, sıcaklığını hissetmek, havadaki parfümü mükemmel bir şekilde tamamlayan yumuşak misk kokusunun tadını çıkarmak.

Ve bu açılışla birlikte aniden şiddetlendi.

Başımı kaldırdım. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle," diye fısıldadım.

Bana öylece baktı, neredeyse şaşkındı, sanki bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi. Ve bir karabasan için belki de öyle değildi. Gevşerken gözlerini tuttum

Belindeki bağlar bir dokunuşla çözüldü, kumaş yere düştü ve ayak bileklerinin etrafında toplandı.

Bir an için orada öylece diz çöktüm, tatlı kıvrımına, teninin yumuşak kızarıklığına, yukarı doğru kalın eğimine hayranlıkla bakarak durakladım. Yan tarafını öptüm ve sıçradığını hissettim. Dudaklarımı uzunluğu boyunca kaydurdum ve dokunuşumun ardından şişmesini izledim. Dilimin ipeksi başının üzerinde kaymasına izin verdim ve çıkardığı sestten keyif aldım.

"Bacaklarını aç," dedim yumuşak bir sesle, çünkü kıpırdamamış, aynı kuşkulu ifadeyle bana bakmaya devam etmişti. Ama sonra sert kalçaları birbirinden ayrılarak bana daha iyi erişim sağladı. Ben de elimle gergin bacaklarını yumuşatarak yukarıdaki gergin kaslara ulaştım ve onu içime alırken kucakladım.

Ve kendini iyi hissediyordu, Tanrım, çok iyi. Ve sıcak, ve katı ve *canlı*. Dudaklarımın istedikleri yere gitmesine izin verdim, fey'in zorla alacağı şeyi ona özgürce verdim. Ama bir şeyleri yanlış yapmış olmalıydım, çünkü ağzım sonunda onun üzerinde kapandığında acı gibi bir ses çıkardı.

Kafamı kaldırdığımda başını geriye attığını ve boğazının kasıldığını gördüm. Ve evet, yüzündeki ifade acıya benziyordu. Ya da belki de tam olarak acı değildi, diye düşündüm, çünkü aniden aşağı baktı, yeşil gözleri midemi bükten ve ellerimin kalçalarında kenetlenmesine neden olan bir ifadeyle benimkilere parlıyordu.

Vücudu sessizce beni acele etmeye çağırıyordu ama dinlemedim. Bunun yerine, ellerimin kadifemsi deriyi daha geriden kavramasına izin verdim, o kadar yumuşak, o kadar sıcak, neredeyse sıcak ve o kadar ağır küreler keşfettim ki, onları avuçlarımın arasında yuvarlamamak imkansızdı. Ben de öyle yaptım ve onun titrediğini hissettim.

Ben de öyleydim ama bu sefer umurunda değildi. Vücudunun kadifesine önce nazikçe, sonra daha sert ve kaba bir şekilde masaj yapmanın, dokunuşumun altında sıkılaştığını hissetmenin yanında önemsizdi. Dilimin ipeksi başının üzerinde kaymasına izin vermenin, hassas yarıkla alay etmenin yanında. Çekmeye başladığımda küfrettiğini duymanın yanında.

Ve bu seste beni yolun geri kalanında deliliğe sürükleyen bir şey vardı. Arkasındaki gergin, zarif tümsekleri yakalamama ve onu açlıkla kendime çekmeme neden oldu. Birdenbire onun her yerini, her ipeksi santimini içime almaya çalıştım.

Bu mümkün değildi ama geri çekildiğimde, dolgunluğunu tattığımda, dilimin üzerinde sonsuza dek kaydığını hissettiğimde teselli buldum. Sadece pürüzsüz başı dudaklarımın arasında kalana kadar, onu kızdırmama, yıkamama, emmeme, emmeme, *emmeme* izin verdi.

Saçlarını savuruyor, çırpınıyor, gözlerini dikmiş, çaresiz ve çok ama çok şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Sanki hala ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi.

Belli değil mi? Merak ettim ve onu tekrar yuttum.

Tenime elektrik çarptı ve hissettiğim ılık rüzgar aniden arttı, arzumun arka planında bir şey inşa ederken kulaklarımda uğuldadı, beklenmedik bir şey, büyük bir şey-

Bunun bir önemi yoktu, çünkü hiçbir şeyin önemi yoktu, onu titretme, sarsma ve haykırma gücü dışında, her seferinde biraz daha ileri iterken çıkardığı çaresiz sesler dışında, her zamankinden daha fazlasını alıyordum, her şeyi alıyordum, hevesle, açlıkla, *çok açlıkla*.

Ta ki, sonunda, bir şekilde onun tamamını tutana, tüm uzunluğu sıcaklığımın içine gömülene, dudaklarım vücudunun köküne yaklaşına kadar-

Ve Tanrım, çıkardığı ses!

Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve o elektrik ürpertisi bir şimşek patlamasına dönüşerek görüş alanımda parladı. Bir şey saçlarımı kaldırdı, bedenimi sıktı, tüylerimi diken diken etti. Şimdi bize doğru çılgılık atan bir şey, kaçak bir tren ya da bir sahile doğru yırtılan bir gelgit dalgası gibi-

"Gücü çağırıyor!" dedi biri, tam Pritkin haykırırken, tam dalga başımızın üzerinden kırılırken, tam gürleyerek, kükreyerek ve çarparak gelirken-

Ve kayıp, çünkü biri beni sürüklüyordu.

"Hayır!" Çılgılık attım, tekmeledim ve savaştım. "*Hayır!* Bırakın gideyim. Bırakın beni.

bitir-"

Ama bunun yerine, sıcak yanılsama paramparça oldu, soğuk, sıkışık bir koridora, belimde bir gardiyanın koluna, hırlayan bir yüze dönüştü

-

Ve bir patlama fey'in koruduğu kapıyı, koğuşları ve her şeyi dışarı çıkardı. Ve sanki dayanıksız bir plastikten yapılmış gibi koridorda savrulmaya başladı. Ta ki bu yönden gelen iki muhafıza daha çarpıp onları ayaklarından fırlatana kadar.

"Ateş topu konusunda haklıydın," dedi Pritkin bana nefes nefese.

"Eğil."

"Ne?"

Kafamı aşağı itti ve arkamdaki fey'in suratına bir yumruk indirdi. En azından sesi öyle geliyordu. Görmek için arkamı dönmedim, çünkü kapıdan içeri çekiliyordum, ama beni tutan kol

Belime doladıkları şey gevşemiş ve düşmüştü, bu yüzden takip edilmeyeceğimizi varsaydım. Bir de ikinci nöbetçiyi bir an için görebilmiştim, üzerinden geçerken duvara yaslanmıştı.

Tabii ki asıl sorun arkamızda ne olduğuyla ilgili değildi.

Koridorun sonunda bir grup fey daha belirdi ve bunlar daha zekiydi. Ve daha hızlıydılar, çünkü Pritkin'in üzerlerine fırlattığı ateş topundan - koridoru dolduran devasa ateş topundan- hiçbir şey olmamış gibi sıyrıldılar. Ama arkalarındaki duvar kurtulamadı.

Tam zamanında kendilerini yolun dışına attılar ve önlerindeki dik koridorun arkasına daldılar. Ve az önce önünde durdukları duvar ortadan kayboldu. Bu harika olurdu - eğer arkasında barakalar olmasaydı.

"Kahretsin!" Pritkin, birkaç düzine fey karyolalarından ve zar oyunlarından başlarını kaldırıp, beline havlu sarmış, banyodan yeni çıkmış gibi duran, saçları hâlâ damlayan bir adamla birlikte bakarken şöyle dedi

Ve sonra bir silaha atladığında uçuyordu.

"Kahretsin!" Pritkin tekrar söyledi ve beni bir duvara doğru itti.

Sağımızda bir kapı olduğunu fark edene kadar kafam karışmıştı, gözlerimin bakacak binlerce başka şeyi olduğu için göremediğim bir kapı. Yumuşak perdeleri, delikli paravanları, alçak kanepeleri ve narin cam eşyaları olan bir dizi loş, birbirine bağlı odadan geçerken bir bin tane daha. Ama çıkış yoktu, arkamızdan gelen küçük kedi ayakları ordusu düşünüldüğünde bu bir sorundu.

"Kahretsin!" Pritkin biraz daha telaşlı bir şekilde, "Kahretsin!" dedi.

"Bu kelimeyi bildiğini sanmıyordum," diye nefes nefese kaldım, çünkü bu bir çeviri değildi. Ve çünkü en son buraya geldiğimizde bunu adımla karıştırmıştı.

"Anladım," dedi ve bizi duvara çarptı.

Bunun bir kapısı yoktu ya da varsa bile biz kaçırmıştık. Bir duvar halısı vardı, çoğunlukla yeşil renkte zengin, canlı bir şey, bir av sahnesi. Bunu dönüp bakmadan biliyordum, çünkü büyümlü bir geyik az önce koluma tırmanmıştı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, bütün bir sürü avcıdan kaçarak vücudumdan akıyordu. Silahlarını çıkarmış, gözleri parlayan bir fey sürüsü aniden kapıda belirdiğinde bu sembolizm gözümünden kaçmamıştı.

Ya da hayır, fark ettim ki gözleri değildi. İçeri girerken çarpmış olmamız gereken tepe lambası, küçük zincirinin üzerinde sallanıyor, sallanıyor, sallanıyordu ve onlara burada olduğumuzu ya da az önce burada olduğumuzu söylüyordu. Ama onlar

Hangisi olduğunu bilmiyorlardı, bu yüzden dağıldılar, bu odayı ve etrafındakileri aramaya başladılar.

Bizi görmediler, çünkü Pritkin'in kamuflajı çok iyiydi. Hatta iyiden de iyiydi, öyle ki hareket etmediğim sürece kendi uzuvlarımı zar zor seçebiliyordum. Ve o zaman bile kolay değildi, çünkü goblen zaten bunu yapıyordu. Ama odalar o kadar büyük değildi, çok fazla fey vardı ve zamanımız tükenmek üzereydi.

Tüm bunlar bir anda o sürükleyici sıcaklığın geri dönmesinden daha az sorun oldu.

Bana bir darbe gibi çarptı, sanki hiç gitmemiş gibi güçlüydü ve belki de gitmemişti. Tek bildiğim onun ellerini üzerimde görmek istediğimdi. Zaten etrafımda olan kollarına değil, sert ve nasırlı ellerine... Onları tuttum ve gitmelerini istediğim yere yönlendirdim.

Tanrım, diye düşündüm, o kavrama beni ele geçirdiğinde, bilinçsizce sıkarak inlememe neden oldu. Nasırlı kavrama okşamaya, okşama yoğurmaya ve sonra tekrar sıkmaya dönüşürken ona doğru bastırdım. Bir eli önümden aşağı doğru itti ve daha aşağıda bir şeyi kavradı. Sonra orayı da okşamaya başladı, öyle ki bacaklarımı açtım, ona karşı kıvrandım, boğazımdaki iniltiye dişlerimin arkasında kalsın diye dudağımı ısırdım.

"Ne. Sen. Sen. Yapıyorsun?" Pritkin sordu, her şey düşünüldüğünde bu biraz garip görünüyordu. Ama sesi kulağımda bir tıslama gibiydi ve Tanrım, bu hiç yardımcı olmadı.

"Ne?"

"Büyü mü yaptın?"

"Hayır. Ben-hayır." Oldukça emindim. Rosier'i koridorda bıraktığımızdan emin olduğum gibi, bu o olamazdı. Olabilir miydi? Bilmiyordum. Şu anda hiçbir şey bilmiyordum, o arkamdan bana doğru bastırırken, hala sert, hala istekli, hala-

Tanrım!

Bir fey yaklaştı, perdenin arkasını kontrol ediyordu ama ben fark etmedim bile, çünkü arkamdan bacaklarımın arasına bir şey girmişti. İçime değil, henüz değil, ama sıcaktı, çok sıcaktı ve *tam oradaydı*. Ve şimdi hareket ediyordu, kekeleyerek, duraklayarak, sanki durmaya çalışıyormuş gibi, sanki bunun ne kadar çılgınca olduğunu fark etmiş gibi.

Yine de benim gibi o da bunu yapabilecek gibi görünmüyordu. "Bunu yapamayız," diye fısıldadı Pritkin ısrarla. "Tamam."

"Yapamayız. Dikkatim dağılırsa illüzyonu sürdüremem." "Tamam," diye kabul ettim. Sonra alt dudakımı ısırdım.

Aniden daha uzun ve daha tatlı hale geldi, parmaklarının ön tarafta yaptığı gibi arkamdan tüm uzunluğum boyunca sürtündü. Ve bu ikiz işkence dayanabileceğimden çok daha fazlaydı, başı aşağı inmeden önce dudaklarımdan yumuşak bir inilti kopardı ve beni ağzıyla susturdu.

Bu pek de yardımcı olmadı, diye düşündüm çılgınca. Çünkü şimdi beni okşayan üç şey vardı, dili diğer iki çılgınlık kaynağına katılıyor, benimkinin etrafında kıvrılıyor, ağzımın içini okşuyor ve çıkardığım sesleri yiyordu, çünkü duramıyor gibiydim. Titremeler ve ürpermelerle değil ve sonra ona karşı sertçe geri çekilmeme neden olan, onun kaymasına neden olan, içime değil ama bana karşı, tüm uzunluğuma karşı ve Tanrım, bu neredeyse o kadar iyiydi!

Ben şiddetle titrerken, "Adın," diye nefes nefese kaldı. "Ne?"

"İsminiz!" Çok acildi. "Gerçek adın!"

Konsantre olmaya çalıştım, ama soru alakasız görünüyordu ve zaten beynim meşguldü: kalçalarımı sıkmak, onu bunun için çalıştırmak. Onu vücudumun dışına doğru itmeye başladım ve titrediğini hissettim. Bir kedi gibi sırtımı ona yasladım ve inlediğini duydum. Ve sonra titreyen, ürperen ve o noktaya, o çok hassas noktaya her vuruşta vurmaya başladığında tüm kontrolünü kaybeden bendim, aramızdaki sürtünme arttıkça ve arttıkça elleri vücudumda sıkılaştı ve-

Ve şimdi onun iniltileri ağzıma doluyor, benimkilerle birlikte taşıyordu ve bu kötüydü, ama nedenini hatırlayamıyordum ve umursamıyordum, umursamıyordum ve sonra biri bağırıyordu ve biri kolumu tutuyordu ve-

"Adın!" Ve sonra

hiçbir şey.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ağzım kuru ve beynim bulanık bir şekilde uyandım. Nerede olduğumu ya da neden soğuk bir taşın üzerinde, küçük bir salya birikintisinin içinde yüzüstü yattığımı bilmiyordum. Bu tam olarak bir ilk değildi.

En azından son zamanlarda ilk kez kendimi bok gibi hissetmiyordum.

Her zamanki ağrı/bitkinlik/mide bulantısı kombinasyonunun devreye girmesini bekledim ama hiç oralı olmadılar. Bunun yerine, Caleb'in evinde, Circle'ın özel neşe suyunu içtikten sonra hissettiğim gibi hissettim: bedenin memnuniyetsizliğinin uzaktan kabulü, ama bana bağırان hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Donuyor olmam dışında.

Yüzümün üzerinde bir şey vardı. Çekip çıkardığımda köle kıyafetimin üstüme atılmış olduğunu fark ettim. İnceydi ve soğuğa karşı oldukça kullanışsızdı ama yine de giydim ve içine düştüğüm cehennemin son halini kontrol ettim.

Sadece bir hücre olduğunu keşfetmek için.

Soğuk taşın üzerine çömelmiş, can alıcı noktayı bekliyordum. Beni kızartmak üzere olan vahşi koğuşı ya da bana saldırmak üzere olan aç köpek sürüsünü ya da benim bir tehdit olduğuma karar verecek olan deli mahkûmu. Ama nafile.

Sadece soğuk bir taş blok, yerde biraz saman, biri suyla dolu birkaç kova ve kimsenin üzerine inmemi sağlama zahmetine girmediği bir paletten oluşan bir oda.

Ona baktım.

Küçük bir yastığı bile vardı.

Bir dakika boyunca orada öylece durdum, bunu ve bağlı bile olmadığım gerçeğini düşündüm. Sonra ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Küçük, yüksek bir pencere vardı, sanki benden çok daha uzun boylu biri için yapılmış gibiydi. Ama parmaklıklardan kendimi yukarı çekerek, daha fazla titreyen fenerin bulunduğu dar bir koridoru seçebildim.

Ve kimsenin bir nöbetçi gönderme zahmetine bile girmediği gerçeği. Kendimi garip bir şekilde ihmal edilmiş hissetmeye başlamıştım.

Yine de beni aramışlardı ve iyi iş çıkarmışlardı. Çünkü her şey gitmişti: Billy'nin kolyesi, Rosier ve sürüsü, hatta parlak gözlü bukalemunum bile. Sanırım feyler buna benzer bir şeyi daha önce görmüşlerdi.

Ama benim şeytani kara büyü bileziğim gibi bir şey değil.

Bileğimdeki birbirine kenetlenmiş bıçaklardan oluşan zincir, aşağı atladığımda yumuşak bir çınlama sesi çıkardı. Fey onu da almış olmalıydı ama her zamanki gibi geri dönmüştü. Bu da planın en azından bir kısmının işe yaradığı anlamına geliyordu. Sadece cadıların nerede olduğunu, Pritkin'in nerede olduğunu, Rosier'e ne olduğunu ya da genel olarak neler olduğunu bilmiyordum.

Ama bunun dışında her şey yolundaydı.

Gözlerimi kendime çevirdim ve gidip öğrenmeye karar verdim.

"Sence bir kereliğine de olsa tıslama krizine giremez miyiz?"

Bıçaklarıma fısıldadım. "Kilidi bıçaklamayı istiyorum. En yakındaki gardiyana ya da başka bir mahkûmun kışına değil. *Sadece kilidi.*"

Kesin bir oyunbozan havası aldım ve bunu görmezden geldim.

Sonra Gertie'nin evindeki fiyaskodan başka bir şey hatırladım. "Ve bunu *sessizce* yap."

Beni şaşırttılar. Aşağı yukarı. Kilit, matkap taklidi yapan bir çift hayalet bıçak tarafından birkaç saniye içinde bir düzine kez bıçaklandı. Tam olarak sessiz olmasa da, kimseyi koşturacak kadar da gürültülü değildi.

Orada birilerinin olduğunu varsayıyorum, çünkü henüz bir ruh görmemiştim.

Kapıyı gıcırdatarak açtım -dikkatlice, çünkü bu çok kolaydı. Belki de feyler beni test ediyordu? Belki de bu bir çeşit tuzaktı?

Belki de, diye düşündüm, koridorda rahatsız edilmeden yürüyüp diğer boş hücrelere bakarken, en azından bir parça fey değilsen senin için endişelenmiyorlardı. Şimdiye kadar, onlar hakkında sevdiğim tek şey buydu. Böyle bir küstahlık birden fazla kez kışımı kurtarmıştı.

Ve Rosier'inkini kurtarmak üzereydi.

Diz hizamdaki bir duvarın arkasından baktım, sonra aniden geri çekildim. Ama bir anlık bakış yeterliydi: Rosier, bir kafesin içinde, etrafı feylerle çevrili, sopalarla dürtülüyordu. Ve bir grup denetimsiz küçük çocuğun ortasındaki bir köpek yavrusunun perili bakışıyla.

Ya da daha doğrusu, çok tuhaf bir hayvanat bahçesindeki bir örnek gibiydi, çünkü kilitli olan tek şey o değildi. Kediler, kuşlar, hatta ekstra büyük bir sıçan bile bir duvar boyunca dizilmiş benzer kafeslerdeydi ve Pritkin'in neden

benim tanıdığım hakkında o yorumu yapmıştı. Görünüşe göre, bu çağda cadılar onları gerçekten kullanıyormuş.

Kim bilebilirdi ki?

"Öldürün ve işiniz bitsin," dedi muhafızlardan biri. "Bu iğrenç bir şey." Rosier hızla, "Bu büyük bir hata olur," dedi ve sonra tekrar dürtüldüğünde bağırdı.

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim," diye emretti başka bir fey.

"Ama konuşmamı *istiyorsun*. Sana söyledim, bensiz neredeyse güçsüz-"

"Sefil hayatına son vermek için daha da iyi bir sebep."

"Hayır! Hayır, hayır, hayır!" Rosier'in söyledikleri beni gerdi.

Ve köşeden tekrar baktı. İçinde bulundukları oda sadece birkaç koridorun kesiştiği bir alandı. Birkaç dolap ve Rosier'in kafesinin üzerinde durduğu masayla süslenmişti, böylece hem kontrol noktası hem de dinlenme odası olarak kullanılabilirdi. Ama feyler gerçektir, üç kişiydiler ve silahlarla doluydular ama onları kullanmayı umuyor gibi görünmüyorlardı.

Az önce bıçak çeken kişi hariç.

"Ve bu miktarda parayı mı kaybedeyim?" Rosier gözlerini bıçaktan ayırmadan sordu. "Odak noktası ben olduğum sürece güçlüdür. Kazanmaya hazırsın-"

"Hiçbir şey, Cur. O bana ait değil!" "Ama ona sahip çıkabilirsin-"

"O yalancı piçin kafasını kesene kadar olmaz! Ve o zaman bile kraliçenin ödülü olacak, istediği gibi davranacak!"

"Onu öldürmeyecekler," dedi başka bir fey. Ayaklarını masaya dayamış oturuyor ve bir elmayı soyuyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu ilki.

Elma Çocuk alaycı bir ifadeyle başını kaldırdı. "Onun kim olduğunu bilmiyor musun?" "Kim?" diye sordu ikinci fey. "*Veslingr* mi?"

"Bir sefil," diye onayladı diğeri, "ama o kadar da güçsüz değil. Bu Nimue'nin torunu."

"Ne?" Diğer ikisi Rosier'e işkence etmeyi bırakıp ona baktılar.

Başını salladı, ilgiden hoşlandığı belliydi. "Onu yakaladıklarında ben de oradaydım. Sürtüğünü kullanarak koğuşlarda harcadığı büyü'nün bir kısmını geri kazanmaya çalışıyordu ki kontrolünü kaybetti ve glamourie'sini düşürdü. Onu götürmeden önce yüzüne iyice bakabildim."

"Torun mu?" İkinci fey hâlâ şaşkın görünüyordu. "Prenslerden biri demek istiyorsun-"

Elma Çocuk güldü.

İlk fey bir şeyi yeni çözmüş gibi görünüyordu. Ve yüzündeki tiksintiye bakılırsa, bu hoşuna giden bir şey değildi. "Büyük torun demek istiyorsun."

Masadaki fey başını salladı. "Şimdi anladın işte."

"Neyi anladın?" diye sordu ikinci fey. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kirlenmiş olan. Nimue'nin doğarken öldürmesi gereken o yarı iblis şey."

"Tanrılar," dedi ikinci fey. Eğer Katolik olsaydı, haç çıkarırdı.

"Neden yapmadı?" diye sordu ilk fey. "Başka biri-"

"Ama o başka biri değil, değil mi?" Elma Çocuk bıçağından bir parça meyve yerken sordu. "Kanunlar senin ve benim gibi köylüler içindir. Büyükler istediklerini yaparlar."

İlk fey kılandı. "Ben köylü değilim. Büyükbabam-"

"Büyükannen kimdi peki?"

"Onu bu işe karıştıрма!"

"Neden? Burada olmanızın sebebi o, değil mi? Ve sadece senin de değil. Bugünlerde herhangi bir yerde gerçek doğan bulmak zorlaşıyor."

"Ben gerçek doğanım! I-"

"Eğer gerçek doğmuş olsaydın, bir avuç *kerlingarı* korumak yerine düklük sarayında oturuyor olurdun."

"Ama böyle bir şeyin yaşamasına izin vermek," diye araya girdi ikinci fey, belli ki hâlâ dehşete düşmüştü. "Ne düşünüyordu ki?"

Elma Çocuk omuz silkti. "Muhtemelen şu anda ne düşünüyorsa odur."

"Ne?"

"Onunla birlikte. O ve o cadılar."

"Belki de bir hatayı düzeltmek üzeredir," dedi ilk fey, hiddetle.

"Düzeltmek mi?" Rosier aniden sesini yükseltti. "Ne demek düzeltmek?" "Sana çenenin kapamanı söylemiştim-"

Ama Rosier susmuyordu. Rosier kafesinin parmaklıklarını tutuyor, biraz da çıldırmış gibi görünüyordu. "Ne demek *düzeltilmek*?"

Fey gülümsedi ve onu dışarı çekti. "İşte. Sana göstereyim."

Kahretsin.

"Koridorun sonundaki fenerler," dedim bıçaklarıma hızla. "Hepsine. Git!"

Her zaman kargaşaya hazır bir şekilde ayağa fırladılar ve bir saniye sonra arkalarındaki koridor neredeyse patlarken feyler de ayağa fırladılar - ve masadaki botlar söz konusu olduğunda neredeyse yere düşüyorlardı.

Kılıçlarını çekerek dışarı fırladılar ve ben de Rosier'i yakalamak için öne atıldım. "Pritkin nerede?"

"Tam zamanında!" dedi yüksek sesle. "Olabilirdim-"

"Pritkin nerede?" "-

Öldürüldü, hangi

cehennemde-" Onu sarstım.

"Pritkin!"

"Onu Nimue'yi görmeye götürdüler," dedi nefes nefese. "Tek bildiğim bu."

"Peki nerede?" Çünkü tuhaf ev, lanet vadinin yarısını doldurması gerekiyormuş gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Tek bildiğim bu' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?"

Onu bıraktım ve dolapları karıştırmaya başladım, kullanışlı bir şema arıyordum ama bulamadım. Ama bir sepetin içinde karmakarışık duran eşyalarımı buldum. Billy'nin kolyesini başımın üzerine attım, gardiyanımı aldım, çantamı sırtıma attım ve muhafızların gürleyerek bu tarafa doğru gelme sesiyle başımı kaldırdım.

"Eee?" Rosier çığlık attı.

"Hiçbir şey yok-"

"Olmak zorunda!"

"Yok!" Son kapıyı da kapattım ve o da telaşla etrafına bakındı.

"Kafesler!" "Ne?"

"Çıkarın onları!"

Sonra hepsi koridordan aşağıya doğru kaçan familiar'ları serbest bırakmak için çabalıyorduk. Rosier omzumda, ben de peşlerinden gittim, çünkü umarım hanımlarının nerede olduğunu biliyorlardır. Ama bilmeseler bile bu koridoru daha çok sevmiştim, çünkü muhafızların gittiği yönün tersine gidiyordu.

Sesi kızgın geliyordu.

Kahretsin, bıçaklarımın neyin peşinde olduğunu merak ettim.

Uzun süre endişelenmedim, çünkü mekanın labirent gibi düzeninde kaybolmamak için her şeyimi harcadım. Koridorda gürleyerek ilerledik ve

Sonunda bir kapıdan ölü bir koşuyla geçti. Sonra bir diğerine döndüm, virajda duvara çarptım ve hemen ardından üçüncü bir kapıya daldım. Bundan sonra virajlara ayak uydurmaya çalışmadım bile, çünkü ne anlamı vardı ki? Başlangıçta nerede olduğumu bilmiyordum ki.

Ama nereye gittiğimi biliyordum. Çünkü üzerinde "kraliçenin özel odaları" yazan bir şey varsa, o da buydu. Fren yaptım ve bir duvarın arkasına geçtim.

Ama sürü yapmadı.

Zengin kumaşlar, güzel ahşaplar, kalın halılar ve özenle işlenmiş mozaiklerle dolu gösterişli bir antreye doğru hızla ilerlediler, miyavladılar, havladılar ve eşyaları devirdiler. Bir an sonra da kemerli bir kapının önünde duran iki muhafız küfürler savurarak peşlerinden koşmaya başladı. Rosier ve ben de onları takip ederek kapıdan geçtik ve iç içe geçmiş küçük odalardan oluşan başka bir sıraya girdik.

Pritkin ve benim bulduğumuz yerle aynı değildi. O yeşiller ve kahverengilerle kaplıydı, bu ise su tonlarındaydı, mavi, beyaz ve yeşilin akla gelebilecek her tonu vardı. Ama diğeriyle pek çok ortak noktası vardı, saklanacak yerlerle dolu olması gibi.

İki muhafız çok mutsuz bir grup kaçakla geri dönerken ben de delinmiş bir paravanın arkasına daldım.

Kuşlar gıklayıp kanat çırparak, köpekler hırlayarak, kediler tıslayarak ve bir adamın kulağını tırmalayarak yanlarından geçip gittiler. Rosier'in üzerini örtmek için bir battaniye aldım ve hızla diğer yöne doğru yürüdüm. Kimse bana iki kez bakmadı, hatta oda sırasının sonundaki muhafız ikilisi bile, çünkü tabii ki bakmadılar.

Ben sadece bir
köleydim. Ve sonra
içeri girdik.

"Ben de aynı soruyu sordum." Bir erkek sesiydi ama onu göremiyordum. Zaten pek bir şey göremiyordum; önümde bir sürü izmarit vardı. "Nüfuslarının arttığını ve daha fazla yiyeceğe ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar.

Ayrıca sizi zayıflatma fikrinden hoşlandıklarını da ima ettiler. Karanlık Fey ile olası bir ittifakınızdan endişe ediyorlar."

"*Karanlık!*"

Bu bir kadındı ya da en azından bir dişi. Ses insan sesi olamayacak kadar lirikti, ancak küçümseme biraz olsun etkisini azaltıyordu.

"Ortak bir nedeniniz var," diye karşı çıktı adam. "Svarestri'nin genişlemesi ikinizi de sıkıştırıyor. Eğer müttefik olursanız, onların

Kendiniz için kurduğunuz yarı insan ordusuyla desteklenen böyle bir birliğe karşı durma yeteneği."

"Öyle diyorlar." Küçümseme artık damlıyordu. "Ve siz de onlara inanıyorsunuz." "İnandığım şey şu ki, bir yıllığına sınırları tutmaya istekliler.

düzenli yiyecek sevkıyatı. Köle yok. Onları kullanmıyorlar, Nimue; hiç kullanmadılar. Ve eğer senin kadar güçlüyseler-"

"Öyle mi? Bundan emin misin? Olsan iyi olur Arthur. Bize ihanet edersen Saksonlardan daha fazla endişelenmen gerekecek!"

Arthur mu?

Başım yukarı kalktı.

İzmaritler, ilerideki odayı çevreleyen muhafızlara aitti. Küçük bir ön odadaydım, bedenleri ışığın çoğunu kestiği için loştu ve arkamdaki kapıda iki gardiyan daha olduğu için manzarayı iyileştirmek için hiçbir şey yapamıyordum. Diğer yöne bakıyorlardı ama mobilyaların üzerine tırmanmaya başlarsam fark edebilirlerdi. Öndekiler gibi, küçük bir açıklığın iki yanındaki iki delikli paravanın önünde durup dönmeye karar verebilirlerdi.

Ve sonra biri yaptı, ama sadece hafifçe kayarak bana boşluktan odanın dar bir görüntüsünü verdi. Ortada diz çökmüş, pantolonu dışında çıplak, güçlü kolları arkasında bağlı Pritkin'i. Siyah saçlı bir kadının aynayla tartışmasını izlerken ayaklarının üzerinde dengede duruyordu.

Tamam, aslında aynadaki iri yarı, sarışın, kırmızı suratlı ve hızla daha da kızaran adamla konuştuğunu tahmin ettim.

"Ben kimseye ihanet etmiyorum," dedi adam -kral- ben ona bakarken. "Sana seçenekler sundum; sen onları kullanmamayı seçtin. Ne bekliyorsun ki?"

Arthur'a benziyordu, diye düşündüm. Ya da en azından efsanedekine: parlayan bir halkayla yerinde tutulan altın saçlar, sık kesilmiş sarı sakal, bir savaşçının yıpranmış cildi, ama gözlerinde neşeli karga ayakları. Ama nereye bakacağınızı bilerseniz, onun içinde de bir fey vardı: insan olamayacak kadar mavi gözler, çok akıcı hareketler, neredeyse bağımsız bir varlık olan, arkasında azarlayan, kandıran, büyüleyen bir ses

Nimue hariç, o da pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Senden mantıklı olmanı bekliyorum!" diye tersledi. "Sen benim kanımdansın ama yine de düşmanlarımla ittifak mı kuruyorsun?"

"Sanki sana savaş açanlara katılıyormuşum gibi konuşuyorsun-"

"Sen de olabilirsin!"

Adamın mavi gözleri parladı. "Bunu bana mı söylüyorsun? *Bana mı?* Seni güçlü kılan benim halkımın kanı iken mi? Kadınlarımız olmasaydı ordunuzda kaç kişi olurdu? Tahılımız olmasa onları nasıl beslerdiniz? Yine de *daha fazlasını* mı istiyorsun?"

"Son savaş nedeniyle geçici bir önlem-"

"Her zaman bir *savaş* vardır, Nimue! Babamın bana öğrettiği tek şey bu! Bundan asla kurtulamayacaksın, dedi ama denedi. Halkı için denedi ve seninle o lanet anlaşmayı yaptı-"

"Ki sen bunu reddediyorsun!"

Gök gürültüsü gibiydi ve zaten hissedilebilecek kadar yoğun olan gerginlik birkaç kademe daha arttı. Omzumun üzerinden baktım ve arkamdaki iki muhafızın bu tarafa doğru döndüklerini gördüm. Neyse ki hâlâ beni görmezden geliyorlardı ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Bileziğimi çıkarmaya başladım. "Ne *yapıyorsun* sen?" Rosier tısladı.

"Plan," dedim usulca ve Pritkin'in arkasında diz çökmüş bir sıra kadına başımla işaret ettim; tahminimce meclis liderleri. Ve bizim tek olası müttefiklerimiz.

"Plan fevkalade başarısız oldu," diye tısladı. "Ve şimdi cadılar *içeride*. *Buradayız*. Tam olarak ne-"

Bukalemunumu havaya kaldırdım, her zamanki gibi gövdesinden küçük bir altın biblo çıkmıştı. "Oraya girebilirsin."

Bir saniye sürdü. "Yapamam!"

"Yapabilirsin. Seni saklayacak-"

"Bir *insanı* saklamak için tasarlanmadı. *Bir şeyleri* saklamak için tasarlanmıştır. Küçük şeyleri-"

"Sen küçük bir şeysin!"

"Ama ben *çılgın* bir şey değilim! Ne yapmam gerekiyor? Sürünüp cadılara asaları mı vereyim-"

"Evet!"

"Sonra ne olacak?"

"Ve sonra dikkat dağıtıyorlar. Ve Pritkin'i çıkaracağız. "

"Kendini bile ikna edemiyorsun!" "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Her şey *daha iyi bir fikir*! Cadılar silahlarını çözmek için büyü yaparken feylerin orada öylece duracaklarını mı sanıyorsun?"

Bir diğeri ellerini çözmek için, bir diğeri de -sonunda- biraz zarar vermek için?" "Tekrar söylüyorum, planı beğenmediyseniz daha iyi bir planla gelin. Ben açığım.

önerilere!"

Rosier bana ters ters bakarken Arthur, "Turnuvanın amacı da bu," diyordu. "Saraya gel, Nimue. Eğer söylediğin kadar güçlüysen, Svarestri'yi yenecek ve istediğin her şeyi elde edeceksin. Ama eğer çok korkuyorsan-"

"Zaten sahip olduğum bir avantaja bahse giremeyecek kadar akıllısın demek istiyorsun. Anlaşmayı yenile Arthur. Haracı istediğim miktara yükselt ve aradığın barışa kavuş."

"Yoksa?"

"Ya da kadınlarınızı, *tüm* kadınlarınızı alırım ve sizi, erkeklerinizin onlar olmadan sizi ne kadar takip edeceğini görmeye bırakırım!"

Arthur kendini toparladı, mavi gözleri yanıyordu, tüm neşesi gitmişti. "Beni tehdit etme, Nimue. Tehdit edersen sonuçtan hoşlanmayacaksın."

"Sen de öyle," dedi ilk kez arkasını dönerek. Ve bir an için her şeyi, hatta neden orada olduğunu bile unuttum.

Çünkü çok güzeldi. Hayır, diye düşündüm, hayretler içinde, *güzeldi*, acı verici, yürek parçalayıcı, inanılmaz derecede *güzeldi*. Neredeyse yere kadar bir nehir gibi akan kuzguni siyah saçlar, deniz fırtınası gibi gözler, mavi ve gri ve öfkeyle parıldayan, can yakacak kadar mükemmel bir yüz, ete oyulmuş bir doğa gücü gibi. Mavi cüppesi, hareket edip cadılardan birini yakaladığında dalgalar gibi üzerinden akıp gidiyordu.

Ve boğazını kesti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Nimue'nin kollarında çırpınan ölmek üzere olan kadına baktım ve korkunç bir deja vu hissi içime çöktü. Saçları uzun ve yarı griydi ve yüzünü göremiyordum. Ama bir an için Rhea'yı yeniden gördüm. Nimue başını kaldırdığında bu gerçek daha da arttı.

Ve o güzel mavi gözler siyaha boyandı.

Yıldızsız, uçsuz bucaksız gökyüzü gibi siyah. Denizin acımasız derinlikleri gibi siyah. Bir canavarın gözleri gibi siyah, daha önce gördüğüm bir canavarın, bir canavarın-

Seni yiyor, seni yiyor. O-

Oda iç içe geçmiş gibiydi ve sürekli hissettiğim o korkunç duygu üzerime çöktü, uzuvlarımı dondurdu, boğazımı sıktı, içimde yükselen çılgılığı hapsetti.

Ta ki Nimue başka bir kurbanı yakalayana kadar.

Ve fey'in fark etmediği ama Pritkin'in başının dönmesine neden olan bir ses çıkardım. Gözlerimiz buluştu ve birden her şey aynı anda olmaya başladı: Arthur böğürüyor, kadınlar çılgılık atıyor, Pritkin bağlarından kurtulup atılıyor, bir fey kalabalığı ona, o da Nimue'ye atlarken oda kaosa dönüşüyordu-

Ve boynundan bir şey kopardı.

"Ohshit!"

Başladım, çünkü tüm bunlar birkaç saniye sürmüştü ve birden kalabalığın başının üzerinden bir şey bana doğru akmaya başladı. İnce altın zincirli bir şey, lamba ışığında parıldayan bir şey, milyon yıl geçse de yakalayamayacağım bir şey, çünkü iki yaşındaki sakar bir çocuğun koordinasyonuna sahibim. Nimue'nin kafasını kaldırdığı anda ellerimle havadan kopardığım bir şey.

Ve gözlerimiz buluştu.

"Ve lva," diye tükürdü.

"Sybil," diye tercüme etti büyü. "Siktir," diye fısıldadım.

Sonra döndüm ve kaçtım.

"Kızı alın!" diye bağırdı biri, oda büyülerle patlarken ve kapıdaki iki muhafız bana doğru fırlarken.

"Koru!" Nefes nefese kaldım ve bıçaklarım bileğimden fırladı, bu sefer hiçbir kısıtlama yoktu, çünkü hiçbiri için zamanım yoktu. Çılgın bir kadın gibi koşmak dışında hiçbir şey için zamanım yoktu; ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadan, birbirine bağlanan odalar zincirinden aşağı inerken silahlarım muhafızları sendeleterek geri gönderiyordu.

Aşağı bakana kadar.

Ve avucumun içinde duran parlak gümüş bir anahtar gördüm.

Tamam, ne yaptığımı biliyordum.

Sadece nerede olduğunu bilmiyordum-

"Prensesin odasını emniyete alın!" diye bağırdı biri.

Evet ama neredeydi?

"Hayır, seni aptal. Sola doğru!"

Bıçaklarım tam zamanında yetişip iki muhafızı daha yolumdan çekerken, *teşekkürler*, diye düşündüm çılgınca. Kraliçenin odasından koşarak çıktım ve sert bir sola döndüm. Ve devam ettim, silahlarım arkamdaki koridorda ölümcül bir ağ örerken, dünyadaki tüm muhafızlar peşimden gürlüyor gibiydi.

Burada küçük kedi ayakları yoktu. Taşa basan botlardı, gürültülü, yankılı, ölümcül. Başımın iki yanından geçen ve silahlarımdan biri tarafından ikiye bölünen ok gibi. Havada cızırdayarak ilerleyen ve küçük bir bıçağı buhar gibi dağıtan enerji cıvatası gibi. Bacaklarıma dolanan, beni acı içinde taşa savuran ve sonra arkamdan silah fırlatan kalabalığa bakan bola gibi-

Kafamın üzerinden geçti, çünkü az önce bulunduğum boşluğu hedef almışlardı ve diğer yönden gelen bir grup muhafıza çarptılar.

Kalan bıçağım kamikaze tarzında arkamdaki savaşçılara fırlatılmadan önce ayak bileklerimdeki ipleri keserken altısı etrafıma düştü. Altı tanesi, diye düşündüm, ayağa fırlarken burnum akıyor, kulaklarımda dehşet uğulduyordu. Koridorda koşuştururken, yanımdaki duvara kan sıçrarken, biri bana uzanıp bir uzvunu kaybederken altı taneydiler. Altı kişi, prensesin hücresinin etrafında olması gereken sayı gibi, yani-

"Prenses! Prenses!" Çığlık atıyordum, çünkü kapılar vardı, kapılar, çok fazla kapı vardı ve hiçbir fikrim yoktu-

Ağır bir el beni yakaladı, bıçağım onu duvara sapladı, kaçtım ve biri "Buraya!" diye bağırdı.

Ama ben çoktan anahtarı yerine sokmuştım, ellerim sabitti - ve nasıl sabit olabilirlerdi ki? Ve kilidi çevirip içeri düştüm, arkamda bir fey duvarı vardı, son bıçağım şiddetli bir laneti savuştururken duman olup uçtu. Ama güçlü ellerin beni yakalaması, beni içeri çekmesi, kapının feylerin suratına çarpması bir saniye sürdü-

Ve bir kadın sesi şöyle dedi: Bileğimi ona doğru iterken "Umarım bundan daha iyi bir silah getirmişsindir".

Saçlarım yüzümdeydi, nefesim kesiliyordu, devasa meşe kapı arkamdan güm, güm, güm sesleri çıkarıyordu, öyle ki zar zor düşünebiliyordum. Durumu açıklayacak, kendimi tanıtacak, nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapabilecek kadar iyi olmadığım kesin: "Bir değnek var-"

"Bu asa değil," dedi, sesi dehşete kapılmıştı, bileziğimden bir şey koparılmadan önce.

Ve sonra kapı hayaletten vazgeçti, gök gürültüsü gibi bir çatırtıyla çarparak açıldı ve benim çığlık atıp geriye düşmeme neden oldu. Kadının aksine. Orada öylece duran, erkek tuniği ve tozluk giymiş ince, siyah saçlı bir figür, öfkeli fey savaşçılarından oluşan bir sürüyle karşı karşıyaydı. Elinde şüpheli görünen bir şey tutuyordu-

Bir asa, diye düşündüm, feylerle birlikte benim de gözlerim büyüdü. Hepsi birden kapıdan geri sığmaya çalışıyordu.

Kadın onlara bu konuda yardım etti, tüm duvarı havaya uçururken gülüyordu. Büyük kayalar yağdı, her taraf toz duman oldu, küçük kaya parçaları derimi ısırđı. Ve tüm bunlar olurken kadın güldü, güldü ve güldü.

"Ah, *Büyükanne*," diye şarkı söyledi ve koridora çıktı.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Neden bilmiyorum. Yardım edebilecek gibi değildim. Ama beynim bu noktada pes etmişti ve neredeyse içgüdülerimle hareket ediyordum. Ve içgüdülerim çatının geri kalanı çökmeden gitmemi söylüyordu. Ama bir şey-

Oh.

Eteğimin üzerine büyük bir kaya düşmüştü, bir adım sola gitse kafamı ezecek büyüklükteydi. Dışarıdan kıyamet gibi sesler gelirken şaşkın ve nefessiz bir şekilde ona baktım. Ve sonra ben

bir dakika gibi görünen bir süre boyunca öksürmeye, küfretmeye, hıçkırmaya ve çekiştirmeye başladı.

Ama daha uzun sürebilirdi, çünkü aniden başka biri orada, tozun içinde diz çökmüştü. Ve elimi çekiyordu. Ve beni kollarına aldı, güçlü, tanıdık, kulağımın dibinde çarpan kalp atışlarıyla uyumlu. Ve çöken koridorlardan sonra koridorlardan aşağı koşarken küfür eden ses, çünkü tüm bu yer pathiyordu.

Sonunda etrafımızda acı verici bir şekilde çatırdayan bir şeyin içinden geçip dışarı çıkana kadar-

Daha kötü bir şeye.

Yağmur yüzüme tokat gibi çarptı, soğuk ve yakıcı, beni tam farkındalığa geri getirdi. Ve o küçük, komik evin çatısının çökmüş olduğu gerçeğine. Ya da sökülüyordu, çünkü hiçbir yerde göremiyordum.

Bir gökyüzü gördüm, tepemde kaynıyordu, şimşeklerle süslenmişti. O kadar yoğun bir yağmur yağıyordu ki sanki bir baraj patlamış gibiydi. Rüzgârın ağır çadırları kâğıt mendilden yapılmış gibi etrafa savurduğunu, bir tanesinin eğilemeyecek kadar hızlı bir şekilde üzerimize doğru uçtuğunu gördüm. Ama son anda evin ön duvarına takıldı, kapıyı örttü ve bir muşamba gibi yayıldı, manzarayı kesti.

Ama gürültü değil. Uğuldayan rüzgârların ve davul gibi çalan yağmurun, ağır brandanın *kanat çırpışlarının*, kulağımızın dibinde yıkılmak üzere olan bir evin gıcırdayan seslerinin üzerinde çığlıklar vardı. Yüzlercesi, belki de binlercesi.

"Neler oluyor?" Pritkin'in kulağına doğru bağırdım ama duymadı.

Beni yere indirdi, ayak bileklerime kadar ulaşan buz gibi suyun içine. Ve yukarı doğru bakmakla o kadar meşgul olduğumu fark ettim ki, eşikten akan ve kamptaki sele benzeyen suyu fark edemedim. Gerçekten büyük bir sel.

"Haydi!" Pritkin bağırdı ve ben onu zar zor duyabiliyordum. Ama elini tuttum, su basmış evin içinde sürüklenirken, kalan çatı ve duvar parçaları etrafımıza yağdı ve zaten su dolu olan çadır başımıza çökmeye çalıştı.

Bir an sonra kapıya vardığımızda ve çadırın kumaşını yukarı ittiğinde sorum cevaplandı.

Ötesindeki cehennem manzarasını açığa çıkarıyor.

Her yerde çığlık atan insanlar ve sıçrayan alevlerle ortaçağdan kalma bir yeraltı dünyası hayaline benziyordu. Çadırların birçoğunun dışındaki meşaleler rüzgâr tarafından brandaya savrulmuş ya da en azından kıvılcımları sıçramış olmalıydı, çünkü çadırların büyük bir kısmı alev alev yanıyordu. Tıpkı ılgın gözlü bir atın üzerindeki battaniyelerin koşarak geçmesi, ayağı kayan bir adamı devirmesi ve sonra tamamen ortadan kaybolması gibi.

Ancak bir saniye sonra nefes nefese ve başını sallayarak yeniden ortaya çıktı - çok ıslak başını - çünkü az önce suyun altına daldırılmıştı. Ve sonunda tüm alanın neden titreyen turuncu alevlerle aydınlanmış gibi görüldüğünü anladım: yangın dalgalara yansıyor. Ve dalgalar kampın en alçak bölgelerinde diz boyu derinlikteydi ve çevremizi saran yüksek araziden gelen sularla birlikte yükseliyordu.

Kamp küçük bir göle dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ve giderek çılgına dönen kalabalığın hiçbirinin, hangi yöne kaçarlarsa kaçsınlar, kaçma şansı yoktu. Çünkü duvarlar hâlâ yukarıdaydı.

Pritkin ilerlemeye başladı ama ben koluna yapıştım. "Bekle. Yapmam gerek-" "Palisade!" diye bağırdı, eliyle işaret ederek.

"Biliyorum!" Kükredim, çünkü burada yüz desibelden daha düşük bir ses duyulamazdı. "Ama yapmam gereken bir şey var!"

"Ne?"

"Senin . . . Birlikte olduğum yaratık. Onun için geri dönmeliyim-"

Pritkin başını şiddetle salladı. "Sen benimle kal!"

"Hemen arkanda

olacağım!" "Hayır!"

"Yapmak zorundayım!"

Bana öylece baktı, gözleri

vahşiydi. "Ne?"

"İçimde tuhaf bir his var, ortadan kaybolacaksın ve seni bir daha asla göremeyeceğim!"

"Beni göreceksin."

İkna olmuş görünmüyordu.

"Beni göreceksin!"

"O zaman benimle burada buluş. Tam burada! Senin için geleceğim!" Başımı salladım, ama o orada öylece durdu, parçalanmış görünüyordu.

Ve sonra beni öptü, beni yerden kaldırdı, Armageddon etrafımızda dönerken vücudu benimkine karşı sıcak ve sertti.

Beni yere bıraktığında nefes nefese ve sendeleyerek bıraktı. Gerçi bu muhtemelen sadece rüzgardı. Onu ittim.

"Git!"

Gitti.

Döndüm ve odanın öbür ucuna, şimdi bir geçit olduğunu anladığım girişe doğru ilerledim. İçeri daldığımda duvarlar çatırdıyor, çatırdıyor ve tenimi yakıyordu. Hâlâ sallanan duvarlardan gelen gümbürtüler dışında her yeri ıssız ve sessiz buldum. Yerde devasa kayalar vardı ve ağır meşe kirişler koridor boyunca eğimli bir şekilde uzanıyor, koridoru bir engelli parkura dönüştürüyordu. Ayaklarımın altından kayan, ıslak ayaklarıma ve bileklerime yapışan ve havada asılı duran tozla kaplı bir halı.

Duvardan bir fener aldım ve uzattım. "Rosier!"

Hiçbir şey yoktu. Ve ben uzaklaştıkça, portaldan gelen loş ışık azaldıkça işler daha da kötüleşti. Geriye, kaya düşmelerinden geçilemeyen koca koridorları aydınlatan tek şey olarak titrek alevim ve neredeyse tenimde hissedeceğim kadar ağır bir karanlık kalmıştı.

Daha da kötüsü, belki de bulunacak bir şey olmadığı düşüncesiydi. Rosier çok küçük ve savunmasızdı ve fey bana çok kızgındı. Ve eğer getirecek bir şey kalmış olsaydı belki Pritkin "tanıdığımı" getirmeyi düşünürdü.

"Rosier!"

Hiçbir şey.

Ellerimi keserek ve topuklarımı morartarak molozların arasında ilerledim ve bir kez olsun bu aptal şeylerden birine düzgün bir çift ayakkabıyla çıkmayı diledim. Ama ayakkabım yoktu ve daha da önemlisi haritam da yoktu. Çünkü burası her ne kadar tuhaf bir yer olsa da, feylerin burayı ezbere bildiğini tahmin ediyordum ama ben bilmiyordum.

Kaçınılmaz olanla yüzleşmek için bir dakikalığına duvara yaslandım. Bu şekilde Rosier'e asla ulaşamayacaktım. Sadece Gertie'nin feylerin buradaki büyüünü okuyamamasını ve benim de zorlanıp düşmemeyi ummam gerekecekti çünkü bu *gerçekten* berbat olacaktı.

Ve öyle oldu, Tanrım, öyle oldu, diye düşündüm, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyordum, sadece kraliçenin odalarına giden kısa mesafeyi kaydırırken.

Şu anda çatının çöktüğü yerde.

Yukarıdan düşüş beni bir duvara çarptı ve yarıya kadar toprağa ve yabani otlara gömdü. Ama bu beni öldürmedi, çünkü devlerin hiçbiri

Kirişler aşağı indi. Belki de çoğu çoktan indiği için, nihayet kazarak dışarı çıktıktan sonra yürümenin neden bu kadar zor olduğunu açıklıyordu.

Fener de benimle birlikte gömüldüğü için zemin göremediğim bir enkaz tarlasıydı ve odayı zifiri karanlıkta bırakmıştı. Ben de öksürüyor ve nefes nefese kalıyordum, çünkü burası kum fırtınasında nefes almaya çalışmak gibiydi. Ya da canlı canlı gömülmek gibi, diye düşündüm vahşice, etrafta debeleniyor, ciğerlerime seslenmek için yeterli nefesi geri almaya çalışıyordum.

"Rosi-" Durdum, öksürmekten başım döndü ve lanet olası girişlerden birine takıldım, enkazın içinde yuvarlandım ve ellerimi bir cama kestim.

Görebildiğim camlar, bir an sonra fark ettim, karanlık toprakta elmas gibi parlıyordu. Etrafıma bakındım ve çöplerin arasındaki bir çatlaktan parılayan bir şey gördüm. Çok az bir parıltıydı ama karanlıkta bir ışıldak kadar parlaktı. Kirleri, sopaları ve birinin unuttuğu ayakkabısını fırçaladım ve keşfettim-

Aynanın bir parçası.

Sadece bir parçaydı, avucumdan biraz daha büyüktü ama gözümü kırıştırmama yetti. Ama yansıma değil. Titreyen bir ateşe, ahşap bir zeminin bir kısmına ve üzerinde bir duvar resmi olan kaba sıvalı bir duvara. Arthur Nimue'yle konuşurken arkasında gördüğüm duvar resmine benziyordu. Bu da sandalyesinin bir parçasına benziyordu.

Adamın kendisi gitmişti, muhtemelen bizim tarafımızda her şey karardıktan sonra.

Ama ışıkları açık bırakmış gibi görünüyordu.

Küçük cam parçasını avucumun içine alarak ayağa fırladım. Ve bir an sonra, kraliçenin odalarının uzun, yuvarlanmış odalarında geziniyordum, titrek bir ateş ışığı yolumu aydınlatıyordu. Aydınlatıyor sayılırdı, çünkü burası artık sürekli titriyordu ve kuru yağmur gibi yağın küçük toprak parçaları görüşü berbat hale getiriyordu. Ama dikkatimi çeken şey görüş değildi.

Sağlamdı.

Hafif ve hızlı ayak sesleri, bir şey bana çarpmadan önceki tek uyarıydı. Ve beni geriye, keskin kenarlı bir enkaz yığınının içine savurdu. Sonra yere çarptı, molozları dağıttı ve camları kırdı ama kafatasımı kırmadı. Çünkü yere düşer düşmez hareket ettim, yere yuvarlandım ve sonra karanlığa geri döndüm.

Darbe aynayı elimden düşürmüş, enkaz yığınınına saplanmasına neden olmuş, beni de kasvet ve toz bulutu içinde bırakmıştı. Odaları ayıran yarım duvarlardan birine çömelmiş, zor nefes alıyor ve ateş ışığında altın renginde parıldayan dönen parçacıklara bakıyordum. Ve bu mesafeden bakıldığında aslında hiçbir şeyi göstermiyordu.

Boşluktan fırlayıp doğruca bana doğru gelen ince, karanlık bir gölgeden başka bir şey yoktu.

"Cassie!" diye bağırdı biri ve ben irkildim. Duraksayan ve etrafına bakınan figür de öyle yaptı. Büyük bir vazoyu kapmama ve omzumu kıracak kadar sert bir şekilde fırlatmama izin verdi.

Acı içinde soluk soluğa kaldım, ses porselenin kırılmasıyla kayboldu, figür dönüp büyük bir sopa getirdi ve vazoya dış sahaya çıkmaya çalışan bir vurucu gibi vurdu. Parçalar etrafa saçıldı ve bir düzine küçük bıçak gibi hissettiren şey beni delip geçerken tekrar bağırmama neden oldu. Sonra boğazım düğümlendi ve bu sefer nefes nefese ve sessiz bir şekilde uzaklaştım çünkü saldırıma ses üzerinde de çalışıyor gibiydi.

Bir an için, loş ışık huzmesinin etrafında dönen iki gölgeden başka bir şey yoktu, her biri bir avantaj arıyordu. Ve saldırıma bir tane bulmuş olmalıydı. Çünkü bildiğim bir sonraki şey, ne olduğunu zar zor anlayarak önce duvara sonra da yere vurduğumdu.

Ta ki elindeki sopası uzakta yanan ateşin ışığında parlayan birinin üzerime doğru geldiğini görene kadar...

Ve sonra, parçadan gelen zayıf ışın aniden bir alev haline geldiğinde onun tarafından gölgede bırakıldı. Sanki güneşe bakıyormuşum gibi yakıcı beyaz bir parıltı küçücük şeyden dışarı taşarak odayı doldurdu. O kadar parlak ve güçlüydü ki, altına inmiş olmama ve etkisini tam olarak hissetmememe rağmen beni kör etti.

Ama birisi öyleydi.

Bir sesin küfrettiğini duydum, Nimue olmasa da bir kadının. Bu ses daha yüksek, daha hafif ve acı içindeydi. Muhtemelen retinaları yandığı için, diye düşündüm, iki kolumla gözlerimi siper ederek. Bu beni savunmasız bırakmıştı ama bunun önemli olduğunu düşünmüyordum. Etrafta çırpınmalar, inlemeler ve sonra uzaklaşan ayak sesleri duydum. Sonra oda tekrar sessizliğe gömülürken ve o korkunç ışık sürekli yanarken hiçbir şey olmadı.

Sonunda, geldiği gibi aniden kesildi ve beni yerde nefes nefese bıraktı, kafam karıştı, korktum ve ciddi şekilde yönümü kaybettim. Ve hala kördüm - gözlerim sadece sıçrayan bir art görüntü tabakası görüyordu. Ama sağır değildim ve bir kez daha bir ses duydum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım, pek de sabit görünmeyen zemine tutunmaya çalıştım. Ya da belki de o bendim. Bilmiyordum; kaybolan bebeğini bulmaya çalışan bir anne gibi o ince sesin geldiği yöne doğru süründüm.

Ya da neredeyse o kadar küçük bir şey... Arayan ellerim sonunda yan odada, enkazın altında sıkışmış küçük bir ceset bulduğunda fark ettim.

Kristali getirmeyi hatırlamamıştım ama zaten göremediğim için bunun bir önemi yoktu. Ama buna gerek yoktu. Çünkü ses, ufacık, minicik, gıcırıltılı bir seste bile kulağa kötü gelmeyi başaran, şimdiye kadar icat edilmiş en ağır küfürlere dönüşmüştü ve-

"Rosier!" Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Küfürler kesildi. "Cassie?"

"Evet!"

"Çıkarın beni! *Beni hemen çıkar!*" Sırtarak topuklarımın üzerine oturdum.

Ve sonra onu dışarı çıkardım.

Keşfettiğimiz iyi haber, ana koridorlarda hâlâ birkaç fenerin yanıp sönüyor olmasıydı, ki yavaş yavaş geri dönen görüşüm bunu faydalı buluyordu. Kötü haber ise koridorların artık koridor olmamasıydı. Kirişler ve bazı durumlarda tüm duvarlar yolumuza düşmüştü, bazılarının üzerinden tırmanabiliyordum, ancak bazıları tavandan geriye kalanlar kadar yüksekti ve beni geri dönmeye zorluyordu. Ya da onların ötesini görebildiğim durumlarda yer değiştirmek zorunda kalıyordum.

Ama bu pek iyi gitmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Rosier bir süre sonra. "Bir kez daha. Buralarda bir yerdeydi."

Başımı salladım, son tikanıklığa baktım ve destek için duvara tutundum. "Yapamam."

"Yapmak zorundasın." Yer tekrar titredi, duvarlar son birkaç dakikadır olduğu gibi şimdi de daha sert titriyordu. Çünkü bu, yarı yarıya beklediğim gibi Faerie'ye bir geçiş değildi. Hiçbir şeye geçiş değildi. Rosier'e göre, bu bir Winnebago'nun büyülu eşdeğeri idi, fey soylularının köylüler gibi yaşamak zorunda kalmamak için seyahat ederken yanlarında göturdükleri taşınabilir bir saray.

Bir geçitten oyulmuştu, sabit bir cep yapmak için kendi içine dönmesiyle ilgili bir şeydi ya da her neyse. Hepsini anlamadım. Ama Pritkin geçidi patlattığında geçidin hasar gördüğünü anladım. Ve sonra yine kafayı yemiş prenses feyleri parçalamaya başladığında

Yeni bir tane. Ve Őimdi űzerimize çökmeye çalıŐıyordu ve görünüŐe göre çöken bir portalın içindeyken baŐınıza kötü Őeyler gelmiŐ.

Ama yine de yapamadım. En kolayı olan görüş hattı miniŐiftleri yapmaya indirgenmiŐtim, ama bitmiŐtim. Onlardan da, her Şeyden de bıkmıŐım, son neşe suyumı içmeden hiçbir Şey yapamayacaktım ve bunu yapmayacaktım. Tavanın geri kalanı başıma yıkılsa bile yapmayacaktım!

"Ne yapıyorsun?" Rosier talep etti. "Sadece buradan getiŐini söylemiştin, deŐil mi?"

"Evet, ama ben *içinden* geçmeyi kastetmemiŐtim!" dedi, ileriye doŐru kazmaya baŐladıŐımda, toprak ve molozlar başımıza yuvarlanırken, zaten tozla kaplanmış ciŐerlerimle nefes almakta zorlanırken, Rosier k frefederken ve kayalar düşerken ve ellerim topraŐı kazmaya ve sonra tırmalamaya devam ederken, bu böyle devam etti.

Ta ki başka bir sarsıntı bizi sarsana kadar.

Bu seferki Richter  leŐine göre yaklaşık yedi Őiddetindeydi ve tozun kabarmasına, duvarların çatlamasına ve zeminin ayaklarımızın altında çılgınca sallanmaya baŐlamasına neden oldu. Ve  n mdeki toprak duvar, daha önce aşılmaz bir kütle, bir daŐın yamacından aŐaŐı inen bir ıŐ gibi akıp gitti. Bizi de beraberinde götüren bir ıŐ.

Rosier ve ben yarı tökezleyerek, yarı kayarak diŐer tarafa geçtik ve sonra onu yakalayıp geçide doŐru koştum, lanet topraŐın beni tekrar k r etmemesini diledim.

Ve sonra neredeyse başımı aŐan buz gibi bir su g l ne d Őt Ő m zde bunu gerçekten diledim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Büyük bir şokla suyun altına girdim ve nefes nefese kaldım. Ve sonra neredeyse ezilmek üzereyken biraz daha nefes nefese kaldım. On, belki de on beş dakikadır içerideydim ama her şey değişmişti.

İnsanlar bir metreyi bulan dalgaların arasında yüzüyorlardı. Ve artık onları engelleyecek hiçbir şey yoktu, çünkü küçük evden geriye kalan tek şey geçidi tutan duvardı. Arkamızda patladığında o bile kalmamıştı, başımın üzerinden alev parçaları uçarken eğilmeme neden oldu ve duvar toza dönüştü.

Tıpkı şimdi sadece birkaç kütük yığınının ibaret olan ve koğuştan geriye kalanlarla birlikte çatırdayan parmaklıklar gibi. Bu da muhtemelen bir zamanlar düzenli olan kampın neden yanan kalıntıların arasından tepelere doğru koşan, sıçrayan ve koşuşturan insanlarla dolu bir karınca yuvasına dönüştüğünü açıklıyordu. Ve feyler onları durdurmak için pek bir şey yapmıyordu; fark etmiş gibi bile görünmüyorlardı.

İyi bir nedenle, diye düşündüm, yukarı doğru bakarak. Vay anasını.

"Bu da ne böyle?" Rosier çığlık attı, sesi öfkeliydi.

Cevap vermedim. Fey gibi ben de meşguldüm. Üstümüzdeki havada gerçekleşen çağların savaşını izliyordum.

Ya da daha doğru bir ifadeyle, havanın, suyun, şimşegin ve ateşin savaşı... Hepsi de etrafa savrulan şeyler gibi savruluyordu, diye düşündüm, beynim bu noktada oldukça kızarmıştı. Ama önemli değildi, çünkü *bunu* nasıl tarif edebilirdiniz *ki*?

En basitinden, kampın arkasındaki açık arazide karşılıklı tepelerde duran iki kadındı. Uzun kuzguni saçları başlarının etrafında savrulan iki siyah saçlı kadın karşı karşıyaydı, ancak bu asıl noktayı kaçıırıyordu. Asıl mesele *etraflarında* olup bitenlerdi.

Bir kasırğa gibi görünen şeyin gökyüzünü doldurmasını ve hortumların her seferinde bir düzine insanı ayaklarından kopararak aşağıya inmesini izledim

ve onları uçurdu. Diğerleri tutuşarak kamp ateşlerinin yanan cüruflarını kükreyen ısı ve ışık girdaplarına dönüştürürken, bu girdaplar yamaçlardaki orduyu parçaladı ve kırsal alanda kırmızı damarlar açtı. Ve daha da fazlası suyla doldu, bunlardan biri prensesin arkasından neredeyse gizlice yaklaşan üç fey'i içine aldı, onları tepeden aşağı sürükledi ve havada boğmakla tehdit etti.

Ama Nimue'yi sürüklemiyorlardı.

Etrafında güçlü bir rüzgâr dalgası kaynıyordu, doğanın karşı konulması imkânsız bir eylemi buna rağmen karşı konuluyordu.

Bir kalkanla.

Kolunda normal bir tane vardı, bronzdan küçük bir daire, bu mesafeden zar zor görülebiliyordu. Ama içinden kocaman bir şey spiral çiziyordu ve neredeyse yağmurla aynı renkte olduğu için gecenin karanlığında görülmesi zordu. Pritkin'in zaman zaman fırlattığı diskler gibi parıldayan, ışıltılı bir diskti ama çok daha büyük ve kalındı. Kendisini ve etrafındaki tepede toplanmış birkaç yüz kişiyi parlayan bir nimbus gibi saracak kadar büyük büyümlü bir kalkan.

Ama geri kalanımız için hiçbir şey yapmıyordu.

Bizi uğuldayan rüzgârlardan ve karla karışık yağmurdan koruyan tek şey çevredeki tepelerdi, ki bu da iki ucu keskin bir kılıç gibiydi, çünkü onlar da bizi boğmaya çalışıyordu. Su, tepelerden nehirler halinde fişkırıyor, yaylalar arasındaki yarıklardan ve çukurlardan geçerek kamptan geriye kalanlara akıyordu. Öyle ki insanlar artık daha derin bölgelerde *yüzüyor*, az sayıdaki yüksek bölgeler ise denizdeki adalar gibi dikiliyordu.

Sonunda feylerin neden herkes gibi bir tepede değil de bir vadide kamp kurduklarını anladım.

Çünkü onları kızdırdığınızda diğer herkes sizi boğamazdı. Gerçi boğulmaya gerek yoktu.

"Bu da ne-?" Rosier çığlık attı ve sonra ben suyun altına daldığımda guruldadı. Ve dalgaların arasından, az önce durduğumuz yerde parlak renkli bir büyümlü havada süzülüşünü izledim.

Ve sonra daha fazlası, yüzeye çıktığımda geceyi aydınlatarak, her yerde uçan çok renkli büyümleri görmek, arkalarındaki havadaki suyu uzun buhar çizgilerine dönüştürmek için. Ve tekrar boynuma kadar eğilip saklanacak bir yer aramama neden oldu. Ama etrafımızdaki her yerde bir savaş sürüyordu.

Görünüşe göre covenler gelmişti. "Ne yapıyorlar bunlar?" Rosier çığlık attı.

"Kadınları dışarı çıkarmaya çalışıyorum!" Yakındaki bir su parçası aşağıya vuran bir büyüyle buharlaşırken bağırdım.

"Onları öldürtecekler! Bizi de onlarla birlikte!" Haklıydı.

Dondurucu suyun içinde evin hâlâ ayakta duran tek kısmına, bacayı oluşturan yuvarlanmış kaya grubuna doğru sürüklendim. Fazla bir şey değildi ama en azından bir tarafımız korunuyordu. Ve yağmur artık doğrudan yüzüme vurmuyordu.

İşe yaramış gibi görünmüyordu.

"Emrys'i bulmamız gerek," diye bağırdı Rosier kulağıma doğru. "Onu *hemen* bulmalıyız!"

"Yok artık!" Ama hala onu görmedim.

Ama ışık eksikliğinden değil. Büyülü alevler kolay kolay söndürülemediğinden, yer yer su altı da dahil olmak üzere her yerde ateşler yanıyordu. Ama diğer pek çok fiziksel yasaya da uyuyorlardı; örneğin palisade parçalarından ve yüzen çadır adalarından parlayan parlak gölgeler göndermek ve dalgalardan yansıyarak tüm kampı hareket ediyormuş gibi göstermek gibi.

Ki öyle olması da pek yardımcı olmadı.

Çünkü burada hâlâ bir sürü insan vardı. Bazıları bizim gibi bulabildikleri sığınakların altında bir araya toplanmıştı. Diğerleri gruplar halindeydi, köle tacirleri ve özel orduları tarafından çembere alınmışlardı, kaçamıyorlardı. Diğerleri ise kalan duvar parçalarının arkasına çömelmiş, kaçmak için fırsat kolluyorlardı. Ya da etrafta koşuşturuyor, her şeye rağmen isimlerini haykırıyor, kaosun içinde aile üyelerini bulmaya çalışıyorlardı.

Onların şansına pek ihtimal vermiyordum. Dalgaların arasında yüzen meleyen hayvan sürüleri, cadılarla savaşıyor Nimue'nin muhafız kümeleri ve yüzen tencere yığınlarının arasında oturan, kalmakla kaçmak arasında kararsız görünen yarı insan kamp takipçileri varken olmazdı. Ama çoğu ikinci seçeneği tercih etmişti, bu da her yerde hareket olduğu ve karanlıkta hangi koşan formun Pritkin'e ait olduğunu anlamamanın mümkün olmadığı anlamına geliyordu.

Rosier'e "Burada kalmalıyız," dedim.

"Ne?"

"İşte! Bizim için geri geleceğini söylemişti!"

"Peki ya *yapmazsa*?" Rosier talep etti. "Ya yaralanırsa?" Başımı salladım. "Yaralı değil!"

"Nereden biliyorsun?"

"Gücüm bana söylerdi!" Sahip olduğum tek teselli buydu. Eğer yaptığım bir şey zaman çizgisinde bir soruna neden oluyorsa, bir uyarı almalıyım. Daha da ötesi, bir zamanlar Agnes'in varisi Myra'ya olduğu gibi, sorunu çözmek için sorunun kaynağına doğru sarsılmalıyım. O da daha havalı olmadan önce haydutluk yapmıştı.

Ama gücüm sessizdi, bizi birbirimize bağlayan altın kordon dinleniyordu. Pritkin'e zarar vermek için tuzak kurmuş olsaydım olması gerektiği gibi bir arp teli gibi gümbürdemek yerine. Ve eğer yapmadıysam, iyi olmalıydı, çünkü tüm bunları daha önce atlatmıştı.

Değil mi?

"O zaman nerede?" Rosier talep etti.

"Bilmiyorum-"

"Bu yeterince iyi değil!"

"Benden ne yapmamı istiyorsun Rosier?" Dönüp ona bakarak sordum.

"Yere yat!" diye bağırdı, yüzüme doğru, beni zıplattı.

Ve üstümüzdeki gökyüzünde aniden birlikte dönmeye başlayan üç hortuma bunun nasıl yardımcı olacağını merak ediyorum.

Tek kurtarıcı lütuf yüksekte olmalarıydı, çok yüksekte. Üç vahşi yıkım sarmalı birbirine örülerek tek bir cehennem sarmalına dönüşürken bize mükemmel bir manzara sunuyordu. Kaynayan bir öfke kütlesi bir an sonra havayı yardı ve büyük bir mızrak gibi Nimue'ye doğru saplandı-

Ve emildi.

Belki de bir şeyler görüyordumdur diye düşünerek gözlerimdeki suyu kırıştırdım. Ama şüphesiz olan şey buydu. Üzerindeki neredeyse renksiz kalkan siyah ve düşünceli bir hal alarak, içinde şiddetle dönen girdabın rengini ve desenini aldı. Bir an sonra yutmayı bitirdiği kalkanın yüzeyi şişerek zaten hatırı sayılır olan boyutunun belki de iki katına çıktı.

Ve sonra hepsini geri atıyor.

Prenses, fırtınanın öfkesi durduğu tepeyi parçalayıp gökyüzüne güçlü bir çamur ve toprak patlaması gönderirken uçarak başka bir tepeye sıçradı. Ayrıca arkasından bir kasırga fırlattı, tahminimce daha büyük fırtınaya karşı koymak ve onu yavaşlatmaya çalışmak için. Ve işe yaradı -bir bakıma. Büyük fırtınadan kopan bir düzine küçük huni, çevredeki tepelerin üzerinde çılginca dönerek çadırları parçaladı,

Muhafız gruplarını kovalıyor ve geceye karşı yüzlerce küçük kalkanın çiçek açmasına neden oluyor.

Ama bu yeterli değildi.

Çünkü fırtınanın ana gücü bir an sonra vurdu, hala onu son tüneğinden düşürüp uçurmaktan daha fazlasını yapabiliyordu

-

Ben de eğildim ama buna gerek yoktu. Vücudu havada bize doğru döndü ama başımın çok üzerindeydi. Ve sonra kampın alt kısımlarından birine, en az bir kat yüksekliğinde bir su patlamasına neden olacak kadar sert bir şekilde sıçradı.

Boğulmadan önce ona ulaşmaya çalışarak ilerlerken üzerime yoğun bir yağmur gibi sıçradı. Bir yandan da suyun içinden aniden bize doğru sıçrayan insan yığınının kaçtığımı. Önceden dağınık olan kalabalık büyük bir hızla toparlanmıştı ve kampın dışına doğru ilerliyordu, savaşa lanet olsun ve bu sırada beni de biçmekle tehdit ediyorlardı.

"Bu da ne *böyle*?" Sert dirsekler ve çalkalanan su akıntısıyla yanımızdan geçerken Rosier'e sordum.

Ama cevap vermedi. Omzuma baktım ve onu ağzı bir karış açık, gözleri faltaşı gibi açılmış, bana bakarken buldum. Bir şekilde ayağa kalkmış, dünyayı sarsan darbeyi hırlamaktan başka bir şey yapmadan savuşturmuş olan koyu saçlı prensese.

Islak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve bardaktan boşanırcasına yağın yağmura rağmen onu bu sefer daha iyi görebiliyordum. Çekik mavi gözleri, fildişi teni ve hınzır kırmızı dudaklarıyla güzel bir esmerdi ve kendi kendine iki kez bakıyordu. Beni tekrar gördüğünde bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm.

Ta ki bana bakmadığını fark edene kadar.

Uzun bir süre Rosier ile göz göze geldiler ve Rosier'in yüzündeki sert ifade yavaşça başka bir şeye dönüştü. Yüzü çatladığında ve dudakları kıvrıldığında bile tam olarak okuyamadığım bir şey, çünkü çok tuhaftı. Ta ki bir kahkaha patlatana kadar, kaotik sahnenin üzerinde çan sesi gibi çınlayan saf bir neşe sesi ve o ortamda o kadar uyumsuzdu ki sadece bakabildim.

Ve sonra eğilip Rosier'in küçük yanağını çimdiklediğinde biraz daha baktı.

"Ağaçta kalmalıydın," dedi ona soluk soluğa.

Sonra gitti, sanki sel yokmuş gibi kolayca kampa geri koştı, çünkü onun için yoktu. Dere yatağındaki kaldırım taşları gibi ayaklarının altında katılaştan küçük su parçaları, o daha adımlarını atamadan ayaklarını yakalıyordu. Bir işaretle yükselen dalga gibi, kalan bir çit parçasına doğru kabarıyor, yukarı ve aşıyor ve onu da kendisiyle birlikte taşıyordu.

"Oh," dedim, aptal aptal bakarak.

Ve sonunda herkesin neden bu yöne doğru gittiğini anladı.

Çünkü Nimue başka bir fırtınaya yakalanmıştı.

Kalkanının yüzeyinde şimşeklerin çıtırdadığını, içinde bir şeylerin alev aldığını, bir cehennemden eskiden renksiz olan dış yüzeyde spiral çizerek onu kırmızı bir alev diskine dönüştürdüğünü görmek için bir anım vardı-

Hortum, bir ejderhanın ağzından çıkan ateşten bir dil gibi yüzeyden patlayarak akmaya başlamadan önce, göklere doğru uzanan devasa bir ateşten ölüm ipliğine dönüşerek gelmeye devam etti

-

Ancak aniden serbest bıraktığında yeryüzüne geri savruldu.

Prenses, azgın kızıl selin altında mavi bir zerre olarak kalkanını korudu ama Nimue'nin bir grup muhafızı o kadar şanslı değildi. Prensesin kalkanı ateşin yönünü onlara çevirdi ve yarısını konfeti gibi rüzgârda savrulan küllere dönüştürdü, kalanlar ise -bir şekilde kalkanlarını kaldırmayı başarmışlardı- gökyüzüne doğru spiral çizerek uçtular.

O yıkıcı parmak yere inip yamaçta yüzme havuzu büyüklüğünde bir çukur açarken bulutların arasında sadece küçük siyah lekeler vardı.

Ve sonra devam etti. Tepeden kampın içine atladı, dalgalar arasında bir karık açtı, gökyüzüne buhar dalgaları gönderdi ve bir arabaya yönelmeden önce kalan birkaç çadırı parçaladı. Kalan yüksek yerlerden birine tünemiş bir vagon. Birisi kamptaki en güvenli yer gibi görüldüğü için oraya sürüklemiş olmalıydı.

Bir vagon dolusu çocuk.

Zaman yavaşlıyor, kulakları sağır eden gürültü azalıyor, geriye sadece kalbimin atış sesi kalıyordu. Görebildiğim tek şey arabanın kenarından bakan dehşete düşmüş yüzlerdi, yaklaşan ateş ışığı gözlerine yansıyor. Hiçbir şeyin onu saptıramayacağını ölümcul kesinliğiyle birlikte, çünkü yolda hiçbir şey yoktu.

Ta ki biz olana kadar.

Etrafımı saran suyla birlikte yere düştüm, çünkü onu seçecek zamanım olmamıştı. Gücümün kulaklarımda çınladığını duydum, bana zaten içgüdüsel olarak bildiğim şeyi söylüyordu: bugün ölmemeleri gerekiyordu. Dönen kırmızı sütuna baktım, korku içimde kaynıyordu, iksirimin sonuncusu gibi boğazımdan aşağıya doğru yanıyordu.

Ve sonra sahip olduğum her şeyi ısıltılı girdaba, Pythian gücünün ısıltılı dalgasına, tanrısal gücün yeryüzündeki en saf ifadesine fırlatıyordum-

Ve zar zor ürkmesini sağladı.

Şaşkınlık içinde kırmızı, siyah ve griden oluşan girdaplı kütleye baktım. Ta ki hatırlayana kadar: Geçen sefer tanıştığım fey kralı Caedmon bir değil iki kez zaman büyüünden kaçmıştı. Çünkü fey büyüü benimkine dünyalınıninki gibi tepki vermiyordu.

Neredeyse hiç tepki vermiyor gibiydi.

Dur, diye düşündüm, elimi uzattım, sütun ateşte parlayan yakutlar gibi parıldayıp ışıldarken kalbim tehlikeli bir hızla çarpıyordu. *Dur*, diye düşündüm umutsuzca, görüşümü doldururken zorlanıyordum, büyüleyici olacak kadar yavaşlıyordu ama önemli olacak kadar değil. "Dur!" Sıcağı hissettiğimde, dumanı kokladığımda, rüzgarın saçlarımı kaldırdığını gördüğümde kendi kendime bağırdığımı duydum. . .

Sonra beni de kaldırdı, ağır çekim olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde ayaklarımı yerden kesti, çünkü gücüm artık görünür bir etkiye sahipti. Ama o kadar da yavaş hissettirmiyordu. Umutsuzca dizginlemeye çalışırken buhar ve duman bulutları arasında savruldu, yanan kamp baş döndürücü bir şekilde etrafımda dönüyordu. Girdap ve ben ölümcül bir dansın içinde birlikte dönerken, bu dans tek bir şekilde sona erecekti, çünkü yeterince güçlü değildim.

Durduramadım.

Ama bir saniye sonra, aniden ikinci bir kementle bağlanmış şahlanan bir at gibi yine de şaha kalktı. Ve sonra tekrar, şimdi durdu, hızını kaybetti. Ve tekrar. Nedenini göremiyordum ama bunu yapmadığımı biliyordum; hala parlayan ölüm sütununun etrafında dönüyordum, yavaşlarken bile enerjisiyle dönüyordum, beni içine çekmeye çalışırken, beni almak için uzanırken

bir ... daha ... kurban.. Sonunda durma noktasına gelmeden önce, durgun ve Sanki gerçekten de karanlıkta parıldayan tek bir dev mücevherden oyulmuş gibi sessizdi.

Tıpkı ona bağlı olan üç altın güç -Pythian gücü, fark ettim- gibi. Tıpkı üç kadın gibi.

duman, yüzleri yansıyan ateş ışığıyla aydınlanmış, birlikte onu evcilleştirmişlerdi. Tıpkı bir an sonra beni gökyüzünden çekip çıkaran kadının yüzü gibi, büyük, kabarık bir göğse doğru.

Ve ben öfkeli kahverengi gözlere bakarken enseme acıyla sıkılan tombul bir el. "Ah." Dudaklarımı yaladım, kül tadı aldım. "Kahretsin."

"Hiçbir *fikrin* yok."

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Gertie!"

Hiçbir şey.

"*Gertie!*" Avuçlarımı önümdeki boş beyaz duvara vurdum.

"Lütfen durur musunuz?" Rosier sordu, sesi benim hissettiğim kadar yorgun geliyordu. "Bu benim hatam. Arabanın vitesini değiştirmeliydim. Aptal-aptal!"

"Evet, öyleydi," diye kabul etti.

Başımı öne eğdim. "Benimle tartışman gerekiyordu," dedim, her ne kadar haklı olsa da. Son iksirimizi de kullanmıştım ve karşılığında bir şey bile almamıştım, çünkü elbette zamanın Pythia'sı böyle bir şeye ilgi duyacaktı. Elbette çekerdi. Ve tabii ki yanında dost canlısı komşularını da getirecekti. Saklanmaya devam edip her şeyi onların halletmesine izin verebilirdim ama bir saniye bile durup düşünmemiştim ve şimdi ...

Yine etrafıma bakındım. Yine hiçbir şeye. Çünkü görececek bir şey yoktu.

Kesinlikle hiçbir şey, boş beyaz bir hücre dışında. Hayır, hücre bile değil. Kapısı, penceresi ve giriş çıkışı olmayan beyaz, dikdörtgen bir kutu, çünkü bir Pythia'nın buna ihtiyacı yoktu, değil mi?

Ama yaptım, çünkü gücüm gitmişti.

Tükenmemiş, engellenmemiş, *gitmişti*. Sanki Gertie bir şekilde onu benden almıştı. Ama bunu yapamazdı, değil mi? Ben ölene ya da bir varise geçene kadar benim olduğu söylenmişti. Kimse onu benden alamazdı, ne Gertie, ne de başkası! Kendimi buna inandırmaya çalışsam da ezici bir kayıp duygusu, aramızdaki bağın olması gereken yerde korkunç bir boşluk hissediyordum. Geçtiğimiz aylar boyunca bir uzvum kadar benim bir parçam haline gelen bir şey, ruhumdan koparılmış bir parça gibi eksikti.

Gertie, diye düşündüm ve duvardan aşağı kaydım.

"Karar vermek için bir saniyeniz vardı," dedi Rosier. "Bitkin bir halde, savaşı ortasında, donarak ölmek üzereyken. Yanlış bir karar verdiniz. Olur böyle şeyler."

"Böyle bir şey olmaz. *Böyle bir şey olamaz.*"

"Kendinizi bu tür bir standarda tabi tutamazsınız. Hiç kimse-"

Başımı ellerimin arasına aldığım da sözünü kesti, sanki ihtiyacım olan son şeyin başka bir ders olduğunu fark etmiş gibiydi. Bir süre sessizce oturduk, ben düşünmeye çalışıyordum ve Rosier . . pek bir şey yapmıyordu. Çünkü yapacak ne vardı ki?

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedim sonunda, "değ il mi?"

Gözleri kapalıydı ve açılmadı. Ama konuştuğ unda sesi yeterince uyanık geliyordu. "Bana teşekkür mü ettin?"

"Nimue'nin evinde yardım ettiğ in için. Sanırım sen araya girmeseydin kendimi kaybedebilir ve hepimizi öldürtebilirdim. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Rosier'in henüz kaşları yoktu ama bana bakarken derisini biraz buruşturdu. Ve evet, sanırım o zamandan beri ç ılgınca şeyler olmuş tu, değ il mi? "Koridorda," dedim. "Bilirsin, iki fey ile?"

Buruşma devam etti.

"*Geç idin* önünde mi?" Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Rosier'e basit bir teşekkürü garip hale getirmesi için güvenin!

"Sana sadece kapının nerede olduğunu söyledim," dedi gözlerini açarak. "Yine de bir göçükten kafa üstü geçmeni beklemiyordum! Ben hala-"

"Bundan bahsetmiyorum," dedim, keş ke bu konuyu hiç açmasaydım.

"Ne o zaman?"

"Boş ver!"

"Bana bir şey için teşekkür edip ne olduğunu söylemeden edemezsin," dedi sınırcasına. "Yapacak başka bir şeyimiz de yok-"

"Seks, tamam mı?" Heceleyerek söyledim. "Şimdi mutlu musun? Seks konusundaki yardımın için teşekkürler!"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Ona ters ters baktım, oyunlarla ilgilenemeyecek kadar yorgundum. "Rol yapmayı bırak. Sen olduğunu biliyorum. Arabada da aynı şeyi yaptın-"

"Ne arabası?" Kaşlarını çat tı. "Ne zaman herhangi bir-"

"Birkaç hafta önce mi? Spartoi? Ejderha kanı mı? Bir şey çağ ırış tırdı mı?" Her cümleyi bir soru haline getirdim çünkü Rosier hâlâ bir şey anlamamış görünüyordu.

Gerçi neden, hiçbir fikrim yoktu.

Unutulmazdı.

Birkaç hafta önce, Pritkin Spartoi ile girdiği bir çatışmada yaralanmıştı. Aslında ölmek üzereydi ama yardıma yakın değildik ve yakın olsaydık da bir önemi olmayabilirdi. Normal yaşlı ejderha kanı kötüdür ama Ares'in şekil değiştiren yarı tanrı oğlunun kanı bambaşka bir seviyedeydi ve her tarafı kanla kaplıydı. Onu canlı canlı yiyordu.

Hiçbir şey yapamadan orada oturup onun ölümünü izlemek zorunda kalmıştım. Bariz olan hariç, çünkü inkübiler sadece bir şekilde iyileşir. Ama cevap vermiyordu, orada olduğumu bile bilmiyor gibiydi ve onu kaybetmek üzere olduğum için çılgına dönmüştüm-

Ta ki Rosier ruh formunda ortaya çıkıp güçlerini bu gece Nimue'nin evinde kullandığı gibi kullanana kadar.

"Bu gece bizi kurtardın, tıpkı arabada yaptığın gibi," dedim yavaşça ve belirgin bir şekilde. "Panikliyordum ve sen yardım ettin ve bilmeni istedim ki

."

"Ben yapmadım."

"Ne?"

Rosier huysuz görünüyordu. "Konsey yeteneklerimi engelledi, hatırladın mı? Zamanda geriye doğru bir güç oyunu denememden ve bazılarına hak ettiklerini vermemden korktular. Bunu sana söylemiştim."

"Ama o sihirle ilgiliydi-"

"Karşı lanet dışında her şeyle ilgiliydi. Ve her halükarda, benim yeteneklerimin büyü değilse ne olduğunu düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ama yardım ettin-" "Etmedim."

"O zaman *neydi* o?" Çünkü bir dakika önce çıldırmıştım ve sonra Tekrar kızardığımı hissettim. "O ben değildim."

"Şey, tabii ki-" Rosier aniden durdu ve iri gözleri kısıldı. Ve sesi tekrar geldiğinde, farklıydı. "Bana bunu *planlamadığını* mı söylüyorsun?"

"Ne planı?"

Cevap yerine bir patlama duydum. Şaşkınlıkla geri çekilmeme neden olan bir patlama. "Ciddi olamazsın! Tehlikeli bir oyun oynadığını düşünmüştüm ama bu şartlar altında anlayışla karşıladım. Ama şimdi bana diyorsun ki-" Sözüünü kesti, ters ters bakıyordu. "Bilmiyordun ki!"

"Neyi biliyorsun?"

"Oğlumdan beslendiğini!"

Cevap vermedim, çünkü beklediğim şey bu değildi.

Ama fark etmedi. Rosier zaten bana bir şey söyleme şansı vermedi.

"Amsterdam'ı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Şu Gertie denen yaratığın bize ilk kez yetiştiği zamanı?"

"Evet, ama-"

"Sakin bana beslenmediğini söyleme! Seni o barın arkasına onu baştan çıkarman için gönderdim ve dışarı çıktığında bunu başarmış gibi görünüyordun!"

"Bu bir baştan çıkarma değildi," dedim, çünkü kafam karışmıştı. Ve daha az bağırmayı içerdiğini düşündüğüm için. "Ben sadece ruh ortaya çıkana kadar onu görüş alanımda tutmaya çalışıyordum. Ama onun yerine Gertie geldi ve kaçabilmemiz için biraz enerji bağısladı-"

"O sadece bağış yapmadı!" Rosier tersledi. "Eğer öyle olsaydı, sonrasında yorgun, hatta bitkin olması gerekirdi. Ama bunun yerine canlanmıştı!"

Durakladım, çünkü ben de bunu fark etmiştim. Ama o zamanlar önemli bir şey gibi görünmemişti. Ve açıkçası hâlâ da öyle görünmüyordu. "Ne olmuş yani?"

"Peki bu nasıl oluyor? Size güç veriyor ama sonunda başladığından daha fazlasına mı sahip oluyor? Bu bana bağış gibi gelmiyor!"

"O zaman sesi neye benziyor?"

"Sanırım biliyorsun."

Sadece ona baktım.

"Ne kadar çabuk unutuyorlar," dedi kuru bir sesle. "Bütün bu maceranın, Emrys'in seninle iblis seksi -*güç alışverişi* olarak tanımlanıyor-yaptığı için cehenneme geri gönderilmesiyle başladığı izlenimine kapılmıştım."

Bir şey söylemek üzereydim ama durdum. Ne demek istediğini anladığım için değil, bir anda anılar seline kapıldığım için: bir yamaçta uzanıyordum, tepemde bulutların üzerinde kocaman bir ay, uzakta ölü bir ejderhanın dumanı tüten gövdesi ve yaşam gücüm toprağa karışıyordu. Soğuk; çok soğuktu. . .

Pritkin yaralarını iyileştirmişti ama biz ayrılmıştık. Ve son Spartoi ile tek başıma savaşmaya başladım. Ondan sonra ölmeyi kazanmak olarak sayarsanız, ben kazanmıştım. Ama sonra Pritkin zar zor zamanında ortaya çıktı ve ona daha önce verdiğim gücü geri vererek hayatımı kurtardı. Ve kendi hayatını -en azından önemseydiği tek hayatını- kaybetmişti, çünkü böylece bir asırdan uzun süredir altında çalıştığı şartlı tahliye koşullarını ihlal etmişti.

Bunu kırmak onu cehenneme geri gönderdi, beni de bu çılgın yolculuğa. Rosier haklıydı; her şey orada başlamıştı. Ama yine de ne demek istediğini anlamamıştım. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"O gece ikiniz arasında bir güç geri besleme döngüsü kuruldu," dedi, hala garip bir şekilde yoğun. "Arabada ona güç verdin -Yamaçta sana geri verdi ve döngüyü tetikledi. Kuşkusuz, çok zayıf bir döngüydü ve kaçırılmadan önce gerçekten başlama şansı bulamadı. Ama vardı. Ve görünüşe göre hala da var!"

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun? Amsterdam'daki bir olaya mı?"

"*Bu geceyi* baz alıyorum. O koridorda sıkışıp kalmıştık, fey için o lanet pandomimi sahnelemek zorunda kalmıştık, çünkü koğuşlardan geçemiyordu. Ama seninle birkaç dakika geçirdikten sonra onları kağıt mendil gibi parçaladı! Tüm bu gücü nereden aldığını sanıyorsun?"

"I-"

"O gece, döngü tamamlanamadan çekildi ve kimse büyüü iptal etmedi. *Aranızda açık bir kapı bıraktı.*"

Başımı salladım. "Hayır. Sanırım ben-"

"Ah, bağışlayın beni," diye araya girdi Rosier. "Ben sadece Incubi Prensiyim. Bu konuda ne biliyor olabilirim ki?"

Ona biraz daha ters ters baktım. "Kim olduğun umurumda değil! Eğer etrafta büyük bir büyü taşıyor olsaydım, sanırım fark ederdim!"

Daha önce kesinlikle vardı. Bir *geis*, kaldırmayı başarana kadar beni ve Mircea'yı neredeyse delirtiyordu. Ve annemin bana yaptığı Seidr büyüü, daha az yoğun olsa da, gerçekten bariz sonuçlar doğurmuştu. Yani evet, başka bir açık büyüü fark edeceğimi düşünmüştüm, özellikle de böyle bir büyüü!

Rosier sinsice, "Benim halkımın büyüü daha inceliklidir," dedi. "Son zamanlarda erotik rüyalarınızda bir artış mı var? Kendinizi her zamankinden daha fazla seks isterken mi buldunuz? Kendinizi seksi *başlatırken*, tam olarak ulaşamadığınız bir kaşıntıyı kaşımaya çalışırken buluyorsunuz-"

"Bu kadar yeter!" Şakaklarıma masaj yaparak tersledim.

Tanrım, bu işlerden nefret ederdim. Pritkin bu işin metafizik saçmalıklarıyla uğraşan ve olayları kafama vurmak istememe neden olmayacak şekilde açıklayan kişiydi. Rosier denemedi bile. Ama bu onu haksız yapmazdı. Çünkü aniden son zamanlarda olan bazı şeyleri, çok garip şeyleri hatırlıyordum.

Uykumda zamanda geri giderek Pritkin'e ulaştım *ünkü* ona ulaşmanın başka bir yolu yoktu. Mircea ile kazara Seidr bağlantısını kurmak -Kontrolde çıkan küçük bir kişisel duş zamanı yüzünden. Her türlü çılgın rüya, ki bunların çoğu -evet- oldukça erotikti. Sonra Mircea'yla birkaç olay oldu, evet, bir nevi ben başlatmıştım-

Yine kızardım.

"Ne olmuş yani?" Sonunda söyledim. "Haklı olsan bile ne fark eder ki? Hiçbir şeye zarar vermedi ve hatta Nimue'nin yerinde kıımızı kurtarmış bile olabilir. Bu konuda neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum."

Rosier o kocaman, ürkütücü gözleriyle bana biraz daha baktı. Ve tek bir kelime söyledi: "Ruth."

Ve rekor kırıldı.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve başımı tekrar ellerimin arasına aldım.

İblisler geri bildirim döngülerine "seks" diyorlardı çünkü yeni küçük iblisler bu şekilde yaratılıyordu. Bu nadirdi - gerçekten nadirdi - ama bir döngü her var olduğunda yeni bir şey yaratılıyordu, yani g. Büyü, içine konan her şeyi kat be kat büyütüyordu, bu yüzden iblisler kazanan kişiliğine rağmen Rosier'le birlikte olmak için çok şey vermeye hazırdı.

Pritkin'in eski karısı Ruth'un onunla evlenme nedeni de buydu.

Kendi ailesi de yarı iblisti ama g sıralamasında çok alt sıralardaydılar. Dünyada yaşamışlardı çünkü cehennemde yemden biraz daha fazlası olarak görülüyorlardı ve kimse onlara saygı duymuyordu. Bunu değiştirmeye, zaferle ve yakacak bir güçle hak ettiğini düşündüğü evine geri dönmeye kararlıydı.

Ve Pritkin'in bunu ona vereceğine karar vermişti.

Dünyada gecekonduda yaşayan bir incubi prensi bulduğu için çok heyecanlanmış olmalıydı, hatta onun rütbesindeki diğer iblisler gibi kendisine tepeden bakmadığını fark ettiğinde daha da heyecanlanmıştı. Asla kendi dünyası olarak görmediği bir dünyada statü umurunda değildi. Ve kartlarını doğru oynarsa erişebileceği bir ton ge sahip olduğunu, çünkü daha önce hiç iblis seks yapmadığını.

Kazara olmadı. Pritkin insan kadınlarla yeterince deneyimliydi ama iblisleri kesinlikle yalnız bırakmıştı. nyargıdan değil, geri bildirim döngüsü bazen gten daha fazlasını değiş tokuş ettiği için. Bu bir enerji karışımıydı ve bir partnerin özellikleri diğerine geçebilirdi.

diğerinin arkasında. Ve zaten şeytani yarısından nefret eden bir adam için, daha fazlasını eklemek hiç de cazip değildi.

Ama bilgisindeki boşluk onu duygularıyla oynamak isteyen birine karşı savunmasız bırakmıştı. Çoğu iblis sadece kendi türüyle seks yapabilirken, incubi'nin herhangi biriyle ilişki kurabileceğini bilen biri. Ve bu gücü ortalama bir iblisten çok daha fazla artırabilirlerdi.

Ve bu özellikle yönetici aile için geçerliydi.

Ne yazık ki Ruth -ve Pritkin- bu son noktayı hafife almıştı. Hem de çok fazla. Düşün gecelerinde ona söylemeden başlattığı döngü onun gücünü aldı ama hiç geri vermedi. Hiç şansı olmadı. Pritkin o kadar güçlüydü ki onu saniyeler içinde tüketti. Kız onun kollarında yanmış bir kabuğa dönüşmüştü ve adam da bunu nasıl durduracağını bilemediği için kendini suçlayan bir bunak haline gelmişti.

"Zekice davrandığını sanmıştım," dedi Rosier sessizce. "Durumu değerlendirdiğini ve gücünü artırmak için umutsuz bir girişim olarak döngüyü sürdürmeye karar verdiğini. Ve eğer kontrol edebilseydiniz, bu iyi olurdu. Ama eğer yapamıyorsan-"

"Varlığından bile haberim yoktu," diye

fısıldadım. "-o zaman bir *sorunumuz* var."

Ona baktım. "Pritkin bana asla zarar vermez."

"Ruth'u incitmek istediğini mi düşünüyorsun?"

"Ben Ruth değilim. Ve bende Pythian gücü var-"

"Ama bundan mı çeker? Yoksa *senden* mi çeker? Çoğu insanın tek bir güç kaynağı vardır; sizinse iki. Ya yanlış olandan çekmeye karar verirse?"

"Şimdiye kadar olmadı-"

"Şimdiye kadar gerçek bir test yapmadık. İlk seferinde Emrys sana hâlâ güç verirken cehenneme geri çekildi. Hiçbir şeyi geri alma şansı olmadı. İkincisi Gertie'nin gelişiyile kısa kesildi. Ve bu sefer, fey seni uzaklaştırdı-"

"Bana zarar veremez!"

"Peki ya tam tersi?" Ona

bakakaldım. "Ne?"

Küçük ama şaşırtıcı derecede güçlü parmaklar koluma yapıştı. "Annen bir tanrıçaydı, değil mi? Ve *bizim gibi beslenen bir tanrıçaydı*. Tüm iblis ordularından yaşam enerjisi çekti, babamı tahtının önünde kuruttu! Ama sen bunu başaramayacağına inanıyorsun.

direnmeyen ve hatta aranızda açık bir geri bildirim döngüsü olan bir iblisten mi?"

"Ama yapmadım, *yapmazdım!*"

"Amsterdam'da *yaptın*. Yapmış olmalısın. O günün Emrys'i sürecin nasıl işlediğini bilmiyordu! Bunu yapamazdı."

"Ama bana güç vermeye çalışıyordu-"

"Evet, basit bir bağışta bulunmak için. Bunu başka bir şeye dönüştüren sizdiniz. Bu gece yaptığın gibi."

Tartışmak üzereydim ama sonra Pritkin'in Nimue'nin evinde oldukça korkmuş görünen yüzünü hatırladım. Sanki anlamadığı ve beklemediği bir şey oluyordu. Sanki bizi oradan çıkarmaya yetecek bir güç artışı elde edebileceğini düşünmüştü ama bunun yerine tüm duvarla birlikte korumaları da ortadan kaldıran bir turbo atış almıştı!

Rosier beni izliyordu. "Şimdi anlıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey anlamıyorum! Arabada üzerimizde güç kullandın. Eğer oğlunu boşaltma şansım olsaydı-"

"O zamanlar geri bildirim döngüsü yoktu. Orada basit bir beslenmeden başka bir şey olmuyordu, ki kuluçka her zaman bunu yapar. Ve her halükârda, Emrys zaten ölüyordu. Risk yoktu-"

"Çok fazla risk vardı!" Sonrasında Pritkin'in yüzünü hatırladım. Ne kadar sarsılmıştı, çok fazla şey almış olabileceğinden ne kadar korkmuştu. Ruth'la yeniden yüzleşiyordu, onu neredeyse yok eden ve hayatını mahveden bir şeyle.

Ruth'un ölümünden sonra Pritkin babasını aramak için cehenneme doğru yola çıkmıştı. Rosier onun ne yapmaya niyetlendiğini biliyordu ama muhtemelen başarılı olacağını ve iblis dünyasına olan hayranlığının oğluna da geçeceğini umarak onu durdurmamıştı. Bunun yerine Pritkin Rosier'i onun ölümünden sorumlu tutmuş ve bu iyiliğe karşılık vermeye niyetlenmişti.

Niyetleri gerçekleşmemişti ama içlerinden birine saldırmak, bu tuhaf melezin gücünden zaten endişeli olan iblis konseyi için yeterli olmuştu. Pritkin'in kellesini istediler; Rosier itiraz etti; bir anlaşma yapıldı. Pritkin dünyaya dönebilirdi ama babasının yasağını ihlal ettiği anda Rosier'in diyarına dönecek ve orada kalacaktı.

Sonsuza kadar.

Bu onu tuhaf yaratıkların en tuhafı haline getirmişti: bekâr bir karabasan. Aynı zamanda onu, hayatına hükmeden bir tutunma modelinde bırakmıştı.

O zamandan beri. Ona gücünün çoğunu veren karabasan güçlerini kullanamadığı, gelecek için kalıcı planlar yapamadığı, çünkü her an cehenneme geri gönderilebileceği, bir ilişkisi, çocukları ya da başka bir şeyi olamayacağı bir dönem. Bu onu dünyada sürekli bir turist haline getirmişti, diğer insanların hayatlarını izliyor ama asla kendi hayatına sahip olamıyordu.

Hepsi bir kadının entrikaları ve Rosier'in bunun oğluna ne yaptığını anlayamaması yüzünden.

Bazen hiç yapmayacak mı diye merak ederdim.

"Tehlikede değildin," diyordu Rosier, çünkü gerçekten anlamamıştı. "Incubi'ler içgüdüsel olarak bir ortağı çok az tükettiklerini bilirler. O zamana kadar Emrys'in duracağına güvenmiştim."

"Ama şimdi ona güvenmiyorsun."

"Geri besleme döngüsü basit bir besleme değildir. İki insanın sihrini birleştirir ve baş döndürücüdür. Vahşi. Bazen *size* biniyormuş gibi hissettirir. Kontrol etmek o kadar da kolay değildir, özellikle de bir acemi için - ki ikiniz de öylesiniz!"

O minik parmaklar canımı acıtacak kadar sert bir şekilde etime saplandı. "Eğer onu kurutursan ve sonu Ruth gibi olursa ya da o seni kurutursa ve benim ona geri dönüş yolum olmazsa, sonuç aynı olur! Annen benim efendimi aldı; oğlumu *alamayacaksın!*"

Ben de aynı şekilde karşılık vermek üzereydim ki yüzünü gördüm. Rosier kızgın görünmüyordu, aksine gerçekten korkmuş gibiydi. Pritkin'i kraliyet hanedanı için bir yedek pil olarak kullanmak ve soylularını kontrol altında tutmak için ihtiyaç duyduğu enerjiyi üretmek için yüzlerce yıl boyunca formüle ettiği planları için olabilir.

Ama gözlerindeki ifadeyi görünce daha fazlası olabileceğini düşündüm.

"Benden ne istiyorsun?" Basitçe sordum.

"Bir kadına söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Ama şu andan itibaren, ne olursa olsun, ellerini oğlumdan uzak tut!"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bir süre sonra -belki bir saat, belki daha fazla, çünkü burada kim bilebilir ki? Ve ben delirmeyi düşünüyordum. "Gertie! *Gertie!*"

"Bağırmak zorunda mısın?" Rosier suratını ekşiterek sordu. "Evet! *Anlamıyor* musun?"

"Pek sayılmaz. Aydınlat beni."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır! İstemiyorum- Tanrım!" Başımı ellerimin arasına aldım, hâlâ nemli olan buklelerimi avuçladım ve üzerlerine sinen dumanı kokladım. Başka bir zamandan ve yerden, ona *sahip* olduğum bir yerden gelen dumanı. Tek yapmam gereken ona tutunmaktı ama bunu bile yapamadım. Ve şimdi geri dönemezdim ve eğer dönmezsem ...

"Hayır," dedim, çünkü Rosier orada öylece oturmuş, o tuhaf gözleriyle bana bakıyordu. "Hayır, başka bir konuşma istemiyorum. Bana sakın olmamın söylenmesini istemiyorum. Sakinleşmeye ihtiyacım yok. Buradan çıkmam lazım!"

"Evet, biliyorsun."

"*Nasıl?*"

"Ne biliyoruz?" Netti. Sesin gıcırtılı niteliğine rağmen, Pritkin'in ortalık karıştığında çıkardığı sese benziyordu. Bu beni daha iyi hissettirmeliydi ama nedense onu daha çok özlememe neden oldu.

"Sorun da bu zaten," diye tersledim. "Bir bok bilmiyoruz!"

"Aksine, bildiğimizden çok daha fazlasını biliyoruz. Yine de bunun bize burada ne kadar yardımcı olacağından emin değilim-"

"*O zaman bize bir faydası yok!*"

Ani bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim," dedim bir süre sonra. "Panik yapıyorum ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum."

Rosier bir kahkaha attı ve garip bir şekilde sesi gerçek gibiydi. Sanırım onun kadar uzun yaşadığınızda tuhaf bir mizah anlayışı geliştiriyorsunuz. Dev cehennem köpekleri, yirmi kat aşağı düşmeler ve katil feyler hariç.

Ve çılgın eski sevgililer.

Morgaine'i sormak istiyordum ama bunun zamanı olmadığını düşünüyordum. "Sen de bir gün geçirdin, değil mi?" Onun yerine ben sordum.

"Daha kötülerini de yaşadım." Bana dikkatle baktı. "Sen yaşadın mı?"

"Bilmiyorum." Son zamanlarda günler birbirini kovalıyordu. Kalkıyordum, Pritkin'i zaman içinde kovalıyordum, çılgınca şeyler oluyordu, yatağa düşüyordum - ya da nerede olursam olayım yatağa giriyordum. Ertesi gün kalkıp hepsini tekrar yapıyordum. Bu benim iş tanımım haline gelmişti.

Ama çok uzun sürmeyecekti. Yarın da olmayacak.

Rosier bana "Paniğe kapılmak için bir nedeni olan varsa, sanırım o da biziz," dedi. "Ama zaptedilemez hapisane diye bir şey yoktur. İçeri girmenin bir yolu varsa, çıkmanın da bir yolu vardır. Ve söylemek üzere olduğum gibi, burada geçerli olan iki şeyi biliyoruz."

Elimi gözlerimin üzerinde gezdirdim. "Ne?"

"Ben yer değiştiremem, sen de değiştiremezsin." "Bu ne demek oluyor?"

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Ama size şunu söyleyebilirim: Dört bin yıldır, evime geri dönmeme izin vermeyen hiçbir yerde bulunmadım. Dolayısıyla burası ya hiç bulunmadığım bir yer ya da bir tür illüzyon."

Tavana baktım, Cassie şeklinde bir leke bana bakıyordu. Burası aynalı değildi ama belli belirsiz yansıtıcıydı. Yani her yerde benim ve Rosier'in belirsiz versiyonlarını görüyordum.

Bu onaylamıyor gibi görünüyordu.

Başka tarafa baktım. "İllüzyonları göremiyor musun?"

"Gücüm sağlamken, kesinlikle. Onsuz ..." Etrafına bakındı. "Yine de bunu yapabilmeyi beklerdim."

"Ama yapamazsın."

"Hayır. Eğer bu bir illüzyonsa, çok iyi bir illüzyon."

"O zaman gerçek oy mu kullanıyorsun?"

"Eğer o tek şey olmasaydı, evet. Ama eve dönmem için güç gerekmiyor; sizin evinizde *kalmam* için belli bir çaba gerekiyor.

ve benimkine geri çekilmeye diren. Bu nedenle konseyin gücüm üzerine koyduğu baraj hiçbir fark yaratmamalı."

"O zaman ... belki de seni bir şekilde engelliyordur. Gertie'yi kastediyorum. Ya da Çember-"

Rosier güldü. Küçümseyiciydi. "Çember. Yeteneklerini abartıyorlar, özellikle de benim türüm söz konusu olduğunda."

"Daha önce iblisleri tuzağa düşürdüler-"

"Konsey üyesi değil," dedi kısaca. "Ve bedensel olarak da değil. Her halükarda, bu bir tuzak gibi hissettirmiyor - büyülu bir tuzak değil."

Ve hayır, değildi. Öyle de görünmüyordu ve bunu bilmeliydim, Son zamanlarda Çember'in küçük tuzaklarından birinde vakit geçirmiştim. İçerisi de özelliiksizdi, ama sadece siyahtı, öyle ki gözlerimin açık olup olmadığını anlayamıyordum. Sanki bir hiçlik denizinde yüzüyormuşum gibi, ki bu çok rahatsız ediciydi.

Ama bundan daha az, çünkü onlardan çıkabiliyordum. Ama bundan kurtulamadım. Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum!

Parmaklarımın altımdaki zeminin yüzeyini kazmaya çalıştığını hissettim. Soğuk ve cam gibi pürüzsüzdü, avucumun belli belirsiz bir yansımısını bana geri gösteriyordu. Tıpkı karşı duvarda bulunan Cassie-blob gibi.

Yenilmiş görünüyordu.

Hâlâ bir şans varken böyle davranamazdım.

Ayağa kalktım ve sekize onluk alanın elverdiği ölçüde volta atmaya başladım. Genelde klostrofobiden muzdarip değildim ama bu durum beni rahatsız ediyordu. Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum. Çok geçmeden kendimi bedenimi duvarlara fırlatırken, ellerimi kanayana kadar duvarlara vururken, sesim kısılana kadar bağırırken görebiliyordum. Sonunda delirene kadar, çünkü böyle bir yerde kim delirmez ki?

Belki de Gertie, kaderimin başka türlü olmasına ölümü tercih edebileceğimi söylerken bunu kastetmişti. Özelliiksiz bir boşlukta sıkışıp kalmak, terk edilmek ve unutulmak. Pritkin ölürken, dünya cehenneme dönerken ve ben tanrıların geri dönüp beni öldürmeden hemen önce serbest bırakmalarını beklerken, bilincim yerinde ama hiçbir şey yapamıyor, hiçbir şeye yardım edemiyordum!

Lanet olsun!

Hayalet gibi bir bıçak karşı duvara saplandı, tamamen hayal kırıklığıyla oraya fırlatılmıştı ama işe yaramadı. Uyandıktan kısa bir süre sonra daha bilinçli bir şekilde yaptığım son seferden daha fazla işe yaramamıştı. Ayrıca etrafa sıçrayıp ikimiz için tehlike yaratmadı ya da yüzeyi çatlatmadı bile.

Ortadan kayboldu.

"Bu gerçek olamaz," dedim Rosier'e. "Eğer gerçek olsaydı bıçağım onu çizerdi."

"O zaman illüzyona oy veriyorsun."

"Neye oy verdiğimi bilmiyorum. Sadece çıkmak istiyorum."

Alnımı bir süre duvara yaslayıp yansıma bakarak düşünmeye çalıştım.

Bu sefer şaşırmış görünüyordu.

Kaşlarımı çattım.

Olmadı.

Ne-

Parlak yüzeyden geriye doğru sıradım ve baktığım yansıma aniden kayboldu. Ama yakından görmediğim farklılıkları görmeden önce değil: buklelerin sarışın değil gri olması, yüzün genç değil çizgili olması ve gözlerin mavi olması gibi, evet.

Ama onlar benim değildi.

O zaman yansıma değil. Duvarın diğer tarafında biri vardı. Merakla bizi gözetleyen biri. Burası hakkında benden çok daha fazla şey bilen biri.

Ve ona ulaşmanın tek bir yolu vardı. Rosier'e kısaca, "Burada kal," dedim.

"Ne?" Benden hâlâ bakmakta olduğum duvara doğru baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben dışarı çıkıyorum."

"Yer değiştiremediğini sanıyordum?" "Yapamam."

"O zaman nasıl-" Gözleri büyüdü. "Hayır."

"Uzun sürmez."

"Hayır!"

"Hemen geri geleceğim."

"Ya yapmazsan? Burada bir cesetle kalacağım ve hiç şansımız olmayacak, *hiç* şansımız-"

"Artık hiç şansımız yok! Pritkin'in ruhu gelene kadar *en fazla* iki gün demiştin. Zaten bir tanesinin büyük kısmı geçti. Buradan çıkmak zorundayız-"

"Ama o Gertie denen kadın bizi sorgulamaya geliyor!" Beni yakaladı. "Neyin peşinde olduğumuzu merak ediyor olmalı. Bu insan doğası-"

Elini bacağımdan çekmeye çalışarak, "Gelecek hakkında ciddi bir merak duymamak üzere eğitilmiş bir *Pythia* değilsen," dedim. "Agnes gitti

Bir keresinde parmaklarını kulaklarına sokacak kadar ileri gitmişti, bu yüzden ona hiçbir şey söyleyemedim, belki değiştirecek bir şey yapmıştır diye. Gertie gelmiyor, Rosier."

"Yapmak zorunda!" Önceki sakinliği şimdi çatlaklar gösteriyordu, sanki beklediği şey buydu. Ortaya çıkacak ve biz de onun kafasına vuracaktık.

"Yapmak zorunda!"

"Yapmayacak."

"Ama yiyecek yok. Birinin yemek getirmesi lazım-" "Rosier.

Bırak ve geri çekil."

"-ve *tuvalet* yok! Tuvaleti olmayan bir hapisane hücreğine nasıl sahip olabilirsiniz?"

"Aynı şekilde kapısı olmayan bir tane de olabilir. Artık Kansas'ta değiliz," dedim ve duvardan içeri adım attım.

Vücudumun takip edemeyerek uzaklaştığını hissettim, ama diğer parçamın böyle bir sorunu yoktu. Billy Joe ile sürüklenmeye giden parçam. Az önce dışarı adım atan parçam.

Hiçbir fikrim yoktu.

Çok fazla karanlık vardı ama tamamen değil. Orada burada, X-ışını üzerindeki çizgiler gibi soluk ve grimsi beyaz, belli belirsiz şeyler görünüyordu. Uzak bir ufuk da dahil olmak üzere, şimşek gibi görünen parıltılar vardı.

Yukarı baktım ama hiç yıldız yoktu. Aşağıya baktım ama ayaklarımın altındaki zemin aynı renksiz ve belli belirsiz kayalıktı. Arkamda -ve sonunda, bir şey aşağı yukarı aynı görünüyordu. Sadece diğer taraftan.

Çünkü artık duvarların arkasını görebiliyordum.

Hücrenin karşı tarafında, ufka doğru uzanan uzun bir sıraya doğru uçup giden bir figür gördüm.

Peşinden koştum.

Buranın havasında, küçük, çok yakın havai fişekler gibi, orada burada görüş alanıma giren garip bir parazit vardı. Başımı sürekli geriye atmama neden oluyordu ve onu görmemi zorlaştırmalıydı. Ama insanlar duvarlardan daha net, daha katıydı; omzumun üzerinden baktığımda, yere yığılmış halimin yanında toplanmış olan Rosier gibi. Yüz hatları bu mesafeden bulanıktı ama vücudu kirli beyazın katı bir yığınıydı.

Az önce başka bir hücrenin arkasına kaçan figür gibi.

"Bekle!" Bağırdım. "Lütfen! Seninle konuşmam gerek!"

Ancak köşeyi döndüğümde gitmiş olduğunu gördüm.

Çünkü hücrenin diğer tarafında saklanıyordu.

"Seni görebiliyorum!" İşaret ettim ve şüpheli bir şekilde kıkırdamaya benzeyen bir ses duydum. "Ben de seni duyabiliyorum!"

Bir eliyle ağzını kapattı. Sonra tekrar yola koyuldu, çorak arazide rüzgârda savrulan bir mendil gibi uçuyordu ve buna alışık olduğu için benden daha hızlıydı. Ben sadece geçici bir hayalettim, o ise yıllardır bu işi yapıyordu.

Bunu biliyordum çünkü onu tanıyordum.

Hızımı arttırdım, birkaç hücre arasında onun zikzak rotasını takip ettim. Ve sonra aniden tersine döndüm, bir sonrakinde diğer tarafa geçtim ve onun karşı tarafta bana paralel olmasını izledim. Sürekli arkasını kontrol ediyor ama bir kez bile bana bakmıyordu.

Ta ki bana doğru koşana kadar.

Çarpıştığımızda kafası hâlâ arkasına dönüktü. Ben de on ya da on iki metre geriye doğru savruldu, çünkü hayaletler ani korkulara insanlardan daha iyi dayanamazlar. "Aughhhh!" diye bağırdı, ben yerde yatarken bana bakıyordu, şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Aughhhh!"

Sonra döndü ve kaçtı. Doğruca ilerideki bir hücreye.

Ayağa fırladım ve takip ettim.

"Sakin olur musun?" dedi bir erkek sesi duvardan içeri adımımı atarken. "Sana bizi takip edemeyeceklerini söylemiştim- *Kahretsin!*" Bu sonuncusu adamın dönüp beni görmesine karşılıktı. Bir an için birbirimize bakakaldık.

Ben baktım. O da dik dik baktı. Hafif at gibi yüz hatlarına hiç yakışmıyordu. Geri kalanı da çok etkileyici değildi; uzun ve sıırık gibiydi, adem elması çok belirgindi ve sarı saçları tehlikeli bir şekilde kefaletle yaklaşıyordu.

Ama yine de baktım. Gerçi hayaleti tanıdığımı düşününce bunu bekliyordum. Ama yine de sürpriz oldu.

Babam en tuhaf yerlerde ortaya çıktı.

Ve beni hiçbirinin içinde görmekten mutlu görünmüyordu. "Sen!" diye hırladı.

"Ben," diye kabul ettim. "Bak-"

"Kurtar onu!" Zehirliydi. "Size söyleyecek bir şeyim yok!" "Ben-siz diye bir şey yok. Sadece ben varım-"

"Sürtük arkadaşın bugün izin mi aldı?"

"Ne?" dedim. Kafam karışmış bir şekilde söyledim. Ve sadece uzun zaman önce ölmüş babamla konuşurken evcil hayaletlerinden biri küçük tıslama sesleri çıkardığı için değil

beni tavana yakın bir yerden. Ama kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu.

Sonra kıyafetlerini fark ettim: yanık dizli pantolon, kirli beyaz hortum, kabarık bir gömlek ve bir çift düzgün tokalı ayakkabı-Pilgrim tarzı. On altı yüzlerden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Sonra çantasından çıkan şapkayı gördüm; geniş, sarkık kenarlı, üzerinde belirgin bir kurşun deliği olan, Agnes'in ilk karşılaşmamızda ona verdiği şapka.

Ve olaylara bakılırsa, bu oldukça yakın bir zamanda olmuştu.

Onun bakış açısına göre yeni.

"Agnes . . . seni buraya geri getirdi, değil mi?" Babamla bir yetişkin olarak ilk kez karşılaştığım zamanı hatırlayarak yavaşça sordum.

Birkaç ay önce, çok ihtiyaç duyduğum bir eğitim için selefimi aramak gibi parlak bir fikre kapıldıktan sonra olmuştu. Ancak bunun yasak olduğunu öğrenmiştim. Agnes beni gördüğüne sevinmemişti, çünkü kısmen varlığım zaman çizelgesini tehdit ediyordu, çünkü geçmişte onu aramak zorunda kalmıştım. Kısmen de, ben fırsat bulamadan zamanı mahvetmesini engellemek için sevgili babamı kovalamakla meşgul olduğu için.

Beni kıcımdan vurmasını da içeren unutulmaz bir dizi olaydan sonra, onunla birlikte gitmişti, silah hala onda olduğu için itiraz etme zahmetine girmemişim. Çünkü onun kim olduğunu henüz bilmiyordum. Ve çünkü aklımı Pythias'ın işlettiği hapisane dışında meşgul edecek başka şeyler vardı.

Şu anda orayı işgal ediyordu. Özellikle de Roger ve benim yüzyıllar arayla yakalanmamıza rağmen nasıl aynı anda aynı hapishaneye düştüğümüzü merak ediyordum. Ve iki farklı dönemden iki farklı Pythias tarafından.

İşte tam da bu yüzden zaman yolculuğu başımı ağrıttı diye düşündüm. Roger'ın umurunda değildi.

"*Sadece mi?* Ben 'yumuşarken' beni burada çürümeye bıraktı. Ama tahmin et ne oldu, tatlım. O kadar yumuşak değil! Siz sürtükler beni ne kadar bırakırsanız bırakın, size bir bok söylemeyeceğim-"

"Seni hiçbir yerde bırakmaya çalışmıyorum."

"-burada, o yüzden silah meraklısı arkadaşına söyle o tabancayı güneş görmeyen bir yere sokabilir-"

"Ben de dışarı çıkmaya çalışıyorum."

"-Çünkü Roger Palmer kırılmaz!" Bana meydan okurcasına baktı. Sonra söylediklerim kafasına dank etmiş olmalı ki kaşlarını çatı. "Ne dedin?"

"Ben de dışarı çıkmaya çalışıyorum."

Gözleri kısıldı. "Bu bir çeşit numara mı?"

"Hayır." Oturdum ya da oturmaya çalıştım. Hücresinde bir yatak vardı, bir duvara yaslanmış tek bir ranza, ama bu hayalet olayında hâlâ yeniydim ve çoğunlukla etrafta sallanıyordum.

Hayaleti kıkırdadı. Ters ters

baktı. İçimi çektim. "Bak-"

"Hayır, sen bak. Eğer bir mahkum gibi davranıp ağzımdan baklayı çıkarabileceğini sanıyorsan, bir daha düşün!"

Nasıl olsa bana inanmayacağı için daha fazla inkâr etme zahmetine girmedim. Sadece etrafı işaret ettim. "Peki, planın ne? Burada kalıp çürümek mi?"

"Plan mı? Bir planım olduğunu kim söyledi?" Hızla hayaletine baktı - yanlış hatırlamıyorsam Daisy'ye.

"Merak etme. Ona o şeylerden bahsetmedim," dedi Daisy sahnede fısıldayarak.

"Ne gibi şeyler?" Ben sordum.

"Şu ışıltılı şeyler. Ben-" "Kapa çeneni, Daisy!" Babam söyledi.

"-Onları avlıyordum. Oh, ve bir tane daha yakaladım," dedi ona.

"Kapa çeneni!"

"-Bu yüzden sadece bir tane daha büyük şişkoya ihtiyacımız var ve sanırım-" "Daisy!"

"-yeterince olabilir. Ya da daha küçük olanlardan iki ya da üç tane, ama onlar daha hızlı ve daha zor-ummph."

Onu yakaladı ve bir eliyle ağzını kapattı -ki bunu yapabileceğimizi bilmiyordum- ama artık çok geçti. "Parlak olanlar mı?" diye sordum. "Dışarıda parlayan ışıklardan mı bahsediyorsun?"

"Yani bedenine geri dönsen iyi olur," dedi iğrenç bir şekilde. "Yoksa kalıcı olarak ruh formunda sıkışıp kalabilirsin."

Daisy iki parmağının arasından, "Ve sen burada bundan hoşlanmazdın," dedi. "O zaman sen de parıldarsın-"

"Sparkle?"

"-ve yemek zorunda kalabilirim-ummph."

"Hayaletleri mi yiyor?" Babama bakarak sordum. Uzun sarı perçemlerini gözlerinden uzaklaştırıp bana biraz daha dik dik baktı ama yüzünde panik ifadesi vardı.

"Ne dediğini bilmiyor! O yaşlı ve biraz-" Başının yan tarafına vurdu. "Ya da öyleydi. Ve çok içti-"

"Mmump, mummh!"

"-hayatında ve bu onu etkiledi. Korkunç bir anı-"

"Bu bir yalan!" Dudakları adamın elinin arkasından geçerek parmak eklemlerini aştı. "Çivi gibi keskin," diye bizi temin ettiler.

"Değilsin!"

"Ben de
öyleyim."

"O zaman nerede tanışmıştık?"

Bunu düşündü.

"Kırk dördüncü Sokak Köprüsü'nün altında," dedim ve ikisi de dönüp bana baktılar.

"Oh hayır. Bu o değil," dedi Daisy.

Roger yavaşça, "Evet, öyle," dedi. Kaşlarını çattı. "Sen nasıl-"

"Bana söyledin," dedim. "Ya da sen yapacaksın. Şehirden bahsetmedin ama sanırım-"

"Ne demek istiyorsun, *Will*?"

"Arkadaş olunuz. Gelecekte. Benim geldiğim yerde," diye açıkladım, çünkü kafası karışmış görünüyordu. Yasadışı da olsa kendisinin de bir zaman yolcusu olduğu düşünülürse bu biraz tuhaftı. "Bak, kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum."

"Kötü bir *başlangıç* mı? Bu karmaşanın içinde olmamın sebebi sensin!"

"Bu karmaşanın içinde olmanızın nedeni Parlamento'yu havaya uçurmaya çalışıp Guy Fawkes'ı zahmetten kurtarmaya karar vermenizdi!"

Annemle tanışmadan önce Roger, geçmişle oynayarak dünyayı iyileştirmeye çalışan, zaman yolcusu ütopyacılar tarafından oluşan bir loncanın üyesiydi. Neyse ki -yardım ettiklerinden daha çok batırdıkları için- çoğunlukla bu işte berbatlılar. Zaman yolculuğu, çünkü kullandıkları büyüler insanları daha sık havaya uçurma eğilimindeydi. Ama Roger yine de bir şekilde 1605'e geri dönmeyi başarmıştı, belki de fazla açıklama zahmetine girmedikleri için hâlâ anlayamadığım nedenlerden dolayı biraz burnunu sokmak niyetindeydi.

Roger bir şey açıkladığında da çoğunlukla mantıklı gelmiyordu.

Ve şu anda daha büyük sorunlarım vardı.

"Agnes seni yakaladı ve buraya geri getirdi-" "Senin yardımınla!"

"-ve o zamandan beri burada çürüyorsun ve şimdi ben de aynı durumdayım. Ve buradan çıkmak zorundayım. Yardımına ihtiyacım var."

"Keyfine bak," dedi kinle. "O lanet Pythia'yla başın derde girdiyse, bu senin sorunun. Belki şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsundur!"

"Bana yardım etmek zorundasın!"

"Hiçbir şey yapmak zorunda
değilim!" "En azından nerede
olduğumuzu söyle!"

Güldü. "Tam olarak hiçbir yerde değilsin," dedi ve duvardan içeri adım
attı.

Otuzuncu Bölüm

Onu takip ettim, bu kolaydı çünkü ruh formundaydım. Ama o değildi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

"Ne?"

"*Bu.* Az önce şu duvardan geçtin-" "Vites değiştirmedim." Sinirliydi. "Yer değiştiremem."

"Seni *gördüm!*"

"Benim *evremi* gördün. Bazılarımız parlak Pythian gücü olmadan nasıl idare edeceğini öğrenmek zorunda kaldı."

"Sen-ne?"

"-ki zaten burada işe yaramayacak, bu yüzden denemeye zahmet etmeyin." Yürüdü gitti.

Ben yetiştim. "Bekle bir dakika!"

"Beni yalnız bırakır mısın?"

"Neler olduğunu açıklarsan belki ben de açıklarım!"

Bir ses çıkardı, sinirli bir hırıltı, bakakalmama neden oldu. Daha önce kimsenin böyle bir şey yaptığını duymamıştım. Ama sonra ellerini havaya kaldırdı. "Ne?"

Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bilmiyordum. "Fazlama nedir?"

"Gerçek dünyaya yaklaşmak ya da ondan uzaklaşmak. Ne kadar uzaklaşırsanız, koşullar da dahil olmak üzere sizi tutan şeyler o kadar azalır. Onlar için orada değilsinizdir."

"Gerçek dünya mı? O zaman ... neredeyiz?"

"Sana zaten söyledim."

"Az önce hiçbir yerde dedin."

"Aynen öyle."

"Bu yardımcı olmuyor!"

"Olmaması gerekiyordu. Bu"- etrafındaki hiçliği işaret etti

-"Yaramazlık yapan zaman yolcularını koydukları yerdir. Hiçbir yer çünkü şimdi. Sen zamanın dışındasın."

Tekrar havalandı ve bir an için arkasından bakakaldım. Sonra yetişmek için koştum. "*Ne oldu?*"

İçini çekti ve gereğinden uzun burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Zaman yolculuğu hakkındaki o eski hikayeyi, parti benzetmesini biliyor musun?"

"Hayır, ben-"

Tekrar iç çekti. "Tamam. Diyelim ki bir partiye davet edildin-"

"Dışarıdaki zaman hakkında ne demek istedin?"

"İşte ben de bunu açıklıyorum! Bir partiye davetlisin, tamam mı?"

"Tamam."

"Davetiyede üç şey yazıyor, enlem, boylam ve yükseklik, ama daha çok 'Sekizinci ve Elm'in köşesi, beşinci kat' gibi yazıyor, değil mi?"

"Tamam."

"O partiye gidebilir misin?"

"Sanırım."

"Gerçekten mi? O zaman buradan çıkmakta sorun yaşamazsınız. Çoğu insan dördüncü bir yöne ihtiyaç duyar. Ya da daha doğrusu dördüncü bir boyuta. Çoğu insan lanet partinin ne zaman olduğunu bilmek ister!"

Tekrar kaçtı, ben de peşinden gittim, artık sinirlenmeye başlamıştım. Kolundan tuttum. "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor!"

"Tam tersine; size her şeyi anlatıyor. O parti sadece *o* koordinatlarda ve *o zamanda* bir varış noktası olarak var. Aksi takdirde, hiç var olmaz. Biz üç boyutta yaşamıyoruz; dördüncüsü zaman olmak üzere dört boyutta yaşıyoruz. Sadece çoğu insan bunu hiç düşünmez."

"Peki, tamam. Ama bunun burayla ne alakası var?"

"Nerede olduğumuzu sordunuz. Sana hiçbir yerde olmadığımızı söyledim, çünkü partide değiliz. Burada zaman yokken olamayız. O lanet Pythia beni zamanın dışına kaydırды. Zaman yok demek, ondan kaçmama izin verecek zaman büyüğü yok demek. Sanırım seni de aynı nedenle buraya koydu." Kaşlarını kaldırdı. "Onu gerçekten kızdırmış olmalısın."

Tekrar havalandı, bu noktada bunu beklemeye başlamıştım. Görünüşe göre o da bir şeyler beklemeye başlamıştı çünkü ben onu tekrar yakalamayı başaramadan durdu. "*Şimdi ne olacak?*"

"Eğer gücüm işe yaramazsa, nasıl *geri döneceğiz?*"

"Bu taraftan." Daisy'nin zıplaya zıplaya ilerlediği yere doğru başıyla işaret etti, *bip*'e kadar düzensiz hareket eden bir ışıltıyı takip etti. Parıltı kaybolmuştu. Bir an için elbisesinin ve galoşlarının içinde biraz daha parlak bir şekilde parladı ve sonra bize zaferle sırtarak döndü. "Buldum!"

"Harika," dedi Roger suratını ekşiterek. "Şimdi git ve arkasında biraz güç olan bir tane bul!"

Yüzünü buruşturdu ve uçup gitti. Orada öylece durup ona baktım. "Buradan çıkmaya yardımcı oldukları için mi hayalet avlıyor?"

"Bu daha çok bir hobi," dedi alaycı bir tavırla. "Ve onlar hayalet değil."

"O zaman bunlar ne?"

"Hayaletler kaybolduktan sonra geriye kalanlar. Burası Çorak Topraklar." "Ne?"

Bana öfkeyle baktı. "Bunu nasıl bilmezsin? Senin bir hayaletin var." Billy'nin kolyesine dikkatle baktı, Rosier'de hâlâ bukalemun olduğu için görebildiğini tahmin ediyordum. Ya da babamın bildiği bir şey varsa o da hayaletlerdi. "Sen konuşmuyor musun?"

"Bu konuda değil!"

"Emin misin? Tam olarak ... değil ama sanırım buna ihtiyacı yok, değil mi?" Kolyeyi sanki katı bir şeymiş gibi kolayca aldı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Tılsım, değil mi?"

Sadece başımı salladım.

"Bununla ne kadar gidebilir? Kırk, belki elli mil uzağa mı? Ve yine de onun için topladığı tüm enerjiyi emmek için geri dönebilir. Ve onu taktığın için, bu yarıçap sürekli değişiyor, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Böylece besleniyor ve sıkılmıyor. Bir yerlerde, artık kimsenin ziyaret etmediği, aşırı büyümüş bir mezarlıkta sıkışıp kalmış tüm o zavallı ruhların aksine. Otlar geldiğinde ama ziyaretçiler gelmediğinde ne olduğunu hiç merak ettiniz mi? Hayaletler insan enerjisini dökerek yaşarlar, ama insanlar yoksa o zaman ne olur hiç merak ettiniz mi?"

"I-"

"Peki, sana anlatacağım." Dayanaksız görünen bir kayanın üzerine oturdu ve Daisy'nin başka bir kurbanı takip etmesini izledi. "Önce hayaletler açlıktan ölmeye başlar. Ama hepsi eşit değil, değil mi? Çok geçmeden, daha yeni ve güçlü olanlar daha yaşlı ve zayıf olanları yamyamlaştırmaya başlar. Sonunda ya hepsini yerler ya da Çorak Topraklar'a sürerler. Şu anda bulunduğumuz yer orası."

Etrafıma bakındım. Buranın tüylerimi ürpertmesine şaşmamalı. "Yani burası *hayaletler* için bir mezarlık gibi mi?"

"Bir bakıma. Sadece hiç ziyaretçi yok. Beslenmenin tek yolu - biraz akli kalanların hemen fark ettiği gibi -

daha az şanslı olanların dağılmış kalıntılarını tüketmek için. Bunu yeterince yaparlarsa, kaçmayı bile başarabilirler-"

"Kaçmak mı?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Şimdi anlıyorsun. Hayaletler seninle ya da benimle aynı kurallara bağlı değiller. Yeterli güce sahiplerse buraya geçip tekrar geri dönebilirler. Ve işte burada iş eğlenceli hale geliyor: *bizi de yanlarında götürebilirler.*"

"Biz mi?" Onu yakaladım.

"Genel anlamda biz. Senin anlamında biz değil," diye açıklığa kavuşturdu hayalet elimi çekerek.

"Ama sana söyledim, buradan çıkmam lazım!"

"O zaman kendi hayaletini kullan. Neyim ben, hayır kurumu mu?" "Ama o zayıf. Beni kurtarıırken neredeyse soluyordu-" "O zaman ona biraz enerji ver."

"Hiç ayıramam! Yardım etmek zorundasın-"

"Sana söyledim: Hiçbir şey yapmama gerek yok. Ama vücuduna geri dönmelisin."

"Neden?" Beni korkutmaya çalıştığından oldukça emin bir şekilde karşılık verdim. "Burada zaman yok demiştin. Yani ölemem, değil mi?"

"Olmayabilir. Ama sen hala dışarıdasın-"

"Yani?"

"Peki bedeninin koruması olmayan ruhlar ne oluyor? Oh, bu doğru. Büyük enerji yığınları, almak için bedava."

"Peki onu kim alacak?" Ben talep ettim. "Bazı eski hayalet kalıntıları mı?"

"Affedersiniz," dedi Daisy.

"Hayır, küçük kız," dedi Roger test edercesine. "Ama burada sadece onlar yok, değil mi?"

"Öyle değil mi? Az önce dedin ki-"

"Solup giden hayaletler zamanla bağlarını kaybedip buraya gelebilirler ama bu *kazara* olur. Diğerleri *bilerek* gelir."

"Ne için? Neden biri-"

"Avlanmak için. Tüm bu topraksız hayaletler -ya da onlardan geriye kalanlar- tek başlarına pek bir şey ifade etmeyebilir. Ama birlikte güzel, büyük bir enerji havuzu oluştururlar ve karşı koyacak farkındalığı kalmamıştır. Hiçbir aç hayalet bunu geri çevirmez-"

"Yok artık," diye araya girdi Daisy. "Yani, şunlara bir bakın."

"-ve yaşayan bir varlık olarak, binlerce solmuş ruhtan daha lezzetlisiniz."

"Bir insan hâlâ bir hayaletten daha güçlü," diye belirttim.

"*Bir* hayaletten daha iyi, kesinlikle," diye kabul etti Roger. "Ama unutuyorsun, burada zaman yok. Yani bir dönemin hayaletleriyle değil, hepsiyle uğraşıyorsunuz!"

Etrafımızdaki havanın neden titremeye başladığını merak ettiğimde Daisy, "Hepsi bu kadar mı bilmiyorum ama çok olduğu kesin," dedi.

Ve sonra nedenini anladım.

"*Siktir!*" Roger dedi ve hücreme en yakın olan tarafa doğru atladı.

Olduğum yerde kaldım, ufukta bize doğru gürleyen bir hayalet ordusunun görüntüsüyle yerimde çakılıp kaldım. *Tüm* ufuk gibi, çünkü orada ... olmalıydı. Bilmiyordum bile. Binlerce. Belki on binlerce, yüzyılların yırtıcı hayaletleri, en güçlüleri, en başarılıları . . .

Neredeyse tepemde olanları fark ettim ve hücreme geri döndüm.

"Ne yaptın sen?" Arkamdaki duvara bir şey çarparken Roger yüzüme doğru bağırdı. Ardından birkaç yüz arkadaşı silah sesi gibi dış cepheye çarptı. "Sen ne *yaptın*?"

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

"*Saçmalık!* Onlar böyle davranmazlar, asla böyle davranmazlar!"

"O zaman belki *sen* bir şey yapmışsındır!"

"Çorak Topraklar'ı bilirim, eskiden orada *yaşardım!* Ve hayaletler böyle davranmaz!"

"Görünüşe göre öyle!"

"Bedensiz bir insan için bile değil.

."

Göğüslerim ellerimin arasındayken vücudumun dik durduğunu fark ettim. "-daha deneyimli biri söylediğinde dinle-"

"*Beni mi hissediyorsun?*" Rosier'e sordum, çünkü o olduğunu biliyordum. Yerde cansız bir şekilde yatan kendi küçük formunu görmeden önce bile.

"Pes ediyorum!" Roger ellerini havaya kaldırdı.

"Seni endişelendiren *bu mu?*" Rosier, silah sesi efektlerinin üzerine çığlık attı.

"Hiç yardımcı olmuyor!" Ona ters ters baktım. "Ne *yapıyorsun* orada?"

"Seni hayatta tutmaya çalışıyorum!"

"Zamanın dışındayız! Ben ölmüyorum!"

"Peki bunu *nereden* bilmem gerekiyor?" diye sordu, sanki beni rahatlatmak istercesine hâlâ göğüslerimi sıkıyordu. Ta ki ben ellerini çekene kadar, gerçi bu muhtemelen yine de olacaktı.

Çünkü daha yeni yuvarlanmıştık.

Yerden yeni zemine düştüm. Hayaletlerin sayısı hepimizi bir tarafa çarpıp takırdayınca kadar bu duvar olmuştu. Ve sonra tekrar, tekrar, ta ki öldürmeye ayarlanmış bir kurutma makinesinin içindeymişiz gibi hissedene kadar.

"Ne *yapıyorlar* bunlar?" Bağırdım ve Roger'ın üzerine düştüm. O da hırladı ve beni itti. Sadece vücudumun ayağını yüzüne çarpmak için, çünkü burada tonlarca oda yoktu.

"Bizi sarsmaya çalışıyorlar," diye bağırdı. "Hücre duvarları yaşayanları ruhani saldırılardan korumak içindir. Hayaletler bunu aşacak güce sahip değil!"

"Daisy yaptı!"

"Daisy bana bağlı, tıpkı hizmetkârınızın size bağlı olduğu gibi. Gardiyanlar onları bizim bir parçamız olarak görüyor ve içeri alıyorlar!"

"Oh, iyi," dedim rahatlamış bir şekilde. "Hayır, iyi değil!"

"Neden?"

"Çünkü yer değiştirmek için bariyere ulaşmamız gerekiyor!" Ve sonra Billy uyandı.

"Ne oluyor lan?" dedi, yanımda cisimlendi ve etrafına baktı. Rosier'in ıskartaya çıkmış bedeni, yukarıda bahsi geçen kurutucuda bir spor ayakkabı gibi yuvarlanıyordu. Bir köşede tutunmaya çalışan Roger'a. Tüm bunların ortasında sabit durmaya çalışan, yuvarlanmanın merkezine yakın bir yerde duran bana. Ta ki pes edip Billy'yi boynundan yakalayana kadar, tam Daisy sürüklenirken.

"Merhaba, ben Daisy," dedi elini uzatarak. "Ne oluyor lan?"

"Hayır, Daisy." Ona gülümsedi. "Çiçek gibi, biliyor musun?" "Cassie-"

"Çorak Topraklar'dayız," dedim ona nefes nefese, ki bunun hiçbir anlamı yoktu çünkü bu halimin nefes almaya ihtiyacı yoktu. Ama bu da o anlardan biriydi. "Ve buradan çıkmamız gerek-"

"*Neredeyiz?*" Başını çevirip beni görmeye çalıştı, çünkü sırtına yapışmıştım.

"Çorak Topraklar'da. Ve bir grup yırtıcı hayalet duvarın diğer tarafında. Oradan çıkmalıyız!"

"Ben- biz sadece- sen hiç *izin* yapmaz mısın?"

"İnsanlar bunu *söylemeyi* kesecek mi?"

"Belki de uyanırsam seni krep yaparken falan bulurum!"

"Krep," dedi Daisy özlemle. "Eskiden krep severdim." "O da kim?"

Lanet adam köşeden bana dik dik bakarken, "Roger Palmer'la bir paket anlaşması var," dedim.

"Roger kim?"

Babam ve ben birlikte "Palmer," dedik ve Billy'nin gözleri büyüdü.

"Palmer mı? Roger Palmer, senin Roger Palmer gibi-"

Elimi ağzına kapattım ve baktım. İşe yaradı.

"Buradan çıkabilir miyiz?" diye sordum. "Lütfen?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Billy, Rosier'in vücudu tekrar *güm güm* atarken. "Çorak Topraklar'a kimse gitmez. En azından aklı başında kimse. Ben hiç gitmedim-"

"Sana yardım edebilirim," dedi Daisy parlak bir sesle. "Çok kolay. Bak, sana göstereceğim

."

"Hayır!" diye bağırdı herkes duvara doğru ilerlerken.

"Ne?"

"Dışarıda binlerce aç hayalet var!" Ona inanamayarak söyledim.

"Var mı?" Gözleri büyüdü. "*Neden kimse bana söylemedi?*"

"Pekâlâ, şunu bir anlayalım," dedi Rosier, fıçı yuvarlanmalarına ayak uydurabilmek için vücudumu tekerlek üzerindeki bir hamster gibi koştururken. "Bundan kurtulabiliriz ama sadece dışarıda" -başıyla duvarı işaret etti- "bizi yemeyi planlayan bir grup yırtıcı hayaletin ortasında mı?"

"Evet."

"Ve aracımız daha önce buraya hiç gelmediği için bu sürecin nasıl işlediğini bile bilmiyor mu?"

"Evet."

"Ve tecrübesi olan tek kişi de o." Başparmağımı Daisy'ye doğru kaldırdı. "Büyük ihtimalle deli olan kim?"

"Kızgın değilim," dedi. "Ama bir şey söyleyebilirdin. Öldürülebilirdim!"

Roger'a baktım. "Başka bir alternatif var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla Çorak Topraklar'dan çıkmanın sadece iki yolu var. Birincisi, bir Pythia'nın bizim dünyamızdan bir portal açmasını sağlamak, burada gücü işe yarıyor ve insanları içeri ve dışarı getirmesine izin veriyor."

"Diğeri de bir hayalete sırtını dayamak," diye onun için bitirdim.

"Enerjileri olduğu sürece. Bir hayaleti beslemen gerekecek. senin."

"Yapamam. Yapmam gereken bir şey var ve güç gerektiriyor, hem de çok fazla. Dayanıklılığımı arttırmak için bir iksir alıyorum-"

"O zaman daha fazla al!"

"*Elimde* daha fazlası yok. Yapmış olsam bile, olmayan bir şeyi geliştiremezsiniz. Eğer kendimi çok fazla tüketirsem, işe yaramaz-"

"O zaman şansın yok, değil mi?"

Billy'ye baktım ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayatta olmaz Cass. Neler olduğunu bilmeme bile gerek yok. *Elimde* hiçbir şey yok."

Cevabın ne olacağını bile bile Roger'a "Onu besleyebilirsin," dedim.

"Kendi hayaletimi beslemek için gücümün ihtiyacım var. Tam olarak orada değil, senin sayende olduğunu da eklemeliyim. Bir deniz feneri gibi parlıyor ve buradaki her lanet ruhu cezbediyor!"

Ona baktım. Ben dört yaşındayken ölen anne ve babamdan hiç sevgi görmemiştim. Çocukluğumu onları hayal ederek, etrafta gizlice dolaşarak, bulabildiğim her bilgiyi öğrenmeye çalışarak geçirmiştim. Eski vasım insanlara benimle konuşmamalarını tembihlediği için pek bir şey öğrenememiştim. Ama hep merak etmiştim. . . .

Sonra Pythia oldum ve zamanda geriye giderek iblis konseyiyle başa çıkmak için annemden yardım istedim. Yardım etmişti, sayılır. Ama ne sevgi vardı, ne gözyaşı dolu kavuşmalar, ne de başka bir şey. Sadece isteksiz bir yardım ve hızlıca kapıdan dışarı itme.

Ve şimdi babam bunu bile reddediyor, kısaca bana burada kalmamı ve umursadığı tek şey için ölmemi söylüyordu. Bu kadar uzun zaman sonra ve nasıl hissettiğine dair birçok başka göstergeden sonra bunun neden acı verdiğini bilmiyordum ama veriyordu. Onun bakış açısından henüz doğmamış olsam da, kim olduğumu bilmesinin hiçbir yolu olmasa da çok acıtiyordu.

Çünkü bunu yaptığında bir fark yaratmamıştı.

"Bunun bir faydası olmayacak," dedi, rahatsız görünüyordu. "Sana söyledim, *yapamam*-"

"Ama yapabilirim," dedi Rosier, sesi sertti. Ona baktım ve babama kaşlarını çatıldığını gördüm. "Buraya geri dön," dedi bana. "Ve hazırlan!"

Derimden çıkarken yüzümün gevşediğini gördüm. Bir saniye sonra adım atıyordum, vücudumun ağırlığının bana çarptığını ve beni yere kadar çektiğini hissediyordum. Ve aniden yere düştüğümde avuç içlerimi morartan alttaki kayalara.

Çünkü koğuşlar neredeyse bitmişti.

Havada süzülürken fark etmemiştim çünkü duvarlar hâlâ aynı görünüyordu. Ama aynı değillerdi, belki de kimse bu tür bir istismara katlanmak zorunda kalacaklarını beklemediği için. "Koğuşlar-" diye soluk soluğa başımı kaldırdım.

Ve bir projektör gibi parlayan Billy Joe tarafından neredeyse kör ediliyordu.

Sonra her şey bir anda oldu: Billy beni, ben de Rosier'i yakaladık; Daisy şaşkın bakışlı Roger'ı yerden kaldırdı ve hepimiz çöken koğuşlara düştük. Hücre bir sonraki kez devrildiğinde bizi yerde bıraktı ve bir hayalet kalabalığı tarafından metafiziksel olarak ezildik. Hücreyi yok etme telaşına o kadar kapılmışlardı ki gittiğimizi hemen fark etmediler.

Bir an öylece durdum, kalabalığın ilerleyişini, küçük hücrenin kalıntılarının zıplayan bir top gibi önlerinde savruluşunu izledim. Sonra ayağa kalkıp koşmaya başladık ve bize şaşkınlıkla bakan kalabalığın arasından sıyrıldık. Bir saniye kadar.

Yüzleri erimeye başlayana kadar.

"Daisy!" Ruhlar kâbus yakıtına dönüşürken Roger bağırdı.

"Deniyorum!"

"Daha çok çalış!"

"Çok yakındalar," diye nefes nefese kaldı. "Bazılarını yanımızda götüreceğim!" "O zaman al onları!" diye bağırdı, büyüler ve hayaletler uçuştı. Ama

Ana kalabalık avlarının kaçmaya çalışıldığını fark ettiğinde bu bir saniye içinde işe yaramayacaktı. "Daisy! *Şimdi* yap!"

Ve yaptı da. Ya da acı içime işlerken, Billy Joe hırlarken ve biz ileriye doğru atılırken yapışan birkaç ruhu sırtımdan atarken bir şeyler yaptı. Ve X-ışını manzarası etrafımızda değişirken. Bir nehir kabardı ve alçaldı, ağaçlar büyüdü ve devrildi, ordular yürüdü ve yangınlar şiddetlendi ve duvarlar etrafımızda yükseldi, yenileri, tanıdık olanlar, ayaklarımızın altında inşa edilen merdivenler gibi, bizi de onlarla birlikte kaldırarak-

"Daisy, şimdi!" Bir şey ensesine yapıştığında Roger çığlık attı. "Şimdi! Şimdi! Şimdi!"

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, kafası karışmış görünüyordu.

Billy Joe küfretti ve beni kemiklerimin bir kısmını geride bırakmışım gibi hissettiren güçlü bir hamleyle sarsıldı.

Ama bir saniye sonra gerçek dünyaya yuvarlanıyorduk - kelimenin tam anlamıyla, çünkü Pythian Court'un ikinci katındaki korkuluklara çarpmıştık.

"Kahretsin," dedi Rosier, yere, fuayenin çok sert, çok mermer zeminine çarpmadan hemen önce, ki bu daha çok acıtabilirdi, ama birinin üzerine düşmüştüm.

Roger olduğunu tahmin ettiğim biri, çünkü altımda küfür ediyordu.

Elbette bunun, beni itip kakarken hâlâ sülük gibi ona yapışan yarım düzine aç hayaletle bir ilgisi olabilir. Ve sendeleyerek ayağa kalktı, büyüler savurdu ve bir şeylere çarptı, çünkü bazı hayaletler gitmeye niyetli görünmüyordu. Ve bizden çaldıkları enerjiyle, bu konuda baskı yapmayı göze alabilirlerdi.

Gözümü kırptım ve Agnes oradaydı, onu Galler'de gördüğümünden yıllar daha yaşlı görünüyordu, birkaç kilo daha fazla ve keskin mavi gözlerinin etrafında birkaç karga ayağı vardı. Ama on altıncı yüzyılda birlikte maceraya atıldığımız ve mahzende zaman yolculuğu yapan bir ucubeyi yakaladığımız zamankinden daha gençti. Çünkü bu henüz olmamıştı.

Billy bizi çok erken çıkardı.

Gözleri bana odaklanmıştı ama gözlerinde tanıma kıvılcımı yoktu. Belki de o lanet vagonun üzerindeyken bana iyice bakamadığı içindi. Ya da her şey onun bakış açısından onlarca yıl önce olduğu için. Ya da saçlarım kafatasıma yapışmış ve kir içinde olduğu için, tıpkı yüzüm ve hâlâ nemli olan köle kıyafetim gibi.

Bir kez olsun cehennem gibi görünmek işe yaradı diye düşündüm. Sonra biri çığlık attı.

"Sen!"

Kafamı kaldırdığımda Roger'ın yeniden ayağa kalktığını ve titreyen parmağıyla beni işaret ettiğini gördüm. "Her seferinde," diye nefes nefese kaldı. "*Her seferinde!*"

"Ne?"

"Seninle her karşılaştığımda hayatımı mahvediyorsun. Bu senin hatan. *Hepsi senin suçun!*"

"Burada tam olarak neler oluyor?" Agnes sordu, sesi soğuktu. Bana baktı.

"O ... bir deli," dedim ona, yutkunarak ve karnıma tekme yemiş gibi hissederek. "Bir Lonca üyesi ve bir büyücü. Çorak Topraklar'da hapisteydi ama kaçtı-"

"Senin sayende değil!" diye bağırdı ve bana doğru hamle yaptı.

Ancak muhtemelen evin koşulları sayesinde kendini havada asılı buldu. Bu da onu daha da kızdırdı. Hayaletler olay yerinden kaçarken ve Billy kolyemin içinde kaybolurken, küfürler savurarak sağa sola koşuşturdu.

"O da bir büyücü," diye bağırdı Roger, bir grup Çember muhafızı her yönden koşarak partiye katılırken. "Ve bir büyücü! Şimdi yanında bir iblis var!"

Agnes'in gözleri bana döndü ama Rosier ortalıkta görünmüyordu. Üstelik bu, küçük ve ağır bir şeyin bacağıma bir akrep gibi yapışmış olmasına rağmen böyleydi. Görünüşe göre bukalemunum onu saklayabiliyordu.

"Az önce buradaydı!" Roger öfkeyle bağırdı. "İkisi birlikte kilitliydi!"

"Bu bir yalan," dedim çabucak. "Ben bir Pythian varisiyim, Çorak Topraklar'da eğitim görüyorum. Bu adam bana saldırdığında oradan ayrılıyordum, bir şekilde hücrelerinden kaçmıştı-"

"Yalancı!"

"-ve benim, uh, büyümü bozdu," dedim, portal için özel bir isim olmadığını umarak. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Peki ya kıyafetler?" Agnes kaşlarını kaldırarak sordu.

"Bir görevden döndükten hemen sonra bir göreve gönderildim," dedim zayıfça gülümseyerek. "Nasıl olduğunu bilirsin."

O da gülümsemedi.

Yine de arkasını döndü. "Elizabeth."

Arkasından, beyaz cüppeli yardımcılarının arasından biri çıktı. Bir an için yukarıya, annemin çok genç bir versiyonuna baktım, koyu bakır saçları gevşek bir bukleda, beyaz elbisesi tertemizdi. Ve ağırbaşlı bir şekilde aşağıya bakıyordu.

"Onları duydun," dedi Agnes. "Sen olsan ne yapardın?" "Ben mi, Leydi?" Ses yumuşaktı.

"Kıza ne yapardınız? Hapse mi atarsınız, yoksa serbest mi bırakırsınız?"

Annem başını kaldırdı ve ilk kez gözlerimiz buluştu. Yüz ifadesi değişmedi, kibar ilgisinden hiçbir şey kaybetmedi. Ama başka hiç kimseye göz ucuyla bile bakmadı.

"Pythian gücüne sahip," dedi bir süre sonra. "Dolayısıyla ya doğruyu söylüyor ya da bir haydut. Eğer ilkiyse, onu kendi zamanına geri göndermeliyiz, çünkü görevine devam edemeyecek kadar zayıf. Eğer ikincisiyse, Pythia'sının onunla başa çıkabilmesi için aynı şey geçerli."

Agnes ona gururla bakarak, "Çok iyi," dedi. "Öyle olsun." Bir de baktım ki Vegas'ta yatağımın üzerinde zıplıyordum.

Otuzbirinci Bölüm

Yumuşak bir yatağa, açık bir kapıdan sızan ışığa ve tanıdık, kadifemsi bir karanlığa uyandım. Ama tanıdık bir oda değildi. Aniden doğruldum.

Ve hemen pişman oldum.

Acı vücudumu parçaladı, yüzlerce noktadan dışarıya doğru yayıldı. Eski ağrılar, incinmeler, burkulmalar ve haftalar öncesinden kalma çürükler. Daha yeni ağrılar, yan tarafımdan, ayaklarımdan, sürüklenme savaşımdan. Hayalet ısırıklarından, çok fazla güç kanalize etmekten, her şeyden, hepsinden birden gelen, içimden bir ses çıkarmaya zorlayan, net, parlak ve ruhun derinliklerinden gelen yepyeni bir acı.

Sürpriz oldu.

Sanırım başka bir şey uymuyor, diye düşündüm ve kendimi sabitlemek için bir elimi uzattım.

Ve soğuk çarşafı değil, sıcak et buldum.

"Sakin ol," dedi biri ve parmakları nazikçe benimkilerin etrafına dolandı.

Başımı kaldırdım, yan odadan gelen ışık gözlerime vururken bir şey görmeye çalışıyordum. Ta ki karanlık bir kafa ışığın çoğunu yok edene kadar. Çok tanıdık bir karanlık kafa.

Mircea.

Bir an için beynimin onu hayal edip etmediğinden emin olamadım ve manzara da yardımcı olmadı. Çünkü her zamanki gibi görünüyordu: omuzlarına dökülen pürüzsüz maun saçları; koyu mavi takım elbisesi, zengin yünü alçak ışıktaki hafifçe parlıyordu; bir erkek için fazla uzun ve kalın kirpikleri, tıpkı şarap olmadan şarap kırmızısı görünen dudakları gibi. Güçlü yüz hatları ve geniş omuzları dışında asla kadınsı görünmemeliydi.

"Eğer seni ben yarattıysam, iyi iş çıkarmışım demektir," dedim ona soluk soluğa. "Yeterince gerçeğim," dedi ve bir bardağı dudaklarına götürdü.

Hepsini bitirdim. Sadece suydu ama işe yararmış gibiydi. Tekrar yastıklara yaslandım, kendimi daha güçlü hissediyordum.

"Emin misin?" Etrafıma bakarak sordum. Haklıydım: Bu odayı tanıyamamıştım. Pek bir şey göremiyordum ama mobilyalar doğru yerde değildi ve geniş pencereler de yoktu. Ya da hiç yoktu.

"Eminim." Mircea eğildi ve saçlarımı düzeltti. "Daha önce Seidr aracılığıyla sana ulaşmaya çalıştım ama işe yaramadı."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum."

"Lord Mircea," dedi biri kapı aralığından. Mircea arkasını bile dönmedi ama omzunun üzerinden baktığımda uzun, ince bir gölgenin ışığın bir kısmını engellediğini gördüm. Dağınık siyah saçları ve vampir olduğu için ihtiyaç duymaması gereken gözlükleri olan bir gölge.

"Birazdan," dedi Mircea, gözleri hâlâ benimkilerdeydi. "Bu sabah Dante'nin evindeki o olaydan beri çalışmıyor."

Kaşlarımı çatarak beynimi çalıştırmaya çalıştım. "Sence Ares bir şey mi yaptı?"

"Bilmiyorum," dedi tekrar, parmakları saçlarımı tararken başımdaki ağrının hafifçe azalmasına neden oldu. Ta ki ben bileğini yakalayana kadar, çünkü şu anda enerjisini harcayamazdı. Sadece gülümsedi ve ellerini değiştirdi.

"İlk başta sadece uyuduğunu düşündüm, Marco ile doğruladığım bir şey," dedi bana. "Ama sonra bu da işe yaramadı. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, hata bende de olabilir. Dünden sonra ..."

Başımı salladım. Mircea bir suikastçının hedefi olmuştu, vampir saflarında diğer taraf için çalışan bir hain, ona zihinsel olarak saldırmıştı. Komplo başarısız olmuştu ama Mircea ağır yaralanmıştı ama onların bakış açısına göre yeterince ağır değildi. Konsolosun evine yapılan saldırı sırasında işi bitirmek düşünülmüştü ama Lizzie sorgu sırasında ağzındaki baklayı çıkarmıştı ve ben de onlar ona ulaşmadan onu dışarı çıkarmıştım. Yarım gün sonra da bu iyiliğime karşılık vermiş, hem benim hem de Rhea'nın hayatını kurtarmıştı.

Ama ikimiz de tam olarak yara almadan çıkamadık.

"Dur." Şakaklarıma doğru hareket eden ellerini yakaladım. "Gücüne ihtiyacın var."

"Bizimki kadar büyük bir aileyi yönettiğinizde çabuk toparlanırsınız," dedi bana. "Suikastçılar bunu hatırlamakta fayda var."

Her şeye rağmen sırttım. "Kralın yanına geldiğinizde kaçırmasanız iyi olur?"

Güldü. "Ben de öyle demedim mi?" Omzuma dokundu. "Arkanı dön."

Yaptım, çünkü tartışmaktan daha kolaydı. Ve çünkü Mircea aptal değildi. Böyle bir zamanda kendini fazla tüketmezdi. Ve çünkü hisset-Aman Tanrım.

Son birkaç haftanın gerginliği, ellerinin darbelerini takip ederek dalgalar halinde içimden akıp gitti. Sırtımdaki, kollarımdaki, kalçalarımdaki ve bacaklarımdaki ağrı ve sertliği silerken, bir süre sonra yüksek sesle inledim, çünkü duracak gibi görünmüyordum. Sonra ayaklarıma ulaştı ve neredeyse ağlayacaktım.

"Oh *Tanrım*."

"Ne yapıyordun?" diye sordu, muhtemelen Galler'in sert taşları üzerinde biriktirmeyi başardığım kesik ve çürük koleksiyonundan biraz dehşete düşmüş gibiydi.

Cevap vermedim, ama sadece acı yüzünden değil. Bunun gibi anlar nadir olduğu için. Sadece biz, sadece Mircea ve Cassie'nin olduğu, dünyanın geri kalanının araya girmediği anlar. Bir şeylerin -genellikle işlerimizin- araya girmediği, birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvedip sorun yaratmadığı anlar.

Bu ve birbirimize söyleyemediğimiz binlerce şey.

Onu kurtarmaya gittiğimde odasında gördüğüm kadın gibi. O uyuyordu, saldırıyı savuşturmanın yorgunluğuyla bitkin düşmüştü ama kadın uyanıktı. Ve yırtıcıydı, tırnakları göğsünün derisini delmişti ve bana hırlarken kanlı dudaklarının üzerinden görünen küçük dişleri vardı. Tıpkı avını koruyan vahşi bir hayvana benziyordu.

Eğer çıplak olmasaydı, onu yemek için orada olduğunu düşünebilirdim.

Zaten ne yapmak için orada olduğu çok açıktı ve onu ve giydiği çarşafı Long Island'da özellikle kokan bir inek otlağına göndermek bana büyük bir memnuniyet vermişti. Tony bir keresinde beni orada bir haftalığına iş arkadaşlarından birine ödünç vermişti, onun da benim bakışıma ihtiyacı vardı ama bundan zarar gören burnum olmuştu. Sadece oranın cazibesini koruduğunu umabilirdim.

Ama onu ve çarşafını çamurun içinde çırpınırken izlemek birkaç saniyelik eğlence dışında hiçbir şeyi çözmemişti. Onu savaş bölgesinden çıkarmak dışında. Çünkü birkaç saat içinde geri dönmek zorunda kalmıştım.

Mircea'yı kurtarmak için zamanı vardı, bu yüzden konsolosun evinin dönüşmek üzere olduğu cehennem çukurundan serbest geçiş hakkı kazanmıştı.

Başka bir deyişle, erkek arkadaşımın sevgilisinin hayatını kurtarmıştım ve bunu ona söyleyemiyordum bile.

Çünkü bana benimkini sormasından korkuyordum.

Pritkin'le normal anlamda sevgili *olduğumuzdan* değil.

Bugün kesinlikle daha önce hiç olmadığı kadar ileri gitmiştik ve bu tam olarak kendi tercihimiz değildi. Onu tanıdığım onca zaman boyunca, acil bir durum olmadığında bir kez bile dokunmamıştık. Ama partneriniz sadece tek bir şeyle iyileşen yarı inkübüs bir savaş büyücüsüyse ve siz bir savaşın ortadaysanız . . . acil durumlar olur.

Ama Mircea'ya bunlardan bahsetmemiştim, çünkü nasıl bahsedebilirdim ki? Pritkin'in nasıl iyileştiğini açıklamak onun ne olduğunu açıklamak demekti ve ben onun ne olduğunu açıklayamazdım. Kayıtlı tarihte sadece bir tane yarı insan, yarı karabasan vardı ve Mircea zaten Pritkin'in geçmişine gereğinden fazla ilgi göstermişti. O şimşek gibi hızlı beynin ikiye ikiye bir araya getirip Merlin'e ulaşması belki bir saniye sürerdi ve bu asla söylenemeyecek bir isimdi.

Büyü camiası Pritkin'in mahremiyetine taptığı kadar adama taparken olmaz.

Sadece hayatını mahvetmek için onu geri getiremezdim, bu yüzden hiçbir şey söyleyemezdim. Ama bu, herhangi bir şey olduğunda affedilmeyeceğim, konuşamayacağım, açıklama yapamayacağım anlamına geliyordu. Ya da artık hiçbir şey yapmadığını söylediği ama sonra *odasında* bulduğum Mircea ile bağlantılı olarak bahsedilen kadınlardan herhangi birini sormak için.

Parmaklarımın çarşafın içinde sıkışmasını izledim ve bu sefer bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. En azından bir kısmı hakkında konuşmanın bir yolunu bulmalıydım, çünkü bunu daha fazla yapamazdım. Tüm bu kaçamaklar, sırlar ve yarı gerçekler yüzünden bazen patlayacakmışım gibi hissediyordum. Bu sessizlik bizi öldürmeden önce bir kez olsun her şeyin masaya yatırılmasını istiyordum.

"Mircea-"

"Lordum, özür dilerim." Kapı aralığından kımıldamayan vampirdi bu.

"Ama başlıyorlar. Biz gerçekten-"

Adam hafifçe boğuk bir sesle aniden sözünü kesti.

Çünkü, evet. Bir ustaya bir şeyi iki kez söyletemezsin.

Yeni olmalı.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı Mircea omzuma doğru. "Ama sen başkasından duymadan önce bunu sana söyleyen kişi olmak istedim."

Yuvarlandım. "Neyi duydun?"

"Çember bu öğleden sonra Stratford'daki ana karargâhlarında bir kara büyücü saldırısını püskürttü."

"Stratford?" Biraz fazla ani bir şekilde doğruldum.

Mircea beni sakinleştirdi. "Bir savaş oldu ama Çember galip geldi. Yeryüzündeki en korkunç büyülerin yaratıcılarına ana üslerinde saldırmak akli başında insanların yapacağı bir iş değildir."

"Kara Çember'in akli başında değil."

"Hayır, ama genelde bu kadar pervasız da olmazlar. Bir şey istiyorlardı, hem de çok."

"Lizzie." Bu bir soru bile değildi. "Bu yüzden Dante'ye saldırdılar. Ve eğer Stratford'daysa-"

"Anladığım kadarıyla öyleymiş. Ama onu yakalayamadılar," dedi, ben yataktan kalkmaya başlarken beni tutarak. "Onu yakalayamadılar Cassie. Bunu bana kesinlikle söylediler."

Yutkundum ve mücadele etmeyi bıraktım. "Telefonunuzu kullanabilir miyim? Orada bir arkadaşım olabilir."

Bana sık siyah bir dikdörtgen uzattı ama ekran karanlıktı. "Odak korumaları devrede," diye açıkladı. "Sinyal almanız biraz zaman alabilir."

Her şeyden sonra bunu beklemeliydim. Ve yan odadan gelen ışığın yüzünün yan tarafında dans edişini izledikten sonra, çünkü elektrikten gelmiyordu. Büyük adamlar ayaktaydı, çoğu yerin sadece acil durumlarda devreye soktuğu türden koğuşlar, güç tüketimi nedeniyle ve temas ettikleri her modern teknolojiyi -telefonlar da dahil olmak üzere- gerçekten mahvettikleri için.

Mircea, "Arkadaşın hakkında bilgi edinmeye çalışabilirim," diye teklif etti. "Caleb. Caleb Carter."

Başını salladı ve ayağa kalkmaya başladı. "Bekle." Kolundan tuttum. "Bana neler olduğunu anlatmadın. Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Ne yapıyorsun? ?"

"Bu! Bunların hepsi." Etrafımdaki şekilsiz bir düşmanı işaret ettim, çünkü Kara Çember ve müttefikleri böyle hissettirmeye başlamıştı - her zaman etrafta olan bir şey, karanlıkta çömelmiş, saldırmaya hazır görünmeyen bir tehdit. "Nasıl bir adım önde kalabiliyorlar? Bir saldırıyı savuşturuyoruz ve neredeyse nefes almamıza fırsat kalmadan bir başkası geliyor.

Artık neredeyse sabitler-" "Bunu zaten biliyorsun."

"Bilmiyorum!" Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. Hâlâ yarı uykulu hissediyordum ama bunun için fazla düşünmeme gerek yoktu. "Dante'ye saldırmalarının tek nedeni Lizzie'nin orada olmasıydı. Ama onlar ortaya çıkmadan önceki geceye kadar yakalanmamıştı-"

"Cassie."

"-Böylece bir gecede Vegas'a yüzlerce adam gönderdiler, korumalarımın etkisiz hale getirildiğini doğruladılar, Çember tepki vermeden önce tam olarak ne kadar zamanları olduğunu hesapladılar, koğuşların yerini tespit edip indirdiler, Rhea'yı yakalamanın bir yolunu buldular ..." Şaşkınlık içinde ona baktım. "Bu *imkânsız*."

"Eğer bunu planlayanlar Faerie'de değilse." Mircea tekrar yatağa oturdu, ateş ışığı gözlerini parlatıyordu. "Fey zaman çizgisi bizimkinden farklı işliyor, bunu biliyorsun."

Başımı salladım.

"Ancak bilmediğiniz şey, farkın oranının sabit olmadığıdır. Bu durum genellikle iki zaman çizgimizin birbirine paralel iki nehir gibi olduğu şeklinde açıklanır. Ancak bazen biri ya da diğeri yön değiştirir, kaba eşzamanlılığa geri dönmekten önce bir yay çizerek dışarı çıkar. Bu olduğunda, buradaki zaman ile oradaki zaman arasındaki fark ... aşırı olabilir. Şu anda bu döngülerden birindeyiz gibi görünüyor."

"Yani Faerie'de zaman buradan farklı mı işliyor?" "Daha hızlı, çok daha hızlı. Uzun sürmez, asla sürmez. Ama kısa bir süre için Span, aslında hızlı ileri sarıyorlar. Ve *bunun olacağını biliyorlardı*. Feyler zaman akışlarımız arasındaki farkı bizden çok daha doğru bir şekilde belirleme yeteneğine sahipler. Bunu tahmin etmeyi öğrendiler."

"Evet, ama-"

"Bir düşün Cassie. Kalelerimizden birine bir saldırı planlıyorlar. Belki onların bakış açısından haftalar sürer. Ama bizim açımızdan sadece günler, belki de sadece saatler. Tartışmak, karar vermek ve dinlenmek için boş zamanları var. Kumarhaneye yapılan saldırı gibi bir şey işe yaramazsa, yeniden ayarlamak için zamanları var. Biz ise sürekli koşturuyoruz, savunmadayız, oradan, buradan, her yerden darbe alıyoruz - dediğiniz gibi, arada nefes alacak zamanımız bile yok."

"Ve şimdi onlar için saldırılarını planlayan bir tanrıları var."

"Öyle görünüyor." Acımasızdı.

Bunu en son konuştuğumuzda Mircea, Ares'in geri döndüğüne inanmak istememişti. Bunun iki tür arasındaki bir savaş olarak kalmasını istemişti.

nasıl öldürüleceğini bildiği şeyler. Ama görünüşe göre bu sabah onu ikna etmişti.

Ya da onu başından beri haklı olduğuna ikna ettim, diye düşündüm, yüzünün değişmesini izlerken.

"İşte bu yüzden savaşı onlara götürmeliyiz," dedi bana ciddiyetle. "Sonsuza kadar savunmada kalamayız. Avantajlarını kaybetmeden önce tekrar ve yakında saldıracaklar ve bir sonraki vuruşlarının ne olacağını söylemenin bir yolu yok. Onlara düşünecek başka bir şey vermeliyiz."

Hiçbir şey söylemedim. Haklıydı, bunu *biliyordum*. Ama senatonun seçtiği yöntem ... optimalden daha azdı. Çok daha az.

Benden Pythian gücünü bir vampiri yaşlandırmak için kullanmamı istediler, bu sırada efendisi de onu güçle besledi, hem *de çok fazla* güçle. Benim yardımım olmadan tek seferde emebileceğinden çok daha fazlasını. Bu, genellikle savaş zamanlarında acilen yeni bir efendiye ihtiyaç duyulduğunda yıllardır yaptıkları İtme adı verilen bir şeye benziyordu. Ama tüm bu gücü tek seferde almak büyük bir kumardı ve genellikle ölü bir vampirle sonuçlanırdı.

Bilirsin, kalıcı olarak.

Ama yıllar saniyeler gibi hızla geçerken, umudum gücün basitçe emilmesi idi, sanki tüm o yıllar boyunca gerçekten yaşamış ve beslenmiş, her biriyle güç kazanmış gibi. Ve zaman balonumun diğer tarafından yepyeni bir usta vampir sıçrayacaktı. Yoldan çekilmek için hızla kenara çekilmesi gerekecekti çünkü hemen arkasından bir başkası geliyor olacaktı.

Sonra bir tane daha, bir tane daha, çünkü senato benden onlara bütün bir efendiler ordusu yapmamı istedi. Bu orduyla feyleri ve onlarla birlikte sakladığımız düşmanlarımızı parçalamayı planlıyorlardı. Mircea bana mutlu ve heyecanlı bir şekilde gelmişti, yeni planıyla neredeyse başı dönüyordu.

Ve benim pek de hevesli olmayan cevabımı anlamamıştı.

Mesele sadece benden ne alacağı değildi, çünkü böyle birini yaşlandırmak senatonun düşündüğü kadar kolay değildi. Ya da sonrasında tanrılarla savaşmak da dahil olmak üzere başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşeceğim gerçeğiyle de ilgili değildi. Ama kimsenin cevaplayamadığı bir soru vardı: O ordu geri döndüğünde ne olacaktı? Savaştan yeni dönmüş ve istedikleri her şeyi yapabilecek kadar güce sahip bir grup yeni efendi ne yapacaktı? Eğer biri varsa, onları kim kontrol edecekti?

"Bunu şimdi konuşmamalıyız," dedi Mircea, gözleri yüzümdeydi. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Başımı salladım. "Ben iyiyim-"

Bir kaşı kalktı. "Bu yüzden mi konsolosun büyük salonunun ortasında yığılıp kaldınız?"

"Konsolosun mu?" Bir an için zihnim bulanıklaştı. Sonra tekrar aklıma geldi. Dante'ninkine geçişim -ya da geçişim, çünkü bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Koğuşlar Rosier'in varlığıyla ilgili neredeyse sağır edici bir uyarı veriyordu. Marco kapıdan içeri daldı, arkasında birkaç vampir vardı.

Ve onlar beni durduramadan tekrar dışarı çıktım. Çünkü bir şey istemiştin..... Gözlerim büyüdü. "Mircea-"

"Lordum-" Deli olduğu her halinden belli olan kırıksık saçlı vampir geri dönmüştü. Yaklaşık bir saniyeliğine, boğuk bir ses çıkarıp kaçana kadar.

"İhtiyacın olan bir şey var mı?" Mircea bana sordu.

"Apollo'nun Gözyaşları."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Ama sende var. Düellonuzdan sonra onu haydutunuzdan aldığınız söylendi."

Kimse onlara söylememiş olsa bile senatonun olan biten her şeyi bildiğine güvenin. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Bu uzun bir hikaye-"

"Ben de duymak istiyorum ama bunu yapmak zorundayım." "Neyi yapmak zorundasın?"

"Bu da uzun hikâye," dedi hayıflanarak. "Konuşmamız gerek-"

Elini tutarken bunun yüzyılın en hafif ifadesi olduğunu düşündüm. Çünkü sonra ne olacağını biliyordum. "Mircea-"

"-sonra."

"Mircea-"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi telaşımı görünce. Çünkü konuşmalarımız hiçbir zaman tam olarak gerçekleşmezdi ya da gerçekleşse bile teğet geçer ve bir türlü asıl konuya gelmezdi. Ama bu seferki öyle olmalıydı.

"Söyle bana," dedim elini tutarak. "Bir kaynağın olmalı, değil mi?"

"Bir kaynak mı?"

"İksir için! Yani, onu birinden aldın-" "Evet, birinden aldık."

"Kim? Bana sadece şunu söyle-"

Bilen karanlık gözler benimkilerle buluştu. "Eğer yaparsam, döndüğümde hala burada olacak mısın?"

Dudağımı ısırdım. Çünkü ikimiz de bunun cevabını biliyorduk.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eğildi ve alnımdan öptü. "Bu uzun sürmez, sonra konuşuruz."

Gözümü kıptım ve o gitmişti.

Bölüm Otuz İki

"Mircea!" Ama kapı çoktan kapanmıştı. "Kahretsin," diye mırıldandım ve neden birinin içine kurşun ağırlıklar dikmiş gibi hissettirdiğini merak ederek yorganı geriye attım. Ve ayağa kalktım.

Ve hemen yere yığıldım, çünkü hiç gücüm yoktu. Bacaklarım yere çivilenmiş gibiydi, hareket ettirmek çok zordu. Ben de yapmadım. Orada, Mircea'nın muhtemelen tanımlayabileceği ama benim tanımlayamadığım türden çok güzel bir İran halısının üzerinde oturdum ve başımı yatağın kenarına yasladım.

Demek iksirin etkisi geçince böyle oldu. Orada biraz daha oturdum.

Sonunda uzanmaya karar verdim, çünkü oturmak bile çok zordu. Yatağa geri dönmeye çalıştım ama yatak gülünç derecede yüksek ve uzaktaydı. Everest de olabilir. Onun yerine tavana bakmaya karar verdim.

Nabzının atıp durması muhtemelen iyiye işaret değildi. Ya da halının altımda çok yavaş dönüyormuş gibi hissettirmesi. Caleb'in haklı olma ihtimalinin çok az olduğuna karar verdim, bağımlılık konusunda değil, çünkü asla bulamayacağın bir şeye nasıl bağımlı olabilirsin ki? Ama yan etkileri konusunda.

Bana bildiğim bir güç sözcüğünü kullandığım bir zamanı hatırlattılar. Acil bir durumla başa çıkabilmeniz için size bir ton dayanıklılık, bir haftalık dayanıklılık veriyordu. Ve bununla başa çıksanız iyi olur, çünkü etkisi geçtiğinde sadece yorgun değildiniz. *Günlerce* bitkin, baygın, işe yaramaz bir haldeydiniz.

Ve- Ve

lanet

olsun.

Doğrudum. Tamam, her şeye rağmen hareket edebilirmişim gibi görünüyordu. Çünkü uyku sersemi beynim Mircea'ya en önemli soruyu sormayı hatırlamamıştı: *Saat kaçtı?*

Atılmış sandalyesinin oturağı, onu tutup kendimi dizlerimin üzerine çekmeme yetecek kadar yakındı. Ve sonra bir şekilde, nasıl olduğundan tam olarak emin değildim, ayağa kalkmayı başardım. Ve hemen yapmamış olmayı diledim.

Orada durdum, hafifçe sallandım ve sandalyenin arkasına yapıştım, hem bitkin hem de ciddi bir acı içindeydim, çünkü ayaklarım berbat haldeydi. Mircea bir şeyler yapmıştı -kesikler kapanmış ve çürükler günlerce süren yaraların morumsu rengini *almıştı*- ama beni tutmak istemiyorlardı. Ve kapı... kapı sanki bir teleskopla ters yönden bakıyormuşum gibi görünüyordu. Gülünecek kadar uzaktı, öyle ki hiçbir yolu yoktu, hiçbir yolu-

Ve sonra vampir geri döndü.

Gözlüklü, taranmaya ihtiyacı olan saçları olan ve ütülenmesi gereken sıradan bir takım elbise giyen önceki adamla aynıydı. Makyaj ekibini nasıl atlattığını belli belirsiz merak ettim. Mircea'nın adamlarının çoğu ilk iş olarak Armani'ye sürüklenmiş gibi görünüyordu. Elbette, belki de bu onlardan biri değildi, çünkü onu tanıyamadım. Birbirimize bakarken, belki de bu ... konsolosunkiydi, diye düşündüm.

Yere düşmeden hemen önce beni yakaladı.

"Yatak olmaz," dedim, çünkü yatarsam bir daha kalkamazdım. "Saat kaç?"

Orada öylece durdu, bana garip bir şekilde sarıldı ve hiçbir şey söylemedi. "*Saat kaç?*" Neden öyle davrandığını merak ederek tekrarladım.

vampirken duymakta zorlanıyordu ve göz bebeklerinin kocaman olduğunu gördü. Sonra dudaklarından garip bir ses çıkmaya başladı. Kelimeler değildi.

-Ne olduğunu bilmiyordum ama bu beni zaten olduğundan daha fazla korkutuyordu. "Ne zaman? Hangi gün? Kahretsin, *bir şey* söyle!"

Ama yapmadı. Yine de beni neredeyse düşürüyordu ve sonra kollarını sıkarak acı içinde inlememe neden oldu. Korku dolu bakışları daha da yoğunlaştı, tıpkı yüzümde garip bir miyavlamaya dönüşen ses gibi. Ve bu beni yolun geri kalanında paniğe sürükledi.

"İndirin beni! *İndirin* beni!" Bağırdım. Ama vampir beni yere bırakmıyordu. Ve o korkunç, tiz iniltisini de kesmiyordu. Yine de koşmaya başladı, yatak odasının kapısından geçip koridora çıktı, o kadar hızlıydı ki geçtiğimiz odalar bir bulanıklıktan ibaretti.

Bize bakmak için dönen yüzler, uçarak indiğimiz merdivenler ve vampirin önünde neredeyse yuvarlanmamıza neden olan halı gibi

iyileşti, çünkü refleksleri akıl sağlığından daha iyiydi. Ve bir anda önümüze çıkan adam, vampirle birlikte ileri geri kaçarak onun geçmesine izin vermedi. Ve inlemenin, kalbi için korktuğum noktaya kadar tırmanmasına neden oldu.

Ama, bilirsin.

Ve sonra adamı tanıdım. "Jules?"

Vampirle kovalamaca oynayan yakışıklı sarışın başını salladı.

"Ona öyle demek istemediğini söyle," dedi bana. "Ona şimdi söyle!" "Neyi kastetmediğimi?"

"Her ne dediysen! Sadece kelimeleri söyle!"

"Öyle demek istemedim!" Bağırdım çünkü vampirin sıkıntısı kulak tırmalayıcı desibellere ulaşmıştı.

Ve aniden kesildi.

Beni de yanına alarak dizlerinin üzerine çöktü ve Jules yanımızda diz çöktü. "Ne . . . ?" Bir dakika sonra nefes aldım.

"Sonra," dedi Jules, etrafına bakınarak. "Hadi buradan gidelim."

Bakışlarını takip ettim. Eski Roma'da olsa evimizdeymişiz gibi görünecek geniş bir koridordaydık. Pişmiş toprak ve pitoresk sıva versiyonu değil, saf imparatorluk: muhteşem kakma mermer zeminler, paha biçilmez heykellerle dolu köşeler, zevkli iyonik sütunlar. Ve her nedense, mekanın tamamen harap olması -şu anda bir zamanlar yükselen tavanın çoğundan yoksundu- ona antik kalıntılar gibi ek bir çekicilik katıyordu.

Kalabalık olmasaydı öyle olurdu. Ay ışığı yukarıdaki dev delikten sızıyor, bir projektör gibi üzerimize vuruyordu. Ama merdivenlerden ve odalardan bize bakan ya da sadece gölgelerin etrafında duran meraklı yüzlerin halkasını göremeyecek kadar değil, çünkü yer doluydu. Ve çünkü vampir iki eliyle yüzünü kapatmış *hıçkıra hıçkıra ağlıyordu*.

"Ne oldu?" Ciddi bir şekilde endişelenmeye başlamıştım. Elimi koluna koydum. "Sen iyi misin?"

Ve, Tanrım, işte yine başlıyoruz, diye düşündüm, bana bakarken, kahverengi gözleri kocaman, ağzı şimdiden sıkıntıyla açılmıştı.

"Öyle demek istemedim!" Çabucak söyledim. *"Öyle demek istemedim!"*

Ağız bir patlamayla tekrar kapandı.

Bir dakika boyunca orada öylece oturduk, ikimiz de oldukça korkmuştuk. Sonra Jules kontrolü ele aldı.

"Ayağa kalk ve onu bu tarafa getir," dedi vampire, açık ve net bir şekilde. "Şimdi."

Vampir ayağa kalktı ve beni kaldırmak için eğildi.

Soru sormak yok, dedi Jules bana arkasından.

Başımı salladım. *Soru sormak yok*.

Vampir beni kaldırdı, yüzündeki kargaşayı yalanlayan hızlı ve zarif bir hareketle. Ve Jules'u insanlarla dolu koridorda takip etti. Burnu açıklar ve sariler, takım elbiseli ve kravatlı insanlar, saronglar ve kimonolar, türbanlar ve kaffiyehler, her taraftan yanımdan geçtiler. Ta ki Jules'un arkamızdan tekmeleyerek kapattığı bir kapıdan içeri girene kadar.

Sesli bir rahatlama hissi verdim ve o da sempatik bir şekilde sırtıttı.

"Evet. Bütün gün böyleydi."

Etrafıma bakındım, oldukça normal bir yerde olduğumuz için minnettardım. Tek ışığı sağlayan sehpanın üzerindeki bir düzine yanan mum dışında.

Ama bunun dışında, hemen her yerde lüks bir oda olabilirdi: bir kanepede, birkaç sandalye, duvarlarda garip bir şekilde ineklere odaklanmış gibi görünen muhtemelen pahalı bazı resimler, ama genel olarak hoşuma gitti.

Vampir de anlamış olmalıydı, çünkü biraz rahatladığını

hissettim. "Onu kanepeye yatır," diye emretti Jules.

Vampir beni kanepeye yatırdı.

Kolunda bir saat vardı, eğer bana bağırmasaydı bunu daha erken fark edebilirdim. "Sabahın dördü mü?" Jules'a dikkatlice, bir gözüm vampirde olacak şekilde sordum. Ama bu sefer tepki vermedi.

Jules başını salladı. "Evet,

neden?" "Hangi gün?"

Bana eğlenerek baktı. "Bunu başka biri söylese kulağa garip gelirdi."

"Lütfen söyle bana."

Öyle yaptı. Omurgam suya dönmüş gibi hissederek minderlere yaslandım. Sadece birkaç saat uyumuş olmalıydım. Rosier'in söz verdiği ikinci gün daha yeni başlamıştı.

Bir süre sonra gözlerimi açtığımda vampirin pek de rahatlamış görünmediğini fark ettim. Kanepenin yanında durmuş, ellerini ovuşturuyor, adem elmasını sıkıyordu. Ve kim olduğunu bilmiyormuş gibi gergin bir şekilde Jules'a bakıyordu.

"Jules Fortescue," dedi Jules ona, garip bir şekilde elini uzatarak.

Daha da garibi, vampir onu aldı.

Bu beni şaşırttı, çünkü vampirler genellikle el sıkışmazlar. Belki de geldikleri tüm kültürler ve çağlar için geçerli olmadığı için, öldükten sonra kaybolup giden insan duygulanımlarından biriydi. Ya da belki de başka bir vampire dokunmak auraların kıvılcımlanmasına ve meydana okuma olarak algılanmasına neden olabildiği için. Çoğu vampir - daha iyi bilmesi gereken- Jules'e teklif ettiği için bile küçümseyerek bakardı, ama bu neredeyse rahatlamış görünüyordu.

Jules gülümsedi ve onu serbest bıraktı. "Pekâlâ, bu bir yalan," diye itiraf etti. "Aslında Jimmy Tucker. Menajerim diğer türlü kulağa daha ağırbaşlı geldiğini düşündü."

Vampir göz kırptı.

"Evet, eskiden aktördüm," dedi Jules otururken. "Adımı hiç duymadıysan sorun değil. Uzun zaman önceydi." Ayağıyla başka bir sandalyeye asılarak onu birkaç adım daha yakına çekti. "Buyurun, oturun."

Vampir oturdu. Gözleri hâlâ etrafta geziniyordu; bana, kırlık bir yamaç resmine, ata binmiş bronz bir rodeo binicisine. Jules onun bakışlarının yönünü görerek, "Benim," dedi. "Eğer biri bana bir masa getirirse burası benim ofisim olacak."

"Ofis mi?" Dedim. "Sonunda çıkmama izin verdiler mi?"

Jules'u son gördüğümde, yanlış bir şey yaptığı için olmasa da, senatonun bir tür tutsağıydı. Ama benzersiz bir şey yaptığı için, daha önce hiçbir vampirin yapmadığı bir şey yaptığı için, en azından herkesin bildiği kadarıyla. İnsana dönüşmüştü.

Daha doğrusu, hayatını kurtarmak için onu insana dönüştürmüştüm. Korkunç bir lanetin içine düşmüştü, Augustine'in senato için üzerinde çalıştığı lanetlerden biriydi ve henüz bir tedavisi yoktu. Bu yüzden bir Hail Mary fırlattım ve onu yaşlandırmayı, zamanı lanetlenmeden öncesine döndürmeyi denedim, bunun laneti kaldıracağını umuyordum. Ve ilk defa bir şey gerçekten işe yaramıştı.

Fiziksel yaraların benzer şekilde etkilenmediği düşünülüğünde, bunu hala tam olarak anlayamamıştım. Örneğin bıçaklanmış bir insan daha genç bir bıçaklanmış insana dönüşüyordu ama Jules'un durumunda lanetten kurtulmuştu. Buna vampirlik laneti de dahildi ve Jules yaşlanıp lanetin ortaya çıkmasından önceki haline döndüğünde bu lanet de diğeriyle birlikte ortadan kalkmıştı.

Senato'ya orduları için fikir veren şey buydu. Çünkü, eğer birinin yaşlılığını giderebiliyorsam, neden tersi olmasın? Aynı zamanda Jules'u da kötü bir duruma sokmuştu, hem de büyük bir şekilde. Değişimden önce korumalarımın biriydi, Mircea'nın soyundan gelen bir ustaydı, gücü olan biriydi,

para ve nüfuz. Sonrasında, kafesinden çıkmasına yardım edeceğime söz verdiğim, kendini laboratuvar faresi olarak tanımlayan biri oldu.

Ama bunu çoktan yapmış gibi görünüyordu.

"Şimdilik," diye kabul etti. "Getirdikleri tüm yeni vampirlerle irtibatlarını ben sağlıyorum."

"Hangi yeni vampirler?"

"Bu adam gibiler." Jules öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, her zaman etkileyici olan elleri aşağı sarkıyordu, sakin ve sessizdi. Tıpkı seçiren vampire bakarken mavi gözlerindeki rahat gülümseme gibi. "Sana soru sormayacağım," dedi ona yavaşça. "İkimiz de sormayacağız. Değil mi?" Bana baktı.

"Doğru."

Vampir cidden rahatlamış görünüyordu.

"Ben biraz Cassie ile konuşacağım. Bu Cassie." Bana başıyla işaret etti. Vampir bana doğru baktı ve yüzü kızardı. Neden olduğundan emin değildim. İlk kez, taba rengi bir kapri ve pembe bir bluz giymiştim. Odada halının üzerine dizilmiş küçük pembe balerin ayakkabıları da vardı ama ayaklarımla onları bıraktığım için pişman değildim.

"Merhaba," dedim, bunun güvenli olup olmadığını merak ederek. Sanırım öyleydi.

Jules ona, "Sorduğumuz hiçbir soru sana yönelik değil," dedi. "Sadece biraz rahatla."

Vampir gözle görülür şekilde rahatladı.

"Ee," diye sordu Jules bana. "Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok."

Başını salladı. "Dur tahmin edeyim. Bir vampirle birlikteydin - birkaç günlükten daha yaşlı biriyle."

Gözlerim Twitchy'ye kaymadan önce bir dakika geçti. "Birkaç gün mü?"

Jules rahatlama işini ciddiye alıyor gibi görünen adama tekrar baktı. Sandalyesine çökmüş, ineklere bakıyordu. "Tamam, belki birkaç hafta. Kesinlikle bir aydan fazla değil."

"Birkaç- Onun burada ne işi var?"

Bu adil bir soruydu, çünkü bebek vampirler oldukça işe yaramazdı. Herhangi bir ailede ilk birkaç yıl çoğunlukla taşınırlardı, beyinleri bulanıklaştığında sabaha yakın bir yerde düşünmeyi gerektirmeyen kolay, insan düzeyinde görevler verilirdi. Ve iyi oldukları birkaç şeyi kullanırlardı: ağır eşyaları kaldırmak, hızlı koşmak ve hepsi bu kadardı.

Başlangıçta çok fazla eğitilmediler bile, çünkü duyularının kendilerini düzene sokması zaman aldı. Bir insan burnundan tazi burnu gibi bir burna geçip bunun sizi şaşırtmamasını sağlayamazsınız. Ya da insan işitme duyusundan, bir mil ötedeki konuşmalar da dahil olmak üzere *her şeyi* aniden duymaya. Ya da insan görüşünden bir kameranın yakınlaştırma lensi gibi hareket edebilen bir görüşe - ya da nasıl kontrol edeceğinizi bilmiyorsanız rastgele.

Muhtemelen Twitchy'nin sandalyesinin kollarını tutup geri sıçramasının nedeni de buydu.

Ani bir inek saldırısında.

"*Sakin ol* dedim," diye tersledi Jules ve sonra adam hemen gevşeyince içini çekti.

Twitchy neredeyse kemiksizmiş gibi sandalyeden yere doğru kayarken, "Özür dilerim," dedi.

"Artık onlardan biri bile değilsin," diye işaret ettim, Jules onu tutup sandalyesine geri oturturken. Ve solundaki güzel, boş duvara bakacak şekilde çevirdi, bu çabayla biraz ofladı. "Neden senin emirlerine uyuyor?"

"Çünkü travma geçiriyor," dedi Jules, yerinde kalıp kalmayacağını görmek için bir süre Twitchy'yi izledi. O da öyle yaptı. Jules, gizli bir çubuğu göstermek için dışa doğru sallanan bronco'nun bulunduğu dolabın yanına gitti. "Bebekleri genellikle bir süreliğine ayırmalarının bir nedeni var, diğer aile üyelerinden bile. Bilirsin, güneşe falan çıkmasınlar diye yanlarına bir akıl hocası verirler ve alışmaları için bir şans tanırırlar."

Başımı salladım. Tony'nin iş yerlerinden birinin arkasında kreş adını verdiği özel bir odası vardı. Yaptığı her yeni vampir en azından ilk altı ay, bazen de ne kadar iyi karşıladıklarına bağlı olarak daha uzun süre orada kalırdı. Çünkü oldukça şok edici olabiliyordu: bütün gün kafanızın içinde konuşan aileyi duymak, tüm bu kana susamışlık olayı, yeni duyular Çoğu zaman, bebekler akıllarını kaybetmedikleri ve çılgınca davranmadıkları sürece oldukça iyi durumda oldukları düşünülürdü.

Bilirsin, çok sık.

Gerçi bu kadar kötüsünü hiç görmemiştim.

"Tam olarak ne tarafından travmatize edildi?"

Jules bana bir bardak uzattı ve sonra kendi bardağıyla dolabın kenarına oturdu. Vampire hiç teklif etmedi. İyi bir viskiyi ziyan etmek olurdu; o yaşta her şeyin tadı griydi.

"Dediğim gibi, gücü olan biriyle temasa geçti, değil mi?"

Başımı salladım. "Mircea."

"Hoo boy. Evet, bu işe yarar."

"Neyi?"

"Bu," dedi Jules kuru bir sesle, bardağını vampire doğrultarak. "Dur tahmin edeyim. Buradaki yeni adam Mircea'nın canını sıkıyordu, o da ona sessiz olmasını söyledi, değil mi?"

"Aşağı yukarı. Sen nasıl-"

"Bir keresinde acemiymken benim de başıma gelmişti. Her zaman çok konuşmayı severdim. Bir de şu adam vardı, Roberto. Onunla tanıştın mı?"

"Hayır."

"Hiçbir şey kaçırmadınız. Yeni gelenlere eziyet etmeyi seviyor ya da ediyordu. Mircea birkaç yıl önce onu başka bir efendiye ödünç verdi ve hepimiz bunun kalıcı olmasını umuyoruz. Her neyse, birisi ona soyadımın Fortescue olduğunu söylemiş, o da bunun çok komik olduğunu düşünmüş. Bana 'soğukkanlı ol, eski dostum' dedi ve sürekli güldü. Nedenini bilmiyordum. Ta ki fark edene kadar: O lanet şeyi hiç hareket ettiremiyordum."

"Neyi taşıyayım?"

"*Dudağım*. Biri fark edip emri iptal edene kadar iki gün boyunca ciddi bir konuşma bozukluğum varmış gibi ses çıkardım."

"Ama bu bir emir değildi. Bu bir konuşma şekliydi."

"Arkasında güç varken olmaz," dedi Jules ekşiyerek. "Bunun olmasını istiyordu. Dediğim gibi: pislik. Öte yandan Mircea bazen ne kadar güçlü olduğunu unutuyor. Üst düzey tiplerin yanında çok fazla zaman geçiriyor, dikkat etmesi gerekmiyor. Fark etse muhtemelen özür dilerdi ama şu anda biraz stresli, o yüzden rahatsız etmek istemem-"

"Biraz stresli mi?" Kendi kan basıncımın yükselmeye başladığını hissettim.

"Neden?"

"Sorun nedir?"

"*Sorun nedir?*" Jules bana göz kırptı. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddiym!"

"Pekala, bir bakalım. Bu sabah neredeyse ölüyordun. Sonra bütün gün ortadan kayboldun ve kimse nereye gittiğini bilmiyor. Konsülün kendi evi saldırıya uğradı ve yarısı harabe halinde, bu arada tüm yeni gelenler için yer bulmaya çalışmak benim için cehennem oluyor. Sağlam olan odalar çoğunlukla senatörler ve maiyetleri tarafından sahiplenildi. Bazılarını Louis-Cesare'ye rehin vermeyi başardım - yeni senato üyesi, buraya yakın bir evi var - ama hala devam ediyor ve-"

"Jules."

"Ah, doğru ya. Tüm bunların yanı sıra, Dante'nin yeri *darmadağın* oldu ve şu anda kapalı, konsolosun keyfi yerinde değil ve Mircea daha yeni İnfazcı olarak atandı-"

"İnfazcı mı?" Kaşlarımı çattım.

"Senato pozisyonu. Bilirsin işte?"

Başımı salladım. Senatonun savaşın başlarında, daha kimse savaşta olduğumuzu bilmeden önce, bir dizi saldırıyla harap edildiğini biliyordum. Ve o zamandan beri her şey hızlı ve öfkeli bir şekilde gerçekleştiğinden, boşalan koltukları daha yeni doldurmaya başlamışlardı. Hatta yeni gelenler her zaman eski pozisyonlara tam olarak yerleşemediği için bazı görev değişiklikleri yapıldığını bile duymuştum.

Ama Enforcer?

"Neden *Mircea*?" diye sordum. "İnfazcı bir devriye polisi gibi davranıyor, kötü davranan efendileri geri getiriyor. Elbette bunu yapabilirdi, ama ne büyük kayıp-"

"Bu bir kayıp değil."

"Nasıl? O kıdemli bir *diplomat*, kıdemli bir diplomat. Bu nasıl olur da -"

"İnfazcı'nın savaş zamanında başka bir rolü daha var," dedi Jules bana nazikçe. "Muhtemelen bunu duymamışsındır, çünkü birileri onu kullanmayalı yüzyıllar oldu."

"Başka hangi rol?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "General."

Otuz Üçüncü Bölüm

Israrım üzerine tekrar harekete geçtik. Dilsiz vampir beni taşımasına rağmen memnun görünüyordu, çünkü muhtemelen onun için bir tüy kadar ağırdım. Ve sonunda ona cevaplayamayacağı sorular sormayacağımızı ya da onu muhtemelen aynı şeyi başkasına yaptıracağı işe geri göndermeyeceğimizi anladığından beri.

Bu kötü olurdu, çünkü konukları makul bir şekilde ağırlama yönündeki önceki talimatlarıyla doğrudan çelişirdi. Ve görünüşe göre çelişen emirler bebek vampirlerin zihinlerine kötü şeyler yapıyor. Bu yüzden en kısa sürede sessizlik emrini iptal ettirmemiz gerekiyordu.

Ama bodruma gitmemizin tek nedeni bu değildi. "Tek bildiğim bu," dedi Jules, vampirin uzun yürüyüşüne ayak uydurarak. adımlarla ilerliyor. "Mircea sadece bizim senatonun değil, altı senatonun birleşik güçlerinin İnfazcısı seçildi."

"Ne?"

"Biliyorum." Başını salladı. "Senatoların birbirleriyle didişmekten başka bir şey yapmadıkları günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Ama şimdi gördüklerine göre, grup olarak yaptıkları eylemleri yönetecek bir yönetim organına ihtiyaç duymaları mantıklı. İnfazcı'nın örneğin Hindistan'daki rolüyle hiçbir ilgisi olmayacak. Bu Güney Asya Senatosu'na bağlı olacak, çünkü bu sadece onların bölgesini ilgilendiriyor. Ancak birleşik güçler bir şey yapıyorsa, bu onun bebeğidir."

"Sonra da senatoda kimin yer alacağını mı tartışıyorlar?"

Başını salladı ve yarım düzine dalkavuk tarafından çevrelenmiş, akan bir cübbe giymiş bir adamdan kaçtı. "Söylenti bu. Konsolosumuz lider. Buna çoktan karar verildi, ama geri kalan roller . . . Duyduğuma göre konuşma oldukça harareтлиymiş. Ama Mircea savaş tecrübesiyle bariz bir seçimdi-"

"Onun savaş deneyimi beş yüz yıl öncesine dayanıyor!" Tersledim çünkü bundan hoşlanmamıştım. Bunu hiç sevmedim. İnsan generaller, tamam,

güzel, klimalı komuta merkezlerinde, savaştan uzakta oturuyorlardı. Ama vampirler . . .

Neden bunun vampirler için geçerli olmayacağını düşündüm ki?

Belki de savaştıklarında böyle olmadığı içindir - hiçbir seviyede. Konsül olacaklar bile bu iş için savaşmak, halihazırda bu işe sahip olan kişiyi yenmek zorundaydı. Ya da o ölmüşse, bu işe talip olan diğerleriyle rekabet etmek zorundaydı. Tüm kültür kişisel güç üzerine kurulmuştu. Arkadan liderlik etmek diye bir şey yoktu.

Bu da vampir generalliğinin gezegendeki en tehlikeli iş olabileceği anlamına geliyordu.

"O da vampir güçlerinin başındaydı," dedi Jules. "Bilmiyor muydun?" "Hayır."

"Bu birkaç kez oldu. Bin dört yüzlü yıllarda şimdiki konsül başa geçtiğinde herkes pek memnun olmamıştı ve birkaç yüzyıl boyunca ara ara isyanlar çıktı. Büyük olanlarla çabucak başa çıkıldı ama küçük olanları bastırmak, hatta bulmak daha zordu. Gruplar bir araya gelmeye ve dağlarda saklanmaya devam etti - bazıları efendinin eski uğrak yerleri de dahil olmak üzere."

"Romanya mı?"

"O zamanlar öyle denmiyordu. Ama evet, eğer bilmiyorsanız Karpat Dağları tam bir baş belasıdır. Ya da dilini. Ya da gelenekleri. Ve bu adamlar yerliydi, yani her geçidi izliyorlardı, her mağaraya bubi tuzağı kurmuşlardı, her kasabayı destekçilerle doldurmuşlardı-"

"O zaman neden onları orada bırakmıyorsunuz? Karpatlar'da ne kadar sorun çıkarabilirler ki?"

"Anlaşıldığı kadarıyla çok. Orası sadece onların üssüydü, çünkü oraya ulaşmak zordu. Ama suikastçılar kiralamak, paralı askerler satın almak, hatta diğer senatolarla konuşmak için sürekli adam gönderiyorlardı, işgal edip yeni rejimi ortadan kaldırırlarsa bir isyan başlatmayı teklif ediyorlardı. Bir şeyler yapılması gerekiyordu."

"Ve o şey Mircea mıydı?"

Jules başını salladı. "O ve konsolos Venedik'te tanışmışlar, o çok gençken. Tüm detayları bilmiyorum ama bir izlenim bırakmış olmalı. Çünkü Eflak'ta her şey yeniden başladığında aklına o geldi."

Bunu neden daha önce hiç duymadığımı merak ederek kaşlarımı çattım. Ama Mircea hakkında hiç duymadığım çok şey vardı. Bunun bir kısmı hiç konuşmaya vakit bulamamaktan kaynaklanıyordu. Bir kısmı da vampirdi.

bir fetiş haline getirdiğine yemin edebilirim. Ondan herhangi bir bilgi almak ciddi bir meydan okumaydı.

Özellikle de konuyu değiştirmekte bu kadar başarılıyken.

Vampirleri de çoğunlukla efendilerine çekmişlerdi. Diplomaside daha az yetenekli olanlar, geniş gözlü bir masumiyet ya da taş gibi bir sessizliği mükemmelleştirmişlerdi, ikisi de bana iyi gelmedi. Ama Jules artık bir vampir değildi,

Yani . . .

Jules artık bir vampir değildi.

"Anlat bakalım," diye onu cesaretlendirdim ve o da keyifle sırttı. Belki de insanlar zamanlarını genellikle onu susturmaya çalışarak geçirdikleri içindir. "Tabii o zamanlar çok daha gençti, o yüzden çoğunlukla Anthony'nin yardımcısı olarak orada" dedi, şu anki Avrupa konsolosundan bahsederken. "Onun ve Leydimizin o zamanlar eş-konsolos olduklarını biliyor muydunuz? Avrupa'yı birlikte yönetiyorlardı."

Başımı salladım.

"İşi çoğunlukla selefinin yıllarca hiçbir şey yapmayarak bıraktığı siyasi karmaşayı çözmekten ibaretti. Efendilerinin istediklerini yapmaları için rüşvet almak dışında, kendi bölgesini neredeyse hiç ziyaret etmedi bile. Afrika'da bir yerlerde, çölde yaşamayı sevdiğini duymuştum. Ama sonuçta yönetmeyen bir hükümet ortaya çıktı."

"İşte bu yüzden herkes isyan ediyordu."

"Herkes değil." Jules başını salladı. "Birçok insan değişiklik olsun diye biraz kanun ve düzen fikrini sevdi, ama eski sistemden kazanç sağlayanlar o kadar da mutlu değildi. Bazıları destekçi kılığına girmiş, ilk fırsatta bıçağı saplamak için bekliyordu. Bunlar Leydi'nin sorunuydu. Anthony'nin görevi açık isyan içinde olanların kökünü kazıyordu ve bunun için bölgeyi bilen birine ihtiyacı vardı."

"Ama Anthony daha önce emrettiyse, neden şimdi de aynı şeyi yapmasın? Neden Mircea-"

"Çünkü savaşın çoğunu o yaptı. Övgüyü o almadı elbette. Anthony'yi tanıyorsun -ya da belki tanımıyorsun," dedi Jules yüzümü görerek. "Ama inan bana, zaferi başkasının çalmasına izin vermek onun tarzı değil. Ama üstat daha sonra, Leydi bıçaklı adamlardan birinin en yakın danışmanı olduğunu öğrendikten ve onun içini bizzat boşalttıktan sonra senato koltuğuna oturdu."

Aniden sırttı. "Ne?"

"Dediklerine göre bunu akşam yemeğinde yapmış, adamın bağırsaklarını deşmiş ve hala atan kalbini gümüş bir tabağın üzerinde masaya servis etmiş! Sizce böyle bir yemeğin yanında en iyi ne gider? Hardal ya da güzel bir şarap sosu? Ya da belki nane-"

Durdu, çünkü bebek yine o sesleri çıkarmaya başlamıştı. "Ne?" Jules sordu ve sonra hatırladı. "Öyle demek istemedim," dedi. hızlıca söyledi, ancak bu sefer yardımcı olmadı. Yolun ortasında durmuştuk ve ezilme tehlikesiyle karşı karşıyaydık.

"Onun nesi var?" Jules vampiri dürterek sordu. "*Onun nesi var?* Az önce bana birkaç gün önce öldüğünü söyledin. haftalar önce! Ve şimdi her şeyi özümseyip dinlenebileceği sessiz bir yerde olmalıydı. Ama onun yerine burada"-Etrafı işaret ettim -"çılgın, korkunç vampirlerin ortasında, içlerinden biri atan kalpler ve tuzluklar hakkında hikayeler anlatıyor!"

"Ben artık bir vampir değilim-"

"Jules!"

"Pekâlâ, pekâlâ. Özür dilerim."

"Söyle *ona*."

"Muhtemelen doğru değildi," dedi dehşete kapılmış vampire. "Sadece duyduğum bir hikayeydi. Ve kulağa pek olası gelmediğini düşündüm-"

"Gördün mü?" Vampire sordum.

"-kesip yakın akrabasına göndermek gerçekten onun tarzına çok daha uygun-"

"Jules!"

"-Ama başkalarının da aynı fikre sahip olma ihtimaline karşı reklam yapmaktan zarar gelmez. Etrafa yaydıkları hikaye buydu. Gördünüz mü? Endişelenecek bir şey yok." Jules onu sırtından alkışladı.

Vampir ikimize de trajik bir şekilde baktı, sanki bizimle karşılaşmak ölüm de dahil olmak üzere başına gelen en kötü şeymiş gibi. Ama en azından gürültü kesilmişti. Ve bir an sonra, tekrar hareket etmeye başladık.

Dikkatimi tekrar Jules'a çevirdim. "Bu hâlâ sorumun cevabı değil. Neden Anthony onun yerine İnfazcı olarak adlandırılmadı? Onun bir konsolos olduğunu biliyorum-"

"Oh, bu önemli değil. Birleşik senatodaki seçkin koltukların çoğu konsoloslara gidecek. Uymak zorunda oldukları politikalara kendi tebaalarının karar vermesine izin vereceklerini mi sanıyorsunuz?"

"Peki, sorun nedir?"

Jules omuz silkti. "Herkes ondan nefret mi ediyor? Düşman edinmek için iki bin yılı vardı. Duyduğuma göre iyi iş çıkarmış."

"Ve kimse Mircea'dan nefret etmiyor mu?"

"Hiç kimse demezdim; vampirlerin nasıl olduğunu bilirsin," dedi bir hafta önce vampir olan adam. "Ama tersinden daha fazla arkadaşı var, ki bu alışılmadık bir şey. Ve hatta daha fazla insan onun güvenilir biri olduğunu düşünüyor."

"Güvenilir mi?" Vampirlerin bu terimi bildiğini sanmıyordum.

Jules gülümsedi. "Yani, savaş sona erdiğinde senatosuna avantaj sağlamak için güçlerini mahvetme olasılığı bir sonraki adamdan biraz daha az."

"Artık bunu düşünmek için vampirlere güven," diye mırıldandım. "Önüme bakmalısın. Herkes bakacak."

"Bu hala neden kabul etmek zorunda kaldığını açıklamıyor. İttifak için yeterince şey yaptı!"

Mircea konsolosun baş danışmanı ve elçisiydi. Altı vampir senatosunun -sadece savaş için de olsa- birleşmesini sağladıktan sonra insanlar ona mucize yarattı demeye başlamıştı. Yaşayan başka hiçbir vampir bunu denemezdi bile ama o başarmıştı. Ve aldığı teşekkür bu muydu?

Jules kuru bir sesle, "Bunun tam olarak bir seçim olduğundan emin değilim," dedi.

"Mircea bebek bir vampir değil! O, hayatını birden fazla kez tehlikeye atmış bir senatör. İsteseydi hayır diyebilirdi-"

"O kadar basit değil-"

"Basit ya da değil, ölmekten iyidir!"

"Buradan dönün," dedi Jules aniden, arabamı çekerek. Ve bizi bir telefonun bulunduğu küçük bir oyuğa yönlendirdi.

"Sessizlik büyü," dedi eliyle etrafı göstererek. "Dışarıda. Bu telefonun dinlenmediği anlamına gelmiyor ama biz kullanmıyoruz."

"Peki neden buradayız?"

"Yani sana *çenen*i kapamanı söyleyebilir miyim?"

Ona kaşlarımı çattım. Jules da kaşlarını çattı. "Dışarı çık," dedi bebeğe, o da beni de yanına alarak çıkmaya başladı. "Hayır, sadece sen!"

Vampir beni yere bıraktı ve söyleneni yaptı, ben de ayaklarımı korumak için duvardan çıkan mermer bir çıkıntıya oturdum. Jules kollarını kavuşturmuş, perdenin hâlâ açık olduğunu fark edene kadar öylece durdu. Ve onu kapattı.

Bu bizi büyük ölçüde karanlıkta bıraktı, çünkü oyuğun hala bir çatısı vardı. Çoğunlukla olmayan ana koridor çok daha aydınlıktı. Bu haliyle, kumaşın ince dokumasından dışarıya geçen gölgeleri izleyen Jules'un mükemmel profilini zar zor seçebiliyordum.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Buralarda duvarların kulakları var - kim bilir başka nelerle birlikte?"

"Ve? Yüzüne karşı söyleyemeyeceğim hiçbir şey söylemedim ve onu bulur bulmaz da söyleyeceğim. Bu *saçmalık*."

"Koroya vaaz veriyorsun."

"O olmasaydı bir ittifakları bile olmazdı, yani ne yapıyorlar? Onu daha da hedef haline getirerek karşılığını mı veriyorsun? *Dün biri onu öldürmeye çalıştı*."

"Ve yine olacak. Belki de mesele budur." "Ne?"

Jules bir elini kalın, dalgalı sarı saçlarında gezdirdi. "Bak, bunu sana söylemem gerekiyor mu bilmiyorum."

"Oh, bana anlatacaksın."

"Evet, öyleyim," diye kabul etti. "Ama sadece sen beni buna zorladığın için. Ben artık sadece bir insanım ve benden buna karşı durmam beklenemez-" "Jules!"

Sırıttı, dişleri hızla parladı. "Bu sadece ağzından kaçırıp nereden duyduğunu söyleme ihtimaline karşı. Savunmanın hazır olması işe yarar."

"Sen paranoyaksın."

"Ve sonra biraz. Ama size sorulacağından şüpheliyim; konsolosun Mircea için endişelendiği herkesin malumu."

"Endişeli misin?" Kaşlarımı çattım. "Ne demek endişeliyim?"

"Yani, insanlar henüz hangisinin hayatta kalacağına dair bahse girmiyor, ama bu sadece bir zaman meselesi."

Gözlerimi ona diktim. "Ne?"

İçini çekti. "Bak, bir hizmetkâr gerçekten güçlendiğinde bu hep olur, tamam mı? Konsolosların müttefiklere ihtiyacı vardır, ama biri biraz fazla yetenekli hale gelir gelmez endişelenmeye başlamaları gerekir. Benim işime mi göz dikti? Bir hamle yapmayı mı planlıyor? Bana meydan okuyacak gücü var mı?"

Ve Mircea'nın durumunda, son zamanlarda, bu son sorunun cevabı giderek daha fazla evet gibi görünüyor."

"Peki ilk ikisi?"

"Varsayılıyor."

Başımı salladım. "Ama... onun kendisini öldürmek istediğine gerçekten inanamaz!"

"Yapamaz mı? İşi nasıl aldığını sanıyorsun? Konsoloslar *emekli* olmaz, Cassie. En üst mevki için kendi efendisini öldürdü; neden onun bir akıl hocasını ortadan kaldırmaktan çekineceğini düşünsün ki? Eğer meydan okumak isteseydi Mircea zaten az çok hazırды ama son zamanlarda ..."

"Son zamanlarda mı?"

İlk kez çelişkili görünüyordu. "Son zamanlarda pek çok şey oldu, hepsine giremem - hayır, *giremem*," dedi yüzümü görünce. "Eğer isterse, bu efendinin anlatacağı bir hikâye. Ama bunlara gerek yok. Şöyle diyelim, zaten oldukça güçlüydü, ancak bunu oldukça iyi saklıyordu."

"Gizli mi? Ama herkes biliyor-"

"Ama bildiklerini bilmiyorlar," dedi Jules gizemli bir şekilde. "Vampirlerin hâlâ pek çok insan önyargısı var, değil mi? İnsanların seçtiği muhafızların hep rollerine uygun olduğunu hiç fark ettin mi? Marco'yu ele alalım. İyi bir beyni var, çoğundan daha iyi. Ama sert bir adam gibi görünüyor, bu yüzden aynı seviyede doksan kiloluk bir zayıf da aynı derecede hasar verebileceği halde yüzyıllarını kas çalışması yaparak geçirdi-"

"Bunu biliyorum."

"Ancak ustanın yıllarca radarın altında uçmak için temanın bir varyasyonunu kullandığını bilmiyor olabilirsiniz. Kim kolunda bir kadın ve elinde bir içkiyle çok düzgün, Armani giyimli diplomata iki kez bakar ki? Özellikle de size gülümseyip iltifat ederken ve ne kadar güçlü olduğunuzu söylerken... Nedense insanlar bunun tersini merak etmeyi hiç düşünmüyor. Ya da yeterince insan yok. Başka türlü çok akıllı insanlar bile-"

"Konsolos gibi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, konsül gibi değil. Dikkatsiz davranarak iki bin yıl dayanamadı. Ve sana söyledim, onu çok eskiden beri tanıyordu. Ama o da kendi yeteneklerini biliyordu ve onunla başa çıkabileceğini düşünüyordu."

"Peki ne değişti?" Jules

sadece bana baktı.

"Ben-hayır," dedim, yüzündeki gerçeği görerek. "*Hayır!* Benim hiçbir ilgim yok-"

Ama Jules çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Her şey o büyüyle delirip seni ısırıldığında başladı."

"Geis'i mi kastediyorsun?" Mircea'nın çocukken bana yaptığı ve Tony'lerde korunmam için bizi birbirimize bağlayan büyüden bahsederek sordum. Ama ben yetişkin olduktan sonra bu büyü bozulmuş ve neredeyse onu delirtecek hale gelmişti. "Ama o büyü kaldırılmıştı."

"Evet, ama ondan önce seni *ısırdı*," dedi Jules, boynumdaki iki küçük iğne izini göstermek için uzanıp başımı hafifçe çevirerek. "Bu, vampir terimleriyle senin üzerinde yetkisi olmayan bir hak iddia etmesine neden oldu."

"O zamanlar delinin tekiydi!"

"Öyle diyor ve ben de ona inanıyorum," dedi Jules ellerini kaldırarak. "Koro, hatırladın mı? Ama herkes benim kadar güvenilir değil ve bu seni klanın kalıcı bir parçası yaptı. Ve seni -ve yeteneklerini- konsolosun hoşlanmayacağı bir şekilde ona bağladı."

"Mircea benim yeteneklerimi kontrol etmiyor."

"Ama bunları daha önce onun adına kullandınız, değil mi? Birçok kez? Ve alınmayın ama siz de açıkça, um ... burada aradığım terim neydi?"

Sadece ona baktım.

"Çok tatlı," demekle yetindi.

"Peki, bana tam olarak ne söylüyorsun?"

"Sadece biraz tehdit altında hissedebileceğini anlamak çok zor değil. Tüm bunlar başladığında, sen sadece ne yapacağını bildiğinden daha fazla gücü miras almış bir çocuktun ve belki de senatonun seni manipüle edebileceği kadar bilgisizdin. Ve o bu versiyonu sevdi. *Gerçekten* hoşuna gitti. Neredeyse neşeli bir şekilde etrafta dolaşıp herkesi ürküttüğünü duydum-"

"O kısmı kaçırmış olmalıyım." Jolly artı konsolos hesaplamadı. "-ama sonra annenizin *Artemis olduğunu öğrendi*."

"Bunun hiç-"

"-ve bir iblis lordu hizmetkarlarınızdan birini kaçırdığı ve siz *de sinirlendiğiniz için cehennemi yağmaladığınızı*."

"Nereden biliyorsun-"

"-ve birdenbire beni tekrar *insana* dönüştürüyorsun, kimsenin Pythias'ın yapabildiğini bile bilmediği bir şeye! Yani, bunun ne kadar büyük bir olay olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ben- O bir kazaydı. İsteyerek olmadı-"

"Biliyorum." Jules önümde çömeldi. "Biliyorum. Ve minnettarım. İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, minnettarım, tamam mı? Bunu yapamazdım."

Böyle yaşadım, o lanet beni nasıl bıraktı, sadece bir et yığını-"

Ürperdi.

"Bitti," dedim, çünkü berrak mavi gözleri aniden periliydi. "Artık bunu düşünmek zorunda değilsin."

Başını eğdi, bukleleri ellerimde yumuşadı. "Biliyorum. Ben sadece -" Başını kaldırdı. "Sana hiç doğru dürüst teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Ama ben teşekkür *ediyorum*. İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, artık bir seçeneğim var, benim türümün - eski türümün - asla sahip olamadığı bir şey."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sadece başımı salladım.

"Ama kazanızın tüm sistemi tehdit ettiğini anlayabiliyorsunuz, değil mi? Dışarıda kaç tane mutsuz vampir olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Yutkundum. "Sence kapımda bir izdiham bekleyebilir miyim?"

"Yanlarında efendileriyle mi?" Jules küstahça sordu ve sonra benim yüz. "Hayır. Ama bunun tek nedeni çoğu vampirin ciddi bir üstünlük kompleksine sahip olması. Çok sayıda mutsuz vampir var, ama bu onların aşağı bir tür olarak gördükleri şeye geri dönmek istedikleri anlamına gelmiyor. Bu, hayatından nefret eden bir insanın köpek olmaya karar vermesi gibi bir şey olurdu. Çoğu daha iyi bir efendi ya da sahip olduklarından daha fazla güç ve statü ister."

Başımı arkamdaki serin mermere yasladım. Rahatlayıp rahatlamayacağımdan emin değildim, sahip olduğumu bilmediğim bir sorun hakkında endişelenmeme gerek kalmayabileceği söylenmişti. Hele ki bir başkası gözümün önündeyken.

"Yani bu benim hatam mı?" diye sordum. "Konsolos ve Mircea mı?"

"Hayır. Dediğim gibi, hep böyle oluyor. Onların dünyası böyle işliyor ve bu dünyanın dışında kalmamın daha iyi olacağından emin olmamın bir nedeni de bu. Ama sen işleri biraz hızlandırmış olabilirsin."

"Biraz mı?"

"Bir asır kadar oldu," diye itiraf etti. "Ve bu sadece dün geceydi." "Dün gece mi?" Ona baktım, yine kafam karışmıştı.

"Ne kadar çabuk unutuyorlar." Gülümsedi. "Dün gece burada bir tür çılgın zaman düellosu yaptınız mı yapmadınız mı?"

"Bunu gördün mü?"

"Hayır. Ama yine söylentiler var. Yani biri görmüş. Muhtemelen Marlowe," diye ekledi konsolosun baş casusundan bahsederken. "Ona Argus dediklerini biliyorsun, değil mi? Yüz gözü olan eski canavar gibi. Her neyse, duyduğuma göre bir Pythia'nın düelloda neler yapabileceğini yakından görmüşler. Konsüllerin nasıl seçildiğini biliyor musun? *Düelloyla* mı?"

Ona baktım, artık şaşkınlık bile hissedemiyordum. "Ona karşı Mircea'ya yardım edeceğimi mi düşünüyor?"

"Sana söyledim, bilmiyorum. Ama gerçek şu ki, *yapabilirsin*. Onun üzerinde zamanı durdurabilirsin ve o bunun farkına bile varmaz. Hiç terlemeden tüm yeteneklerini yok edebilir ve daha gözünü kırpmadan onu öldürebilirsin-"

"Bunu yapmayacağım!"

Jules alaycı bir tavırla, "Eminim bunu senden duymak onu çok daha iyi hissettirecektir," dedi.

Şakaklarıma masaj yaptım. Mircea'nın yaptığı kadar iyi hissettirmiyordu. "Beni bir Spartoi ile düello yaparken gördü," dedim Ares'in iğrenç yarı ejderha oğullarından bahsederken. "O zaman neden çıldırmadı?"

"Belki de öyledir. Onun düşüncelerini bilme ayrıcalığına sahip değilim, sadece dedikoduları duydum. Ama ne olduğunu gördüm ve önümdeki ağaçlar ve tepeler yüzünden kimse iyi bir görüşe sahip değildi. Ayrıca, her şey o kadar hızlı oldu ki, seni hafife almış ve sen de şanslıymışsın gibi göründü."

"Ki bu da gerçeğe oldukça yakın."

"Evet, ama sonra dün gece ve bu sabah yine şansın yaver gitti. Nasıl gittiğini görüyorsun. Artık şans gibi görünmemeye ya da bir düelloda kimsenin ihtiyaç duymayacağı kadar fazla görünmemeye ne kadar kaldı? O Spartoi seni hafife almış olabilir; artık aldığından emin değilim."

"Yani bunun acısını ondan mı çıkarıyor?" Jules omuz silkti. "Sana ihtiyacı var." "Onun da ona ihtiyacı var!"

"Şimdilik. Ama eğer savaşta trajik bir şekilde ölürse, mesela savaşın sonlarına doğru, onun istediklerinin çoğunu yaptıktan sonra ..."

Çenem sıkıştı.

"Planladığı şeyin bu olduğunu söylemiyorum. Belki de sadece deneyimli bir komutanın, güvenebileceği birinin başa geçmesini istiyordur. Ne de olsa *birini* atamak zorundaydı. Ama bir düelloda neler yapabileceğinizi gördükten bir gün sonra Mircea'nın aniden yeni bir pozisyon arayışına girmesini biraz ilginç buluyorum."

Evet. Ben de öyle.

Bölüm Otuz Dört

Çıktığımızda kalabalık azalmamıştı. Şaşırtıcı değildi. Sabahın dördü vampirler için saat beşteki iş çıkış saatine eşdeğerdir, şafak söküp eğlenceyi bozmadan önce işlerini bitirmek için acele ederler. Ana koridordaki kalabalığa yeniden katıldık.

"Peki, senato bodrumda ne yapıyor?" Sordum, çünkü bunun güvenli bir konu olduğunu düşündüm. Ve bilmek istediğim için.

"Beni şaşırtıyor," dedi Jules. "Her zamankinden daha da ketum davrandılar ve ben artık sadece bir ölümlüyüm."

"Bir ölümlüye göre çok şey biliyor gibisin."

Bana bir sırıtış fırlattı. "İnsanlar hep dedikodu yapmayı çok sevdiğimi söyler. Ama bilirsiniz, bu garip."

"Neymiş o?"

"Artık vampir olmadığım için insanlar bana bir şeyler anlatıyor. İnsan hizmetçiler gibi. Eskiden benim yanımda dedikodu yapmazlardı ama birdenbire kulüpten biri oldum. Ve vampirler, hatta tanıdıklarım bile, sanki ben orada yokmuşum gibi konuşuyorlar. Sanırsınız ki birden görünmez oldum."

Ben bir şey söylemedim. Belli nedenlerden dolayı burada konuşmak istemedim. Ama gerçek şu ki, bir durugörü uzmanı için trajik bir şekilde bilgisizdim. İşimi yapmak için bilgiye ihtiyacım vardı ama her şeyi en son öğrenen hep ben oluyordum.

Zaten öğrenecek çok şeyim varmış gibi hissettiğim ilk zamanlarda bu o kadar da büyük bir mesele gibi görünmemişti. Ama şimdi Rosier'e söylediklerim aklıma gelip duruyordu. Bilmem gereken çok şey vardı, sadece çok şey ve bunların hepsi protokol değildi. Yardıma ihtiyacım vardı.

Kendi Argus'uma ihtiyacım vardı.

Ya da en azından dedikodu yapmayı çok ama çok seven bir adam. "Ne?" Jules dedi ve ben hâlâ ona baktığımı fark ettim.

"Sonra konuşuruz."

Bunu kabul etmiş görünüyordu, çünkü muhtemelen başka bir oyuğa saklanmak, bir tane bulabileceğimizi varsayarsak, biraz garip görünebilirdi. Ya da etkileyici ana koridordan yeni döndüğümüz için

Mermer zemin ve duvarlar ay ışığını yansıtarak ortamın aydınlanmasını sağlıyordu ve karanlık bir merdiven boşluğuna girdiler. Çok karanlık.

Tek rahatlama, tamamen kör olmamı engelleyen, eski, pirinç rengi ve balmumu damlayan devasa şamdanlardan geliyordu. Ama birbirlerinden oldukça uzaktaydılar, her iki taraftaki kasvetin üzerine ince bir parlaklık yayıyorlardı ve tam ortada buluşmuyorlardı.

Vampirler muhtemelen fark etmedi ama bu durum beni zıplayan gölgelerden başka bir şey görmeye zorladı.

Ve bebekler, çünkü şimdi onları arıyordum, her yerdeydiler.

Daha yüksek seviyedeki vampirler tarafından yayılan güç alanlarından geçerken irkildiler. Görünmez bir Bluetooth ile konuşuyormuş gibi zihinsel iletişime ağız dolusu cevaplar veriyorlardı. Benden daha iyi göremedikleri için halıya takılıp duvarlara çarpıyorlardı. Görünürde hiçbir şeye, ama muhtemelen vampirlerin yaydığı söylenen ve size aile bağınızı, rütbenizi, geçmiş ustalarınızı ve diğer birçok bilgiyi veren bir tabela gibi davranan auralara huşu içinde bakmak.

Tüm bunlar, yeni başlayanlar için biraz fazla güçlü olmalıydı.

Aslında oldukları gibi görünüyorlardı, bir ipucu bulmak için etrafta dolaşan bir grup küçük çocuk.

Peki burada ne yapıyorlardı? Sorduğumda

Jules, "Yerine geçiyorlar," dedi. "Neyin yerine?"

"Bütün büyükler ne yapıyorsa onun için."

"Ustaları mı kastediyorsun?" Kalabalığın daha seyrek olduğu arka merdiven boşluğuna ulaşmıştık. Ama yukarıda bile, aniden vampir merkezi haline gelen yerde beklediğimden daha az usta görmüştüm.

"Hayır. Sadece daha yaşlı. Artık bebekler gibi değil. Joe ve Janes gibi -randevuları alan, temizlik ekibini denetleyen ve telefonlara cevap veren kişi."

"Ne?"

Başını salladı. "Duyduğuma göre *aşçıları* aşağıda. En azından yemek sipariş eden adam. Şef ve adamları insan.

."

"Aşçıya ne yapıyorlar?"

"Sen söyle. Yani, ciddi, eğer *öğrenirsen*, bana söyle. Bilmek için ölüyorum."

Merdivenler nihayet beş kat aşağıdaki dar bir koridorda son buluyordu. Yukarıdaki gösterişli alanların aksine burası tamamen Spartalıydı. Merdivenlerde sadece metal bir tırabzan, süssüz beton blok duvarlar ve tepede artık karanlık olan birkaç çıplak ampul. Ve koridorun sonunda, önünde iki büyük vampirin durduğu metal bir kapı vardı.

Açıkça bir personel alanı olan bu yerde kimse kimseyi etkilemeye çalışmıyordu. Buna personel de dahildi. Biz yaklaştığımızda gözlerini bile kırpmadılar.

"Beni yere bırak," dedim, o da hemen söyleneni yaptı. Tanrım, bebek vampirlere alışabilirdim.

Diğerleri tabii ki varlığını görmezden gelmeye devam etti. İpuçlarını okumaya ve kaç yaşında olduklarını anlamaya çalışamayacak kadar yorgundum, bunun bir önemi yoktu. Ortaya koydukları güçten dolayı kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar yaşlılardı. Kaybolmuş bir insana kibar davranma zahmetine girmeyecek kadar yaşlı. Sorun olacak kadar yaşlı.

Jules sesini yükseltene kadar. "Pythia tek başına mı savaşıyor?" diye sordu - tuhaf bir şekilde.

Daha da tuhafı, bir tepki aldı. İri yarı dağlardan biri, kel, iri yarı ve kot pantolon giymiş -kıyafetini başlıca endişe kaynağı olarak görecektürden insanlar tarafından görülmemesi gerekiyordu- bir kez göz kırptı. Ve bana baktı.

Gözleri kısıldı.

"Hayır," dedi. Ve işte bu kadar.

"Neye hayır?" Jules talep etti, çünkü Mircea'nın kabilesinin bir üyesi olmasına rağmen diplomasiyle arası hiç iyi olmamıştı.

Ya da artık bir vampir olmadığını ve o kapıya dokunursa bir böcek gibi ezilebileceğini hatırlamakla.

Onu geri çektim.

"Neye hayır?" diye tekrarladı. "Hayır, giremez mi? Çünkü *girebilir*. İçeri. İsteddiği her yere girebilir-" "Jules!" Dedim ve o da sustu.

Vampir de bir şey söylemedi. Bir an için hepimiz konuşmadan öylece durduk. Bunu bütün gün yapabilecek durumdaydılar ama benim zamanım yoktu.

"Kapıdan geçebilirim ama yorgunum," dedim sonunda Mr. Temiz. "Başka şeyler için gücüme ihtiyacım var."

Elbette buna da yanıt alamadım. Bazen, çoğunlukla Mircea'nın ekibiyle uğraşırken, vampirlerin konuşarak boşa çaba harcamaya meyilli olmadıklarını unutuyordum.

insanlara karşı. Büyücülerle anlaşılamamalarının bir nedeni de buydu. Büyücüler konuşurdu; vampirler onlara böcekmiş gibi bakardı, tabii onları kabul ettiklerini varsayarsak; büyücüler sinirlenirdi. Talihsiz şeyler ortaya çıkardı.

Ama beni öldüren ayaklarım, şakaklarımı yeniden dövmeye başlayan baş ağrım ve yarışma göz önüne alındığında gelmiş geçmiş en kötü gün olarak nitelendirilemeyecek ama hiç de iyi geçmediği kesin olan bir günle talihsiz şeylere hazır değildim.

"Başka şekilde ifade edeyim," dedim suratımı asarak. "*Yorgunum*. Bu yüzden, eğer güç kullanmam gerekirse, bunu senin benim için açabileceğin bir kapıdan geçmek için kullanmayacağım. *Seni* kaydırmak için kullanacağım. Seni nereye kaydıracağımı sevmeyeceksin."

Bay Temiz kayıtsız kaldı ama arkadaşı o kadar iyimser görünmüyordu. Bir an düşünceli bir şekilde bana baktı, sonra elini arka cebine attı - silaha ihtiyacı olmasaydı bir silah olduğunu düşünürdüm. Ve tabii ki başka bir şeyle geri döndü.

Katlanmış gazete gibi bir şey.

"Evet, tamam," dedi Jules. "Gördün mü?" Kağıda dokundu.

Ortağı kadar iri olan ama Hulk taklidini değiştirerek saçlarını kestirmiş olan vampir kaşlarını çattı.

Jules kağıda dokunmayı bıraktı.

Vampir onu açtı ve bir göz attı.

Ona ne yaptığını soracaktım ama gerek duymadım.

Çünkü ön sayfanın tamamı, kanlar içinde ve hırıltılı bir şekilde Rhea'nın üzerinde gezinen yüzümün resmiyle kaplanmıştı.

Çünkü birisi, tüm bunların ortasında, fotoğraf çekmeyi akıl etmişti.

Muhabirler.

Şimdiye kadar tanıştığım en çılgın grup olabilirlerdi.

"O değil," dedi diğer vampir, gazeteye bakarak.

Buzz Cut kaşlarını çattı, acele etmiyordu. Ya da belki de asansörün en üst kata çıkması o kadar uzun sürmüştü. Sonunda başını kaldırıp bana baktı, gözlerini kıstı ve sonra tekrar kâğıdına döndü. "Bilmiyorum."

"Oh, bu o. Belli ki o!" Jules bir kez daha kaşlarını çattı.

İki numaralı uyarı.

Onu arkama çektim.

"Üzerimde ehliyetim yok," diye başladım. Ve sonra durdum. Çünkü gazetenin üst kısmı düşmüş ve manşet ortaya çıkmıştı. Tüm ön sayfayı ikiye bölen devasa manşet, İkinci Dünya Savaşı'nın sona erdiğini duyurmak için kullanılan harflerle aşağı yukarı aynı büyüklükteydi.

PYTHIA TEK BAŞINA MI SAVAŞIR?

"Nedir bu?" Düşünmeden önce kâğıdı alarak sordum. Garip bir şekilde vampir kâğıdı almama izin verdi.

"*Grafoloji*," dedi Jules bana, zevkle. "Carla Torres imzalı."

"Ne demek bu?"

Gözlerini kırıştırdı. "Carla *Torres. Grafoloji*. Önemli bir makale, tamam mı? *New York Times*'ın bizim versiyonumuz gibi. O da kıdemli bir editör."

"Onu bu sabahtan hatırlıyorum," dedim, kıvrıkcık saçları düşünerek ve sevimli gözlükler. Ve Tony's'deki yaşlı vampirlerin moxie dedikleri şey, tanıdığım çoğu vampirde olduğundan daha fazlaydı.

"O da seni hatırlıyor," dedi Jules kuru bir sesle. "Ve senatoya, Çember'e gitti. Hatta bir ara Weres'e bile söyleniyordu-"

"Ne hakkında şikayet ediyorsun?"

"Başlığı oku." Omzumun üzerinden kitaba bakıyordu. "Bu sabah ne olduğunu bilmiyorum ama ona göre tüm Kara Çember'le tek başına savaştı. Cesur bir grup muhabirin muhtemelen abartılı yardımları dışında," diye ekledi, ağzı buruşarak.

"Değildi."

"Ne?" "Abartılı."

"Daha okumadın bile."

"Bunun için okumama gerek yok. Onlar olmasaydı ölmüş olurum. Marco ve diğerleri olmadan da. Çember bile sonunda ortaya çıktı."

"Onun için yeterince erken değil," dedi Jules neşeyle. "Ve çok kızgın. Bu akşam gazetesi, yani bütün gününü bunu yazmakla geçirmiş olmalı. Kendin okuyabilirsin, ama ana fikri dünden önce senin hakkında ne düşüneceğini bilmediği. Tehlikeli bir güç pozisyonuna gelmiş bir tür deli, kendini beğenmiş bir vampir çırağı ya da sistemi altüst etmeye niyetli tehlikeli bir asi arasında gidip geliyordu. Ya da muhtemelen üçü birden. Ama şimdi ..."

"Şimdi mi?" Ona dönüp baktım, çünkü kendim okuyamıyordum. Buradaki tek ışık merdivenlerden aşağıya sızan ışıktı ve o da kaynağında loştu.

Güldü. "*Herkes* haddini bildirdi ve duyduğum kadarıyla muhabir arkadaşları da onu destekliyor. Ve bu insanlar birbirlerinden *nefret ediyor*. Güneşin hangi yönden doğduğu konusunda hemfikir değiller ama sana yardım etmeyen herkesi yerden yere vuruyorlar. Eğer kontrol noktasındaki adamlar onları dışarıda tutmasaydı, şu anda ön tarafta soru sormak için bağırان bir kalabalık olurdu."

Yüzümü buruşturdum. "Nasıl gidiyor?" Zaten bildiğimden oldukça emin bir şekilde sordum. "Çok büyük, çok kurşun dolu bir balon gibi.

Senatoyu bilirsin." Ne yazık ki.

"İçeri girmek istediğine emin misin?" diye sordu kapıyı göstererek.

"Çünkü benimle ofiste takılabilirsin."

"Mircea içeride mi?"

"Muhtemelen. Duyduğuma göre tüm senato öyle."

"O zaman ben içeri giriyorum. Onu görmek zorundayım ve bu bekleyemez."

Bakışlarımı bana kâğıdı veren vampire çevirdim, katladım ve geri uzattım. "Beni içeri alın." Kötü bir ruh halinde olan bir efendinin soğukkanlı konuşması gibi gelmişti ama umurumda değildi. Onları uyarmıştım ve her kelimesinde ciddiye dim.

O inek otlağı iki tane daha alabilir.

Buzz Cut kâğıdını geri aldı ve bir dakika daha baktı. Sonra da bana. Ve sonunda beni hayretler içinde bırakan bir şey yaptı: sırtıttı. "Gerçekten birkaç yüz büyücü mü öldürdün?"

"Çok yardım aldım. Şimdi, sakıncası yoksa?"

"Yapma," diye öğüt verdi arkadaşı.

"Ama bu o, dostum. Bu o!" Sırıtiş şimdi tüm gücüyle ortaya çıkmıştı ve altın bir dişi gösteriyordu.

"Öyle değil. İçeri sızmaya çalışan bir muhabir ve bu yüzden kıcıma tekme yi yemeyeceğim," dedi ve etli bir elini omzuma koydu.

İç çektim. Kahretsin, bu canımı yakacaktı. Güçlerime uzanmaya başladım, ama güçlerim halsiz ve hevesizdi.

Ve sonra bıraktım, çünkü ihtiyacım yoktu.

Buzz Cut, Bay Temiz'in elini geri çekti. "Biraz saygı göster." "Az önce bana dokunmadın."

"Sadece birini ara!" Jules nedenini bilmediğim bir şey söyledi. Bu işin nasıl sonuçlanacağını o da benim kadar iyi biliyordu.

"Bebeği tut," dedim hızla ve Jules, bir vampir yumruğu betonda iki metrelik bir delik açmadan önce iri gözlü masumu yolundan çekip aldı.

Ve sonra bir diğeri savunmacımın ağzının yan tarafını çökertti, bu gerçek onu arkadaşını kafa kilidine almaktan alıkoymadı. Neyse ki altın rengi olmasa da kanlı dişlerini tükürdü ve bana biraz daha sıırttı. Diğer vampir ise hırıltılar çıkararak çırpınıyor ve ayağını betondaki bir çizgiyi parçalamak için kullanıyordu.

Bizimki kapıyı açmak için onunkini kullandı. "Sorun değil," dedi belli belirsiz. "Ben hallederim."

Kapıdan içeri girdik.

Konsolosun acil durum aydınlatması sayesinde ilk başta pek bir şey göremedim. Büyük bir oda gibi hissettiren odanın kenarlarında, üçlü ve dörtlü gruplar halinde kümelenmiş, ayakta duran şamdanlardan daha çok vardı. Ama tavanın çok alçak olduğu koridordan farklı olarak, başlarının üzerinde de avizeler vardı. Devasa olanları, sert beton zemine kaygan balmumu birikintileri damlatıyor ve koridorun karanlığından sonra beni neredeyse kör ediyordu. En yakın olanı özellikle göz kamaştırıcıydı ve o kadar büyüktü ki tavanın orta kısmının çoğunun görünmesini engelliyordu - biraz daha ilerleyene kadar.

Ve nefes almayı unuttum.

"Ne-?" Jules eliyle kolumu kavrayarak fısıldadı. Bebek durmuştu, kıpırdamadan, diğer tarafımda, ağzı açık, bakışları şaşkınlıkla yukarı doğru yönelmişti. Vampir gözlerinin ne gördüğünü bilmiyordum ama bana odanın orta kısmının üzerinde asılı duran büyük siyah bir bulut gibi görünüyordu, arada bir gözleri yoran ve beyni acıtan renk parıltıları vardı. Çünkü dünyada var olmamaları gerekiyordu.

Onları yaratan yaratıklar gibi.

Çünkü konsolosun bodrum katı iblislerle doluydu, evet, öyleydi.

Bölüm Otuz Beş

Bir an için donup kaldım, şahin uçtuğunda küçük memeli tepkisi şiddetle devreye girdi. Bir saniye sonra gelen hadi buradan gidelim tepkisi gibi, bu iki emir beynimde kesişti ve bana acil durumdaki insanların neden bu kadar çok düştüğü hakkında iyi bir fikir verdi. Sakar olduklarından değil; ayakları aynı anda iki farklı komutu takip etmeye çalıştığından.

Ama bu sefer düşmedim. Belki de Jules hâlâ birinci aşamada olduğu ve kolumu ölümüne tuttuğu içindir. Ya da belki de ortaya çıkışımıza hiçbir tepki olmadığını yeni fark ettiğim içindir. Bulut sanki geldiğimizi fark etmemiş gibi davranıyordu -ki bundan şüpheliydim- ama fark ettiyse bile bu konuda hiçbir şey yapmıyordu.

Anlayabildiğim kadarıyla, takılmak dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Vampir balosunda.

Gözlerimi kırdım ama yemin ederim ki şimdi görebildiğim kadarıyla öyle görünüyordu: İki basketbol sahasını uç uca koyabilecek büyüklükte, betondan yapılmış büyük bir dikdörtgen oda. Sadece boş kalan kısım, lise spor salonu havasını tamamlamak için duvarları saran eski ahşap tribünlerle kaplanmıştı. Kalabalıktı; yaklaşık üç yüz şık giyimli efendi ve onların daha avam görünümlü hizmetkârlarından oluşan kümeler, bazıları tribünlerde komik bir rahatsızlıkla otururken, diğerleri ellerinde bardaklarla ayakta duruyordu.

Tek gereken berbat bir orkestra ve bir fotoğraf hattıydı.

Ve belki de bir şeytan çıkarıcı, diye düşündüm, tekrar yukarı bakarak. "Cassie," dedi Jules, mavi gözlerini kocaman açarak bana dönerek.

"Sorun yok," dedim ona.

"Nasıl iyi mi?" diye fısıldarken, bebek aniden sersemlemiş bir halde *sağa sola* sallanmaya başladı ve sonra dönüp kapıyı tutmayı başardı.

Bir vampir bedeninin iziyle girintili çıkıntılı olduğunu görerek irkildi ve geriye düştü.

Hayır, o şekilde değil.

Bu sefer daha dikkatli bir şekilde odanın geri kalanını taradım ama Mircea'yı göremedim. Odaanın uzak ucunda, sıradan vampirlerden oluşan bir grubun arasında duran şef beyazlı adamı gördüm. İfadeleri seçilemeyecek kadar uzaktaydılar ama bir araya toplanmışlardı, vampirlerin genellikle durduğundan daha yakındılar, kötü bir "başka yerde ol" durumuna benziyorlardı.

Utanmayın çocuklar, diye düşündüm. Hem de hiç utanmadan.

Ama gitmiyorlardı, belki de gidecek bir yerleri olmadığı için. Mircea hâlâ geliyordu ve benim hâlâ onu görmeye ihtiyacım vardı ve hiçbir şey değişmemişti. Yutkundum ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Haydi," dedim iki bebeğime. Ve onlar tartışamadan en yakın tribüne doğru yürümeye başladım.

Ve beklemediğim birini buldum.

Tüm bölüm boştu, belki de aksiyona o kadar yakın olmadığı için. Ya da belki de dört sıra yukarıda oturan ve yeni bir şekilde de olsa oldukça çirkin görünen Rosier yüzünden. Boyu neredeyse normale dönmüştü, belki birkaç santim fazla kısaydı ama en azından artık bir sırt çantasına sığmıyordu. Ancak soluk, neredeyse şeffaf rengi ve zonklayan morumsu damarları hâlâ oradaydı ve başka bir şey daha vardı.

"Bunlar ... Onlar da ne?" Kafasının iki yanından çıkan ve hava akımlarında uçuşan iki ince zara bakarak sordum.

Bana kaşlarını çattı. "Neye benziyorlar?"

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü henüz gelişmekte olan yüz hatları ve balık dudakları da dahil olmak üzere diğer her şeyle birlikte düşünüldüğünde, Kara Göl'deki Yaratık'ın büyüttüğü şeylere benziyorlardı. Neredeyse tıpatıp.

"Yüzgeçler mi?" Tahmin ettim ve tamamen şeytani bir bakışla karşılaştım. "Kulaklar! Her zaman!"

"Tamam." Yukarı tırmandım ve oturdum. Bir süre sonra iki gölgem de aynı şeyi yaptı ve karşı tarafıma yaklaştılar. Derimin içine saklanmaya çalışır gibi. Başka koşullar altında olsa bir şeyler söylerdim ama bu durumda sadece iç çektim. Ve buluta başımı salladım. "Neler oluyor?"

"Göreceksin," dedi Rosier test edercesine, belli ki sohbet havasında değildi. "Sende mi?"

İksiri kastettiğini düşündüm. "Üzerinde çalışıyorum."

"İş-" Sözüünü kesti, solgun teni koyulaşıyordu. "*Saatın kaç olduğunu biliyor musun?*"

"Mircea gelir gelmez onunla konuşacağım." Yüzündeki kızarıklık derinleşti. "Onu öylece çağıramam, Rosier!"

Rosier bir şey söylemedi, muhtemelen izleyicilerimiz yüzünden. Ama kaşları daha da çatıldı. Sonra kucağıma bir şey çarptı.

Yere baktım. "Nedir bu?"

"Ye şunu! O hırsız kadından kurtarmak için üzerine oturmak zorunda kaldığım erzak dolu bir çanta hazırladım, ama sen bir şey yiyor musun?"

Sunulanlara ciddi bir iştahsızlıkla baktım. Sadece cehennemdeki ucuzluk reyonunu temizlemiş gibi görüldüğü için de değil. "Oturmak mı?"

"Paketlenmişler!"

Yorum yapmadım. Birkaç parça aldım ve geri kalanını arkadaşlarıma verdim, çünkü aynı anda hem yemek yemek hem de paniklemek neredeyse imkânsız. Cenazelerde yemek yemenin nedenlerinden biri de bu: yaşamı onaylıyor.

Ve işe yaramış gibi görünüyordu.

Kraker yedim ve Joe'larla Jan'ların tribünlerin önünde uzun, düzensiz bir sıraya sokulmalarını izledim. Yüzleri bize dönüktü ama dönmeden önce gördüğüm yüz ifadeleri hiç de hevesli değildi. "Bunların nesi var?" Rosier'e sordum, o da onları izliyordu. "Mutlu görünmüyorlar."

"Mutlu olsalar ne fark eder ki? Hizmetçiler kendilerine söyleneni yaparlar."

"Hizmetçileriniz kendilerine söyleneni yapar mı?"

Homurdandı. "Eğer onları lanet bir şahin gibi izlersem. Ama benimkiler tuhaf bir kovan zihninin parçası değil. Özgür iradeleri var."

"Vampirlerin özgür iradesi vardır." Bana bir bakış attı. "Tamam, sınırlı ama yine de var."

"Ustalar için belki," diye söze girdi Jules. "Diğer herkes mahvoldu."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedim.

"Bildiğim tek şey bunun peynir olmadığı." Küçük bir paket krakere tiksintiyle baktı. "Peki neden yapış yapış?"

"Fıstık ezmeli olanlar var-"

"Bekleyeceğim."

Bebek kayıtsızca yiyordu -neden, bilmiyordum. Onu besleyecek gibi değildi. Ama belki de tanıdık olan rahatlatıcı geliyordu. Normal olmayan bir dünyanın ortasında normal ve insani bir şey.

Haklı olduğuna karar verdim ve selofanı kırıştırdım -birinin fıstık ezmeli olanları yemesi gerekiyordu- bu sırada Rosier kaşlarını biraz daha çattı.

"Atıştırmalıklardan bahsetmeyi bırakıp bana ne demek istediğini söyler misin?" diye sordu.

Ona baktım. "Ne hakkında?"

"Vampirlerin *özgür iradesi* olduğunu söylemişsiniz, efendi olmayanların bile."

"Çünkü yapıyorlar. Teknik olarak, bir efendi hizmetkârlarını istediğini yapmaya zorlayabilir. Ama bunun için enerji harcaması gerekir, artı, şey ..."

"Peki ne?" Beklediğimden daha ilgili görünüyordu. "Bir hizmet vardır, bir de hizmet vardır. Onlara sahip olmak daha iyi size yardım etmek, aileyi hep birlikte bu işin içinde görmek isterler. Aksi takdirde, onlara en çok ihtiyaç duyduğunuz anda, biraz fazla yavaş davranabilirler."

"Biraz fazla mı yavaş?"

İçindeki fıstık ezmesini yalamak için bir kraker açtım. "Alphonse -Birlikte büyüdüğüm vampir ailesinin ikinci adamıydı; Don adında, kötü niyetli bir efendisi olan bir adam hakkında bir hikâye anlatırdı. Adamın hayattayken zihinsel sorunları vardı ve bunlar öldükten sonra tam olarak düzelmiyor, biliyor musun?"

Rosier başını salladı.

"Her neyse, Don sürekli dayak yemekten, küfredilmekten ve genellikle efendisinin sorunları için şamar oğlanı haline getirilmekten bıktı - ve efendisinin pek çok sorunu vardı. Bardağı taşıran son damla, efendisinin Don'un kız arkadaşını başka bir aileye güvenlik konusunda yardımcı olacak sert bir adamla takas etmesi oldu.

"Güvenlik konusunda yardımcı olmadı." Jules homurdandı.

Rosier kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Alphonse Don'u tanıyordu çünkü efendisi de aynı yasal olmayan iş kolundaydı. Böyle adamların düşmanları olur. Bir gece, kız arkadaş olayından kısa bir süre sonra, Don'un ustası bir ara sokakta pusuya düşürüldü ve gerçekten dövülüyordu. Bir ustayı kurşunla öldürmek uzun zaman alır ve ona saldıran adamlar

Başka bir şey için yeterince yaklaşamadılar çünkü onları tüketebileceğinden korkuyorlardı. Yani kurtarmak için zamanımız olmalıydı."

"Öyle mi olmalıydı?"

"Kahretsin," dedi

Jules.

"Bunu mahvetme," dedim. "Her neyse, usta bir yardım çağrısı yaptı ve Don itaatkâr bir şekilde bir kamyonet dolusu adam yükledi ve yola çıktı - bulabildiği en dolambaçlı, en çok trafik ve en çok kırmızı ışık olan lanet olası rotada. Vegas'ta sizi tünelden geçiren taksileri düşünün.

-Sizi otelinize götürecekler, ancak havaalanının Strip'ten görülebildiği düşünülürse yüklü bir faturanız olacak."

"Ama efendi ona doğrudan bir emir vermişti!" Rosier üzgün görünüyordu. Bu garipti, çünkü bana hiçbir zaman kuralları seven bir adam gibi gelmemiştir.

"Ve o da itaat etti. Ancak usta o sırada biraz meşgul olduğu için adım adım talimat vermeyi ihmal etmişti, bu yüzden Don'un hangi rotayı izleyeceği ona kalmıştı. Oraya vardığında, paspaslamaktan başka bir şey kalmamıştı."

Rosier nedense gerçekten sinirlenmiş görünüyordu. "Ama bu onu da tehlikeye atmıyor muydu? Vampirlerin nerede olurlarsa olsunlar bağ yoluyla enerji çekebildikleri izlenimine kapılmıştım. Efendi kendini kurtarmaya çalışırken tüm ailesini tüketebilirdi!"

"Ama o zaman onu kim kurtaracak?" Jules işaret etti.

Başımı salladım. "Don ona sürekli oraya varacağını söylüyordu, oraya varacaktı . . . ve başardı. Sadece biraz geç kaldı."

Rosier kaşlarını çatı. "Bu ... işleri

karmaşıktırıyor." "Neyi karmaşıktırıyor?"

"İstila, tabii ki!"

Çiğnemeyi bıraktım. "Ne istilası?"

"Ne demek istiyorsun, ne istilası? İşgal etmek zorunda kalacağız, değil mi?"

"İstila ... ne?"

"İşgal-" Bana kuşkuyla baktı. "Bunu seninle kimse konuşmadı mı?"

Yüzümün kızardığını hissettim. Birinin bunu benimle tartışmaktan kaçınmış olma ihtimali vardı. "Hayır. Neyi işgal ediyoruz?"

"Tanrıları geri getirmeye çalışanların destek tabanı nerede?" diye sordu. "Senin Antonio ve müttefik olduğu diğer vampirler

lanet olası Kara ember, senin haydut yardımcılarının ve kim bilir başka kimler? Hepsi nerede saklanıyordu?"

"Faerie."

Orospu ocuğu.

"Senato h  l   i  gal etmeyi planlıyor," dedim,   nk   elbette planlıyorlardı.

"Elbette şöyle," dedi Rosier. "Kimse savunmada kalarak sava   kazanamaz. Sava   onlara g  t  rmeliyiz!"

Vampirlerin sırasına baktım. "Ve sen vampirlerin yardımcı olacağını mı d    n  yorsun?"

"Yardımcı *anahtar* değil." Birden canlandı. "Bir iblis ya da b  y  c   Faerie'de tıpkı feylerin bizimkinde olduğu gibi ani ve   nemli bir g   kaybına uğrar. *Ama vampirler şöyle değil*. Onlardan olu  an bir ordu feylere endi  elenecekleri bir   ey verebilir!"

"Belki," dedim, bu tartı  mayı daha   nce de duymu  tum. "Ama haklı olsan bile, o kadar çok usta yok. Ve bunun altındaki herhangi biri Faerie'de sana pek iyi gelmeyecektir. Ve ustalardan bahsetmi  ken, diğer tarafta da ustalar var."

"Ama diğer tarafta iblisler yok." "Ama iblisler Faerie'ye giremez."

"Yapamayacağımızı kim s  yledi?" "Az   nce yaptın-"

"G  c  m  z  n orada sınırlı olduğunu s  yledim, ki şöyle, yine de yeterli sayıda olursak kıyameti koparabiliriz. Ama ya Faerie'ye girmeden . . . Faerie'ye *gitmeden*?"

Jules ve ben birbirimize baktık.

"Bir d    n  n," dedi Rosier. "Vampirler b  y  l   varlıklardır, ancak b  y   kullanmazlar - b  y   yapmazlar ya da ba  ka bir   ey yapmazlar. Basitçe   yledirler ve oldukları   ey diğerlerinden emdikleri ya  am enerjisiyle desteklenir. Onları yeterince beslerseniz, devam ederler. Energizer Tav  anları gibi. Energizer Bunny *tankları*. *  blislerle dolu* Energizer Bunny tankları."

"Aman Tanrım," dedi Jules.

"Ne?" diye sordum. Yanlı   duyduğumdan oldukça emin bir   ekilde sordum.

Ama Rosier heyecanla ba  ını sallıyordu. "Fikir, vampirlerinizin daha g  l   iblislerimiz için barınak g  revi g  rmesi. Onları y  kleyin, g  nderin ve d    manı darmadağın edin. Ve bu i  i sonsuza dek bitirmek!"

Ona baktım. Yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu; Tanrı'yı yeni görmüş bir adama benziyordu. Ya da Rosier olduğu için, kafası gerçekten çok iyi olan bir adam gibiydi. Sesi de öyle geliyordu.

"Ne?"

Parıltının bir kısmı soldu. "İşe yarayabilir."

"Hayır." Başımı saçlarımı savuracak kadar sert salladım. "Hayır, olamaz."

"Peki neden olmasın?"

"Neden olmasın? Bir kere, eğer gücün Faerie'de işe yaramıyorsa, o zaman işe yaramaz. Tek başına ya da birkaç vampirle gitmen bunu değiştirmez!"

"Ama Faerie'de işe yaramayacak," dedi sabırsızlıkla. "*Vampirlerde işe yarayacak*. Ve vampirler nasıl o korkunç yerin etkilerine karşı bağışık, biz de onların içinde kaldığımız sürece öyle olmalıyız. Sahiplenme budur; bir başkasıyla simbiyotik birleşme. Onların bağışıklığını alırız-"

"Peki ne alıyorlar?" Jules araya girdi.

Rosier kaşlarını çatarak, "Elde edecekleri iblisin türüne göre değişir," dedi. "Ama en azından onları şu anda olduklarından daha güçlü, daha hızlı, daha dirençli, daha ölümcül yapabiliriz-"

Jules gözlerini devirdi.

"Ama vampirler *kanla* beslenir," dedim. "Ve fey türünden değil. Ve sadece ustalar ailelerinden savaşta hayatta kalmalarına yetecek kadar kan alabilirler." Mircea'nın ona ustalardan oluşan bir ordu kurmamı istemesinin ana nedenlerinden biri de buydu. Senatoda bol miktarda bulunan sıradan yaşlı vampirler Faerie'de açlıktan ölürdü.

"Vampirler *yaşam enerjisiyle* beslenirler," diye düzeltti Rosier. "Sadece kan yoluyla elde ederler. Bu onların kanalı, tıpkı benim türüm için şehvetin olduğu gibi. Yöntem önemli değil, önemli olan enerji. Ve halkım onları doğrudan beslediği için bir kanala ihtiyaç duymayacaklar, değil mi?"

"Ama... ama Faerie'de ruhlar *bedenlerle* ortaya çıkar," dedim, çünkü bu kulağa garip bir şekilde mümkün gelmeye başlamıştı. "Bunun zaten bir bedenin içinde olan ruhlar için geçerli olup olmadığını bilmiyorum ama eğer geçerliyse-"

"Öyle değil. Adra dün senatonuzun yardımıyla bunu test etti," dedi iblis yüksek konseyinin başkanından bahsederken. "Çok kısa bir yolculuk oldu ama kimse patlamadı."

"Patladı mı?" Jules belli belirsiz

konuştı. "Dün mü?"

Tekrarladım.

Rosier gururla, "Biriyle müttefik olduğumuzda zaman kaybetmeyiz," dedi. "Sizinkiler Açıkçası ne yaptığınızı bilmiyorum. Ama fark etmediyseniz söyleyeyim, kuşatma altındayız. Ve bir kalenin duvarları içindeki insanlar, kararlı bir düşmanla karşı karşıya kaldıklarında, öylece oturup düşmanın içeri girecek bir yol bulmasını beklemezler! Duvarlar size zaman kazandırır; iyi duvarlar size çok zaman kazandırır. Ve onu ne kadar hor görsem de, annen çok iyi bir duvar inşa etti. Ama sonsuza kadar dayanmaz."

"Patladı mı?" Jules tekrar söyledi.

Bebek vampir intikam hırsıyla kurabiye yedi.

Orada öylece oturdum, kandırıldığımı fark ettim. "Casanova ile aranızdaki her şey bir tuzaktı, değil mi?"

İki gün önce, dünyanın en mızımız otel müdürü, aynı zamanda dünyanın tek iblis sahipli vampiri ve kelimenin tam anlamıyla cehennem çukurlarından gelen bir canavar arasındaki bir yarışmadan bahsediyordum. Adra bunu ayarlamıştı, sözde iblis yasasını ihlal ettiği için Casanova'yı cezalandırmak için.

Ya da, bilirsiniz, melez bir savaşçının gerçekten işe yarayıp yaramayacağını öğrenmek için. Rosier yüzümü görünce, "Buna bir test diyelim," dedi.

"Casanova neredeyse öldürülüüyordu."

"Peki bizim ne olacağımızı düşünüyorsun? Sadece çıkmazda kalmak için her savaşı kazanmak zorunda kalamayız! Bu ikimizin de sahip olabileceği en iyi şans-"

"Ama bir şeyler yapmanın yolları var. Kendi tarafını öylece satamazsın!"

"Evet, içinde bir iblis olan bir vampiri bir geçitten göndermek gibi," dedi Jules, alçak sesle ve öfkeyle. "Bir bedene bürünüp onu paramparça edebilecek bir beden!"

"O ölmedi," dedi Rosier, Jules'a sinirli bir bakış fırlatarak. "İkisi de ölmedi-"

"Ama yapabilirlerdi!" Dedim, çünkü hâlâ anlamamıştı. "Savaşta her zaman insanlar ölüyor," diyerek ne demek istediğimi kanıtladı. "Ama Bu şekilde çok daha azı bunu yapacaktır. Ve vampirler sadece asker olarak kullanışlı değiller. İstemediğiniz sürece nefes almanız, kalbinizin atması ya da başka yaşam belirtileri göstermeniz gerekmediğinde keşif yapmak kolaydır. Bir de nakil var, yetenekli olduğunu kanıtlayanlar için-"

"Nakil mi?"

"Birkaç gün önce ya da ne zamansa, sözümüzü kestiğinizde Adra'yla bunu konuşuyorduk. Artık söyleyemem. Ama eğer bir vampir

bir yolcu taşıyabiliyorsa, neden iki yolcu taşımasın? Ya da yüz? Ya da bin?"

"Bin mi?"

"Pekala, muhtemelen bin değil. Bu tür mülkler tuhaflaşmaya meyillidir. . . tuhaflaşma eğilimindedir."

"Düşünsene," dedim, başım dönüyordu. "Ama yüz kesinlikle-"

"Peki bu 'yolcular' bir beden içinde sıkışıp kaldıklarında nasıl yardım edecekler?" Jules öne doğru eğilerek sordu.

"Neden kapana kısıldınız?" Rosier sinirli bir şekilde söyledi. "Herhangi bir ruh kapana kısılr mı? Bir vampir bütün bir iblis filosunu kimsenin haberi olmadan taşıyabilir. Truva atının dişli bir versiyonu gibi. Bir kalenin içine girin ve hey, presto. Anında ordu."

"Ama nasıl geri *çıkacaklar*? Bir kez bedene büründüklerinde, tanka geri tırmanamazlar, değil mi?"

"Hayır. Bu da onlara önerilen hedefi ele geçirmek için çok iyi bir teşvik sağlıyor, değil mi?" Rosier kötü niyetle sordu. "Dünyaya dönmek için onun portalına ihtiyaçları olacak. Ayrıca, tabiri caizse burada ikamet ederken, vampire binlerce yıllık bilgi, taktik, strateji ve tavsiye verebilirler-"

Ve başım dönüyor, diye düşündüm. "-bu mükemmel."

"Mükemmel *değil*," dedim.

"Kendilerine söyleneni yaparlarsa mükemmel olur. Ancak az önce bana söyledikleriniz can sıkıcı. Adra'ya haber vermem gerekecek-"

"Hazır başlamışken ona başka bir şey daha söyleyebilirsin."

"Ne gibi?"

"Vampirlerin mülk edinmemesi gibi."

"Öyle değil," diye onayladı Jules. "Gerçekten ama gerçekten yok." "Senato aksini düşünüyor gibi görünüyor!" Rosier tersledi.

"Senato istediği her şeyi düşünebilir," dedim. "Ama Don'u hatırlıyor musun? Vampirler robot değildir. Onlara bir sürü *iblis* yükleyip *Faerie*'ye gitmelerini ve her şeyi mahvetmelerini emredemezsiniz! Evet, eğer başarısız olursanız orada sonsuza kadar mahsur kalırsınız çünkü sizi oradan çıkarmanın bir yolu yoktur!"

"Evet, yapabiliriz."

Arkama yaslandım. "Peki, tamam, *yapabilirsin*. Ve belki benim için kaydedebilirsin

."

"Lanet olsun!" Rosier bana döndü. "Casanova, mızımız küçük piç! Yüzyıllar boyunca hiçbir kötü etkisi olmadan ele geçirildi. Eğer bir şey varsa, Rian onu yarattı!"

Rosier, Casanova'nın kız arkadaşından ya da en azından succubus'undan bahsediyordu. Tanıştıklarında Rian ikinci ev sahibini, ünlü İtalyan playboyu yeni terk etmişti ve üçüncüsünü arıyordu. Ve dikkatle bakıyordu.

Dünyadaki inkübiler, diğer aç iblislere yer açmak için evlerine dönmek zorunda kalmadan önce üç konukçuyla sınırlıydı. İblis konseyi aşırı beslenmeyi önlemek için bu sınırı koymuştu ve bundan kaçmanın bir yolu yoktu. Üç vuruş, hepsi bu kadardı ve o sonuncusundaydı. Bunu değerlendirmeliydi.

Ve yaptı da.

Eski ev sahibinin adını benimsemeden önce Juan Carlos olarak bilinen Casanova, teklif ettiği yeni vampirdi. Onun bakış açısına göre bu mantıklıydı: ortalama bir insandan muhtemelen yüzyıllarca daha uzun yaşayacaktı. Yurttaşları evlerine döndükten çok sonra bile güç depolamaya devam edebileceği yüzyıllar. Onun bakış açısına göre, kendisine daha da güzel kadınları nasıl elde edeceğini öğreten hoş bir hanımefendiyle ve ilgisini çeken hemen hemen herkesle birlikte oluyordu. Sadece bir şeyi bilmiyordu.

"Vampirler mülk edinmez," diye tekrarlardım. "Casanova daha iyisini bilemeyecek kadar gençti ama senin bahsettiğin vampirler öyle değil. Bir savaş için bile olsa kendilerini birinin ya da bir şeyin kontrolüne açacak değillerdir. Ve eğer öyle olduklarını düşünüyorsanız, onları çok iyi tanımlıyorsunuz demektir."

Rosier, "Casanova dışında onları tanımıyorum ve sık sık onu tanımamayı dilediğim olmuştur," dedi. "Ama senato tanıyor. Ve bunun işe yarayacağını düşünüyorlar!"

"Görmem gerekecek."

"Yapmak üzeresin," dedi ve başını kaldırıp baktı.

İblis bulutu, şimdi de dehşete düşmüş vampirlerin arasına dalıyor.

Otuz Altıncı Bölüm

"Kahretsin!" Ben eğilirken Jules bağırdı, Rosier sırttı ve bebek orada öylece oturdu, aniden gevşeyen dudaklarından kırıntılar döküldü.

Ama diğer vampirler o kadar felçli değildi. Daha önce gördüğüm gerginlik belirtileri, gururlarından ya da efendilerinden duydukları korkudan dolayı kontrol altında tutuluyordu. Ama bu onu parçaladı.

Kırıldılar ve kaçtılar, farklı yönlere doğru koşuşturdular. Ta ki onları tekrar hizaya sokan gürültülü çağrılar duyulana kadar. Ve Rosier, Don'un stratejisini çok iyi gördü.

Çünkü kimse bu çizginin nerede olması gerektiğini söylemeyi hatırlamamıştı.

Sonuç, inanılmaz derecede organize olmuş bir grup isyancıydı ve bazıları hala avazı çıktığı kadar bağıryor olmasına rağmen, yanımızdan güzel, düz bir çizgi halinde geçmek için yeniden bir araya geldiler. Ve dışarıda savaşıyor vampirleri ezmeden önce ağır metal kapıyı kağıt mendil gibi parçaladılar. Ta ki efendileri onlara tekrar geri dönmelerini emredinceye kadar, bu da düzgün bir yüz buruşturmayla sonuçlandı, ancak yavaşlama olmadı.

Ve acelesi olan vampirler *hareket* edebilir. Bir saniye sonra ana bölümün kendisi, neredeyse kamçılanmama neden olacak kadar hızlı bir şekilde, tribünler yıkılarak, insanlar küfrederek, iblisler tekrar tepemde gezinmeye başlayarak ezildi. Ve eğer bir bulut şaşkın görünebilirse, bunu başarıyorlardı.

Bunun daha kolay olacağına inandırılmış gibi görünüyorlardı.

Rosier'e döndüm. "Rian'ın onu yarattığını söylemiştin-" "Ne?"

"*Casanova*. Rian'ın onu yarattığını söylemiştin. Ne demek istedin?"

Bana

söyledi.

Ayağa

kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" Jules kolumu tutarak söyledi.

Yalnızca iki sol eli büyümüş gibi görünüyordu.

Bebeğin de ona yapıştığını görmek için aşağıya baktım. Gözlüklerin daha da büyüttüğü iri kahverengi gözler yalvarıyordu. Hala yapamıyordu.

Konuşuyordu ama fikir yine de iletilmişti.

"Uzağa gitmeyeceğim," dedim ona.

Jules kapıya bakarken bile, "Biz de sizinle gelelim," diye teklif etti. Kapı ardına kadar açıldı ve menteşeleri sallanıyordu.

"İsterseniz gidebilirsiniz," dedim. "İkiniz de-"

"Eğer kalacaksan hayır."

"Artık benim korumam değilsin Jules," diye hatırlattım ona, çünkü dışarıdaki sahnenin bir kez daha tekrarlanmasına ihtiyacım yoktu.

"Bunu biliyorum! Ama vampirler hakkında bilmediğin şeyler var. Biliyorum, bir vampirle büyüdün. Ama Tony senatör değildi. Senin üzerine bir şeyler yıkmaya çalışabilirler. Yardım edebilirim."

Bebek hevesle başını salladı -neden, hiçbir fikrim yoktu. Belki de Rosier ile geride kalmak istemediği içindir. İçimi çektim. "Hadi o zaman."

Senato, sanırım en iyi manzarayı görebilmek için spor salonunun uzak tarafında duruyordu. İçeri girdiğimde orası biraz kalabalıktı, senatörler ve çeşitli dalkavuklarla doluydu. Şimdi çok daha azdı, çünkü senatörlerin çoğu asi çocuklarını geri almaya yardım ediyordu. Bu da tanıdık bir yüz bulmamı kolaylaştırdı.

Tanıdık sayılır.

Her zamanki gibi, her yerdeki kötü glamourie'lerin sıradan puding kalitesine sahipti: yuvarlak, sarışın ve mütevazî. Sahibi sürekli Bay Patates Kafa şeyini yapıyor, onu süslemek için farklı şeyler deniyordu - bir yarık, bir bıyık ya da bugünün versiyonu için gamzeler. Hiçbiri işe yaramadı. Hala olduğu gibi görünüyordu, içindeki hiç de insani olmayan şeyi örtmek için az çok insani bir cephe. Gördüğümde beni deliliğe sürükleyeceğinden kuvvetle şüphelendiğim o hiç de insani olmayan şey, bu yüzden pudingle yetiniyordum.

Gülümsedim.

Adra, daha çok bilinen adıyla Adramelech, daha geniş gülümsedi ve uzattığım eli tutmak için iki sıcak elini uzattı. "Pythia, ne kadar şanslısın. Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Ne güzel," dedim, iblisin solunda duran ve kesinlikle ona gülümsemeyen Kit Marlowe'a gülümseyerek.

Senato'nun baş casusu biraz dağınıktı ama bu onun için kötü bir görüntü değildi. Karmakarışık kahverengi bukleler, düzeltilmesi gereken bir keçi sakalı, bir kulağında parıldayan altın bir küpe ve buruşuk, ancak çoğunlukla düğmeleri iliklenmiş bir

beyaz elbise gömleği onu Rönesans'ın kötü çocuğu ile Kaptan Jack Sparrow arasında bıraktı. Sadece bu iki versiyon da daha eğlenceliydi.

"Belki de ertelemeliyiz," diye mırıldandı, pek de güler yüzlü olmayan diğer arkadaşına. Ya da daha doğrusu, çatık kaşlı, biraz da kızgın arkadaşına, ki o yine de iyi görünmeyi başarıyordu.

Kuzey Amerika Vampir Senatosu Konsolosu altın tenli, çekik gözlü, koyu renk saçlı bir güzeldi ve tamamen abartılı giyinmeyi seviyordu. Bugün, belki de evinin durumunu göz önünde bulundurarak, bir çift dar kahverengi deri pantolon, uyumlu botlar, örttüğünden daha fazlasını ortaya çıkaran beyaz ipek bir "bluz" ve kulaklarında iki büyük elmas çıtçıttan oluşan bir Indiana Jones cosplay'ine ton vermişti - Hollywood yıldızlarının daha küçük nişan yüzükleri olduğu gibi. Çünkü bu köylü olayını fazla ileri götüremezdik, değil mi?

"Mircea burada mı?" Marlowe'a sordum, çünkü ondan yanıt alma olasılığım biraz daha yüksekti.

"Gecikti. Ailevi bir mesele. Kısa süre içinde burada olacak." "Teşekkür ederim." Adra'ya baktım. "Biraz konuşabilir miyiz?" "Elbette."

Uzaklaştık. "Sessizlik büyüsu yapabilir misin?" "Yapabileceğime inanıyorum."

Kapının arkamızdan kapandığını hissettim ama her ihtimale karşı sırtımı Marlowe'a döndüm. Kafamı kaldırdım ve Adra'yı tamamen ifadesiz buldum. Gözlerimi kırıştırmama ve hiçbir yaşam belirtisi olmayan, tamamen maskeye benzer bir şeye bakmama yetecek kadar.

Bu da sıradan, belli belirsiz hoş yüz hatlarına bir korku filminde yavaşça dönüp size bakan bir oyuncak bebek havası veriyordu.

"Özür dilerim," dedi maskenin içine hayat geri akarken. "Eğer insan değilseniz, glamourie'lerle ilgili sorun da bu. Onları her zaman canlandırmayı hatırlamak zorundasınız. Yoksa orada öylece otururlar."

Evet, çünkü altında tutunabileceği hiçbir insan özelliği yoktu, değil mi? Dudaklarımı yaladım. "Sana yardım edersem, sen de bana yardım eder misin?" Sarışın başını eğdi. "Nasıl yardım edeceksin?"

"Vampirlere istediğinizi yaptırın. Sahiplenmeyi kabul etmelerini." "Peki karşılığında?"

"Mircea'nın korunmasını istiyorum. Ve sen de bunu istiyorsun," diye ekledim çabucak. "Vampirler tartışmaktan başka bir şeyden hoşlanmazlar. Eğer o ölürse, onu

haftalarca, hatta aylarca bir halefi tartışmak. Bu tüm savaşı rayından çıkarabilir."

"Peki neden ölsün ki?"

"İnsanlar savaşta her türlü şeyden ölür. Kendi müttefiklerini bile."

"Sizi temin ederim, benim iblislerim-"

"Hayır, iblislerin yapmayacak."

İki soluk kaşını kaldırdı. Üzerinde hiç düşünmemiş gibi görünüyorlardı, onları cazibenin sade yarım ayları olarak bırakmıştı, ama yine de şaşkınlık ifade etmeyi başarıyorlardı. Ve bir soru.

"En güçlü iki adamınızı onun kişisel koruması olarak istiyorum," dedim. "Bunu bilmesine gerek yok. Bilmemesi muhtemelen daha iyi olur. Ama kesinlikle onu *her zaman* izlemeleri gerekiyor."

"Arkadaşlarıyla birlikteyken bile mi?" Soluk gözleri arkamızdaki insan kalabalığını görmek için kalktı.

"Özellikle de arkadaşlarıyla birlikteyken."

Adra sahte dudaklarını bükerek gülümsedi. "Öyle olsun."

Gruba doğru geri yürüdük. Vampirler yıkılmış tribünlerden çıkarılmıştı ve perişan bir halde etrafta dolanıyorlardı. Ve muhtemelen az önce utandırdıkları efendilerinden zihinsel bir azar işitiyorlardı, çünkü elbette en önemli şey buydu.

Daha küçük olan senatör grubu arasında konuşmalar devam ediyordu.

Biz yukarı çıkınca durdu.

Adra onlara gülümsedi. "Cassie konularımıza değinmek istiyor."

"Neden?" Marlowe hemen sordu.

"Talihsiz heves boşluğumuza yardımcı olmak için."

"Bunu düzeltebileceğini mi söylüyorsun?" diye sordu tacizci görünümlü bir usta. Uzun boylu, Asyalı ve yakışıklıydı; Chow Yun-Fat klonuydu, eğer Chow daha genç olsaydı ve yüzünün etrafında şık bir kaplan dövmesi olsaydı. Şu anda tribünlerin başka bir bölümüne yerleştirilen vampirlerden ikisinininkiyle eşleştiğinden, oyunda bir derisi olduğunu varsaydım. Adamları ince dikilmiş takım elbiselerinin manşetlerini ayarlıyor, soğukkanlı, sakın ve diğerlerinden daha derli toplu görünmeye çalışıyorlardı.

Eğer dehşet içinde kaçıyor olmasalardı bu daha kolay olabilirdi.

"Yeni vampirlerin yeni olduğunu söylüyorum," dedim, onu gerçekten bana hitap etmek zorunda bırakarak. "Son bir saattir bebeklerin duvarlara çarpışını izliyorum çünkü hala insan yolunu görmeye çalışıyorlar. Onlar

henüz gözlerinin nasıl çalıştığını bile bilmiyorlar. Bu çocuklar o kadar da kötü değiller ama yine de eskiden oldukları şeye olacaklarından çok daha yakınlar."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

"Sizin seviyenizdeki ustalar o kadar uzun zamandır insan olmadılar ki, nasıl bir his olduğunu unuttunuz. Onlar unutmadı. Korkularını yenmelerini ve istediğinizi yapmalarını mı istiyorsunuz? İsteksizce değil, tam anlamıyla, hevesle? O zaman onlara bir insana davrandığınız gibi davranın."

"Ve?"

"Onlara bir teşvik verin."

Kimse başka bir şey söylemedi, ben de bunu evet olarak kabul ettim ve vampirlere doğru yürüdüm. Beni gördüklerine sevinmiş gibi görünmüyorlardı. Tabii o anda pek de mutlu olacaklarını sanmıyorum.

Bu yüzden bunu daha sonra, onlar sakinleştikten sonra yapmayı tercih ederdim. Ya da onları başka bir yere götürmeyi, efendilerinin tüm zaman boyunca onlara hançer gibi bakmayacağı bir yere. Ama sadece kendi programım yüzünden değil, başka bir zamanım da yoktu.

Ama neredeyse şafak sökmek üzere olduğu için.

Yaşlı vampirler bebekler kadar sersem ve yavaş olmasalar da bu durum onları yine de etkiliyordu. Daha genç olanlarda bunu şimdiden görebiliyordum; gergin ayak vuruşları, sarsak hareketler ve tedirgin bakışlar - gerçi bu sonuncusunun havada asılı duran kalabalıkla bir ilgisi olabilirdi. Tam tepemizde değillerdi. Aslında, muhtemelen Adra'nın emriyle biraz geri çekilmiş gibi görünüyorlardı. Ama dikkat çekiyorlardı.

Benim aksime. Vampirlerin çok azı bana bakıyordu ve baktıklarında da gözlerini benden ayırmıyorlardı. Neden baksınlar ki? Neredeyse kendileri kadar gergin olan çıplak ayaklı bir kızıdan daha büyük sorunları vardı.

Ama Adra ancak ben benimkini tutarsam sözünü tutacaktı. Dünya böyle işliyordu; hiçbir şey özgür değildi, hiçbir şey asla özgür olmadı. Ve Mircea'nın korunmadan Faerie'ye gitmesine izin veremezdim.

Onu tekrar dışarı çıkarken görmek istiyorsam hayır.

Boğazımı temizledim. "Merhaba," dedim. "Ben Cassie."

Kapıdaki vampirler kadar kötü değildi; birkaçı, özellikle de ön sıradakiler kıbarca dinliyor ya da dinliyormuş gibi yapıyordu. Muhtemelen her şey başka türlü yapacaklarından daha iyi olduğu için. Ama geri kalanlar sessizce konuşuyor ya da

ustaları ya da hâlâ kaçmayı planlıyormuş gibi yakındaki bir çıkışa gizlice bakıyorlardı.

O duyguyu biliyordum.

Ama onun yerine daha önce görmediğim, iki tribün arasına gizlenmiş kapıya odaklandım. Ve onu açık tutan sade tahta sandalyeye. Bir saniye sonra da beni kaldırıyordu, çünkü evet. Bu daha iyi hissettirdi.

Kafamı kaldırdım ve bir anda üzerimde çok daha fazla göz buldum.

Bir an düşündüm. Ve sonra fark ettim: vampirlerin çoğu benim uzun süredir acı çeken korumalarım değildi ve şekil değiştirmeye alışık değillerdi. Ya da bir sandalyenin birdenbire ortaya çıkmasını sağlamak için ne yaptığımı düşündülerse.

Şanslı bir kaza ama ben olsam kabul ederdim.

"Merhaba," dedim tekrar, biraz daha yüksek sesle. "Ben Cassie. Yeni Pythia."

Ve tamam, bazı insanlar gazeteyi okumuş gibi görünüyordu. Diğerleri belli ki okumamıştı ya da bugünkü baskıyı kaçırmışlardı, çünkü biraz şaşkın görünüyorlardı. Ama en azından dikkatlerini çekmiştim.

Şimdi onu saklamak zorundaydım.

"Öncelikle, kimsenin sizi bir şey yapmaya zorlamayacağı konusunda sizi temin etmek isterim. İstersen gidebilirsin, hiçbir tepki yok."

Önümdeki vampirler bana boş boş bakarken arkamdan mutsuz bir kıpırdanma oldu.

"Bu doğru," dedim. "Az önce saygın bir kaynaktan zorla sahip olmanın nadiren başarılı olduğunu ve genellikle her iki tarafa da yarardan çok zarar getirdiğini öğrendim. Eğer bu konuda hemfikir değilseniz, hiçbir işe yaramayacaksınız."

Birçoğu birbirlerine ve efendilerine bakıyordu ama kimse ayağa kalkmadı. Muhtemelen zihinsel olarak yerlerinde kalmaları söyleniyordu. Senato her zaman herkese her şeyi yapmasını emredebileceğini düşünürdü ve çoğu zaman da haklıydı. Ama bu sefer değil.

Omzumun üzerinden baktım. "Yanlış mı söyledim?" Adra'ya sordum.

"Hayır," dedi. "Her zaman mükemmel bir mülkiyetin evliliğe benzediğini düşünmüşümdür. Yürümesi için bağlılık gerektirir. Her iki tarafın da."

"O halde durumu görüyorsunuz," dedim vampirlere dönerek. "Kimse size bunu yaptıramaz; ne efendileriniz, ne de siz. Eğer deneseydiniz ama kendinizi tam olarak veremeseydiniz, yine de işe yaramazdı. Yani, evet. Eğer burada olmak istemiyorsanız, gidebilirsiniz."

Eski kobaylardan bazıları bir insanla konuşan vampirlere özgü boş yüz ifadesini koruyordu ama çok daha fazlası ciddi rahatlama belirtileri gösteriyordu. Birkaçı açıkça sırıtıyordu ve arka sıradaki şişman küçük şef neredeyse titriyordu. İlk sıranın sonundaki siyah bir kız ayağa fırladı, saç örgülerini savurdu ve arkamdaki birine meydan okuyan bir bakış attı.

Bunun bedelini daha sonra ödeyeceği neredeyse kesindi ama pek de umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Ancak, mümkünse önce size bir soru sormak istiyorum," dedim ve kaşlarını çattığını gördüm. Ama en azından çekip gitmedi. "Aranızda Casanova-Dante'nin genel müdürünü tanıyan var mı?"

Karşılıklı bakışmalar oldu ve birkaç el havaya kalktı.

"Bilmeyenler diğerlerine sorabilir. Onunla tanışmış olanlarınızın bunu bir an için içlerine sindirmelerini istiyorum: Casanova üçüncü seviye bir ustadır."

Kimse bir şey söylemedi ama birkaç gözlerini kırptırdı. Evet, onu tanıyorlardı.

"Tekrar edeyim," dedim. "Üçüncü. Seviye. Casanova, dünyanın en büyük kol düğmesi koleksiyonuna sahip adam. Amerikan kokularının onu rahatsız ettiğini söylediği için kolonyasını İtalya'da özel olarak yaptıran Casanova. Bir keresinde yanlışlıkla ucuz şampanya içtiği için bütün bir öğleden sonra izin alan Casanova. Bir keresinde Marilyn Monroe ile çıktığından neredeyse emin olan *Casanova*, aslında Carl adında travesti bir fahişeydi ve kimse bunu ona söylemeye cesaret edemedi. Casanova, tüm haklara göre asla usta bile olamaması gereken, ancak sonunda birinci seviye olan birçok kişiden daha hızlı olan Casanova. Ve nasıl olduğunu biliyor musun?"

Ön sırada oturan koyu tenli bir vampir kıskanç bir ifadeyle, "Lord Mircea'ya ait," dedi. Efendisinin kim olduğunu merak ettim. Muhtemelen senatör olmayan biriydi.

"Şimdi, evet," diye kabul ettim. "Ama yakın zamanda oldu. Başlangıçta Şişman Tony adında bir ustası vardı. Tony'yi Mircea yarattı -bu doğru- ama bilirsin, büyükbabadan gelen güç her zaman aşağıya akmaz. Başka kimse var mı?"

"Geniş bir aileden geliyordu." Saçları benimkinden daha kıvrıkcık, neredeyse sarışın bir Afro olan bir kadındı.

"İyi tahmin; ne kadar büyük olursa o kadar iyi, herkesin paylaşması için daha fazla güç dolaşıyor - eğer efendiniz kısmen Şişko Tony olarak bilinmiyorsa

Çünkü paylaşmayı sevmez. Casanova'nın kendi ekibi de normal büyüklükte. Çoğu Dante'de güvenlik görevlisi olarak çalışıyor."

Kaplan dövmesi olmayan Asyalı bir vampir elini kaldırdı. "Onun bir iblisi var. Hayır, bu doğru-" dedi, diğerleri sesler çıkarırken.

"Ding, ding, ding. Bir kazananımız var. Bir şeytani var. Adı Rian. Oh evet, dişi versiyonları da var," dedim birkaç çocuğun gözleri açılırken. "Ve o oldukça bir şey. Onu o kadar yeniyken, o kadar acemiyken, kafası o kadar karışıkken aldı ki, vampirlerin sahiplenme yapmadığını bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Kız ateşliydi ve ona bir şeyler öğretebileceğini söyledi."

"Eminim," dedi adamlardan biri, ta ki komşusu ona dirsek atana kadar.

Ama gülümsedim. Birkaçının artık travma geçirmiş gibi görünmediğini görmek güzeldi. Bana bütün gün yetecek kadar travma geçirmiş vampirle karşılaşmıştım. Ve aslında endişelenecek bir şeyleri de yoktu. Adra bunun işe yaramasını istiyordu; emin olmadığı kimseyi getirmezdi.

Kendisi de Latin aşığı bir tip olan adama "Öyle yaptı," dedim.

"Akrabaları, bağlantıları, hatta iyi bir ustası bile olmayan fakir bir çiftçi çocuğunu aldı ve onu bir yıldız yaptı. Ayrıca başka bir şey daha yaptı, çünkü

-Bundan bahsettiler mi? Size söylediler mi?"

Casanova klonu "Bize neyi anlattılar?" diye sordu.

"Bir iblis bir bedeni ele geçirdiğinde, gücünün bir kısmı o bedene sızar. Yani, bütün mesele bu, değil mi? Efendilerinizin bakış açısından mı? Birdenbire süperampir olmanız mı?"

"Bunun olduğunu gördüm. Sadece birkaç gün önce. Casanova kendini düelloların düellosuna soktu ve kendisinin de size söyleyeceği gibi, o bir aşık, bir dövüşçü değil. Oradan çıkmasına imkan yoktu. Ama sonra Rian onu ele geçirdi ve birdenbire, sadece kazanmakla kalmadı, aynı zamanda onunla birlikte uzaklaştı. Ama onun gücü ve bilgisi sayesinde, onun değil."

"Peki ne zaman gidecekler?" diye sordu ayağa ilk kalkan siyah kız. Tribünün kenarında durmuş, kollarını kavuşturmuş, satılmış görünmekten çok uzaktı. "O zaman başladığımız yere geri döneriz!"

"Öyle misin? Casanova değildi. Şimdi, doğru, hiçbir şey bir gecede olmadı; o neredeyse dört yüz yaşında. Ama o da dün efendi olmadı. Ve onun iblisi - şey, herhangi bir duyguyu incitmek istemem ama incubi'ler etraftaki en güçlü iblisler olarak bilinmezler ve Rian en güçlü incubus ya da onun durumunda succubus bile değildi."

Kız kaşlarını çatı, sanki bu onun için yeni bir şeymiş gibi. "Yani gücünün sızdığını ve orada kaldığını mı söylüyorsun?"

"Diyorum ki o her vuruş yaptığında, o da yapıyordu. Bir bedeni paylaşıyorlar - ya da paylaşıyorlardı; kız artık kendi bedenini yaratacak kadar güçlendi. Ama o kendi bedenindeyken, adam da onun ürettiği gücün bir kısmını aldı. Ve zamanla, bu birikir. Tabii ki, eğer daha fazla iblis varsa, ya da daha güçlülerse, ya da birini baştan çıkarmak için gerekenden çok daha fazla güç kullanıyorlarsa ... diyelim ki, bir savaşta olduğu gibi . . söz konusu kişinin bu kadar uzun süre beklemesi gerekmeyebilir."

"Efendi olabileceğimizi söylüyorsun," dedi sertçe, bana doğru yarım adım atarak. "Bu mudur yani?"

"Hiçbir şey vaat etmiyorum. Sadece nasıl çalıştığını anlatıyorum. Bazı insanlarda azim, kararlılık ve-" Durdum, çünkü her yerde bir konuşma patlak vermişti. Vampirlerin çoğu aynı aileden gelmiyor gibi görünüyordu ve bu yüzden birbirleriyle zihinsel olarak iletişim kuramıyorlardı, en azından şimdilik. Bu da başka bir efendinin avantajıydı, muhtemelen bir daha görüp göremeyeceklerini merak ediyorlardı.

Ve şu anda bunu bağırarak telafi ediyorlardı.

"Kesin sesinizi!" dedi onlara ve bir an için sustular. Bana baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. Ama "Lütfen devam edin" derken sesi şaşırtıcı derecede kibarlı.

"Ben sadece hiçbir garantinin olmadığını söylüyordum. Bir ustayı oluşturan şeylerin bir kısmı güçtür elbette, ama geri kalanı?" Omuz silktim. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Bazıları karşılırlarına çıkan gücü ellerinde tutabilir, bazıları tutamaz. Ama bu sana ne veriyor," dedim ona -ve geri kalanlara, çünkü çoğu şu anda bana bakıyordu- "bunu öğrenme şanssı."

"Peki ya olmadığımızı anlarsak?" diye sordu uzun boylu, zayıf bir adam, çoğunlukla burun olan yüzünden. "Yani bu iş için biçilmiş kaftan mıyız?"

Omuz silktim. "O zaman değilsin. Bazıları hizmet hayatından hoşlanır-" Kalabalığın farklı yerlerinden alaycı sesler yükseldi ama zayıf adam onlardan biri değildi. "-ve bunda yanlış bir şey yok," diye ekledim. "Böyle hissedener muhtemelen gitmemeli. Ve açık olalım: giden herkes bir usta olarak dönmeyecek. Rian'ın yardımıyla bile Casanova'nın bu hedefe ulaşması iki yüz yılını aldı-"

"Ama zamandan tasarruf edebiliriz. Çok fazla zaman kazanabiliriz!" Latin Aşık yine karşımdaydı, çok daha az aşık gibi ve aniden çok daha savaşçı görünüyordu.

"Yapabilirsiniz," diye kabul ettim. "Hatta bazılarınız sonuna kadar gidebilir; diğerkleri süreci kendileri için önemli ölçüde hızlandırabilir. Ama bazıları bundan çok az yararlanabilir, ortaya çıkan güce tutunamayabilir. Ve bazıları ... ölecek."

Kalabalık yine aniden sessizleşti. Sanki tüm bunlar onlar için yeniymiş, sanki kimse onlarla konuşmamış gibi görünüyordu. Ve muhtemelen konuşmamışlardı da. Efendileri tarafından, hayır deme şansı olmayan, hiçbir şey söyleme şansı olmayan kobaylar gibi buraya getirilmişlerdi. Çünkü onlara kim söz hakkı vermişti?

"Feylerin savaşta neler yapabildiğine dair bir şeyler gördüm," dedim. "İblisler bize bir avantaj sağlıyor: feyler onları bizim kadar iyi tanımıyor, tahmin edemiyor. Ama bu kolay bir savaş olmayacak. Elde edeceğin her gücü hak edeceksin. Ama . . ."

Bir an durdum, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Bunu yapmayı beklemiyordum, hazırlıklı gelmemiştim. Ama bunun önemli olduğundan emin değildim. Güzel bir konuşmaya değil, gerçeğe ihtiyaçları vardı.

Ve bunu hak ettiler.

"Bunu bilindik nedenlerle yapmıyoruz," dedim. "Güç, zenginlik, ... ya da herhangi bir avantaj için girmiyoruz. Bunu yapıyoruz çünkü eğer yapmazsak, kimin efendi olup kimin olmadığı konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağız. Savaşığımız yaratıkları gördüm ve bebek, efendi ya da senatör olmanız umurlarında değil. Onlar için hepsi aynı. Bizden eşit derecede nefret ediyorlar ve onlarla savaşmanın bir yolunu bulmazsak bizi eşit derecede öldürecekler. Bugün yaptığımız şey de bu. Bu yüzden buradayız.

"Ve yardımınız gerçekten işimize yarayabilir."

Bölüm Otuz Yedi

"İyi konuşmadı," dedi Jules, ona tekrar katıldığında. "Ama işe yaradı mı?"

"Sanırım bazılarını ikna ettin." Başımın üzerinden, ben gider gitmez konuşmaya başlayan vampirlere baktı. "Ölüm olayına girene kadar daha iyiydin."

"Eğer tanrılar geri dönerse, burada ya da Faerie'de olmamız fark etmeyecek. Bunu bilmek zorundalar."

Bana baktı, mavi gözleri hüzünlüydü. "Ne yazık ki, ölümün yakın olmasıyla ilgili bir şey bu. İnsanlar, bilirsiniz, yakın olana kadar ciddiye almama eğilimindedir."

Başımı salladım, çünkü haklıydı ve sonra kocaman bir esnemeyi bastırmak için durmak zorunda kaldım.

Bana baktı. "Biraz kafeine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Kahve var mı?" Bar olarak kullanılan masalarda neler olduğunu görmeye çalışarak umutla sordum.

"Öyle bir şansımız yok. Yine de koridorun sonunda bir kola makinesi var." Başıyla kapıyı işaret etti.

"Konsolosun kola makinesi mi var?"

"Biz insanlar susarız."

"Ve sana kendi paranı mı ödetiyor?"

Güldü. "Sen bilirsin. Bir tercihin var mı?"

Başımı salladım. "Her şey olur."

O gitti ve ben de vampirlerle efendilerin kapışmasını izlemek için tribünde kendine bir tünek bulmuş olan Adra'nın yanına döndüm. Görünüşe göre iblisler Ele Geçirme 101 dersini verme zahmetine katlanmışlardı; ama bu ders henüz anlatılmamıştı. Şimdi iletiliyordu ve sonuç gerçekten tuhaftı.

Daha önce hiç bu kadar çok genç vampirin efendilerine hem yüksek sesle hem de herkesin içinde cevap verdiğini görmemiştim. Ve bazı ustaların şaşkın bakışlarına bakılırsa, onlar da öyle. Ama her zamanki güç dinamiği

Burada oynayın. Efendiler, senato düzeyinde olanlar bile, bunu hizmetkârlarına dayatamaz, onları ikna etmek gibi alışılmadık bir konuma sokamazlardı.

Ve bunda *berbattılar*.

Adra da aynı fikirde görünüyordu. "Hizmetçileriyle bazı sorunlar yaşıyor gibi görünüyorlar," diye mırıldandı.

"Yüzlerce yıl boyunca emir vermenin sonucu bu. Başka bir şeyi nasıl yapacağınızı unutuyorsunuz."

Hafifçe gülümsedi. "Sanırım Lord Mircea hatırlayabilir." "Umarım yakında burada olur." Senato gerçekten de onun diplomatik becerilerim var. Adra'ya baktım. "İkna kabiliyetine ihtiyaç duyarsanız onu yanınızda tutmak iyi bir hamle gibi görünüyor."

Kaşları tekrar alnından yukarı kalktı. "Bu, anlaşıp anlaşmadığımızı sormanın dolambaçlı bir yolu mu?"

"Ya öyleyse?"

"Bakalım bu iş nasıl sonuçlanacak," dedi, eğlenen gri gözleri benimkilerle buluştu. Sonra yüz ifademi yakalayınca gözlerini kıstı. "Başka bir şey mi var?"

Başımı salladım. "Bir soru, sahiplenme hakkında. Düşündüm ki-" Durdum. Ama sonra devam ettim, çünkü aptal gibi görünüp görünmemem şu anda sorunlarımın en küçüğüydü. "Bu sabah Ares'i bir büyücünün elinde gördüğümü sandım."

"Bir büyücü mü?"

"Lider. Birlikleri bir araya getiren kişi."

"Senin sahip olduğun kişi mi?"

Bunu nasıl bildiğini sormaya zahmet etmedim. Yaratıklarından üçü oradaydı. "Evet."

"Ve sen ona girdiğinde-"

"Orada zaten başka birini buldum. Bana saldırdı ve zar zor kaçtım. Ve sonra onu bu öğleden sonra tekrar gördüm-"

"Yine mi?" Bu daha keskindi. "Bana büyücünün öldüğü söylendi."

"Büyücüde değil. In-" Tekrar durdum, çünkü odadaki herkes oda isterse beni duyabilirdi.

Ta ki ikinci bir sessizlik büyüğü etrafımızı sarana kadar, bir şekilde farklı hissettiren bir sessizlik. Ve öyle de görünüyordu. Kısmen opaktı, odanın çoğunu kahverengileştirmişti. Nedenini bilmiyordum. Ve sonra fark ettim: dudak okuma yok.

Adra işini şansa bırakmıyordu.

"Anlat bana."

"Nimue," dedim basitçe. "Bin beş yüz yıl önce. Sürüklenirken de aynıydı: bir karanlık, bir ... soğukluk." Elimle boşuna işaret ettim. "Çok iyi açıklayamadığımı biliyorum ama onu *taniyordum*. O da beni tanıyordu - ya da en azından ne olduğumu biliyordu. Bana *w lva* derdi - kahin anlamına gelir."

"Biliyorum," diye mırıldandı Adra, yüzü kararmaya başlamıştı.

Bu sefer beni o kadar rahatsız etmedi, çünkü bunun sebebinin onun bu görüntüyü sürdürmekle uğraşmayacak kadar çok düşünüyor olması olduğunu umuyordum. Ama yine de ona bakmaktan hoşlanmıyordum. Mircea'nın hangi cehennemde olduğunu ve neden kimsenin bizimle ilgili olağandışı bir şey fark etmediğini merak ederek odaya baktım.

Ama değillerdi. Kalabalık altımızda inip kalkıyor, süregelen tartışmanın bir parçası olmayanlar içkilerini tazeleme ya da gruplaşma fırsatı bulup sessizce konuşuyorlardı. Kimse bizi fark etmemiş gibiydi, yani neredeyse hiç kimse.

İçimi çektim, bebek vampirin bizim olduğumuz yöne doğru hızla geldiğini fark ettim. Bir dakika önce Adra'yla konuştuğumuzu görmüş olmalıydı ve şimdi beni bulamıyordu. Ve yine endişelenmeye başlamıştı; nedenini bilmesem de bunu yüzünden anlayabiliyordum. Şu anda olan en tehlikeli şey vermutlarının bitmiş olmasıydı.

Daha da kötüsü, Marlowe onu takip ediyordu.

Açıkça değil, siz onu aramadıkça değil, ama bebek hareket ettiğinde, birkaç saniye sonra baş casus da hareket etti. Bizi avlıyordu, o zavallı, korkmuş bebek vampiri yem olarak kullanarak bizi avlıyordu ve bu sadece-

"İki olasılık görüyorum," dedi Adra aniden.

Ona geri döndüm.

"Gerçek bir ele geçirme için bir ruhun fiziksel olarak birinin bedenine girmesi gerekir. Ve Ares burada değil."

"Ama ben *gördüm*-"

Bir el hareketiyle beni susturdu. "Ancak *İlyada*'da ilginç bir hikâye var. Ares, Troya Savaşı'nda Athena tarafından ağır yaralanmış ve geri çekilmek zorunda kalmış. Ama ayrılmadan önce, savaşı kaybetmesine neden olmak umuduyla, Akhilleus'un giyeceği zırhın içine kendi parçasını aşılamış. Akhilleus karşı tarafın lideriydi," diye ekledi kaşlarımı çatığımı görünce.

Ve yanlış yorumluyor.

"Aşılanmış mı?"

Başını salladı. "Görünüşe göre, nadir durumlarda tanrılar güçlerinin küçük bir kısmını kesip atarlarmış, tıpkı Apollon'un bir kısmını Pythian Sarayı'na verdiğinde yaptığı gibi. Bu olayda ise Ares'ti, ama onu özgür bırakıp kendi hayatını kurmak yerine bir nesneye bağladı."

"Bir zırh takımı mı?"

"Sıradan bir giysi değil; Truva kuşatmasında Aşil'i korumak için tanrı Hephaistos tarafından yapılmış bir giysi."

"Ares'in zırh aracılığıyla Aşil'e sahip olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Denediğini söylüyorum. Ama Aşil bir yarı tanrıydı, deniz tanrıçası Thetis'in oğluydu ve etkilenmedi. Ancak zırhı insan dostu Patroklos'a ödünç verdiğinde, zırh onu hemen delirtti. Çılgınca bir çılgınlık içinde ölümüne dövuştü. Ve bu dövüşün galibi, zırhı savaş ganimeti olarak alan Hektor adında bir adam, daha sonra intihar etti."

"O zaman Ares bir *nesneye* sahip olabilir mi?" Boynumda benzer bir şey taşıırken bunu neden hiç düşünmediğimi bilmiyordum.

"Bir bakıma. Ancak bazı sınırlamalar var gibi görünüyor. Kendi elementinin dışında o kadar güçlü değil, bu durumda savaş. Bağımsız bir hayalet değil, sadece Ares'in bir nesneye bağlı olan ve onu terk edemeyen enerjisinin bir kısmı. Bu nedenle aynı anda yalnızca bir kişiyi etkileyebilir."

"Kim kullanıyorsa."

Başını salladı ve aklıma hemen Nimue geldi. Rosier onun hareketleri karşısında şok olmuş gibiydi; hatta halkından bazıları bile korkmuştu. Griler içindeki fey gibi. O kızın yanında diz çökerken yüzünde kızgın bir ifade vardı ama aynı zamanda kafa karışıklığı da vardı. Sanki o cehennem manzarası tanıdığı kadının karakterine uymuyordu.

Belki de kararları veren o olmadığı içindir. "İki olasılık mı dedin?"

"Dante'de uğradığınız saldırı şaşırtıcı. Tarif ettiğiniz türden bir ruhani saldırı sizi en iyi ihtimalle bilinçsiz, en kötü ihtimalle de komada ya da ölü bırakmalıydı. Yine de bir öğleden sonra uyudunuz ve tekrar ayağa kalktınız. Yaralı, evet, bitkin, evet, travma geçirmiş, kesinlikle. Ama *işlevsel...*"

"Bunun bir numara olduğunu düşünüyorsun."

"Bence Ares ruhunun bir parçasını burada bırakmış olsaydı, bundan çok daha önce haberimiz olurdu," dedi acımasızca. "Ve hile de en az savaş kadar savaşın bir parçasıdır. Eğer Ares sizin moralinizi bozabilirse, sizi savaşılamayacak kadar yaralı olduğunuza ikna edebilirse, bu ona yardımcı olur, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Geçenlerde bana, bizi tanrılardan koruyan bariyerin Apollo'nun gelişiyle zayıfladığını ve Ares'in bu taraftaki destekçilerle - senin yardımcılarının da dahil olmak üzere - iletişime geçmesine izin verdiğini söylemiştin. Eğer siz saldırdığınızda büyücüyle zihinsel iletişim halinde olsaydı, size zarar veremezdi. Ama aksini düşünmenizi sağlamaya çalışabilir."

"Ama *hissettim*. Ve sonrasında zayıf düştüm." Şaşkınlıkla ona baktım. "Öyle değil miydin?"

Adra ciddi görünüyordu. "Size buradan ulaşabileceğini sanmıyorum. Ama tanrılar ve güçleri hakkında bilmediğimiz pek çok şey var. Dikkatli ol Cassie."

Evet, asıl numara buydu, değil mi? Büyüsünün kalktığını hissettiğimde düşündüm.

Oda normale döndü, ışık ve ses içeri doldu: insanlar konuşuyor, bardaklar çınlıyor, bebek rahatlamış bir ses çıkarıyor ve bize doğru gelmeye başlıyordu. Sonra Adra'nın gözleri odanın uzak ucundaki kapıya doğru kaydı.

"Ah. Her şeye rağmen biraz yardım alabiliriz gibi görünüyor."

Sonunda Mircea'yı görmeyi umarak bakışlarını takip ettim ve görebilirdim de.

Ama yolda başka biri vardı.

"*Dorina!*" Mircea'nın sesinin gürlediğini duydum, gücünün etrafımda aktığını hissettim, bir kazığın havada durakladığını ve yüzüme doğru geldiğini gördüm. Sonra kazık yere düştü, biri beni itti ve biri çığlık attı-

Ve sonra tribünlerin dibinde, sersemletecek kadar sert bir şekilde yere çarptım.

Kafamı kaldırıp bir saniye önce benim olduğum yerde duran bebek vampiri görmek kadar olmasa da, çünkü beni yoldan iten o olmalıydı. Ve cesareti için hem kalbini hem de boğazını ikiye bölen kazıklarla ödüllendirilmişti. İkincisi o kadar uzundu ki kanlı ucu diğer taraftan tamamen dışarı çıkmıştı.

Ta ki bir saniye sonra içinden sökülüp alınana kadar.

"Hayır!" Bana bakmak için döndüğünde çığlık attım, kan sıçramış gözlükleri ateş ışığında parlıyordu ve arkasındaki banka doğru tökezledi.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu, kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Bu darbe ondan çok daha yaşlı vampirleri öldürürdü. Bu da başka bir nedendi.

bebekler ev halkının geri kalanından ayrı tutulurdu: çünkü onların çünkü o yaşta çok savunmasızdılar.

"Hayır," dedim tekrar, gözlerim dolmuştu.

Ve sonra saldırgan elinde kanlı kazıklarla üzerime atlıyordu, biri bağırırken bulanık gibi hareket ediyordu: "Yavaşlat onu!"

Mircea'nın sesi tekrar geldi. "Onu yavaşlatıyorum!"

Ama bana öyle gelmedi. Bir çift ateş gibi yanan göz görmek, Adra'nın "Asist" diye gürleyen sesini duymak ve hemen şimdi bir şey yapmazsam alacağım son nefesi almak için bir saniyem vardı.

Sonra ben barın arkasına geçerken az önce bulunduğum betonun üzerinde bir kazık parçalara ayrılıyordu.

Ve neredeyse kusuyordum.

Destek için masaya tutunduğumda oda etrafımda mide bulandırıcı bir şekilde dönüyordu. Çünkü büyüm yarı yolda çözülmüş ve beni planladığım gibi yukarıdaki ana salon yerine buraya bırakmıştı. Ve bir süre için tekrar denemeyecektim, bu da bir sorundu çünkü o hâlâ geliyordu.

Ve o bir kadındı. Siyah saçları pırıl pırıl parlayan bir kadın, etrafına bakınıp beni ararken bir anlığına görebildim. Güzel, altın gözlü, bir şekilde tanıdık gelen ve-

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldadım, erkek arkadaşımın sevgilisi tarafından öldürülmek üzere olduğumu fark etmişim.

En azından ben masayı devirene kadar öyleydim, tam o sırada o da beni gördü. Bardaklar kırıldı; şişeler döküldü ve kırıldı; her yere bir içki nehri aktı. Ve masanın bir ucunu süsleyen küçük şamdan, beklemediğim bir bonusla tüm bunların ortasına düştü.

Ona koşması için biraz cam vermeye çalışıyordum, çünkü nedense o da benim gibi yalınayaktı.

Ama bu da işe yarıyor, diye düşündüm, odanın ortası alevler içinde kalırken tökezleyerek geri çekildim.

Ve hemen ardından çığlıklar ve panik içinde koşuşturan vampirler arasında patladı.

Muhtemelen son kaçış girişimlerinden sonra birilerinin koğuşları kaldırdığını fark ettiklerinde daha da paniklediler.

Bara bakan iki insan doğruca kapıdan çıkıp koridorda gözden kayboldu. Ancak takip etmeye çalışan vampirler görünmez bir şeye çarptı, tıpkı kuşların cam bir pencereye çarpması gibi. Ve sonra tekrar tekrar çarptılar.

Vampir arkadaşları arkalarına yığılmış, özgürlüğü görebiliyor ama ona dokunamıyorlardı.

Benim gibi. İnsandım, bu yüzden koğuş geçmeme izin vermeliydi, ama ona ulaşamadım. Yolda onca ceset varken ve yangın bir masa örtüsünden vampirlerin eski, kuru tribünlerin bir bölümünden yaptıkları çıraya sıçradıktan sonra olmazdı. Yukarı çıktılar ve tam bir panik başladı.

Öndeki vampirler şimdi parmakları kanlı bir şekilde koğuşu tırmalıyorlardı, arkadakiler ise arkalarını dönüp bu tarafa doğru koşmaya başladılar, alevlerden kaçmak için çaresizlik içinde önce beni sonra da senatoyu ezdiler.

Ve onların ortasında sakince yürüyen kadın.

Hayır, diye düşündüm, her şeye rağmen bakıyordum, çünkü vampirler bunu *yapmazdı*. Vampirler *benzin* gibi yanıcıdır. Ustalar bile kontrolsüz alevleri görünce kaçarlardı.

Görünüşe göre bu hariç. Ve sonra üzerime geldi.

Bir an için altın sikke gibi gözleri, karmin dudaklara batan dişleri, ağır çekimde kaldırılan kanlı bir kazığı gördüm, ya Mircea'nın işiydi ya da korkmuş beynim bana oyun oynuyordu-

Sonra gözümü kırptım ve o gitmişti.

Sendeleyerek geri döndüm ve aniden oturdum, saçlarım yüzümdeydi, etrafıma kör bir şekilde bakıyordum. Ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kalabalık etrafımda toplanmasaydı bu daha kolay olurdu.

Ama bana yardım etmek için değil.

Duyabildiğim ama göremediğim savaştan kaçmaya çalışıyorlardı, çeliğin çelik üzerindeki çınlaması çığlık atan vampirlerin ve küfreden efendilerin üzerinde net bir şekilde yankılanıyordu ve ben ayağa kalkmaya çalışırken ayaklar beni çiğniyordu-

Kendimi korumak için ikinci masanın altına girdim. Burada başka kimse yoktu, belki de ateşin önünde olduğu için. Bana çarpık beyaz masa örtüsünün, koşuşturan insanların ve çatırdayan alevlerin ötesinde bir kavga görüntüsü verdi. Neredeyse gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı, çılgın, siyah saçlı kadın-

Ve *bebek*.

Gözlerimi ovuşturdum, bir şeyler gördüğüme o kadar inanmıştım ki. Ölmüştü; öyle olmalıydı. Bir şekilde kalbi ıskalamış olsa bile -ki kalbi ıskalamamıştı- boynuna sapladığı kazık hâlâ duruyordu.

Ve lanet olsun, bunu hayal etmemiştim! *Görebiliyordum*: kafasını koparmakla tehdit eden koyu kırmızı bir yara. Göğsündeki kanlı bıçak yarası gibi, açık mavi gömleğinin ön tarafını koyu morumsu bir kırmızıya boyamıştı.

Ama tüm bunlara rağmen iyi görünüyordu - hayır, iyiden de öte. Birkaç dakika önce, iki yaşındaki bir çocuğun koordinasyonu tribünlerde tökezlerken olduğundan daha iyi. Çünkü şu anda saat sabahın beşi olmalıydı ve sabahın beşi bebek vampirler için çok geç bir saatti.

Ama bunu asla bilemezsiniz.

Birdenbire bir ustanın ya da bir bale yıldızının zarafetine sahip oldu. Birdenbire, en parlak dönemindeki Baryshnikov'a dönüşmüştü; eğiliyor, dönüyor ve kadından gelen, hareket halinde sıvı ve vahşilikte kör edici bir saldırının önünden dans ederek kaçıyor. Öylece bakakaldım, daha önce hiç böyle bir şey görmemişim ve çok hızlı olduğu için şimdi de pek bir şey göremiyordum.

Ama yeterince görüyordum.

Yukarıya, belki on iki metre havaya zıpladığını ve asılı avizelerden birini yakalayıp vampirin kafasına indirdiğini görüyordum. Onu fırlattığını görüyordum, devasa bir dökme demir parçaydı ve odanın uzunluğuna doğru yuvarlanmaya başladı, her yere kıvılcımlar ve mumlar saçtı ve vampirlerin yoldan geriye doğru atlamasına neden oldu. İkisinin tribünlerde bir aşağı bir yukarı yarıştıklarını görüyordum; kılıç sesleri, söküp yeniden kullandıkları metal desteklerden geliyordu.

Ta ki bebek *onun elindekini kapıp* ona karşı çevirene ve aniden iki "kılıca" sahip olana kadar; bebek onların üzerinden atlayıp ters takla atmasaydı bacaklarını kırmak için kullanacaktı. Ve hiçbir şeyi kaçırmadı. Teflon kaplı olduğu anlaşılan kadın ateşin içine indi, alevli bir odun parçası kaptı ve adamın kafasına indirdi.

İyi bir hamleydi, çok iyi bir hamleydi; içgüdüsel ateş korkusunu kullanarak gardını düşürmesini ve geri çekilmesini sağladı, sonra da retinasını yaktı. Ve bu tür şeyler kolay kolay iyileşmez. Vampirlerin ateşten nefret etmesinin bir başka nedeni de bu: Yanıkların tamiri çok zordur. Bu hareket çoğu kişiyi, hatta çoğu ustayı bile en azından birkaç atım kör bırakırdı.

Ve ne kadar hızlı olursa olsun, kör eşittir ölü demekti. Ama bu sefer değil.

Ama ıskaladığı için değil. Bebeğin yüzünde, kulaktan kulağa uzanan ve tam gözlerini kesen kabarcıklar belirdi. Çirkin, kırmızı ve acı verici görünen bu kabarcıklar önce kabardı, sonra da kırıldı ve beni acıyarak dudağımı ısırarak zorunda bıraktı.

Bir saniyeliğine. Çünkü bir sonraki göz kırpmışında yanıklar gitmişti. Daha iyi değil, iyileşmemiş, yara izi kalmamış. *Gitti*, neredeyse anında iyileştiği için temizlendi.

Ve aniden oda sessizleşti.

Birdenbire tek ses benim zor nefes alışı ve alevlerin çıtırtısı oldu.

Birdenbire, genç vampirlere küfürler yağdıran ve onları üstlerinden atan senato bile donup kaldı; bazılarının elinde hâlâ suç işleyen vampirler vardı.

İmkânsıza.

Çünkü bebek *şimdi alevlerin arasında* yürüyor, derme çatma kılıçlarını iki eliyle kullanıyor ve kadını geri çekilmeye zorluyordu. Ta ki kadın benim numaramı tekrarlayana kadar. Hala sağlam bir şişe bulup ayaklarının dibine fırlattı, şişe sert betona çarparak patladı ve her yere sıçrayarak pantolonunu ıslattı. Ateşin bacaklarından çıkıp gövdesine doğru yükselmesine ve kalabalığın dehşet içinde soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Ama bebeği değil. İstemsiz bir sarsıntı daha ve kontrol tekrar ondaydı. Elini salladı, bir kelime mırıldandı ve alevler sönüp gitti. Ve bu sefer kadın bile bakakaldı.

Elindeki bıçaktan başka çantasından ne çıkarmış olabileceğini bilmiyordum. Ve bunu öğrenme şansım hiç olmadı. Çünkü bir gölge dikkatinin dağılmasından yararlanarak arkasından yaklaşmıştı; kolu boğazına dolanmış ve kulağına mırıldandığı sözler çelik parmaklıkların yapamadığını yapıyor gibiydi.

Ve bıçağı düşürmesine neden oldu.

Ve aniden, vampirler çıldırdı.

Daha önce gürültülü olduklarını düşünmüş olsaydım bile, bunun yanında hiçbir şeydi.

Sanırsınız ki takımları Super Bowl'u kazanmış, o kadar sağır edici. Üstelik bunu, genellikle ne kadar sessiz ve çekingen olabildikleriyle övünen yaratıklar yapıyordu.

Ama bu sefer öyle olmadı. Bebek kendini aniden ayağa kalkmış ve bir pop yıldızının sadık bir kitleyi sörf yapar gibi odanın içinde dolaşırken buldu.

Hayranlar. Bağırışlar ve tezahüratlar okyanusun kükremesi gibiydi; senato bile aniden heyecanla konuşmaya ve *gülümsemeye* başladı.

Sonra Jules beni masanın altından çekip çıkardı, elinde soda kutusu vardı. "İyi misin?" diye bağırdı, gürültüyü duyabilmek için.

Başımı salladım. Ben de öyle düşünmüştüm.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yoktu. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi. "Neler oluyor?" Ben de bağırdım.

"Onlar sadece ... dhampir!"

"Ne?"

"Az önce bir bebek vampirin bir dhampiri yendiğini gördüler dedim!" diye bağırdı bana, diğerleri gibi sırtarak.

Gözlerimi şimdi Mircea'nın elinde çırpınan kadına çevirdim. Hiçbir yere gitmiyordu ama dişleri dışarıdaydı, gözleri altın rengindeydi ve güzel yüzü hırlamaya hazırdı. Gözlerimi kırptım. Bu bir dhampir miydi?

Daha önce hiç görmemiştim ama duymuştum. Onlar hakkında her şeyi duymuştum. Onlar öcüydü. John Wick'in vampir eşdeğerydiler. Vampirleri, vampirlerin insanları avladığı gibi avlayan yarı vampir, yarı insan deforme olmuş canavarlardı, sadece daha da vahşice ve acımasızca. Tony'nin adamları dhampirlerle ilgili hikâyeler anlatmaya bayılırdı.

Ve Mircea ... Mircea'nın biriyle ne işi vardı? "Neler oluyor?" Tekrar bağırdım, çünkü hiçbir şey Çok mantıklı.

Ta ki bebek vampirin tezahürat yapan destekçilerinden oluşan tahtından sırtışını tekrar görene kadar. O kadar mutluydu ki gölgenin kendisinden ayrılıp Adra'ya doğru uçtuğunu fark etmemişti bile. İblis konseyinin başkanı gözlerimle buluştu.

"Sanırım anlaşmamızı yaptık, Pythia," diye seslendi.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ve senato kendi ordusuna sahipti, ya da en azından bir tanesinin başlangıcına. Çünkü mücadele benim yapamadığımı yapmış ve meşru bir coşku yaratmıştı.

Konsolosun öne çıkarken gülümsemesinin nedeni de bu olabilirdi.

"Lord Mircea," diye seslendi, sesi gürültüyü bastırıyordu. Mircea başını kaldırdı. Bir an için kara gözlerini kocaman açarak ona baktı. Sonra yavaşça bana doğru kaydılar. "Lütfen güvenliğini sağlar mısın?"

"Hayır!"

"-kızınız mı?"

Mircea'dan kollarında çırpınan kadına baktım, anlayamıyordum.
Ve sonra aklıma geldi.

"Kızım mı?"

Otuz Sekizinci Bölüm

"Orası bir inek otlağıydı!" Koridordan çıkar çıkmaz Mircea'ya döndüm. "Seni o odadan çıkarmak zorundaydım ve başka bir kavgayı göze alamazdım ve lanet olsun! Orası bir *inek otlağıydı*. İncinen tek şey onun gururuydu!"

"Biliyorum." Kapıyı arkasından kapattı ve lanet olsun ki sesi her zamanki gibi çıkmıyordu. Kadife sesi sakın, hareketleri telaşsız, yakışıklı yüzü sakindi. Çileden çıkarıcıydı.

Uyandığım yatak odası süitine geri dönmüştük, sanırım dinleme cihazı olmadığından emin olduğu için konuşabileceği tek yer orasıydı. Ama bu, patlamak üzereymişim gibi hissederek tek kelime etmeden buraya kadar gelmek zorunda kaldığım anlamına geliyordu. Jules'un deyimiyle, savunmasını hazırlamak için geri dönmüştü. Yani bu muhtemelen başka bir ustalık sınıfı olacaktı-

Hayır! Bu sefer olmaz! "O zaman *ne-*"

"O bir dhampir," dedi bana, hâlâ kapının yanında dururken. Mumların olduğu dış odadaydık ve mumlar gözlerinde dans ederek ifadesini okumayı daha da zorlaştırıyordu. "Onlar bizim gibi düşünmezler. Çoğu ... hiç düşünmez. Neredeyse vahşilikleri kadar delilikleriyle de ünlüdürler. Dorina çoğundan daha az dengesiz. Ama vampir yanı son zamanlarda giderek daha fazla ön plana çıkmaya başladı ve kendine has bir düşünce tarzı var."

"Vampir yarısı mı? Ne yani, bir tür kişilik bölünmesi mi?" Bunu küçümseyerek söylemişim ama başını salladı. "Bir bakıma evet. Bir zamanlar bir bütündü ama vampir doğası insan çocuğunun zihnini boğmakla tehdit ediyordu. Çoğu dhampirin bu yüzden delirdiğinden şüpheleniyorum: iki tarafları farklı oranlarda büyüyor ve biri diğerini yok ediyor. Bu da onları her türden avcıya karşı savunmasız bırakıyor."

"Ama bu onun başına gelmedi." Çünkü eğer Mircea'nın çocuğuysa, onun *gerçek çocuk*, o olmalıydı . . . Tanrım, beş yüz yıl gibi bir şey.

yaşı. Ya da daha fazla, çünkü kendisi neredeyse altı yüz yaşındaydı. Beş yüz yaşında bir dhampir.

Anlaşılmadı.

Tabii ki bunların hiçbiri olmadı.

"Mircea, "Onun doğasının iki parçasını ayırmayı ve aralarında zihinsel bir blok oluşturmayı başardım - hayatını kurtarmanın tek yolu buydu. Ama şimdi o blok parçalanıyor ve onu onaramıyorum. Benim zihinsel yeteneklerimi miras aldı ve çok güçlü. Vampir yarısı dışarı çıkmak istiyor."

"Ve görünüşe göre beni öldürmek için!"

Başını iki yana salladı. "Anlamalısınız, onun vampir doğası bizim toplumumuzla insan zihninin sahip olduğu deneyime sahip değil. O eşsiz bir şey, sadece efendisiz değil, aynı zamanda neredeyse tamamen izole bir şekilde büyümüş usta bir vampir. Dory -insan tarafı- yüzyıllar boyunca ona hükmetti-"

"Neden? Eğer Dorina senin zihinsel yeteneklerine sahipse, sorumlu kişinin o olması gerekmez miydi?"

"Evet," dedi sabırla, "ama en başta soruna neden olan da buydu. Dory'ye olgunlaşması için zaman vermek amacıyla Dorina'yı kilitledim. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum; aksi takdirde ikisini de kaybedebilirdim. Ama abartmışım. Blok yerleştirildikten sonra, Dorina sadece Dory aşırı baskı altındayken ortaya çıkabildi ve zihinsel kontrolü zayıfladı. Sonuç olarak, Dorina savaş hakkında çok şey biliyor, ancak diğer insan etkileşimi türlerini yorumlama konusunda çok az şey biliyor."

Bunu işlemeye çalıştım. Pek yardımcı olmadı. "Yani onu kızdırdığım için mi beni öldürmeye karar verdi?"

"Hayır. Seni öldürmeye karar verdi çünkü beni kurtarmanı bir saldırı olarak algıladı."

"Nasıl?" Ellerimi açtım. "*Sana yardım etmek için oradaydım-*"

"Ama bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu Cassie. O sırada insan yarısı kontrolü elinde tutuyordu ve benim koyduğum blok bazı bölgelerde hâlâ varlığını sürdürüyor, bu da ona Dory'nin gördükleri hakkında sadece aralıklı olarak bilgi veriyor. Dorina'nın o gece olanları ne kadar anladığından emin değilim."

"Ciddi şekilde sinirlenmek için yeterli!"

"Öyle görünüyor." Gözlerime sabit bir şekilde baktı. "Tahminimce, yakın zamanda bariyerimin çökmesi nedeniyle yüzeye normalden biraz daha yakındı. Dory'nin ben uyurken beni izlediğini biliyordu, yaralandığımı biliyordu, güçlü bir cadı olduğunu biliyordu."

Hiç görmediği bir büyü aniden ortaya çıktı ve korumasını benden aldı-"

"Ama seni daha sonra gördü. İyi olduğunu biliyordu-"

"Bu da seninle savaşmaktan kaynaklanıyor olabilir, değil mi? Ya da başka birinin beni kurtarmasından. Bana yardım ettiğini bilmiyordu; orada değildi ki görsün. Sadece korumamı kaldırdığınızı ve böylece onun gözünde beni savunmasız bıraktığınızı biliyordu."

"Beni düşman yapmak."

"Evet."

Sonunda kapıdan çıktı ve yaklaştı ama akıllıca davranarak bana dokunmaya çalışmadı. Başka bir erkek beni tutmaya, rahatlatmaya ya da kontrol etmeye çalışabilirdi. Ya da mecazi olarak başımı okşar, her hareketiyle bana bu kadar drama kraliçesi olmamamı söylerdi.

Mircea bundan daha zekiydi.

Orada öylece durdu.

Ama yine de o güzel yüze bakmak, o gözlerin arkasında neler olup bittiğini bilip bilmediğimi merak etmek acı veriyordu. Bazen Mircea'nın kişiliğinin de iki yarısı varmış gibi hissediyordum. Sevdiğim, birlikte güldüğüm ve güvendiğim insan, çünkü neredeyse kendimi bildim bileli hep yanımdaydı. Ve soğuk, hesapçı ve değerlendirci vampir; bana sadece duymamı istediği şeyleri söyleyen ve beni sürekli manipüle ettiğinden şüphelendiğim kişi.

Ve gerçek duygularını hiç bilmediğim biri.

Eğer bölünmüş bir kişiliği olan biri varsa, o da Mircea'dır.

"Üzgünsün; anlıyorum," dedi, kara gözleri ciddiye. "Ama Dorina'nın senin için bir tehdit olmadığından emin olabilirsiniz."

"O kısmı kaçırmış olmalıyım!"

"Bu gecenin alışılmadık olduğunu söylemek istemişim. Bir kere, Dory saldırıda ciddi şekilde yaralandı ve bu Dorina'yı tedirgin etti-"

"Nasıl yaralanmış? Mircea, onu *Long Island'a* ben gönderdim. Burada bile olmamalıydı."

"Ne zaman bir sorun olsa ortaya çıkma gibi bir huyu var. İkiniz de bu yeteneği paylaşıyorsunuz." Hafifçe gülümsedi.

Ben yapmadım.

"Senden ayrıldıktan sonra onu görmeye gittim," diye ekledi. "Ve onu uyuttum."

Akşam boyunca dışarıda olmalıydı-" "Peki ne oldu?"

"Biri müdahale etti. Onun gergin olduğunu ve fevri davranabileceğini bilen biri. Bu evde olup biten hemen her şeyi gözetleyen ve bu nedenle size karşı bir kini olabileceğini bilen biri. Önerimi geçersiz kılma gücüne sahip biri-"

"Birisi mi?"

"Konsolos," diye itiraf etti. "Önemli olan Dory değil. O sadece bir araçtı. Konsolos bizi ayırmaya, aramıza nifak sokmaya çalışıyor-"

"Seni öldürmeye çalıştığını sanıyordum! Söylenti bu. Bunu biliyor muydun? Duydun mu? Jules bir dahaki sefere bunun üzerine bahse gireceklerini düşünüyor! Ve bunun acısını ondan çıkarma," diye ekledim çünkü Mircea'nın gözleri kısılmıştı. "O sadece herkesin bildiğini tekrarlıyordu. Görünüşe göre ben hariç!"

"Ölmemi istemiyor."

"Oh hayır. Sana sırf eğlence olsun diye *gezegendeki* en tehlikeli işi verdi! Sen de kabul ettin ve tek kelime bile etmedin-"

"Daha bugün karar verildi. Sana ne zaman söylemeliydim?"

Bu biraz daha keskin olmuştu ve bunun için mutluydum. Onu kızdırmak, o mükemmel kontrolü kırmak istiyordum. Bu onun vampir tarafıydı, diğer Mircea'yı istediğimde, yanıp sönen gözleri, korkunç mizah anlayışı ve dürüst duyguları olan tutkulu adamı, bazen senatör olduğunu unuttuğunda ortaya çıkan adamı.

"Yani bana bundan bahsedecek miydin?" Eşit bir şekilde söyledim.

"Konuşacak mıydık?"

"Evet, size daha önce de söylediğim gibi."

"Konsolos hakkında konuştuğumuz gibi mi? Bunu ne zamandır biliyorsun, bilmiyorum bile. Ama çok uzun zamandır! Biliyor olmalısın. Neden bana söylemedin?"

"Ne anlamı olabilirdi ki?" "*Amaç* mı?"

Gözlerimi ona diktim.

"Bu politika, Cassie. Her zamanki saray entrikaları. Pythian gücünün yardımcı olabileceği bir şey değil-"

"Bu güçle ilgili değil! Bu, lanet olsun, Mircea! Bir gün bana karın olduğumu söylüyorsun, bunun anlamı bu-" Yakamı kenara çekip izlerini gösterdim. "Ve bir sonraki gün, gücün yardımcı olabileceği bir şey olmadığı sürece senin işlerin hakkında hiçbir şey bilmeyi hak etmediğimi söylüyorsun!"

"Kastettiğim bu değildi-"

"O zaman ne demek istedin?"

Sonra bana dokundu, omuzlarımı kavradı. Sadece avuçlarını kollarımda gezdirip ellerimi tuttu. Arkasında bir güç olmasa da bu beni rahatlattı - eğer olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Ama Mircea'nın buna ihtiyacı yoktu; onun varlığı genellikle beni sakinleştirmeye yeterdi. Ama bu gece, bu onun aleyhine işlemiş olabilirdi; öfke düşünmeyi zorlaştırıyordu ve aniden kafam berraklaşmıştı.

"Sana doğruyu söyledim," dedi. "Benim ölmemi istemiyor. Ama giderek güçlendiğimi fark etti. Sen de bunun bir parçasısın, Dorina da, Louis-Cesare de, insanları kendime çekiyorum, güçlü insanları, kasıtlı olarak değil ama yanlış anlaşılabilir. Ve bu sayının herhangi birinden ne kadar çok düşmanlık hissederse, o kadar çok endişeleniyor."

"Yani ne yapacağımdan korkuyordun?" İnanamayarak sordum. "Onu azarlamaktan mı?"

"Hayır, elbette değil. Ama sizin duygularınız bizimkilerden daha yüzeye yakın. İstedğin zaman iyi bir poker yüzün var, ama her zaman tetikte olamazsın, olmanı da istemem. Böyle yaşamak zorunda olmamalısn, sürekli söylediğin her şeyi izleyerek-"

"Sürekli değil. Sadece onun yanıdayken."

Başımı iki yana salladı. "Ama her yerde casusları var. Ve onlar ifadelerden daha fazlasını fark ederler - kalp atışları, nefes alış verişleri, bir insanın asla göremeyeceği binlerce şey. Ve senin durumunda, özellikle dikkatli olmam gerekiyordu. Sadece bir müttefik edindiğinde kendi efendisine karşı harekete geçti. Onunla tek başına düello etmedi; Anthony ona yardım etti-"

"Yani şimdi bizim de aynı şeyi yapmayı planladığınızı mı düşünüyor?"

"Düşünüyor, hayır. Ama merak ediyor. Korkuyor. Size karşı düşmanlığı bu korkudan doğuyor, ancak bunu böyle adlandıracağından şüpheliyim. Bir şeyden korkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, sanırım tadını unuttu. Senato için seni kontrol etmemi istedi, ama sana çok yakınlaştığımdan korktu ve beni uzaklaştırmaya başladı. Bana ülkenin diğer ucunda iş verdi, beni meşgul etti. Etkileyecektim ama etkilenmeyecektim, kontrol edecektim ama umursamayacaktım."

Gözlerimi kırpım, biraz şaşırmıştım. Çünkü bu Mircea'dan son zamanlarda, belki de hiç duymadığım bir dürüstlüktü. Ama bu durumu değiştirmede.

"O zaman bana amacın ne olduğunu nasıl sorabilirsin?" Dedim ki. "O bir tehlikeli-"

"Bütün konsoloslar tehlikelidir."

"İki bin yaşında, bir keresinde kıvranan bir yılan sürüsüne dönüştüğünü gördüğüm, *durup* dururken çıkardığı bir kum fırtınasıyla bir adamın etini bir saniyede sıyırdığını gördüğüm birinin diğerlerinden biraz daha tehlikeli olduğunu düşünüyorsam beni affedin!"

Ama Mircea etkilenmiş görünmüyordu. "Öyle değil. Yetenekleri etkileyici - böyle bir zamandan sonra elbette etkileyici olacaktır. Ama diğer konsoloslar da aynı şeyi yapabilir. Onu bu kadar uzun süre zirvede tutan şey entrikaları."

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Uzaklaştım çünkü dokunuşu yatıştırıcıydı ve ben yatıştırılmak istemiyordum. Dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Cevaplar istiyordum.

İçini çekti ve parmaklarını kalın, siyah saçlarında gezdirdi. "Hayır. Ama gerçek şu ki bana ihtiyacı var-"

"Peki ya *yapmadığında*?" Ona saldırdım. "Peri'den arkada sadık bir orduyla muzaffer bir general olarak döndüğünde? O zaman ne olacak?"

Ve gerçekten göz kırptığını gördüm. Allah kahretsın!

Gözlerimi kapattım. Bazen gerçekten de etrafımdaki herkesin benim bir aptal olduğuma inandığını düşünüyordum. Belki de Jules haklıydı; vampirler bile hâlâ her şeyden çok gözlerine güvenme eğilimindeydi. Ve gözlere göre ben, sık sık kendi ayaklarının üzerine düşen, dağınık bukleleri ve çilleri olan sıska bir sarışındım. Ama bu beni aptal yapmazdı!

Öyle olsaydım bile, iki kere ikiye toplamak için ne kadar beyin gücü gerekirdi?

Tanrım, ben sadece . . .

İçimi çektim, içimdeki öfkenin boşaldığını hissettim ama Mircea'nın yaptığı bir şey yüzünden değil. Çünkü artık bunu yapamayacak kadar yorgundum. Dövüşün adrenalini azalıyordu ve uygulamak zorunda kaldığım güç, az da olsa, Jules'un viskisi ve Rosier'in atıştırmalık paketlerinden aldığım iğneyi boşa çıkarmıştı. Kendimi neredeyse ilk uyandığımdaki kadar kötü hissediyordum ve tüm bunların üstüne ayaklarım beni *öldürüyordu*.

Bir sandalye bulmak için gözlerimi açtığımda Mircea, "Seni aptal yerine koymuyorum," dedi. "Asla almadım."

"Aklımı mı okuyorsun?" Sertçe sordum.

"Yüzün. Bu gece yüzeysel düşünceleri bile algılayabileceğimden şüpheliyim.

Son iki günden sonra ..."

"Bu yüzden mi onu durduramadın?"

"Muhtemelen. Ama Dorina'nın zihnini biliyorum. Onu kendim inşa ettim. Beni bodruma kadar takip ettiğini fark etmem gerektiği gibi, odaya girmesini bile engelleyebilmeliydim. Ama başarısız oldum, yorgunluktan ya da karşı çıkmaktan."

"O zaman konsolos beni öldürmesini mi *istedi*? Sana ihtiyacı olduğuna karar verdi, ben de hedef mi olacağım?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Kurduğunuz iblis ittifakı onun başarmayı umduğu her şeyin temelini oluşturuyor. Feylerle tek başımıza savaşıyoruz, tıpkı iblislerin de tek başlarına savaşıyorlarmış gibi. Ama birlikte bir şansımız var."

"Tabii Adra'nın başka seçeneği olmadığına ve yine de onunla ittifak yapacağına karar vermediyse. İttifak kurmak için bana ihtiyacı olabilir ama bunu sürdürmek için bana ihtiyacı yok."

"Ama Pythia olarak sana ihtiyacı var. Senin varisin yok ve bir varis belirleyecek olan bile onun eğitilmesi için zaman olmayacak."

"O zaman neden kızgın bir dhampir üzerine salıyor?" Şöminenin yanındaki sandalyeye çökerek sordum. Bu kadar yakın olmak sıcaktı ama alevler kasveti dağıtmak için mumlardan daha fazlasını yapıyordu. Karşı sandalyede bana katılıp öne doğru oturduğunda Mircea'nın yüzüne ışık sıçradı, yakışıklı yüzü ciddi, açık, şefkatli ve endişeliydi.

Ve lanet olsun, çok iyiydi!

"Tahminimce senin yorgun olduğunu fark etmedi," dedi. "Dorina ile kolayca başa çıkabileceğini düşündü, hiç değilse onun etrafındaki zamanı dondurarak. Ama kısa bir kavgaya ona ve onu senden saklayan kişiye olan nefretini pekiştirebilirdi."

"Peki bunun hakkında konuşacak mıyız?" Kararlı bir şekilde sordum. "Yoksa bu da senin beni oyaladığın, benim de sana izin verdiğim ve hiçbir şey başaramadığımız başka bir saçmalık seansı mı olacak?"

Dudakları kıvrıldı ve başını eğdi. Mircea benim lafı gediğine koyma eğilimimi her zaman komik bulmuştu. Belki de onca yıl boyunca kelimelerini çok hassas bir şekilde seçmek zorunda kalması, açık sözlü bir şey duymayı eğlenceli hale getirmişti.

Ya da belki tamamen başka bir şeydi, çünkü kim bilebilirdi ki? "Sana gerçeği söyleyeceğim," dedi, başını kaldırıp aniden kasvetli bir ifadeyle.

"Dorina ve daha pek çok şey hakkında. Eğer dinlerseniz?"

Bölüm Otuz Dokuz

"Uzun zaman önce bir hata yaptım," dedi Mircea bana. "Bir kısmını biliyorsun, saflığının ve düşüncesiz sözlerimin ailemin öldürülmesine nasıl yardımcı olduğunu. Ama geri kalanını sana hiç anlatmadım."

"Neden?"

"Korku. Konsülün aksine, ben onu çok iyi tanıyorum. Yüzyıllardır her gün tadına baktım."

Başımı salladım. "Bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Sen hiçbir şeyden korkmazsın." "Keşke bu doğru olsaydı."

Gözlerini ateşe dikti. "Lanetlendikten kısa bir süre sonra genç bir kadına saldırdım. Kana susamışlık benim için yeniydi; o zamanlar onu nasıl kontrol edeceğimi öğrenmemiştim. Zarar vermeden nasıl besleneceğimi, büyüdüğünü hissettiğimde ve istekli bir donörün yakınında olmadığımı deliliği durduracak kadarını nasıl alacağımı. Beni ele geçirdi ve eğer yarıda kesilmeseydik onu öldürebilirdim. Ama kısa bir süre sonra kendime gelmeme yetecek kadarını almıştım ve kendime geldiğimde ...

"Dönüştüğüm şey beni dehşete düşürdü. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bana öğretecek bir ustam yoktu, bana artık bir canavar olduğumu, dışlanmış olarak yaşamaya ya da sevdiğim herkesi incitme riskini almaya mahkum olduğumu bildiren efsanelerden başka bir şey yoktu. Aynı şey bu kez Elena'nın başına gelmeden önce kaçmam gerektiğine inanıyordum."

"Elena mı?"

"Dorina'nın annesi."

Annesi diye düşündüm. Elbette bir annesi vardı. "Yani onu terk mi ettin?"

Başını salladı. "Ona biraz para verdim ya da Horatiu'ya verdirdim," dedi uzun zamandır hizmetinde olan adamdan bahsederken. "Onunla yüzleşemedim. Korku beni pençeliyordu, gözlerini görürsem gitmeyeceğimden emindim ve gitmek *zorundaydım*. Buna tamamen inanmıştım. Eğer gitmezsem onu öldürecektim ve buna dayanamazdım.

"Kaçtım. Zamanla Venedik'e yerleştim. O zamanlar açık bir şehirdi, bir sığınak

-Bir nevi efendisiz vampirler için. Avlanmayacağımız bir yer. Yıllar geçti. Kendimi kontrol etmeyi, bu yeni hayatta yolumu bulmayı öğrendim ve geri dönmeye karar verdim. O zamanlar Dorina'dan haberim yoktu; ben ayrıldıktan sonra doğmuştu. Ama daha önce yapmadığım şeyi yapmak ve Elena'ya seçim şansı vermek istedim. Benimle birlikte olmak ya da başka bir yerde kendine yeni bir hayat kurmak."

"Yaptın mı?"

Başını iki yana salladı. "Fırsatım olmadı. Eski konsülün ölümünden sonra senatoya karşı bir dizi isyanın ilki olan bir savaş patlak vermişti. En şiddetli çatışmalardan bazıları benim eski memleketimdeydi. Bu sorun çözülene kadar oraya gitmeme izin verilmedi ve eğer gitseydim, genç ve güçsüz olduğum için, neredeyse kesinlikle öldürülürdüm.

"Sonunda isyan bastırıldı. Eve döndüm. Ve bir çocuğum olduğunu keşfettim, ben Değişim'den geçerken doğmuş olması gereken bir çocuk. Bildiğiniz gibi lanetlenmişim, ısırılmamışım ve dönüşümün tamamlanması birkaç gün sürüyor. Bir dhampir sadece bu dar zaman aralığında yaratılabilir, bu yüzden sayıları çok azdır."

"Şok olmuş olmalısın," dedim. Bütün bunlar gibi. Mircea'nın bir metresi olması şaşırtıcı değildi; ne de olsa o bir kralın oğluydu. Ama bu geçici bir kaçamak gibi görünmüyordu. Çocuktan haberi olmadan önce bile onun için geri dönmüştü.

Bu kız özel biri olmalı.

"Evet, ama Elena için pek de mutlu bir dönem değildi," diye kabul etti. "Kasaba halkı dhampirleri canavar olarak görüyordu. Dorina bir iğrençlik olarak görülüyordu, sadece onu doğuran kişiden biraz daha az. Ben yokken, Elena yerel halk tarafından çocuğu vermesi ya da kendisinin sürgün edilmesiyle yüzleşmesi için baskı görmüştü ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Ayrıca Dorina'nın böyle bir yerde, onu açıkça hor görenlerin arasında nasıl bir hayatı olacağını da bilmiyordu. Bu nedenle onu, yolda korudukları için dampirlere değer veren, yoldan geçen bir Roman grubuna vermeye ikna edilmesine izin verdi."

Gözlerimi kıptım. "Çocuğunu mu verdi?"

"Kısaca. Neredeyse hemen pişman oldu ve onu geri almak için grubu tekrar bulmaya çalıştı. Ama onlar çoktan yola çıkmışlardı ve çabaları sonuçsuz kaldı. Daha büyük bir av için daha büyük

.....kayn aklara sahip birine ihtiyacı vardı ve ne olduysa oldu, kardeşim tahttaydı.

"

"Hangi kardeş?" İçime bir kurt düşmüş gibi sordum.

"Vlad," dedi Mircea, gözleri ilk kez ateşten yükseliyordu, keder ve hatırlanan öfkeyle doluydu. Bana ne olduğunu söylemesine gerek yoktu; her şey yüzünden okunuyordu."

"Onu öldürdü mü? Sadece bunun için mi? Yardım istediği için mi?"

"Kadının hikayesinin yalan olduğuna, kendisinden para koparmak için sahte bir aile bağı kurmaya çalıştığına inanıyordu. Ve kendi düşük doğumuyla dalga geçiyordu - annesi bir Çingeneydi. Yani evet, onu öldürdü," dedi Mircea, sesi sertti. "Olabilecek en korkunç şekilde, ben yokken onu öldürdü, öldürdü ve cesedi nereye attığını bilmiyordum. Dönüp gerçeği ortaya çıkardıktan sonra da beni öldürmeye çalıştı."

"Ama onu sen öldürmedin." Bu bir soru değildi; Vlad'la yıllar sonra bir kez karşılaşmıştım. Hâlâ her zamanki gibi deliydi ama hayattaydı.

Ölümsüz bir şekilde.

"Hayır. Dorina'yı bulduğum ve onu güvenli bir yere götürmem gerektiği için kaçtım. O zamanlar ona ve ordusuna meydan okuyamayacak kadar güçsüzdüm. Ama yıllar geçmeden talihi değişti ve ben de geri döndüm. Ve bana söylediğinde intikamımı almak üzereydim ..."

"Sana ne demiştim?" diye sordum, çünkü sözünü kesmişti.

Mircea aniden ayağa kalktı. İnsan olsaydı, gergin olduğunu ve hareket etmesi gerektiğini söyledim. Ama onun durumunda ... Onun durumunda ne düşüneceğimi bilemedim.

"Onu dost bir soylunun ahırında yakaladığımda kaçmaya bile çalışmadı. Saman balyalarının üzerinde oturmuş beni bekliyormuş, köylü kıyafetleri giymiş, onu en az benim kadar sıkı arayan düşmanlarından kaçmak için bu kıyafetleri giymek zorunda kalmış. Ama siz onu kadifeler giymiş, altından bir tahtta oturuyor sanırdınız. Kibri her zamanki gibi güçlüydü, kendine ve kaderine olan inancı sarsılmamıştı. Ona neden geldiğimi söylediğimde güldü."

"O her zaman deliydi," diye belirttim.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Ama aptal değil. İnsanlar genellikle ikisini birbirine karıştırır.

Yapmamalılar."

İçki almak için bara gitti ve sürahiye bana doğru eğdi ama ben sadece başımı salladım. Ne için istediğini merak ederek doldurmasını izledim. Mircea nadiren içki içerdi, o da genellikle sadece bana eşlik etmek için. Yine neredeyse gergin görünüyordu ve ellerine bir iş vermek istiyordu.

"Yıllar geçtikçe güçlendim, zenginleştim ve güçlü dostlar edindim," dedi bana. "Vlad paralı asker ordusu için para ve düşmanının güçlerini alt etmelerini sağlamak için bir vampir birliği istedi. Tahtını geri kazanmasına yardım etmem karşılığında bir takas teklif etti."

"Takas mı?" İnanamayarak söyledim. "Yaptığı onca şeyden sonra, ne düşünmüş olabilir ki-"

"Bana bu kadarını borçlusun." Vlad'ın yüzündeki nefret elle tutulur gibiydi. "Sana borçlu muyum? Bunu sonra da söyleyebilirsin-"

* * *

"Evet, bunu sonra söyleyebilirim. Çocukken bir kenara atıldıktan sonra, babamın tutmaya niyeti olmadığı bir anlaşmanın teminatı olarak verildikten sonra. Dayak yedikten sonra -ve daha da kötüsü- anlaşmayı bozduktan sonra. Küçük kardeşimin Türklerin zindanlarından kurtulmak için fahişelik yaptığını gördükten sonra, ki ben de yıllarca aynı zindanlarda yaşadım, ta ki lanetlilerin çığlıkları artık geceleri beni uyandırmayana kadar- evet, sonra diyebilirim!"

* * *

Sersemlemiş ve nefesim kesilmiş bir halde şimdiki zamana geri döndüm. Bir imgelem görmeyeli uzun zaman olmuştu ve ne kadar sert vurduklarını unutmuştum. Şimdi hatırladım.

"Bir sır," diyordu Mircea, farkında olmadan. "Genç bir adam olarak Konstantinopolis'te hizmetçilik yaparken öğrendiği bir şey. Benim bilmediğim bir şey."

Sandalyeye geri oturdu, gözleri kapalıydı ve okunamıyordu. "Pythian Sarayı'nın her zaman Londra'da olmadığını biliyor muydun?"

Boğazımı temizledim. "Evet. Pythia nerede olmasını isterse orada."

"Vlad çocukken, Konstantinopolis'teydi. Köhne bir yerde Şehrin durumunu yansıtan aşırı büyümüş bir sokaktaki ev. İkinci Roma neredeyse yok denecek kadar küçülmüş, zenginlikleri yok olmuş, ihtişamlı günleri çoktan geride kalmıştı. Pythia Sarayı'nın böyle bir yerde ikamet etmesi için hiçbir neden yoktu. Ama Berenice -zamanın Pythia'sı- inatçıydı ve kimse onu yerinden kıınıl datamıyordu.

"Bir gün, son imparator Konstantin XI, hizmetçisini gece geç saatlerde şehrin arka sokaklarında gizli bir yolculuğa çıkardı-"

* * *

Yıldız ışığı, ay ışığı ve bozuk sokaktaki su birikintilerinin yansımaları. Başka hiçbir şey, yolu aydınlatacak bir fener bile yoktu. Evlerinde böyle bir alaya meşaleler eşlik ederdi, sıradan insanlar büyük bir lordun geçişini görmek için sokaklara dizilirdi. Ama burada lord, kapı girişlerine yığılmış, alkol ve sidik kokan dilencilerden biri de olabilirdi. Bir kral böyle seyahat etmezdi, hele hele-

"Vlad! Devam et!"

"Özür dilerim, Majesteleri." Onur kırıcı bir koşuya başladı. İmparatorun bacakları onunkilerden daha uzundu ve neredeyse kendisi koşuyordu. Evlerinde, onlar için koşacak hizmetkârları vardı. Evde, ağırbaşlılıkla hareket ettiler ve koşuşturmayı daha küçük adamlara bıraktılar. Evde-

"Özür dileme, sadece devam et! Bu arka sokaklarda kaybolmak çok kolay, genç Vladimir."

"Ben Vlad."

"Ne?"

"Benim adım. Vladimir değil."

"Öyle değil mi?" İmparator dikkati dağılmış bir halde, köhne sokakta doğru köhne evi arıyordu. "Neyin kısaltması o zaman?"

"Yok bir şey. Sadece Vlad."

"Gerçekten mi? Bunu daha önce duymamıştım."

Bir gün olacaksın, diye düşündü Vlad. Bir gün herkes yapacak.

* * *

Mircea, "Yaşlı kadını köhne evinde görmek için," dedi, ben tekrar şimdiki zamana döndüğümde. "Berenice parayı hiç umursamazdı ve onları mutfağında kabul ederken, arka kapıdan evlat edindiği düzinelerce sokak köpeğini beslerdi. Vlad etkilenmemişti ama imparatorun umurunda değil gibiydi.

"Her geçen gün daha da yaklaşan Türklere karşı yardım dilenmek için oradaydı ve karşılığında ne isterse vereceğine yemin etti.

Berenice, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu ve elindeki altını saklayıp şehri terk etmesi gerektiğini söyledi. Şehir yakında düşecekti, o da onunla birlikte."

"Ve yaptı mı?"

Mircea başını salladı. "Sıradan bir asker gibi giyinmiş, surlarda savaşıırken öldü. Kadının uyarısına rağmen gitmeyi reddetti, tıpkı o gece gitmeyi reddettiği gibi, bir süre kalıp onunla tartıştı. Bu süre zarfında Vlad, otuz yıldan daha uzun bir süre sonra bana takas olarak sunduğu birkaç yararlı bilgi topladı."

"Ne işe yarar parçalar?"

Mircea önce bana, sonra da başka bir yere baktı. "Ben de ona geliyorum.

"Vlad'la konuştuktan sonra Leydi'yi bizzat görmeye gittim. Hala oradaydı, aynı evde, aynı kırık dökük sokakta, yardımcılarının beslediği yeni bir grup köpekle birlikte, çünkü o zamanlar oldukça yaşlanmıştı. Şehir farklıydı: Türkler ele geçirdikleri mücevherleri parlatıyorlardı ve her yerde inşaatlar devam ediyordu. Berenice'nin sokağı hariç, orada zaman durmuş gibiydi."

* * *

"Yine mi döndün?"

Güzel, yuvarlak yüzlü ve ucuz cicili bicili küpeleri olan siyah saçlı kız, haysiyetsizce çömeldiği yerden ona baktı. Etrafı uyuz, az beslenmiş köpeklerle çevriliydi ve hepsi de kızın kırık tabaklara doldurduğu artıklardan oluşan büyük kâseyi sabırla bekliyordu. Açtılar, bazıları açlıktan ölüyor gibi görünüyordu ama yine de bekliyorlardı.

Onun gibi, diye düşündü Mircea, kızgınlığını bir gülümsemenin ardına saklayarak. "Tekrar döndüm," diye onayladı.

"Sana söyledim; günler sürebilir," diye uyardı, küçük bir köpek yavrusu zıplayıp yüzünü yaladığında gülerek. "Hatta haftalar bile."

"Zamanım var," dedi Mircea ve ona yardım etmek için eğildi.

* * *

Ve tamam, bunların imgelem olmadığını düşünmeye başlamıştım. Kısmen artık pek fazla görü görmediğim için, güç kendi kullanımı için yeteneklerimi körelttiği için, kısmen de doğru hissetmediğim için. Daha çok rüyaların puslu kalitesine sahiptiler, yumuşak kenarlı ve ayrıntılardan yoksundular.

Ya da anılar, aniden anladığımı fark ettim.

Mircea haklıydı, yorgundu ve mükemmel kontrolü şu anda o kadar da mükemmel değildi. Aramızdaki Seidr bağı gitmiş olabilirdi, Ares'in yaptığı şey yüzünden bozulmuş olabilirdi ama o hâlâ güçlü bir zihin uzmanıydı. Ve *yansıtıyordu*. Kendi anılarını ve kardeşinden aldığı bir anıyı.

Ama onun bunu bildiğini sanmıyordum.

Düşüncelere dalmış, gözlerini ateşe dikmiş, umursamaz bir haldeydi. Ona söylemeliyim diye düşündüm. Bilmesine izin vermeliydim.

Dudakları ne derse desin, zihni her yere gerçeği sızdırıyordu.

"Cassie?" Benim bir hareketim onun başını kaldırmasına neden oldu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sanırım şimdi o içkiyi içeceğim."

Mircea bana, "Berenice ateşler içinde yatıyordu," dedi, "sonunda bir görüşme ayarlayabildim." Biri zengin bir şekilde döşenmiş, ortak ateşimizin aydınlattığı, diğeri loş ve panjurlu iki odadan geçerken onu gördüm. Zayıf güneş ışığı ikinci odanın panjurlarından içeri süzülüyor, yetersiz mobilyaları ve yıpranmış halıyı çiziyordu. Ve çarşafların altındaki çelimsiz yaşlı kadın, gözleri yaştan sulanmış ve zekâdan keskin.

* * *

"Beni şimdi ve bununla mı rahatsız

ediyorsun?" "Haftalardır bekliyorum-"

"Kralları aylarca beklettim! Sokaklardan yeni gelmiş dilencileri gördüm. Kimi beğendiğimi görürüm ve istediğime cevap veririm! Ve senin cevabın, vampir, hayır."

"Beni dinlemeyecek misin bile?" Mircea sesindeki öfkeyi tutamadı ve Mircea onu yakaladı.

"Seni duydum! Rüyalarım musallat olduğun gibi salonlarıma da musallat oldun ve artık seni duymayacağım. Cevabını aldın. Şimdi defol. Yoksa köpekleri üzerine salarım!"

* * *

Mircea bana bir bardak uzatarak, "Bana yardım etmeye pek meyilli değildi," dedi.

Döndüğünü fark etmemiştim bile.

Elim dengesiz olduğu için biraz dökerek aldım.

"Ama beni beklettiğı hafta boyunca onun baş yardımcısıyla tanıştım," diye ekledi sandalyesine yerleşirken. "Küçük, güzel bir şeydi, gamzeleri, iri kara gözleri vardı, sürekli gülerdi. Adı Eudoxia'ydı. Bana karşı iyi niyetli görünüyordu ve ben de yakında yeni bir Pythia'nın hüküm süreceğini düşündüm. Bekleyebilirim.

"Ve öyle de yaptım - bir yirmi yıl daha - ta ki dostum ve iyi dilekçim nihayet iktidara gelene kadar. Saray sonunda Paris'e taşınmıştı ve ben de onu görmek için oraya gittim. Pahalı hediyeler getirdim. Çok heyecanlıydım-"

* * *

"Avrupa'nın en büyük şehrine benzemiyor," dedi Mircea ekşiyerek, gıcırdayan arabanın yanından dışarı bakarak. Tanrım, bu şey çok yavaştı!

"Seni memnun etmek çok zor," dedi Bezio ona, hangi biblonun hangi kutuda olduğunu hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatarak.

"Onları çıkarman gerekiyordu," dedi Mircea. "Onları geri koydun."

"Yakında orada olacağız." Büyük kara gözler ona içtenlikle baktı. Eğer eski

Arkadaşı kocaman, kıllı bir adam yerine bir kız olsaydı, kirpiklerini kırıştırdı. "Bana yardım eder misin?"

Mircea, "Bu şeyle oraya varmak bir saat sürer, o da şanslıysak," diye tersledi. "Önden gitmem gerektiğini biliyordum!"

"Ama sen yapmadın." Bezio ona bilerek baktı. Venedik'teki ilk yıllarından beri arkadaşlıklar ve adam onu hiç tanımadığı kadar iyi tanıyordu. Bu da bazen çok rahatsız edici olabiliyordu. "Sanırım orada olmak istiyorsun ama olmak istemiyorsun ve bu da seni somurtkan yapıyor."

"Beceremedim," dedi Mircea sert bir sesle. "Onu bundan önce ziyaret etmeliydim. Daha fazla yazmalıydım-"

"Çok şey yazdın. Çok şey yaptın. Daha fazlasını yapsaydın çok açık olurdu. Bunun gibi." Elinde bir şey tuttu. "Sence de bu biraz fazla değil mi?"

"Hayır!" Mircea altın içine yerleştirilmiş kocaman incilerden oluşan kolyeyi kaptı ve kutusunu aradı. İçlerinden herhangi biri olabilirdi. "Geri koy onu!"

"Nereye gittiğini hatırlayabilirsem hatırlayacağım," dedi Bezio dostça. Mircea, onlar gelmeden önce dayanılmaz gerginliğini üzerinden atmak için kavga etmek istiyordu ama arkadaşı buna yanaşmıyordu. "Sen bir

Kralın fidyesi, hiçbirine ihtiyacın yok. İnsanlar binlerce yıldır Pythias'a rüşvet veriyor-"

"Ona rüşvet vermiyorum!"

"Ama eğer bir yardımı olacaksa, bu sadece sizi içeri sokmak içindir ve zaten içeri girmişsinizdir. Ama bir kez oraya gittiğinizde, ne derlerse derler-"

"Peki sen bu konuda ne biliyorsun?" Bezio gözlerini devirdi. "Dediğim gibi. Surly."

* * *

"Evet," dedi Mircea, gözleri uzaklara dalmıştı, "umutluydum. Ta ki onun yüzünü görene kadar. İkinci hayıra kadar."

Kaşlarımı çattım, çünkü bunu anlayamıyordum. Yardım alsam bile yapamazdım. "Ama ... görmeni gerektirecek kadar önemli olan neydi-"

Beni dinlemiyordu. Gözleri tekrar ateşe dönmüştü; konuştuğumu bildiğinden bile emin değildim. Sesi hatırladığı duygularla sertleşerek tekrar çıktığında hiç de öyle gelmiyordu. "Ona nedenini sordum; bana söylemedi. Ona yalvardım; samimi görünerek üzüntümü paylaştı. Ona öfkelenim; beni görevden aldırıldı. Daha sonra bana kendi el yazısıyla bir not gönderdi; bugün bile elimde. Vazgeçmemi söylüyordu. Yoluma devam etmemi. Bu aptalca işle daha fazla vakit kaybetmememi.

"Sorunun ben olduğuma karar verdim. Kendimi beğenmişliğim, cüretkârlığım. O günlerde de her zaman olduğum gibiydim: açık sözlü, inatçı, hatta küstah. Ona söylememem gereken şeyler söyledim. Bir özür notu kaleme aldım. Sonrasında da değişmek için çalıştım."

Ben bir şey söylemedim. Genelde gerçekler konusunda o kadar cimri olan bu adamın ağzından kelimeler dökülüyordu ki, onun hakkında bildiğim her şeyi tek bir kâğıtta toplayabilirdim. Bundan sonra birkaç taneye daha ihtiyacım olacak gibi görünüyordu.

"Kolay olmadı," dedi. "Dilimi ısırmak doğuştan gelmiyordu ve yıllar süren bir çalışma gerektirdi. Benden daha yaşlı olanları izleyerek, çok fazla şey söylemeden nasıl konuşacağımı, hırlayıp birinin boğazına sarılmak isterken nasıl gülümseyeceğimi öğrendim. Doğası gereği dürüst olmayan bir şeyi öğrenmek, ama bunu yaptım - daha doğal hale gelene kadar kendimi zorladım.

"Eudoxia yaşlandı; öldü. Tahta yeni bir Pythia geçti. Ve ben geri döndüm, argümanlarım parlatılmış, kelimelerim dikkatle -çok dikkatle- seçilmişti. Tıpkı bu sefer çok daha cömert olan hediyelerim gibi. Zenginleşiyordum; ailem genişliyordu. Bunu karşılayabilirdim.

"Ve beni dinlediler. Adı Isabeau'ydu, kumral saçlı bir güzeldi. Ailesi vebada öldükten sonra bir bataklıktan kurtarılmış. Bir hizmetçiden biraz daha fazlası olarak düşünülmüştü ama o hepsinden üstündü. Bana sempati duyacağını, her şeyini kaybetmenin ve tırnaklarıyla kazıyarak geri dönmeyenin ne demek olduğunu anlayacağını düşünmüştüm ve öyle de oldu. Bahçelerinde yürürken, sofrası için çiçek seçerken çok keyifli ziyaretlerimiz oldu. Onu güldürdüm."

* * *

"Bilmiyorum." Isabeau bir ağaca yaslandı, gür kumral saçları koyu gri ağaç kabuğuyla kontrast oluşturuyordu. Şatoya doğru uzanan etkileyici çimlere baktı. "Burası, Paris'in dışı daha iyi ama bahçesini sevmiyorum. Çok resmi. Bugünlerde herkes İtalyan tarzını kopyalıyor ve zavallı bitkilere türlü türlü saçma şekillerde işkence ediyor."

"Burası senin bahçen," dedi Mircea gülümseyerek. Ve bir kolunu başının üstündeki gövdeye yasladı. "Ne istersen onu yap."

"Sana ne istediğimi söyleyeyim," dedi, gri gözleri hareketlendi. "Bir İngiliz bahçesi, hiç gördünüz mü? Her şeyi serbest bırakıyorlar, her yerde."

"O zaman sen neden yapmıyorsun?"

İç çekti. "Nedenini biliyorsun. Çember. Görünüşe çok önem veriyorlar. Berenice'in -Lady Aristonice'in- izbe bir evde yaşadığı söyleniyor ama benim dağınık bir bahçem olamaz!"

Mircea, kopardığı tombul pembe gülü kulağının arkasına sıkıştırırken, "Buraya izbe demezdim," diye mırıldandı. "Biraz köhne, belki"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Onu tanıyor muydun? Bu çok uzun zaman önceydi!"

"Biz zamanı sizin gibi hissetmiyoruz," diye mırıldandı eğilerek. "Ama istersen sana Leydi Aristonice hakkında bir şeyler anlatabilirim. Özellikle de Çember'e ne söyleyeceğini."

"Neymiş o?"

Sonuna kadar eğildi ve kızın kulağına bir şeyler fısıldadı, kızın kızarmasına ve ardından kahkahalarla gülmesine neden olan bir şey.

"Yüzlerini görmek isterdim!"

"Dene bakalım. Ne yapacaklar?"

"Düşündükçe ürperiyorum!"

Çenesini yukarı kaldırdı ve onu uzun, yavaş ve ustaca öptü. "Sen Pythia'sın," diye fısıldadı dudaklarına. "Ne istersen yapabilirsin."

Kırkınıc Bölüm

Geçiş bu sefer daha sertti, sanki çok uzun süre su altında kalmış gibi ydim. Zihninin ya da imgelemin -hâlâ hangisi olduğundan emin değildim-pençesini hissettim.

-Yzeyeye çıkarken bile bana tutunuyordu. Nefes alamıyordum.

"Evet, onu güldürdüm," diyordu Mircea. "Ve cevap geldiğinde, hayırdı. Ve bir sonraki sefer. Ve bir sonrakinde."

Artık tutku eksikliğinden şikâyet edemezdim. Koyu renk gözleri parlıyordu, elleri sandalyesinin kollarında kenetlenmişti, sanki odanın içinde dolaşmak ve belki de bir şeyleri yumruklamak istediğinde onu yerinde tutmak için. İkisini de yapmadı. Ama yüzü ...

"Hangi kelimeleri kullanırsam kullanayım," dedi bana, "onlara nasıl yaklaşırsam yaklaşayım, hediyeleri, iyilikleri ve nfuzumu ayaklarına kadar götürürsem götüreyim, hep aynıydı. Yıldızım yükseliyordu, senatodaydım, çember'le olan g mücadelelerinde onlara yardım edebilirdim - evet, o zaman bile vardı. Onlara çok şey verebilirdim ve istedikleri her şeyi özgürce, memnuniyetle alabilirdim.

"Ama hiç fark etmedi. Yıllar geçti, yüzyıllar geçti, hiç tereddüt etmediler. Ve bana nedenini hiç söylemediler."

"Ve sonra bir gün, bir telefon geldi." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Nedenini bilmiyordum. Dşnemiyordum. Kulaklarımda uğultu vardı.

Mircea gördü ve yutkunarak başka tarafa baktı. "Evet. Raphael'den. Astlarımdan birinin sarayında gerçek bir kahin vardı. Genç bir kız, küçücük bir şey, on ya da on bir yaşında. Annesi güçlü khin ve Pythian tahtının eski varisi Elizabeth O'Donnell olan, şimdi ise ölmüş bir kaçak olan bir kız.

"O telefonu aldıktan sonra nasıl hissettiğimi size tarif edebilir miyim bilmiyorum. Orada uzun süre oturdum, düşünemiyordum, hareket edemiyordum. Lanet telefon bip sesi çıkararak kapatmamı istiyordu ama ben bunu bile yapamıyordum. Bana orada saatlerce hareketsiz oturduğumu söylediler. Bana dakikalar gibi geldi.

"Sonra da kalkıp Tony'nin evine gittin."

"Ve seni buldum," diye kabul etti. "Çok hoş bir çocuk, temiz bir nefes ve yüzyıllardır ilk kez bir evet şansı..."

* * *

"Haydi!" Heyecanla söyledim. "Hemen şurada."

"Ben senin kadar küçük değilim." Mircea, şarap mahzeninin merdivenlerinden saçlarına örümcek ağları bulaşmış halde, yine de beni arkadaki çok gizli yere kadar takip etti, hani şu açtığınızda gıcırdayan küçük kapısı olan yere. Ama burada her şey gıcırdayordu; eski çiftlik evi, rüzgâr onu her salladığında huysuz bir ihtiyar gibi ses çıkarıyor, kemikleri inliyor ve nefesi kesiliyordu.

Rüzgâr bu gece burayı çok sallıyordu, Eugenie bir fırtınanın yaklaştığını söylemişti. İyi, ne yaptığımızı anlayıp işleri mahvedecek meraklı kulaklar yok. Mircea etraftayken kimse öyle görünmüyordu. Hepsini eğilip bükülürken ve kocaman kasları ve korkutucu yüzüyle Alphonse kadar tehlikeliymiş gibi davranırken görmek komikti.

Alphonse'u artık o kadar da korkutucu bulmuyordum. Onunla çok fazla korku filmi izlemiş, canavar ortaya çıktığında sıçradığını ve bunu örtbas etmek için güldüğünü görmüştüm. Yine de korkutulmayı severdi, bu yüzden her zaman daha fazlası için geri gelirdi.

Ben de filmleri korkutucu bulmuyordum. Bir vampir yuvasında yaşarken Freddy, Jason ve The Shining'deki adı her neyse, o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyor. Ama Alphonse yine de atladı.

"Neredeyse vardık mı?" Arkama baktığımda Mircea'nın kamburlaştığını, güzel takım elbisesinin kırıştığını gördüm. Bu çok kötüydü; takım elbiselerini severdim, çok şıktı! Ve nazik konuşma tarzını. Ve kahkahası - hiç bu kadar çok gülen bir vampir görmemiştim!

Ya da buradaki herhangi biri, diye düşündüm acımasızca.

"Yakın mı?" Laura'ya sordum ve bana bakmak için arkasını döndü. Sıkışık değildi; gayet iyiydi. Elbette, bir zamanlar aynı boyda olmamıza rağmen şimdi benden daha küçüktü. Ama hayalet çocuklar büyümmez, bu yüzden ben daha uzundum. Ama Mircea kadar değil.

"Erkek arkadaşın yorulmaya mı başladı?" diye sordu sinsice ve ben cevap veremedem güldü.

"O benim değil-" diye başladım ve daha fazlasını söylemeden önce dilimi ısırdım. Lanet olsun, Laura!

O sadece biraz daha güldü. Ev rüzgârdan ve nihayet yağmurdan sallanırken, "Evet, çok yakın," dedi.

"Bu gece kötü bir gece," dedi Mircea, görecek bir şey olmamasına rağmen etrafına bakınarak. Laura'nın saçtığı yeşilimsi hayalet ışığın aydınlattığı karanlıktan başka bir şey yoktu. Ama o bunu göremiyordu. Ama vampir gözleri muhtemelen yine de tüneli seçebiliyordu, uzun zaman önce Alphonse'un dediğine göre içki kaçakçılığı için biri tarafından evin altına açılmıştı. Tek bildiğim nemli ve karanlık olduğuydu ve Laura'nın haklı olduğunu umuyordum. Buradan gitmek istiyordum!

"Dur." Kafasını duvardan içeri soktu ve geri çekilene kadar beni boynunun kütüğüne bakar halde bıraktı. "Burayı kaz."

Elinde bahçe küreğiyle arkamdan sürünerek gelen Mircea'ya "İşte burada," dedim.

Çok uzun sürmedi. Bir ağaç kökü etrafını sarmış olmasına rağmen kutu derine gömülmemişti. İşini bitirip nihayet kutuyu çıkardığında heyecandan titriyordum. Sonra da eski menteşeleri açtı.

"İçeride bir şey var mı?" Nefes nefese, umut etmek istemeyerek sordum. "Tabii ki var. Öyle dedim, değil mi?" Laura talep etti.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Mircea, çürümeye yüz tutmuş kadife bir çanta çıkararak.

Ve içindekileri avucuna döktü: kararmış gümüş ve pırıl pırıl altın ve hayalet ışığında parlayan koyu yakutlar.

Ve sonra bir düzine mumun ışığı altında daha parlak bir şekilde, çünkü fırtına elektriği kesmişti. Ama Mircea saçlarımı başımın üstüne yığarken ve mücevherlerin en güzelini boynuma takarken odamı yeterince aydınlatıyorlardı. "İşte. Ne düşünüyorsun?"

Öylece bakakaldım. Daha önce kendimi hiç güzel bulmamıştım, hayatımda bir kez bile. Bildiğim kadarıyla kimse de düşünmemişti. Ama şimdi . . .

Ellerini omuzlarıma indirdi ve yanağımdan öptü. "Bir gün ne güzel bir kadın olacaksın."

Ve o anda, arkamda dimdik, güçlü ve yakışıklı duruşunu izlerken, buna inandım.

* * *

"Seni sarayıma getirmeyi o kadar çok istiyordum ki," dedi bana, kendi hafızamdan yüzeye çıkarken. "Ama cesaret edemedim. Korku zayıflatıcıydı. Çember'in sana sahip çıkma düşüncesi, senin Pythian'a girme

Court, sadece tek bir kelime bilen o gülümseyen kızlardan biri olmanızdan ...

"Seni, sarayı benimki gibi izlenmeyen, hatta neredeyse hiç izlenmeyen Tony'ye bıraktım. Güç birine geçene kadar seni güvende tutmak için üzerine *geis* koydurdum.

"Uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Leydi Phemonoe'nun bir varisi vardı, her şeye rağmen yetenekli bir kızdı. Miras almayacağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Ama umut makul bir şey değildir; umut korkutucu, heyecan verici, yıkıcı ve açıkçası bazen de aptalcadır. Ama yine de ona sarıldım. Umut içinde yaşadım.

"Leydi Phemonoe öldü. Güç geçti. Ve sana geçti." "O zaman neden tüm bunları bana anlatmıyorsun?" Homurdandım. "Aylardır *aklımdaydı*."

"Ve aylardır deniyorum. Londra'daki o gece neredeyse yapıyordum. Hatırlıyor musun? Sana ailemden bahsettiğim zamanı?"

Ben anlattım. Anne babasının nasıl öldüğünden, kendini nasıl sorumlu hissettiğinden, yüzlerce şeyden bahsedip duruyordu. Sonunda bir noktaya gelmişti: Kaybettiği diğerleri yüzünden benim için belki de aşırı derecede endişeleniyordu.

Ama bana kim olduğunu
hiç söylemedi. Adını hiç
söylemedi.

"Onlarca kez yapmak istedim," dedi şimdi. "Ama korkuyordum. Umut bile ölebilir ve ben kendi umuduma o kadar uzun süre sarılmıştım ki, bu benim için bir teselli, bir koltuk değneği, neredeyse bir arkadaş olmuştu. Kendime şunu söylemeye alışmıştım: Bir gün. Bir gün kelimeleri bulacaksın. Bir gün senin de zamanın gelecek. Ancak o an geldiğinde, büyüleyici kelimelerin beni boğduğunu, kolay gülümsemelerin dudaklarımda öldüğünü fark ettim. Sormak istedim, ama sorduğumda ..."

"Umut gitmişti." Sesim boğuk çıkıyordu.

Başını salladı. "Öyle ya da böyle. Bu yüzden hiçbir şey söylememek için bahaneler buldum. Çok sayıda bahane vardı ve hiçbir bahane değildi. Savaş, konsolosun talepleri, aile işleri, binlerce şey."

"O zaman neden şimdi?"

"Nedenini biliyorsun. Daha önce hiç kimse böyle bir savaş yürütmedi Cassie. Kimse bunu yapmayı düşünmedi. Ama başka seçeneğimiz yok ve bu yüzden gideceğiz. Ama gitmeden önce bir cevaba ihtiyacım var. Bunu yapmadan önce, bir *evet cevabına* ihtiyacım var."

"Ne için? Ne istiyorsun Mircea?" Zaten şüpheleniyordum. biliyordum ama duymaya ihtiyacım vardı. Delirmediğimi bilmem gerekiyordu.

"Basit bir şey. Kolay bir şey. Ailemin ölümüne sebep oldum ama onları kurtaramadım. Sizin yardımınızla bile yapamam, çünkü çok aleni bir şekilde, çok fazla tanığın önünde öldürüldüler. Ben aptal değilim;

biliyorum ki

kaybolur. Doğrusunu söylemek gerekirse, ailem tahta geçerken riskleri biliyordu. Başka biri bilmiyordu."

"Hanımını kurtarmamı istiyorsun." Bu bir soru bile değildi. Yüzünün her yerindeydi.

* * *

Kadının kahverengi gözleri ve yastığın üzerine yayılan siyah saçları vardı. Birlikte sallanırken ona bakıyordu, yavaş, yumuşak bir okşayışla içinde hareket ediyordu, aşağı, uzak, geri, aşağı, uzak, geri. Kadının elleri adamın sırtının alt kısmına yayılmıştı, koyu renk gözleri kapalıydı. Onunla buluşmak için yükselirken dudakları aralandı, boğazı ve göğüsleri parlıyordu. Ağzını köprücük kemiğinin üzerindeki çukura indirdi.

Ve tek, yıkıcı bir kelime fısıldadı.

* * *

"Metresin değil," dedim uyuşukça. "Karın." "Nasıl yaptın-"

"Karın mı?"

Mircea dudaklarını yaladı ama inkâr etmedi. "Çok genç yaşta evlendik ve sürekli çatışmaların olduğu, benim sık sık gittiğim bir dönemde. Sonuçta, birlikte bir yıl geçirdiğimizden bile şüpheliyim. Ama o her zaman çocuğumun annesi olarak kalacak. Tek çocuğum Cassie," dedi sandalyesinden kalkıp önümde diz çökerek. "Sahip olabileceğim tek çocuk, sana açıklayabileceğimden çok daha fazla acı çekmiş olan çocuk. Kaybettiği annesini tanımayı hak eden ve *tanıyabilecek* olan."

"Mircea-"

"Karım tarihi değiştirmede; karım korkunç, adaletsiz, hak edilmemiş bir ölümle ölen bir köylü kıızıydı. Onu zaman çizelgesinden çıkarıp buraya getirmek neye zarar verecek? Kime zarar verecek? Onun gibi ölmekten ne farkı var? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek-"

"Bunu bilemezsin!"

"Yapabilirim! Radu ile böyle bir şeyin mümkün olduğunu kanıtladık-"

"O ..." Durdum, tüylerim diken diken oldu. "O ... bir *kostümlü prova*?"

"Hayır." Mircea'nın gözleri büyüdü. "Kardeşim Senato'nun o görevi için zaten onun hapsedildiği yere gidiyorduk, sen ve ben. Bu mükemmel bir fırsattı, bir daha asla ele geçmeyecek bir şans-"

Ayağa kalktım. Artık orada oturamazdım.

Mircea ellerimi tuttu. "Ne zararı olabilir ki? Söyle bana! Diğerlerinin hiçbiri söylemedi. Hayır, hayır, hayır dediler ama asla bir neden söylemediler! Bir kadının, masum bir kadının kurtarılması nasıl bir fark yaratacak? Ve artık onu nasıl bulacağımı biliyorum. Vlad bana söylemedi. Bana Pythias'tan bahsetti, onu kurtaracak güce sahip olduklarını ama ancak ona yardım edersem nerede öldüğünü söyleyeceklerini söyledi. Ama o canavarı tekrar iktidara getiremezdim ve o da tacı tekrar başına geçirene kadar bana yardım etmeyecekti-"

"Anlıyorum."

"Evet, öyle." Mircea başını salladı. "Onu o kadar uzun süre nasıl hayatta tuttuğumu, nasıl beklediğimi gördün ama yine de acımasızdı. Bir güne, bir yere, bir zamana ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bunu bana vermedi. Onu öldürmem için beni zorlamak istedi, son bir zafer için. Ona tacı vermeyi reddettiğim için beni cezalandırmanın bir yolu. Ama senin yardımınla-"

Geri çekildim ve sersemlemiş bir halde birkaç adım yürüdüm. Gidecek hiçbir yerim yoktu ama biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Ve biraz hava; oda boğucuydu.

Arkamdan geldiğini hissettim ama arkamı dönmedim. "Bir keresinde bana Radu'nun senin tek ailen olduğunu söylemiştin," dedim. "Oysa bir kızın vardı
_"

"Hayatımın bir parçası olmayan bir kız. Yarı deliden daha fazlası olan, beni küçümseyen ve mümkün olduğunca az gören biri. Belki on yılda bir, o da sadece ben zorladığımda-"

"Ama o vardı."

"Ve hala da öyle. Benim hatamın bedelini ona ödetme. Size ondan bahsetmeliydim ama bunun annesiyle ilgili bir konuşmayı gündeme getireceğinden korktum ve ne zaman ona söylemem *gerektiğini* düşünsem, bunun benim son şansım olduğunu da düşündüm. Eğer yetişmesine yardım ettiğim, beni tanıyan bir kız-"

Durdu ama zamanında değil.

"Seni seven," diye bitirdim sözünü, sesim titreyerek arkamı döndüm. "Ve seviyorum. Çünkü sen bunu yapmamı sağladın. O evet'i almak için."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, duygularım değişti-

" "Ve şimdi gidip *karını* mı almam gerekiyor?"

"O benim karım değil, Cassie! Ölüm bizi ayırana kadar benim durumumda oldukça gerçekçiydi. Ama o, tüm ailemi yok eden gençlik aptallığının kefareтини ödemek için tek ansım! Benim yüzümden trajik bir şekilde öldü. Ailemi kurtaramam, ailemi tekrar bir araya getiremem ama *onu kurtarabilirim.*"

"Ve eğer bunu yaparsam," dedim, sesim adını koyamadığım bir şeyle titriyordu, "sana evet dersem, iksiri bana verecek misin?"

"Evet."

"imdi mi? *Hemen* imdi mi?"

"Senin için getireceğim. Yemin ederim-" "O zaman sende değil."

"ember'deki bağlantımız Jonas'ın darbesiyle tasfiye edildi. Öyle olmasaydı bile, daha fazlasını bulma şansının olmadığını söyledi. Ama ben bulacağım-"

Yer değiştirdim.

Bölüm Kırkbir

Bir koridorda bir yere düştüm. Neresi olduğundan emin değildim. Karşılayamayacağım bir vardiyanın acısı beni güçten düşürmüştü, bir duvara çarpıp dizlerimin üzerine çökmeme neden olmuştu. Belki de bu başka bir şeydi.

Orada, yarı karanlıkta, zor nefes alarak kaldım. Sersemlemiş, midem bulanmış ve biraz da midem bulanmış gibi hissediyordum. Kelimelerin bağırsaklara vurulan bir yumruk gibi hissettirdiğine dair o eski deyişi duymuştum ama hiçbir zaman gerçekten anlamamıştım. Duygular nasıl yumruk gibi vurabilirdi?

İşte böyle, diye düşündüm, işte böyle, görmezden geldiğim ya da ittiğim sahneler, görüntüler ve ipuçları dört bir yandan hücum ederken nefes almak için savaşıyordum.

Mircea ben çocukken Tony'leri ziyaret etmiş ve *bir yıl* kalmıştı. Dünya çapında ticari çıkarları, büyük bir ailesi, senatoya karşı sorumlulukları olan bir adam, yine de Pennsylvania'nın vahşi doğasında oturmak için bir yıl izin alıyor.

Marlowe bile anlamamıştı.

Geçmişe bir yolculuk yaparken konuşmalarına kulak misafiri olmuşum. Jonas, savaşta yardımcı olabileceğini umduğu bir şey için Tony'nin ofisini yağmalamak istemişti. O bunu yaparken, Mircea ve Marlowe arasındaki konuşmaya kulak misafiri olmuşum; Mircea, arkadaşının aylarca itibarsız çocuğunun evinde oyalanmasının ardından ortaya çıkmıştı.

Marlowe orada olduğumu ya da annemin bir zamanlar Pythia tahtının varisi olduğunu öğrendiğinde pek mutlu olmamıştı. Mircea'nın kendisinden bir şeyler sakladığını ve potansiyel bir Pythia'yı senatonun geri kalanıyla paylaşmamak için beni taşrada sakladığını düşünüyor gibiydi. Mircea'nın ziyaret ettiği Pythia'larla ilgili de bir şeyler vardı ama hikâyenin tamamını duymadan kaçmak zorunda kalmıştım.

Artık elimdeydi.

Eudoxia hakkında söylediklerini hatırlayarak, "Küçük, güzel bir şey," diye düşündüm. Isabeau'ya kumral saçlı bir güzel dediği gibi. Onları da etkilemiş miydi? Onlarla zaman geçirmiş, onlarla konuşmuş, onlara sarılmış mıydı? O-

Tabii ki öyleydi. Tony'nin evinde bir yıl geçirmiş, yalnız küçük bir kızı büyülemiş gibi. Tanrım, çok kolay olmalı! Daha önce hiç kimse benimle vakit geçirmemişti; çoğu beni fark etmemiş gibiydi. Arkadaşlarım, Tony'nin vampirlerinden biri olan ve nadiren orada bulunan Rafe, mürebbiyem Eugenie ve kendini gösterdiğinde konuştuğum küçük hayalet kız Laura'ydı; çünkü başka kimse yoktu.

Ta ki aniden ortaya çıkana kadar. Yakışıklı, karizmatik bir yabancı, gülen kara gözleri ve nazik bir yüzü vardı ve ben yine nefes nefese kalmıştım, duvara tutunmuştum, parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrılıyordu çünkü onu sevmiştim, Tanrım, sevmiştim! En başından beri, bana gülümsediği ilk andan itibaren; her şeyi değiştirmişti.

Başka biri olsa geleceğe bakarak beni yetiştirirdi ama Mircea öyle yapmazdı. O aptal değildi. Size aşık birine gidip *karınızı* almasını istediğinizi söylemek biraz zor.

Hayır, onun hakkında iyi düşünmemi, onu sevgiyle hatırlamamı ve bir gün ona büyük bir iyilik yapmaya istekli olmamı istemişti. Sevgi açlığı çeken bu çocuğun kendisine aşık olduğunu hiç fark etmemişti. Fark etseydi, duygularla beslenen *geis*'i bir koruma büyüğü olarak kullanmazdı. Bir şeyler ters giderse, iki kişiyi kalıcı bir efendi-köle düzenlemesine bağlayarak, "efendi" en fazla güce sahip olan kişi olacak şekilde büyütebilecekken değil.

Mircea bunu yıllar sonra, ben bir yetişkin olduktan sonra öğrendiğinde hemen geri adım atmıştı. Çünkü Pythian gücü benim yanımdayken kim efendi, kim köle olacaktı? Ama bu büyü iki katına çıktıktan sonraydı ve onu çıldırtmak üzereydi. Büyüyü kaldırmak için benimle işbirliği yapmaktan, istemeden kendi kurduğu tuzaktan bir çıkış yolu bulmaktan memnun olmuştu. Ama o zamana kadar olan olmuştu, değil mi?

O zamana kadar onun işaretini takmıştım.

Parmaklarım onu tekrar buldu, iki küçük çıkıntıyı. Bir insan için zar zor görülebilecek, ama bir vampir için bir alyans kadar iyi olan iki küçük iz. Ama onları bana vermek istememişti, değil mi? Bunu tahmin etmeme gerek yoktu; *biliyordum*.

Pythian Sarayı pek çok açıdan modernleşmişti ama kutsal ritüeller, eski büyüler gibi kalıntıları da vardı. Pythia'lar Apollo'nun gelinleriydi ve gücün geçişi için yapılan ritüelde makbul bir adam şeklinde bir avatar da yer alıyordu. Düğün ve yatak töreninde tanrının yerine geçen biri.

Ve Mircea başka birini seçmişti.

Tabii ki öyleydi. Mütevazı amca rolünü oynuyordu, çocukluğumun koruyucusu, *arkadaşım*. Böylece tanıdığım ve sevdiğim bir vampir olan Tomas seçildi ve Mircea zarif bir şekilde kenara çekildi. Ta ki *geis* devreye girip bizi hiç emek vermediği, hiç istemediği bir evliliğe bağlayana kadar, çünkü o başka birini istiyordu.

Onu istiyordu.

Yutkundum, inkâr etmeye çalıştım ama nasıl yapabilirdim ki? Çok gururlanmıştım ama çocukken bile hep merak etmişim: Bende ne buluyordu? Sadece dizleri sıyrık ve dirsekleri çürük sıska bir şey, çünkü düşmeden bir odada yürüyemiyordum. İnsanlardan çok hayaletlerle konuşan çılgın bir şey, çünkü insanlar beni pek sevmiyor gibiydi, değil mi? Mircea hariç.

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım; elimde değildi. Kalbim acıyordu, Tanrım, *acıyordu*. Onu sevmiştim, hâlâ seviyorum ve o beni hiç umursamadı. Bu bir oyundu, beş yüzyıl önce ölmüş bir kadını geri almak içindi, oysa ben şu anda *buradaydım* ve-

Bir telefon çaldı. Zil sesi yanlış olduğu için benden geldiğini anlamam bir anımı aldı. Çünkü benim değildi.

Mircea'nındı.

Caleb'ı aramam için bana ödünç vermişti ama Caleb'ı arayamadım, sonra da kimseyi arayamadım çünkü karşı duvarda milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Bir an ona baktım, parçalara ayrılmıştı ve sonra sürünerek parçaları topladım, onları kendime doğru kucakladım, nedenini bilmiyordum. Onları tekrar bir araya getiremezdim, bunu düzeltebileceğimden daha fazla. Herhangi bir şeyi düzeltebileceğimden daha fazla.

"Cassie."

Yukarı baktım ve sadece bir bulanıklık gördüm. Ama tanıdık bir kadın sesinin olduğu bir bulanıklıktı bu. Rian.

Bir an için New York'ta ne işi olduğunu anlayamadım. Sonra fark ettim ki, orada değildi. Caleb işe dönmek zorunda kaldığından beri, son birkaç gündür olduğu yerdeydi: Pritkin'in cesedini koruyordu. Dante'ye geri dönmüştüm ama koridor çok karanlık olduğu için bunu fark etmemiştim.

Işıklıandırmadan tasarruf etmek için Kazanova'ya güven, diye düşündüm ve sertçe güldüm. "Sen iyi misin?" Rian, bedensel formdaydı, çömeldi

beceriksizce yanımda duruyordu. Ruhen çok zarif hareket ediyordu ama uzun süredir bir vücuda sahip değildi ve henüz onunla o kadar da iyi değildi. Araba kullanmayı öğrenmeye çalışan ve kaldırımı çarpan bir genç gibiydi, ya da onun durumunda,

aniden yere oturdu ve bir kerede son ayağı kadarını aldı. Ve şaşkın görünüyoru.

Ama yumuşak, koyu renk gözleri ve etkileyici yüzü bana bakarken her zamanki gibiydi.

Bir cevabım yoktu. Duymak istediği bir cevap yoktu.

Telefonu elimden aldı. Ekranda donmuş bir mesaj vardı. Ne yazdığını bilmiyordum ama yeterli olduğunu tahmin ediyordum.

"Ah, Cassie," diye fısıldadı.

"Benden onun için geri dönmemi isteyecekti," dedim donuk bir sesle. "Muhtemelen Radu'dan hemen sonra. O zamanlar ne yaptığımı, Pythia olmanın ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Beni ikna etmesi kolay olurdu. Ama *geis* işleri karıştırmadan önce buna fırsat bulamadı. Ve daha sonra, yaşadığımız onca şeyden, acıdan, zaferden ve ... *her şeyden* sonra, o zaman benden nasıl isteyebilirdi? Benden *karısını* geri almamı nasıl isteyebilir?"

Rian hiçbir şey söylemedi. Bunun için garip bir şekilde minnettardım.

"Sonra konsolos devreye girdi, paranoyası yüzünden bizi ayırdı ve ona beni kilitleme şansı vermedi. Ve buna ihtiyacı vardı, değil mi? Benden emin olmalıydı, onun için her şeyi yapacağımdan emin olmalıydı ama o emin değildi. Bu yüzden ordu konusunda çok üzgündü. Sadece senato istediği için değil, bunu ilk kez söylediğim için. Ona ilk kez hayır demiştim."

Bir süre daha sessizlik oldu, utanmaya başlamama yetecek kadar uzun bir süre. Burada öylece oturmayı göze alamazdım. Tanrım, yapacak çok işim vardı. Ama bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyordum ve tüm bu olanlardan sonra ilk kez, tüm bu çılgın yolculuk başladığından beri ilk kez, kelimeleri düşünmeye başlamıştım. Kendime asla söyleme izni vermediklerimi.

Her dakika daha olası görünenlerden. Rian usulca,

"Takıntılı oluyorlar, yaşlı olanlar," dedi. Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Bunu daha önce de gördüm. Kabul etmese de Carlos'ta görmüştüm. Ama orada, hayatta hiç sahip olmadığı saygıya duyduğu yakıcı bir ihtiyaç var. Yaptığı her şeyin, hatta giyiminin bile temelinde bu var. Gençliğindeki soylular, birlikte büyüdüğü *kabalerolar* - onları kıyafetlerinden tanıyabilirdiniz. Çok gösterişliyidiler ."

Neden bahsettiğini merak ettim.

"Bu yüzden bu otelin çalışmasını çok istiyor," diye devam etti. "Para için değil, *temsil ettiği* şey için. O gençken, sadece toprak sahibi, varlıklı biriyseniz önemliydiniz. Sana bakılırdı

Küçük halk tarafından neredeyse tapılan ve ailesinin de bir parçası olduğu yoksul eşraf tarafından kışkırtılan biriydi. Şimdi bu pozisyonda olanlar müreffeh iş adamları ve o da onlardan biri olmayı çok istiyor Cassie!

Ve gerçekten de öyle olması

gerekiyor." "Olması mı

gerekiyor?"

Başını salladı. "Dediğim gibi: takıntılı oluyorlar, yaşlı olanlar. Her birinde farklı bir şey var, en azından benim tanıdıklarımda: zenginlik, güzellik, şöhret, ...güç.

Hayatta onlara büyük acı veren, üstesinden gelmeleri *gerektiğini düşündükleri* bir şey."

"Ya yapmazlarsa?"

Güzel başını eğdi. "Bunu hiç düşünmedin mi? Büyüklerin her yıl, her yeni aile üyesiyle, her yeni efendiyle nasıl güç kazandığını. Yine de konsolos kadar yaşlı kaç kişi görüyorsun? Genç olanlar her türlü şeyden ölüyor, ama yaşlı olanlar, güçlü olanlar, güçte bazı lordlarımıza rakip olanlar - onları ne öldürebilir?"

"Pek çok şey." Vampirler yaşlılıktan ölmezdi ama başka pek çok yolu vardı. Bunların çoğu kendi türlerinden başkalarıyla ilgiliydi. "Düellolar, savaşlar, diğer efendilerle çatışmalar "

"Bazıları, evet," diye kabul etti. "Ama hepsi? Binlerce yıllık ustalar nerede? Konsülünüz kadar eski olanlar büyük bir odaya sığabilir. Onunla birlikte yola çıkan diğerleri nerede? Bir zamanlar sayıları binlerle ifade ediliyordu, ama şimdi neredeler?"

"Sana söyledim," dedim, beni yalnız bırakmasını dileyerek. "Her zaman kavga ediyorlar-"

"Evet, ama daha yaşlı, daha güçlü olan kazanmalı, değil mi?"

Ama bunun her zaman doğru olmadığını biliyoruz. Konsülünüz iktidara geldiğinde, kendisinden binlerce yıl daha yaşlı, efsanevi bir güce sahip bir varlığı öldürdüğünde öyle değildi."

Jules'un söylediklerini hatırlayarak, "Yardım aldı," dedim. "Anthony onunla savaştı-"

"Ama onunla aynı yaşıydı. Ve nasıl olduğunu bilirsiniz. Altıncı seviyedeki bir usta yedinci seviyedekinden kat kat daha güçlüdür, attığınız her adım gücünüzün katlanarak artmasına neden olur. Peki onun ustası ne kadar güçlüydü? Beş bin yaşında olduğu söyleniyordu. İki birden, bir *ordu* onu nasıl alt edebilirdi ki?"

Yeterince içmiştim. "Fark eder mi?" Kalkmaya başlayarak sordum.

Rian kolumu tuttu. "Bu önemli," dedi ısrarla. "Eğer Mircea'yı hâlâ düşündüğüm gibi önemsiyorsan."

Yüzümün çirkinleştiğini hissederek ona baktım. "Peki bunu söylemen için sana para mı verdi?"

Karanlık gözleri parladı. "Ona sadakat borcum yok; olsa olsa *sana* borcum var. Carlos'a hiç gerek yokken, neredeyse hiç kimse yardım etmezken yardım ettin. Sana ihanet ettikten ve efendime planların hakkında bilgi verdikten sonra bile. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm, iki lorduma da yardım etmenin en iyi yolu buydu ama yanılmışım. Bunu telafi etmeye çalışıyorum."

"Ne yaparak?"

"*Açıklayarak*. Size söylemediklerini, çoğunun kendine bile itiraf etmeyi reddettiği şeyleri söyleyerek. Ama ben gerçeği görecektense kadar uzun yaşadım. Hayatta kalanlar, ya onu elde ederek ya da bırakarak saplantılarıyla biraz huzur bulanlardır. Bunu yapamayanlar ... düellolarını kaybederler çünkü akıllarını kaybederler ya da belki de odaklarını kaybetmek daha iyi bir ifade şeklidir. Artık hiçbir şey gerçek görünmüyor - saplantıları dışında hiçbir şeyin önemi yok. Bu onların ölümcül kusuru haline gelir ve er ya da geç onları yok eder."

"Yani Mircea hayatta kalmak için karısını geri almak zorunda mı?" Ne kadar uygun.

"Onu geri almak zorunda değil," dedi Rian başını sallayarak. "Ama bu gerilimi, olanlardan duyduğu suçluluk duygusunu, kaybettiği ailesini onarma özlemini çözmek zorunda. En azından onun ölümüyle yüzleşmek zorunda ve bunu henüz yapmadı."

"Ve ben ona yardım edemem, Rian."

"Demek ona bu kadar kızgınsın?" Güzel gözleri kederliydi. "Hayır, yani ona yardım edemem," dedim, elini bırakıp ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Kimseye yardım edemem!" "Bu doğru değil-"

"Gerçekten mi?" Sendeleyerek duvara yaslandım ve sonra sırtımı duvara dayadım, gücümün yetmeyeceği bir zayıflık için kendime lanet etmek istiyordum. "Beni ne yaparken gördün? Her yerde koşturup duruyorum ama ne *yaptım* ki?"

Şaşkın şaşkın bakma sırası ondaydı. "Mahkemenizi kurtardınız-"

"En başta tehlikede olmalarının sebebi bendim! Yardımcılarım *beni* öldürmeye çalışırken sarayı havaya uçurdular. Eğer ben hiç var olmasaydım-"

"Apollo geri dönerdi ve hepimiz ölmüş olurduk."

Başımı salladım. "O benden çok Pritkin'di. Ve şimdi o gitti ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu geri getiremiyorum. Benim ... olmam gerekiyordu." Elimi çırpıtm, çünkü söyleyecek sözüm yoktu. "Bundan daha fazlası. Artemis'in kızı, yarı tanrıça, Pythia, kulağa çok etkileyici geliyorlar ama bunlar *yalan*. Bunlar başka birinin, güçlü birinin unvanları. Ben sadece Cassie'yim." Yavaşça duvardan aşağı kaydım ve sonunda haftalardır düşündüğüm sözleri söyledim. "Ve ben kimseyi kurtaramam."

Rian bir an sessiz kaldı. "Marco'yu kurtardın." "Marco asla tehlikede değildi."

"Tam tersine. Marco ustadan ustaya takas edildi, çünkü delilik belirtileri gösteriyordu ve tehlikeli olabilecek kadar güçlüydü. Onu hizada tutacak kadar güçlü bir efendi bulana kadar onun için her şey korkunç görünüyordu. Ve seni bulana kadar.

Sizin korumanız olarak atanmak onun başına gelen en iyi şeydi. Takıntısının ne olduğunu bilmiyorum; ona sormanız gerekecek. Ama sonunda bununla barışmış gibi görünüyor."

Marco'nun bana küçükken kaybettiği kızı hakkında anlattıklarını düşündüm. Sonra dev gibi korumamı düşündüm, o kadar büyüktü ki neredeyse başka bir tür gibi görünüyordu, ama yine de kollarında küçük bir inisiyeyi tutarken o kadar nazikti ki, sanki camdan yapılmış gibi. Jules haklıydı; Marco bir çürük gibi görünüyordu, demek ki ona böyle davranılmıştı.

Ama olduğu şey bu değildi ve ihtiyacı olan şey de bu değildi.

Benim çılgın mahkememin ona verdiği şeye ihtiyacı vardı: en genç ve en savunmasız olanları korumak için bir şans.

Ona kaybettiği kızı hatırlatanlar.

"Bunu benim mahkemem yaptı," dedim bir dakika sonra. "Ben değil."

"Peki sizin sarayınız bu sabah o savaşı verdi mi?" diye sordu hafifçe gülümseyerek. "Sarayınız bir gün gibi bir sürede beş hayduttan dördünü yendi mi?"

"Ama sadece bu *kadar*," dedim, alçak sesle ve hırçınca, bunu neden anlamadığını anlayamadan. "Biri hâlâ dışarıda, nerede olduğunu bilmiyorum ve tek gereken o. Ve onu bulmaya, Ares'i yenmeye ya da Pritkin'i kurtarmaya başladığımdan daha yakın değilim! Tekrar tekrar Arthurian Britanya'sına dönüyorum ve bu neye yarıyor? Hâlâ suda yüzüyorum. Ya da bir tür koşu bandında koşuyorum, kendimi yoruyorum ama bir yere varamıyorum!"

"Belki de sadece biraz yardıma ihtiyacın vardır."

Bunun üzerine başımı kaldırdım, çünkü o Rian değildi. Karanlıkta odaklanmam bir saniye sürdü, çünkü bir pencerenin yakınında değildik, bu yüzden neredeyse tek ışık kan kırmızısı bir çıkış tabelasıydı. Karanlığın bile yardımcı olamadığı korkunç bir kravattan ve ince bir tarağın altındaki yaklaşmakta olan kel bir noktadan parlıyordu.

Fred.

Korumam. Şu anda eskiden olduğu muhasebeciye daha çok benziyor, kanla kaplı bir şeytana daha az benziyor. "Sana bir telefon var," diye beni bilgilendirdi.

Dudaklarım büküldü. Tabii ki tanıyordum. Mircea'yı tanıyordum. Hiçbir şekilde bu kadar kolay olmayacaktı.

"Eminim."

Ama Fred başını sallıyordu, yüzünde garip bir sırıtış belirmişti. "Hayır, güven bana. Bu telefona cevap vermek *istiyorsun*."

Bölüm Kırk İki

Girdiğimizde odamın büyük bir kısmı hâlâ boştu ve kasırga vurmuş gibi görünüyordu. Bir zamanlar kayıp olan karyolalar uzak duvara yaslanmıştı, açık ambalaj kutuları her yere saçılmıştı ve sehpanın altında pastel boyayla çizilmiş yalnız bir resim duruyordu. Ama bunun dışında, genel otel mobilyaları ve birlikte geldiği kasıtlı olarak zevkli biblolar dışında her şeyden arındırılmıştı.

Ve duvardaki eski kurşun delikleri.

Onlara baktım ama uzun süre değil, çünkü "telefon görüşmem" balkona açılan pencerelerin tamamını kaplıyordu. Camlar genellikle uzaktaki neonları, farları ve geceleri şehrin belirsiz yarı karanlığını yansıtırdı. Ama şimdi yanan kökler, devrilmiş tuğlalar ve bir şey olana kadar bir yeraltı tüneli gibi görünen bir şey vardı.

Kötü bir şey.

Ancak kızgın bir kökün altında kalan adam iyi görünüyordu ve tekrar ayağa kalktığında yüzüme gerçek bir rahatlama gülümsemesi yayıldı.

"Caleb!"

"Hâlâ buradayım." O da genişçe sıırttı. Genelde soğukkanlı olan yüzünde bu ifadeyi görmek biraz garipti, neredeyse kara gözlerinin parladığını ve normalde temkinli olan hareketlerinin hızlı ve sarsıntılı olduğunu görmek kadar. Koridorda gördüğüm diğer insanlar büyülu yangınları söndürmeye çalışan beyaz giysili figürler olmasına rağmen, adrenalini yüksek ve dövüşe hazır gibi görünüyordu.

"Peki ya diğerleri?" Ben sordum.

"Bazı darbeler aldık." Gülümsemesi hafifçe soldu. "Ama alabileceğimiz kadar değil. Senin sayende."

"Bana mı? Ben orada bile değildim."

"Ama uyarın öyleydi. Her şey cehenneme dönmeden hemen önce buraya geldim."

"Benim uyarım ?"

"Lizzie?" Biraz kuşkulu görünüyordu, belki de konuşalı daha bir gün bile olmamıştı. Ama bana bir hafta gibi gelmişti.

"Ve Jonas dinledi mi?"

Başını salladı. "Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum ama muhafızları üç katına çıkardı ve ana koğuşların devreye sokulmasını emretti. Burada olmalıydın! Korumalar devreye girdi ve *bam*. Hemen ardından Kara Çember'in sahip olduğu her şeyle vurulduk! Sanırım önce vampirleri sonra da Dante'yi hallettikten sonra gardımızın düşeceğini düşündüler. Bu kadar kısa sürede başka bir saldırı beklememeliydik. Ancak yeni silahlar konuşlandırıldığında aksini anladılar-"

"Hangi yeni silahlar?"

"Apollo ile olan olaydan beri geliştirmekte olduğumuz bazı şeyler var. -"

Omzunun üzerinden baktı ve sonra bütün bir müfreze gibi görünen şey geçerken yoldan çekilmek zorunda kaldı. Neredeyse ben de aynısını yapıyordum, çünkü çok gerçekçi görünüyorlardı ve sanki duvardan çıkıp bana doğru geliyorlardı. Ancak ağır silahlı adamlar ve birkaç kadın bir saniye sonra kayboldular, bir sinema salonundaki 3 boyutlu görüntüler gibi havada eriyip gittiler.

Ve beni tekrar Caleb'e, daha doğrusu onun sırtına bakarken bıraktı.

"Caleb!"

"Yaşlı adama burada olduğunuzu söyleyeceğim," dedi ve tünelin düz olmadığı gerçeğine rağmen geriye doğru yürümek için arkasını döndü. Ama ayağını hiç kaybetmedi. "Yangın söndürmeye gitmesi gerekti!"

"Gerçekten mi?"

Güldü -gerçekten güldü. "Hayır, gerçek anlamda değil - en azından ben öyle düşünmüyorum. Ama, bir kez olsun, olduğun yerde kal!"

Başka bir itfaiye biriminden ustalıkla sıyrıldı ve tüneldeki bir dönemeçte kayboldu. Ve beyaz hazmat benzeri giysiler içindeki insanlar duvardan çıkıp tam ortama doğru koşarak bir iki adım geriye sendelememe neden oldu, çünkü illüzyon biraz fazla iyiydi. Sonra daha da geri çekildim çünkü bunu tekrar yaşamak istemiyordum.

Tam o sırada mutfaktan gelen küfürleri duydum.

Geçirdiğim günden sonra, kapılarda bir ordu görmeyi ya da kontrolden çıkmış bir yangın ya da sistemime dolan adrenalinin kendini harcayacağı *bir şey* görmeyi bekliyordum. Fred ve ben salondaki bir kapıdan içeri daldığımızda gördüğüm şeyi beklemiyordum. Beklemiyordum-

Dans eden bir
tavuk. Orada öylece
durdum.

Bir tavuktuk ve mutfak tezgahının üzerinde dans ediyorduk.

Etrafta durmuş ona bakan bir sürü insan da vardı: Elinde hırpalanmış bir oyuncak bebek tutan Cindy Lou Who klonunun da aralarında bulunduğu bir grup inisiye; suratları asık birkaç savaş büyücüsü; sürüklenen pembe saçlı kız; büyücülere ters ters bakan üç sert görünümlü kadın ve az sayıda vampir. Kızıl saçlarını ortaya çıkaran kahverengi-tan rengi kareli takımıyla Roy da dahil. Ama birdenbire kimse ses çıkarmaya başladı.

Tavuk da değildi, ama ölü olduğu için bunun mazur görülebileceğini tahmin ettim. Çiğdi ve bacak kemiklerinin ucunda büzgülü çorap gibi küçük kâğıtlar vardı. Yanında duran havuç, patates ve soğanlarla birlikte tencereye konmaya hazır gibi görünüyordu. Ama onun yerine, bacaklarının üzerinde durmuş, jig yapıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu büyücülerden biri sonunda, onu göstererek.

"Teneke kutu mu?" Fred'in tahminine göre, adamın hava şartlarından yıpranmış derisi
öfkeden kızarmak için.

"Özür dilerim!" Sıska bir çocuk dolaplara yaslanmış, korkmuş görünüyordu. Belki de az önce bir savaş büyücüsü ona silah çektiği içindir.

Jiao; büyücü etkisiz hale getirilmeden ve silah pembe saçlı kızın eline geçmeden önceki saniyede beynim bir isim buldu.

"Geri ver!" diye uyardı adam onu.

"Kibarca iste."

"Onu geri ver ya da yılın geri kalanını hapiste geçir!"

"Ne için?" Sözünü kestim. "Bir çocuğu tehdit eden sendin."

Adam sanki orada olduğumu fark etmemiş gibi başladı. Ama fark ettiğinde bile bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. "Çocuk bir büyücü, hem de güçlü bir büyücü!" diye homurdandı. "Neden burada?"

"Neden?"

Kızarıklık geri gelmişti, bu kez daha koyu renkteydi. "Buraya atandık-"

"Kim tarafından?"

"Başka kim olacak? Pythia'yı kim
koruyor?" "Senato, şu anda."

"Senato mu?" Bu başka bir büyücüydü, daha yaşlı ve kırışmış, savaş büyücüsü kaşlarını çatmıştı. Gözleri mutfaktaki, yarısını tanımadığım rengarenk tayfayı küçümseyerek süzdü. "Bunların hepsi hapse atılmalı."

"Uh." Bu üçüncü bir büyücüydü, genç bir sarışındı ve asker tıraşlı saçları onu hiç de yaşlı göstermiyordu. Ya da kafasına neredeyse dik duran sürahi kulakları göz önüne alındığında daha iyi de göstermiyordu. Belli belirsiz tanıdık geliyorlardı.

"Ne?" diye sordu yaşlı arkadaşı. "Lütfen onu kızdırmayın?"

Ve anladım. Genç adam geçenlerde Mead Gölü'ne yıkanmaya gönderdiğim bir grup büyücüden biriydi. Ve başka bir yolculuk istiyor gibi görünmüyordu.

"Yüzme biliyor musun?" Roy ona nazikçe sordu. O ve diğer vampirler etrafta duruyor, gözlemliyor ama müdahale etmiyorlardı. Eğer Pembe Saç silahı kapmasaydı, içlerinden biri kapacaktı. Ama şimdi Jiao tehdit edilmediğine göre, televizyon izleyen insanların belli belirsiz, hafif sıkılmış ilgisine geri dönmüşlerdi.

Eğer Çember ve bazı cadılar birbirlerini öldürmek istiyorlarsa, neden umursasınlar ki?

"O kadar da iyi değil," diye itiraf etti genç adam. "Ve bütün silahlar-"

"Küçük çapalar gibi davranıyorlar, değil mi?" Roy üzüntüsünü dile getirdi.

"Gerçekten öyle." Bana baktı. "Lütfen hanımefendi, siparişlerimiz var-"

"Jonas'tan mı?"

Başını salladı. "Burada olmamız gerekiyordu. Ve bize ihtiyacın var-"

"Bu sabah size ihtiyacım yoktu," dedi Pembe Saç, gözleri hâlâ büyücü.

"Ve sen buradasın. . çünkü?" Gücendirmek istemediğimden ama aynı zamanda süitte bir muhabirin dolaşmasından da pek hoşnut olmadığımından sordum.

Mahkememin çoğu hala kayıp olduğu için rapor edilecek çok fazla insan görünmüyordu.

Bana bir sırtış fırlattı.

"Hediyeler." "Ne?"

"Hepimiz, kovanlardan." Etrafındaki üç sert görünümlü kadını işaret etti. "Bu sabahtan sonra, yetkin bir yardıma ihtiyacınız olduğuna karar verdiler."

"Yetkin!" diye patladı kırmızı suratlı büyücü. "Sanki covenler bunun anlamını biliyormuş gibi-"

"En azından dövüş zamanında gidiyoruz."

"Evet, şüpheli bir şekilde öyle! Sanki *biliyormuşsun gibi*-"

"İşte bu," dedi diğer kadınlardan biri, tam büyücü bir el hareketi yaparken bir asa çekti. Neyse ki kendi adamı tarafından engellendi.

"Dikkatli ol," diye tısladı kırışmış büyücü. "O sürtüğe saldırırsan ne olacağını çok iyi biliyorsun-"

Cadı, "Bana bir daha orospu de ihtiyar, bak neler oluyor," diye uyardı.

"Pekâlâ, dışarı!" Dedim. "Hepiniz! Sen hariç, Jiao," diye ekledim, çünkü hâlâ korkmuş görünüyordu.

"Bu Pythian Mahkemesi için bir mesele değil. Bu bir Daire meselesi," diye itiraz etti Kırmızı Surat, sanki ben konuşmamışım gibi. "O çocuk yasadışı büyü yapıyordu-"

"Beş."

"Beş mi? Beş ne?"

"Dört."

"Kahretsin," dedi Jug Ears ve kapıya doğru itmeye başladı.

"Üç."

"Bu çok saçma!" Kızıl Surat sıçradı. "Pythian inisiyelerinin yanında yasadışı çocukları barındırıyorsunuz-"

"Asıl saçma olan bir *savaşın* içinde olmamız," dedim alçak sesle ve öfkeyle. "Savaş, çünkü onu kaybedersek başka bir savaş olmayacak. Ve bu"- lanet olası tavuğu işaret ettim-"*odaklandığınız* şey bu mu?"

Adam bir şeyler söylemeye başladı ama yaşlı arkadaşı onun sözünü kesti. "Ne diyorsa onu yap. Dışarı çıkar."

"Lanet olsun. Ben de bir taneye ulaştığında ne olduğunu görmek istiyordum," dedi Roy.

Ona bir bakış attım ve o da gözleri fal taşı gibi açılmış acemileri yanına alarak ortadan kayboldu. Jiao olduğu yerde kaldı, ama tavuk aniden devrildi, tavaya sırtını dayadı, küçük ayakları acıyormuş gibi kanatlarının üzerinde durdu. Bu hissi biliyordum.

Önünde diz çöktüm. "İyi misin?"

Başını salladı.

Sonra yere yığıldı ve ben onu yere düşerken yakaladım çünkü o daha bir çocuktuk ve bir savaş büyücüsü ona silah doğrultmuştu. "Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "İsteyerek yapmadım-"

"Biliyorum. Her şey yolunda."

Başını iki yana salladı. "Öyle değil. Her şeyi berbat ettim. Ama ben sadece -kızlar, görmek istediler-"

"İnisiyeler senden onlara neler yapabileceğini göstermeni istediler."

Yutkundu ve başını salladı. "Onlar ... bazıları sadece küçük, biliyor musun? Ve bizim gibi değiller. Tüm bunlara alışık değiller." Tanrılar ve savaşlardan oluşan şekilsiz bir "bu "yu işaret etti, ya da onun bakış açısına göre, korku, acı ve sürekli endişeden, çünkü Tami ile tanışmadan önce bildiği şey buydu.

Tami hayatımıza girip her şeyi değiştirmeden önce ben de dahil olmak üzere neredeyse Tami'nin tüm çocukları bunu biliyordu.

Sadece bir biyolojik çocuğu vardı; Jesse adında, izinsiz bir yetenekle doğmuş bir oğlu. Jesse bir ateş başlatıcısıydı ve gücü ortaya çıkar çıkmaz Çember'in tehlikeli yetenekli gençlere yönelik okullarından birine hızlı bir yolculuk yapmasına neden olmuştu. Bu durum, kızdırmak isteyeceğiniz türden biri olmayan Tami'nin pek hoşuna gitmemişti. Kendisi de alışılmadık bir büyüye sahipken, bir null, karşılaştığı herkesin ya da her şeyin büyüsunü emebilen bir cadı iken.

Çember'in okullarında kullandığı koğuşlar da dahil.

Jesse kısa bir süre sonra eve dönmüştü ve Çember'in endişelenmesi gereken yeni bir kanunsuz vardı; koğuşlarının önünden elini kolunu sallayarak geçmeyi, hayatlarının geri kalanını kilit altında geçirme riski olan çocukları alıp onlarla birlikte elini kolunu sallayarak dışarı çıkmayı alışkanlık haline getirmiş biri. Benim gibi kaçakları da toplamış, sonunda uğursuzlar, telekinetikler, çağırıcılar, alaycılar, rüya gezginleri ve evet, hatta büyücülerden oluşan bir koleksiyona sahip olmuştu. Jiao sonunculardan biriydi ve en sevdiği salon numarası vardı.

Ancak, Çember'in bakış açısına göre, bir tavuğun izinsiz olarak canlandırılması, görünüşe göre bir ölümsüz ordusu yetiştirmekle eşdeğerdi.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedim ona.

"O zaman neden öyle diyorlar? Neden-" Dudağını ısırarak sözünü kesti, önümde ağlamayı reddediyordu, çünkü artık küçük bir çocuk değildi. Ama henüz bir erkek de değildi, on iki ya da on üç yaşındaydı ve sert çeneli metanet onun menzilinın dışındaydı. Bu yüzden orada öylece durdu, mutsuz görünüyordu ve bende belli bir savaş büyücüsünü okyanusun ortasına gönderme isteği uyandırdı.

"Çünkü korkuyorlar."

"Benden korkuyor musun?" Başını kaldırdı. "Ama ben *hiçbir şey yapamam*-" "Henüz değil. Onlar senin yapabileceklerinden değil, senin yapabileceklerinden korkuyorlar.

olabilir. Bizimki gibi sihirden anlamıyorlar ve bu onları korkutuyor-"

"Bizimki gibi mi?"

"Babam bir büyücüydü. Onun yeteneklerinin bir kısmı bende de var."

Jiao tavuğa baktı ve ben güldüm. "Hayır, bunu yapamam. Yapamam. Bizde bedenler değil, hayaletler var. Ama yine de büyücülük sayılır. Ve biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Bu sabah beni kurtardı. Savaşığımızı biliyor musun?"

Gözleri parladı. "Herkes biliyor. Yine de izlememize izin vermiyorlar-"

"İzlemek mi?"

"Güvenlik tekrarında. Vampirlerden bazıları kameralar patlayana kadar oldukça iyi görüldüğünü söyledi. Ama Tami görmemize izin vermiyor-"

İyi, diye düşündüm ve ona teşekkür etmeyi aklıma not ettim. "-Ama belki sen-"

"Görecek pek bir şey yok," dedim. "Bedenimi geride bıraktım ve ... bazı şeyler yaptım ... ve video bunu göstermeyecek."

"Ama insanlar görseydi -her zaman yapabileceğim şeylerin yanlış olduğunu söylerler, ama eğer bunu kullanırsan-"

"Bu yanlış değil, Jiao. Önemli olan büyü değil, onu ne için kullandığındır. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum, ama *onlar anlamıyor*. Hepimizi kilit altına almak istiyorlar-"

"Bunu yapmayacaklar."

"Ama bunu yaptılar," diye ısrar etti. "Hala yapıyorlar! Okulda bir sürü büyücü vardı-"

"Çok mu? Bana hep bunun nadir bir yetenek olduğu söylenirdi."

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Ama o kadar güçlü olmayanlar, sürekli kaza geçirmeyenler bunu saklamaya çalışırlar. Çember neredeyse herkesin bizden önce çıkmasına izin veriyor. Bizim kötü olduğumuzu düşünüyorlar-"

"Ama sen değilsin," dedim kararlı bir şekilde.

"Hayır, değiliz," dedi bana bakarak. Sonra dışarıdan tartışma sesleri gelirken kendiliğinden bana sarıldı.

Başımı öne eğdim. "Burada kal," dedim ona.

"Ama-"

"Tamam. Al bakalım. Tamam mı?"

İç çekti. "Tam burada," dedi ve dolaplara yaslandı.

Ve üzerimize nasıl bir cehennem çöktüğünü görmek için dışarı çıktım, sadece keşfetmek için - aynı eski saçmalıktı.

Ancak bu kez yeni bir durum varmış gibi görünüyordu.

Tami, savaş kıyafetlerini giymiş bir savaş büyücüsü ile sert mizaçlı bir cadı meclisi arasında duruyordu. şey, emin değildim. Çember'in aksine, meclislerin bir kıyafet yönetmeliği yok gibiydi. Ya da varsa bile, "Gel bakalım kardeşim." şeklinde özetlenebilirdi.

Neredeyse bir erkeğinki kadar kaslı kollarının üzerinde, bazıları büyülü olan iki tam kol dövme vardı. Eski bir kot pantolonun üzerine giydiği kolsuz tişört sayesinde görülebiliyorlardı. Kısa, siyah saçlarının arasında kaybolan boynunda daha fazlası görünüyordu. Piercingleri kaşından kulak memesine, burnundan alt dudağındaki haltere kadar uzanıyordu.

Eğer Circle'ın ekibinden daha az tükürük ve cilalı birini bulmaya çalışsaydım, daha iyisini yapamazdım. Ama görünüş güç anlamına gelmiyordu ve ondan o kadar çok şey sızıyordu ki buzdolabından kıvılcım çıkmamasına şaşırdım. Çünkü çok *öfkeliydi*.

Savaş büyücüsünün ne söylediğini bilmiyordum ama odadaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu. En azından bir an için öyleydi. Ta ki kızgın bir null'un neler yapabileceğini öğrenene kadar.

Ben bir şey söyleyemeden iki savaşçı sendeledi ve büyücü tek dizinin üzerine çöktü. Kadın ayakta kaldı ama az önce bir Mack kamyonu çarpmış gibi görünüyordu. Yüzü bembeyaz oldu, doğal ten renginin koyu zeytin olduğu düşünülürse bu oldukça etkileyiciydi ve asası elinden düştü.

Fark etmezdi. Zaten onu kullanamazdı. İkisinin de hayatlarını kurtaracak bir büyü yapabileceklerinden şüpheliydim ve günlerce de yapamayabilirlerdi. Bir vampir kan için neyse, bir null da büyü için oydu.

Ve daha yeni kanları akıtılmıştı.

Nefes almaya çalışırlarken Tami, "Küçük bir ders, çocuklar," dedi. "Benim evim. Benim kurallarım."

Pembe Saç arkadaşına yaklaşarak, "Pythia'nın evi olduğunu sanıyordum," dedi.

"Burayı benim yönetimime veren, *benim* evim yapan. Ve benim evimde silah çekerseniz -herhangi bir silah- dayak yersiniz. Kapıyı kıran bir Kara Çember ordusu olmadığı sürece, silahlarınız güvende kalır. Burası çocuklarla dolu bir süt, bileceğiniz bir şey, her dürtü duyduğunuzda *hatırlayacağınız* bir şey. Çünkü eğer yapmazsan-"

İki eski savaşçı inledi ve cadı sonunda ağzı açık, gözleri kocaman dizlerinin üzerine çöktü.

"-Seni bırakacağım," dedi Tami onlara. "Beni *anladın* mı?"

"Sanırım seni yakaladılar," dedi Pembe Saç arkadaşını tutarak, Jug Ears ise sersemlemiş görünen büyücüyü çekerek uzaklaştırdı.

"Biri az önce ne olduğunu açıklayabilir mi?" diye sordum.

Tami ağzını açtı ama kır saçlı büyücü ondan önce davrandı. "Cadı onu kışkırttı ama çizgiyi aştı," diye itiraf etti. "Gergin durumdayız, hepimiz. Bu sabahki savaşı kaçırdık-"

Pembe Saç, ben ona bakana kadar, "Haklısın, yaptın," diye mırıldandı. "-ve bu öğleden sonra bir tane daha. Biz de orada olmak istiyoruz." Eliyle işaret etti

oturma odasına geri döndü. "Merkezde, bize ihtiyaç duyulan yerde. Burada bebek bakıcılığı görevinde değil-"

"O zaman git."

"Emir aldık," diye soludu Kızıl Surat.

"Bunu geçersiz kılıyorum. Jonas'ın sana benden daha çok ihtiyacı var ve birazdan konuştuğumuzda bunu ona açıklayacağım. Git hadi."

İki adam birbirlerine baktı. "Şimdi.

Yoksa seni kendim gönderirim."

Boş bir tehditti ama bunu bilmiyorlardı. Ve umurlarında gibi de görünmüyordu. Gittiler.

"Aynen öyle," dedi Pembe Saç ve ben de ona doğru döndüm.

"Cadılar meclisinin sizi göndermesini takdir ediyorum," dedim diploması yapmaya çalışarak. "Ancak-"

"Ancak?"

"-Tami haklı. Bazı temel kurallar var."

Dövmeli cadı ayağa kalkmak için mücadele etti ve esasını geri aldı, ancak onu bir kenara sakladığını fark ettim. Tüm bunlar olurken Tami'ye bakıyordu, sanki daha önce bir boşluğun neler yapabileceğini hiç fark etmemiş gibiydi, eğer birinin size gerçekten dokunmasına izin verecek kadar aptalsanız. Tami bir odanın öbür ucundan büyü çekebilirdi ama bu daha zordu ve o kadar çok büyü yapamazdı.

Ama ten tene? Evet,

boku yemiştin.

Ancak bu deneyim kadının tavrını yumuşatmışa benzemiyordu. "Bizi istemiyor," dedi diğerlerine. "Size söylemiştim."

"Öyle bir şey söylemedi," diye cevap verdi Pembe Saç, ama gözleri benim üzerimdeydi.

"Öyle demedim çünkü öyle demek istemedim," dedim. "Bu sabah büyük bir yardımda bulundun. Bunu takdir ediyorum-"

"Ama şimdi kibarca siktirip gitmemizi istiyorsun," diye araya girdi sert hatun.

"Senden istediğim şey cümlelerimi tamamlamayı bırakman," dedim, her zamankinden daha sert bir sesle, çünkü sinirlerim bozulmuştu.

Şaşırmış görünüyordu, sanki meydan okunmaya alışık değilmiş gibi. Kendine gelmesi için ona zaman vermedim. "Söylediğim gibi, cadılar meclisinin bu sabahki yardımını takdir ediyorum ve şimdi de memnuniyetle karşılıyorum. Ama bazı kurallar var-"

"Ne gibi?"

"Sanki herkes iyi geçiniyor," dedim onu izlerken. Çünkü bunun kasıtlı olduğundan oldukça emindim.

Bebek bakıcılığı görevini sevmeyenler sadece büyücüler değildi.

"Eğer burada olmak istemiyorsan, burada olma," dedim, gözlerim tüm grubu içine alarak. "Ama kalırsanız, bunun bir aile olduğunu kabul edersiniz. Bir iş değil, bir yük değil, bir *aile*. Onaylamadığınız insanlardan oluşan bir aileye katılmayı kaldıramıyorsanız, o zaman ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Kimse kımıldamadı.

"Senin için coven'lerle aranı düzelteceğim," diye ekledim. "Onlar üzerinde Çember kadar nüfuzum yok ama elimden geleni yaparım-"

"Gitmiyoruz," dedi Sert Cıvciv kollarını kavuşturarak. Son söz gibi gelmişti.

"O zaman kuralları kabul ediyorsun?"

Uzun, sessiz bir an oldu ve sonra daha fazla sessizlik. Ama sonunda başımı salladım. Ve sadece ondan değil. Diğer üç cadı da onu takip etti ve Jug Ears da öyle... Birisi barı alıp gitmeden önce bar olan yerde hâlâ yer kapladığını gördüğümde şaşırmıştım.

"Peki benim mahkemem nerede?" Tami'ye sordum, o da gözlerini devirdi. "Uzun hikâye," dedi. "Telefon görüşmeni yap. Ben bitirmek üzereyim

Konuşmak istersen akşam yemeği."

Başımı salladım. Oturma odasına doğru yürürken Roy yanıma sokuldu. "Vetted?" Neredeyse sessizce sordum ama kulaklarının yardımı ihtiyacı yoktu.

"Temizler. Yani, yeterince temizler." Bana bir bakış attı. "Elbette onları gönderebilirsin."

"Bir süredir birlik vaazı veriyorum ve birazını alır almaz onları gönderiyorum?"

Sırıttı. "Ne dilediğine dikkat et."

Fred döndüğünde uygun bir cevap düşünmeye çalışıyordum. "Partiniz hatta."

Oturma odasına tekrar girdiğimde Jonas'ın tam bir savaş kıyafeti içinde, beyaz saçlarını daha da beyazlaştıran bir tür siyah parlak zırhla yanan tünelden aşağı doğru yürüdüğünü gördüm. Her iki yanında da birer kadın vardı: biri uzun boylu, zayıf ve siyah saçlı, belki kırklı yaşlarının başında, diğer i se yaşlı, yuvarlak hatlı ve büyükanneye benziyordu, saçları neredeyse onunki kadar beyazdı. Hâlâ yanıyor gibi görünen bir yeraltı sığınasında ne yaptıklarını merak ettim.

Ve cam duvarı geride bırakmış olmalarına rağmen hâlâ bu tarafa doğru geliyorlardı.

"Jonas," dedim, ondan biraz geri çekilmesini istemeye hazırlanıyordum, çünkü büyüünün tuhaf üç boyutlu etkisi beynimi karıştırıyordu.

Gerçekten kafa karıştırıcı, diye düşündüm, üçü halıya adım atarken, ayakkabıları pelüş havı çentikliyordu.

Ve sonra gelmeye devam etti.

Bölüm Kırk Üç

Deri kaplı bir savaş büyücüsü sürüsü figürlerin etrafından dolanarak üçlüyü bir saniyeliğine bir hareketlilik telaşıyla sardı ve sis gibi dağılıp onları geride bıraktı. Çünkü onlar görüntü değildi.

Az önce lanet olası bir duvardan çıkmışlar, adımlarını bile bozmadan dünyanın yarısını bir milisaniyede geçmişlerdi.

Ve dünyada bunu yapabilecek tek bir grup vardı. "Çocuklar," diye fısıldadım, tökezleyerek Roy'a geri döndüm. "Ne?"

"Çıkarın onları! *Hemen* çıkarın!"

Yükselen sesler, koşan ayaklar duydum ve Roy'un beni arkasından sürüklediğini hissettim, bunların hiçbirisi Jonas'ın yanındaki iki Pythian yardımcısına karşı bir işe yaramayacaktı - ve nasıl *olur* da daha fazla yardımcı olabilirdi?

"Cassie-" dedi Jonas.

"Yere yat!" Ona söyledim ve elimdeki her şeyi fırlatarak kadınları en azından çocukları dışarı çıkaracak kadar uzağa kaydırmaya çalıştım.

Ama beni dizlerimin üzerine düşüren ve boğazımdan bir ses çıkaran bir güç boşalması dışında hiçbir şey olmadı. Başka da bir şey olmadı, çünkü kadınlar hiç hareket etmedi bile. Bana doğru gelmeleri dışında.

Ve aniden önüme çıkan, silahlarını ve dişlerini çıkarmış, aşılmaz bir duvar oluşturan hırıltılı vampirlerin sırasına doğru. O da aniden ortadan kayboldu -nerede, bilmiyordum- bir el hareketiyle yok oldu. Büyüler patlarken, insanlar çılglık atarken ve camlar kırılırken bile geri dönmeye, merdivenlere ulaşmaya çalışıyordum.

Ama kadınlara hiçbir şey dokunmadı, en ufak bir şey bile.

Tabii ki dokunmadı.

Ve sonra her şey aniden sessizleşti. Donup kalmadı ama iyice yavaşladı. Jonas bir laneti savuşturmak için yavaşça kolunu kaldırdı. Cadılar kapının girişine yığılmıştı, son büyüleri önlerinde zar zor hareket ediyordu. Fred her kolunun altında bir çocukla durakladı, yavaşça

Bir tane daha. Ve diğer vampirlerin bağına gelenlerden bir Gekilde kurtulmuş olan Roy, profesyonel bir futbol oyuncusunun topa hamle yapması gibi, vücudu gerilmiş ve kollarını uzatmış bir halde hamlesinin ortasında yakalanmıştı.

Ya da bir vampir artık orada olmayan bir yardımcıyı arıyordu. Çünkü o benim önümde duruyordu.

Başım dönüyor, burnum akıyor, dirseğim merdivenlerin demir korkuluklarına çarpıyordu. Onu kavradım ve kendimi yukarı çektim. Eğer kapıya ulaşabilirsem, eğer onları peşimden gelmeye zorlayabilirsem, eğer onları süitten uzaklaştırabilirsem-

Ama genç olan yer değiştirdi ve merdivenin tepesinde üstümde belirdi. Ve büyük olan beni arkamdan yakaladı, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Beni aralarında sıkışmış, çaresiz ve kafeslenmiş bir halde bırakarak-

Ve biri travma geçirmiş bir çocuğa seslenir gibi sesler çıkarırken kocaman bir göğse sarıldı.

Bir an için öylece kaldık, garip bir tablo içinde.

Sonra genç kadın yüzünde şaşkınlık ifadesiyle eğildi ve elini uzattı.

Geri çekilmeme, zor nefes almama neden oldu, çünkü bunu anlamamıştım - bunların hiçbirini anlamamıştım!

"Hanımefendi," diye mırıldandı ve elini bıraktı. Ve belli ki kaybolmuş bir halde yaşlı kadına baktı.

"Jonas'a bu şekilde yapmamasını söylemiştim," dedi Beyaz Saç. "Lanet olası adam hiç dinlemiyor!"

Beni bıraktı ve sonra kaşlarını çatarak öylece durdu. "Reverans yapardım," dedi surat asarak, "ama dizlerim, biliyorsun. Yere düşersem bir daha kalkamayabilirim."

Olduğum yerde kaldım, korkuluklara yaslandım, kan kulaklarıma hücum ediyordu.

"Kimsin sen?" Sonunda fısıldadım.

"Arızalarınız, hanımefendi," dedi genç olan. Merdivenlerden indi ve sanki güzel bir misafir odasındaymış gibi zarif bir şekilde reverans yaptı. Ama başını kaldırdığında yüzü hiddetliydi. "Pythia yalnız savaştı. Pythia asla yalnız savaştı!"

* * *

"Bilmiyordum," dedi Jonas sessizce, çünkü Rhea'nın odasına taşınmıştık. O kızını görmek istiyordu, ben de salondaki manzaradan uzaklaşmak istiyordum.

Roy ve vampirler ortalığı temizlerken, son derece sinirli bir Tami-ve Tanrım, bu muhteşem bir şeydi- çocukları ve tavuğu "yukarıya" götürmüştü. Ve yeni acemilerimizi sakinleştirmeye çalışmışlardı. Pek de kolay bir zaman geçirdikleri söylenemezdi, cadılar birkaç dakika içinde daha önce hiç karşılaşmadıkları iki büyü türüne maruz kalmışlardı ve bu da ruh hallerini iyileştirmemişti.

Ama ben artık umursamıyordum.

"Kimse bilmiyordu," diye ekledi Jonas. "Görünüşe göre amaç da buydu. Saraya yönelik ciddi bir tehdit durumunda, her nesilden yeteneklerini koruyan kıdemli bir yardımcıya sahip olmak. Anladığım kadarıyla bu fikir bir Pythia ve varisinin aynı anda yaralanmasına karşı bir koruma yolu olarak ortaya çıkmış. Bilinci yerinde olmayan bir Pythia gücü aktaramazdı ama aynı zamanda kullanamazdı da. Dolayısıyla-"

Pencere kenarında durmuş usulca konuşan iki kadına bakarak, "Bir arıza emniyeti," dedim.

"Evet."

"Onlara güvenebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Jonas ağır bir sesle, "Buna kendiniz karar vermelisiniz," dedi. "Bana sorulsaydı ve onları daha iyi tanıyor olsaydım Agnes'in yardımcılarına güvenebileceğimizi söylerdim."

"O zaman onları neden *buraya* getirdin?" Fısıldadım. "Eğer diğer taraf için çalışıyorlarsa-"

"Bu durumda, Kara Çember neden Lizzie'ye ihtiyaç duysun ki? Zaten iki yardımcıları varken ve onun kullandığını gördüğümünden çok daha fazla güce sahipken neden onun yeteneklerini kazanmak için bu kadar riske girsinler?"

Başımı salladım. "Belki de onu başka bir şey için istiyorlar-" "Onu bütün gece ve günün yarısında sorguladık. Eğer bir şey varsa O kızla ilgileniyorum, bulamıyorum."

"Ama yine de onu aldın," dedim suçlayıcı bir şekilde. Yakın zamanda otorite konusunda bir çatışma yaşamıştık -yani onun benimkini görmezden gelmesi- ve bunu çözdüğümüzü sanmıştım. Sonra gitti ve aynı şeyi tekrar yaptı!

Ama Jonas özür diler gibi görünmüyordu. "Burada değildin. Ne zaman geleceğini bilmiyordum. Ve biz *savaşta*yız. Eğer Ares'in planlarını bildiğine dair küçük de olsa bir ihtimal varsa-"

"Ama yapmadı."

"Hayır." Aniden içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. Bütün gece uyanık kalan tek kişi Lizzie değilmiş gibi görünüyordu. "Anladığımız kadarıyla o bir yordakçıydı, başka bir şey değil."

"Peki ya bu kadınlar?"

"Genç Abigail'i Agnes'in sarayından tanıyorum. Annenizin gelişinden bir yıl kadar sonra evlenmek için ayrıldı ve güya iktidara erişimini bıraktıktan sonra. İşinin ehli biriydi ama bildiğim kadarıyla kayda değer bir yanı yoktu."

"Peki ya diğeri?"

"Hildegarde von Brandt, Leydi Herophile'in sarayının zorlu bir üyesi-"

"Gertie'nin mi?" Keskin bir sesle söyledim ve ondan başıyla onay aldım -ve diğer vampirlerin çoğuyla birlikte lobiye kaydırıldıktan sonra Rhea'nın yanına geri dönen Rico'dan da uyarıcı bir bakış. Etrafta iki Pythian yardımcısının daha olmasından pek memnun görünmüyordu.

Sadece o değildi.

"Evet," dedi Jonas yumuşak bir sesle. "Yetenekleri her zaman müthişti. Eğer bir arıza emniyet sistemi yürürlükte olsaydı, onun seçildiğini görebilirdim."

"Ama neden sır olarak saklıyorsun? *Var* olduklarını bile bilmiyorsam nasıl yardım isteyebilirim ki?"

Jonas kuru bir sesle, "Onlara sor," dedi. "Tek bildiğim, o lanet gazete çıktı ve kısa bir süre sonra seninle görüşmek isteyen çok mutsuz iki ziyaretçi aldım. Yaşadıklarınızdan sonra, sanırım bir tanıştırma olmadan onlarla görüşmeyeceğinizden korktular. Telefon ettim ve gerisini biliyorsunuz."

"Hayır," dedim, "hiçbir şey bilmiyorum," ve kadınlara doğru yürüdüm.

"Hanımefendi," diye mırıldandılar, Hildegarde korkunç reverans yerine başını salladı.

Sanki umurumdaydı.

"Neden buradasın?" Aniden sordum.

Karşılıklı bakiştılar.

"Burada olmamız gerekiyordu," dedi Abigail bir süre sonra. "Eğer mahkemenin ihtiyacı varsa. Biz bu yüzden varız - yani bu pozisyon bu yüzden var-"

"Mahkemenin bir süredir ihtiyacı vardı. Mahkeme daha yeni *havaya uçuruldu*," diye belirttim.

"Bina havaya uçuruldu. Mahkeme sizin tarafınızdan kurtarıldı," diye düzeltti Hildegarde soğukkanlılıkla.

Genç meslektaşının aksine, tüm bunlardan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Abigail'i bakarken yakaladığım kurşunlarla dolu duvar, kaşlarını bile kaldırmadan geçip gitmişti. Serserileşmiş cadılar ve öfkeli vampirlerden oluşan rengarenk ekip neşeli bir "Merhaba" ile idare edilmişti. Ve şimdi de güvensiz, sinirli ötesi Pythia'ya nazıkçe, ama fark edilebilir bir endişe duymadan bakılıyordu.

Belki de beni merdiven çıkmakta zorlanırken gördüğü içindir.

Eğer bana zarar vermek isteselerdi, bunu çoktan yaparlardı. Geriye ne istedikleri sorusu kalıyordu. "Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Sana yardım etmek için," dedi Abigail, ince yüzü sıkıntılıydı. "Gazeteyi okuduğumda -daha önce gelmem gerektiğini biliyordum-"

"Neden yapmadın?"

"Yaptım, yani denedim. Leydi Phemonoe öldüğünde ve Myra Çember tarafından haydut ilan edildiğinde, Lord Koruyucu'ya bir mektup gönderdim-"

"Saunders'a mı?" Jonas'ın selefinin adını söyleyerek sordum. Yolsuzluğun dibine vurmuş olan ve neyin peşinde olduğunu öğrenmeden önce kellemin uçurulmasını istemiş olan.

Neredeyse başarıyordu.

Ve lanet olsun, o zaman birkaç yardımcı kullanabilirdim!

"Evet," diye onayladı. "O idi. Beni huzursuz etti. Verdiği cevabın benim hakkımda bilgi edinme çabası olduğunu hissettim. İsimsiz olarak yazmıştım ve bu hoşuna gitmedi. Ama çok gerekli olmadıkça kendimizi ifşa etmememiz gerekiyordu ve ben onu tanımıyordum. Bir buluşma ayarladım ama orada adamları vardı ve beni pusuya düşürdü. Kaçtım ama kıl payı kurtuldum ve ben daha ne yapacağıma karar veremeden Jonas onu ortadan kaldırdı ve rolünü üstlendi. Ve sen de Pythia adını almıştın."

Hildegarde başını salladı. "Ben de öne çıkmayı düşündüm, ancak her şey çabucak çözüldü ve mahkeme tehlikede görünmüyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, bu sadece tartışmalı bir halefiyetti ve Çember gücün nereye gideceğini görmek için ikinizi de geri almaya çalışıyordu _"

"Bizi öldürmeye ve kendi adaylarını tahta çıkarmaya çalışıyorlardı!" Hararetle söyledim.

"Ama gazetelerin yazdığı hikâye bu değildi, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Ve bir süredir saraydan uzaktaydım. Benim eski

Dedikodu yolları çoktan kurudu" -dudakları büküldü- "ve çoğu durumda öldü."

"Kesinlikle gerekli olmadıkça kendimizi ifşa etmememiz gerekiyor," diye tekrarladı Abigail. "Herkes kim olduğumuzu bilseydi ve mahkemede bir saldırı olsaydı, bizi de hedef alabilirlerdi."

"Peki o zaman nerede olurduk?" Hildegarde de aynı fikirdeydi.

"Son dört aydır neredeydim?" Hırladım ve sonra duvara yaslanıp bir elimi başıma koydum, çünkü bu yardımcı olmuyordu. "Neden *buradasın*?"

"Nedenini biliyorsunuz. Gazete işlerin tahmin ettiğimiz gibi olmadığını açıkça ortaya koydu. Jonas'la yaptığım konuşmadan sonra durum korktuğumdan da vahim görünüyor. Son haydutunuzu geri almayı başaramadınız."

"Hayır."

"O zaman beni bağışlayın ama neden buradasınız?" diye sordu. "Bir haydut önceliklidir. Gücün seni o neredeyse oraya çekiyor olmalı-"

"Benim gücüm." Aniden güldüm, nedenini bilmiyordum. Muhtemelen son zamanlarda hiç gücüm yokmuş gibi hissettiğim içindi. "Bildiğini sanmıyorum," dedim sonunda. "Onu görmezden geliyordu."

"Bu imkânsız," dedi Hildegarde sert bir sesle. "Bir haydut önceliklidir -O halledilene kadar öncelikli. Kararlı bir haydut her şeyi yok edebilir!"

"Benim de *beş tane* vardı," dedim, aniden vahşileşerek. Başım ağrıyordu, takip etmem gereken çok fazla sorun vardı ve buraya hiç gelmemiş birinin eleştirisine ayıracak vaktim yoktu. "Onları sadece birkaç gün önce öğrendim. Üçü şu anda ölü ve biri gözaltında-"

Abigail, "Bu takdire şayan, hanımefendi," diye mırıldandı.

"Ve sonuncusu olmadan hiçbir işe yaramaz," dedi Hildegarde, koridorda düşündüğüm bir şeyi yankılayarak.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. "Gücüm onun nerede olduğunu bilmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor ve o olmadan onu bulamıyorum! Başka bir şey üzerinde çalışıyordum ve o kadar da-"

"Ne üzerine?"

"Seni ilgilendirmez!"

Hildegarde ilk kez büyükanneden daha kötü görünüyordu. "Ayrıntıları sormuyorum," dedi sertçe. "Demek istediğim, eğer haydutunuzla aynı yere ve zamana gidiyor olsaydınız, gücünüzün sizi hiçbir yere çekmesine gerek kalmazdı."

Başımı salladım. "Yapmadım."

"Yapmış olmalısın!"

"Ben *yapmadım*! Bir acolyte yapamaz-" Birden Winnebago'nun fey versiyonundaki saldırıyı hatırlayarak kestim. Ama orası *Galler*'di, ulaşmak için neredeyse bağırsaklarımı deştığım yerdi ve Johanna'nın sahip olmadığı bir iksirle yapılmıştı. Bunu başarmasının imkânı yoktu.

"Bir şey hatırladın," dedi Hildegarde.

"Diğer haydutlardan biri bana Johanna Zirimis'in -hâlâ dışarıda olan o-benimle aynı şeyin peşinde olduğunu söyledi. Bir tür kalıntı.

Bir tanrıyı geri getirebilecek kadar güçlü olabileceğini düşündüğü biri-"

"O zaman onun bir tehdit olmadığını nasıl söyleyebilirsin?" diye

sordu Hildegarde. "Çünkü o bunu başaramazdı. O bir *yardımcı*-"

"Kararlı bir yardımcı iyi bir iş çıkarabilir, sizi temin ederim," diye tersledi.

"Bin beş yüz yıl mı?" Ben de hemen karşılık verdim.

"On beş ... *yüz* mü?" Abigail dehşete düşmüş görünüyordu.

Başımı salladım. "Bu yüzden yorgunum. Ve eğer o kadar geriye kaymak beni neredeyse öldürüyorsa, gerçekten bir yardımcının bunu başarabileceğini düşünüyor musun? *Herhangi bir yardımcı*?"

Abigail arkadaşına bakarak, "Hayır," dedi. "Bu bir soru bile değil."

Hildegarde dudaklarını büzdü, şaşkın ve belli belirsiz sinirli görünüyordu. "Yani dediğim gibi," dedim onlara, "Johanna'nın ölmeden önce ölüp ölmediğini bilmiyorum.

ya da henüz başlamadı, ya da her neyse, ama-"

Sözümü kestim, çünkü kapı yeni açılmıştı ve biri odaya giriyordu: Jiao, Rhea için bir tepsi taşıyordu. İçinde bir çeşit çorba vardı ve güzel kokuyordu. Bana bir gülümseme attı.

Ben de gülümsedim.

Sonra kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" Hildegarde sertçe sordu.

"Jonas," diye seslendim, çünkü Rhea artık uyanıktı, bu yüzden sessiz kalmak için bir neden kalmamıştı.

Yukarı baktı.

"Johanna'nın bir fotoğrafı var mı?"

Rhea'nın arkasına birkaç yastık daha koymakla meşgul olduğu için cevap vermedi. Ama yanımdaki pencereye doğru bir hareket yaptı ve pencere aniden Vegas gecesinden bir kızın fotoğrafına dönüştü. Koyu renk saçlı ve güzel yeşil gözlü bir kız, zeytin rengi tenine rağmen neredeyse ürkütücüydü.

Yüzüne baktım ama pek faydası olmadı. Lanet olası Winnebago çok karanlıktı ve emin olamayacağım kadar tozla doluydu. Bu o olabilirdi; herhangi biri de olabilirdi.

"Lizzie ile konuşabilir miyim?" diye sordum ve bu isteğim biraz daha karmaşık görünüyordu. Ama Rhea çorbanın üçte birini bitirdiğinde pencerede yeni bir yüz belirmişti, gözlerinin altında koyu halkalar olan ve sarı saçları keçeleşmiş bir yüz, çünkü Lizzie benden daha az uyumuşa benziyordu.

Ve ben de bunu bozmuştum. Arkasında yere sabitlenmiş bir karyola vardı ve sihirli bir kelepçe olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle ona bağlıydı. Bu gerçek beni hiç rahatlatmadı.

Jonas'a, "Uyuşturulmuş halde kalması gerekiyor," dedim. "Gücü geri verene kadar."

"Öyle. Onu yakından izliyoruz."

"Yeterince yakın değil! Yanında bir yardımcı olmalı!" Hildegarde dedi ki.

"Gönüllü müsün?" Ben sordum.

"Sen-" Gözleri irileşti. "*Hiç* yardımcın yok mu?"

Rhea yataktan hafifçe el salladı. Abigail'in yüzü endişeden dehşetin biraz üstüne çıktı. Hildegarde -oldukça yaratıcı bir şekilde- küfretti.

"Hilde-" Jonas başladı.

"Lanet olsun Jonas, ne halt ediyordun sen?" "Arıza emniyetlerinin var olduğunu bilmiyordum-"

"Ama başka yardımcıları olduğunu biliyordun! Eski inisiyeller bile hiç yoktan iyidir. Neden-"

"Mahkemenin kontrolünü elinde tutmak istiyordu," dedi Abigail yumuşak bir sesle. Şaşkın görünüyordu, neredeyse incinmiş gibiydi, sanki buna inanamıyordu.

Benden yirmi yaş büyük olduğuna inanamıyordum.

Sorun yaşta değil, kilometrede, dedim kendi kendime acımasızca ve pencerelere doğru yürüdüm. "Bazı cevaplar istiyorum, Lizzie."

"Onlara bildiğim her şeyi anlattım," diye tükürdü. "Yüz kere! Aynı aptal soruları sormaya devam ediyorlar-"

"Belki yeni bir şeyler bulabilirim." Bana kızgınlıkla baktı.

"Johanna Zirimis," dedim. "Onu tanıyor muydunuz?" "Elbette tanıyordum. O bir yardımcıydı!" "Ama onu iyi tanıyor muydun?"

"Kimse onu iyi tanı mıyordu. Tuhaf biriydi."

"Ne tür?"

Lizzie gözlerini devirdi. "Oh, şimdi de türler mi var?"

Arkasındaki büyücüye başımla işaret ettim, o da karyolasına geri oturmasına izin verdi. Oldukça rahatsız görünen karyolasında, topak topak bir şilte ve kâğıt inceliğinde bir örtü vardı. Bu da onu karyolaya özlemle bakmaktan alıkoymuyordu.

"Bunu ne kadar çabuk yaparsak, sen de o kadar çabuk uykuna dönersin," diye işaret ettim.

Kaşlarını çattı. "O yalnız biriydi, tamam mı? Kimse onu sevmezdi. Burnu her zaman bir kitapta olurdu. Ayrıca asistandı, ki benim gibi yerinizi gerçekten hak etmeniz gerekiyorsa bu berbat bir şey-"

"PA?"

"Siyasi Randevu mu?" Bana yavaşmışım gibi baktı. "Çember'in büyük evlerden birinden, sarayda bir kızı olan birinden bir iyiliğe ihtiyacı olduğunda, bazı ipleri çekerler ve ona bir yardımcı pozisyonu alırlar. Elbette hiçbir yere gitmiyor, en azından Jo'ya. Gücü bile iyi kullanamıyordu. Ama o benden önce yardımcı oldu ve benim ailem de-"

"Güçle arası iyi değil miydi?" Ben araya girdim. "Nereden biliyorsun?"

"Bizimle düello yapmazdı. Geri kalanımız, her zaman pratik yaptık, ama

O değil. Dediğim gibi, tek yaptığı okumak ve kendi kendine konuşmaktı."

"Kendi kendine konuşmak mı?" İçimden bir ürperti geçti.

"Cassie," dedi Rico ve döndüğümde Rhea'nın yatakta doğrulup bana el salladığını gördüm.

Jonas, kendisine bir bakış fırlatan Rico'ya, "Bir kâğıt," dedi. Çünkü büyücülerden emir almazdı ve zaten ceketinin içine uzanmış, orada bir tane hazırlamıştı.

Rhea'ya uzattı, o da Rico'nun bana getirdiği bir şeyler karaladı.

Yalan söylüyor. Onu ve Jo'yu sık sık birlikte gördüm.

Birden daha az kavgacı ve daha endişeli olan Lizzie'ye baktım. "Ne dedi?" diye sordu. "Ve neden konuşamıyor?"

"Arkadaşlarından bazıları bu sabah bizi ziyaret etti," dedim, Lizzie'nin görebilmesi için defteri çevirerek. "Ve sana inandığını sanmıyorum."

"Kimin umurunda? O kim ki? Ne cadılar meclisi ama! Benim ailem

."

"Hiç kimse mi?" Jonas'ın arkamdan geldiğini fark etmemiştim ama birden karşımdaydı, yüzü bembeyaz ve korkutucuydu. "Leydi ile kızım

Phemonoe *kimse değil* mi?"

Lizzie bakakaldı. Sonra yutkundu ve Rhea'ya baktı. Sonra da buruştu.

Ve çok konuştuk.

İşini bitirdiğinde Jonas'a baktım. "İhtiyacım olacak-"

İçinde bir şey olan elini kaldırdı. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum," dedi sertçe. "Ama bir bedeli var. Aileni görmek istiyorum."

"Güzel. Ben de yle."

Bölüm Kırk Dört

"Bunun gerekli olduğuna emin misin?" Jonas karanlıkta, damlayan yaprakların altında çömelirken fısıldadı.

"Evet, eğer bunu yapmak istiyorsan-"

"*İstemiyorum. Yapmak zorundayım,*" dedi, sesi kederli geliyordu.

"Annenin Ares'e karşı bize yardım edeceği kehanet edilmişti!"

"O yaptı," diye hatırlattım ona. "Beş Spartoî'den dördünü öldürmeme yardım etti. O olmasaydı onları yakalayamazdım-"

"Onlar onun *oğullarıydı*. Kehanet *onun* hakkındaydı. Ve hiçbir şekilde ondan yardım almadık!"

"Şikayet mi etmek istiyorsun?" Neredeyse yirmi dört yıl önce ailemin evim dediği soluk mavi masalsı kulübeye başımı salladım. Ya da şu anda, çünkü zamanda geri gitmiştik. "Git şikâyet et."

Jonas bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Böyle mi dedim?" diye tekrarladı, kendine tiksintiyle bakarak.

"Annemin iblis konseyine yardım etmesinin bedeli asla geri dönmeyeceğim. Eğer yardım istiyorsak, *bir daha* burada olmadığımı düşünmelerini sağlamalıyız, ama *yine de*."

"Bu cazibeyi açıklıyor. Ama neden üzerimde sadece bir *battaniye* var?"

Onu toga tarzı ya da belki saygıdeğer senatör tarzı sarmıştı, çünkü kardeşlik partisi havası yüzündeki ifadeye pek uymuyordu. Ya da Pritkin'in yüzüne, çünkü buraya ilk geldiğimde yanımda o vardı ve yeni bir partnerle gelemezdim. Pritkin'in yüz hatları kızgınlıktan akkor haline gelmiş öfkeye kadar her şeyi kaldırabilirdi, ama sıkışmış onaylamama . . . o kadar da değil.

Ama ailem bunu bilmiyordu.

"Karışık bir durum," dedim. "Ama tek yolu bu."

"Ve annenin buna kanacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu, battaniyenin kıvrımlarını bir omzunun üzerinden ayarlarken.

"Hayır. Bu yüzden onunla konuşmuyoruz."

Üst kattaki bir pencerenin ışığı söndü ve küçük avlu karanlık ve sessiz kaldı. Mutfak kapısına doğru koşuştururken attığımız ayak sesleri hariç. Kapı kilitli değildi elbette, çünkü psikopat bir vampirin malikanesindeydik ve bir sürü tetikçi aile üyesi vardı. Kilitler gereksizdi.

Görünürde hiç vampir yoktu. Çok tuhaf bir sarhoş gibi masanın üzerine yığılmış Daisy dışında kimse yoktu. Ya da daha doğrusu, babamın onun için inşa ettiği "beden" şu anda boşmuş gibi.

Babam golem büyüünün bir taklidini geliştirmiş, hayaletlerine bedensel bir form vererek kendisi ve annem için koruma görevi görmelerini sağlamıştı. Ancak babamın golemi kil yerine, etrafta ne kadar ıvır zıvır varsa onlardan yapılmış gibi görünüyordu. Bir de Daisy'nin hafif orantısız bir kafaya dönüştürdüğü bir kova, çünkü ona bir tane vermeyi düşünmemişti.

Rahat bir nefes aldım. Günü doğru ayarladığımdan emin değildim; tam olarak ne zaman ortaya çıkacağımı ayarlamak hiçbir zaman güçlü yanımla olmamıştı. Jonas'ın komodininde bulduğu çeyrek şişe iksir de gerektiği kadar yardımcı olmamıştı.

"Önce ben gidip kontrol edeceğim," dedim ve ilk kez itiraz etmedi. Belki de meşgul olduğu içindir. Daisy'nin biraz acemice kovaya uyguladığı makyaj malzemesine şaşkınlıkla bakıyordu.

Mutfak geçip geçen sefer geçmediğim, tuhaf görünümlü bir ışığın fayanslara sıçrayarak içeri sızdığı bir kapıya geldim.

Ve ağızına kadar eşyalarla dolu bir oturma odası buldum.

Masaların ve rafların üzerindeydi ve köşelere sıkışmıştı. Kutulardan taşmış ve sepetlerde üst üste yığılmıştı. Kanepeyi ele geçirmiş ve bir zamanlar şöminenin her iki yanındaki gömme dolapları işgal eden kitapların yerini almıştı. Her yerdedi. Ve parlıyordu.

Sıvı ışık ahşap panelli duvarlara sıçradı, çoğu mavi spektrum boyunca bir yerdedi. Büyü terimlerinde mavi ve yeşilin daha hafif büyülerin renkleri olduğu düşünüldüğünde bu çok da şaşırtıcı değildi - ya da bu durumda, bitmiş pillere eşdeğer büyülerin. Baktığım her yerde eski koğuşlar, çürüyen muskalar, kurumuş iksirler ve artık hiçbir şeyi korumayan kalkan tılsımları vardı.

Büyülü ıvır zıvırlarla dolu bir odaydı.

Yani, çoğunlukla. Birkaç eşya hâlâ biraz güçlü gibi görünüyordu. Güç seviyeleri yükseldikçe birkaç kutu aşağı yukarı sallanıyordu.

parçalanmış havaya kaldırma tılsımlarının arasında gidip geliyordu. Küçük bir sehpanın yarısı bir görünüş bir kayboluyordu ve bir EverFlame ile bir söndürücü büyü arasında garip bir tür düello devam ediyordu. Ama çoğunlukla, sadece hafifçe parlıyor, duvarlara dalgalı, su altı ışığı sıçratıyorlardı.

"Hiçbir şeye dokunmayın!" Roger'ın sesi bir grup kutunun arkasından geldi. "Bazı şeyler şu anda şüpheli aşamada."

Evet, diye düşündüm, pencerenin yanındaki kutuda duran böcek ilaçlayıcıyı izlerken. Çiçekli perdelerin üzerindeki tüm arı resimlerini özenle yakıyordu. Yığının etrafından dolanırken küçük bir duyargayı bana çevirdi, ama sanırım yeterince böceğe benzemiyordum, bu yüzden zarar görmeden yanından geçtim.

Ve Roger'ı bir masada oturmuş, görmek için bir sehpanın üzerinde büyüteç gerektiren bir şey üzerinde çalışırken buldu. Başını kaldırıp baktı, ışık burnunun üzerine tünemiş gözlüklerden parlıyordu. Onlar da büyütüyordu.

Ya öyle ya da sol yanağında dünyanın en büyük sivilcesi vardı.

Saçları gözlerine dökülmüştü ve sanki ışık çemberinin dışını görmek zormuş gibi saç tellerinin arasından bana bakıyordu. "Oh, güzel," dedi bir saniye sonra. "O işgüzar büyücü olduğuna sanmıştım."

"Pek sayılmaz."

"Hmm." Sesi onaylamıyor gibiydi. "Bana soru sormama izin verilmediği söylendi. Ama öyle olsaydı, Londra'da birlikte dolaştığınız vampirin nerede olduğunu merak ederdim."

"Mircea," dedim, dudaklarım biraz uyuşmuştu.

Roger başını salladı. "Ölmüş olabilir ama hâlâ daha iyi bir av."

"Öyle bir şey değil," dedim, yaptığı şeye bakarak. Pek bir şeye benzemiyordu, sadece birkaç metal parçası. "Pritkin ve ben ... değiliz. Yani, biz-"

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu. Ve sonra rahatladı. "Oh, güzel. Pythias'ın sonu hep savaş büyücüleriyle bitiyor, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Oh evet. Düşününce mantıklı geliyor. Başka kiminle buluşacaklar? Ve eğer bir randevuya giderlerse, orada kim var, tüm zaman boyunca zavallı adama bakıyor? İnsanın gözü korkuyor."

"Bu seni korkutmadı."

"Evet, ama aynı türden bir şey değildi, değil mi?" Gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Annenle resmi olarak tanıştığımızda birbirimizi on yıldan uzun süredir tanıyorduk."

"Ben ortaya çıktıktan sonra mı?" diye sordum, çünkü şimdiye kadar noktaları birleştirmemiş olmalarına imkân yoktu.

"Sanırım bizi tanıştırdığınızı söyleyebilirsiniz," dedi kuru bir sesle.
"Gerçi her halükarda tanışacaktık. Eskiden orada avlanırdı."

"Çorak

Topraklar'da mı?"

Başını salladı.

"Neden?"

"Diğerleriyle aynı sebepten. Karnı açtı."

Üzerinde çalıştığı küçük eserden dumanlar çıkmaya başlayınca başarısız bir lanet savurdu ve üzerine bir kalkan büyü yaptırdı. Tam o sırada içeriye bir şey sıçradı ve kenarlardan aşağıya doğru sızdı, pembemsi gri ve yapışkan. Roger içini çekti ve bir havlu kapı.

"Neden iblis avlamaya geri dönmüyorsun?" O ortalığı toplarken ben de sordum. "Daha önce bu şekilde güçlenmişti, değil mi?"

"Bu şekilde *daha* güçlü hale geldi," diye düzeltti. "O bariyeri inşa etmeye yetecek kadar. Ama başladığında zaten avından daha güçlüydü, yoksa durumu yeterince hızlı tersine çevirirlerdi!"

"Duvar yükseldikten sonra tanrıların o savaşta yaptığı gibi mi?" Bana söylenen bir şeyi hatırlayarak söyledim.

Başını iki yana salladı. "*Yukarı çıkarken*. Tanrı dostları son anda neler olduğunu fark etti ve neredeyse onu alt ediyorlardı.

Zafer kazandı, ancak bu süreçte o kadar alçaldı ki, daha sonra yararlı olabilecek kadar güçlü olan her iblis aynı zamanda tehlikeli olabilecek kadar da güçlüydü."

"Yani onun yerine hayalet mi avladı?"

Omuz silkti ve tüten paçavrayı korumalı bir çöp kutusuna attı. "Yaşam enerjisi yaşam enerjisidir, nereden gelirse gelsin: iblisler, hayaletler ya da Pythian gücünün kendisi - hatırlarsanız bir zamanlar Apollo'nun yaşam gücünün bir parçasıydı. Onu saraya çeken de buydu ama bir yardımcı olarak çok sınırlı bir erişimi vardı. Avcılık bunu biraz artırdı ve bu süreçte karşılaşmaya devam ettik."

"Buluşmak mı?"

"Beni hücreme geri götürürken," diye itiraf etti ve ben de sııttım.

"Bu kaç kere oldu?"

"İtiraf etmek istediğimden daha fazla." Elindeki birkaç kırmızı leke için yanık merhemi olduğu anlaşılan bir şeyi sepetin içinde aradı. "Ama

Sonunda konuşmaya başladık ve ortak ilgi alanlarımız olduğunu keşfettik."

"Ne gibi?"

"Pek çok şey," dedi bana bakmadan. "Ama zamanla, o lanet mahkemeden kaçmama yardım etmeyi kabul etti ve ... şey, görüşmeye devam ettik."

"Siz Kara Çember'i güçlerinden mahrum bırakırken mi?"

Buraya son geldiğimde Roger bana, annem onu hapisten çıkardıktan sonra, sözde onlara bir hayalet ordusu kurmak için karanlık büyücülerle nasıl bir araya geldiğini anlatmıştı. Kara Çember hiyerarşisi bu fikre sıcak bakmış, Gümüş Çember'e görünmez casuslar ve hatta babamın garip hayalet golemleri işe yararsa yaklaşan savaşta piyade askerleri bile vaat etmişti. Gerçekte, onlara hiçbir şey vermemiş, bunun yerine acımasızca yağmaladığı büyülerine erişme fırsatını kullanmıştı. Nedenini hâlâ bilmiyordum.

"Deniyorum," diye kabul etti. "Ve kaçmak. Ve saklanmak ... Olaylarla dolu bir on yıldır."

"O hissi bilirim."

"Ama senin için durum farklı, değil mi?" "Ne farklı?"

"Randevu." Bana göz kırptı, gözlüklerinin arkasından gözleri bir baykuşunki kadar büyük görünüyordu. "Vampirler kolay kolay korkmaz, özellikle de o vampir.

Ve seni büyüleyici buluyor olmalılar."

"Neden bulsunlar ki?"

"Birincisi senin pozisyonun. Gücü, tanıdığım tüm yaratıklardan daha çok seviyorlar. İblislerden bile. . şey, tamam, belki iblislerden daha fazla değil. Ama ortalama olarak, bilirsin. Bir de senin büyüculüğün var-"

"Ben pek büyücü sayılmam," dedim, konuşmayı gelme nedenime yönlendirmeye çalışarak.

"Elbette öylesin," dedi Roger. "Sana söyledim, büyücüler sadece cesetlerle uğraşmaz. Biz de diğer gruplar gibiyiz, uzmanlaşırız. Ve benim uzmanlık alanım her zaman hayaletler olmuştur. Bunu benden öğrendin."

"Hayaletlerle konuşmak için büyücü olmama gerek yok," diye belirttim. "Kâhinler bunu her zaman yapar."

"Ama yanlarında bir tane taşıyorlar, değil mi? Söz konusu hayaleti daha hareketli hale getirmek için enerji bağışlamıyorlar. Ondan bir hizmetkâr yaratmazlar, ayak işlerini yaptırmazlar, düşmanlarını gözetlemezler ve gerekli olduğunu düşünürlerse biraz da zihinsel casusluk yapmazlar."

"Emin misin?" diye sordum. Sordum, çünkü bu şu anda konuyla ilgili sayılırdı. "Gerçek durugörürlerin etrafında çok fazla zaman geçirmedi."

"Eğer öyle olsaydı, bir sürü hayalet tarafından takip edilmediklerini fark edebilirdiniz."

Birden gülümsedim, çünkü sesi çok ciddiye. Ve o gözlüklerle ...
"Doğru terim bu mu?"

"Ne?"

"Bir karga cinayeti, bir kaz sürüsü, bir yığın hayalet ..."

Bana onaylamaz bir ifadeyle bakmak için elindeki aletleri bıraktı.
"İstediğin kadar şaka yapabilirsin ama bu doğru. Kâhinler hayaletlerle *konuşur*. Yaptığın şey bunun çok ötesinde. Ama tabii ki bu sadece çürümüş etler ve sızan cesetlerle ilgilenen büyücülük olamaz.
ve ... Çember'in halkı bizden korkutup bizi kilit altında tutmak için hayal edebileceği başka ne varsa."

Jonas kapı aralığından, "Birçoğunuz kötü yola düştüğü için kilit altındasınız," dedi.

Roger iç çekti. "Yine sen. Yağmurda oynamaya gittiğini sanıyordum."

Jonas ağzını açtı ama ben önce davrandım. "Kabul etmelisin ki pek çok büyücü sonunda karanlık için çalışmaya başlıyor."

"Tabii ki var." Roger şaşırılmış görünüyor. "Onlara açık olan başka ne var?"

"Tony ile iş buldun-" "Evet ve çok eğlenceliydi."

"Ve bir sürü serbest çalışan büyücü var-"

"Vampir yaralarını sarmak, bir erkek daha ne isteyebilir ki?" "-ve senin büyüün *var*. Yapabilirsin-"

"*Senden* büyü var. O olmadan bizim dünyamızda pek bir şey yapamazsın. Ama nereye gidiyor, hmm?"

"Gitmek mi?"

"Ne için kullanılıyor?" diye sordu. "Büyü sadece bir güç yığını değildir, değil mi? İstedığınız şekilde kullanabileceğiniz bir rezerv. Bu, herhangi bir insanın sırf parmakları var diye çok güzel piyano çalabileceğini söylemek gibi bir şey olurdu!"

"Elbette insanların farklı yetenekleri vardır-"

"Evet ve yapabilecekleri şeyler büyük ölçüde bu yeteneklerle sınırlı.
Bana baksana. Çocukken bir savaş büyücüsü olmak isterdim-"

Jonas boğuk bir ses çıkardı ve Roger ona bir bakış fırlattı. "Ah evet, istediğiniz kadar gülün ama gerçek şu ki *bunu yapacak gücüm vardı*. Yeterince güçlüydüm." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Geldiğinizde büyünüzü ölçmek için size bu testleri yapıyorlar. Gereken güce sahip olup olmadığını görmek için. Eğer yeterince büyü üretemiyorsan, daha ileri gitmene gerek yok çünkü zaten öğrenmen gereken büyüleri yapamazsın."

Başımı salladım.

"Evet, geçtim. Hepsini geçtim," dedi Roger gururla. "Eski mahallemden üç kişiydik ve hepimiz aynı anda denedik. Büyürken savaş büyücülüğü oynamıştık ve bunun gerçeğe dönüşebileceği fikri ... bir rüya gibi görünüyordu. Ama sadece birimiz başardı ve o ben değilim."

"Ama az önce dedin ki-"

"Yeterince güçlüydüm. Bedenim yeterince büyü üretiyor. Ancak büyümün seçtiği yol yetkisiz yollardan biriydi. Başka bir deyişle, büyük bir büyücü olma potansiyelim vardı, ama başka bir şey değil. Ve ölü çağırma akademisi yok, değil mi? Tüm bu güce sahiptim ama kullanabileceğim hiçbir yer yoktu."

Jonas kollarını kavuşturarak, "Demek bir kara büyücü oldun," dedi.

Roger ona baktı. "Hayır, gerçi karanlık bu şekilde pek çok mürit ediniyor, onu da söyleyeyim. Çember, onları kapıdan kovarken başlarına neredeyse bir selam çakıyor!"

Jonas bir şeyler söylemeye başladı ama ben onun sözünü kestim. "Peki sen ne yaptın?"

Roger koleksiyonuna bir el salladı. "Gördüğünüz şey. Bir çöpçünün sihirli versiyonu oldum, eski tılsımları birinin suratında patlamadan önce etkisiz hale getirecek biri. Bir scrim'in yaptığı işin aynısı," diye ekledi, çok az büyü üreten büyülü insanlardan bahsederken.

Engelli olarak kabul ediliyorlardı, ancak tanıştıklarımdan bazıları iyi görünüyordu.

Jonas sert bir sesle, "Bu onurlu bir meslek," dedi.

"Bunu hiç yapmak zorunda kalmayan adam söylüyor," diye sertçe karşılık verdi Roger. "İyi para kazandırıyor, evet, tehlike yüzünden, bu yüzden çoğu işçi umursamıyor. Ama ben *yaptım* -ama daha iyi bir yere geçme şansım hiç olmadı. Bunun sizi nasıl üzdüğünü biliyor musunuz? Hayatınızı mahvetmek için özel olarak tasarlanmış gibi görünen tüm sistemden ne kadar iğreniyorsunuz?"

Johanna'yı düşündüm ve onun da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

Çünkü Lizzie'ye göre, ben ortaya çıkmadan çok önce Pythian Sarayı'nın kendine ait bir büyücüsü vardı. Hem de hayaletler konusunda uzmanlaşmış biri.

Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum. Etrafta başka büyücüler olduğunu biliyordum, hatta çok daha az yaygın olan hayalet fısıldama uzmanlığına sahip olanlar bile - kendi babam bunun kanıtıydı. Yine de, tıpkı parçaları yavaş yavaş bir araya getiren Lizzie'yi şaşırttığı gibi şaşırtmıştı.

Onlardan kâr elde etmek için bir planla birlikte.

İlk başta Johanna'yı ispiyonlamaya niyetlenmiş, onun yardımcısı olarak yerini almayı ummuştum. Ama bu, Jo'nun ona Çorak Topraklar'ı ve zaman bariyerine yeterince yakın durursanız, partide bulunmadan insanları nasıl gözetleyebileceğinizi göstermeyi teklif etmesinden önceydi. Galler'e daha önce yaptığım bir geziden döndüğümde Lizzie beni böyle oyuna getirmişti. Tam da doğru anda nasıl birdenbire ortaya çıktığını merak etmişim; fark etmemişim, daha çok *şimdi* gibiydi.

Lizzie sayesinde başka birkaç şeyi de çözmüştüm. Bir yardımcının Apollon'un Gözyaşları'na ihtiyaç duymadan nasıl bin beş yüz yıl geçmişe gidebildiği gibi. Çünkü zamanın dışına çıktığınızda, zaman üzerinizdeki etkisini kaybediyor, değil mi?

Ne zaman geri adım atacağınızı belirleme yeteneğini kaybetmesi gibi.

Lizzie bunu bana söylememişti; Lizzie bilmiyordu. Ama Billy Joe'yla yaptığımız o kısa yolculukta ne gördüğümü biliyordum. Zaman bariyerine yaklaştığımızda, konumun aynı kaldığını ama yüzyılların saniyeler içinde nasıl geçtiğini. Ve iyi bir zihne ve Pythian gücünü zayıf bir şekilde kavramış bir hayalet fısıldayıcısının zamanda yolculuk yapmanın başka bir yolunu da bulabileceğine bahse giriyordum.

Ve daha geleneksel büyüye sahip yardımcılarını başarısız olduğunda bir tanrıyı geri getirmek için.

"Demek Lonca'ya katılmaya karar verdin," diyordu Jonas. "Tarihi silmek, sayısız hayatı silmek ve onu kendi lehinize yeniden yapmak için. Ama hayır, bu karanlık değil!"

"Bu da doğru değil ve ben seninle konuşmuyordum!" "Lonca üyesi değil miydin?"

Ben sordum.

Roger rahatsız görünüyordu. "Düşündüğünüz gibi değil. Bir şey oldu ve ... sonrasında artık fazla seçeneğimiz kalmadı."

"Her zaman seçimler vardır," dedi Jonas. "Sen yanlış olanları yaptın. Şimdi onları mazur göstermeye çalışmayın."

"Size bir şey bahane etmeye çalışarak zamanımı boşa harcamam!"

"J- Pritkin, bize bir dakika izin verir misin?" Ben sordum. Çünkü ben bu şekilde bir yere varamazsın.

Bir tartışma bekliyordum ama olmadı. Tek söylediği "İşin bitince dışarı gel," oldu ve kapıyı çarparak çıktı.

"Tipik bir tür," dedi Roger, onun ardından bakarak. "Şey, iblis kısmı hariç."

"Onu tanıdığınızda o kadar da tipik biri olmadığını anlarsınız."

"Onu tanımak istemiyorum," dedi Roger ve sonra koluna koyduğum eline baktı. "Ama o zaman, tanıyacağımı sanmıyorum, değil mi?"

Gözleriyle karşılaştığımda, çocuğunu gerçekten ilk kez gören bir adam gibi görünüyordu. Ve son kez. "Bedeli buydu," dedim. "Geri dönmeyeceğime söz vermezsem bana yardım etmeyecekti."

Başını iki yana salladı. "Yapardı, biliyorsun. Bundan neredeyse eminim. O oldukça . . . Londra'da seninle daha fazla zaman geçiremediğimiz için çok üzülüyordu. Hayatın ondan çaldığı onca şey arasında en kötüsünün bu olduğunu söyledi. Ne demek istediğini anlamamıştım, ta ki ..."

Yukarıya, bebeğin uyuduğu ikinci kata baktı. "Sanırım bu yüzden bariz olanı sormamam gerekiyor. Neden burada olduğunuzu. Neden bize istediğin her şeyi kendi zamanında soramadın?"

Yutkundum. Çünkü evet. Bu çok açıktı, değil mi? "Sorun yok," dedi usulca, eli elimi sıkıca kavradı.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu düşünürsek... şey. İşlerin nasıl gitmesi gerektiğini biliyorduk."

"Ama öyle olmak zorunda değil," dedim çekingen bir tavırla. "Yardım edebilirim. "

Sarışın bir kaş kuzeye gitti. "Peki bunu ona sordun mu?" "Hayır."

Sırıttı. "O zaman bu ne olabilir? Annem kesin reddeder, o yüzden babama mı soruyorsun?"

"Bu hiç komik değil. Ne olacağını bilmiyorsun-" "Ve bilmek de istemiyorum."

"Neden?" diye sordum. "Tüm amacı zamanı değiştirmek olan bir gruba dahil oldun!"

"Evet. Ve o zamandan beri birkaç şey öğrendim."

"Ne gibi?"

Masaya yaslandı, dalgalanan ışık gözlüklerinin yüzeyinde dalgalanmalar yaratıyordu. Bunun beni rahatsız ettiğini görmüş olmalı ki gözlüklerini çıkardı ve yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Benimkilerle aynı renkte olduklarını fark ettim. Annemin de gözleri maviydi ama onunkiler neredeyse menekşe rengindeydi. Ama onunki benimkiyle aynı sade renkteydi.

İnsan mavisi.

"Tüm hayallerimizin cevabı bu olmalı gibi görünüyor, değil mi?" diye sordu gülümseyerek. "Zamanı kontrol edersen, her şeyi kontrol edersin. Ben senin yaşındayken buna kesinlikle inanırdım. Yapabilirdim; dünyayı değiştirebilirdim." Cennete ya da belki sadece yukarıya baktı. "Ama sanırım daha çok tam tersi oldu."

Bir an için hiçbir şey söylemedim. Başına gelecekleri ona söyleyip söylememek arasında bocalıyordum. Bu yapmam gereken son şeydi ama başka nasıl anlamasını sağlayabilirdim ki? Ve onların yardımına *ihtiyacımız vardı*.

"Anlaşıldı-"

"Hayır."

"Söyleyeceklerimi dinlemeyecek misin?" Kafa karışıklığı, korku ve öfke midemde tanıdık bir asit yanığına karışarak talep ettim. "Yardım edebilirim-"

"Cassie-"

"Yapabilirim

!

"Hayır. Pythia'nın bile ölüm üzerinde gücü yok."

Sessizdi ama beni durdurdu. "Ne?"

"Annen ölüyor," dedi bana nazikçe. "Spartoi'nin eliyle olsun ya da olmasın, artık hiçbir şey bunu durduramaz."

"Ama o ölümsüz-"

"Bu da hastalığa ya da yaralanmaya karşı koruma sağlamaz." "Yaralandı mı?"

"*Aç bırakıldı*. Üç bin yıldan fazla bir süredir. Yeterince uzun süre beslenemeyen insanlarda olduğu gibi, bu da bir bedel ödetiyor."

"Ama . . . Bende Pythian gücü var. Eğer ihtiyacı olan enerjiyse-"

"Bunun ötesine geçti. Mahkemeye gittiğinde bunu keşfetti. Gücü hala manipüle edebiliyor, hala kullanabiliyordu ama bu hasarı onarmadı. Korkarım yeryüzünde bunu yapabilecek hiçbir şey yok."

"Ama bir yolu olmalı-"

Başını iki yana salladı. "Sence bakmadı mı?"

"Olmak *zorunda!*"

"Beni dinle." Beni omuzlarımdan tutabilmek için elindeki aletleri bıraktı. "Sende benim olduğu kadar annenin de yetenekleri var. Bir gün neler yapabileceğınızı bilemezsiniz - şimdi neler yapabileceğınızı, keşke bilseydiniz. Hiçbir Pythia bu kadar çeşitli yeteneklere sahip olmamıştır-"

"O zaman sana yardım etmek için onları kullanmama izin ver!"

"Denersin ama başarısız olursun. Hayır," dedi beni susturarak.

"Yeteneksizlikten değil. Ama anlayış eksikliğinden."

"*Neyi* anlamak?"

Sarışın başını eğdi. "Bazen kazanmanın tek yolu kaybetmektir."

Bölüm Kırk Beş

Jonas'ı evin yan tarafında, çöplüğe benzeyen bir şeyin yanında dururken buldum. Yani, öyle sayılır. Ben yaklaşırken rastgele birkaç kıvılcım havalandı ve yarısı açık olan ve altında bir grup hareketli rengi yansıtan kapağa karşı ping sesi çıkardı.

"Geri çekilin," dedi Jonas acımasızca.

Nedenini sormaya başladım, ama sonra bir kıvılcım daha uçtu ve bir finişerin üzerine düştü. O da titreyerek kayboldu. Ya da ben öyle sandım, ta ki bir saniye sonra karşılaşana kadar.

"Ne?" diye sordum. Muhtemelen kırılmış ayak parmağımı inceleyebilmek için leylek gibi ayağa kalkarak sordum.

Jonas elini siper etti ve çöp kutusunun içinden iğrenç bir şey kopardı. Yanardöner mor renkteydi ve büyük bir taze ciğer parçası gibi titriyordu. Ama öyle kokmuyordu.

"Bunun bir faydası yok," dedim, şimdi burnumu tutmakla ayağımı tutmak arasında kalmıştım.

"Gizleme tılsımı. Ya da öyleydi. Saklamak istediğin şeyleri - mücevherler, anahtarlar- içine bastırıyorsun ve onları tespit büyülerinden gizliyor." Ayağıma baktı. "Ve çoğu insanın görüşünden."

Harika. Sanki kendimi öldürmek için yardıma ihtiyacım varmış gibi. Kıvılcımların etrafından dolaştım. "Orada başka ne var?"

"Çöp," dedi ve kapağı bir takırtıyla yere bıraktı. "Büyülü türden: eski koğuşlar, iksirler ve muskalar. Tehlikeli aşamalar, büyüü düzgün bir şekilde tutmak için çok az sihir var ama atılamayacak kadar çok. Kalan büyüü serbest bırakmak için arsanın büyüünün bozulması gerekiyor, ama bunun yerine ..."

"Biri onları çöpe atmış."

"Baban." Jonas eve ters ters baktı. "Kabın içini büyüledi ama hâlâ ciddi bir risk var. Toplu olarak, orada çoğu dengesiz olan büyük miktarda büyü var. Ondan ne istediğini hayal bile edemiyorum."

"Kara ember'den istediği Şeyin aynısını," dedim yakındaki bir banka otururken.

"Sana söyledi mi?"

"Yeterince."

Jonas yanıma oturdu.

"Uzun hikâye," dedim, "ama özetlemeye çalıŐacađım. Spartoiler annemin tahliye büyüsünden etkilenmediler, çünkü onlar yarı tanrıları. Bu da onları bu dünyaya bağladı ve onu avlamalarına izin verdi. Onun ruhu bariyer büyüsünün önemli bir parçasıydı, bu yüzden onu öldürmenin bariyeri yıkacağını ve onları babalarıyla yeniden bir araya getireceğini umuyorlardı."

Jonas sabırsız bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi. Onu görmezden geldim.

"Annem uzun süre onların önünde kaldı ama sonunda Pythian Sarayı'nda onu yakaladılar. Babamın yardımıyla kaçtı ama paraları ve bağlantıları vardı ve beş kiŐilerdi. Onu tekrar bulmaları an meselesiydi."

"Demek ailen buraya sığındı." Jonas sık ormana, ıslak zemine ve ağaçların üzerinde süzülen gümüŐi aya baktı. "Sanırım daha kötü yerler de var."

"ok daha kötüsü. Doğaüstü topluluğun çoğu vampirleri görmezden gelir.

Tuhaf ve tehlikeli olarak görülürler ve yabancılara, özellikle de büyücülere karşı çok gvensizdirler. Bir insanın yardım için gideceği ilk ya da ikinci ya da üçüncü yer değiller, özellikle de söz konusu vampir Tony gibi acımasız, beş para etmez bir serseri ise."

"Peki ailen bunu nasıl başardı? Dediğiniz gibi, vampirler bir büyücüye nadiren güvenirler."

"Bir büyücü, hayır. Ama bir büyücü . . ."

"Ah." Bankın arkasına oturdu. Islaktı ama sanırım battaniyeye brndğnzde bunun pek bir önemi kalmıyor. "Kanunun yanlış tarafında olmanın bir kez faydası oldu."

"Evet. Tony her zaman suçlularla ya da en azından Şüphe altında olanlarla çalışmayı sevmiŐtir. Onlara daha az seçenek ve iyi tarafında kalmak için daha fazla neden verirdi. Ayrıca, Roger iyi bir büyücüydü ve vampirlerde bunlardan pek bulunmaz."

Jonas başını salladı. Vampirlerin edinebildiği büyücülerin çoğu - Mircea gibi en iyisini alabilenler hariç- piyasanın oldukça altındaydı. Tony yıllar içinde çok fazla iş kaybetmişti.

Yanlış giden büyüler, çünkü birisi ne yaptığını bilmiyordu.

"Ama Tony ile yakınlaşmak sorunlarını çözmedi, değil mi?" Jonas sordu.

"Hayır. Bu onlara zaman kazandırdı ama Spartoi er ya da geç onları bulacaktı ve Pythian gücü olmadan annem onlarla savaşılamazdı."

Jonas beni izlerken, "Ve düşünmesi gereken bir çocuğu vardı," dedi.

Ağaçların dallarıyla flört eden aya baktım. "Beni öğrenirlerse öleceğimi biliyordu. Yıllardır peşini bırakmayan açlık yüzünden öleceğini de biliyordu. Bu onu Pythian Sarayı'na sürüklemişti ama Pythian gücü bile artık yeterli değildi. Onu ayakta tutmuştu ama hasarı onaramamıştı. Dünyadaki hiçbir şey onaramazdı."

"Dünyada hiçbir şey yok mu?" Jonas dedi ve lanet olsun, çok hızlıydı. Benim olduğumdan daha hızlıydı.

"Annemle babamın bir planı vardı," diye onayladım. "Ama işe yaraması için Spartoi'nin denklemden çıkarılması gerekiyordu. Ama onları öldürmenin bir yolu yoktu. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptılar."

"Hangisiydi?"

"Spartoi'nin bunu göreceğini bildikleri bir zamanda kendilerini öldürdüler."

"Özür dilerim." Jonas bana baktı.

"Tony onlara bir suikast emri vermişti," diye açıkladım, "beni emredildiği gibi teslim etmeyi reddettikleri için. Roger kullanmayı planladığı suikastçıyı tanıyordu, daha önce birlikte çalışmışlardı. Jimmy çekip gitmeye razı olmasa da, babamın seçtiği bir yer ve zamanda suikastı düzenlemek için rüşvet almaktan son derece memnundu."

"Lojistikten bahsetmiyordum!" Jonas bana baktı. "Ölmek *istediklerini* mi söylüyorsun?"

"İstemedim, hayır. Ama yine de oluyordu. Annem ölüyordu ve Roger onu bırakmıyordu, bu yüzden-"

"Ölümün nasıl bir çözüm olduğunu hala anlamış değilim!"

Başımı salladım. "Yapamazsın, hayaletler konusunda uzman olmayan hiç kimse yapamaz. Buraya son geldiğimde babamın bana söylediği gibi, bir hayaletin ne kadar güç tüketebileceğinin bir sınırı yok. Bedensel formdayken, Annem kolay bir av olurdu. Ama aç bir ruh olarak?"

Jonas sadece bana baktı.

"Tanrı dostlarını tanıyordu," diye açıkladım. "Muhtemelen ayrı ayrı geri dönmeye çalışacaklarını, her birinin her şeye hükmetmek isteyeceğini biliyordu. Bu da ona bir şans verdi. Bir keresinde güçlü iblis lordlarını saniyeler içinde tüketebilmişti. Savaş yüzünden dikkati dağılmış bir tanrıyı neden yok edemesin ki?"

Örneğin, benim tarafıma geçmeme yardım ettiği iblis lordlarıyla olduğu gibi.

Pritkin'in adına konseyle konuşmak için neden bu kadar ısrarcı olduğunu merak etmiştim, öyle ki mezarın ötesinden onlarla konuşmak için zaman yolculuğu yeteneklerimi kullanabilmek amacıyla bana Seidr büyüsü yapmıştı. Yine de konuşmasının büyük bir kısmını bana güçlü müttefikler kazandırmak için onu görmezden gelerek geçirmişti. Fark ettiğimde daha mantıklı geldi: Kendisine de güçlü bir dikkat dağıtıcı bulmuştu.

"Ama mutlaka fark edecektir," diye ısrar etti Jonas. "Ve ona sırtını döner!"

Hafifçe gülümsedim. "Evet, ona sırtını dönecekti. Yeniden canlanmış, çalınmış tanrısal güçle dolu Artemis'e, onu zayıflatan aynı güce. Büyük avcıya, tüm iblis ordularını darmadağın eden, iblis lordlarını kendi dünyalarına kadar takip edip tahtlarının önünde öldüren, tek başına tüm panteonu yeryüzünden kovan ve kapıyı arkalarından çarpan tanrıçaya. Ve kelimenin tam anlamıyla hayatının savaşıyla karşı karşıya olduğunu biliyordu."

Jonas gözlerini kırpıştırarak bunu anladı. "Yani annen yaşamak için ölmek zorundaydı."

Başımı salladım. "Tanrılar bizim gibi değil. Güçleri tükendiğinde ölmezler, sadece yok olurlar. Ve Anne ne kadar zarar görmüş olursa olsun, onu geri getirmek için yalnızca başka bir büyük tanrının tüm gücünü emmesi yeterli olacaktır. Onu kurutabilir ve eski haline dönebilirdi ama içinde bulunduğu bedenle değil. O kadar gücü yeterince hızlı ememezdi. Ama bir hayalet yapabilir."

"Ve eğer her halükarda ölmeye hazırsanız, neden bu ölümün çifte görev yapmasına ve çocuğunuzu korumasına izin vermiyorsunuz?"

Başımı salladım.

Jonas kaşlarını çatı. "O zaman Tony onları öldürmeye karar verdiği için şanslılar!"

"Şansın bununla hiçbir ilgisi yok," dedim ve gözlerinin açılmasını izledim. Hiçbir fikri yoktu.

"Gerçek kahinler nadirdir," diye hatırlattım ona. "Ve ailem yeteneklerimi o kadar çok vurgulamıştı ki Tony'nin de bir tane edinme arzusu had safhadaydı. O

O zamanlar vizyonların nasıl çalıştığını pek anlamıyordu; sanırım istediği zaman açıp ona büyük paralar kazandırabileceğim izlenimine kapılmıştı."

"Ve ona aileni öldürmesi için sebep mi veriyorsun?"

"İlk başta değil. Ama vampirler olaylara bizim baktığımız gibi bakmazlar. Babam onun için çalışıyordu; annem ve ben onun malikanesinde yaşıyorduk; hepimiz onun koruması altındaydık. Tony'ye göre ben zaten onundum. Ama mahkemeye çıkarılmamı emrettiğinde ailem bunu reddetti." Omuz silktim. "Sonuç tahmin edilebilirdi."

"Bana pek tahmin edilebilir gelmiyor. Sadece *varsaymak için*-"

Başımı salladım. "Hiçbir şey varsaymadılar. Tony kulübeyi dinlemişti - her zaman paranoyaktı- ve babamı duyduklarını kontrol etmek için bir büyü bulmak zorunda bırakmıştı. Ama nedense Tony bunun tersinin de doğru olabileceğini hiç düşünmemişti. Ne de olsa kim psikopat bir vampir ustasının ofisini dinleyecek kadar çılgın olabilirdi ki?"

Jonas kuru bir sesle, "Baban," dedi.

"Evet. Ve Tony'nin ikinci sınıf büyücülerini onu asla bulamadı. Ucuza kaçmanın sorunu da bu, ödediğinizin karşılığını alıyorsunuz."

Jonas öne doğru oturarak, "Ama çocuklarını bir *katilin* ellerine bıraktılar," dedi. Sonra da küfrederek bir omzundan kayan battaniyesini tekrar üzerine çekti.

"Sesin dehşete düşmüş gibi geliyor."

"Ama ... onların *çocuğu*. O şeylerden birinin elinde-" "İşte bu yüzden mükemmeldi. Büyücüler büyücülerle kalır. Kasten Bir çocuğu bir vampirin ellerine teslim etmek çoğu insanın aklına bile gelmez."

Jonas'ın yüz ifadesine bakılırsa bu onun aklına bile gelmemişti. "Ve benim orada kalmamı hiç istemediler," diye ekledim. "Fikir Tony'nin evinde birkaç yıl saklanmam, bu süre zarfında beni sağlıklı tutmak için her türlü nedene sahip olması ve sonra Mircea tarafından keşfedilmemdi. Babam onu ziyaret etmişti, sözde Tony'nin elçisi olarak, ama aslında onu ve güvenliğini görmek istediği için. Gördükleri hoşuna gitmiş."

"Ama Mircea'nın seni alacağını, hatta senden haberdar olacağını bilemezlerdi!"

Bazen Jonas'ın büyü hakkında muhtemelen benden daha çok şey bildiğini ama vampirler hakkında hiçbir şey bilmediğini unutuyordum. "Nasıl olduğunu hatırla

Sana Tony'nin beni zaten kendisinin olarak gördüğünü söylemiştim, çünkü onun için çalışan bir insan bana sahipti?" Nazikçe sordum.

Jonas başını salladı.

"Bu vampirler ve efendileri için iki kat geçerli. Genellikle Mircea gibi biri gelip de çocuklarının oyuncaklarından birini alıp gitmez; bu zevksizlik olarak kabul edilir. Ama o oyuncak değerli bir varlıksa, özellikle de olası bir Pythia gibi oyunu değiştirecek bir varlıksa? Evet, gider. Tony de bunu biliyordu."

"Yine de sizi yıllarca bir sır olarak saklamayı başardı."

"Çünkü ailem öldüğünde sadece dört yaşındaydım. Tony aslında beni on bir yaşında, kendi adamlarından biri onu Mircea'ya ispiyonladığında kaybetti. Aslında her şey ailemin düşündüğü gibi oldu."

"Spartoi ile bile mi?"

"Evet. Annemin tamamen tükenmiş olduğunu ve kahinlerin kendileri hakkında nadiren doğru bir şey gördüklerini biliyorlardı. İkinci sınıf bir gangsterin bir tanrıçayı öldürmeyi başardığına inanmak *ne* kadar zor olsa da, eğer *bunun olduğunu gördüler* ve nedenini doğruladıysa -Tony babamın onu aldattığını söyledi- iyi." Elimi salladım. "İşe yarayacağını düşünmüşler."

"Ve öyle de oldu."

"Bir süre için. Spartoi varlığımdan haberdar değildi çünkü Tony kimliğimi çok sıkı korunan bir sır olarak saklıyordu. Eğer biri kim olduğumu öğrenirse, Pythian Mahkemesi'ne söyleyeceklerinden ve ödülünü kaybedeceğinden korkuyordu. Çünkü bunu beklediklerini sanmıyorum. Pythia olarak tekrar ortaya çıktıktan sonra bile, Spartoi'nin bekaretiyle ünlü tanrıçanın aslında bir çocuğu olduğunu kabul etmesi zaman aldı."

"Yine de seni bize gönderebilirlerdi! Bizler gerçek koruyucularızt-" "Ve beni öldürtmek mi? Organizasyonunuzda bir Spartoi bulduk, hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı ama itiraz etmedi, çünkü edemezdi. İstedikleri zaman yeterince insan gibi görünebilen Spartoi'lerden biri Çember'in halkla ilişkiler ofisine sızmıştı, çünkü tüm skandallar önce oradan çıkıyordu. Annemin ölümünden sonra büyüünün eninde sonunda çözülmesini beklemişler ve bu gerçekleşmeyince bir neden aramaya başlamışlardı.

Ama beni hiç bulamadılar.

Ailem beni iyi saklamıştı.

"Ama Spartoi annenin öldürüldüğünü görseydi, bu onları tatmin ederdi," dedi Jonas. "Neden baban da ölmek zorundaydı? Onun bir çocuğu vardı-"

"Çünkü o bir *büyücüydü*. Ruhu onları burada demirli tutuyor, tıpkı hayaletlerinin ruhlarını onlar için inşa ettiği çılgın bedenlerde demirli tuttuğu gibi. Tıpkı kontrol kristalinin bir iblisi golemnin içinde sabit tutması gibi. O olmasaydı, annemin ruhu bariyerin sınırlarının ötesine geçerdi-"

"O zaman düşerdi." "Evet."

Jonas belli belirsiz şaşırmış görünüyordu. "Her şeyi düşünmüşler."

"Tony'nin tuzağı başka bir dünyaya götürmesi dışında. Neredeyse bir asırdır buradaydı; aniden gitmeye karar vereceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu. Ve eğer giderse, Faerie'ye gideceğini de. Bu, onu herkesten iyi tanıyan Mircea'yı bile şaşırtmıştı. Kimse onun aniden savaşta diğer tarafa katılmasını beklemiyordu."

"Neden yaptı?"

"Hiçbir fikrim yok. Tıpkı babamın Londra'da Agnes'in onu yakaladığı o mahzende ne yaptığını hâlâ bilmediğim gibi, eğer Lonca'nın denenmiş ve gerçek bir üyesi değilse. Bunu açıklamıyor, tıpkı annemle ne konuştuklarını ve annemi onu serbest bırakmaya ikna ettiğini söylemediği gibi. Hâlâ anlamadığım çok şey var."

"Anne babanızın ruhları için tuzağı kimin kurduğu gibi mi?"

Hafifçe şaşıarak ona baktım. "Hayır, bunu biliyorum. Sen de biliyorsun." "Ben bilmiyorum."

"Jonas," dedim nazikçe. "Az önce onu üzerinde çalışırken gördün." "Bu-" Jonas'ın gözleri tekrar eve kaydı.

"Babam hayır, küçük kızımı alamazsın, hayır, onu mahkemeye getirmeyeceğim dediğinde Tony çıldırdı. Kimse ona hayır dememişti. Belki Mircea, ama hiçbir insan. Ve kesinlikle onun hizmetinde olan biri de değil. Bu yüzden bir süre bekledi, sonra Roger'a bir ortağıyla sorun yaşadığını ve alışılmadık türde bir intikam istediğini söyledi. Bir tuzak istiyordu, içinden çıkılması imkânsız bir tuzak, babamın aylar önce ona bahsettiği gibi bir tuzak. Roger'ın kendi ruhu için bir tuzak kurmasının eğlenceli olacağını düşündü."

"Yani tuzağı *baban* yaptı-"

"Hayır, tılsımı babam yaptı." Billy'nin kolyesini gömleğimden çıkardım. "Bunun gibi. Sadece çok daha güçlü. Tanrıların dönmesini beklerken annemle babamın ruhlarını besleyebilecek bir şey. Ama bir tanrıçanın ruhu hayalet olarak bile çok fazla beslenmeye ihtiyaç duyar, bu yüzden tılsım

dünyadan normal yaşam enerjisinin kat be kat fazlasını çekebilmek."

Jonas sonunda bir şeyler anlamış gibi görünüyordu. "Roger bu yüzden Kara Çember'e katıldı, onları yağmalamak için."

Başımı salladım. "Annem onu hapisten çıkardıktan sonra katıldı. Böyle bir tılsım yaratmak için inanılmaz miktarda güce ihtiyacı vardı ve bunu başka nereden bulacağını bilmiyordu. Oldukça işe yaradı - onlar neyin peşinde olduğunu anlamadan önce istediklerinin çoğunu elde etti."

"Peki geri kalanını bu şeylerden mi aldı?" Jonas çöp kutusunu işaret etti.

Omuz silktim. "Bildiği şey buydu. Ve Tony'yi onunla çalışmaya nasıl ikna ettiği. Büyü satılabilir, eğer diğer insanların hurda olarak gördüğü şeylerden onu çıkarmak için zaman ve risk almaya istekliysen. Ve ne kadar dengesizse, o kadar kârlıdır. Bu aynı zamanda ona ve anneme, evi havaya uçurma riski nedeniyle ana evden ayrı yaşamak için bir neden veriyordu. Ve Tony büyü hakkında bir bok bilmediği için, babam kimsenin haberi olmadan kendisine gönderilen şeylerden büyük miktarda güç çekebiliyordu."

"Ama tılsımı neden *Tony*'ye verdin?" Jonas ısrar etti. "Onu bir yere gömmek daha iyi olmaz mıydı? Bir kasaya koymak?"

Duvara mı saplayayım? Neden bile bile o manyağa verdiniz?"

"Bu güçlü bir büyü nüsesi ve onu hissedebilecek pek çok insan var," diye hatırlattım ona. "Gömersen kazıp çıkarabilirler. Bir kasaya koyarsanız çalınabilir. Bir duvarın içine koyarsan duvar yıkılabilir. Ama Tony kupalarını sever ve onları korumak için iyi bir donanıma sahiptir. Ve onunla birlikte, sahibinin ölmesi ve tılsımın tılsımı bozmak isteyebilecek birine geçmesi gibi bir risk de yoktu. Vampirler artık dünyanın ölümsüzlere en yakın varlıkları. Özellikle de Tony gibi paranoyak olanlar."

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Jonas ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben pek bir şey düşünmüyordum. Son birkaç günün art arda gelen şokları beni neredeyse hissizleştirmişti. Bu, alternatiften daha iyiydi, tüm olabilirlikleri, her şeyin çok farklı gidebileceği tüm yolları gözden geçirmekten daha iyiydi. Tanrılar bu kadar sert karşılık vermeseydi, Tony olduğu yerde kalsaydı, Apollo öfke ve intikamla geri dönseydi ve bir grup iblis tarafından değil, çok aç, çok kararlı bir tanrıça tarafından karşılaşılsaydı ...

Ama yapmamıştı.

Ailemin iyi bir planı vardı ama başarısız olmuştu. Ve şimdi parçaları toplamak bize kalmıştı. Eğer beni *dinleselerdi* bu çok daha kolay olurdu. Ama Roger bunun olmayacağını açıkça belirtmişti, tıpkı annemin buraya son gelişimde yaptığı gibi.

Artık beni görüyorlardı; planlarının bir kısmının işe yaradığını biliyorlardı. Sadece anlamamışlardı, *doğru* kısım değildi.

Jonas'ın bana baktığını fark ettim. "Yardım alamayacağız, değil mi?"

"Ailemden değil. Bize verebilecekleri yardımı zaten verdiler. Bu bizim savaşımız Jonas."

Bir süre çöp konteynerinin içinden çıkan kıvılcımları dinledik. "Size teşekkür etmek istedim," dedi sonunda.

"Ne için?"

"Uyarınız. Kara Çember hakkında. Caleb onlar vurmadan hemen önce onunla birlikte geldi. Eğer hazırlıklı olmasaydık ..."

"Onu bir uyarı ile göndermedim."

"Anlayamadım?"

Bir nefes aldım. "Onu senden çalması için gönderdim. Bulabilirse iksiri, bulamazsa da tarifini. Sanırım onun yerine seninle konuşmaya karar verdi."

Başını öne eğdi. "Buraya nasıl geldik?"

"Bilmiyorum."

"Haklıydın. Sana bir Pythia gibi davranmıyordum. Bu rolde ondan başka birini görmek zor."

"Biliyorum."

"Ama sen Pythia'sın." Bana bir bakış attı. "Ve geri dönüyorsun."

Başımı salladım. "Tanrıların silahını ve onu nasıl kullanacağını bilen bir adam bulmak için."

"Peki ya iksir... bulduğum şişe, yeterli mi?"

"Hayır. Ama dolu bir tane de olmazdı. Çok yorgunum. Bizi buraya zar zor getirdim."

"O zaman nasıl?"

Eve baktım. "Başka bir yol daha var."

Bölüm Kırk Altı

Orman çok güzeldi, karanlık ve derindi.

Ve sonra içeri girdik.

Hildegarde üzerimdeyken yere düştüm ve ardından Abigail ona çarptı. Sonunda Rosier bir anda ortaya çıkıp üstümüze yığıldı ve ben yıldızları görmeye başladım. Ama hayır: ağaçların arasındaki gümüşü izler başka bir şeydi.

"Yakalayın onu!" Hırıldadım ve başka bir hayalet varlık dalların arasından fırladı, ama bu Billy Joe değildi.

Bana söylenmekle meşguldü.

"Sana söylemiştim. . . bu kötü bir . . . fikirdi!"

"Neden . . . nefessiz kaldın?" Nefes nefese kalmıştım, çünkü üzerimde altı yüz kilo olan bendim.

"Çünkü bu yaptığım en çılgınca şeydi. Şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeydi!" diye bağırdı, hayalet şapkası kafasında geriye doğru eğilmiş, ela gözleri kocaman. "Ne *oluyor* be?"

Geçmişe kestirme bir yoldan gitmek için yeniden girdiğimiz Çorak Topraklar'daki yolculuğumuzdan bahsediyordu. Babam bana iki hayaletini ödünç vermişti ve Billy Joe'nun Rosier'in gücüyle zıplamasıyla dört kişiyi taşıyabilmiştik: ben, Rosier ve yolculuğa çıktıklarına çok pişman olmuş gibi görünen iki yeni yardımcım.

Ancak nefsi müdafaa için birkaç yıl erken çıkmak zorunda kalmamıza rağmen bunu başarmıştık. Ve hemen arkamızdan akıp gelen aç ruhlar dalgasından uzaklaştık. Sanki biri yemek zilini çalmış gibiydi - çok uzaklarda dolaşan ve yanında bir şeyler getiren Daisy sayesinde.

Büyük bir şey.

Paniğe kapılmış bir hayalet sürüsü tarafından kuşatılmadan önce ona iyice bakamamıştım, hepsi de o her neyse ondan kaçmaya ve pazarlık sırasında bizi atıştırmaya çalışıyordu.

Daisy'yi bu kadar ürküten de muhtemelen buydu, diye düşündüm, ağaçların arasından geri sürüklenirken, itiraz ediyordu.

"Sadece bacaklarımı esnetiyordum," dedi kibirle.

"Lanet olsun, kadın! Senin bacakların yok!" dedi albay, öfkeyle titreyen kasıklarının arasından.

"Sen de," dedi ve ben ayağa kalkmaya çabalarken endişeyle aşağıya baktı.

"Ve bu gezinti için uygun bir zaman değil!" Daha fazla katılamazdım.

Fikir kılık değiştirmeden varmaktı, çünkü fazlama Pythian gücünü kullanmıyordu. Ya da herhangi bir sihir, en azından normal bir sihir işçisinin tespit edebileceği bir sihir kullanmıyordu. Johanna'nın benden bu şekilde kaçtığını varsayıyordum: gücüm onu ancak kullanırsa ya da zaman akışını bozarsa bulabilirdi ve şimdiye kadar ikisini de yapmamıştı. Öte yandan biz, az önce büyük bir giriş yapmıştık.

"Sence fark etmişler midir?" Yan yatmış, nefes nefese kalmış Hildegard'e sordum.

"Eğer yapmadılarsa, kördürler," diye hırıldadı ve doğrulup oturdu.

"İyi misin?" Hâlâ yerde yatan ve hiç de iyi görünmeyen Abigail'e sordum. Bir zamanlar güzel olan topuzu her yerdeydi ve kahverengi gözleri fincan tabağı gibiydi.

"Arıza güvenliği genellikle daha çok ... onursal bir pozisyonudur," diye fısıldadı.

Hilde, "Şey, yükseltilmiş," dedi. "Bana yardım et!"

Albay önüme geçerken onlar ayağa kalkmaya çalıştılar. Babamın ikinci hayaleti, daha önce kısa bir süre karşılaştığım, büyük apoletli mavi üniforma giyen yaşlı bir beyefendiydi. O zaman pek dostça görünmemişti ama Roger'ın bana kefil olması harikalar yaratmıştı.

"Bölgede çok sayıda düşman var gibi görünüyor," diye rapor verdi.

"Düşmanlar mı?" Tekrarladım ve hemen, gücün geleceğe bakan vizörü sayesinde bir dizi görüntü gözlerimin önünde akmaya başladı. Onları ben istememiştim ama sanırım bunu bilmem gerektiğini düşündü. bir orman dolusu Pythias bulduğumuz yere yaklaşıyordu.

Hilde haklıydı: burada olduğumuzu biliyorlardı. *Hepsi* gibi.

Bir an için, son bin beş yüz yıldaki tüm Pythia'lar gözlerimin önünde dönüp dururken öylece bakakaldım.

"Bunu yapmamaları gerekiyordu," dedi Abigail, görünüşe göre benimle aynı boku görüyordu. "Buluşmamaları bile gerekiyordu!"

"Gertie kuralları çiğniyor," dedim ona, gücüm dışı doğru gezinirken, deliliğin içinden bir yol bulmaya çalışıyordum.

Ve aramaya devam etti.

Abigail dehşet ve hayranlık arasında bir yerde, boşluğa bakmaya devam ederken Hilde, "Hep öyle yapardı," diye mırıldandı. Pythian gücü genelde yardımcılarını için böyle bir gösteri yapmazdı. En azından öyle olmamasını umuyordum, çünkü onlardan bazıları da dışarıdaydı.

Şunu hepsi yapalım. Gücümün görüş alanı aniden genişledi ve beni beyazlar içindeki bir orduya benzeyen şeye bakarken bıraktı. Orman *sürünüyordu*; bunların arasından geçmemizin imkânı yoktu.

"Plan değişikliği," dedim herkese kısık sesle.

Bir an sonra Abigail, albay peşinde, havalandı ve ben Hilde'ye baktım. "Bunu denemek istediğine emin misin?"

Başını salladı. "Gertie'yi yalnız bulabilirsem, içeri girip ona sürpriz yapabilirim."

"Evet, ama dinleyecek mi?" Bu tam olarak onun güçlü yanı değildi.

"Beni dinleyecektir." Kulağa kesin gibi geliyordu.

"Nereden biliyorsun?"

Bana bir bakış attı. "O benim kız kardeşim." Sonra o ve Daisy de gittiler.

"Bana birini hatırlattığını biliyordum," dedi Billy ama onu zar zor duydum. Hava durumunun değişmesini izlemekle meşguldüm.

Yeni yardımcılarım ağaçları yırtıyor, oraya, buraya ve her yere kayıyorlardı. Pythias ve yardımcılarının peşlerinden gitmelerine ve gözlerimin önünde dönüp duran görüntülerin kendilerini sürekli yeniden yazmalarına neden oluyorlardı. Sonunda ileride ince bir patikanın açıldığını gördüm.

Ama ikimiz için değil. Rosier parlak kırmızılar giyerken değil, sanırım normale dönmesini kutlamak için ve Tanrı onun halktan biri gibi giyinmesini yasakladığı için. Ya da uyum sağlamak için çaba göstermesini.

Onu yakaladım. "Ayrılmak zorundayız."

"Ayrılmak mı? Ayrılamayız! Emrys beni tanımıyor bile-" "Yapmalıyız!"

Onu biraz sarstım, o da neredeyse tekrar protesto etmek için. "Şehre git. Pritkin'i bul. Ona tutkal gibi yapış-"

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Seni oraya götüreyim," diye nefes aldım, çünkü biri içeri doğru kaymış,
Bi neredeyse

z.

Rosier gitti -kimse ona iki kez söylemek zorunda kalmadı- ve ben bir ağaçların arasından beliren diğer ikisine çarptı. Üçlü yere düştü, ancak hemen arkalarında daha fazlası vardı, zarif elbiseleri ifadeleriyle belirgin bir tezat oluşturuyordu. İlk kız gibi, o da yüzünde bir hırıltıyla çoktan ayağa fırlamıştı.

Geçen sefer rastladığım grubu düşündüm ve tüm o faydalı çekingенliğin nereye gittiğini merak ettim. Sonra Billy Joe'nun uyarısıyla arkamdan yavaş bir zaman baloncuğu fırlattım. Ve güç imzası kızlarınkinden belirgin bir şekilde daha güçlü olan, yeni geçiş yapmış bir Pythia'yı yakaladım.

Ben de öyle
düşünmüştüm.

İşte burası.

Ve sonra kaçtım. Rosier'in aksi yönüne doğru art arda yaptığım hızlı atlayışlar başımı döndürdü ve midemi bulandırdı. Ve ellerim çabalamaktan titriyordu, çünkü evet.

Bunu daha fazla yapmayacağım.

"Seçenekler," diye nefes aldım ama sorun da buydu zaten; gücüm onları bana gösteriyordu ve hepsi de berbattı. Son büyümün gücüne odaklanan dört Pythias vardı ve dördünü birden almamın imkânı yoktu.

"Billy-"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu *gerçekten* kötü bir-"

"Billy-"

"Belki onlarla konuşabilir, açıklamaya çalışabiliriz-"

"Açıklama istemiyorlar. Kafamı istiyorlar!"

"Ve bir grup aç hayalet değil mi? Oraya geri dönmek istemezsin!"

"Ben burada kalmak istemiyorum!" Yanı başımızda bir ağaç patladığında bağırarak söyledim.

"Kahretsin!" dedi Billy ve yer değiştirdi.

Ama zamanın garip, şekilsiz kasası bu sefer çok daha az şekilsizdi.

"Ne yaptın sen?" Etrafımızdaki X-ışını manzarasına bakarak sordum.

Orman hala oradaydı, bir mimarın çizimi gibi kireçli kirli beyaz çizimler halindeydi. Elimi uzattım ve ağaçtan kopan odun parçaları elimin içinden geçti, havada yavaşça dönüyordu ama

ağırlıksız, sanki orada değillermiş gibi. Çünkü değillerdi, daha doğrusu ben değildim.

Ama Çorak Topraklar'da da değildim, en azından tamamen değil.

"Ne yaptın sen?" Ağaçların arasından bir figür belirince tekrar sordum.

Billy de en az benim kadar ürkmüş görünerek, "Ben ... kendimi tamamen adadığımı sanmıyorum," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım bu bizim bir tür ... sınırdaki olduğumuz anlamına geliyor," dedi.

"Lizzie'nin sana yaptığı gibi. Partide değilsin ama burnunu pencereye dayamışsın."

Cevap vermedim. Tanıdık görünümlü bir Pythia'nın çalılarının arasından beni takip edişini izlemekle meşguldüm. İri kara gözleri, uzun, kara bukleleri ve ucuz, küçük, cicili bicili küpeleri olan bir Pythia'ydı bu ve neredeyse beni yere serecek bir güç imzası vardı, çünkü inanılmaz derecede güçlüydü.

Ya da yanında bir sürü yardımcısı vardı, diye düşündüm acımasızca, içimden geçip giderken.

Ve durakladı.

Eudoxia, diye cevap verdi beynim o dönerken, her zamanki hoş yüzü hırçınlaşmıştı.

"Billy-"

"Zamanın yüzeyinde kayıyoruz," dedi bana hızla. "Bizi göremez ama muhtemelen hissedebilir-"

"O zaman bizi daha uzağa götür!"

"Bizi daha uzağa götüremem, yoksa hayalet yemi olacağız! Ayrıca, sadece çok fazla gücüm var. Her geçiş yaptığımda daha da zayıflıyorum ve o küçük iblis piç beni güçlendirmek için burada değil!"

"Peki ne önerirsiniz?"

"Athenais! Lydia! Gwenore!" diye seslendi kadın.

"Kaçın!" Billy söyledi.

"Bu tarafa!"

Koştuk.

Gerçeküstüydü, ağaçlardan kaçma zahmetine girmeden, doğrudan ağaçların arasından geçiyordum. Ve birdenbire ortaya çıkan üç puslu figürün arasından, tam yolumun üzerinde. İçlerinden biri, Gertie'nin akıl hocası Lydia, ben geçerken olduğu yerde durdu ve etrafında döndü, siyah, cadı kıyafetleri üzerinde uçuşuyordu.

Ve bastonunu X-ışını vücuduma sapladı.

Yemin ederim, bir an için onu hissettim - ya da bir şey hissettim, rüzgar gibi bir şey. Beni sendeletecek kadar büyük bir darbe.

"Buradayım!" diye seslendi. "Fazlanıyor!"

"Bu fikir buraya kadarmış," dedi Billy ben toparlanırken, ki bir ağaç köküne takılmasaydım bu daha kolay olurdu.

Aniden normal renkte ve katı bir ağaç kökü. Etrafındaki toprak parçası gibi. Ayağım gibi-

Bir saniyeliğine, Lydia'nın sopası durduğum yere saplandığı sırada Billy beni fiziksel olarak ve zamansız bir şekilde geri çekene kadar.

"Cass! Dikkatli olun! Eğer sana dokunurlarsa-"

"Anladım," diye soluklandım, o lanet sopa yine başımın hemen üzerinden havayı yararak geçerken eğildim.

Ve sonra ağaç çizgisine doğru yuvarlanıyordum.

"Seçenekler!" Nefes aldım, çünkü nehir yükseliyordu. "*İyi* seçenekler," diye açıkladım, ama bu pek yardımcı olmadı.

Ve sonra gördüm-

"Ne yapıyorsun?" Ağaçların arasından kayalık bir kumsala çıktığımda Billy sordu ve devam etti.

Suya.

Beynimin bana öyle olması gerektiğini söyleyip durmasına rağmen, ayaklarımın altında karadan daha az katı değildi. Yine de biraz tuhaftı; gökyüzü kapalıydı ve rüzgâr kabarak etrafıma dalgalar gönderiyordu. Tıpkı karşı kıyıdaki gemilerin hayaletimsi hatlarını tokatlayarak onları demirlerinde sallanmaya zorlayanlar gibi...

"Billy?" Ayaklarımın ıslak olduğunu yeni fark ettiğim için yere bakarak söyledim.

Sonra da battık.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" dedi, vıcık vıcık olmuş halimi zamanın dışında geri çekerek. "Bu bir öğrenme eğrisi!" diye bağırды ben bir ciğer dolusu suyu öksürerek çıkarırken.

Ve sonra iki gölge vücuduma sıçradığında bir elimle ağzımı kapatarak donakaldım.

Başımı kaldırdığımda, sanki üzerimde cam bir tavan varmış gibi, dalgaların arasında yürüyen iki Pythias gördüm. Birinin yüzü başka tarafa dönüktü, ama diğeri ... Isabeau'ydu. Şimdi daha yaşlı görünüyordu, iri gri gözlerinin etrafında birkaç kaz ayağı ve gür kumral saçlarında gri teller vardı. Ama kesinlikle oydu.

Ve bir saniye sonra gördüğüm arkadaş da Eudoxia'ydı.

Bahse girerim konuşacak çok şeyleri vardır, diye düşündüm Billy beni sarsmadan önce.

Suyun buradaki her şeyden daha opak olmamasına rağmen fark etmediler. Çünkü kim ayaklarının altına bakar ki? Ama ben onları mükemmel bir şekilde görebiliyordum, sanki önemli bir şey değilmiş gibi zamansızlığın içinde yürüyorlardı, sanki zamanın pençesinin hemen dışında dalgalı bir denizin yüzeyinde gezinmek günlük bir olaymış gibi. Belki de öyleydi.

Ne de olsa bunun için bir kelimeleri vardı.

"Bu çok ürkütücü," dedi Billy ve ben de aynı fikirde olmak için döndüm. Ancak onu bir tür köpekbalığıyla göz göze dururken gördüm. Rosier'e göre buradaki su yolu bir gelgit nehriydi, yakındaki denize açılıyordu ve okyanus gemilerinin çıkabileceği kadar derindi.

Ya da okyanus balıkları.

"Ölüm hayattan çok daha ilginç," dedi bana, yaratığa hayranlıkla bakarken. "Elbette bazı şeylerden vazgeçiyorsun - gerçekten önemli şeylerden - ama sonra bunun gibi şeyler yapabiliyorsun." Ve elini uzattı, bir parmağı zamanın derisini dürtüyordu.

Ve köpekbalığının burnunu patlattı.

"Gerçek dünyaya ne kadar yakınız?" Ürkmüş yırtıcı hayvan hızla uzaklaşırken sordum.

"Bizi götürebildiğim kadar yakın. Hayaletler diyarında rahat değilim. Ait olduğumuz yere geri dönmeliyiz."

"Onlar bizi kovalarken olmaz."

Ela gözlerini bana dikti.

Birkaç dakika sonra, bir tarafta uzun, ahşap bir rıhtım, diğer tarafta Arthur'un şehrinin surları olmak üzere kıyıya doğru ilerliyordum. Arkamda ise denizciler bağırıyor ve açmaya çalıştıkları yelkenler aniden alev alınca geri çekiliyorlardı. Çünkü iblis gücüne kapılan bir hayalet gemilerin arasından geçip gidiyordu.

İskelenin yanındaki kayalık toprağa çömeldim ve Billy'nin biraz çıldırmasını izledim. Neredeyse hiç boşa harcayacak enerjisi olmamıştı, özellikle de son zamanlarda onu besleyemeyecek kadar bitkin düştüğümde. Ama bu Rosier için geçerli değildi ve o da bundan sonuna kadar yararlanıyordu. Yarım düzine gemide variller okyanus dalgalarına çarptı, fenerler uçtu, denizciler bağırdı.

Ve kızgın yağ uçarak her yerde yangın çıkmasına neden oldu.

Eudoxia hâlâ dalgaların arasındayken alnı şüpheyle kırışarak başladı. Isabeau az önce yeniden maddeleştiği, neşeyle yanan gemilerden birinin güvertesinden etrafına bakındı. Belki de

Ayaklarınız yerde süzölmeye çalışırken bir şeyler aramak o kadar da kolay değildir.

Ya da havaya karşı sıkıca sarılmış olan devasa yelkenler aniden açıldığında, rüzgar onları tam kapasiteyle şişirerek geminin çapaya karşı sert bir şekilde sarsılmasına neden oldu.

Ta ki o hat da kesilene kadar.

Muazzam gemi, ürkmüş Pythia hâlâ güvertedeiken karşı kıyıya doğru hızla uzaklaştı ve Billy yanıma süzöldü. "Ben onları oyalarım, onları uzaklaştırmak için elimden geleni yaparım," dedi manyak gibi sırıtarak.

"Mömkün olduğunca çabuk geri dön," dedim Eudoxia'nın zor durumdaki eski çırağına doğru kaymasını izleyerek. "Sana ihtiyacım olacak. Tarihteki tüm Pythia'ları başıma toplamadan bu gücü kullanamam."

Yüzünü buruşturdu ama sonra tekrar sırıttı, tartışamayacak kadar eğleniyordu. Beni gerçek zamana geri çekti, ayaklarım aniden sert kayalar ve kayan kumlarla karşılaştı ve onun uzaklaşmasını izledim. Sonra bakışlarımı ormana çevirip ağaçların arasındaki hareketleri taradım.

Hiç görmedim ama oradaydılar ve Billy haklıydı; bu onları uzun süre kandıramazdı.

Döndüm ve Camelot'a yöneldim.

Bölüm Kırk Yedi

Her şeye rağmen, gerçek Camelot'a bakmak için bir an durdum. Rosier'e göre, on üçüncü yüzyılda bir Fransız şairin bu ismi sevdiğine karar vermesine kadar bu isimle anılmamıştı. Tüm eski metinlerde Arthur'un ana merkezi, Romalıların İkinci Lejyon Augusta'nın altı bin askerini barındırmak için tasarladıkları, taştan inşa edilmiş geniş şehir Caerleon'du.

Ve hala öyle görünüyordu.

Sol tarafımda, kırmızı pişmiş toprak çatılı beyaz sıvalı binaların sazdan yapılmış Kelt yapılarıyla yan yana durduğu hareketli bir liman kenti vardı. Tam karşımda, bazı çatıların üzerinden bakınca, eski Roma amfityatrosu görünüyordu; çok renkli flamaları kapalı bir günde bile ıslıl ıslıl parlıyordu. Sağ tarafta, yüksek bir arazinin üzerinde, İkinci Augusta tarafından savaştan Kelt kabilelerine karşı koymak için inşa edilen, eski şehri çevreleyen kule şeklindeki taş duvarlar yer alıyordu. Ve son olarak, her şeye hakim bir tepede, bir kalenin uzun gri kuleleri vardı.

Nedenini bilmediğim bir şekilde gözlerim doldu. Tabiri caizse bir efsaneyi kanlı canlı görmekle ilgili bir şeydi. Ya da belki de öğleden sonra ışığının şehre vuruşuyla, mermer kemerlerden ve pırıl pırıl çeşmelerden kırmızı bir şekilde parıldamasıyla ve birisinin asırlık revaklardaki parşömenleri dikkatlice seçmek için kullandığı altın boyaya hayat katmasıyla ilgiliydi.

Elbette ışığın vurduğu başka şeyler de vardı. Defalarca yamanmış ama yine dökülen sıvalar; daha kuru bir iklim için yapılmış paslanmış, tuzla kaplanmış demir işçiliği; artık kimsenin bulamadığı pişmiş toprak kiremitlere benzemesi için özenle şekillendirilmiş ve boyanmış ahşap çatı kiremitleri; ve bir zamanlar tüm bunların arasından geçen, şimdi yüzeyi çukurlu ve çukurlu olan gururlu Roma yolu gibi. Geçmişin ihtişamını yeniden yaratmaya çalışan ama bunu tam olarak başaramayan bir şehre benziyordu.

Yine de bu çok önemli görünmüyordu. Aslında, bana göre, bu onu daha da etkileyici hale getirdi. Hollywood kadar güzel ve inanılmaz derecede temiz değil,

Gördüğüm tek Camelots gibi, ama sanki insanlar burada yaşamış, savaşmış, sevmiş ve ölmüştü.

Belki de öyle oldukları içindir.

Rosier'e göre, sıvadaki çatlaklar sanatsal bir yetenek değil, onarılmış kemikler, eski olukların altındaki pas nehirleri kan gözyaşları, kırık parke taşları kırılmış dişlerdi. Roma burayı inşa etmiş olabilirdi ama savunmamıştı. Neredeyse hiçbir uyarı yapmadan bir gün kalkıp gitmişti. Yüzyıllarca hüküm sürdükten sonra, birçoğu kendilerini Romalı olarak gören yerel halkı da ortada bırakıp gitmişti.

Ve teknesi ve kılıcı olan her istilacıya ve yağma peşindeki her dağ kabilesine av.

Ta ki kaba saba çalımları ve keskin zekâsıyla Uther'e ve Roma süvarilerine hizmet etmiş bir dedeye kadar. Ve babasının uğruna kanını döktüğü şehirde doğan ve kendini aynı hedefe adanmış bir oğul: medeniyeti bir arada tutmak. Ve bir süreliğine bunu başarmışlardı.

Tıpkı hikâyelerdeki gibi, eski kale Roma tarzında eğitilmiş süvari birliklerinin üssü haline gelmişti. Masallardaki parlak zırhlı şövalyeler gibi olmasalar da, yerel reislerin düzensiz piyadelerine karşı yıkıcı derecede etkiliydiler. Romalıların geri çekilmesini takip eden isyanlar bastırıldı, Saksonlar püskürtüldü ve kısa, parlak bir an için barış hüküm sürdü. Öncesi ve sonrasıyla savaşla yoğrulmuş bir halk için gerçekten büyümlü görünmüş olması gereken bir dönem.

Dünyanın Camelot olarak hatırlayacağı bir dönem. "Kızım! Sağır mısın sen? Sana yoldan çekil dedim!"

Nöbetçinin benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü. Kuşatılmış denizcilere yardım etmek için koşan bir grup askerden biriydi. Ben ise Augustine'in o dönemin kadın kıyafetlerine benzetmek için benim için diktiği kaba yün elbise ve pelerinle orada öylece, sırlıslıklam duruyordum.

Ama zenginlerin kadın kıyafetleri değil, tahmin ediyorum, çünkü çok uzun sürdüğümde kulağıma bir kelepçe yedim.

Yoldan çekildim.

Ve tepeyi tırmanarak bir meşe ağacının gölgesine ulaştılar; burada bir Medusa yılanbalığı toprakta yatıyordu. Bu iş için pek de hevesli görünmeyen kıvrıcık saçlı bir çocuk tarafından derilerinin yüzölmesini bekliyorlardı. Ama bunun nedeni, uzun bir deneyimin verdiği kayıtsızlıkla ele aldığı kanlı yılanbalığı leşleri değildi.

Ama gelmiş geçmiş en büyük ortaçağ panayırını kaçırdığı için.

Ve böylece biraz daha baktım. İskeleden gelen kalabalığın sesini duymuştum -müzik çalıyor, seyyar satıcılar sesleniyor, insanlar konuşuyordu- ama bunun şehirden geldiğini düşünmüştüm. Belki de bir kısmı öyleydi. Ama önümdeki iç içe geçmiş kitle, tüm bunları tek başına açıklayacak kadar büyüktü.

Bir tarafta surlarla çevrili şehir, diğer tarafta liman kenti, aralarında çimenlik bir boşluk vardı. Orası ve nehir boyunca uzanan açık arazi insanlarla doluydu. Billy dönmeden önce Rosier'e yetişip Pritkin'in yerini bulmasına yardım etmeyi umuyordum ama bu durumda onu nasıl bulacaktım?

Birini nasıl bulabilirdim ki?

Baktığım her yerde çadırlar, göstericiler ve aşırı heyecanlı köpekler vardı. Sarhoş yetişkinler, gülen çocuklar ve bal likörü satan dişlek yaşlı kadınlar vardı. Şehrin surlarının yanında bir okçuluk yarışması devam ediyordu ve kalabalıktan düzenli olarak onay sesleri yükseliyordu. Daha yakınlarda, çengel burunlu ve asalı esmer bir tip havada ateşle hikayeler çiziyordu: savaşı şövalyeler, vahşi ejderhalar ve kuledeki bir prenses. Ve biraz ötede, birkaç girişimci adam, kalabalığa taze pişmiş turtalar satabilmek için bir arabanın üzerine toprak bir fırın kurmuştu.

Turtalar ağzımı sulandıracak kadar güzel kokuyordu ama param yoktu. Bu yüzden boynuma astığım keseyi çıkardım, çünkü şu anda aç kalmayı göze alamazdım. Gerçi kızılıcık fındıklı barlar, taze pişmiş et ve ekmekle kıyaslandığında ciddi bir kayıptı.

Ama başka biri öyle düşünmüyor gibiydi.

Yılan Balığı Çocuk'un atıştırmalıklarına özlemle baktığını görmek için yere baktım. Yemek tezgâhında çalışan bir çocuk için pek de aşırı beslenmiş sayılmazdı. Kaba tuniğinin altındaki kolları ve bacakları inceydi ve yanakları çökük olmasa da beklenen bebek yağı tabakasından yoksundu. Ağacın diğer tarafında bir tencere yahniyi karıştıran, tüm artıkları yemiş gibi görünen ve bize hiç dikkat etmeyen iri yarı adama baktım.

Sonra çocuğun yanına çömeldim. "Bir tane ister misin?"

Soyulmuş çubuktan bana baktı ve tekrar geri döndü. Ve dudaklarını yaladı. Ama almadı.

"Bu senin," dedim ve onunkini elbisemin kenarına koyduktan sonra bir tane daha çıkardım.

Paketimi çıkarıp yemeye başladım ve bir sonraki bakışımda ağzı PowerBar doluydu ve öfkeyle çiğniyordu. Sırıttım. Yine de turta yemeyi tercih ederdim.

Kalabalığı biraz daha tararken barımı yedim, ama Rosier yerine fey bulmaya devam ettim. Belki de her yerde oldukları ve eğlenceye katılanların en az üçte birini oluşturdukları içindir. Hafif Feyler hakkında pek bir şey bilmesem de, üç büyük evin üyelerinin aynı pasta arabasının etrafında durup birbirlerini öldürmeye çalışmamalarını ürkütücü bulacak kadar şey biliyordum.

Mavi ve Yeşiller arabanın etrafında durmuş, geyik eti ile kuzu etinin erdemlerini tartışıyorlardı. Siyah-gümüş kıyafetleri içindeki Svarestri'ler hemen yakınlarındaydı, düz gri gözleriyle her şeyi izliyorlardı, yüz ifadeleri kalabalığın en sarhoş üyelerinin bile onlardan uzak durmasına neden oluyordu.

Turtacılar, sanki iş kaçııyorlarmış gibi onlara dikkatle bakmaya devam ettiler ve sonunda seyyar mutfaklarını alıp bir düzine metre uzağa, bazı sosis satıcılarının yanına taşındılar.

Svarestri fark etmemiş gibi görünüyordu. Oldukları yerde kaldılar, kollarını kavuşturdular, gözlerini rıhtıma diktiler. Kaygan balık sepetleri getirmeye çalışan insanlar martılar tarafından bombalanıyor ve hâlâ tüten gemilere aval aval bakmak için durmuş olan kalabalık tarafından engelleniyordu.

Ya da yeni gelene.

Daha önce fark etmemiştim, çünkü uzaktan görmek neredeyse imkânsızdı. Ya da daha yakından, çünkü her şey feylerin giydiği, etraflarındaki her şeyi yansıtan pelerinlerle kaplanmış gibi görünüyordu. Sonuç, dalgaların kendisinden yapılmış gibi görünen, yarı saydam ve su gibi parlak, bulutlardaki bir boşluktan akan ışınları yakalayıp yansıtan yelkenleri olan bir gemiydi.

Çok güzeldi.

Ve aniden, trafik sorunu çok daha kötü bir hal aldı. Bir trompet sesi duyuldu; uzak, saf bir nota, başların dönmesine ve konuşmaların sessizliğe gömülmesine neden oldu. Sonrasında bildiğim tek şey, ben ve tüm şehir üzerimize çullanmış gibi görüldüğünde sepetini korumaya alan Yılan Balığı Çocuk ağaca doğru eziliyorduk.

Kaburgalarım yediğim ikinci dirsekten sonra, yataymış gibi tırmanan çocuğun peşinden ağaca tırmandım.

Tabii ki bir kısmı öyleydi, eski gövdedeki çuvallar ve düğümler elverişli el ve ayak dayanakları oluşturarak kalabalığın üzerine çıkmamızı sağladı. Az çok düz bir dalın üzerinde bir tünük bulduk, orada sepetini yere bıraktı ve kalabalık aşağıya doğru akarken yılanbalığı ayıklamaya devam etti. Ve gemi yaklaştıkça, nehirde sessizce süzülürken, daha fazla asker kavgaya katıldı ve kalabalığı zapt etmek için birbirlerine emirler yağdırdı.

"Yolu açın! Yolu açın!"

Belli ki yerel halk daha önce de askerlerin asabi tavırlarıyla karşılaşmıştı. Çünkü rıhtımdan ani bir kaçış oldu. Tekneleri hâlâ yanmakta olduğu için yüksek sesle tartışan birkaç denizci hariç.

Kimsenin umurunda değildi.

"Yolu açın! Yolu açın, lanet olasılar!" Rıhtım artık temizdi ama askerler tatmin olmamış, kalabalığın arasına girerek iskeleden iki kasaba arasındaki çimenlik açık alana doğru bir yol açmışlardı.

Gemi süzülerek durduğunda daha yeni bitirmişlerdi.

"Kim o?" İnanmayan kara gözlerini bana çeviren çocuğa sordum.

"Ciddi misin?"

Ona göz kırptım. Bu küstahlık mıydı?

Sırıttı.

Bu kesinlikle küstahlıktı.

"Başka kimin *sudan* yapılmış bir gemisi olabilir ki?" diye sordu.

"Aslında sudan yapılmış değil," dedim. "Sadece öyleymiş gibi görünüyor." "Oh, doğru." Gülümsemesini gizleme zahmetine girmedim.

İskeleye dönüp baktım. Ve bir saniye önce güneş ışığında pırıl pırıl parlayan teknenin gövdesinin, yelkenlerinin ve hatta narin armalarının aniden parçalandığını görmek için tam zamanında geldim. Ve nehre geri daldı, fantastik bir su kütlesi bir anda düştü, neredeyse ağacımıza kadar olan kalabalığı ıslatacak kadar büyük bir sıçrama ile.

Ama rıhtımda beliren küçük insan topluluğu öyle değildi. Çoğunu

tanımıyordum ama bu iki esmer için geçerli değildi.

merkezde saçlı kadınlar. Nimue tsunamiden sanki su ona dokunmaya cesaret edememiş gibi kuru bir şekilde çıktı. Üzerinde deniz yeşili bir elbise vardı ve ipek katmanları o kadar inceydi ki, tıpkı gelgit gibi etrafında köpürüyordu. Kalabalığın çoğunun kaba yünüyle kıyaslandığında, ondan yapılmış da olabilirdi.

Büyük ölçüde sessizliğe gömülmüşlerdi, sadece bakıyorlardı. Ama ne elbisesine, ne uzun, siyah saçlarının arasına serpiştirilmiş, deniz suyundan ele geçirilmiş olabilecek mücevherlere, ne de etrafını saran, uzun boylu ve yontulmuş, zırhları ve kalkanları metalin donuk parıltısından yoksun, elementinin değişken, değişken doğası lehine olan siyah saçlı savaşçılara. Aslında, ne kadar şaşırtıcı görünse de, ona hiç bakmıyorlardı.

Arkadaşına bakıyorlardı.

Prensese daha sade giyinmişti, zengin kahverengi saçları basit bir örgü halindeydi, koyu yeşil elbisesi belki de mahkûm statüsünden dolayı süssüzdü. Öyle olduğuna da hiç şüphe yoktu. Muhafızlar, aslında tek başına bir ordu olan Nimue'yi korumak için orada değillerdi. Savaştan sonra yeniden ele geçirilmiş olması gereken torununu koruyorlardı.

Ve pek de iyi görünmüyordu. Geçen sefer gördüğüm güçlü, canlı kadın gitmişti. Solgun, yenilmiş ve biraz da hasta görünüyordu. Ve bu, aniden yere yığılmadan önceydi.

Kalabalık feyden önce tepki verdi, şaşkın bir sıkıntı gümbürtüsü ve bilinçsiz bir ileri atılma ile. Askerler tekrar bağırmaya ve geri itmeye başladı. İnsanlar düşüyor, eziliyor ve kaos patlak vermekle tehdit ediyordu.

Ta ki bir başka boru sesi havayı titretene ve bir yığın atlı ve binici surlarla çevrili kasabadan dışarı fırlayana kadar.

Kalabalığı kontrol eden askerler kaba yün tunikler, kaba deri kemerler ve tozluklar giymişlerdi; kısacası demir miğferleri dışında herkes gibiydiler. Ama bize doğru dörtlüde koşan adamlar balık puluna benzeyen ve ikinci güneşinde pırıl pırıl parlayan ince işlenmiş bronz zırhlar giyiyordu. Ve parlak kırmızı bir ejderhayla süslenmiş bembeyaz tunikler ve kıpkırmızı pelerinler.

Arkadaşım aniden ayağa fırladı, sihirli gemiler ya da fey kraliçeleri karşısında hiç olmadığı kadar heyecanlanmıştı. Daha iyi görebilmek için dalın üzerinde durdu, gözleri parlıyordu. "Kral!" diye bağırdı. "*Kral* bu!"

Çığlık, etrafımızdaki yaprakları sallayacak kadar yüksek bir sesle kalabalık tarafından duyuldu. Ve bir saniye sonra onu da gördüm, atlıların başındaki aynadan sarı saçlı kralı. Onlara ihtiyacı yoktu, çünkü kalabalık onun önünde akıntı gibi dağılmıştı.

Nimue'nin yanında durakladı ama sadece baygın kadını -yani üvey kız kardeşini- atına çekmek için. Kraliçe ve maiyeti için başka atlar da getirilmişti ama Arthur onların gelmesini beklemedi.

Binek. Prenses güvende olur olmaz döndü ve geldiği yöne doğru atını mahmuzladı, kalabalık kabarıp tezahürat yapıyor, askerler itişip kakışıyor ve ben de orada sessizce oturuyordum.

       kader bir kez olsun bana iyilik yapmıştı.

Johanna'yı nerede bulacağımı bilmiyordum ve Pythian gücünü kullanmak yerine fazlanmaya devam ederse, bu durum değişmeyecekti. Ama buna gerek yoktu.        nerede olduğunu bilmiyor olabilirdim ama ne *istediğini biliyordum*.

Ve onu son gördüğümde prensesin elindeydi.

Rosier için bir kez daha etrafa bakındım, ama tüm bunların içinde onu bulmak için neredeyse hiç şansım yoktu. Onu buraya getirmiştim; şehir hakkındaki bilgisinin oğlunu bulmasına yardım etmeye yeteceğine güvenmek zorundaydım. Prensesle konuşmam gerekiyordu, bu da o kaleye girmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ağaçtan inmek için bir yol aramaya başladım. Sonra biri beni yakaladı.

Kırk Sekizinci Bölüm

Sarı saçlar ve yeşil gözler görmeyi umarak başımı çevirdim ve gördüm. Sadece doğru olanları değil. Kendimi şaşırtıcı derecede güzel bir yüze bakarken buldum: mükemmel erkeksi özellikler, parlayan zümrüt gözler, yakalanmış güneş ışığı gibi saçlar. Ve hırçın bir gülümsemeyle kıvrılan yontulmuş dudaklar.

Bir fey, diye düşündüm şaşkınlıkla.

Mavi kadife ceketine bakılırsa bir Blarestri fey'i.

Asasını geri isteyen bir Blarestri fey kralı ve oh, *kahretsin*.

Yeşil gözleri aniden karardı, zümrütten yeşim taşına dönüştü ve kolumdaki parmakları etime saplandı. "Senin ne olduğunu biliyorum," diye tısladı. "Ne *yaptığını biliyorum*."

O zaman ikimizden biri, diye düşündüm biraz histerik bir şekilde. Çünkü hatırladığım kadarıyla son karşılaşmamızı o kazanmıştı. Beni bir çatıdan bir grup Pythias'ın içine itmiş, onlar da beni derhal eve geri göndermişlerdi. Pritkin'e ödünç vermeye karar verdiği asayı ona bırakmıştı ve bu neden benim üzerimdeydi?

Ama ben öyle bir şey demedim. Hiçbir şey söylemedim. Çünkü göz açıp kapayıncaya kadar eline bir bıçak saplanmıştı ve kelimeler boğazımda düğümlendi.

Bu da kafasına bir kova yılan balığı bağırsağı döküldüğünde ağzımın kapalı olduğu anlamına geliyordu.

Çocuk bana "Git!" dedi ve birçoğunun üzerine su sıçramış olan öfkeli kalabalığın arasına atladı.

İyi fikir, diye düşündüm ve kolun diğer tarafında yere çöküp ellerimin ve dizlerimin üzerinde debelenmeye başladım.

Neyse ki Nimue'nin grubu atlarını şatoya doğru mahmuzlayarak yola çıkmış ve böylece kalabalığın rıhtımlara olan ilgisi sona ermişti. Yani herkes bu tarafa doğru akın ediyordu. Ve *herkesi* kastediyorum. Bir düzine kez neredeyse eziliyordum, itilip kakılıyordum,

Hiçbiri önemli değildi çünkü tekrar ayağa kalkmışım, kalabalığın arasından hızla geçiyordum, ben-

İnanılmaz derecede güçlü, inanılmaz derecede kanlı, inanılmaz derecede öfkeli bir kadim varlığın gövdesine doğru geri çekilmek.

Sonra biri bizi yakarak öldürmeye çalıştı.

Kral bıraktı, kalabalık dağıldı, insanlar bağırdı. Ve tepemde dans eden, çırpınan bir alev kütlesine baktım. Kendilerini kuşlara dönüştüren alevler, ateşli kanatları, erimiş gözleri ve kıvılcımlar saçan bedenleri olan küçük kuşlar-

Çoğunlukla arkamda olduklarını, bana bir kez bile dokunmayan vahşi bir yay çizerek havada süzöldüklerinde fark ettim. Ama bu, benimle kral arasına ateşten bir duvar örmeye eşdeğerdi. Tam zamanında döndüğümde Caedmon'un çırpınan alevlerle sarıldığını gördüm ve o da bunu beklemiyormuş gibi görünüyordu.

Sonra biri elimi tuttu.

Bu, bir saniye önce kalabalığı eğlendiren ve şimdi beni çekiştiren esmer, çengel burunlu sanatçıydı. "Acele edin! Bu onu tutmaz!"

"Kim-" Tam yüz başka bir yeşil gözlü sarışına dönüşürken başladım, bu seferki yanakları kirli, saçları inek kahvaltısı gibi ve burnu göz alıcı versiyonundan pek de iyi değildi. Ama bu çok daha tanıdıktı. "Myrddin! Burada ne işin var?"

"Seni kurtarıyorum!"

"Hayır! Bu işe karışamazsın!"

"Ben zaten işin içindeyim," dedi beni kalabalığa doğru sürükleyerek. "Ne? Neden?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Asayı kaybettim."

Sonra nehir kıyısından aşağıya, satıcıların, tezgâhların ve çadır içinde bir meyhanenin bulunduğu, bankları yolun ortasına taşan ve feylerle dolu bir açık hava pazarının içinden geçerek ilerliyorduk.

Blarestri fey.

"Kahretsin," dedi Pritkin hararetle, ancak fey bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Bi

z. Ta ki öfkeli bir komut havada çınlayana kadar: "Durdurun onları!"

Ve aniden, banklar devrildi, bir düzine mavi giyimli Devler ayaktaydı ve on iki kılıç güneşte parlıyordu. "Kahretsin!" Pritkin biraz daha yüksek bir sesle söyledi ve ayrıldı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Daha önce de buna benzer bir şey yaptığını görmüştüm ama o sırada biraz dikkatim dağılmıştı. Bu yüzden vücudunun, Pritkins'in akordeonu gibi uzun bir dizide kendini kopyaladığını ve derisinden dışarı döküldüğünü görmek bir şoktu. Ve benimkinden de, birkaç düzine Cassie bedenimden sıçrayıp her yöne dağılırken fark ettim.

İşe yaradığından değil. Geçen sefer savaştığımız Svarestri'nin aksine, bu feyler kanmamıştı. Belki de bunca zamandır gözlerini bizden ayırmadıkları içindir.

Ta ki nehrin yarısı bir ev büyüklüğünde bir dalgayla aniden onlara, meyhaneye ve bize çarpana kadar.

Nefes nefese yukarı çıktım ve bir saniye önce alçak ama kuru bir arazi olan ve şimdi yeni bir giriş olan yerde yüzdüm.

Ama bunu Pritkin'in yaptığını düşünmüyordum, çünkü az önce kışından büyük bir büyü çıkarmıştı ve bunlardan ikisini arka arkaya yapamazdınız. Ve çünkü iki erkek ve bir kadından oluşan bazı Yeşil Feyler bir ağacın dibinde oturmuş, ellerinde kupalar, kaosa sırtıyorlardı. Ve özellikle de smaçtan pek hoşlanmamış gibi görünen bocalayan mavi meslektaşlarına.

"Yeşillerin bize kızgın olduğunu sanıyordum," dedim onlara bakarak, çünkü feyler hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Pritkin nefes nefese, "Biraz ... kızgın," diye düzeltti. "Bizi öldürmeye çalıştılar!"

"Onlar kraliçenin kişisel muhafızlarıydı ve emir altındaydılar. Bunlar değil. Ben de kısmen Yeşil Fey'im."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu," dedi birkaç öfkeli Mavi Fey sendeleyerek su dolu ayaklarına geri dönüp bize doğru yönelirken.

Ve dertleri yüzünden başka bir dalga tarafından

tokatlandılar. Yeşillerden biri yardımsever bir sesle,

"Kaçsan iyi olur kardeşim," dedi. "Mecburum!" Pritkin karşılık verdi.

"Bundan bahsetme. Annemi sizinle bizzat ilgilenme zevkinden mahrum etmek istemem!"

Sonra sarsıldım ve suyun üstünde koşmaya başladık, tıpkı geçen sefer buraya geldiğimizde prensesin yaptığı gibi. O kadar zarif değildik. Ama o zaman, "zeminin" bir eğlence evi zemini gibi hissetmesine neden olan endişelenecek çok fazla dalgası yoktu. Ya da üzerinden atlaması gereken bu kadar çok yüzen enkaz. Ya da sarı saçlı köpekbalıkları gibi davranan ve onu aşağıdan yakalamaya çalışan bu kadar çok fey.

Her ne kadar bu havadan yapılmış dev bir yumruğa benzeyen şeye tercih edilse de, dallar ve döküntülerden oluşan taslak hemen arkamızdan suya daldı. Bizi ayağımızdan fırlattı ve rotasını tersine çevirdiğinde neredeyse sarsılmamıza neden oluyordu. Ama ikizlerimden biri kasırgaya yakalanmış şişme bir bebek gibi uçup gitti.

Ve bir saniye sonra, buhardan yapılmış bir havai fişek gibi çok uzaklarda patlayarak parçalandı.

Yukarı doğru baktım, dehşet ve daha fazla dehşet arasında kaldım ve ciddi ciddi yer değiştirmeyi düşündüm. Ama ben bunu yapamadan, Yeşil Fey sahneyi doldurdu, iki ya da üç düzine kadar olmalıydılar, çimenlikten göle dönüşen savaş alanında koşuyorlardı, Mavi Fey'e saldırmıyor ya da bize yardım etmiyorlardı, ama korkunç bir *şekilde yolumuza* çıkıyorlardı.

Rüzgâr durdu, tahminimce kral bizi kıyma yapmaktan son derece mutlu olsa da aynı şeyi bir grup fey arkadaşına yapmak istemiyordu. Özellikle de kraliçeleri hırçın bir mizaca sahipken ve zaten öldürücü bir ruh halindeyken. Ve zaten buna ihtiyacı da yoktu.

Gidecek bir yerimiz yok gibiydi.

Yeraltına dönmek dışında.

Bir dalga daha vurdu ve ben nefes almaya, hatta ağzımı kapatmaya bile fırsat bulamadan tekrar suyun altındaydık. Ve var gücümüzle yüzüyorduk. Ve yepyeni gölün kenarındaki otların arasında debeleniyorduk. Ve sudan Cassie ve Pritkin olarak değil, iki Mavi Fey olarak çıktık, muhteşem kıyafetlerimiz mahvolmuş, sarı saçlarımız yüzümüze dağılmıştı, tıpkı kıyıya çıkan diğer yarım düzine insan gibi.

Her biri, önümüze çıkan gibi başka bir fey tarafından karşılanıyordu. Yeni gelmiş olmalıydı, çünkü üniforması kuru ve süslüydü, benim anlamadığım ama Pritkin'in anladığı bir desende altın işlemeler vardı. Çünkü aniden durdu.

Memur -tahminimce- Pritkin'in beni desteklemek için belime doladığı kola baktı ve gözleri kısıldı. Duyamadığım bir şeyler söyledi, çünkü ciğerlerimin yanı sıra kulaklarımda da su vardı. Ta ki öksürük krizine girip patlayana kadar.

"-Yarı boğulmuş," diyordu Pritkin. "Onu bir şifacıya götürüyorum."

Memur bana biraz daha baktı, ben de yarı boğulmuş gibi görünmeye çalıştım.

Boğuldu.

Zor olmadı.

Bu da yeterli değildi.

Bir saniye sonra etrafımızda minyatür bir kasırga gibi esen rüzgâr saçlarımın dalgalanmasına ve kalbimin çarpmasına neden oldu. Ama önceki gibi değildi; bu bir saldırı değildi - en azından henüz değil. Daha çok büyük boy bir saç kurutma makinesine yakalanmış gibiydim.

Ama her neyse, Pritkin bundan hoşlanmamıştı. Küfrettiğini duydum ve sonra elini attığını gördüm. Ve esmeye başladığı kadar hızlı bir şekilde, küçük fırtına dinmişti. Beni etrafıma bakarken, burnum akarken, yarı kurumuş saçlarım yüzüme yapışmışken ve memur çok daha rahatlamış görünürken bıraktı.

"Onu hemen bir şifacıya götürebilir miyim?" Pritkin talep etti, kelimeler ses tonundan daha kibardı.

Ama azarlanmadı. "Bize kontrol etmemiz söylendi. Gidin."

Pazarın enkazı arasından tökezleyerek geçtik ve arkamızda çamurlu ayak izleri bırakmamak için çimenli kenarda kalmaya çalışarak kıyıdaki patikaya çıktık. Çünkü öyle olacaktı. Yeşil Fey'in illüzyonları, sihirlerinin geri kalanı gibi, bir şekilde su içeriyor gibiydi ve biz kendimizinkini kaybediyorduk.

Hızlı.

Aşağı baktığımda kaslar ve kadife yerine sıska, çilli kollar ve kaba, ıslak yün gördüm. Pritkin'in pelerinli illüzyonu hâlâ üzerindeydi ve hiç de fena olmayan yüz hatlarımı gizlemek için üzerime atladı.

Ama bu uzun sürmedi. Su tanecikleri "pelerinini" kaplamış ve sanki tüm vücudu terliyormuş gibi "tenine" yapışmıştı.

Sonra bir çadırın içinden genç ve sakallı bir adamın öfkeyle el kol hareketleri yaptığını gördüm.

Düzinelerce çarşaf ve giysinin güneşte kuruması için serildiği nehir kıyısındaki toprak patikanın karşısındaydı. Ve genç bir kadın, bir kayanın üzerine yığılmış birkaç tanesini daha tahta bir kürekle dövüyordu. Çadıra doğru yöneldik, patikadan geçtik ve arkamızda belirgin bir iz bırakarak çamura bulandık.

Ta ki adam bir küvet dolusu suyu devirip her yere dökene kadar. "Mallt!" diye seslendi.

Komşu çadırdaki daha yaşlı, daha tombul ve etrafı çocuklarla çevrili bir kadın başıyla onayladı. Ve çocukları patikaya gönderdi, çamuru çalkaladılar ve bizimkilere düzinelerce ayak izi eklediler. Sonra da gülerek, oynayarak ve bu tarafa doğru gelen bir grup fey'i engelleyerek sokağa doğru koştular.

Çadırın kapağı arkamızdan kapandı ve bir deri su gibi görünen şey ayaklarımızın dibindeki toprağa sıçradı. Pritkin artık normale dönmüştü.

kambur, başı aşağıda, zor nefes alıyor. Ve bayılacak gibi görünüyordu.

Ama hiç şansı olmadı.

"Buranın altında," dedi adam bana. "Çabuk olun!"

Kirli giysilerle dolu bir masanın altına sürünerek girdik, bazıları yanlardan sarkıyor, yıkanma sıralarını bekliyorlardı. Daha fazlasıyla dolu sepetler hızla önümüze itildi. Sonra çadırın kapağı tekrar açıldı ve beni kirli çamaşırların arasından görebildiğim azıcık sokağa bakarken bıraktı.

"Lanet olası feyler," diye mırıldandı adam. "Sanırsın burası onların kasabası!" "*Burayı* kendi kasabaları sanıyorlar," dedi kadın içeri girerken. Kadın

Kızıl saçlı ve yorgunluktan yüzü kızarmış bir halde sepetten havuçlu, telaşlı bir bebek aldı. "Onu koruduklarını söylüyorlar-"

"Kendim korumayı ve şansımı denemeyi tercih ederim. Bize köle gibi davranıyorlar, kendi topraklarımızdaki insanlar gibi değil!"

"Saksonların ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Saksonlar *erkektir*. Onlarla savaşabilirsin, onlardan daha uzun yaşayabilirsin ya da soylarını tüketebilirsin." Bir eliyle bebeğin ateşli tüylerini düzeltti. "Ya da daha kötüsü, onlarla karışıp yeni bir halk oluşturabilirsin. Hiç ölmeyen piçlerle ne yapabilirsin ki? Onlar buraya ait değil ve bunu söyleyen tek kişi ben değilim!"

"O kadar yüksek sesle söyleme," dedi karısı. "Bebeği üzeceksin." Adam destek için Pritkin'e baktı, o da hâlâ nefes nefese başını salladı.

"Feyler bizi koruyacak ama dünya bizsiz devam ederken bizi olduğumuz gibi tutacak."

Adam karısına baktı. "Gördün mü? Kötü zamanlar gelir, ama bazen gelmeleri gerekir. Yoksa zaten ölürsün, durgunluktan ve çürümekten. Ben nasıl ölmek istediğimi biliyorum!"

"Şu konuşmayı keser misin?" diye tıslayan kadın çocuğuna sarıldı.

"Onun korunmasını istiyorum!"

"Peki ya onun için geldiklerinde? O zaman onu kim koruyacak?"

Kadın bir an için ona şiddetle baktı, sonra nedenini bilmediğim bir şekilde çocuğunu kasıtlı olarak çimdikledi.

Ta ki gruptan ayrılıp çadıra yaklaşan iki fey görene kadar. Gölgelemin içine geri çekildim.

"İşte!" dedi kadın, sesi sinirliydi. "Sana ne demiştim?" "Çocuğun nesi var ki?" dedi kocasının sesi

talep etti. "Bana yalan mı söyledin, kadın? Sen yarı ölüm perisi misin?"

Kadın homurdandı. "Daha çok senin gibi. Ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle horluyor," dedi birine.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Ne zaman uyuyacağım? Bütün gece aynı şey, gök gürültüsü kadar gürültülü!"

Adam haklıydı. Çocuğun öfkesi etkileyiciydi. Ve böyle düşünen tek kişi ben değildim. Şimdi görebildiğim feylerden biri acı içinde kıvranırken, diğeri belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyordu.

"Açıyor musunuz, beyler?" diye bağırdı adam.

"Ne?" İlk fey ona bakarken diğeri içeri doğru itmeye başladı, sanırım bir arama başlatmak için.

Ancak çiftin giysileri kaynatmak için kullandığı kazan, neşeyle fokurdayarak önlerinde duruyordu. Adam bir kürek daldırdı ve her yere buhar fışkırtarak feylerin geri çekilmesine neden oldu. Ve sonra kadın, insan sis düdüğü ile birlikte kalan küçük yolu kapatıyordu.

"Bırakın geçeyim," dedi fey

ona. "Ne?"

"Bırakın geçeyim dedim!"

"Yüksek sesle konuşman gerekecek," diye bağırdı, neredeyse yüzüne karşı. "Diş çıkarıyor."

"Ne?"

"Diş çıkarma!"

Fey çocuğa sanki uzaylı bir yaratıkmış gibi endişeyle baktı. Minik, pis kokulu, çok gürültülü bir uzaylı yaratık. Birden aklıma feylerin doğum oranlarını göz önünde bulundurarak bebeklerle ne sıklıkla ilgilendiklerini merak etmek geldi.

Yüzüne bakılırsa, çok değil.

"O zaman bu koku da ne?" diye sordu kocası eğilerek. "Haklısın,"

dedi kadın kocasına, bir tür kokunun içine bakarak.

proto bebek bezi. Ve kirli kıyafetlerin yaydığı kokudan daha kötü bir koku yayıyordu. "Sanırım henüz diş çıkarmıyor."

Fey'in dehşet dolu bakışları daha da yoğunlaştı.

Adam suya bir kürek daha daldırdı ve ejderha nefesi gibi bir buhar bulutu çıkardı. Neşeli bir böğürmeyle tekrar sordu: "Alalım mı, bırakalım mı?"

"İkisi de değil," dedi fey ve kaçtı.

Adam çadırın diğer tarafına geçerken, kadın çadırın dışında kalarak korkutucu çocukla birlikte başka davetsiz misafirleri engellemeye çalıştı.

Pritkin çoktan dışarı fırlamıştı. Ve çadırın arka kapağını açarak kasabalar arasındaki açık alana baktı.

"Pekâlâ o zaman, Myrddin?" diye sordu. Pritkin başını salladı. "Senin sayende."

"Yardım etmekten memnunum. Ama başka bir yerde bir şey bulamazlarsa geri döneceklerdir. En iyisi o zamana kadar gitmiş olmak."

"Büyüleyebilir misin?" Ben sordum.

Pritkin başını salladı. "Şimdi olmaz. İki kişilik değil."

"İki değil. Bir tane." Kapüşonumu yukarı çektim. "Kaleye gidiyorum-"

"Kaleye mi?"

"Morgaine'i görmem gerek."

"Neden?"

"Ona asayı sormak için. Ona sahip olan son kişiydi-" "Peki neden istiyorsun?"

Soru, bileğimi aniden saran el kadar sertti. Şaşkınlıkla ona baktım. "Şu anda bir önemi var mı?"

"Evet!" Bana baktı, yeşil gözleri araştırıyordu. "Sen kaybolduktan sonra kral beni ormandaki bir kampta yakaladı. Etrafta üç ya da dört cadı kovanı olmasaydı, sanırım beni öldürecekti!"

"Özür dilerim-"

Başını iki yana salladı. "Ben kaçtım. Ama asayı çalmak için aramızda bir komplo olduğuna inanıyor. Ya öyle, ya da bahsetmek istemediği hain bir amaç uğruna asayı ele geçirmek için beni kullanıyordun-"

"Ve sen ona inanıyorsun?"

"Neye inandığımı bilmiyorum! Ne yaptığını gördüm. Kampta o çocukları kurtardığını gördüm ve sonra o büyücüler tarafından kaçırıldığını gördüm. Ve sonra kral dedi ki-" Aniden durdu, gözleri yüzümde, araştırıyordu. "Neye inanacağımı bilmiyorum," diye tekrarladı. "Ama bazı cevaplar alana kadar gözümün önünden ayrılmayacaksınız!"

Dudaklarımı yaladım. Ona söyleyemezdim, zaten çok şey biliyordu. Ama feyler bizi yakalayana kadar burada oturmak anlamına geliyorsa, ona söyleyemezdim de. Ve söyleyecekti de - kesinlikle o kadar inatçıydı.

"Pekâlâ," diye uzlaştım. "Sana söyleyebileceğimi söyleyeceğim. Ama burada değil." "Nerede o zaman?"

"Sana söylemiştim." Kafamı kaldırıp uzaktaki gri kulelere baktım.

"Oraya girmem gerek. Yardım edebilir misin?"

Pritkin bir an düşündü, gözleri kaledeydi. Sonra gözleri tiyatronun yanındaki ana yoldan gelen bir şeye kaydı. Surlarla çevrili şehre giden yol.

Ne olduğunu anlayamadım; etrafta çok fazla toz vardı. Ama Pritkin'in anlayabileceğini tahmin ettim. "İçeri girmenin bir yolunu buldum," dedi bana. "Ama hoşuna gitmeyebilir."

"Güven bana. Eğer beni içeri sokacaksa, hoşuma gidecektir."

Bölüm Kırk Dokuz

Bundan hoşlanmadım. "Başka bir yolu olmadığına emin misin?" Kaşlarımı çatatarak sordum.

Soluk kaşlarından biri kalktı. "İçeri girerken savaşmayı mı tercih edersin?"

"Yarım gömlekten fazlasını tercih ederim!" Mendilin etek ucunu çekiştirerek etekle buluşmasını sağlamaya çalıştım. Eğer etek kalçalarımın daha yukarıda başlasaydı bu daha kolay olurdu. Ve eğer çekiştirme gömleğin zaten düşük olan yakasını tehdit etmeseydi. Ve bu, kostümlerin en mütevazı olanını seçmeme rağmen oldu.

"Bu bana daha az değil, daha çok bakmalarını sağlamayacak mı?" Ben talep ettim.

"Ama yüzüne değil," diye cevap verdi Pritkin ve ben ona bir yastık fırlattığımda eğildi.

İçinde bulunduğumuz küçük vagon onlarla doluydu, muhtemelen yayları olmadığı için. Sadece kostümler, maskeler, kanvas fon ruloları ve bir sopanın üzerinde büyük, doldurulmuş bir ejderha kafası vardı. Kaos sırasında kasabaya akın eden oyunculara katılmaktan başka seçeneğimiz yoktu, çünkü kalede anti-glamourie tılsımları vardı. Pritkin'in yetenekleri dinlense bile bize yardımcı olamazdı. Bu yüzden parlak kıpkırmızı kıyafetimle uyumlu olması için yüzüme bir sürü makyaj yapmıştım.

Tabii birileri bizi ispiyonlarsa bunun da bir faydası olmaz. "Onlara güvenebileceğinden emin misin?" Tahta kutu elimizdeyken sordum. kısmen yol yüzünden, ama aynı zamanda üstteki kızlar eğilip durdukları için sallanıp durdular.

Bu gece saray için, yarın kasaba halkı için çalışacaklardı ve iş yapmakla meşguldüler. Bu da, umduğum gibi arka kapıdan gizlice girmek yerine, parti otobüsünün ortaçağ versiyonuyla ana şehir kapısına doğru ilerlediğimiz anlamına geliyordu. Parlak kırmızı, mavi ve yeşil renkte bir parti otobüsü ve üzerinde el sallayan, sallanan, yarı çıplak kızlar. Muhafızlara tek bir kelime . . .

Ama Pritkin endişeli görünmüyordu.

"İşi onlar için ayarladım," dedi bana. "Bize yardım edecekler."

"Başka işler de var."

"Düşündüğünüz kadar çok değil." Farklı peruklar deniyordu, çünkü sarayda benden daha iyi tanınıyordu ve şu anki peruk ona hiç yakışmıyordu. Tabii ki bu Ronald McDonald dışında herkes için geçerliydi. Zevkli, unutulabilir bir kahverengiyle değiştirerek başardım.

"Konstantinopolis'te başladılar, büyük izleyicilere oynuyorlardı," dedi ben peruğunun altından sakalını doldurmaya çalışırken. "Ama imparator tüm tiyatroları kapatınca, yollara düşmek zorunda kaldılar. O zamandan beri talihleri karışık."

"Tiyatroları kapattı mı?"

Pritkin başını salladı ve sırtarak bana baktı. "Kendi karısının da tanışmadan önce bir aktris olduğunu düşünürseniz, ironik bir durum. Theodora tek bir kurdeleden başka bir şey giymeden dans etmesiyle ünlüydü. Bir de Leda ve kuğu meselesi vardı-"

"Bir kuğu mu?" Kaşlarımı çattım.

"Daha çok bir kaz ve stratejik olarak yerleştirilmiş biraz tahıl gibi. Dediklerine göre

."

"Bilmek istemiyorum," dedim çabucak.

Biraz daha sırttı. "Ama kilisenin onun yanında olması gerekiyordu ve onlar da tiyatroyu sevmiyorlardı."

"Neden?"

"Hepimiz ahlaksız şeytanlarız," dedi, bir çukura çarptığımızda ellerimi kalçalarımaya koyarak beni sabitledi.

Doksanıncısı gibi bir şey olduğunu düşünürsek, bu pek de gerekli görünmüyordu. Sonra aşağı baktım ve gözlerinin yeni, koyu saçlarının yanında özellikle yeşil olduğunu gördüm. Açık ve net... ve davetkâr. Bağ yok, gündem yok. Sadece paylaşılan ve verilen bir zevk vaadi.

Yutkundum ve bir tarak aldım. "Yapamam."

"Neden?"

Peruğun bir tarafında, bir sandığın içinde ezilmiş olan kuş yuvasını ele aldım. "Çok fazla sebep var."

"Birini söyle."

"Önce sen."

"Ah, ama herhangi bir nedenim yok," dedi başparmakları kalça kemiklerimin üzerinde yavaş daireler çizmeye başlarken.

Ona bir bakış attım.

Durdular.

"Yani, önce sen bana bir şey söyle," diye açıkladım. Soru sorar gibi baktı.

"Nimue'nin ... şeyinde," dedim, çünkü "Winnebago" nun tercüme edileceğinden şüpheliydim. "Adımı öğrenmek istemiştin. Gerçek adımı. Neden?"

Hemen sormamış olmayı diledim, çünkü yüzündeki neşenin büyük bir kısmı kaybolmuştu.

"Sorun değil," dedim çabucak. "Cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayır, bu adil." Dökülen kahverengi saçlarının arasından bana baktı. "Sana bahsettiğim yaşlı çifti hatırlıyor musun? Beni büyütenler?"

Başımı salladım. Morgaine'in sözde ölümünden sonra Rosier onu bir çiftçinin ailesine bırakmış, onlar da onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşünüp kaçmışlardı. Bunu düşünmek bile beni yeniden öfkeliyordu. Bir nedeni olduğunu biliyordum: Eğer Pritkin kendi gücüne sahip olmazsa, en azından küçük bir uyum şansı olan bu dünyada büyümesi daha iyi olacaktı. Hatta buna katılıyordum. Yani, *fikre* katılıyordum.

Ancak infaz, fey'in Pritkin'in gerçek mirası hakkında ondan daha fazla şey bilmesine neden olmuştu.

"Zamanımın çoğunu yaşlı kadınla geçiriyordum," diye devam etti, "ama bir gün yaşlı adam balığa gitmeye karar verdi ve benim de peşine takılmama izin verdi. Oldukça heyecanlanmıştım. Resmi olarak hiçbir yere gitmeme izin verilmiyordu."

"Ama yine de gittin."

Sırıttı. "Ama bir süredir yakalanmamıştım, sanırım bu onların beni ödüllendirme yöntemiymiş."

Gözlerimi devirdim ve peruktan çok toz paspası olduğuna karar verdiğim şeyin diğer tarafına geçtim.

"Her neyse, çiftçinin arkadaşlarından biriyle karşılaştığımızda göle giden yolu yarılamaştık. Konuşmak için durdular ve ben de yem olarak kurbağa yakalamaya çalışarak uzaklaştım. Beni duyamayacaklarını düşünmüş olmalılar."

"Peki ne dediler?" Dikkatlice sordum. Çünkü gülümsemesi yine kaybolmuştu, her zamanki öfkenin değil, hüznün içinde kaybolmuştu.

"Yaşlı adamın arkadaşı benim hakkımda sorular sordu, özellikle de ne olduğumu bile bilmedikleri halde beni neden yanlarına aldıklarını sordu. O zamanlar o kadar çok Dönüşen vardı ki, bazıları büyüyünce tehlikeli oluyordu, bu adil bir soruydu."

Başımı salladım.

"Ama yaşlı adam endişelenmediğini söyledi. Beni babam bırakmıştı ve babam insandı. Bu da annemi fey -ya da ona söylendiği gibi yarı fey-yapıyordu."

"Her zamanki durumun tam tersi."

"Evet. Yaşlı adam onun, babamın bir ya da iki gece birlikte olduğu Dönmüşlerden birinin soyundan gelen bir meyhaneci ya da çiftçi kızı olduğuna inanıyordu. Sonra bir yıl içinde aynı yoldan geçti ve bir oğlu olduğunu fark etti. Büyü yeteneğim olduğu ortaya çıkarsa diye destek olmak istediği bir oğlu."

Ben bir şey söylemedim. Bu gerçeğe rahatsız edici derecede yakındı.

"Onlara para ve bir isim verdi-Myrddin. Ama hiçbir zaman onunkileri. Yaşlı adam bunu bildiğinden bile emin olmadığını ya da onun bildiğinden emin olmadığını söyleyerek şaka yaptı." Pritkin'in sesi hafifti ama çenesi gergindi. Fark ettiğimi gördü ve gevşedi. "Herhangi bir çocuğumun bilmesini isterdim, hepsi bu."

"Yani işler biraz kızıştığında-" "Sormak için. Gerçi bunu genellikle daha önce yapıyorum!"

Burada ilk karşılaştığımızda, biraz riskli bir durum olmasına rağmen bana kendini tanıttığını hatırladım. O zaman gerçek adımı öğrenememişti ama ısrarcı olmuştu. Çünkü herhangi bir çocuğunun kim olduğunu, nereden geldiğini, *ne olduğunu* bilmesini isterdi. Kendisi gibi hiçbir şey bilmeden büyümek yerine.

Ve tamam, o anda Rosier'den gerçekten *nefret ettim*.

"Dur bakalım!" Pritkin elini takma saçına götürdü ve ben de biraz fazla sert taradığımı fark ettim. Küçük bir kürk parçasını ya da keçeleşmiş şey her neyse onu çekip çıkaracak kadar.

Tarağa kaşlarımı çattım. Peruk takarken bile Pritkin'in saçları berbattı. Sanki lanetlenmiş gibiydi.

"Sıra sende," dedi ve bir an için ne demek istediğini anlayamadım. "Zor olacağını mı söylemiştin?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum.

Ama az önce bana rahatsız edici ve çok kişisel bir şey söylemişti, o yüzden . . .

"Açıklaması zor," diye tekrarladım. "Onu tanımıyorsun."

"Ah. Bir rakip." Bir şeyi yeni çözmüş gibi görünüyordu. "Onu seviyor musun?"

"Bu garip bir soru." Kel noktayı kapatmaya çalışarak işime geri döndüm.

"Ve kolay bir tane. Eğer birlikteyseniz, elbette onu seviyorsunuzdur." "Evet. Elbette seviyorum."

"Kulağa pek eminmiş gibi gelmiyor." "Ben eminim."

"Sadece tereddüt ettin."

"Tereddüt etmedim!"

"Pekala."

Bir an için kürkünü taradım. "Uzun zamandır onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Pek konuşmazdık ve konuştuğumuzda da hiçbir şey *hakkında* konuşmuyor gibiydik. Bu konuşmaları yapardık ama daha sonra gerçekten bir şey söylediğimizi hatırlayamazdım. Ve sonra, sonunda konuştuğunda ..."

"Ne zaman yaptı?"

Tarağı yere bıraktım ve kendi makyajımı yaparken fark ettiğim bir şeyden bir kap aldım. "Nedir bu?"

"Macun. Bunu çürükler ve yara izleri yapmak ve yüz hatlarının şeklini değiştirmek için kullanıyorlar. Maske takmaktan daha zor ama seyircinin gözleri görmesini sağlıyor."

"Kıpırdamadan dur," dedim ve en unutulmaz özelliğine biraz sürdüm.

Pritkin biraz endişeli bir sesle, "Çabuk hareket etmelisin, yoksa kurulacak," dedi. Ve biraz da genizden.

"Makyaj yapmayı biliyorum," dedim ama biraz hızlandım. Kat etmem gereken çok yol vardı.

"Bu adam senden daha mı yaşlı?" diye sordu bir dakika sonra. Homurdandım. "Öyle de denebilir."

"Bu kadar komik olan ne? Çok mu yaşlı?" Pritkin kaşlarını çattı.

"Şöyle diyelim, yaş, deneyim ve bilgi olarak benden oldukça üstün. Ya da belki ben ne yaptığımı bilmiyorum. O benim ilk ilişkim ve doğru yaptığımı düşünmüyorum. Bazen benimle ne işi olduğunu bile merak ediyorum. Ve sonra ..." Yutkundum ve mazeret olarak küçük tencereyi yerine koyarak başka tarafa baktım.

"Peki sonra?"

"Ve sonra bazen bildiğimi düşünüyorum," dedim kısaca.

"Kulağa karmaşık geliyor."

"Öyle."

"İlk ilişki için çok karmaşık." "Bunun konuyla ne alakası var?"

"İlk ilişkilerin kolay olması gerekir. Basit. Eğlenceli."

"Eğlenceli."

"Evet, eğlenceli." Başını eğdi, bu da sahte burnunun tuhaflaşmasına neden oldu. Yalancı bir Pinokyo'nunkine benzeyene kadar ileri geri salladı. İçimi çektim ve burnunu çıkardım. "Eğlenmeyi sevmiyor musun?"

"Evet, ama bu İlişkilerin ciddi olması gerekir." "Neden?"

"Neden? Çünkü hayatını biriyle geçirmekten bahsediyorsun!"

"Hiç eğlenceli olmayan biri." "O eğlenceli!"

"Sesin savunmacı geliyor."

"Değilim," dedim ve burnunun geri kalanını temizlemek için bir bez parçası aldım. "Vakti olduğunda eğlenceli biri. Sadece meşgul. Ben de öyle."

Pritkin dudaklarını büzerek bana baktı. "Bu ilişkiniz çok fazla işe benziyor. O kadar meşgul olmadığımı memnunum. Ya da o kadar karmaşık."

"Sen çok karmaşıksın!"

"Hiç de değil. Acıktığımda yemek yerim. Yorulduğumda uyurum. Güzel bir kız gördüğümde, okyanus kadar karanlık gözlerle bana baktığında, gözlerinde açlık, çok fazla açlık mecbur kalırım."

Bir an için yanan yeşil gözlere baktım ve sonra tekrar başka tarafa baktım.

"Çünkü sen ..." Bir karabasan, demedim çünkü henüz bilmeme ihtimali vardı. "Genç."

"Evet. Sen de öylesin."

Evet, doğru. "Son zamanlarda pek öyle hissetmiyorum."

"O zaman şimdi öyle hisset." Yüz ifademi gördü ve güldü. "Öyle değil. Tabii fikrini değiştirmeden. Ama eğlenmenin başka yolları da var, biliyorsun."

"Ne gibi?"

"İşte böyle." Ve ayağıyla arka kapıyı iterek açtı. Telaşla ona baktım. "Ne yapıyorsun sen?"

Hâlâ hareket halindeydik, ama bu onu çatıya tutunup bir şekilde yukarı çıkmaktan alıkoymadı. Sonra arkadan baktığımda aşağı uzandı ve kollarımı kavradı. "Bu," dedi sırtarak.

"Um," dedim, çünkü yer aniden çok sert görünüyordu. Ve çok uzak, beni bir hamlede yukarı çektiğinde, uçar gibi.

Beni tef çalan ve belki de üç dişi olan şişman bir adamın yanına bıraktı. Tüm dişlerini orantısız bir sırtışıla bana gösterdi. Pritkin hızlıca birkaç tanışma konuşması yaptı ve ardından muhtemelen kapı açıldığı için hasır bir şapkayı kafama geçirdi.

Yolun her iki tarafında insanlar sıralanmıştı ve sanki Mardi Gras'taymışız ve tek şamandıra bizmişiz gibi onlara yetişmek için koşuyorlardı. Kızlar gülüyor ve el sallıyordu, adamın biri lir çalıyordu ve bir dakika içinde bu çılgınlık bana da bulaştı ve ben de gülmeye başladım. Ve rüzgar şapkamı uçurmadan önce onu tutmaya çalışıyordum.

Pritkin onu havadan kaptı ve yerine koydu, yeşil gözleri parlıyordu.

"O seni alırsa, ben de şu kadarını alırım," dedi ve kızlar gülerek muhafızlara işaret verirken, tef sallanırken ve araba karşı koymadan kapıdan geçerken beni öptü.

Ve şehre bu şekilde girdik.

Bölüm Elli

Oyuncular mutfağın dışındaki küçük ve sade odalarda kalıyorlardı ve bu da herkesi mutlu ediyordu.

"Yıldızların altında ya da ayağı yüzümde uyumaya alışkınım," dedi kızlardan biri, başparmağını tef çalan adama doğru kaldırarak. "Bu lüks."

Keskin elmacık kemikleri olan uzun boylu bir adam olan lir sanatçısı, "Fazla rahatlama," dedi. "Akşam yemeği gün batımında. Sonra kalkacağız." Pritkin'e baktı. "Neden her şeyi ana salona götürmeye başlamıyorsun?"

Hiçbiri bizimle ilgilenmiyor gibi görünse de bunun mutfak personelinin yararı için olduğunu tahmin ettim. Ta ki yıpranmış bir kız alnında terle yanıma gelip bana tahta bir tepsi uzatana kadar. "Gidecekseniz bunu alın."

"Sen al," dedi aşçı, ateşin üzerindeki tencerenin üzerine eğilerek. "Görevlerini kendi görevleri olanlara verme."

"Ama yine de gidiyor-"

"Ve şüphesiz işini de yanında taşıyacaktır."

Mutfak görevlisi bana eleştirel bir gözle bakarak, "Bu kollarla olmaz," dedi. "Geldiğin yerde seni beslemiyorlar mı?"

Benim zavallı pazılarımı tuttu, ama ben bir şey söyleyemeden aşçı arkasını dönmüştü. Kibar görünümlü yaşlı bir adamdı ama belli ki kendini tekrar etmekten yorulmuştu. "Neden her şey seninle bir tartışma konusu olmak zorunda?"

"Tartışmıyorum," diye karşı çıktı. "Ama ayaklarım beni öldürüyor."

"Yemek soğurken tartışıyorsun. Şimdi yukarı çık-" "Ama bugün o merdivenleri elli kere inip çıkmışım." "Fey seni alır, kızım! Eğer sana tekrar söylemek zorunda kalırsam-"

"Fey onu istemiyor," dedi genç bir adam, bir şeyler doğramaktan başını kaldırarak. "Çok tembel ve çok fazla sızlanıyor."

"Sana tembelliği göstereceğim-" dedi ve ona doğru yürümeye başladı.

"Pona!" Aşçı şimdi gerçekten kızgın görünüyordu. "Prenses kendini iyi hissetmiyor ve yemeğini bekliyor!"

"Tamam, tamam, alacağım," dedi kız somurtarak ve tepsiye uzandı.

Onu geri çektim. "Ben alırım," dedim aşçıya kazanan bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. "Yine nerede o?"

Merdivenler kızın iddia ettiği kadar berbattı; taş, dik ve kaygandı. Ve tıklım tıklımdı. Bir o yana bir bu yana savrulup duruyordum ama Pritkin pek yardımcı olamadı. Bir omzunda bir sürahi bira, diğer omzunda da yüzünü gizlemeye yardımcı olabilecek ağır bir rulo boyalı branda taşıyordu.

"Onu kaybettik... hatırladın mı?" Nefes nefese kaldım. "Muhtemelen kılık değiştirmekten kurtulabilirsin."

"Sadece o tepsiyi taşımak için yardım istiyorsun." "Bu da onu daha az doğru yapmaz."

"Bir fey lordunu o kadar kolay kaybetmezsin," diye beni bilgilendirdi. "Geri dönecek ve döndüğünde ekibin bizde olması ikimiz için de iyi olur. Hazır bahsetmişken-"

"Sonra görüşürüz."

Pritkin etraftaki insanlara baktı, birçoğu merdivenlerin yarısını kapattığımız için bize kızgın bakışlar fırlatıyordu. "Yakında."

Ana salon da kalenin geri kalanı gibiydi: yağmalanmış bir güzellikle birleştirilmiş kullanışlılık. Çok sayıda uzun masa ve bank vardı; sade, sağlam, süssüz şeyler. Duvarlardaki demir aplikler gibi, bir dekor departmanı onları çok sade oldukları için geri gönderirdi. Ancak zeminin büyük gri blokları, bazıları sarmaşıklar, diğerleri geometrik şekiller içeren ve hiçbirisi birbiriyle eşleşmeyen karmaşık karo işçiliği alanlarıyla kesişiyordu. Sanki biri onları başka zeminlerden çıkarıp buraya getirmiş ve bir sürü kilim gibi yere sermişti.

Mekâna tuhaf, korkak, renkli ve eklektik bir hava verdiler.

Aynı şekilde, duvarlar da filmlerden beklediğim gibi çıplak taş değildi. Yeşil kenarlıklı kırmızı sıva, büyük odanın üç tarafını çevreliyordu ve kırmızı ejderhalarla işlenmiş sancaklarla süslenmişti. Dördüncü duvar beyazdı ama düz değildi. Gümüş bir çemberin içinde solmuş bir kadın resmi bize yardımsever bir şekilde bakıyordu, metalik boya hala orada burada parlıyordu.

"Arianrhod, Gümüş Çarkın Leydisi," dedi Pritkin bana. "Kralın babası onu eski hamamdan blok blok buraya getirtti. Nazik bir yüzü olduğunu söyledi."

Yukarı doğru bakarken tanıdık bir şey olduğunu düşündüm.

"Ay tanrıçası olarak da bilinir," diye ekledi. "Biliyorum."

Bir kemerden geçip kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıktık ve sıska bir gardiyanın bulunduğu geniş bir koridora ulaştık. Kemerli bir kapıya yaslanmış, sıkılmış görünüyordu. Ama biz yaklaşınca hemen doğruldu.

Silahlarımızı kontrol ederken, "Saçını mı boyayacaksın Myrddin?" diye sordu.

Pritkin içini çekti. "Beni gördüğünüzden hiçbir fey'e bahsetmezseniz memnun olurum."

"Yine başın belada, değil mi?" diye sordu muhafız eğlenerek ve koridordan sonra yükleri değiştirdiğimiz için Pritkin'in taşıdığı tepsinin örtüsünün altından baktı.

Pritkin ona, "Adaçaylı domuz rostosu, kuzu eti ve ısırğan otu yahnisi, böğürtlen ve krema, bira," dedi.

Gardiyan hüzünlü görünüyordu. "Akşam yemeğimiz ne zaman?" "Bana gün batımı dendi," dedim.

"Evet, ama o zaman yemek yemeyeceğiz, değil mi? Salon misafirlerle dolu." Cennet gibi kokan domuz etine baktı. "Muhtemelen zehir olup olmadığını kontrol etmeliyiz-"

Elini tokatladım.

Bu düşüncesizceydi ve büyük bir hata olabilirdi, ama sadece iç çekti. "Denemeye değer."

Ve böylece, içeri girdik.

Kralın üvey kız kardeşi olan Morgaine, bir trenin vagonları gibi birbirini takip ettiği için sanki bir fey tarafından tasarlanmış gibi görünen kraliyet dairelerinde kalıyordu. Buranın da birkaç trenin bulunduğu, bizim çalışma odası dediğimiz istasyon olduğunu tahmin ettim. Yavaşça ilerledim, bir fangirl gibi bakmamaya çalıştım ve muhtemelen fevkalade başarısız oldum. Çünkü tam olarak hayal ettiğim gibiydi. *Aynen*.

Nimue'nin evinde bulduğum ayna parçasından tanıdığım parçalar vardı: Arthur'un masa olarak kullandığı kalın meşe levha, büyük taş şömine, küçük bir parçasını gördüğüm duvar resmi, aceleyle çizilmiş ve hayat dolu bir süvari hücumuna dönüşmüştü. Ve aynanın görüş alanının dışında kalan bir şey, şöminenin üzerindeki bir şey, ... gibi görünen bir şey.

Kalbim küt küt atarken odanın ortasında öylece durdum. "Bu-"

"Kralın büyük kılıcı," diye onayladı Pritkin. "Leydi'nin tahta çıktığında verdiği bir hediye."

"Yani . . . Excalibur mu?" Fısıldadım.

Pritkin şaşkın görünüyordu. Ve büyüünün tercüme edemediği ama boğazını temizliyormuş gibi gelen bir şey söyledi. Ona baktım. "Ne dedi?"

Sesi tekrarladı, sonuçta bir hata olmadığını tahmin ettim. "Eski dilde Sert Şimşek anlamına geliyor," dedi bana. "Kabzasındaki kimeraları görüyor musun?"

Başımı salladım. Eğer aslanların kanatları kuş, kuyrukları da yılan olsaydı, iki aslan birbirine dolanarak tutamağı oluştururdu. Bronzdan dökülmüşlerdi ve o kadar ince işlenmişlerdi ki yılanların üzerindeki pulları, kanatlardaki tüyleri ve aslanın kaslarındaki dalgalanmaları tek tek görebiliyordum. Nefes kesiciydi.

Pritkin yumuşak bir sesle, "Kılıcın yanında onlar bir hiç," dedi. "Harikulade bir şey, başka hiçbir şeye benzemiyor, alev gibi parlak."

Boş odaya göz gezdirdim. "Acaba ..." Dudaklarımı yaladım. "Sence onu görebilir miyiz?"

Kıkırdadı. "Efsaneye göre değil." "Ne?"

"Kılıcı kullananın korunduğu söylenir, ama diğer herkes için kılıç bakması korkunç bir şeydir, bir düşmanı -ya da bütün bir orduyu- kesmeden önce kör eden ateşten bir kılıçtır."

"Onları kör ediyor," diye tekrarladım ve birden, Nimue'nin odasında yaşadığım o yakıcı parlaklık daha anlamlı geldi. Arthur saldırı sırasında geri dönmüş ve kılıcını aynanın önünde açmış olmalıydı. Beni yarı kör etmiş ve Jo'yu kaçırmaya zorlamıştı çünkü artık savaşacak kadar göremiyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve hayatımın Excalibur'u kullanan Kral Arthur tarafından kurtarıldığını fark ettim. Ve Billy Joe'nun sözleri aklıma geldi. Evet, bu iş için çok şeyden vazgeçtin ama bazen neredeyse buna değiyordu.

Pritkin bana bakıyordu. "Tüm bunların ne olduğunu bana anlatmanın zamanı gelmedi mi sence?"

"I-" Başladım ve sonra yakınlardan gelen sesler üzerine durdum.

Tepsiyi masanın üzerine bıraktık ve yan odaya geçtik. Arthur'a ait olmadığını tahmin ettiğim, köşesinde bir dokuma tezgâhı olan bir oturma tipiydi. Ve kısmen açık olan başka bir kapı.

Ama bana kralı göstermek için yeterliydi, bir aşağı bir yukarı yürüyordu, hala ata bindiği zırhın içindeydi. Zırh bronzdu ve batmakta olan güneşin altında uzun, küçük pencerelerin arasından kızıl bir şekilde parlıyordu. Kızıl ışık sarı saçlarını da parlatıyor ve aniden dönüp bir divanın kenarında oturan Morgaine'e baktığında gözlerinde parlıyordu.

Çabucak hafifçe geri çekildim.

"Mesele benim ne istediğim değil," dedi sert bir sesle. "Yardım almadan bu ülkeyi elimde tutamam! Saksonlar çok kalabalık ve silahları çok iyi. Ve birçoğunun imparatorluk hizmetinde çalışan aileleri de var. Yerel şefler gibi değiller; taktiklerimiz onları şaşırtmıyor."

"Anlıyorum-"

"Öyle mi? O zaman neden benden bunu istiyorsun? Neden veremeyeceğim bir şeyi istiyorsun?"

"Sadece zaman istiyorum," dedi Morgaine, sesi sakinleşerek.

"Büyükanne kendine gelecektir. Başka seçeneği yok. Sabırlı ol-"

Pritkin'in kolumu çektiğini hissettim ve başımı kaldırıp baktığımda onun sıkıntılı görüldüğünü gördüm. Sanırım kralını gizlice dinlemek için katılmamıştı. Benim böyle bir sorunum yoktu ama Arthur beklenmedik bir şekilde fırlayıp giderse başımız belaya girecekti. Etrafıma bakındım ve sonra tek gerçek seçenek olan kapının arkasındaki koyu gölgelere doğru ilerledim. Bu artık içeriyi göremeyeceğim anlamına geliyordu ama gayet iyi duyabiliyordum.

Ne yapıyorsun? Pritkin mırıldandı.

"O zaman bizi bu kadar az mı önemsiyorsun?" Morgaine söylüyordu.

"Bizi düşmanlarımıza satacak kadar mı?"

"Sen mirasımızın fey tarafını seçtin. Ben insan tarafını seçtim," diye cevap verdi Arthur. "Ama o kadar da acımasız değilim. Her ikisini de önemsiyorum; her ikisi için de çalışıyorum. Bana güvenmelisin-"

Pritkin hâlâ dikkatle bana bakıyor, veremeyeceğim bir cevap bekliyordu. Ben de Arthur'un az önce benim için yaptığı yan odayı işaret ettim.

"Bana hiçbir şey anlatmazken sana nasıl güvenebilirim?" Morgaine talep etti. "Benden güven istiyorsun ama hiçbir şey söylemeyecek misin?"

İşaret etme sırası

Pritkin'deydi. Arthur ve ben iç geçirdik.

Bir taburenin taş üzerinde sürüklenirken çıkardığı ses eşliğinde konuşmada bir durgunluk oldu. Kralın sesi tekrar geldiğinde, hem ton hem de pozisyon olarak daha alçaktı. "Size şunu söyleyeyim. Svarestri, Büyükanne'nin son taleplerinden sonra bana geldi ve

onun korumasını onlarınkiyle takas etmek. Halkları için yiyecek istediklerini söylediler-"

"*Tek* istedikleri bu değil," dedi Morgaine, sesi keskinleşerek. "Bizi zayıflatmak, ailemizi bölmek istiyorlar-"

"Bundan daha fazlası." Kralın sesi o kadar kısılmıştı ki, bu kadar yakından bile onu duymak için zorlanıyordum. "Tüm Faerie'yi ele geçirecek bir silah yapmak istiyorlar. Bu silahı mümkün kılmak için benden çalmak istiyorlar. Ama bunun yerine ben *onlardan* çalacağım ve halkımız için dünyanın daha önce hiç görmediği bir koruma yapacağım. Faerie'nin birleşik ordularının bile geri alamayacağı bir koruma. O zaman bizi köle yapınlar!"

"Ne?" Morgaine'in sesi de en az benim kadar şaşkındı. "Arthur. . . Anlamıyorum."

"Ben de öyle," dedi. "Ama elçileri bir hata yaptı. Dili sürçtü ve Caedmon'dan çaldıkları asaya *mızrak* dedi. Bunu sadece bir kez yaptı, o da hırsızlığı duyduğuma şaşırdığı için.

Birini diğeriyle takip etmeyi planladıklarını fark etmemek için endişelendim. Ama numara yaptım. Bizi çok aptal sanıyorlardı, onu inandırmak kolaydı.

."

"Neye inanayım? Arthur, sen neden *bahsediyorsun*?"

"Bir hikaye, çocukken duyduğum bir hikaye. Bir tanrı tarafından yapılmış ve bir kahraman tarafından giyilmiş büyük bir zırh seti. Savaşta hasar görmüş, bazı parçaları onarılamaz hale gelmiş ama geriye dört parça kalmış: bir miğfer, bir kalkan, bir kılıç ... ve bir *mızrak*."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve sonra bir elimi ağzıma kapattım.

Ama içeride kimse fark etmemiş gibiydi, belki de Arthur'un sesi heyecanla yeniden yükseldiği için.

"Parçalar büyük bir savaştan sonra kayboldu ve dağıldı, ta ki tanrılar tarafından kurtarılıp korunmaları için büyük fey evlerine hediye edilene kadar, çünkü hiçbir insan onları delirmeden kullanamazdı. Onların *tanrıların* gücüyle dolu olduğu *söylenirdi*-"

"Arthur, ne diyorsun sen?"

"Sonunda ikimiz için de bir yol buldum. Düşünsene Morgan! Adın Parlak Deniz anlamına geliyor, ama ne sıklıkla orada bulunuyorsun? Halkın hayatlarının yarısını ormanda, sürekli savaşarak geçiriyor. Peki ya Svarestri, krallarına gücünün çoğunu veren miğferlerini kaybetseydi, o zaman ne olurdu? O zaman hâlâ savaşıyor olur muydun? Yoksa Karanlık Fey onu kendi topraklarına, o lanet soğukta solmaya mı iterdi?"

Kayalar mı? O zaman barınma teklif etmesi, topraklarını devretmesi gerekmez miydi?

O zaman barış yapalım mı?"

Pritkin ve ben birbirimize baktık. O da benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Arthur kartlarını göğsüne oldukça yakın oynuyormuş gibi görünüyordu.

"Neden bana başını sallıyorsun?" sesi kısa bir süre sonra tekrar geldi. "Senin de istediğin bu değil miydi? Cemaatleri neden eğittin? Eğer sürekli savaş olmazsa kölelere de gerek kalmayacak! Bu herkes için huzur getirir-"

"Bu herkes için *savaş* getirir," dedi Morgaine, sesi adını koyamadığım bir duyguyla titriyordu çünkü onu göremiyordum. "Arthur, Aeslinn'in gerçekten uzanıp miğferini ondan almana izin vereceğini mi sanıyorsun? Başaramazsan seni öldürür. Eğer başarırısan, senin için gelecek. Ve sen ona karşı koyamazsın, çünkü onu kullanamazsın!

İsterseniz bu zırhı yeniden yaratın, ama artık *onu* *giyecek* kimse yok!"

"Olmasına gerek yok." Arthur'un sesi hiç de utanarak. "Svarestri farklı parçaların tüm gücünü tek bir parçada toplamayı, *güçlerini* birleştirmeyi planlıyor *ve ben de öyle*. Ama onların yapacağı gibi bir silah seçmek yerine, başka bir seçim yapacağım, Büyükannemin seçimini-"

"Büyükannenin mi? Yani-" Sesi kesildi. Ve tekrar geldiğinde, içinde bir merak vardı. "Onu genişletmeyi planlıyorsun, değil mi? Kalkanı. Boyutunu büyütmek için-"

"Kimse bize dokunamayana dek!" diye hevesle kabul etti. "Saksonlar gelsin, tüm adamlarıyla. Bırakın feyler, bırakın tanrılar gelsin! Güvende olacağız, Peri yatıştırılacak ve Aeslinn dişsiz kalacak. Bunu yapabiliriz Morgan. Babamın dilediği her şeyi ve hayal etmeye cesaret ettiğinden daha fazlasını gerçekleştirebiliriz. *Şimdi* anladın mı?"

Evet, başım dönüyor diye düşündüm. Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Ellibirinci Bölüm

Pritkin kolumu kavradı, çünkü görünüşe göre bu konuşmayı yapma zamanının geldiğine karar vermişti. Ama kafam bunu umursamayacak kadar karışıktı. Beni test etmeden dış odaya geri çekmesine izin verdim.

"Asayı bu yüzden mi istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. Ses tonu yumuşaktı. Kolumdaki el başka bir konuydu. "Bir *silah* yapmak için mi?"

"Hayır-"

"Kimin için çalışıyorsun?" diye fısıldadı sertçe. "Svarestri olamaz - seni öldürmeye çalıştılar. Aynı şey Mavi Fey ve Yeşil için de geçerli!"

"Bu bir hediye," dedim uyuşukça, ama bu da işe yaramadı.

"Ve bu kral olamaz. Az önce yüzünüzü gördüm, bütün bunları bilmiyordunuz. Bazılarını ama hepsini değil."

"Hayır."

"Kim o zaman? İşin içinde başka kim var? *Kim o?*"

"Kimse için çalışmıyorum," dedim, çünkü kızarmaya başlamıştı ve beni Arthur'a götürüp bir açıklama istemesinden korkuyordum. Ve bu kötü olurdu, çok kötü olurdu, çünkü Arthur-

Duvarda parıldayan Excalibur'a baktım, ateş ışığı kabzadaki oyma figürleri parlatıyor, onları bronzdan som altına dönüştürüyordu. Kılıcı saklı olsa bile çok güzeldi. Gerçekten de bir sanat eseri idi. Eğer bir tanrı tarafından dövülmüş olsaydı bu mantıklı olurdu. Ama eğer bu doğruysa, o zaman Adra'nın bahsettiği lanetli zırhın diğer parçaları gibi Ares de kılıca işlemişti. Hepsi değil, hayır, ama bir fey kraliçesini deliliğe sürüklemeye yetecek bir parçası.

Arthur'a ne yapmıştı?

Kılıcı o kadar uzun süredir elinde değildi, Nimue'nin kalkanına sahip olduğu bin yıl kadar bile değil. Ama o Nimue değildi. Sadece dörtte bir feydi ve deli olmasa da, *etkilenmiş* miydi?

Bilmiyordum ama bir şeyi biliyordum.

Pritkin'e acilen, "Bütün parçaları almalarına izin veremeyiz," dedim. "Svarestri onlarla bir silah yapmayı planlıyor ama feyler üzerinde kullanmak için değil. Deniyorlar-"

Kahretsin!

Kapı açıldı ve döndüm, masanın beni saklayacağını umarak ateşin önünde diz çöktüm. Saklamaması ihtimaline karşı da, egzotik giyimli bir oda hizmetçisi gibi biraz daha odun attım. Yanımda, Pritkin yüzünü gizleyecek kadar alçak bir şekilde eğildi, çünkü gördüğüm deniz yeşili etek dalgası sadece bir kişiye ait olabilirdi.

Neyse ki kraliçeler yardıma nadiren bakarlar ve Nimue muhtemelen torununu görmek için duraklamadan iç odalara doğru ilerledi. Morgaine için orada olduklarını tahmin ettiğim dört kişisel korumasıyla birlikte, çünkü hiçbirisi dış odada kalmadı. Ve sonra kapıyı gerçekten kapattılar!

Kapı kapanır kapanmaz masanın üzerine tırmandım ama yeterince yakın değildi. Tekrar aşağı indim ve Arthur'un sandalyesini birkaç metre geriye çekmeye çalıştım. Ama lanet olası şey ağır İngiliz meşesiydi ve kurşundan da yapılmış olabilirdi.

"Yardım edin!" Yardım etmeyen Pritkin'e söyledim.

Onun yerine orada duruyordu, kollarını kavuşturmuş, gözleri ölümcül bir ciddiyetle bakıyordu. "Eğer yardımımı, hatta sessizliğimi istiyorsan, bana ne yaptığını söyleyeceksin. Hemen şimdi."

"Kıçımızı kurtarmaya çalışıyorlar," diye fısıldadım çekiştirip dururken. "Feyler bir savaşta avantaj elde etmeye çalışmıyorlar. Bir *tanrıyı* geri getirmeye *çalışıyorlar*-"

"Ne?" Beklediği cevap bu değilmiş gibi gözlerini kırıştırdı. "-Savaş tanrısı- hepimizi öldürecek olan, dindarları hariç Svarestri'ye tapanlar, şüphesiz. Bu da barış getirecek ama sanırım sizin istediğiniz türden değil!"

"Sen neden bahsediyorsun? Kes şunu ve bana cevap ver!"

Durdum, ama bana durmamı söylediği için değil. Bunu yapmak için onun yardımına ihtiyacım vardı. Excalibur'un hiçbir koruma olmadan duvarda öylece asılı durmasına imkân yoktu. Muhtemelen cehenneme kadar korumalıydı ve sonunda ona ulaşmayı başarabilsem de, bu konuda bir bok yapamazdım.

Terli saçlarımdan bir tutamı yüzümden uçurdum.

"Bakın, size her şeyi anlatamam, ama . . . Bir kızın peşindeyim, Svarestri ile çalışan birinin. Bana söylenene göre personelin

Dünyayı koruyan bir tür büyüü kullanarak tanrıları geri getirmek. Ama zırhın bir parçası bunun için yeterli olsaydı, Svarestri bunu çoktan yapardı. Görünüşe göre hepsine ihtiyaçları var: Nimue'nin kalkanı, Aeslinn'in miğferi, Caedmon'un asası ve ..."

Duvarda asılı duran Excalibur'a baktım ve Pritkin'in ifadesi karardı.

"Hayır."

"Onu almak

zorundayız!" "Hayır!"

"Tek yolu bu-"

"Kralın kılıcını çalmaktan bahsetmiyorsun!"

"Başka seçeneğimiz yok! Asanın nerede olduğunu ya da onu nasıl geri alacağımızı bilmiyoruz. Ama kılıç *tam orada*-"

"Krala söylemeliyiz!" Kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Masanın üzerinden atladım ve kolunu yakaladım. "Ona söyleyemeyiz! Zırha bir tanrının ruhu aşılarmıştı - geri getirmeye çalıştıkları tanrının aynısı! Bir parçasına sahip olan herkes şüphelidir!"

Hareket etmeyi bıraktı, sanırım daha ileri gitmek için beni de sürüklemesi gerekecekti, ama yine de kuşkulu görünüyordu. "Ciddi ciddi -"

"Yapamaz mıyım? Sence Nimue'nin nesi var? Kampta gördüğümüz şey *normal* miydi? Ondan beklediğin bu muydu?"

Pritkin durakladı, alını kırıştı. "Hayır. Canlı ve öfkeli bir düşman olarak tanınıyor. Ama zalim olduğu söylenmez."

"Belki de değildir. Ama kalkan onun korkularıyla, halkını koruma arzusuyla ve giderek artan paranoyasıyla oynadı. Muhtemelen kırılması zor bir cevizdi, ama uzun zamandır ona sahipti ve Svarestri onu kullanmaktan başka seçeneği olmadığından emin oldu. Faerie'deyken bunu bana kendin söylemiştin, hatırladın mı? Karanlık Fey'e nasıl sürekli saldırdıklarını, topraklarını aldıklarını, onları kendisiyle çatışmaya zorladıklarını-"

"Ama o Nimue. Arthur-"

"*Kılıcı* var!" Elimle işaret ettim. "Nimue'nin Karanlık Fey'den alıp ona verdiğine dair her şeye bahse girebileceğim Aşil'in lanet kılıcı!"

Ve sonunda bir şey başarmış gibi görünüyordu. "Onu bir savaştan sonra ele geçirmiş," dedi Pritkin, sesi uyuşmuş gibiydi. "Ama onu tam olarak kullanamadı; ateş onun elementi değil-"

"Küçük bir ses ona onu *buraya* getirmesini söyledi, o zamandan beri Arthur'a fısıldıyor, hayatı boyunca özlemine çektiği şeyleri vaat ediyor. Asla elde edemeyeceği bir huzurun hayalini kuruyor çünkü Svarestri o zırhı yeniden birleştirecek ve hepimizi öldürecek!"

Pritkin önce bana, sonra da kapıya baktı. Hikâyenin çoğunu Arthur'un ağzından dinlemiş ve Nimue'nin kampındaki kanlı karmaşayı görmüştü. Yine de bir an için öylece durdu.

"Kalkan onda ve muhtemelen asa da onda," dedim umutsuzca. "Ve Svarestri dümene sahip. Bu da kılıç demek-"

"Geriye kalan tek şey."

Başımı salladım. "Onu ele geçiremezler." "Peki senin bu olaydaki rolün ne?"

"Yapmadıklarından emin olmak için!"

Pritkin cevap vermedi ama aniden devasa sandalyeyi kaldırıp duvarın yanına bıraktı. Yukarı tırmandı, elleri bir metre öteden bıçağın üzerinde geziniyor, kaşlarını çatıyordu. "Şunu anlayın," dedi acımasızca. "Kılıç benimle kalacak. Eğer onu almaya kalkışırsan -"

"Yapmayacağım."

"Güzel. Sana güvenmediğimden değil-"

"Tabii ki hayır."

Aşağıya baktı. "*Biliyorum*. Ama sorun da bu. Seni sadece üç gündür tanıyorum. Ve işte buradayım, senin için kralın kılıcını çalışıyorum!"

"Bu benim için değil."

"Ve o olay dün. Ben hiç-" Tekrar bana baktı. "Eğer beni hecelediysen, söz veriyorum pişman olacaksın!"

"Yapmadım! Acele edebilir misin?"

İşine geri döndü, bir şeyler mırıldandı, ama kılıca mı yoksa bana mı, emin değildim. Ama bir an sonra duvardan fırladı. "Az önce ne dedim ben?" diye sordu, elimi uzattığımda kılıcı çekip aldı.

"Sen aşağı inerken ben de onu tutacaktım!"

Yanımdan aşağı atladı. "Ben hallederim."

"Onunla birlikte ortadan kaybolacağımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Öyle düşünseydim sana yardım etmezdim. Ama ne derler bilirsin. Hırsızlar arasında onur yoktur-"

"Öyle görünüyor."

Başımı kaldırdım, çünkü o ses Pritkin'e ait değildi.

Ancak kapı aralığında öfkeli, nemli, kan sıçramış bir fey kralının bana doğru nefes aldığını gördüm.

Lanet olsun.

* * *

Yarım saat sonra rutubetli bir hücrede tıkınıyordum. Bu benim fikrim değildi; Caedmon'un Arthur'la bir tür anlaşma yapmak için onunla birlikte gelen şık giyimli subayı, sadece kraldan çalmayı değil, onu zehirlemeyi de planladığımızı aklına koymuştu. Bu yüzden cezanın suça uygun olmasına izin veriyordu.

Lezzetli, lezzetli ceza.

Tanrım, ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim!

"Biraz daha ekmek?" Pritkin'e sordum, o da yemeye zorlanıyordu ama bu durumdan pek memnun görünmüyordu. Başını iki yana salladı. "O zaman sakıncası yoksa -?"

Bana ekmeği uzattı.

Kulağa pek de iştah açıcı gelmeyen ama tadı harika olan kuzu eti ve ısırılan otu yahnisinin son kalanını silip süpürmek için kullandığımda memurun gözleri kısıldı. Ama et şekeri gibi çıtır çıtır karamelize derisiyle domuz eti kadar değil. Ya da ılık kremanın içinde yüzen tombul ve tatlı yaban mersinleri kadar değil. Çaresiz bir ses çıkardım ve bazı muhafızların tükenmiş tepsiye gıpta ile baktığını gördüm.

Bizim yüzümüzden ya da daha doğrusu Arthur'un patronlarının bizi öldürmesiyle ilgili bir sorunu olduğu için akşam yemeğini kaçırıyorlardı. Elbette, Pritkin açıklamak için elinden geleni yapmış olsa da, eşyalarını çalmamızla ilgili de bir sorunu vardı. Ama Arthur bağırıp çağırırken, Morgaine dik dik bakarken ve Caedmon asasını geri isterken bu biraz zor oldu - ta ki ben Nimue'de olabileceğini söyleyene kadar. . . .

Tam orada durmasaydı daha iyi olabilirdi.

Ama henüz ölmemiştik ve akşam yemeği bile yemiştik. Çoğunu, diye düzelttim, memur uzanıp tepsiyi kaptığı gibi. Nedenini bilmiyordum; bu noktada neredeyse boştu. Ama herhalde silah olarak kullanılabileceğini düşünmüştü.

Tabii, diye düşündüm kızgınlıkla, bir oda dolusu fey, kalın taş duvarlar karşısında bir tahta tepsi ve sıska kollarım ve hile yapacak hiçbir şeyim yok.

Hiçbir şey gibi, çünkü neredeyse tüm zaman boyunca Billy'yi aradım ve o neredeydi?

Tabii ki, bunu bilmiyor olabilir. Bazen aramızda bir bağ olduğunu düşünürdüm: Onu görmeden önce hissediyordum ya da o beni aradığımı duyduğuna yemin ediyordu. Ama bazen ben aramamışken de bunu söylüyordu, yani kim bilebilirdi ki? Ama lanet olsun, buradan gitmek istiyordum!

Görünüşe göre feyler de aynı şeyi hissediyordu, çünkü içlerinden biri boğazını temizledi.

"Efendim, belki de bisiklete binebiliriz-"

"O bir Triskelion," diye tersledi memur. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Fey gözlerini kırıştırdı ve Pritkin'e şaşkın bir bakış fırlattı ama başka bir şey söylemedi. Öte yandan, yemeğim bittiğine göre ağzımla yapacak başka bir şeyim yoktu. "Triskelion?" diye sordum.

"Üç elemente sahip olan biri," diye mırıldandı Pritkin, memur susması için ona bağırmadan önce.

Bir an için sessizlik oldu.

"Bu alışılmadık bir şey mi?" Sordum, çünkü feylerin bize zarar vermesine izin verilmediği fikrine kapılmıştım ve daha önce de azar işitmiştim.

Pritkin gülümsemesini gizleyerek, "Oldukça," dedi.

Memurdan hoşlanmış gibi de görünmüyordu.

"Peki, çoğu insanın kaç tane var?" diye sordum ve yüzümde bir fey buldum.

"Sessiz ol. *Sessiz ol*," dedi memur bana, gerçek bir tıslamaya en yakın duyduğum şeyle.

"Yoksa ne olur? Beni bir hücreye atıp yemeğimi elimden mi alacaksınız? Oh, bekle."

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Pritkin uyarırcasına.

Ve evet, haklıydı; feyleri kışkırtmak aptalcaydı. Ama şu anda onları kışkırtmamak da aynı derecede aptalcaydı, çünkü hiçbir şey olmuyordu. Ve hiçbir şey olmaya devam etmezse, kaybederdik.

"Kaç tane?" Tekrar sordum.

Pritkin muhafıza baktı ve dudaklarından küçük bir gülümseme kaçtı.

"Bir." Ve, tamam, şimdi bir şeyler oluyor, diye düşündüm, fey sarsılırken Pritkin yukarı.

Ve kısa sürede etrafı endişeli görünen kendi korumaları tarafından sarıldı. İçlerinden biri elini koluna koymaya bile cüret etti. "Efendim, kral dedi ki-"

"Ben bir insan kraldan emir almam!"

Oldukça vahşice olmuştu ama fey yılmamıştı. "Ama lord tam orada duruyordu ve eğer kabul etmeseydi ..."

"Kaçmaya çalışmadıkları sürece onlara zarar veremeyiz," diye tekrarladı başka bir fey. Subay tekrar Pritkin'e baktı. "*Dene,*" diye emretti.

Ama Pritkin aynı küçük yarım gülümsemeyle orada öylece durdu. Ta ki memur onu küçümseyen bir sesle serbest bırakana kadar.

Bir süre sonra herkes yerine oturdu ve oda tekrar sessizleşti.

"Peki," diye sordum, "dört yaşında olan birine ne derler?"

Bir cevap alamadım ama tesadüfe bakın ki, memuru yakalayan ve hamlesinin yarısına kadar getiren fey sayısı da aynıydı. Ve buna kapının yanında duran adam da dahildi. Bu da muhtemelen hediye taşıyan bir güzeller sürüsü tarafından nasıl istila edildiğimizi açıklıyordu.

Kapı çarparak açıldı ve şaşkın, insan görünümlü bir muhafız göründü. Ve her birinin elinde bir tabak, sepet ya da sürahi olan kara gözlü, ipek giysili, püsküllerle süslü güzeller seli. Ya da, çılgınca olasılıksız kızıl saçlı bir kızın durumunda, açlıktan ölmek üzere olan feylere fırlatmaya başladığı taze pişmiş ekmeklerden oluşan bir sepet.

"Sizi unuttuğumuzu mu sandınız? Zavallı canlarım," diye mırıldandı, çok şaşırmış ve çok memnun görünen askerlere.

Biri hariç.

"Kes şunu! Derhal kes şunu!" dedi subay ona, sadece güldü ve püsküllerini salladı. Xanthippe eskiden bir aslan terbiyecisinin yardımcısıydı ve onu pek bir şey korkutmuyordu.

"Kim emretti bunu? *Bunu kim emretti?*" diye sordu, adamları ödülü bölüşmeye başlarken.

"Prenses, yakışıklı olan," dedi siyah saçlı, hayatımda gördüğüm en büyük püsküllerden birine sahip bir kız. Ve öfkeli yanağına bir öpücük kondurdu. "Buraya kadar gelmişken yalnız olabileceğini düşündü."

Adamlardan birkaçı kıs kıs güldü ama subay eğlenmiş görünmüyordu. "Bana bilgi verilmedi. Peki *bu* nedir?" diye sordu ve sarı püsküllü, esmer tenli bir güzelin taşıdığı iki büyük sürahiye odaklandı.

"Rahatla, sevgilim," dedi Xanthippe. "Kuralları biliyoruz. Sadece şarap." "Şarap! Şarapla neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı?" O

Pritkin'e vahşice bir işaret yaptı. "Çıkarın şunu!"

"Ama ne içmeleri gerekiyor?" diye sordu koyu tenli kız. "Adamlar susamış görünüyor." Etrafına bakındı. "Sen susamadın mı?"

Genel bir mutabakat mırıltısı vardı, ancak bu durum memuru daha da mutlu etmemiş gibi görünüyordu. "Hayır dedim," dedi kıza, onu kapıya doğru iterek. "Çık dışarı!"

"Ayakkabılara dikkat et," dedi, en az beş santim yüksekliğinde mantar topuklu kamalardı bunlar.

Ama o dinlemedi. Bir de baktım ki, büyük bir toprak şarap tenceresi taşlara çarpıyor, feyler küfrediyor, kızlar bağırıyor, diğer tencere de subayın üzerine dökülüyordu ki, dansçı yalpaladı ve onun içine düştü. Ve sonra . . .

Ve sonra . . .

Oda aniden karanlıklaşıırken ağzım dolu bir şekilde etrafıma bakındım. Ve daha uzağa, gerçi bu mümkün değildi, değil mi? Ama sanki öyleymiş gibi görünüyordu. Belki de Pritkin ve benim oturduğumuz taşlar hareket ediyor, bizi yutacakmış gibi açılıyor, bizi bir saniye önce orada olmayan kendi küçük tünelimize geri çekiyordu. Ve sonra aniden arkamızdan kapandı.

Bağırışlar, feryatlar ve kız kahkahaları aniden kesildi ve bizi taştan bir rahimde gömülü bıraktı. Bir an öncesine göre çok daha yavaş hareket ediyordu. Ve sonra neredeyse hiç hareket etmiyor, neredeyse sıvı olan taşlar aniden tekrar katılaşıyor, birbirlerine sürtünüyor, kulaklarımda inliyordu. Ve bana öyle bir baskı yapıyordu ki... zar zor... nefes alabiliyordum-

Pritkin, diye düşündüm, çünkü ciğerlerimde çığlık atacak kadar hava yoktu.

Ve sonra dışarı çıktık, şampanya şişesinden çıkan bir mantar gibi patladık, açık havaya çarptık ve sert bir toprak parçasının üzerine altı metre kadar düştük.

Bölüm Elli İki

Sersemlemiş ve yarı boğulmuş bir halde orada yatıyordum, çünkü ekmeğin içinden nefes almaya çalışıyordum. Ama düşüş onu gevşetmiş gibi görünüyordu ve bir yandan üstümüzdeki duvara bakarken bir yandan da tükürdüm. Hâlâ kayaya benzemeyen bir şekilde hareket ediyordu, sanki tüm taşların nereye gittiğini hatırlayamıyormuş gibi.

"Myrddin?" Gergin bir şekilde söyledim ve cevap alamadım. Başımı çevirdiğimde Pritkin'i sırt üstü yatmış, baygın ya da daha kötü bir halde buldum. "Myrddin!"

"Ben iyiyim." Çok zayıftı.

"Emin misin?" Çırpındım.

Bana bakmak için gözlerini açtı ve patlayan kan damarları yüzünden neredeyse tamamen kızarmışlardı. "Toprak büyüsünden *nefret ediyorum*."

Ondan pek hoşlanmış gibi de görünmüyordu. Ama itaat etti.

"Peki," diye sordum bir süre sonra, "dört yaşında olan birine ne derler?"

Kahkaha olabilecek bir ses çıkardı ve başını bana doğru salladı.

Ve toprak aniden altımızda hareket ettiğinde onu sallamaya devam etti. Yakındaki bir ağaçtan bir grup kuşu topla vurulmuş gibi fırlatmaya yetecek kadar. Ve ayağa kalkmaya çalıştığımda beni kırımın üstüne fırlatacak kadar.

Pritkin'e baktım. "Sen-" "Hayır."

Dizlerinin üzerine çöktü ve gökyüzünde uyarılar çizen şimşeklere baktı. Ve yağmur eteklerinin üzerine yığılmış mavi-siyah bulutları aydınlatıyordu. Bu o kadar da garip değildi; bir saatten fazladır kalenin içindeydik. Toplanmak için bolca zamanları vardı.

Her yerde, her tarafta olmaları dışında, en azından benim görebildiklerimde. Sadece devasa gri tabakalar bize doğru koşuyor, orada burada neon ışıklarıyla aydınlanıyordu. Bunlardan biri, uzakta tek başına duran bir ağaca çarptı.

bir tepede patlatarak yanan parçalara ayırdı ve bu parçalar gelen dalgalar tarafından neredeyse anında söndürüldü.

Ve fark ettim ki, tam da buna benziyordu: karanın üzerinde yuvarlanan ve ardındaki her şeyi boğan bir gelgit.

Sonra sanki dünyanın kendisi kızgınmış gibi bir sarsıntı daha oldu.

"Mutfaklar," dedi Pritkin, beni yukarı çekerek. "Çok uzakta değiller." Koşmaya başladık.

Kalenin üzerinde bulunduğu tepede, muhtemelen savunma amacıyla hiç ağaç yoktu.

Ama aşağıda, küçük bir meyve bahçesi, yükselen rüzgârda sallanan sık yapraklarla tabanı çevreliyordu. Onun ötesinde, duvarlarla çevrili kasabayı görebiliyordum; gecenin karanlığında parıldayan ve gökyüzüne ince duman iplikleri gönderen ocakları rüzgâr tarafından merkezden uzaklaştırılıyordu. Ve doğanın gücünün yanında çok küçük ve önemsiz görünüyordu.

Diğer herkes de öyle düşünmüş olmalı. Çünkü festival çadırlarının etrafında çılgınca bir hareketlilik vardı; satıcılar ve partiye katılanlar korunmak için çabalıyordu. Limanda ise tekneler alçalıp yuvarlanıyor, altlarındaki su gri ve beyaz renkte, soğuk ve öfkeli elleri kavrır gibi kabarıyordu.

"Haydi!" Pritkin elimi çekerek bana "Hadi!" dedi, çünkü farkında olmadan durup bakmıştım.

"Özür dilerim."

Kalenin yanından henüz dönmüştük ki ince, soğuk bir yağmur yağmaya başladı, saldırı gibi görünen şeyin ilk öncüleri. Bir süre sonra yağmur başladı ve tepenin yamacına tutunmuş bir bahçeden geçerken, lahanalara takılıp fasulyeleri ezerken bizi sıırıslıklam etti. Ve sonra bir kapıdan geçtik, çamurlu ayaklarımız mutfığın yanındaki temiz süpürülmüş salonu kirletti.

Neşeli altın rengi ışık önümüzdeki taşlara sıçradı. Arkamızda ise ay ışığı kümelenmiş bulutlar tarafından tutuluyor, sanki biri düğmeye basmış gibi aniden kesiliyordu. Pritkin kapının ağır levhasıyla boğuşurken, çekiç darbeleri gibi yağın yağmurla birlikte kapıyı kapatmaya çalışırken, ben dönüp baktım, içimi garip bir his kapladı.

Ama aşçı bir elinde kaşık, diğer elinde kâseyle mutfaktan başını çıkardığı anda işi bitirdi. Ve kaşları çatıktı. Taşların üzerine bir çeşit sos sızarken, "Bu nedir?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Pritkin kuru bir sesle, "Fırtına patladı," dedi.

Adam iç çekti. "Ben de daha sonra panayıra kaçmayı umuyordum. Sadece benim-"

Ayaklarımızın altındaki taşlarda bizi duvara doğru tökezletecek kadar sert bir sarsıntı meydana geldiğinde sözünü kesti. Modern bir yapıda bu yeterince endişe verici olurdu ama burası öyle bir yapı değildi. Burası temelde taştan yapılmış bir dağdı.

Az önce fark edilir şekilde sarsılmıştı.

"Pekâlâ, bu da *ne*?" diye sordu aşçı, tam o sırada kalenin içinden gelen bir insan kalabalığı tarafından kuşatıldık. Küçük koridoru hızla dolduran bir kalabalık.

"Bu da ne böyle? *Bu da ne*?" diye bağırان öfkeli aşçı, biz ezilmemek için diğer taraftaki duvara sarılırken değerli mutfağına giden yolu kapatıyordu.

Ve sonra bir dahi kapıyı açtı.

Salon bir anda yanıp sönen ışıkların, çığlık atan insanların ve yağan yağmurun girdabına dönüştü. "Kapıyı kapatın! *Kapıyı kapatın!*" diye bağırdı bu uçtaki herkes.

Ama sıırıslık olanlar dinlemiyordu. Ya da belki de gök gürültüsünden duyamıyorlardı, çünkü her yer dev bir kettledrum'a yakalanmışız gibi ses çıkarıyordu. Acı verecek kadar sağır ediciydi ve sanırım onlar da öyle düşünüyorlardı. Çünkü geri dönüyorlardı, bu tarafa doğru koşuyorlardı, onlar-

"Myrddin!" Bağırdım.

"Benimle kal!" İzdiham bizi ve etrafımızdaki herkesi beraberinde sürüklerken beni önüne itti. Merdivenlerin olduğu alana daldık, burası salondan oldukça büyüktü ama daha az kalabalık değildi. Ve daha da kötüye gidiyordu, çünkü her an daha fazla insan akın ediyordu.

Başka bir şeyle birlikte.

Bir an şaşkınlıkla bakakaldım. Çünkü köpüren bir su kütlesi kaçışan kalabalığın etrafında çalkalanıyor, kapalı bir şelale gibi merdivenlerden aşağı fişkırıyordu. Ve onların takılıp düşmesine, diğerlerinin de arkalarında yığılmasına neden oluyordu. Yan tarafa doğru ilerledik ve panik içindeki lordlar ve leydiler, kıyafetleri içinde gözleri faltaşı gibi açılmış hizmetkârlar ve her biri tahta bir atın yarısını taşıyan öfkeli görünümlü birkaç aktörün kendilerini toparlamalarını izledik.

Pritkin içlerinden birini kolundan yakaladı. "Neler oluyor?"

"Neye benziyor?" Sivri yanaklı, uzun boylu adam öfkeliydi. "Her şeyi mahvetmek zorundaydılar, değil mi? *Lanet fey!* Aylardır elimize geçen ilk düzgün maaşlı iş-

"Neyi mahvetmek?"

"Bir kere cüzdanım! Şimdi bizi görmek için kim para ödeyecek? Bu eğlence için!" Merdivenleri vahşice işaret etti.

"Eğlence mi?" Endişeyle söyledim. "Ne eğlencesi?" "Kavga ediyorlar," dedi büyük tefçi, sesi yavaş ve Kalın.

Uzun boylu adam öfkeyle başını salladı. "O lanet soğuk gözlü fey daha yemeğe başlamamıştı bile-"

"Hangisi?"

"Ona Kış Kralı diyorlar. Ben ona ne demek istediğimi biliyorum!"

"Aeslinn mi?" Pritkin'in tutuşu sıkılaştı. "Ne yaptı-"

"Sana anlatmaya çalışıyorum, değil mi? Orospu çocuğu o deli gözlü deniz cadısıyla kavga etti-"

Biri üzerimize düştü ve o da küfrederek ayrıldı. "Ne oldu?" Pritkin sordu.

"Çılgına döndü," dedi tefçi.

"Ne olduğunu sanıyorsun?" diye bağırdı uzun boylu adam. "Şimdi bırak beni.

Ben buradan gidiyorum!"

Evet, bu iyi bir plan olabilir diye düşündüm.

Bi

z. Kılıca ihtiyacımız *olması* ve kılıcın yukarıda olması dışında.

"Başka bir yol var mı?" Merdivenlere bakan Pritkin'e sordum-şelaleye dönüştü.

"Buradan olmaz. Olmadan olmaz-" Kalabalığın arasında ince bir açıklık belirince sözünü kesti. "İşte!"

"Ne olmadan olmaz?" Bir elim onunkinde, diğeri başımı korurken sordum.

"Dışarı çıkmadan olmaz," diye bağırdı gürültüyü bastırmak için.

Ve tamam, bu hiç çekici değildi. Buradan gök gürültüsünü duyabiliyordum, sanki tüm kale kuşatma altındaymış gibi geliyordu. Ve öyle de hissediyordum. Oda tekrar sarsıldı, insanlar çılgılık attı ve kalabalık daha da çılgınlaştı. Paniklemiş bir adam bana çarptı ve sonra ben orada yokmuşum gibi devam etti, beni ezmekle tehdit etti.

Ama Pritkin onu çekip yoluna itti ve bir şekilde bize merdivenlerin ortasına kadar bir yol açtı. Orada daha az su vardı, insanların bedenleri suyu iki tarafa dağıtıyordu, ama biz tırmandıkça bu durum değişti. İnsanlar gittikçe azalıyordu ama gelgit gittikçe zayıflıyor gibiydi.

Hayır, daha zayıf değil, fark ettim. Sadece değiştim.

Ayağımı kaybettim ve sendeleyerek duvara çarptım, parmaklarım sert, soğuk ve ufalanan bir şeye sürtündü. Bu da ben onları geri çekene kadar donma tehlikesi yarattı. Bu kadar kısa bir temastan sonra bile parmak uçlarım kırışmış ve donma tehlikesi varmış gibi hafifçe beyaza dönmüştü.

"Pritkin-" dedim gergin bir şekilde, doğru ismi kullanmayı unutmuştum ama önemli değildi.

Çünkü merdiven boşluğundan yükselen gür bir ses benimkini bastırdı. "Benim evimde olmaz! *Benim salonumda olmaz!*"

"Nerede o zaman?" diye sordu bir erkek sesi. "Çünkü karşılığını alacağım-"

"Oh, ve *tam olarak!*" Bu tanıdığım bir sestti: Nimue'nin. Ve sesi öfkeliydi.

Tamam, şelale şimdi daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

Pritkin kalan merdivenleri sürünerek çıkmış, tepeden dışarı bakıyordu. Ona katılmaya çalıştım ama garip buz her şeyi kaplamıştı. Yukarıdan dökülen ışıktaki elmas tozu gibi parlıyor, etrafımızı güzel, pırıl pırıl bir buz mağarasına dönüştürüyordu. Ama en ufak bir temasta soğuk ateş gibi yakıyordu.

"Al." Pritkin dış tuniğini çıkarıp bana doğru fırlattı, ben de minnetle giydim. Nemliydi ama kendi giysilerim kadar değil. Ve daha da iyisi, ayaza karşı bir bariyer oluşturuyordu. Kollarını ellerimin üzerine, derme çatma eldivenler gibi sarkıttım ve kalan merdivenleri sürünerek çıktım.

Aşağıdaki kalabalığa rağmen büyük salonda hâlâ çok sayıda insan vardı. Ve görebildiğim kadarıyla hepsi feydi.

Odanın ortasında, bacaklardan oluşan bir ormanın arasından göz ucuyla gördüğüm biri de buna dahildi. Yıldız ışığı gibi parlayan, özenle işlenmiş siyah ve gümüş cüppeler giyen biri. Uzun gümüş beyazı saçları, alnında parıldayan bir halkası ve fırtına bulutları gibi gözleri olan biri.

Daha önce gördüğüm biri.

"Bizi Faerie'de kovalayan onların *kralı* mıydı?" Fısıldadım ama Pritkin cevap vermedi. Belki de feylerin kulak mesafesi içinde olduğumuz için cesaret edemiyordu. Ya da belki de Aeslinn'le karşı karşıya gelen kadına bakmakla meşguldü.

Nimue üstünü değiştirecek zaman bulmuştu, çünkü artık tamamen maviydi: beyaz ve yeşil işlemeli uzun, koyu kadife bir cüppe, o kadar ince ve o kadar güzeldi ki, büyü olmadan bile, ne zaman hareket etse deniz gibi akıyordu. Müthiş bir kıyafetti ama buna ihtiyacı yoktu. Uzun saçları sanki görünmez okyanus akıntılarında yüzüyormuş gibi etrafına yayılmıştı ve gözleri şimşek gibiydi. Morgaine'le karşılaştığında korkunç göründüğünü düşünmüştüm ama görünüşe göre bu Tami'nin deyimiyle sadece bir kürek çekme olmuş.

Aeslinn için planladığı şeyin bu olduğunu sanmıyordum.

Oysa bu adam bizi gömmek için bir dağı, hatta neredeyse bütün bir dağı *deviren* adamdı. İçimde bir ürperti daha hissettim. Bu iş iyi gitmeyecekti, değil mi?

Sanki cevap verir gibi, kulakları sağır eden bir *çatırtı* merdivenin titremesine neden oldu, merdivenlerden aşağı bir buz çağlayanı gönderecek kadar sertti. Ve Pritkin bizi yakalamayı başarana kadar, belki de yolun dörtte biri kadar, bizi de onunla birlikte kızakla aşağıya gönderdi. Ben onun koluna tutunurken o da merdivenin bir dönemecinde artık buzdan arınmış kayaya dayandı ve Aeslinn'in sesi bir yankı odasındaymışız gibi gürledi.

"Dikkat et, Deniz Cadısı! Bana korkak demeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorsun!"

"Gerçekten mi?" Nimue'nin ses tonu bir çan kadar netti. "Niyetim hiç de bu değildi."

"Şanslısınız, çünkü-" "Bunu açıkça ifade etmek istemiştım."

Yukarıdaki odadan yüksek seslerle birlikte gerçek patlamalara benzeyen sesler yükseldi. Başka bir *çatlak*, yukarıdan gelen buzun geri kalanının aniden basamaklardan aşağı akmasına neden oldu. Üzerimize.

"Bu ne cüret!" diye gürlerken Aeslinn, Pritkin beni vücuduyla koruyarak duvara doğru itti. Ve bir şekilde pozisyonunu korurken, etrafımızda patlayan madde taneleri eğriye çarpıp her yere yayıldı. Ve çok yakın bir şenlik ateşinden çıkan kıvılcımlar gibi dokundukları her şeyi yaktılar.

"Evet, buna cüret ederim!" Nimue'nin öfkeli ses tonu fiziksel bir şeymiş gibi tenimi titretti. "Yüzyıllardır benimle savaşmaya cüret ettiğin gibi

vekaleten, benimle kendiniz yüzleşmek istemeyerek! Çok uzun zamandır bizi sıkıştırdınız, karanlığın yaratıklarını topraklarımıza girmeye *zorladınız*, silahlandığınız *iğrençliklerin* kasabalarımızı yakmasına, insanlarımızı öldürmesine ve tahrip etmesine izin verdiniz..."

"İğrençlikler mi?" Küçümseme damladı. "Onları hoş karşılayacağınızı düşünmüştüm. Halkınızın melezlerden başka bir şey olmadığını, haşaratla evlendiğini, yok ettiğini herkes biliyor-"

"Dikkatli ol!"

"Oh, yapacağım. *Biliyorum*. Ve ordularım Avalon'a girdiğinde, bulduğum tüm kirli kanlarla birlikte sizin melezlerinizi de kılıçtan geçireceğim-"

"Ordularınız sadece rüyalarınızda yürüyor, Kirli Kral." Sözlerinde artık vahşi bir neşe vardı. "Asla sayılara sahip olamayacaksın. Tahtımı almanın tek yolu onu sana sunmam-"

"Sanki bu bataklık ve bataklık koleksiyonunu isteyen biri varmış gibi-"

"-ve ben istiyorum!"

Yukarıdaki oda aniden ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Dövüşte yüzleş benimle," diye meydan okudu Nimue. "Şimdi, bu gece, o çok sevdiğin kadim kurallara göre. *Ve bu işi çözeceğiz*. Kazanan her iki krallığın da hükümdarı olacak; kaybeden . . . uygun cenaze törenlerini alır. Düello yap benimle, Çorak Topraklar Kralı. Ya da, ilk ve son kez, kendini tüm Faerie'nin önünde korkak ilan et!"

Uzun bir süre hiç ses çıkmadı; zorlasam bile tek duyabildiğim kendi çılgın kalp atışlarımdı.

"Seninle işim bittiğinde ilan edeceğim tek şey soyunun tükenmiş olacağıdır."

Bağırışlar, küfürler ve o garip gümbürtülerle oda patladı. Ve sonra Arthur'un sesi bir sis düdüğü kadar gürültülü bir şekilde gürültüyü kesti. "*Eğer birbirinizi öldürmek istiyorsanız, bunu dışarıda yapın!*"

Fey de aynı fikirde olmalıydı, çünkü merdivenlerden yankılanan bir sonraki sesler taşa vuran botlar ve daha fazla bağırıştı.

Pritkin sürünerek tekrar merdivenlerden yukarı çıktı ve tepeden dışarı baktı. "Gidiyorlar," dedi. "Herkes Masa'ya doğru gidiyor-"

"Arthur bile mi?"

Başını salladı. "Ve kılıcını takmıyor."

"Peki burada ne yapıyoruz?" Ayağa fırlayarak sordum. "Kargaşanın içinde bulabiliriz. Haydi!"

Sonra biri göğsüme tekme attı.

O kadar hızlıydı ve tamamen beklenmedikti çünkü orada kimse yoktu. Ve o kadar acı vericiydi ki, sanki biri vücuduma bir çizme *geçirmiş* gibi hissettirdi, şok tek başına eziciydi. Geriye doğru düştüm, kaygan merdivenlerde bulamadığım ve göremediğim bir yere tutunmaya çalıştım. Çünkü her şey bir anda karardı.

Elli Üçüncü Bölüm

Dondurucu bir selin içine düştüm. Şok beni soluk soluğa bıraktı, soluduğum su beni boğdu ve şaşkınlık beni sersemletti. Bir süre orada öylece yattım, sersemlemiş ve boğulmak üzereydim, yüzeye bakıyordum.

Ve sonra tekrar yukarı çıkmaya başladım.

Olması gerekenden çok daha fazla zorlandım, çünkü sırtımdaki çürüklere bakılırsa su o kadar da derin değildi. Ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Sanki tüm enerjim içimden çekilip alınmış gibiydi. Ve bu hissi *biliyordum*. Daha önce de hissetmiştim. Ama diğer her şey gibi beynim de işbirliği yapmıyordu.

Belki de oksijeni bittiği içindir. Sonra biri beni kaldırdı.

Şaşkınlıkla bir adamın tanımadığım yüzüne baktım. Pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama bir yerlerden gelen ateş ışığının zayıf izleri sakalındaki su taneciklerinde ve gözlerindeki delilikte parılıyordu. Umut dolu delilikten hızla delice kızgınlığa dönüştü.

"Sen Dyfrig değilsin!" dedi suçlayıcı bir şekilde.

Cevap vermeye çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey, adamın kıyafetlerinin üzerine dolan bir su seliydi. Önemli değildi; zaten sıırıslıklam olmuşlardı. Ama yine de bundan pek hoşlanmamış gibiydi.

"Dyfrig nerede?"

"Bilmiyorum," diye boğuldum ama bu doğru bir cevap gibi görünmüyordu. Çünkü beni taş bir duvara fırlattı ve aynı şeyi tekrar tekrar bağırdı. "Nerede o? Ona ne yaptın? Dyfrig nerede?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum!" Dedim ve sonra beni sarsmaya başladığında acı dolu bir çığlıkla kestim ve kafam duvara çarptı. Ve sonra bunu bir iki kez daha yaptı, çünkü adam beynimi dağıtmayı açıkça umursamıyordu.

"Ah, Dyfrig," diye nefes nefese kaldım ve kollarını tuttum. "Ben ... başka bir şey söylediğini sandım. Onu ... orada gördüm!"

Nereyi işaret ettiğimi bile bilmiyordum - karanlıktı ve kafam yarılmış gibi hissediyordum. Ama şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı. Çılgın Adam sıçradı, ben de sersemlemiş ve nefes nefese kalmış bir halde duvara yaslandım.

Ve kafam çok karışıktı, çünkü merdivenlerde değildim.

Alçak tavanlı, taştan inşa edilmiş, suyla dolu bir tüneldeydin ve insanlar bundan mutsuzdu. Belki de her saniye daha fazlası aktığı, ızgaralardan döküldüğü, duvarlardan damladığı ve şimdi zindanlar olarak tanıdığım yerin en ucundaki başka bir merdivenden şelaleye dönüştüğü içindir. Pritkin ve benim az önce kaçtığımız zindanların aynısı.

Ve şimdi beynim tekrar çalışmaya başladığına göre, nedenini gayet iyi biliyordum.

Ve bu, biri kulağıma kıkırdamadan önceydi.

Kafamı çevirdiğimde bile göremediğim biri.

Ben daha fazla karanlığa bakarken bir kadın sesi "Bu zekiceydi," dedi. "Bir an için gidici olduğunu düşündüm."

"J-Johanna?"

Gerçek bir neşe duvarlarda yankılandı, özgür, rahat ve içtenlikle eğlenmişti. "Elbette. Kaç tane hayalet tanıyorsun?"

"Sen hayalet değilsin!"

Tavandan bir şey kopup kocaman bir yarasa gibi üzerime düşerken, "Yeterince yakın," diye fısıldadı.

Neredeyse bel derinliğindeki suya eğildim ama işe yaramadı. Hayalet bir pençe bana doğru uzandı ve ben onu tokatlayarak uzaklaştırdım, bu da elimin kemiğe kadar yüzülmüş gibi hissetmesine neden oldu. Saldırganım da tiz bir çığlık atarak siyah dumanlar içinde duvara doğru yuvarlandı.

"Demek doğruymuş." Johanna'nın sesi yine hayretle geldi. "Sen bir nekro!"

"Sen de öylesin!" Karanlıkta onu fark etmeye çalışarak tersledim.

"Ah, ama ben Pythia değilim." Nefret dolu ses kapalı alanda garip bir şekilde yankılandı. "Eğer bilselerdi bir yardımcı bile olmazdım. Yine de burada neyimiz var? Seçilmişlerden biri olarak pis bir büyücü! Bunu kendim görmeliydim.

"Ve şimdi sahip oldum."

Sesi beni uyarmış olmalıydı, sudan bir şey fırlayıp beni pençelemeden bir saniye önce. Omzumdan atmayı başaramadan önce yakıcı bir acı ve kaybolan gücün acısını hissettim. Ve tökezleyerek

geriye doğru, tekrar duvara çarptım. Ve çılgınca etrafa bakıyordum, çünkü nereye gittiğini görmemiştim.

"Daha dikkatli olmalısın," diye azarladı Johanna. "Bir kaza daha yaparsan işin biter."

"Bu ikimizi de yapar!" Öfkeli ve korkmuş bir şekilde söyledim. Çünkü o bir yardımcı değildi. O bir hayaletti. Tıpkı üst katta bana saldıran, göğsüme tekme atmaktan çok içine dalan ve sadece tek bir şeyin yapabileceği şekilde gücümü gasp eden hayalet gibi.

Ve bu süreçte beni buraya kaydırды.

Ya da hayır, kayma değil diye düşündüm. *Fazlama*. Çünkü o karşılayamazdı-

İki gölge daha üzerime atlayınca düşüncelerim dağıldı. Ve bu sefer her iki yönden de geliyorlardı, kaçmak için çok hızlı ve hayatta kalmak için çok ölümcül. Çığlık attım, diğerlerinin arasında kaybolan bir ses ve yer değiştirmeye başladım-

Ve büyüün yarısında durdum, büyü etrafımda kekeliyordu, gölgeler sahiplerinden gelen bir kelimeyle dondular.

"Nasıl bitirdim?" Jo bir süre sonra sordu. "Bulunduğum noktadan çok ileride olduğumu söyleyebilirim."

Cevap vermedim, nefes almak için mücadele etmekle meşguldüm, çünkü iptal edilmiş bir büyü çok *kötüdür*. Ve çünkü demek istediği bu değildi. "Az önce bin beş yüz yıl geçmişe gittin ve bir hayalet tarafından soyuldun. Nasıl yer değiştirebiliyorsun?"

Bunu beklemiyordun, değil mi? Vahşice düşündüm. Benim bir büyücü olduğumu biliyordu, muhtemelen hayaletlerinden birinin gördüğü bir şey onu uyarmıştı.

Ama onun yüzyılları atlatmak için kullandığı özel yöntemi, onlardan tamamen kaçınarak çözdüğümünden değil. Ama bulmuştum ve sonuç olarak, hiç yapmak zorunda kalmadığım bir atlayıştan sonra olması gerektiği kadar yorgun değildim.

Ruhlara ihtiyatla baktım. Orada öylece asılı duruyorlardı, karanlığın üzerinde zar zor bir pus, birçokları arasında siyahın sadece bir tonu. Ve öncekinden daha büyüklerdi, çünkü akıllanmışlardı. Kendilerini dağıtıyorlardı, bu yüzden bir dahaki sefere onları yakalamakta daha zorlanacaktım.

Ve bir dahaki sefer olacaktı, Johanna Pythian ekibini başımıza yıkmadan önce beni nasıl öldüreceğini öğrenir öğrenmez. Esas olarak beni arayan ama onu da ağlarına düşürebilecek olan ekip. Ve bu uygunsuz olurdu, değil mi?

Onu özleselerdi benim için de öyle olurdu.

Ben aynı anda iki gölgeyi birden izlemeye çalışırken, "Dilini kedi mi yuttu?" diye sordu.

Bu yüzden de hücre hücre dolaşan, sistematik bir arama yapan ve insanları bu tarafa iten feyleri izlemiyordu. İçlerinden biri geçerken bana dirsek attı, paniklemiş ve korkmuştu. Ve tökezleyerek bir hücreye geri dönmeme neden oldu.

Neredeyse hemen iyileştim ama faydası olmadı.

Hayaletler şimdi kapı aralığındaydı.

"Vazgeç, Johanna!" Kendime kızarak söyledim. "Sadece asaya ihtiyacın olduğunu düşündüğünde bir şansın vardı. Kimse bir şeyleri değiştirdiğini anlamadan onu al ve kaç. Ama şimdi-"

"Peki ya şimdi?"

Sesin önümde bir yerden geldiğini düşündüm. Emin olamıyordum çünkü onu hala göremiyordum. Çünkü fazlanmıştı ve bu yüzden ulaşamayacağım bir yerdeydi. Yoksa öyle miydi?

Bir an Lydia'nın, cadı görünümlü Pythia'nın, havayı yararak neredeyse karnımı deştığını gördüm. Bunun yerine beni kısmen gerçek zamana geri çekti, çünkü Billy'nin paranoyası zaten neredeyse orada olmamı sağlamıştı. Jo da öyleydi; öyle olmalıydı, yoksa benimle nasıl konuşabilirdi?

Ve eğer konuşacak kadar yakınsa, belki hata yapacak kadar da yakındı.

Bileziğimi parmaklama dürtüsüne direndim ve o sesi bulmaya odaklandım.

"Şimdi zırhın tamamına ya da geriye kalanına ihtiyacın var," dedim ona, kulaklarım zorlanarak. "Ve son bin beş yüz yıldaki tüm Pythia'lar dışarıda, sadece birimizin çuvallamasını bekliyor. Onlar seni yakalamadan önce asla dört parçayı da alamayacaksın!"

"Herhangi birini elde etmeye çalıştığımı kim söyledi?"

Karanlıkta onu aramaya devam ettim, ama bu beni şaşırttı. Sadece kelimeler değil, ses tonu da. Birimizin hayal gördüğünü söylüyordu ve bunun o olduğunu düşünmüyordu.

"Personelin peşindeydin-"

"Evet, sayenizde lanet olası kırsalın her yerinde." Eğlencesi şimdi kızgınlıkla karışmıştı. "Aptal feyler. Melezin birinin onu geri çalmasına izin verene kadar *ellerindeydi*. Ve zamanımızın feyleri bana nerede olduğunu bile söyleyemedi, çünkü söz konusu aptallar kısa bir süre sonra kendilerini öldürdüler! Ama benim hayaletlerim

ve yine de *haftalar* boyunca özenle izini sürdürdüm. Melezin onu seninle birlikte Faerie'ye götürdüğünü görmek için tam zamanında."

Birden aklıma o gece geldi, doğal olmayan patlamalar, alevler içindeki orman, yeryüzünü sarsan ve gökyüzüne kıvılcım dalgaları gönderen çarpışmalarda devrilen ağaçlar. Ve Pritkin, peşinde bir grup katil Svarestri'yle, bir otoyolmuş gibi nehirden aşağı yuvarlanıyordu. Yolda beni yakaladı ve bir geçitten içeri daldık, çünkü fazla seçeneğimiz yoktu. Jo'nun orada olduğundan bile haberim yoktu ama keşke o da bizimle gelseydi.

Geri dönememe ihtimali çok yüksekti. "Bize katılmalıydın," dedim ve homurdandığımı duydum.

"Şansımı Nimue'nin yerinde denemeyi tercih ettim, orada personelin eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum. Fey bana en azından bu kadarını söylemişti. Ama o cehennem çukuruna gitmek de benim eğlence anlayışıma uymuyordu, ta ki sen beni buna zorlayana kadar-"

"Ve yine başarısız oldun."

"Başarısız olmadım." Keskindi. "Mükemmel bir şekilde uyum sağladım, sadece başka bir insan köle. Mobilya da olabilirdim! Tek yapmam gereken melezin asayı bana getirmesini beklemektir."

"Çünkü olması gereken buydu," diye tahmin ettim. "Sen ve ben bu işe karışmadan önce. Morgaine'i serbest bıraktı."

O sesi tam olarak tespit edebilmek için onu konuşturmaya çalışıyordum. Ama ses dalgalanıyordu, bir an bağılıyor, bir an fısıldıyordu. Bazen de eski moda bir pikapla oynayan bir çocuk gibi hızlanıp yavaşlıyordu.

Ya da bariyeri aşmakta zorlanan bir acolyte gibi.

"Gözyaşı döken biri," diye kabul etti Jo. "Ve bir gün geç gelmesine rağmen, covenlerden gelen saldırılar güvenliği gülünç derecede artırmışken, bir şekilde içeri girdi. İkiniz de girdiniz. Ama asanız yoktu. Sizi aramalarını izledim ve daha sonra eşyalarınıza baktım, ama orada değildi. Bunu nasıl başardınız?"

"Ticari sır," dedim, hayaletlerin kapının önünde durmak yerine kapıyı çerçevelemelerinin bir nedeni olup olmadığını merak ederek. Ama bıçaklarımı gönderdiysem ve yanılıyorsam ...

Yanılıyorsam bunun iyi olmayacağını düşündüm.

"Bana söyleme o zaman," dedi inatla. "Bunun bir önemi yok. Ben zaten kazandım!"

"Sen-" Bir düşüncenin ortasında durdum. "Asa sende değil."

"Asaya *ihtiyacım* yok. Hâlâ anlamadın mı? Yaptığım bir şey -ya da senin yaptığın- asanın geçen seferki gibi ortadan kaybolmak yerine savaştan sonra Nimue'nin açgözlü küçük ellerine düşmesine neden oldu. Morgaine'in yiğitçe ölmesi ve kederli büyükannesinin çok geç olana kadar asayı aramayı unutmaması gerekiyordu. O bunu yaptığında, başka biri onu çoktan kapmıştı ve Aeslinn'in planlarını ciddi şekilde bozarak tarihten kayboldu."

"Onun planları mı? O zaman ... tüm bunlar daha önce oldu."

"Tabii ki! Burada ne yaptığımı sanıyorsun?" Küçümseyiciydi. "Geçen sefer ellerinde olan tek şey olan üç taneyle denediler ama işe yaramadı. Dört tane olması gerektiğini fark ettiler ama kayıp asayı aramalarına rağmen asla bulamadılar."

"Ama bu sefer Morgaine hayatta kaldı-"

"Asa da Nimue'ye gitti," diye kabul etti Jo, "o da onu buraya getirdi. Bu yüzden Caedmon bunu anlayıp onu geri vermeye zorlamadan önce bu gece Aeslinn'le dövüşmek istiyor. Rakibinin bir silahına karşılık iki tanrısal silah kullanmak da dahil olmak üzere neredeyse her şeye izin veren kadim kurallar konusunda ısrar etmesinin nedeni de bu!"

"Ama ... personel onun unsuru değil-"

"Bu da Caedmon'da olduğu kadar işe yaramayacağı anlamına geliyor, ama *işe yarayacak*. Ona avantaj sağlayacak kadar. Ya da işe yarardı - eğer Aeslinn arenayı hecelememiş olsaydı! Düello başlar başlamaz, gedik de açılır. Ve bana söylediğine göre, uzun sürmeyecek."

"Eğer dört parçaya da sahipse," dedim, kendimi ciddi anlamda dengesiz hissederek. Sanki beynim bir şey fark etmişti, önemli bir şey, ama bunu anlamak için izleyecek çok şeyim vardı. "Ve o değil-"

"Öyle değil mi?"

"Bu yüzden beni dışarı çıkardınız! Kılıcı alamayalım diye-" "Böyle mi düşünüyorsun?" Güldü. "Seni dışarı çıkardım çünkü sen bir tehditsin! Değirmende, Nimue'nin evinde, her iki seferde de kolay oldu. Sadece dışarı çık ve o şeyi kap. Ama sonra sen ortaya çıktın, ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yoktu ama yine de kaos saçıyordun! Ama bu sefer değil. Her şey mükemmel bir şekilde ayarlandı ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Zaten mahvolmuş!" Etrafıma bakındım. "Kılıç ya da asa eksik -Önemli değil! Hala bir parça eksikler!"

"Oh, ama değiller. Biz konuşurken Nimue onlara asa ve kalkanı götürüyor, Aeslinn de miğferi çoktan aldı. Ve kılıca gelince..." Tekrar güldü. "Arthur, aptal herif, *onu gömdü*. Arenanın kumlarının altına-

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, ben *gördüm*-"

"Bir kabza ve bir kılıf gördün. Herkesin gördüğü tek şey bu. Aksi takdirde, neredeyse bana yaptığı gibi, lanet retinalarınızı parçalıyor. İşte o zaman yaptı, biliyor musun? Dün gece biz Nimue'nin karavanında g reşirken o buradaydı, kılıcı çekip yerine başka bir kılıç taktı. Gerçek kılıç şimdi arenanın altında, onu Aeslinn'i kandırmak için kullanmayı planlıyor. Sanki binlerce yıllık bir varlık bir insanın tasarlayabileceği herhangi bir hileye kanacakmış gibi!"

"Zaten orada mı?" Uyuşmuş bir halde sordum, umudumun tükendiğini hissediyordum. Aklımın bir köşesinde, Pritkin'de olduğunu, feylerin bulamaması için bir yere saklad ğını düşünmüştüm. Belki de saklamıştı.

Ama eğer  yleyse, tuzağı saklamıştı.

Gerçek olan orada değildi.

"Yani evet, hepsi onda," dedi Johanna, sesi coşkulu geliyordu. "şimdi tek yapmamız gereken arkamıza yaslanıp beklemek."

"Arkana yaslan. " Durdum, çünkü birden hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Ve sonra her şey oldu ve kalbim göğsümde dondu.

"Personeli zaman çizelgesinden çıkarmaya çalışmıyorsunuz, değil mi? Sen?" Ben sordum. "şu anda Ares'i geri getirmeye çalışıyorsun. Onu *buraya* geri getirmeye çalışıyorsun."

İmkansız görünüyordu. Ne demek istediğini anlamadı mı? O bir zaman yolcusuydu. Bunu yapmak zorundaydı!

Ama kulağa pek öyle gelmiyordu. "Neden olmasın?" Ses eğleniyordu. " zamanımızda, çember her türlü kötü yeni silahı m kemmelleştiriyor ve iblisler g   topluyor.Ama burada kim bekliyor?"

"Ama bu Ares *seni tanımıyor*. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor! Eğer onu şimdi geri getirirsen-"

"Ah, hâlâ herkes gibi düşünüyorsun." Johanna hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı.

"O zaman nasıl düşünmeliyim?"

"Bir Pythia gibi! Ya da daha iyisi, bir *büyücü* gibi."

"Bir nekro-" Durdum.

"şimdi anlıyorsun." Sesi, özellikle geri zek lı bir öğrenciye ders veren bir öğretmene benziyordu. "Eğer zamanın dışındaysan, zamanın dışındasıdır.

Zaman. Senin üzerinde hiçbir etkisi yok. Ve şu anda Ares zamanın dışında, kendi evreninde, bu evrene açılmak için bir kapı bekliyor. *Herhangi bir* kapının. Ve o kapı burada, diğerk tanrıların rahatça sürgün edildiğı, büyülü topluluğun küçük ve bölünmüş olduğı ve hiç kimsenin, ama hiç kimsenin onu beklemediğı bir yerde açılacak."

Elimi başıma götürdüm. O kadar sarsılmıştım ki kelimenin tam anlamıyla delireceğimi düşündüm. "Ama ... ama bizim zamanımızdaki Ares'i getirseniz bile, o hala sihir işçilerini öldürmeyi planlıyor! Hepsini, yoksa bunu anlamadın mı?"

"Evet, anladım." Ve birdenbire ses tonunda eğlenceden başka bir şey oldu. "Tüm sihir işçilerini öldürmeyi planlıyor... beni ötekileştiren, küçümseyen, hayatım boyunca beni aşağılayanlar gibi, çünkü benim sihrim onlarınkinden farklıydı? *O* sihir işçilerini mi?"

"Ama bu *geçmişte* kaldı. Johanna, eğer büyülü topluluk yok olursa, sen de yok olursun! İkimiz de!"

"Umursadığımı mı sanıyorsun? *Herhangi bir* fikrin var mı-hayır, elbette yok." Asit gibiydi. "Herkesten daha zeki, daha yetenekli, daha güçlü olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun - sadece kabul edilen bir şekilde değil. Bu yüzden seni dışlıyorlar ya da yapabildiklerini başarılı bir şekilde gizlemeyi başarırsan, küçümsüyorlar - Tanrım, nasıl da yaptılar! Onlardan bin kat daha iyi olan *beni*!"

Hiçbir şey söylemedim. Kalbim küt küt atıyordu. Pek çok şeyi planlamıştım ama bunu değil. Neredeyse hiç müttefikimin ve binlerce düşmanımın olmadığı bir yerde savaşmak -hayır. *Burada* olmazdı.

"Birçok kez kendimi öldürmek istedim," diyordu Jo. "Hayalini kurdum, arzuladım. Ama bir şey beni hep durdurdu. Her şeyin adaletsizliğine, ölebileceğimi ama onların yine de orada olacağını, *kazanacaklarını* bilmenin öfkesi. Bazılarını yanımda götürsem bile, bu neydi ki? Koca bir toplumdan bir avuç insan mı? Oysa beni lanetleyen tüm o lanet şeydi! Bazıları yasaları kabul etti, diğerkleri onlara katıldı, diğerkleri ise yanlış olduklarını bilmelerine rağmen hiçbir şeyi değiştirmeye zahmet etmedi. Ares küçük konuşmasını yaparken, bizi kendi tarafına çekmeye çalışırken, hep şunu düşünüyordum: İşte bu. *İşte ben böyle yaparım.*"

Kendimi düşünmeye zorlamaya çalıştım ama bu sefer beynim işbirliğı yapmıyordu. Bir kısmı aramanın giderek yaklaşan sesine odaklanıyordu: hücre kapıları çarpıyor, insanlar bağılıyor, yumruklar deriye çarpıyordu.

Bir diğeri hayaletleri izliyordu, eğer yapmazsam bir saniye içinde üzerime geleceklerdi. Ve bir üçüncüsü tekrarlayıp duruyordu: Burada olmaz, şimdi olmaz. Burada değil, şimdi değil. *Burada değil, şimdi değil.*

"Diğerleri prestij, güç, şöhret istiyordu," dedi Jo küçümseyerek. "Kendilerini bir fatihin kraliçesi olarak hayal etmek ya da onun boş tanrılık vaatlerini dinlemek. Ya da onlara düşmanlarının yok edilmesine dair görüntüler gösterdiği için çıldırdılar. Bizi kullanmayı ve sonra bir kenara atmayı planladı, ama ben? Bunca zamandır orada oturup *onu* nasıl kullanabileceğimi düşünüyordum."

"Onu ... nasıl kullanacaksın?" Caedmon'un subayının öfkeyle hücrenin yanından geçişini izlerken uyuşmuş bir halde sordum.

"Nasıl sanıyorsun? Bir tanrıyı geri getirmiyorum. Bir *silahı* geri getiriyorum, doğduğumdan beri benden nefret eden dünyaya karşı bir silah. Bırakın ölsünler, hepsi ölsün! Ve ben alevlerin içinde güleceğim!"

"Sen delisin," dedim memur tekrar kapıda belirip geriye doğru yürürken, yüzü inanmaz bir haldeydi. "Sen tamamen delisin." "Eğer öyleysem, beni öyle yarattıkları içindir. Ama yakında bunun bir önemi kalmayacak. Birkaç dakika içinde düello başlayacak ve her şey değişecek. Ve ne yazık ki sizin için, bunu görmek için orada olmak istiyorum" dedi. Ve sonra

aynı anda üç şey oldu: hayaletleri üzerime atladı, gücüm etrafımı sardı ve subay kapıyı yırtarak içeri girdi-

Ve zaman kavramını doğru düzgün kullanamayacak kadar öfkeli bir kadının içine düştü ve onun geçişiyle bayıldı.

Ve kollarıma.

"Ben de öyle," diye nefes aldım ve yer değiştirdim.

Bölüm Elli Dört

"*Delirdin* mi sen? Bırakın gideyim. *Bırakın* beni!" Jo kollarımda çırpındı ama hayaletleri bu kez ona yardım etmek için etrafta değildi. Deli gözlü memur ve bir ton dondurucu suyla birlikte dışarıda kalmışlardı. Büyük salonun ortasında yeniden maddeleşmek için sadece ikimiz kalmıştık.

Ve neredeyse yere düşüyordum.

Bir yandan kıvranan kızı tutmaya çalışırken bir yandan da şok içinde etrafıma bakındım. Çünkü burası ... Buraya ne olmuştu?

Büyük salon, sanki dev bir balta darbesiyle ortadan ikiye ayrılmıştı. Başımızın çok üzerinde, normalde gökyüzüne açık olması gereken boşluğun üzerinde bir buz kubbesi oluşmuştu. Ay ışığı, yıldız ışığı ya da bir tür ışık içeri doluyordu, ürkütücü bir mavilikteydi ve kubbenin tepesine vuran yağmuru görmeme yetiyordu. Ama buz onu tutuyor, dünyanın en büyük kar küresinin içinde duruyormuşuz gibi görünmesini sağlıyordu.

Yağmur ışınlarını dağıtarak odayı bir disko topu gibi aydınlatıyor ve her şeyi kaplamış olan karı parlatıyordu. Zemindeki büyük yaranın kenarları da dahil olmak üzere, balta darbesinin diğer yarısı, neredeyse içine düşüyorduk. Yer yer altı metre genişliğindeydi, taşları yırtıyor, mozaikleri mahvediyor ve duvardaki gülümseyen bir tanrıçanın narin duvar resmini tırmalıyordu.

Yıkık portreye baktım ve içimden soğuk bir ürperti geçti. Sonra Jo iç tabanımın üzerine bastığında farklı bir ürperti geldi, karnıma dirsek attı ve kaçtı. Sadece geri dönüp yüzüme bir yumruk attı. O kadar sertti ki kan tadı aldım ve bir sonraki darbe daha kötüydü, beni kırımın üstüne fırlattı ve her yere yanan karlar saçtı.

Kimse kitap kurdunun bir sporcu gibi yapılı olduğundan bahsetme zahmetine girmemişti.

Başımı taşlara vurmaya çalıştığında yuvarlandım ve o garip karın yüzümün yan tarafını yakmaya başladığını hissettim.

"Seni lanet olası aptal!" diye hırladı ve üzerime yürüdü.

Ancak ayağa fırlayıp arkasına geçtiğimde tökezledi ve onu boğucu bir şekilde tuttu.

"Anlamıyor musun?" Dövüştü ve çırpındı. "İkimizi de öldürecekler!"

"Ölmek istediğini sanıyordum," diye nefes aldım, gerçeklik dalgalanıp sarsılırken, hava etrafımızda gerilirken, büyü dönüp tıslarken ve odada şimşek gibi çakarken, tenimde karıncalanırken ve duvarlardan kıvılcımlar çıkarırken.

"*Bunu bitirmeden* olmaz!" Jo hırladı. "Şimdi bırak beni!"

"Çok geç," diye fısıldadım, çünkü ikimiz için de öyleydi. Ve aniden, büyük, boş oda artık boş değildi.

Bunun yerine, yuvarlak bir oyundaki seyirciler gibi dizilmiş Pythias ve yardımcılarından oluşan bir kalabalıkla karşı karşıyaydık. Yağan yağmurun gölgeleri, ışıltılı buzun arkadan aydınlatması ile her yerdeydiler: Grek çüppeleri, antika elbiseler ve tanımadığım ve çıkaramadığım kıyafetler. Siyah örgüleri sallanan Afrikalı bir Pythia'nın omuzlarına dökülen leopar derisi gibi. Ya da ev giysileri ve kürkler içindeki bir kızın vahşi kırmızı bukleleri, *Beowulf*'tan fırlamış gibi. Ya da pagan rahibesi gibi giyinmiş bir kadının soğuk bakışları, özenle yapılmış koyu renk saçları ve zarif pileli elbisesi antik bir frizden fırlamış gibi görünüyordu.

Yardım için tam olarak ne kadar geriye gittiler? Kadınlar sessizce arkalarına bakarken ben etrafa bakarak merak ettim. Hareket etmiyorlardı, konuşmuyorlardı, nefes alıyor gibi bile görünmüyorlardı ya da belki de ben kendi soluk soluğa seslerimden onları duyamıyordum. Birdenbire bu kadar çok Pythias'ın kafasını karıştırmayı ve kıcımdan uzak tutmayı bir şekilde başaran yeni yardımcılarımın ciddi şekilde etkilendim.

Sanki duymuş gibi, soluk mor bukleleri olan öfkeli bir kadın kalabalığı yararak iki yardımcımı kollarından tutup sürükledi ve aramızdaki açık alana fırlattı.

"Ne yaptın sen?" Fey'in daha önceki sesleri gibi gürlledi, sanki bir konser salonundaymışız ya da büyük bir katedraldeymişiz gibi. Ama akustik yardıma ihtiyacı yoktu. Zaten yeterince gözüm korkmuştu, teşekkürler Gertie.

Dudaklarımı yaladım ve nereden başlayacağımı bulmaya çalıştım ama Jo benden önce davrandı. "Büyük bir anlaşma," dedi çabucak. "Hepinizi gördüğüm için çok minnettarım! Benim adım Jo Zirimis ve ben de bir Pythia'yım-"

"Yalancı!" Hildegarde yerden hırladı, gümüş bukleleri yüzündeydi, mavi gözleri parlıyordu.

"-sahtekâr bir yardımcı ile!" Jo sesini yükselterek onun yerine konuştu. "Aylardır benden kaçan biriyle-"

"Bu doğru değil, doğru olmadığını biliyorsun!" Abigail gözyaşları içinde söyledi. Sert görünüyordu. Düzgün kahverengi topuzu karmakarışık, güzelce makyajlanmış yüzü solgun ve gözyaşlarıyla doluydu ve özenle ütülenmiş ev kıyafeti çamurlu ve buruşuktu ve üzerine yaprak ve saman serpilmişti.

Ona sempatik bir bakış gönderdim ama yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Jo'yu serbest bırakmak dışında, çünkü Pythias'lar onun gitmesine izin vermeyeceklerdi, tıpkı benim gibi. Bu işi bitirene kadar olmaz.

Bunu nasıl yapacağımı bilseydim iyi olurdu.

Umutlarımı Hildegard'e bağlamıştım ama bileklerini arkadan bağlamaktan başka bir şey için kullanılmış gibi görünmüyordu. Ondan önce de pek ilerleme kaydettiğini sanmıyordum, çünkü Gertie bana en iyi akkor halindeki öfke olarak tanımlanabilecek bir bakış atıyordu. Ama ilk kez bir açıklama istiyordu ki bu da bir şeydi.

"Ben Pythia'yım. O benim haydutum." Jo'yu işaret ettim, o da küçümseyici bir kahkaha attı.

"Siz bundan daha iyisini bilirsiniz," dedi onlara. "Onun neler yaptığını gördünüz ve Caedmon da gördü. Benden şüphe ediyorsanız ona sorun. Onu günler önce uyarmıştım!"

"O yaptı." O ana kadar fey dünyasının süper modelini görmemiştim, çünkü Gertie'ye konsantre olmuşum. Ama o da oradaydı, kalabalığın arasındaydı ve benimle Gertie'den daha mutlu görünmüyordu. Koyu yeşil gözleri beni zevk almadan inceledi, güzel yüzü soğuktu, ifadesi okunamıyordu. "O ve zamanımızın bir adamı benden değerli bir kalıntı çaldı. Ayrıca bu akşam erken saatlerde onları kralın kılıcını çalmaya çalışırken yakaladım."

"Jo'dan uzak tutmak için!" Biraz telaşla söyledim, çünkü sözleri odada bir mırıltının yayılmasına neden olmuştu. "Myrddin bunu açıkladı -ya da eğer ona bir şans verseydin açıklardı-"

"Şansı vardı." Bakışları buz gibiydi. "Kralı iki oda ötedeydi. Eğer bir uyarıda bulunacak olsaydı, bunu yapabilirdi."

"Zaman yoktu ve Arthur-" Sözümlü kestim, çünkü kralın Caedmon da dahil olmak üzere feyleri dolandırmayı planladığını açıklamak davama yardımcı olmayacaktı. Arthur bunu asla kabul etmeyecekti.

"Zaman yoktu," diye tekrarladım. "Ve şimdi daha az var. Düello başlamak üzere ve başladığında-"

"Gördünüz mü? Hiçbir mazereti yok," dedi Jo, benim üzerimden konuşarak. "Böyle bir kargaşaya yol açmasına izin verdiğim için özür dilerim, ama bana yardım edersen-"

"Sen bir Pythia değilsin!" Tersledim.

"Bu doğru, Gertie," dedi Hildegarde. "Hayatında bir kez olsun bu kadar inatçı olmayı bırak ve *dinle*."

"Yeterince dinledim."

"Hiç dinlemedin, hiç dinlemedin!" Siyah cübbesi etrafındaki daha renkli giysilerle tam bir tezat oluşturan Lydia'ya seslendi. "Onun nasıl olduğunu biliyorsun-"

Küçük beyaz saçlı kadın başını salladı. "Evet, biliyorum. Senin de nasıl yufka yürekli olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu ben eğittim. Bu iş kalın bir deri gerektiriyor-"

Gertie gözlerini hâlâ bana dikmiş, "Ve temiz bir kafa," diye ekledi.

"Hepsine lanet olsun! Ben etki altında kalmadım!" Hildegarde gürledi. "Etkilenmiş olsaydın ne derdin?" Lydia ona kaba olmayan bir şekilde sordu.

"Peki ya ben?" Abigail sordu. "Ben de mi etkilendim? İnanamazsın-"

"Gördüklerime inanıyorum!" Gertie elini bana doğru uzattı. "Beş kez benden kaçtı! Beş kez onu avlamak zorunda kaldım-"

"Peki bunu bir Pythia'dan başka kim yapabilir?" Hildegarde sordu.

"Haydut bir varis," dedi Jo çabucak. "Daha önce yanlış söyledim. Ben onu yakın zamanda terfi ettirene kadar o bir yardımcı idi, sizi temin ederim ki-"

"Yalan söylüyorsun!" Ellerimin kenetlendiğini ve yüzümün kanla dolduğunu hissederek söyledim.

Tanrım, ne kadar istedim-

"Yapma Cass," dedi Billy, aniden yakınlaşarak.

Şaşkınlıkla ve biraz da öfkeyle yukarı doğru baktım. "Acele etmediniz!"

"Soyulduk. Önce ekiple, sonra da-"

"Sonra *ne olacak?*"

"-Bazı haydut ruhlar bu tarafa doğru geliyor."

"Biri onlara güç takviyesi yapmış," dedi albay, bıyıkları seğirerek arkasından yaklaşırken. "Ve fazlamızın çoğunu harcamıştık. Yoksa üçe karşı iki pek de sportmence sayılmaz-"

"Ama lezzetli," dedi Daisy geçirerek.

"Gördün mü?" Jo sordu. "Dehşet verici bir şekilde, onun bir büyücü olduğunu ve yasadışı yeteneklerini daha önce görülmemiş şekillerde kullandığını keşfettim-"

"Sen büyücüsün!" Öfkeyle söyledim.

"O zaman bunlar kimin hayaletleri?" diye sordu tatlı tatlı.

"Sana göstereceğiz," diye hırladı albay, ben onu durduramadan Jo'nun üzerine atladı. Bu durumun kaosa dönüşmesini engellemek için onu havada yakalamak zorunda kaldım.

Sonra herkesin bana baktığını fark edince durakladım.

"Muhtemelen en iyi hareketin bu değildi," diye mırıldandı Billy. Johanna neredeyse ötüyordu.

"Gördün mü?" Gözleri parladı. "Gördün mü? *Sana söyledim*-" "Evet, gördük," dedi Lydia mırıltılar yükselirken.

"Cassie-" dedi Abigail, dehşete düşmüş görünüyordu.

Ve evet, çuvalladım. "Ben bir büyücüyüm," dedim onlara, çünkü belli ki öyleydim. "Ama ben de Pythia'yım-"

"Böyle bir yaratığı asla Pythia yapmazlar," dedi leopar kürklü kadın. İngilizce konuşmuyordu ama büyü sesini gayet iyi tercüme ediyordu. Görünüşe göre diğer herkes de benzer bir şey kullanıyordu, çünkü bir anda çok fazla baş sallama oldu.

"Lütfen!" dedim. Onları ikna edecek bir şey düşünmeye çalışarak, "feyle bir tanrıyı geri getirmek üzere" olmayan bir şey düşünmeye çalışarak söyledim, çünkü bunun yardımcı olması muhtemel değildi. Ama elimde başka ne vardı ki? "Feyle bir tanrıyı geri getirmek üzereler," dedim içim daralarak. "Eğer bana yardım etmezsen-"

"Bu hikâyeyi zaten duydum," dedi Gertie, bana doğru yürürken. "Daha iyisini yap."

"Nasıl?" Ellerimi açtım. "Pythia olduğumu nasıl kanıtlayabilirim? Herhangi bir-"

"O bir Pythia değil," diye tükürdü Jo. "O saraya sızmış pis bir büyücü ve sizden resmen bana yardım etmenizi talep ediyorum-"

"Bir kelime daha edersen," dedi Hildegarde ona, "yemin ederim-" "Sessiz ol! İkiniz de!"

Gertie sesini güçlendirmek için bir şeyler yapmış olmalıydı, çünkü sesi her yerde yankılanıyor, kışırlerden toz süzülmesine neden oluyordu. Kar perdesinin ardından ona baktım ve bunun son şansım olduğunu anladım. Ya şimdi inanacağı bir şey bulacaktım ya da beni geri götürecekti. Ya da yüz ifadesine bakılırsa, beni olduğum yerde öldürecekti.

"Eee?" diye sordu.

Pritkin'in bir yerlerde tek başına savaşıırkenki görüntüsü gözümün önüne geldi. Ama bunu tek başına yapamazdı. Hiçbirimiz yapamazdık. Bu işe başladığımdan beri hep aynıydı, tırnaklarımla tutunuyordum, her zaman dengesiz hissediyordum, sanki suda zar zor ilerliyordum ve o zaman da sadece beni tutan insanlar yüzünden: Jonas ve Pritkin, Tami ve Rhea, Marco ve Caleb, Billy ve Casanova, hatta bazen konsolos bile-

Ve bir tanesini hepsinden çok daha önce tanıyordum. Gözlerim açıldı.

Gertie kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bizi birleştiren bir şey var," dedim. "En azından son altı yüz yıldır hepimizi. Onun bilmediği ama benim bildiğim ortak bir deneyim!"

"Onu dinleme!" Jo kolumdan tutarak söyledi. "O bir yalancı! O her zaman-"

Sarsılarak uzaklaştım ve kalabalığı taradım. Esmer, kıvrıkcık bir kafa ve zarif bir elbise gördüm ama aynı ucuz cicili bicili küpeler. "Eudoxia!"

Başı yukarı çıktı.

"Mircea, sen hala Berenice ile yaşarken sarayı ziyaret etmişti, hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Köpekleri beslemene yardım etti," dedim, o kısacık anıya odaklanarak. "Hanımefendiyi görmek istedi-"

"Ama hastaydı," dedi Eudoxia ve herkes aniden ona bakmaya başlayınca yüzü kızardı. "Çok hastaydı."

"Yine de sonunda içeri girdi. Hep öyle olur. Sen Paris'e taşındıktan sonra da seni görmeye geldi." Hatırlamaya çalışarak zihnimi yokladım. "Sana bir kolye getirmişti." Boğazıma vurdum, parlak zinciri tekrar gördüm. "Altınla işlenmiş büyük inciler-"

"Evet." Şaşırmış görünüyordu. "Çok fazla giymiyorum. Pek benim tarzım değil."

"-ve bir şey istedi, değil mi?" Başını salladı.

"Evet, istedi-"

"Sakin söyleme!"

Durakladı, ağzı hâlâ açıktı, ben "Isabeau!" diye bakarken. "Evet," dedi ben daha sormadan. "O da beni görmeye geldi. Ve bir süre kaldı."

"Çünkü bir şey istiyordu, her zaman istediği şeyi. *Altı yüz yıldır* her Pythia'dan istediği şeyi." Gertie'ye döndüm. "Senden de aynı şeyi istedi. Bunun ne olduğunu sana söyleyebilirim. *O* söyleyebilir mi?"

Herkes ona bakarken, darbe almamak için hafifçe geri çekilen Jo'ya elimle işaret ettim.

"Eee?" Gertie sordu. "Ne olmuş?"

Jo hâlâ gülümseyerek, "Bu çok saçma," dedi. "Ben ... çok fazla dilekçe alıyorum. Hepimiz biliyoruz. Binlerce kişi arasından bir kişiyi geri çağırmamı bekleyemezsiniz-"

"Bir erkek değil," dedim ona doğru ilerleyerek. "Ve Lord Mircea *unutulmaz*."

"Buna itiraz edemem," dedi birisi.

"Altı yüz yıl boyunca her Pythia aynı *vampiri* aynı istekle kabul etti, daha önce olmasa da göreve geldikten hemen sonra. Ve kısa süreli bir ziyaret için değil. Büyülemeye, ayartmaya, gerekirse rüşvet vermeye, istediğini elde etmek için her şeyi yapmaya geliyor. *Ne istiyor?*"

"Ben nereden bileyim?" Jo hırladı. "Henüz beni görmeye gelmedi-"

"Hayır, gelmedi, değil mi? Başka bir yardımcıya yağ çekebilir, ama sen-

Sen sadece siyasi bir atamaydın, mahkemeyi tamamlamak ve Daire'ye bir iyilik yapmak için oradaydın. Seninle zaman kaybetmezdi-"

"Yalan söylüyorsun! O yalan söylüyor!" Johanna etrafındaki yüzler denizine baktı ama bu sefer pek de yardımcı olmuş gibi görünmüyordu.

"Tahtı daha yeni aldım. Bu yüzden bu kadar çok sorun yaşıyorum-"

"Tahta daha yeni geçtin ama şimdiden bir varisin mi var?" Lydia siyah gözlerini sabit tutarak sordu.

"Bu doğru, yemin ederim. Benim zamanımda her şeyi farklı yaparız-"

"Ama Lord Mircea *öyle yapmıyor*," dedim, konuyu daha da derinleştirerek. "Her zaman yaptığı şeyi, yüzyıllardır yaptığı şeyi yapıyor ve sırayla her Pythia'yı ziyaret ederek tek bir şey için yalvarıyor. *Karısının* geri dönmesi için. Bunu biliyorum çünkü bana da geldi. Çünkü ben *Pythia'yım*, sen bir *haydutsun* ve bu iş *bitti*. *Yenildin*, Johanna!"

"Kimse beni yenemez!" diye hırladı ve saldırdı.

Bildiğim bir sonraki şey, sırtımın üzerinde kayıyordum ama yanan buzun üzerinde değil. Bir odanın buzdan mağarası göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu. Yerini geniş, yankılı bir alan almıştı.

Hiçbir şey.

Durmak için kaydım, bu normalden daha uzun sürdü çünkü sürtünme ve tutunacak bir şey yoktu. Sadece sonsuzluğa uzanan siyahlık vardı. Derin, karanlık ve fark edilebilir bir ufku yok. Sadece birkaç tane, soluk, neredeyse gözle görülemeyen

Işık kıvılcımları.

Ayağa kalkmaya çalıştım, uzaktaki ateşböceklerine benzeyen ama öyle olmayan şeylere baktım. Ve neredeyse düşüyordum, çünkü ayaklarım yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Yere baktığımda vücudumun hayaletimsi dış hatlarının karanlıkta parladığını gördüm, ama daha parlaktı, çünkü ben bir hayalet değildim.

Ama yaklaşmıştım.

"Johanna!" Çığlık attım ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Yere attığım belli belirsiz ışık dışında hiçbir şey yoktu, ruhumun ışığı karanlığı aşındırıyordu. Çünkü beni sadece zamandan koparmakla kalmamış, *bedenimden* de koparmış, bedensiz bir ruh olarak Çorak Topraklar'a göndermişti. Nasıl olduğunu bilmiyordum.

Daha da kötüsü, nedenini

bilmiyordum. Ve sonra anladım.

Bir kükreme duydum, uzaklardan geliyordu ama beni sıçratacak kadar yüksekti. Ve ufukta süt gibi soluk bir şey belirdi, bir işaret feneri gibi parlıyordu. Kocaman bir şey - uzaktan bile dev bir figür - ve hızla büyüyordu. İnsan şeklinde bir şey adım atıyor ve sonra bu tarafa doğru koşuyordu ama bu bir insan değildi. İnsana hiç benzemiyordu ve hiçbir zaman da benzememişti.

Onu öldürmeden önce bile.

Ve sonra üstüme çıktı.

Yukarıya, yukarıya, yukarıya, bir saniye önce boş bir boşluk olan ama şimdi- ile dolu olan yere baktım.

Bir ayak.

Özellikle de altın bir tanrının sandalet giymiş ayağı, gecenin içinde onun sembolü gibi parlıyordu. Soluk bir güneşten yayılan ışık gibi etrafımıza imkansız bir şekilde yayıldı, imkansızdı çünkü burada olamazdı, hiçbir yerde olamazdı, çünkü ölmüştü. Ölü, yani hayalet, yani onu öldürmüş, öldürmüş ve tuvalete atıp sifonu çekmiş olmama rağmen burada olabilirdi-

Doğruca Çorak Topraklar'a.

Bu gerçeği oldukça canlı bir şekilde hatırlıyor gibiydi. "Pythia," diye tısladı.

Ve sonra o ayak üzerime geliyordu.

Bölüm Elli Beş

Biri çığlık attı ama ben olduğumu düşünmedim. Çünkü bir krep gibi ezilmiş olmanın hissini yaşıyordum. Ve bunu yaşıyordum, çünkü ruhların kırık kemikler ve kirletilmiş etlerle ilgili insanlarla aynı sorunları yoktur.

Gerçi başka sorunları da var.

Güç kaybını hissettim, ani ve ölümcül. Ve Apollo'nun Daisy'nin tüm o solmuş hayaletlere yaptığını bana da yapmaya ve enerjimden geriye ne kaldıysa çalmaya çalıştığını fark ettim. Ama ben bir kalıntı değildim ve tamamen işe yaramamıştı.

Ama çok yaklaşmıştı.

Ayağını kaldırdığında mücadele edemeyecek, hatta kendimi yerden kaldıramayacak kadar güçsüzdüm. Orada öylece uzandım ve Billy'nin etrafında dönerek bana ulaşmaya çalışmasını izledim. Ama ona hiç fırsat verilmiyordu. Apollo'yu ben öldürmüştüm ve o da bu iyiliğe karşılık vermeye kararlıydı.

Ama önce bana anlatacaktı.

"Bir ömür boyu," diye tısladı eğilerek. "İşte böyle hissettim. Bu paçavralarla yetinmek, giremediğim dünyayı izlemek, *seni* izlemek ve beklemek. Ve şimdi sen buradasın."

Bu sefer bir eldi, benden geriye ne kaldıysa ona çarpıyor, kalan enerjimi çekip alıyordu. Ve her şeyden daha kötüsü, ölmekten bile daha kötüsü, onunla ne yapacağını bilmektir. "Geri dönüyorsun," diye fısıldadım.

"İronik, değil mi?" diye sordu sahte bir sempati içinde. "Seni boşaltmak bana yeniden hayat verecek ve Pythian gücü de gerisini halledecek. Yüzyıllar önce kendimden kopardığım o küçük parçanın kurtuluşum olacağını kim bilebilirdi ki? Ama onunla avlanabilirim. Onunla *beslenebilirim*. Çok geçmeden, eskisi kadar güçlü olacağım. Tek üzüntüm, sizin adınıza arkadaşlarınıza, *dünyanıza* neler yapacağımı görmek için burada olamayacak olmanız. Ama seni temin ederim, öyle olacak."

Kesti, nedenini bilmiyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum, zorlukla düşünebiliyordum.

Her şey acı, korku ve umutsuzluk paniği içindeydi.

Ama hala görebiliyordum.

Uzakta beliren ve canımı acıtacak kadar parlak olan ışığı seçebilecek kadar. Hareket edebilseydim, gözlerimi gölgelendirirdim. Bunun yerine, orada öylece uzanıp dünyaya düşmüş küçük bir yıldız benzeyen şeye baktım. Ya da bir meleğe. Ya da . . .

Bir tanrı.

Gerçek bir tane, yaşayan bir tane.

Çünkü Caedmon birdenbire hiç de kendisi gibi görünmemeye başladı. Daha önce onun güzel olduğunu düşünmüştüm, yüz hatları o kadar mükemmeldi ki gerçek gibi görünmüyorlardı. Ama şimdi onları zar zor görebiliyordum, gücünün ışıltısı tarafından o kadar gölgede bırakılmışlardı ki. Birini mi kaçırdın anne? Belli belirsiz merak ettim. Sen mi Bayan . . . ?

Ama yapamazdı; büyü yapamazdı. Ama bir yarı tanrıyı ıskalamış olabilir. Yarı insan değil yarı *fey* olan birini.

Ve sanırım tüm farkı yaratan da buydu.

Caedmon'un parlaklığının yanında ben sönük, güçsüz ve ilgisizdim. Onun yanında zar zor görünüyordum, sadece karanlığın üzerindeki bir gölgeydim. Onun yanında neredeyse hiç yoktum.

Apollo da öyle düşünmüş olmalı. Çünkü aniden çekip gitti, tanıştığım diğer tüm hayaletler gibi etraftaki en büyük güç kaynağına doğru çekildi. Beni karanlıkta tek başıma ölüme terk etti.

Ya da bir şeyler yapan Billy ile.

Beni sürüklerken yaptığı gibi sarmak yerine, itiyor, çekiyor, kaldırıyor ve çekiştiriyordu. Havadaki parıltıların sayısının arttığını fark edene kadar nedenini anlamamıştım. Ve zifiri karanlık aydınlanmıştı. Ve şimdi etrafta zum yapan hayaletler vardı, yaralı avın etrafını saran avcılar gibi her yerde zum yapıyorlardı.

Billy aynı anda hem beni taşıyıp hem de onlarla savaşamazdı, o yüzden sırayla gidiyordu. Ama bariyere yaklaştıkça daha da kalınlaştılar, ta ki boğucu bir bulut gibi hissedene kadar. Artık karanlığı zar zor görebiliyordum. Billy beni bırakmak zorunda kalana kadar, her zamanki hoş, yuvarlak yüzü tanınmaz bir şeye dönüşmüş ve dudaklarından korkunç bir çığlık yayılıyordu: hayalet bir meydan okumanın yırtılan metal sesi.

Küçük ruhların çoğu risk almak istemedikleri için kaçtı. Ancak daha büyük olanlar, bir ziyafetin savaşmaya değer olduğuna karar vererek etrafta kaldılar. Ve bu kötüydü -çok kötüydü- çünkü onlardan çok vardı ve Billy'den sadece bir tane vardı ve o hepsiyle savaşamazdı.

"Billy," diye fısıldadım.

"Başaracağız!" "Billy-"

"Kapa çeneni, Cass!"

"Susmayacağım." Çünkü başaramayacaktık; çok kalabalıklardı. Ve hiçbiri ilk olmak istemese de, biri saldırır saldırmaz hepsi peşimize düşecekti. Bunu biliyordum çünkü hayaletleri tanıyordum, o da öyle. "Eğer kalırsan, sen de öleceksin. Ama kaçarsan-"

"Kapa çeneni!" O korkunç yüzünü bana çevirdi ama işe yaramadı. Çünkü bana korkunç görünmedi. Bir arkadaşına benziyordu. Birdenbire umutsuzca korktuğum biri.

"-Seni bırakacaklar," diye hıçkırdım. "Lütfen Billy, seni istemiyorlar."
_"

"Çok kötü, çünkü beni yakalayacaklar!" diye hırladı. "Bunu deneyen bir daha asla bir şey denemez. Bunu ne kadar çok istiyorsun, ha?" Etrafını saran buluta baktı. "*Ne kadar kötü?*"

Bu sonuncusu havada yankılanan bir çığlıktı. Benim için bile oldukça korkutucuydu ve insanlar üzerinde işe yarayabilirdi. Ama bunlar öyle değildi. Ve bazılarının tehdidi anlayacak kadar akıllı kalmış olsa da, çoğu anlamamıştı. Artık açlık dışında hiçbir şey anlamıyorlardı.

"Billy!" Bu tarafa doğru gelen bir şeyi görerek çığlık attım. Ama artık çok geçti, çünkü çok hızlı ve çok güçlüydü ve-

Ve bizimkini.

Albay yere inip arkamızdan sinsice yaklaşan iki hayaletle çarparken bakakaldım. Üçlü, yanıp sönen ışıklar ve çığlık atan seslerden oluşan bir kasırgaya dönüşürken, bu seferki kocaman olan başka bir hayalet yanlarından geçip Billy Joe'nun üzerine atladı. İkisi hemen öyle şiddetli bir kavgaya tutuştu ki, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek imkânsızdı.

Ama baraj artık patlamıştı, saldırı havada asılı duran ruhlara güçlü bir şekilde inme şansı verdi. Sert ısırmalar, acı veren kesikler ve ısırarak yaralar, gücümünden geriye kalanları bu yerin havasına sızdırdı, tıpkı bir

Kan bulanıklığı. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile çığlık attım ve savaştım, çünkü beni tam anlamıyla canlı canlı yiyorlardı.

Ve sonra hayalet gibi bir çığlık, şimdiye kadar duyduklarımın hepsinden daha yüksek bir sesle, etrafımdaki boşluğu titretti. Sağır ediciydi, beynime saplanan bir kazık gibi kafamı delip geçen, beni çığlık atmaya zorlayan delici bir gürültü. Ve çoğu yüzleri olamayacak kadar belirsiz olan hayaletler yine de yukarı bakıyormuş izlenimi verdiğinde saldırı anlık olarak durdu-

Dalgıç bir balina tarafından bir balık sürüsü gibi yutulmak için tam zamanında. Ancak balina, neon ışıklı bir ev ceketini giymiş yaşlı bir kadındı, o kadar parlaktı ki gözleri yakıyordu ve o kadar katıydı ki insan da olabiliirdi. Daisy kükredi, ben bakakaldım ve o da kaçan kalabalıktan geriye kalanları kovalayarak uzaklaştı.

Etrafıma bakındım ama albayı göremedim. Ama sol tarafımda Billy'yi bir anlığına gördüm. Ve o da kazanıyor gibi görünüyordu, kırmızı firfırlı gömleğinin lekesi yavaş yavaş saldırganınıninkinin mavisini gölgede bırakıyordu.

Ne yazık ki hayalet onu uzaklaştırmış, beni Billy'nin korkutup kaçırdığı ve ilk fırsatta geri kaçan küçük ruhların saldırısına açık bırakmıştı.

Bir düzine eşek arısı aynı anda beni sokmuş gibi hissettim. Ve her küçük ısırık, çalınan her güç parçası, beni bir dahaki sefere daha savunmasız bıraktı. Bedenimin içindeyken bana fazla zarar veremezlerdi, ama onsuz-

Onsuz uzun süre dayanamazdım.

Ama Billy beni bariyere o kadar yaklaştırmıştı ki, bariyer etrafıma bir ışık huzmesi saçıyordu. Onu görebiliyordum. Hatta biraz içini bile görebiliyordum, ancak görebildiklerim bir anlam ifade etmiyordu. Sadece boş bir oda, kar ışığıyla dönüyordu ve yardımcılarım bile kalmamıştı.

Ama şu anda bunu umursamıyordum; tek umursadığım zamana, bedenime ve hepimiz için bir tür korumaya geri dönmekti.

Arkadaşlarım bensiz gitmezdi, bu yüzden çıkmak zorundaydım. Çıkmak zorundaydım.

Sürünmeye başladım, hayaletler de benimle geliyordu, hâlâ besleniyorlardı. Gücüm olduğunda saldırdım, gücüm olmadığında onları görmezden geldim ve olabildiğince hızlı süründüm. Ta ki ışık güçlenip etrafımdaki alanı kaplayana, arkamdan gelen çığlıklar, çığlıklar ve boğuk kükremeler azalana kadar.

Ama benimle gelenler değil.

Hatta böcek gibi ses çıkarıyorlardı, kulaklarımda sürekli bir uğultu olduğunu düşünüyordum. Ama giderek onlar gibi hissetmiyordum. Ruhlar artık ısırmıyor, daha çok üzerime yapışıyorlardı; bir düzine, belki iki tane, yanlarımdan, sırtımdan, kalçalarımdan sarkarken, daha fazlası dolaşıyor, açık bir nokta bulmaya çalışıyordu. Kalan gücümün onlara gittiğini hissedebiliyordum - Apollo'nun saldırısındaki kadar hızlı değil ama yeterince hızlı.

Kanımı kurutuyorlardı.

Ellerim sonunda zamanın derisini buldu ve çaresizce, titreyerek üzerinde gezindi. Hayır, diye düşündüm, biri bedenimi yerde sürüklerken tavanın kaymasını izledim. Hayır, henüz ölmedim; hayır, lütfen yardım edin! Ama duyamadılar; gelmediler.

Ve zamanım tükeniyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, yumruklarımla bariyere vurdum ama içeri girmenin bir yolu yoktu. Sonra kalabalığın arasından bir ruh fırladı, diğerlerinden daha büyüktü, daha parlaktı, daha güçlüydü ve boğazıma yapıştı. Tam olarak bir hayvan ısırtığı gibi hissettirdi, dişleri derine battı ve acı içinde çılgılık atmama neden oldu. Ve onu koparmak için, acıdan ve hareketin yaydığı parıldayan enerjiden kör oldum.

Güç boşalması beslenme çılgınlığı gibi bir şeye neden oldu, ruh bulutu aniden o kadar büyük ve parlaktı ki artık bariyeri bile göremiyordum. Zonklayan parlaklık dışında hiçbir şey göremiyordum. Ve giderek artan bir şekilde hissedemiyordum, kendi ışığım solmaya başladıkça bedenim daha hafif, daha soluk ve daha sönük hale geliyordu.

* * *

"Ölümsüzler nasıl öleceklerini bilmezler, değil mi?"

Jonas dışarıda beklerken Roger kulübeye dönmüş benimle konuşuyordu. Ev çok güzeldi, bebek evi gibi bir yerd. Ve sıcacık. Pencereilerin önünden yağın hafif yağmurla daha da arttı. Sözlerine garip bir tezat oluştuyordu.

Ben de ona baktım. "Öyle değil mi?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. İnsanların çoğunun ölümsüz olarak pek başarılı olamayacağı gibi, tanrılar da ölümle karşı karşıya kaldıklarında bunu iyi idare edemezler.

Onlar bizim huzurumuza sahip değiller."

"Bu konuda hiç rahat değilim," dedim acı acı.

"Onlara kıyasla mı? Evet, öyle. Biz insanlar ölüm hakkında içgüdüsel bir bilgiye sahibiz. Bir gün öleceğimizi bilerek doğarız. Bu

bize bazı avantajlar sağlıyor."

"Ben hiç göremiyorum."

"Öyle değil mi? Sonsuz sayıda güne sahip olmadığınızı bildiğinizde her gün daha değerlidir. Her deneyimin tadı daha çok çıkar, her arkadaş daha değerlidir. Daha kısa hayatlar yaşayabiliriz, ama bir bakıma daha dolu hayatlar yaşarız."

"Annemin istediği bu muydu? Daha dolu yaşamak mı?"

Durakladı ve gülünç gözlüklerini uzun burnuna doğru itti. Zayıflamış büyülerin ışığını yansıtıyor, bir hediyelik eşya dükkânından çıkmış bir yenilik gibi gökkuşağı gibi akmalarını sağlıyorlardı. Onu gülünç gösteriyor olmalıydılar.

Yapmadılar.

"Geçenlerde bana, hayatı ancak sonuna geldiğinde gerçekten anlamaya başladığını hissettiğini söyledi. Bunun üzerine çok düşündüm ve sanırım her şeyin temelinde tanrılarla ilgili sorun da buydu.

Her zaman savaştılar, her zaman birbirlerini geçmeye, bir iz bırakmaya çalıştılar, çünkü sonuçta yaptıkları hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Yüzyılların her şeyi silip süpüreceğini biliyorlardı. Ve haklıydılar, değil mi?" "Aynı şey bizim için de geçerli," diye belirttim. "Bir gün hiç kimse Bizi de hatırlayın."

"Ah, ama bizim için asıl mesele bu değil, değil mi?" Gökkuşağı mercekleri eğildi, değişen pozisyon arkalarındaki düşünceli gözleri görmemi sağladı. "Birilerinin bizi hatırlayıp hatırlamaması mı? Biz tapınaklarında tapınılmak için bekleyen tanrılar değiliz. Dinamik, süregelen bir dünyanın parçasıyız ve başardıklarımızla ya da geride bıraktığımız çocuklarımızla kendi ölümsüzlüğümüze sahibiz. Benim gibi o da seninle devam edecek.

"Bunu asla unutma Cassie. Sen benim de çocuğumsun."

** * **

Onun çocuğu, diye

düşündüm, bulanık bir

şekilde. Bir büyücünün

çocuğu. Bir büyücünün.

Yavaşça, sanki bir rüyadaymışım gibi, uzandım. Ve kaynaşan ışık darbelerinden birini yakaladım. Ve sıktım.

Ve elimin yavaşça parlayışını izledim. Bir an için parlak renkli bir eldiven giymişim gibi göründü, elimin geri kalanının loşluğunun yanında

Ben. Ta ki başka bir küçük ruh içeri dalıp ışığı emerek beslenmeye başlayana kadar.

Hayır, başım dönerek
düşündüm. Işık değil.

Güç.

Ben de elimi onun üzerine kapattım ve kemirici şeyi yumruğumun içinde ezdim.

Diğeri gibi elle tutulur, gerçek bir his. Yumuşak ve süngerimsi, sanki bir saniyeliğine parmaklarımın arasından sızıyormuş gibi.

Aniden içine batmadan önce.

Elim tekrar parladı ve devam eden saldırıya rağmen büyülenmiş bir şekilde ona baktım. Çünkü sadece daha parlak değildi. Daha güçlüydü.

Göğsümden sızan küçük bir hayaleti yakaladım ve bir öncekinde olduğu gibi ezdim. Ve evet, hissettim ve evet, iyiydi ve güçlüydü ve ... *daha fazlasıydı*. Çabuk, karşı koyamayacak kadar zayıf düşmeden önce.

Şimdiden kolay değildi. Küçük olanlar akılsızdı, serbest enerjiden biraz daha fazlasıydı, biraz daha bozulduklarında havada parıltılara dönüşecek türdendi. Küçük şekillerde acı veriyorlardı ve avuçlarımla tutup üzerimden kopardığımda küçük şekillerde geri veriyorlardı.

Karşı koymaya başladığımda o türden pek çok kişi kaçtı, içgüdüleri onlara kaçmalarını söylüyordu. Ama diğerleri kaldı. Ne olduğunu bilmeyecek kadar akılsız ya da umursamayacak kadar güç sarhoşuydular.

Ya da kaybedeceklerini düşünemeyecek kadar güçlü.

Haklı da olabilirler. Çünkü buraya ait olmayanlar, avcılar, drenajlarını artırmışlardı. Ellerinde bir savaş olduğunu fark ettiklerinde beni bitirmeye çalışıyorlardı.

Yan tarafımdan kocaman bir sülük kopardım, acı içinde nefes nefese kaldım. Şekilsizdi, beslenmekle o kadar meşguldü ki yüz hatları ortaya çıkmıyordu ve çalıntı enerjiyle dolgun ve parlaktı. *Benim enerjimle*. Sırtımı duvara dayayarak onunla savaşıırken pençeleriyle beni tırmaladığını, hırladığını ve vahşi bir hayvan gibi çırpındığını hissettim.

Birdenbire daha gözenekli hissettiren bir duvar.

Bir an önce cam kadar sertti; şimdi daha çok lastik gibiydi, arkamda duruyordu ama yeterince değil.

Kollarımdaki yaratık pençeledi ve kıvrandı ama ben *yaşayan* bir ruhtum ve daha güçlüydüm. Asıldım, onu kendime sardım, gücünün benimkine sızmaya başladığını hissettim. Hayatın geri aktığını hissettim, acıyı hissettim, binlerce ağlayan yarayı hissettim, bariyerin biraz daha verdiğini hissettim, şeker gibi gerildi. Ama hala tutuyordu.

Aşmak için daha fazla güce ihtiyacım vardı ama bu iki ucu keskin bir kılıçtı. Ne kadar çok beslenirsem, o kadar parlak oluyordum ve daha büyük dövüşün dikkatini çekiyordum. Çok fazla dikkat.

Bir yığın ruh ana buluttan ayrılıp bana doğru gelirken bakakaldım. Ya şimdi ya da asla diyerek dövüştüm ve küçük şeylerden oluşan bir sürüyü boşluğa yuvarladım. Daha büyük olanların bir kısmı, istila edilmek üzere olduğumuzu hissederek kendi istekleriyle ayrıldılar. Kollarımdaki yaratık hariç, o da çaldığı enerjinin çoğunu geri verdiği için artık gözle görülür derecede sönüktü.

Ama kaçmak için umutsuz bir çabayla zamanın dokusuna tutunup onu yırtamayacak kadar da değil.

Ama benim kadar çaresiz değildi. Kendi kendine dağılsa bile bunun son şansım olduğunu bilerek tutundum. Düşüğümü hissettim, duyularımın geri geldiğini hissettim, dondurucu soğuk hissettim. Ve sonra tekrar acı içinde kıvranan bir bedene çarpıyordum, Jonas'ın son doz Gözyaşı da tamamen yok olmuştu.

Geçmişin ağırları ve acılarının yanı sıra yeni ağırlar da bir anda beni vurdu. Çılgılık attım, büyük salonun genişliğinde yankılanan bir ses, neredeyse beni kollarımdan tutan kadının beni düşürmesine neden olacaktı. Johanna, fark ettim. Ve bir saniye sonra bir şey daha fark ettim: Vücudumun yanıyormuş gibi hissetmesinin nedenlerinden biri de yanan buzun üzerinde sürükleniyor olmasıydı.

Yuvarlandım ve bir şekilde odanın boylu boyunca uzanan büyük yarığın tam kenarında tutuşunu kurdum. Beni içine itmek için elinden geleni yapıyordu. O arkama geçerken kenardan baktım ve bir an için soğuk, karanlık su selinde yansımalarımızı gördüm.

Neden bana zarar vereceğini düşündüğünü bilmiyordum; düşüş sadece birkaç kat gibi görünüyordu.

Ama beni orada istiyorsa, gitmek istemedim.

"Seni öldürmek için ne gerekiyor?" diye hırladı, buzla kaplı zeminde tutunmaya çalışıyordu.

Ta ki ben aniden dönüp Pritkin'in bana öğrettiği hareketlerden birini kullanarak onu ayaklarından fırlatana kadar. Ve sonra omzumun üzerinden, sonuna kadar kavradı ve savaştı, hala beni de yanında götürmeye çalışıyordu. Başarılı olabilirdi; ancak ellerimden biri taşa yapışıp donmuştu. Orada asılı kaldım, yarısı yarığın içinde yarısı dışında, ölmüş etimle tutunmaya çalışıyordum-

Ve beni neden orada istediğini anladım.

Çünkü su soğuk değildi; aşırı soğutulmuştu. Garip bir simya onu sıvı halde tutmuştu, ta ki içine düşene kadar. Ve su anında bir buz tarlasına dönüştü, sersemlemiş yüzünün üzerinde süzülen, derisini donduran, saçlarını beyazlatan ve hala şok ve nefretle bana bakan gözlerini buzla kaplayan bir buz tarlasına.

"Senden daha fazla," diye fısıldadım ve sırt üstü yuvarlandım.

Bölüm Elli Altı

Uzun bir süre orada öylece yattım, nefes nefese ve başım dönmüş bir halde yukarı baktım. Oda bu açıdan garip bir şekilde güzeldi. Etrafımdaki yıkıntıları, kırılmış mozaikleri ve kesilmiş duvar resimlerini, devrilmiş masaları ve çamurlu bot izlerini göremiyordum. Sadece kar, berrak, beyaz ve göz kamaştırıcıydı ve arada bir buz kubbenin ötesinde çakan şimşekle vurgulanıyor, vücudumda çılgınca dönen küçük ışık noktaları gönderiyordu.

Çok güzeldi.

Baş dönmesine de yardımcı olmuyordu, ya da belki de benden kaynaklanıyordu. Bilmiyordum; tek bildiğim ayağa kalkmam, yardımcılarımın nereye gittiğini bulmam ve onları arenada olacaklar konusunda uyarmam gerektiği idi. Ve hala bu konuda bir şeyler yapabilecek güce sahip olduklarını ummak, çünkü ben değildim.

Orada öylece yatıp kendimi tekrar ayağa kaldırmaya çalışmaktan başka bir şey yapacak gücüm yoktu. Ama ayaklarım beni dinlemiyordu, başka hiçbir şey de dinlemiyordu. Hayattaydım; nefes alıyordum; gözlerim az çok odaklanıyordu. Ancak bu kadar iyi olabiliyordu.

Ve bu yeterli değildi.

Son birkaç haftadır yorgunluğa iyice aşına olduğumu, her çaresiz tanımı ve kaka permütasyonunu bildiğimi sanıyordum. Ama yanılmışım. Çok, çok yanılmışım. Kemiklerime kadar yorgundum, hayatımda hiç olmadığım kadar yorgundum, öyle ki şu anda, tam burada, hiç sorun yaşamadan uyuyabileceğimi düşünüyordum. Bir an için bunun bir önemi olup olmadığını merak ettim. Bu şekilde kime ne faydam dokunabilirdi ki? Yarı ölüydüm, gücüm tamamen tükenmişti ve savaş henüz başlamamıştı bile.

Bu da, tembel kıcımlı yerden kaldırabilirsem, bunu durdurmak için hâlâ zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Ellerimi kaldıraç olarak kullanmak için yuvarlanmayı denedim ve hemen birinin hala buza yapışmış olduğunu hatırladım. Bu yüzden diğer tarafa, bu sefer uçuruma doğru yuvarlandım ve bir elimi çekiştirip durdum.

Deriden ziyade altındaki et tarafından hapsedilmiş gibiydi. Yine de kaldırmaya başladım, küfür ediyormuş gibi hissediyordum-

Sonra aşağıya baktığımda daha çok hoşuma gittiğini hissettim.

Johanna'nın yerinde donup kalmış bedenine. Pençeli el hâlâ havadaydı, parmaklar kaskatı kesilmiş ve mermer gibi solgundu. Şimdi hayalet bir hale gibi saçlarla çerçevelenmiş, hayaletimsi bir ovalliğe bürünmüş buzla kaplı yüze. Ve gözlerine-

Düşündüğüm kadar ölü değillerdi.

Orada asılı kaldım, nefes nefese ve bitkin bir halde, kendi istismar edilmiş bedenim tarafından kapana kısılmış, Johanna'nın ölü gözlerinin ardında bir şeyin kaynamasını izliyordum. Siyah ve korkunç bir şey. Bir saniye sonra buzdan kurtulan bir şey, vurucu bir yumruk gibi havada savruldu.

Ve sonra bana kaldı.

Hareket edecek zamanım yoktu. Bir ton tuğla gibi çarpmadan ve sonra gelmeye devam etmeden önce ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oldu. Çünkü bir büyücü için ölüm esnek bir kavramdır ve Johanna gitmeye hazır değildi.

Ama o benim bunu yapmamı sağlamaya çok hazırdı.

Saniyeler içinde vücudumdaki bağların incelendiğini, kaydığını ve sallanmaya başladığını hissettim. Çünkü beni Çorak Topraklar'a düşürdüğünde yaptığı gibi beni koparmaya çalışıyordu. Kendi bedenini kaybetmişti, şimdi de benimkini almaya çalışıyordu.

Ve geri vermeyi planladığını sanmıyordum.

Ama bu numarayı daha önce bir kez yapmıştı ve sürpriz unsuru yoktu. Ve o bir hayaletti, taze ve güç doluydu, ama bir *hayaletti* ve bu *benim* bedenimdi ve bazı ayrıcalıklar taşıyordu. Bir an önce *ölmesi* gereken inatçı ruhları kovmak gibi!

Johanna'yı nefes nefese dışarı fırlattım, gücüm yetmiyordu ama o da yetmiyordu. Bir beden olmadan, hayaletler hızla tükenir ve onunkini değiştirmesinin tek bir yolu vardı. Onu yeterince tüketirsem, avlanmak için Çorak Topraklar'a gitmeye zorlayabilirdim.

Eğer şanslıysam, bir şey benim için işi bitirebilirdi.

Ve bir saniye sonra havalandı, şekilsiz siyah bir bulut odanın geniş alanını boydan boya kapladı. Ama Çorak Topraklar'a gitmiyordu. O-

Kahretsin, diye düşündüm, kapıdan giren bir fey'in üzerine atlayışını izlerken. Hem de herhangi bir fey değil. Tepeden tırnağa silahlı bir Svarestri savaşçısıydı ve kontrolü ele geçirmek için onunla savaşırken titremeye ve sarsılmaya başlamıştı.

Bir süre onlara baktım ve sonra çılgınca elimi tekrar buzdan kurtarmaya çalıştım. Cehennem gibi acıyordu, acı bembeyaz ve ürkütücüydü. Görmezden geldim. Eğer başarırsa endişelenmem gereken yırtılmış etten daha fazlası olacaktı-

Ve sonra yaptı.

Svarestri'nin kafası aniden havaya kalktı ve bana doğru döndü. Gözümü kırıştırdığımda koşarak geliyordu. Bu yüzden elimi rahat bıraktım ve Johanna'nın başlattığı işi tamamladım, elindeki kılıç boğazımı kesmeden hemen önce derimden çıkıp onunkine girdim.

Kılıç havada durdu, titriyordu; ruhsuz bedenim arkamda çöktü; ve benim ruhumla Johanna'nın kontrol için son bir savaş verdiler. Ve o çok iyi savaşıyordu. Ama mesele şu Jo, diye düşündüm, artık sahip olmadığım dişlerimi sıkarak. Hayalet olduğunuzda her şey daha zordur. Her şey. Öyle ki, dövülmüş kâhinler bile gerçek bir sorun olabiliyor.

Özellikle de onlar da büyücüye.

Yavaşça, yavaşça, kılıç sallanmaya başladı. Yavaşça, yavaşça, bu bedenin tam kontrolüne doğru ilerledim. Yavaşça, yavaşça, onu dışarı çıkmaya zorlamaya başladım-

Ve sonra her şey bir anda oldu: Jo kaçtı, gücü neredeyse tamamen tükendi; kılıç zararsızca yere çarptı, kafamı zar zor ıskaladı; ve ben küçük, temkinli, lütfen-bırakın-bunun-sonu-olsun rahat bir nefes aldım.

Ama tabii ki değil.

* * *

Çıglık atan kırmızı bir şimşek havayı yırttı ve başımın üstündeki taşları ateşe veren bir kıvılcım kütleyle patladı. "Lanet olası cadılar," diye küfretti biri, ben sarsılarak yolumdan çekilirken.

Ve o erkek sesinin neden benden geliyormuş gibi çıktığını merak ettim.

"Bu bir cadı değildi," dedi bir başkası, yüksek kemerli bir kapıya, ateş ve büyü ışıltısıyla sıçrayan bir tünele, her iki tarafta yanan iki büyük meşaleye, iyi çiğnenmiş topraktan küçük bir alanı aydınlatırken baktım.

Ve onun üzerinde yükselen stadyum duvarına, hâlâ yağmakta olan yağmura rağmen rüzgârda dalgalanan parlak flamalara.

Çünkü artık büyük salonda değildim.

Aklımda binlerce soru vardı, çünkü daha önce hiç bir fey'e sahip olmamıştım ve bunu ürkütücü hale getireceklerine güveniyordum. Ama sadece bir tanesi gerçekten önemliydi. Tünelin aşağısındaki düelloya bakmak için başımı çevirmeye çalıştım ama gitmek istemedi. Bunun yerine dışarıya, uzaktaki büyü ateşinin titreşimleriyle vurgulanan karanlık figürlere bakıyordu. Ve az önce çok daha yaklaşıp olanı arıyordu.

"Kim o zaman?" Kendi kendime sorduğumu duydum. "Bize cadılar olduğu söylenmişti-"

"Dışarıdalar, Morgaine'in yaratıklarından bazıları. Ama onlarla birlikte bir de büyücü var. Yapman gereken o-" Arkadaşım sözünü kesti ve etrafıma baktığımda bir Svarestri savaşçısının merakla bana baktığını gördüm.

Muhtemelen saçlarım yandığı içindir.

"Buraya!" Arkadaşım beni itip kaktı. Ve başımın hafiflemesine ve yanan gümüş saçlarımın ayaklarımın dibindeki toprağa düşmesine neden olan bir şey yaptı. "Hecelendi," diye tısladı.

Dudaklarımı yaladığımı hissettim. "Doğru."

"Büyücüye de dikkat edin," diye ekledi. "Büyü konusunda iyi olduğu söyleniyor, o yüzden kimseye güvenmeyin."

"Sen de dahil misin?" Kendi kendime şaka yaptığımı duydum. Arkadaşım hafifçe gülümsedi.

Sonra ikimizin de kafası arkamızdaki duvara ve önümüzdeki toprağa doğru patlayan ve ikincisini bir perde gibi yukarı fırlatan bir büyü sağanağıyla sarsıldı. Bir grup Svarestri bir saniye sonra, pek de düzenli olmayan bir şekilde, geri çekilin, geri çekilin diye bağırarak aradan fırladı. Bu biraz gereksizdi, çünkü arkadaşım ve ben zaten diğer herkesle birlikte tünele çift zamanlı olarak girmiştik.

"Sayıca azız!" diye bağırdı feylerden biri - daha şık kıyafetine bakılırsa bir subaydı. "Kapıyı açın!"

"Söyle ona," dedi arkadaşım başıyla beni işaret ederek. "Şifre bende yok."

Herkes bana baktı.

"Emir aldık," dediğimi duydum. "Takviye kuvvetler-"

Bir büyü kemerin tepesine çarptı ve cehennemden gelen bir feryat gibi açıklıktan bir ateş fırtınası gönderdi. Kalkanlar çiçek açtı, yol arkadaşımınki ikimizi de tam zamanında korudu. Yine de hala hissedebiliyordum

Alevler, sıcak, parlak ve yanlış. Doğal değil, tıpkı onları atan yaratıklar gibi.

"Onlar gelene kadar biz ölmüş olacağız!" diye gürledi subay. "Hemen açın!"

"Ne diyorsa onu yapmalısın," diye tavsiye etti yol arkadaşım. "Şimdi açamam! Ne olduğunu biliyorsun-"

Başka bir büyü kemere çarptığında sesim kesildi, bu sefer bir bakış darbesi. Sonra da kalkanlarımıza çarpmadan önce tünelin içinde sarsıldı. Gözlerimi kaldırdığımda kemerin dışındaki gecenin büyü ateşiyile dumanlı ve parlak, küfürler ve çığlıklarla gürültülü bir hale geldiğini gördüm.

Ve bu tarafa doğru ilerleyen, dumanların arasından fırlayan yüzlerce karanlık figüre benzeyen şeyle meşguldü.

"Aç şunu!" diye bağırdı memur -gereksiz bir şekilde. Çünkü ellerim çoktan anahtarları bulmak için kemerimi kurcalamaya başlamıştı. Panikten sakarlaşmış ve terden kayganlaşmışlardı ve bir an için düşünmedim-

İşte!

Kilit döndü; mırıldanılan bir cümle kalkanı düşürdü. Ve bir saniye sonra, açıklıktan içeri giriyorduk. Sadece bir grup Svarestri savaşçısı yerine, birdenbire kirli, yırtık pırtık, vahşî saçlı bir sel tarafından kuşatıldım.

"Cadılar," diye tısladım, tam da kaburgalarımı ikiye bölen kızgın bir demir gibi hissetmeden önce.

"Bir önceki sorunuza cevap vermek gerekirse," dedi yol arkadaşım, gümüş gözleri yeşil renkte parlıyordu. "Özellikle de ben."

Ve sonra dünya alevler içinde patladı.

* * *

Geri çekildim, nefes nefese kaldım ve yan tarafımı umutsuzca tırmaladım- Orada olmayan koca bir bıçak için.

Bir an için, titreyen karanlıkta öylece oturdum, titriyordum ve yönümü şaşırmıştım, ki bu da benim varsayılan halim gibi hissettirmeye başlamıştı. Ama bu sefer daha kötüydü, çünkü en azından daha önce nerede olduğumu biliyordum. Şimdi . . .

Hiçbir fikrim yoktu.

Fey'in gözlerinden dışarıya, buzun üzerine yayılmış bedenime bakıyor olmalıydım. Onun yerine, bir şey görüyordum.

Karanlığı gören yüzlerce göz. Hepsi bana Arthur'un şehrinin farklı sahnelerini ve açılarını gösteriyordu.

Bana yüksek bir binadaki ya da bir hapishanedeki gözetleme düzeneğini hatırlattı; birden fazla yerdeki kameralar sıra sıra dizilmiş televizyon monitörlerine yansıtılıyordu. Ancak bunlar televizyon yerine, etrafımda havada süzülen serbestçe dolaşan görüntülerdi. Ve kaosa sürüklenen bir şehri gösteriyordu.

Bataklığa dönüşmüş yollardan geçerek ormana doğru giden, eşyalarını sırtlarına atmış insanlar gördüm. Evlerinde büzülmüş, panjurlardaki boşluklardan korkuyla dışarı bakan başkalarını gördüm. Yüzlerce cadının şehre akın etmesiyle birlikte, güçlü bir şekilde gelen cadılar topluluğunun yanında savaşılan daha fazlasını gördüm.

Hepsi de Arthur'un bir amfitiyatroya gerçekten ihtiyacı olmadığına karar vermiş görünüyordu, çünkü onu yakmaya çalışıyorlardı.

Ben izlerken, büyük taş kaidenin üzerindeki ahşap koltuk kafesleri alev aldı. Ve bir an sonra, arenanın yarısı yağmura meydan okuyan kükreyen bir alevin içinde kaldı. Rüzgâr sola doğru güçlü bir şekilde esiyordu ve üç ya da dört kat yüksekliğindeki alev pankartları da onunla birlikte esmeye başladı ve kaçışan kalabalığın üzerine kıvılcımlar saçtı.

Ve iskele yönünden çift zamanlı olarak gelen Svarestri takviye birliklerinin bin kişilik, belki de daha güçlü görünen falanksına. Karanlık yüzünden bunu söylemek zordu ve sahneler sabit bir kamerayla çekilmiş filmler gibi değildi. Yuvarlanıyor, sallanıyor ve koşuyorlardı, büyü ateşi ve şimşeklerle kesişiyor ve yağmurla parçalanıyorlardı.

Sonra ben de hareket ettim, etrafımdaki boşluk aniden kasıldı ve beni yerde yuvarlanmaya gönderdi.

Ve doğruca-

* * *

"Toplayın onları! Dağılmalarına izin vermeyin!"

Ödünç aldığım boynum büküldü ama kimin konuştuğunu anlayamadım. Bir rüzgâr yüzüme tokat gibi çarpmış ve beni kör edecek kadar yağmur yağdırmıştı. Tek görebildiğim, rıhtımın yakınındaki kayalık zeminde koşuşturan, paniğe kapılmış bir grup yüzdü.

"Kim?" diye sordu şimdiki avatarım, sesi en az benim kadar şaşkın geliyordu. "İnsanlar mı?"

"Hayır! Lanet insanlar değil! Bizimkiler!"

Yan tarafa döndüm, gözlerimi korumak için kapüşonumu yukarı çekerken kalabalığı araştırdım. Korkmuş yüzleri uzaktaki cehennem, orada burada patlayan büyüler ve arenanın üzerinde şiddetle toplanan şimşek tarafından vurgulanıyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ederken, eskisi kadar şiddetli olmasa da, taşıdığım meşalenin püskürmesine ve tıslamasına neden olacak kadar şiddetliydi.

Sonra bu beden biraz ötede yerde yatan bir fey arkadaşını gördü. Altında yerli bir kız vardı, etekleri beline kadar sıyrılmıştı, yüzü dehşet içindeydi. Ta ki ben koşup onu çekene kadar. "Düzenine geri dön!"

Elimi silkti. "Ne için? Bunu asla atlatamayız." Kaçan insanları korumak ve arenaya yaklaşmamızı engellemek için bir cadı ordusuna benzeyen şeyin savaştığı önümüzdeki açık ovayı işaret etti.

Şehirler arasındaki açık araziye duman, kan ve ateşten oluşan bir cehennem çukuruna dönüştürmüştü ve ne zaman bir büyü çok sayıdaki su birikintisinden birine çarpsa buhar bulutları oluşuyordu. Kadınların gölgeleri bulutların arasında bir an gizlenmiş, bir an sonra da sanki alan şekilsiz devlerle doluymuş gibi sisin kenarına acayip büyüklükte sıçramıştı. Çocukken güldüğüm gölge kuklalarına benziyorlardı ama şimdi kimse gülmiyordu.

Yerdeki fey de dahil olmak üzere, korkmuş kızı kaçmaya çalışırken yakalamış ve onu geri çekmişti. "Takviye gelene kadar kendimizi eğlendirebiliriz," dedi ben ona bakarken. Ve ödünç alınmış bir öfkenin içime yayıldığını hissettim.

Ödünç aldım çünkü benim değildi. Fey tekrar üzerine düştüğünde kızın dehşet dolu çığlıklarına karşılık değildi. Giysilerini yırtıp onu çamurun içinde çırılçıplak bıraktığını gördüğünde değildi. Elleri altındaki toprağı kavrarken, vücudu adamın yeni hamleleriyle sarsılırken umutsuzca bir dayanak ararken sempati duymuyordu.

Hayır, kendini böyle bir yaratıkla kirlettiği için öfke, bunu yapmak için görevini ihmal ettiği için öfke ve onu durdurmak için soğuk bir kararlılıktı.

Sağ elim onu ikinci kez sarsarak yana fırlatırken, sol elim-

"Hayır!" Elimde bir mızrak parlarken bağırdım. Mızrak yolumdan çekilmeye çalışan fey'e değil, ödülüne doğrultulmuştu. Kızın çığlığını duymak, mızrağın ışığının açılmış gözlerine yansıdığını görmek ve ödünç aldığım kaslarımın gerildiğini hissetmek için bir saniyem vardı.

Ve sonra bizi bir kenara attım - aptalca, çünkü burada yetkili ben değildim. Ben sadece bir gözlemciydim, görmek için başkasının gözlerini kullanıyordum. Ama fark etmezdi; bunu yapamazdım. Bir katilin gözlerinden onu izleyemezdim-

Ve ben değildim. Önümde patlayan toprak manzarayı keserken, mızrağın patlamasıyla arkamdaki askere doğru tökezledim. Yere düştük ama uçuşan toprak yağmuru arasından kızı gördüm, yırtık pırtık kıyafetlerini kapıp sendeleyerek ayağa kalktı ve aniden gecenin içine doğru kaçtı.

*Çünkü fey'in saldırısı
ıskalamıştı.*

Bölüm Elli Yedi

Bir an sonra tekrar titrek karanlığın içindeydim, deprem gibi bir şey beni oraya fırlatmıştı. Ve zihnimin yer olduğuna karar verdiği şeye tutunmak zorunda kaldım, ancak bu daha çok bir ata benziyordu. Çünkü depremler gelmeye devam ediyordu.

Nedenini bilmiyordum ve soruya konsantre olamıyordum bile. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum, muhtemelen bedenimden çok uzun süre uzak kaldığım ve beynim bulanıklaştığı için. Bir an önce geri dönmem gerekiyordu ama içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyordu. Az önce gördüğüm ama şu anda hatırlayamadığım bir şey. Bir şey... Kahretsin!

Kafamı toparlamaya çalışarak başka tarafa, görüntülerin daha az olduğu bir tarafa baktım.

Ve onun yerine bazı cadıların yaptıklarına takıldı.

İçerideki kız kardeşlerini korumak için arenanın etrafına bir koruma yerleştirmeye çalışıyorlarmış gibi görünüyordu. Ama henüz bitirmemişlerdi ve çok yakındaydılar, çok yakın. Çünkü ben sadece Svarestri'nin gözleriyle görüyordum ve bu da demek oluyordu ki-

"Hayır!" Bir düzine kadın bir sıra enerji mızrağıyla patlatılırken elimi uzatarak bağırdım, o kadar sertti ki havaya fırlatıldıklarında hâlâ yanıyorlardı. Svarestri takviye birliklerinin geri kalanı bir an sonra düzlükte belirdi, kullandıkları glamourie'yi o kadar hızlı ve düzgün bir şekilde bıraktılar ki sanki havadan fırlamış gibi görünüyorlardı. Ve ben haklıyım.

Binlercesi vardı.

"Tekrar söyle."

Etrafımdaki boşlukta birinin sesi yankılanırken başımı kaldırdım.

"Tekrar söyle. Bunu duymadık efendim."

Efendim?

Bir an için anlamadan öylece uzandım. Uzattığım parmaklarımdan birkaçının görüntünün içine kaydığını fark etmeden önce. Mesela

Ellerimi bir havuza daldırıyordum. Ama bu bir havuz değildi, değil mi?

Sanki bunlar televizyon

değildi. *Zihinlerdi.*

Svarestri zihinleri, bir çeşit büyüyle birbirine bağlanmış. Bir iletişim büyü, çünkü saldırıyı bir şekilde koordine etmeleri gerekiyordu, değil mi? Ve kralları şu anda biraz meşguldü.

Kaptanlarının aksine, diye düşündüm, etrafıma bakarken.

"Efendim? Beni duyabiliyor musunuz?"

"Evet," diye mırıldandım. "Evet, seni duyabiliyorum. Geri çekil."

"Efendim?"

"Geri çekilin! Kralın başka bir planı var."

"Efendim ..." Şaşkınlık sırası sesin kendisindeydi. *"Saldırı altındayız.*

Doğrulayabilir misiniz-"

"Onaylandı! Geri çekilin!"

Bir şey görüntüyü sarstı ve sarsıntının benden mi yoksa onlardan mı kaynaklandığından emin olamadım. Ya da her ikisinden de diye düşündüm, çünkü feylerin altında yerin patlamasıyla neredeyse aynı anda sarsıldım, onları ve kalan cadıları ayaklarından fırlatmaya yetecek kadar. Ve Svarestri'nin talimatlar için liderlerine bakmasına neden oldu.

"Lanet olsun, geri çekil!" Bağırđım. *"Şimdi, şimdi, şimdi-"*

"Geri çekilin," diye bağırmaya başladı sorumlu fey. *"Geri çekilin! Geri çekilin!"*

Çek-"

Ses kesildi ve ben şiddetle görüntüden koptum ve göremediğim bir yüzle karşılaştım, çünkü o gölgeden yapılmıştı. Ama onu görmeme gerek yoktu. Burada benden başka sadece bir ruh vardı, bedenini kaçırdığım ruh. Ve görünüşe göre hala bir arkadaşı olduğunu anlamıştı.

Muhtemelen emirleri bağırmaya başladığım zaman.

Ve sonra acı içimi parçaladı.

Sendeledim ve yere düştüm, görüşüm bulanıklaştı, duyma yetim kayboldu. Ve fey'in öldürücü bir darbe vurup vurmadığını merak ettim. Belki de yapmıştı ama saldırının şiddeti aynı zamanda benim de kurtuluşum oldu. Gücümün ışıltılı bir bulutu havayı kapladı, karanlıkta pırıl pırıl parlayarak fey'in şaşkınlıkla geri sendelemesine neden oldu.

Ve bana gözyaşı dökmem için bir şans verdi.

Yakındaki bazı görüntülerin altına girdim, güç hala içimden fışkırıyordu çünkü onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Acı ve korku içinde nefes nefese kalmıştım, eğiliyor ve kaçıyordum, sürekli hareket eden görüntülerin arasından bir yol bulmaya çalışıyordum.

hareketlerinde bir düzen görmek için. Ama bir düzen varsa bile, bunu söyleyemiyordum.

Ta ki tanıdık bir yüz gördüğümü sandığım sol taraftaki bir tanesine biraz fazla odaklanana kadar. Ama birden bir yük treni gibi bana doğru hızlandı. Hayır, umutsuzca düşündüm. Şimdi değil-

Ve sonra beni yakaladı.

* * *

"Ne oldu?"

Rosier'in sesiydi, daha önce hiç duymadığım kadar sertti.

Gözlerimi açtım ve garip bir oda görüntüsü aldım, sanki yerde yatıyordum ve önümde insanların ayakları koşuşturuyordu.

Belki de insanların ayakları önümde koşuştururken yerde yattığım içindir. Saçlarım yüzümdeydi ve bu sefer kahverengiydi. Bu beden bundan rahatsız oldu. Büyüleyiciliği ortadan kaldıracak kadar gücü olmasını diledi. Kahverengi saçlarla ölmek istemiyordu.

Ya da kadın kılığında. Ya cazibesi çok iyiye? Ya kimse onun için geri dönmediyse? Ya özünü böyle bir yer tarafından emilmeye terk ettilerse, her zaman yalnız, her zaman arıyor, her zaman görmeyi asla umamayacağı şeye bağlanmaya çalışıyorsa-

Biri beni tekmeledi.

"Bu." Nimue'nin evinde tanıştığım yaşlı, kızıl saçlı cadıydı. Beni tekrar öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu, ama ben zaten oldukça yaklaştım.

O da öyle düşünmüş olmalı, çünkü enerjisini boşa harcamadı. "Sizden biri mi?" Rosier şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Hayır. Svarestri." Bu isim onun ağzında bir lanet gibi tınlıyordu.

"Kendi türü onun bağırsaklarını deşti ve üzerine bir glamourie yapıştırdı, böylece bizden birinin yaralandığını düşündük. Nimue'nin büyüünü bozmaya ve prensesi dışarı çıkarmaya çalışırken burayı kilitledik. Ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Bir şifacı yaralıya yardım etmeyi reddetmez."

"Peki şimdi yaralı olan o mu?"

Kızıl saçlı kızın dudakları neredeyse kayboldu ve cevap vermedi. Ama başını salladı. Bir an için kimse konuşmadı.

"Peki ya Emrys?" Rosier homurdandı.

"Her şey cehenneme döndükten hemen sonra ortaya çıktı. Bir kat aşağıdaki kavgaya karışmış, yoksa görebilirdi. Görmediğine sevindim."

"O şimdi nerede?"

Kızıl saçlı savunmacı görünüyordu. "Ona söyledik. Mecburduk. Aeslinn tuzağını kurar kurmaz lanet Svarestri onun peşine düştü. Onun bir tehdit olduğunu biliyorlardı ama onu bilmiyorlardı. Onun oğlu olduğunu bile bilmiyorlar. Onu iyi saklamış."

"Saklanmak mı?"

Kızıl saçlı ağzını açtı ama başka biri ses çıkardı. Ve Rosier arkasını döndü. Morgaine'in ateşin yanında dinlendiği yere.

Bunun garip olduğunu düşündüm. Neden yerde yatıyordu? Elbette, etrafında battaniyeler ve duvarla arasında bir yastık vardı, ama yine de ...

Sonra elbisesinin kana bulanmış göğsünü fark ettim ve anladım.

"Her zaman fey olmak istemişimdir," dedi Rosier yanında diz çökerken usulca. "Annemin hayali bana geçti. Gençken beni saraya gönderdi. Ama ben-" Nefesi kesildi.

"Konuşmak zorunda değilsin." Rosier'nin sesi daha önce ondan duymadığım kadar yumuşaktı ama Morgaine başını salladı.

"Hayır. İstiyorum. Yapmak zorundayım."

Onu tekrar caydırmaya çalışmadı.

"Kız kardeşlerim geride kaldı. Büyüleri zayıftı ve benim gibi büyüye çekilmiş görünmüyorlardı. Ama ben bu şansı kaçırmadım. Orası çok güzeldi, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bir zamanlar babamın kalesinin korkunç olduğunu düşünürdüm, sahildeki büyük sarp kale, ne zaman bir fırtına çıksa dalgalar gök gürültüsü gibi aşağıdaki kayalara çarpardı. Fakat

Taht odası bir nehrin altındaki büyük bir mağarada yer alıyor. Sana hiç söylemiş miydim?"

Başını iki yana salladı.

"Büyük mücevherli bir yılan gibi başının üzerinde asılı bir şekilde süzülüyor. Her yere en güzel ışığı saçıyor, zümrüt ışınları aşağı akıyor ve zeminde hareket ediyor. Tüm mağarayı değerli bir taş gibi parlatıyor. . . Çok güzel. Onların dünyası hakkında çok şey gibi."

Sustu ve bir an için her şeyin bittiğini düşündüm. Solgun görünüyordu, yüzü neredeyse mum gibiydi. Tek renk ateşin yumuşak parıltısından geliyordu.

Ama kendini toparladı. "Bu annemin hayaliydi ama benim de hayalimdi. Fey büyüü çok daha güçlüydü, çekimi çok daha tatlıydı. Toprak büyüü zor ve isteksizce elime geldi. Ama onlarınkinin tadı bal gibiydi."

Rosier yumuşak bir sesle, "Baştan çıkarma genellikle olur," dedi.

Başını salladı. "Ama o zamanlar bunu göremiyordum. Daha fazlası olma şansı olmayan çeyrek bir fey olmam dışında hiçbir şey göremiyordum. Tahtla bağlantım olduğu için hoş görülen küçük bir hayırseverlik vakasıydım. Ve sonra sadece annem yaşlılık belirtileri gösterdiği için. Uzun yaşamayacağını fısıldadılar. Başka birinin onun yerini alması ve tıpkı bizim atlara yaptığımız gibi, ellerinde tuttukları insanların ticaretini yönetmesi gerekecekti. Reddettiğimde, utanç içinde dünyaya geri gönderildim. Orada seninle tanıştım ve senin beceriksiz baştan çıkarma girişimlerinle ..."

"Sakar değillerdi." Rosier hafifçe gülümsedi.

"Bir karabasana göre sakarlardı," dedi Morgaine, sesinde kahkaha vardı. Ve sonra bir aksama. Rosier'nin parmakları gerildi ama yutkunarak ona başını salladı. "Ama birlikte olduğun tüm o kadınların, tüm o feylerin farkına vardığımda yaklaşımın bir önemi kalmadı. Sana bildiğinden fazlasını verdiler. Bir oğul değil, ama yetenekler, beceriler, elemental sihir . . ."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Nasıl yapabildin? Sen kullanmadın. Ama ben kullandım." Morgaine'in yüzünde acıya rağmen bir şaşkınlık vardı. "O ilk seferden sonra rüzgârları kontrol edebildiğimi keşfetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsin. Bana baseborn, büyüden yoksun ve kirli demişlerdi ama birdenbire iki elemente sahip oldum. Ve ikincisine sahip olmak ilkini çok daha güçlü kıldı!

Başarmak için zorlandığım görevler neredeyse zahmetsiz hale geldi. Ne düşüneceğimi bilemiyordum, ta ki siz yeteneklerin geçip gittiğinden bahsedene kadar."

"Neden kaldığını merak ediyordum," dedi Rosier. "Sana temel bilgileri öğretmiştim; gerisini kendi başına öğrenebilirdin. Önemseydiğini düşünmeye başladım."

Ve belki de biraz öyle olmuştu. Çünkü bir sonraki konuşmasında o güzel sesinde hüznün vardı. Fey sesleri çok etkileyiciydi; sanki gözyaşları dökülüyor gibiydi.

"O günlerde hiç kimseyi ya da kendi hırsım dışında hiçbir şeyi umursamıyordum. Uzun zamandır kurduğum hayalim avuçlarımda içindeydi ve görebildiğim tek şey oydu. Düşündüm ki, eğer hepsini elde edersem, kimsenin yapamadığını yaparsam, o zaman. Beni kabul etmeliler."

"Ve onları elde ettiniz."

Zayıfça başını salladı. "O kadınlardan bazıları, her türden ve klandan feyler, onlarla birleştğinde sana güçlerini hediye etmişlerdi ve ben de aynı şekilde senden aldım. Ve her şey çok çabuk oldu. Ben çoktan

Su ve rüzgâr, kısa süre sonra da ateş. Manipüle etmesi çok kolaydı, neredeyse sıvı gibiydi. Sonuncusu topraktı, küçük ve inatçıydı ve onu ikna etmek çok zordu-"

"Ben hiç Svarestri'yle yatmadım," dedi Rosier. "Ama birileri onların kanından bir parça taşımış olmalı, zayıf ve seyreltik ama yeterli.

Dönmüşlerden biri, belki de ..." Sözüünü yarıda kesti.

"Belki de. Ama geldi. Sonunda bana geldi ve hepsine sahip oldum! Ama o zamana kadar sende de bir şeyler vardı. "

"Bir oğul."

"Evet." Etkileyici sesi artık boş çıkıyordu. "Kalmalıydım."

"Başka seçeneğin yoktu. Nimue seni aldı."

"Her zaman seçenekler vardır." Güzel gözleri uzaklara daldı. "Sanırım saraya döndüğümü görmek hoşunuza giderdi.

Zafer beklemek, övgü beklemek, övgü beklemek Emin değilim. Hepsi bu yeni güçler Dehşetimi hayal edebiliyor musunuz?

işleri daha da mı kötüleştirdi? Dörtte üçü insan, yine de hepsini gölgede bırakabiliyor. Dörtte üçü insan ama dört elemente sahip. Ve onları öyle bir şekilde elde etti ki!"

Devam etmeden önce bir süre dinlenmesi gerekti ve oda garip bir şekilde sessizdi. Tek ses alevlerin çıtırtısı ve pencerelerin dışından gelen yağmurun tıslamasıydı. Kimsenin nefes aldığını bile duymadım.

Sarışın cadının yüzünden akan gözyaşları bile sessizdi. "Büyükanmem kimseye söylememe izin vermezdi," dedi Morgaine. "Büyükanmem Bilenleri ya da bildiğini düşünenleri susturdu. Güçlerimi kullanmama izin vermediler, geri dönmeme izin vermediler. Ve sonunda kaçıp buraya geldiğimde .."

"Evet?"

Aniden güldü ve sesi acıydı. "Sonunda az da olsa bilgelik kazanmıştım, onlarsız, bensiz daha iyi olacağını bilecek kadar. Dört elemente sahip bir yarı iblis mi? Onu öldürebilirlerdi. En azından sizin halkınız güce bakıyor, kan bağına değil ve ben onun güçlü olacağını biliyordum-"

"Onlar onun halkı değil. O asla-" Rosier sözünü kesti.

"Hayır." Sesindeki keder artık neredeyse baskındı, elle tutulur bir şeydi. "Ona bunlardan birini vermedik, değil mi? Sen bir oğul istedin, krallığını elinde tutmana yardım etsin diye; ben güç istedim, bana

Benimkini. İkimiz de onun ne isteyebileceğini düşünmedik. Ya da bizim tutkularımızı paylaşmıyorsa nereye uyum sağlayabileceğini."

"Yine de onu bu gece gönderdiniz," dedi Rosier, sesinde bir soruyla. Sonra başını öne eğdi. "Tanrılar elemental büyü kullandılar, değil mi?"

"Her zırh parçası için farklı bir tane," diye onayladı Morgaine. "Ve bir kez birbirlerine kaynaştıklarında, yalnızca hepsine komuta eden biri-" Sözüünü yarıda kesti, boğuluyordu.

"Bırakın onu," dedi kızıl saçlı sertçe, öne doğru gelerek.

"Hayır," dedi Morgaine. "Lütfen."

"Benden ne istiyorsun?" Rosier onu duyabilmek için eğilerek sordu, çünkü sesi azalıyordu.

Güzel gözleri onunkilere dikildi. "Ona Myrddin adını vermişsin. "

"Deniz Kalesi. Görünüşe göre uygun."

"Ama ona Emrys adını verdim." Onun elini sıkıca kavradı. "Ölümsüz. Yalan olmasına izin verme!"

"Benim gücüm burada yok-"

"Sen Incubi Prensisin! Ve sen de onun babasıydın. Rosier! Geri getir-" Ses kesildi ve sessizleşti ve güzel gözler sabitlendi, görmüyordu. Ve o hızla, gitmişti.

"Oğlumuz," diye bitirdi Rosier onun yerine.

* * *

"Cass! Cass!"

Gözyaşlarım yüzümden akarken başımı kaldırdım ve Billy'nin kırmızı gömleğinin puslu bir versiyonunun görüntülerin arasından sıyrıldığını gördüm. Birden korkarak etrafıma bakındım ama görünürde katil bir fey yoktu. Sadece Billy, çılgınca ve öfkeli görünüyordu. Ve sonra beni fark ettiğinde büyük ölçüde rahatlamıştı.

"Burada mısın?" Yanıma yaklaştı ve beni sarsmaya başladı. "Neden buradasın?"

"Bunu açıklamak zor-"

"Boş ver. Çık dışarı! İçine geri dön!"

"Yapamam. Sanırım liderlerden birine girdim ve onun üzerinde bir tür iletişim büyüğü var." Billy'nin korkmuş yüzüne baktım ve sonunda parçalar bir araya geldi. "Billy, sanırım bu Seidr olabilir!"

"Yani?"

"Yani Seidr sadece neler olduğunu görmene izin vermiyor." Etrafımdaki tüm o görüntülere, tüm o zihinlere baktım. Ve Mircea'nın birkaç bin mil öteden Rhea'nın hayatını kurtardığını hatırladım. "Onu *etkilemenize* de izin veriyor."

"Cass!"

"Sadece dinle! Büyü ile bağlantılı zihinlere adım atıyordum. Bu adamı ele geçirdim, biraz da yanlışlıkla, ve şimdi herhangi birine sıçrayabilirim! Hakimiyet için feylerle savaşmak zorunda değilim. Sahip olmadığım güçle kalkanları yakmak zorunda değilim. Hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Tekrar ediyorum, öyle mi?"

"Sanırım Ares bu yüzden Mircea'nın benimle olan Seidr bağlantısını kesmişti. Liderle iletişim kurmak için kullandığı büyüyü karıştırmıştım ve bu onu savunmasız hale getirmişti. Mircea'nın bunu kendisine zarar vermek için kullanacağından korkuyordu."

Billy beni biraz daha salladı. "Ares burada değil!"

"Ama başka biri var. Eğer doğru zihni bulabilirsem, yardım edebilirim."

"Kendine yardım et! Sen-" Sözüünü kesti, etrafına çılgınca baktı. Ve sonra yakındaki bir görüntüyü işaret etti. "İşte orası!"

Bu cesedin gözlerini bulduğunu anlamam bir saniye sürdü. Bu gözler bana cadılar ve Svarestri arasındaki başka bir savaşı gösteriyordu, ama bu sefer büyük salondaydılar. Ve benim için savaşıyorlardı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bir grup Svarestri salonun sağındaki kapının yanındaydı, belki de kuşatılmış kaptanlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Ancak bunun yerine, sol taraftaki kapıdan, kral dairesinden aşağı inen merdivenlerden gelen bazı cadılarla karşılaşmışlardı. Tahmin edilebileceği gibi, savaş benim ve fey'in yüzükoyun yatan bedenleri üzerinde gerçekleşti. Ve saptırılan bir büyü yüzünden zemin her sallandığında bizi yere düşürüyordu ki bu artık neredeyse her zaman oluyordu.

Bu, zemindeki devasa bir boşluğun üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duran bir kişi için pek de iyi bir haber değildi.

"Haydi!" Billy, dışarıdan fey'in kulaklarına dolan sesleri duyabilmek için bağırdı.

Başımı salladım. "Daha değil! Önce yapmam gereken bir şey var!"

"Evet! Ölme!" Billy çığlık attı ve sonra içinde bulunduğumuz beden

bir büyü tarafından vurulup her tarafa savrulmasına neden olunca

tekrar çığlık attı.

Fey'i beni aramaktan alıkoyan şeyin bu olduğunu tahmin ettim.

-Daha büyük bir tehdit. Sadece onu ikna edecek kadar büyük olmuştu.

İçindeki sorunu çözmeden dışarıdaki sorunla ilgilenemezdi. Çünkü bir saniye sonra birdenbire ortaya çıktı, elinde kılıçla tepemde dikiliyordu. O da bir gölgeydi ama bunun bir önemi yoktu. Kendi enerjisinden yapılmıştı, bu da demek oluyordu ki-

Ölümcül olduğunu düşündüm, tıpkı onun gibi aniden karnından çıkan birine bakarken.

Fey de yarım saniye boyunca ona baktı, sonra devrildi ve yere çarparak duman oldu. Bu son olmayacaktı; o ölmemişti. Eğer durum böyle olsaydı tüm bunlar ortadan kalkardı. Ama yaralanmıştı ve bu da demek oluyordu ki-

"Her ne yapmaya çalışıyorsanız," diye bağırdı Billy, kılıcı elinde, "hemen yapın!"

Etrafıma bakındım, fazla zamanım olmadığını biliyordum. Ama uzun sürmezdi. Eğer doğru görüntüyü, doğru *zihni* bulabilirsem-

Ve sonra yaptım. Küçük ve uzaktaydı ama konsantre olduğumda bana doğru yakınlaştı. Geniş ekran bir televizyon gibi, sonra bir tiyatro perdesi gibi, sonra da bir IMAX gibi görüş alanımı doldurdu.

Ve bu sefer, gelmesine izin verdim.

Elli Sekizinci Bölüm

Gökyüzü yine maviydi. Baş aşağı duran bir kase gibi tepemde yükseliyordu, berrak, güçlü ve mükemmeldi. Ötede devam eden savaşın anlık görüntülerini görebiliyordum: bir bedenin gölgesi, sanki gökyüzüne fırlatılmış, tekrar kaybolmadan önce devasa boyutlara ulaşmış gibiydi. Ölümcül gökkuşakları gibi ışıık çizgileri tepemde yanıp sönüyordu. Uzakta dans eden alevler, sisin içinden görünen ağaçlar gibi.

Ama hepsi garip bir şekilde huzurlu.

Çünkü bunların hepsi Nimue'nin kalkanının sulu korumasının dışındaydı.

Kubbenin altında, sahip olduğum Svarestri yakıcı bir kum yayından kaçtı ve sonra gülerek onu geri fırlattı. Çünkü toprak onun elementi idi ve ona karşı işe yaraması pek mümkün değildi. Ve çünkü Nimue ciddi bir dezavantaja sahipti.

Aeslinn'in beyni, cadıların başlattığı ateşin kalkanı hedef aldığı konusunda beni bilgilendirdi. Düellonun başlarında bir Svarestri dalgası tarafından saldırıya uğraması, onu savaş alanını korumasına almaya zorlamış ve daha fazla müdahale olmamasını sağlamıştı. Ve Aeslinn'in cihazını tamamen ulaşılamaz hale getirmiş.

Şimdi görebiliyordum, arenanın kumları altında parlıyordu: Arthur'un kılıcı lanetli zırhın diğer parçalarından güç alıyor ve her geçen saniye daha da güçleniyordu. Ama Nimue'nin yüzüne bir bakış, Ares'ten ilham alan bir çılgınlığın içinde fark edemeyecek kadar kaybolduğunu gösteriyordu. Ve düello bitene kadar başka hiç kimse ona ulaşamadı.

Ama bu yakın zamanda olacak gibi görünmüyordu. Kubbenin altındaki küçük alanda bir hortum patladı ve kullandığım bedeni ayaklarından söküp bir öfke girdabına sürükledi. Ama uzun sürmedi. Aeslinn toprağa çarpar çarpmaz, onun üzerine aktı, onu kucakladı, içine çekti. Etrafında şiddetli rüzgârların geçemeyeceği bir siper inşa etti ve rakibinin kendini boş yere tüketmesine izin verdi.

Yine de rüzgâr aniden durup her yere kum yağdırmaya başladığında saldırıya geçmedi. O hiçbir şey yapmadı. Çünkü o

kazanmaya çalışmıyordu; zamanı tüketmeye çalışıyordu.

Ve başarılı oluyordu.

Pritkin ve cadılar stadyumu cehenneme çevirerek kalkanı buharlaştırmaya ve onları içeri almaya çalışıyorlardı. Ama bu denizi yakmaya çalışmak gibiydi; tüm büyülerini ona zar zor dokunuyordu. Ve onu yerleştirmek Nimue'yi kendi elementi olmayan tek bir silahla sınırlamıştı.

Sonuç: Kaybediyordu ama yeterince hızlı değildi. Ve ona yardım edemiyordum; diğer fey'in mızrağını ofsayta düşürmek için gereken muazzam çaba bunun yanında hiçbir şeydi. Ne yaparsam yapayım, Aeslinn'in çabaları bozulmamış, zarif ve yıldırım hızında kalmıştı. Onu geride tutan ben değildim, oydu.

Onunla alay ediyor, onu kışkırtıyor, kavgayı devam ettiriyor ve onları kendi küçük dünyalarına hapsediyordu. Ama onu incitmiyordu, gerçekten incitmiyordu.

Çünkü o zaman . . .

O zaman ne yapacaktı?

Nimue'ye baktım, kan maskesinin ardına gizlenmiş güzelliğe, vahşileşmiş gözlere, hırlamaya ayarlanmış yüze. Artık içindeki kadını görmek daha kolaydı, genellikle kadifeyle örtülü demiri, kraliçe yerine savaşçıyı görmek. Ve Aeslinn'in sahip olabileceği her şeyle boy ölçüşebilecek vahşi gururu.

Cevabımı aldığımı sanmıştım.

İşte bu yüzden, Aeslinn bir dahaki sefere ona kesici kum ve boğucu toprakla yüklü bir patlama gönderdiğinde, ona karşı çıkmadım. Onun yerine, saldırısının gücüne küçük de olsa bir etki katarak yardım ettim. Belki de düşündüğümde daha güçlüydüm ya da belki de önceki çabalarımı aşırı telafi ediyordu. Ama her ne sebeple olursa olsun, darbe indi.

Ve sert indi.

Nimue'nin çığlığını duydum, şokun kaydedildiğini gördüm, kişisel kalkanlarının paramparça olduğunu gördüm. Ve onun için mevcut olan diğer tek korumaya baktığımı gördüm, ki bu aynı zamanda cehennemi dışarıda tutan tek şeydi. Gözlerinin bir parıltısı bile yoktu ama bana haklı olduğumu söylemeye yetti.

Çünkü eğer düşecekse, Aeslinn'i de yanında götürecekti.

Bunu benimle aynı anda fark etti ama arenanın yarısını geçmişti ve kalkanın kaynağı onun kolundaydı. Yine de atladı ve hızıyla başarabilirdi. Eğer fırlatırsam asla bilemeyeceğim.

Ona bıraktığım her şey onu yavaşlatmaya yetti ya da Nimue o kadar hızlıydı.

Sadece iskaladığını biliyorum.

Ve birdenbire dünya alevler içinde kaldı.

Etrafımızda her tarafta yükselen yüksek ağaçları yakıp geçti. Boğucu duman bulutlarının arasına dağılmış alev parçaları halinde havada uçuştı. Korumamız düştüğünde serbest kalan rüzgârların uğultusunda kükredi. Ve ayaklarımın altındaki kumları eritmekle tehdit eden büyü çığlarında cızırdadı.

Bunun yerine beni geriye doğru savurdular ve dev bir sopanın darbesi gibi arenanın uzunluğuna fırlattılar. Kullandığım beden tribünlere çarptı, yakıcı sıcaklığı hissettim, tepemde tehlikeli bir şekilde yükselen alevli bir odun kütlesi gördüm. Ve sonra ben çığlık çığlığa bağırırken, alevli bir şelale gibi, bir ateş çağlayanı halinde aşağı düştüğünü gördüm ve-

Dünya değişti ve bulanıklaştı, ateş görüşümde uzun bulanık çizgiler halinde birbirine karıştı. Turuncu-kırmızıdan mavi-siyaha, yoğun sıcaktan dondurucu yağmura hızla değişen çizgiler. Gökyüzünü yırtarcasına ilerlediğimi fark ettim, bedenim acıyla sarsılıyordu, sanki etrafımda sağanak halinde yağan yağmura rağmen hala yanıyormuş gibiydi.

Kendi derimin içine geri döndüğümü ve yağmurun büyük bir tufan gibi hissettirdiğini anlamak için bir saniyem vardı çünkü içinden hızla geçiyordum, kalçalarım süpürgeye çok benzeyen bir şeyin etrafına kenetlenmişti. Ve arkamda bir cadı vardı, iki elinde birer asa, aşağıda koşan feylere lanetler savuruyor ve altımdan hızla geçen yere rağmen *gölüyordu*. Ve sonra bir şey bize çarptı, bizi gökyüzünden uçurdu ve yere çakılmamıza neden oldu.

Darbe beni sersemletmeye yetti ve muhtemelen daha da fazlasıydı. Bir an için göremedim, duyamadım, hareket edemedim. Kulaklarımda bir uğultu, uzuvlarımda bir uyuşukluk ve göğsüm patlayacakmış gibi bir his vardı.

Çünkü ben de nefes alamıyordum.

Sonra vücudum kasıldı ve yana doğru dönerek karaya vurmuş bir balık gibi soluk soluğa kalmamı sağladı. Ve arenanın önündeki büyük alana indiğimizi fark ettim, burası artık çoğunlukla çalkalanmış çamurdu. Ve birkaç düzine metre ötede yanan dünyanın en büyük şenlik ateşinden kalan kömürleşmiş otlar.

Yeterince uzak değildi.

Sıcaklık kavurucuydu, yüzüme ve ardından her yere uçuşan kıvılcımlardan gözlerimi korumak için kaldırdığımda avucuma çarptı. Göklerde açılan ateşli bir yarığa benzeyen şeyi şaşkınlıkla izlediğim yukarı doğru da dahil. Ateş ışığının ve uçsuz bucaksız mavi karanlığın puslu havasına karşı kırmızı ve mor olan bu yara, annemin büyüsunün kapatmak için çok uğraştığı, üzerimizde yükselen büyük bir yara gibi görünüyordu.

Deniyorum ve başarısız oluyorum.

Çünkü Aeslinn'in cihazı hâlâ sağlamdı.

Kapıyı çarpmaya çalışmıştık ama yeterince hızlı olamamıştık ve şimdi Ares'in bir ayağı kapıdaydı. Ya da bir el, çünkü zihnimin gördüğümde ısrar ettiği şey buydu. Dev bir el, uzay ve zaman dokusunu yırtarak dünyamıza girmeye zorluyordu.

"Seçenekler," diye fısıldadım ama bu sefer gücüm yanıt vermedi. Belki de Ares'in gücü benimkinden geriye ne kaldıysa bastırdığı için üzerimde sürükleniyor gibi görünen kurşun ağırlığı yüzünden. Ya da belki gösterecek bir şey olmadığı için.

Billy Joe, ben yokken bedenimi ele geçirdiğini tahmin ettiğim tenimden çıktı. İlk kez sessiz kaldığı için fark etmemiştim. Hâlâ da öyleydi, bir an şaşkınlıkla yukarı baktı, sonra bana baktı, gözleri kocaman olmuştu.

"Geliyor."

Ben bir şey söylemedim.

"Cassie! Ne *oluyor* be?"

"Kaybettik."

"Ne? *Bir şey yapamazsın!*"

Annesinin bunu düzeltmesini bekleyen bir çocuk gibi bana bakıyordu. Birden sinirlendim. Birdenbire öfkelen dim. "*Yaptım. Yeterli değildi.*"

"O zaman başka bir şey yap! Orada öylece yatıp kaybettiğimizi söyleme. Sen Pythia'sın!"

"Onlar da öyle!" Elimle dışarıyı işaret ettim. Diğerlerini göremedim; gözlerim yağmurdan ve savrulan küllerden dolayı çok bulanıktı ve zaten açıkta duracak kadar aptal olduklarından da şüpheliydim. Ama güçleri buradaydı, yavaş ve halsiz, sis gibi yere yayılıyordu.

Ve işe yaramaz, tıpkı benimki gibi.

Çünkü elbette öyleydi. Ares burada yaşayan Pythias'ların yarısına sahip olduğunu bilmiyor olabilirdi ama en azından bir tanesine sahip olduğunu biliyordu. Ve tek gereken bir taneydi.

Yani işini şansa bırakmıyordu, birimizin zamanda geriye gidip daha fazlasını alması riskini almıyordu, hiçbir şey yapmamıza izin vermiyordu. Ve Tanrım,

O güçlüydü! Burada bile değildi, hâlâ üzerine kapanmak için elinden geleni yapan bir kapıyı iterek açmaya çalışıyordu, hâlâ annemin büyüyle mücadele ediyordu. Yine de gücüm hiçbir işe yaramıyordu.

Birden aklıma bir keresinde iblis konseyine söylediği bir şey geldi. Onlara zamanında tüm iblis ordularıyla nasıl savaştığını ve Ares'in şimdi de en az o zamanki kadar güçlü olduğunu hatırlatmıştı. Ve eğer geri gelirse, ona karşı durmanın hiçbir yolu olmayacağını.

Ve işte buradaydım, gerçeği görüyordum.

Yukarı doğru baktım, yüzümdeki yaşlar yağmura karıştı ve umutsuzluğa kapıldım. Bir şeyler yapabileceğimizi nasıl düşünmüştük? Küçük ve cılız, zayıf ve korkmuş. Nasıl düşünmüştük-

Sonra biri beni yakaladı.

Beklediğim Svarestri askeri tarafından değil, belki de çoğu savaşmayı bıraktığı ve orada öylece durup huşu içinde yukarıya baktıkları için, çamurdan çıkarıldım. Ama başka biri tarafından. Tanıdık biri. Kararmış bir yüzün içinden bana bakan, yanan yeşil gözleri olan biri.

Bir daha görebileceğimi hiç düşünmediğim biri.

"Pritkin?"

Omuzlarımdan tuttu ama bana sarılmak yerine beni geriye doğru itti. "Git!"

"Ne?"

"Buradan çıkman gerek! Şimdi!"

"Neden?" Etrafıma bakındım ve ezilmek üzere olduğumuzu fark ettim. Svarestri tarafından değil ama cadılar tarafından, büyük bir kitle ateşli arenadan çıkıp bu tarafa doğru geliyordu. Bazıları yaya, kalkanları yok olmuş, vücutları duman ve külden kararmıştı. Bazıları ikişer üçer yolcuyla yüklü süpürgelerin üzerindeydi, bazılarının uçları yanıyordu. Daha da fazlası, stadyum sıralarının yanmış kalıntıları gibi bulabildikleri her şeyi yaralılarını taşımak için büyülemişti, çünkü onları geride bırakmayacaklardı.

Ve fark ettim ki ben çamurda yatıp kendime acırken, onlar kız kardeşlerini cehennemden kurtarıyorlardı.

Bir Pritkin geri dönüyordu. "Bekle!"

Kolundan tuttum.

Dokunulamayacak kadar sıcaktı, çok sıcaktı. Ama olmak üzere olduğu kadar değil. Ares'in gelişi arenanın alev almasına neden olmuştu.

Ateş. Bu kadar yakından neredeyse akkor halindeydi, küçük bir güneş gibi yakıcı bir ısı ve ışık topuydu. Baştan bakmak için bile çok parlaktı ve hayatta kalmak imkânsızdı.

Özellikle de saniyeler içinde buharlaşan su kalkanları varken. "Bırak beni!" Pritkin ellerimi çekmeye çalışıyordu, ama istediği gibi gitmedi.
planlandı.

"Neden?" Ona meydan okudum. "Bir hiç uğruna ölebilesin diye mi? Başarısız olduk-" "Başarısız olmadık!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Bağırdım. "Bu nasıl-" diye kestim, bir duman patlaması ve uçuşan külle boğuldum. Ama hâlâ dayanıyordum.

"Başarısız olmadık!" Güçlü eller pazularımı kavradı ve beni sarstı. "Kalkan düştü, Aeslinn ve yaratıkları kaçtı, cadılar temiz ya da temizleniyor-"

"Ama cihaz hala orada!"

"Evet ve korumasız! Adamları kalkanı tekrar devreye sokamadan Aeslinn'i dışarı çekti. Şimdi gidersem cihaz savunmasız kalır!"

Beni itmeye çalıştı ama işe yaramadı. "Peki neden daha önce çıkarmadınız? Neden herkesi tahliye etmek için beklediniz?"

Hiçbir şey.

"Pritkin!"

Ellerimi çözmeye çalıştı, bu sefer şaka yapmıyordu ama bırakmadan önce parmaklarımın kırılmasına izin verdim. Bana baktı, saçları ve yüzü neredeyse siyahtı, gözleri arkasında yanan alevleri yansıtıyordu. Ve yalan söylemeyi düşündü.

Ama bu konuda berbattı; her zaman öyleydi, en azından bana karşı. Sonra onu sallamaya başladım, "Söyle!" diye bağırıyordum.

"Çok fazla güç emdi," diye itiraf etti. "Onu yok etmek hepsini bir anda serbest bırakacak. Patlama şehrin yarısını yerle bir edebilir. Şimdi anlıyor musun? Güvende olmak için nehre ya da ötesine gitmelisin."

Ona baktım. Her şey çok sert ve çok hızlı geliyordu. Artık ayak uyduramıyordum, düşünemiyordum. Bana söylediklerini algılayamıyordum ama bir parçamın algıladığını tahmin ediyordum. Çünkü tırnaklarım derisine batıyor, canını yakıyordu ama umurumda değildi. Birden çığlık atmaya ve çırpınmaya başladım ve aslında onu geriye doğru çekiyordum, benden altmış kilo ve çoğu kas olan bu adamı.

Ta ki, doğru düşünmüş olsam bile karşı koyamayacağım kadar hızlı bir şekilde arkama geçip kolunu bana dolayana kadar.

Boğazımı. Dövüşürken göğsünü sırtıma yasladığını hissedebiliyordum, çok hızlı nefes aldığını hissedebiliyordum, sesini kulağımda duyabiliyordum, bana umursamadığım şeyler söylüyordu çünkü tek bir şeyi umursuyordum.

Ve o benimle gelmiyordu. "Beni dinle-"

"Hayır!"

"Yapmalısın! Zorundayım-"

"Hayır. *Lütfen*." Miyavlayan bir çığlıktı, başka zaman olsa çığ ve aşağılayıcı olurdu. Ama şimdi değil.

"*Beni dinle*. Eğer sana dönebilirim, döneceğim. Yemin ederim. Başka hiçbir şey-" Aniden sözünü kesti ve kolları sıkılaştı. "Ama bunu yapmak zorundayım.

Açıklayacak zaman yok, ama açıklayabilecek başka kimse de yok. Gitmek zorundayım. Gitmeme izin vermelisin."

Başımı salladım, ellerim kollarını kavradı, dünya etrafımda paramparça oluyormuş gibi hissediyordum. Ama umurumda değildi. Beni koparmak zorunda kalacaktı. Zorunda kalacaktı-

"Dinle." Bu sefer daha nazıktı ve bir şekilde beni döndürdü, ona bakmamı sağladı. Şimdi ağlıyordum, bedenimi sarsan ve zihnimi parçalayan büyük çirkin hıçkırıklar, ama onları saklamaya bile çalışmadım.

"Yapamam," dedim kırık bir sesle. "Lütfen yapma. *Yapamam*. "

Kirli bir el çamurlu saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Buna inanmıyorum. Senin yapamayacağın bir şey olduğuna inanmıyorum." Sonunda benimle dövüşmekten başka bir şey yaptı ve öpücük duman, kül ve kullanılmış büyü tadındaydı. "Bence sen tanıdığım en güçlü insan olabilirsin."

Başımı salladım. Ona öyle olmadığını, yanıldığını, benim hakkımda hep yanıldığını söylemek istedim. Ama söyleyemedim. O uzaklaştığında bile hiçbir şey söyleyemedim. Ve içimde bir şeylerin kırıldığını, paramparça olduğunu ve parçalandığını hissettim. Yere yığıldım, dizlerimin üzerine çöktüm, yere baktım çünkü onun gidişini izleyemiyordum.

Sonra sendeledi ve düştü, birkaç metre önümde baygın bir şekilde yere çarptı.

Şok olmuş ve dehşete düşmüş bir halde başımı kaldırdım ve üzerimize doğru gelen bir Svarestri görmeyi bekledim. Ama onun yerine-

"Rosier," diye nefes aldım.

"Lanet çocuk." İblis onun elini tutuyordu. "Kaya gibi çene." Sonra elime bir şey sıkıştırdı.

Yere baktığımda bir parşömen parçası gördüm. Bir kitaptan koparılmış gibi görünüyordu, ortasında dikkatli, sıkışık bir ortaçağ yazısı vardı,

ve kenarlarında manik bir karalama vardı. Kafam tamamen karışmış bir şekilde ona baktım. "Nedir bu?"

"Büyü."

Kafamı kaldırdım. "Ne?"

"Karşı lanet. Ortak dilde yeniden yazdım. Emrys bunu kendi üzerine giyebilir. Ruh geldiğinde, ona okutun."

Ben kendimi toparlayıp bacağını tutmadan önce adım adım uzaklaşmaya başladı. "Ne oldu? Neden? Rosier-"

"Onun sahip olduğu yeteneklere ben de sahibim," dedi bana test edercesine. "Bunları ona aktaran benim! Ve bana başka ne yaptılarsa yapsınlar, iblis konseyi fey büyüsünü engelleyemez."

"Bu durumu açıklamıyor." Kağıdı kaldırdım. "Neler oluyor?"

Oğlunun aksine, bana yalan söylemeye çalışmadı. "Geri dönmek için yeterli gücüm yok."

"Ne?"

"Bu yolculuğa kendime fayda sağlamak için çıktım," dedi aniden, ben ona bakarken. "Kendime bunun halkımın iyiliği için olduğunu söyledim ama bu bir yalan. Herkese yanıldıklarını kanıtlamak, sonuçta babamın oğlu olduğumu göstermek istedim. *Benim* de birilerinin babası olduğumu düşünmeye zahmet etmedim.

"Hiç öyle davranmadım. Benim hiç babam olmadı; yaptığım ya da olduğum hiçbir şeyden memnun olmayan bir görev yöneticim vardı. Ondan nefret ederdim ama Emrys'e hep öyle davrandım." Çenesi sıkıştı. "Pritkin. Pritkin'e de aynı şekilde davrandım. Bütün hayatı boyunca. Bunu değiştiremem ama bunu yapabilirim."

"Rosier. . ."

"Ona ölümsüz adını verdi. Bırak beni!"

Sarsılarak uzaklaştı ve ben onu durduramadan ateşe doğru yürüdü.

Bölüm Elli Dokuz

Orada öylece kaldım, dizlerimin üzerinde, retinalarımı yakana kadar ateşe baktım, nedenini bilmiyordum. Sonra yanımdan geçen bir cadı beni dürttü ve yavaşça, halsizce hayata geri döndüm. Bir katliam ve kaos sahnesinin ortasında, nereye gideceğimi ya da oraya nasıl varacağımı bilmiyordum.

"İşte!" Bir cadı, bir metre boyunda bulaşık suyu sarışını, beni dürttü. "Onu buraya getirin!"

Etrafıma baktığımda, bir tarafında bir süpürge, diğer tarafında bir grup kararmış sopa ve aralarında birkaç bank oturaktan oluşan tuhaf bir mekanizmayı arkasından çektiğini gördüm. Hafif orantısız, yüzen bir sedye oluşturunuyordu, zaten inleyen bedenlerle doluydu. Bir tane daha alacak gibi görünmüyordu ama Pritkin baygındı ve onu taşıyamazdım.

"Bana yardım et," dedim nefes nefese ve birlikte yüz seksen kilo kası bir şekilde yığının üzerine taşındık. Bu çılgın mekanizma yerden ancak birkaç santim yüksekte duruyordu ama yine de hareket edebiliyordu. Benden daha fazla.

"Bence sen de binmelisin," dedi cadı, ben arkada tökezlerken bana bakarak.

"Eğer yaparsam, toprağı sürükler."

"Ne kadar hızlı gittiğimizin bir önemi yok," dedi ela gözleri parlayarak. "Şimdi bin!"

Başımı salladım ve boş bir yer aramaya başladım, ancak aniden durdum.

Yüzlerce topun patlaması gibi aniden savaş alanında yankılanan *çatırtı* yüzünden değil. Gökyüzünde aniden genişleyerek ovayı kıpkırmızı bir ışığa boğan yara yüzünden de değil. Hatta altımızdaki zeminin sürekli dalgalanmaya başlaması, birinin attığı taştan sonra su gibi arenadan dışarı doğru dalgalanması yüzünden bile değil.

Ama göremediğim bir şey yüzünden, soğuk bir rüzgâr gibi tenimin üzerinden akıyor, sıcağa rağmen tüylerimi diken diken ediyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

hiç hissetmedim. Aynı anda yirmi farklı elin parmaklarını birbirine dolamak gibi. Her insanın bir iplik, bir renk, diğerlerine sarılmış bir düğüm olduğu dokuma bir goblenin içine çekilmek gibi.

Yukarıya, Ares'in başının ve omuzlarının gökyüzünde belirlediği yere baktım. İmkânsız bir manzaraydı, hayretle bakmam ya da korkudan titremem gerekirdi. Ama bunun yerine, başka bir şeyden ürperiyordum.

Benim bir parçamdı ama ben değildim, etrafımda kümelenmiş gibi hissedebildiğim diğer Pythias'lar da değildi. Ama bizi paylaştığı için bize katılan bir şey. Apollo'nun yüzyıllar önce gücünün bir kısmını tıraşladığında farkında olmadan yarattığı yaratık başka bir şeye, daha fazlasına dönüşmüştü. Hepimizin içinden geçen, gücümüzü son bir direnişte birleştiren bir şey, sahip olduğu her şeyle ve sahip olduğumuz her şeyle, ortakları ve sevgilileriyle.

Ve o anda Agnes'in Rhea'ya bizim gibi hissetmediğini, bizim gibi insan olmadığını söylerken yanıldığını anladım. Belki hissetmiyordu, belki de değildi ama bir şeyler hissediyordu. Benimsediği dünya ve üzerinde çalıştığı insanlar için gerçek, taşan bir sevgi ve şefkat.

Hepsini.

Ve aniden, gökyüzü Pythias ile çiçek açtı.

Gertie'nin bir keresinde bana gösterdiği gibi her yerde portallar açıldı: mavi gökler, gri gökler, deniz ve taş ve orman, kırmızıya karşı. Pythias'ın beni kurtarmak için kaynayan bir ışık sütununun üzerine koyduğu kementler gibi güç telleri uzandı. Çünkü saf enerjiden oluşan bir gücü tek bir iplik durduramazdı ama üç tanesi durdurabilirdi.

Ya da, diye düşündüm, yukarı doğru bakarken, *düzinelerce*.

Etrafımızdaki kakofoniye, şimşeklerin çakışını ve savaş gürültüsünü, yağmurla buluşan ateşin çatırtısını ve tıslamasını, bağırışları, küfürleri ve altımızdaki toprağın gürültüsünü bir şey yırttı. Sesi çığlığa çok benzeyen bir şey. Arazide gök gürültüsü gibi patladı, ayaklarımın altındaki zemini titretti, omurgama ürperti gönderdi.

Ve sonra, büyük Ares kükreyerek onu tuzağa düşüren tasmaları yırtarken, bazılarını koparıırken ama diğerlerinden kaçamazken, tüm dünyaya iplerle tutulan bir hayvan gibi bakarken, dehşet ve huşu içinde çamura geri eğilmemi sağladı.

Ya da hayır, birden fark ettim. Bastırılmamış. *Geri çekilmiş*. Çünkü yeni gelenler onu tekrar yarığın içine sokmaya çalışıyorlardı. Diğer Pythias'lar, beni buraya kadar takip edenler, kalan azıcık gücümü ödünç alanlar da bir şeyler yapıyordu. Ve sonra içimde, hepimizin içinde titreyen güç, çılgın tanrıya *geri* kükredi.

Ve arkasında büyük bir kasırga yarattı.

Büyük bir canavar gibi gökyüzünü pençeleyerek var oldu. Ufukta çığlık atarak dünyanın yarısını içine aldı. O kadar güçlüydü ki buradan bile hissedebiliyordum, metafizik akımları bir kasırga gibi çalkalıyor, içime, üstüme, etrafıma titreyen güç dalgaları gönderiyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

"Ne ... ne ... *bu*?" diye sordu minik cadı, gözleri kocaman olmuştu.

"Gönderene iade et," diye bağırdım, Gertie'nin kopardığı fırtınaları hatırlayarak

bana karşı hortladı. "Onu eve göndermeye çalışıyorlar!" Ve çok uğraşıyorlardı.

Gökyüzündeki portallardan ona güç fııskırdı. Destansı bir fırtına onu arkasından çekiyordu. Ares tekrar kükredi, ürperti uyandıran bir sest ve bundan daha fazlasıydı. *Acı* vericiydi.

Ona zarar veriyorlar, diye düşündüm, içimde küçük bir umut alevi tutuştu.

Ona zarar veriyorlar!

Ve sonra alan fey ile doldu.

Gönderdiğim Svarestri takviye birlikleri geri dönmüş, üzerimize gelen öfkeli bir duvar gibi saldırıyor ve bağılıyorlardı. Bir an için anlamadım, artık ne önemi vardı ki? Yerdeki herhangi bir şeyin ne önemi vardı?

Ama sonra fark ettim: bunu cadıların yaptığını sanıyorlardı. Tanrılarına zarar veren gökyüzündeki savaşı onların yarattığını düşünüyorlardı. Ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar vermişlerdi.

Küçük cadı bana baktı, ben de ona baktım ama ikimiz de kıpırdamadık. Sayımız gülünç derecede azdı, cadı meclislerinin çoğu alandan kaçmıştı ve kalanlar da zaten kendi savaşlarıyla meşguldü. Gücümüz ve zamanımız tükenmişti ve katledilmek üzereydik.

Sonra biri diğer tarafımızdan, kasabanın yönünden bağırdı. Bir sürü kişi. Ve kim olduğunu görmek için kafamı çeviremeden,

Her yerdeydiler, etrafımızı sarmışlardı, başka bir fey duvarı. Sadece bunlar . . .

Maviler içindeydi.

Ve yeşil, yoldan geçen bir Alorestri hücum eden bir fey'in üzerine bir su birikintisi fırlatıp onu iki eliyle yırtmasına rağmen kurtulamadığı bir deriyle sardığında fark ettim. Vücudunu, başını ve nihayet yüzünü kaplayan sulu bir deri. Ve onu kuru toprakta boğdu.

Bir saniye sonra, bir yığın insan ve at küçük arabamızın iki yanından gürleyerek geçti, yeri salladı ve neredeyse bizi eziyordu. Başımı kaldırıp baktığımda Arthur'un Svarestri kuvvetlerinin ortasına bir mızrak gibi saplanan ve onları ikiye bölen bir hücum liderlik ettiğini gördüm. Ve arkalarında açık bir yol açtı.

"İşte!" Cadiya bağırdım. "Nehre gitmeliyiz!"

Başıyla onayladı ve ipin bir ucunu bana atıp diğer ucunu kaptı. Olabildiğince hızlı yola çıktık, ki o kadar da hızlı değildik. Ama tılsımın neredeyse ihmal edilebilir hale getirdiği arabanın ağırlığı ya da atlatmamız gereken başıboş atlar ya da her yerde devam eden kavgalar yüzünden değil.

Ama arenanın yaydığı dalgalar artık topyekûn dalgalara dönüşmüştü.

Atlar kişneyip düşerken, Arthur'un hücumu kırılırken, yanan kasabanın en yakın bölümü titreyip sarsılırken ve bir moloz denizine dönüşürken, Dünya feyleri, diye düşündüm acımasızca. Ve kızak o kadar alçaktı ki her adımda bacaklarımızın arkasına çarpmasına rağmen kararlılıkla ilerliyorduk. Ta ki gelgit dalgası gibi bir toprak parçası hızla *üzerimize* gelip kızağı devirene, bizi yere fırlatana ve yaralıları etrafa saçana kadar.

Bu dalgayı bir diğeri ve daha fazlası izledi, arkadan gelen daha küçük olanlar önden gelenlerle karşılaştırıldığında aniden hiçbir şeydi. Ve bir bakış bunun bizi hedef almadığını gösterdi. Her yerde, savaş alanının etrafında kocaman bir daire şeklinde oluyordu. Svarestri bizi daha fazla askerle değil, kendi unsurlarıyla kuşatıyor, kaçmamıza izin vermiyordu.

Çünkü bunun arkasında kimin olduğunu bilmiyorlardı, bu yüzden bulabildikleri herkesi öldürmeyi planladılar.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" dedi küçük cadı ben arkamı dönerken. Ve süpürgenin artık kızağa bağlı olmadığını fark etti.

Çünkü o ve hâlâ hareket edebilen cadılar gemiye tırmanıyorlardı.

"Hayır!" dedim. Yuvarlanan toprak dalgalarını aşp ona ulaşmaya çalışarak söyledim. "Hayır, bizi de al! Bizi de yanına al!"

"Çok ağır. Özür dilerim!"

"Hayır, lütfen-"

"Özür dilerim! Özür dilerim!" Ve sonra gittiler, ben Pritkin'e sarılıp son yaşam çizgimizin uzaklaşmasını izlerken havaya uçtular-

Ve her iki taraftan birer tane olmak üzere iki Svarestri mızrağı tarafından vurulup gökyüzüne savrulmak.

Birden her şey daha gürültülü bir hal aldı, ya da belki de sadece kalp atışlarım hızlandı, yanan bedenlerin yağmur gibi yağmasını izlerken kulaklarıma kan pompaladım. Ya da bir kısmını izledim, çünkü nereye düştüklerini bile seçemiyordum. Yukarıda devam eden savaşı görmek yeterince kolaydı, ama aşağıda duman, buhar ve büyü ateşi her yerdeydi ve gözlerimi karıştırıyordu; çılgınlıklar ve çarpışmalar da kulaklarıma aynı şeyi yapıyordu; ve toprak dalgaları yön duygumu yok ediyor, ayaklarımı yerden kesiyor ve ayakta durmaya çalıştığım her seferinde beni korkutuyordu.

Bu yüzden onun yerine süründüm ve halatı kullanarak, üzerinde hiçbir şey olmadan oldukça yüksekte duran son tılsımlı tahta parçasını yakaladım. Ta ki onu aşağı çekip Pritkin'i ona bağlayana ve benimle birlikte sürüklemeye başlayana kadar. Çünkü cadı ölmüştü, yani bu büyü çok hızlı bir şekilde çözülecekti ve ben de onu yenileyemezdim.

Sürünmek de dahil olmak üzere pek bir şey yapamıyordum, gerçi bunun bir nedeni de sürekli yüzüme çarpan topraktı. Sonunda pes ettim ve Pritkin'in yanına tırmandım, kendimi koruyucu bir şekilde onun üzerine örttüm. Ayaklarımla bizi itiyordum, bu çok saçma olsa da, çünkü tek yapabildiğim buydu.

Ve beni şaşırtacak şekilde, işe yaradı.

Gerçekten işe yaradı, karada vücut sörfü yapmak gibiydi, bu o kadar çılgıncaydı ki düşünmemeye ve sadece devam etmeye karar verdim. Ve aniden *hareket etmeye başladık*, koruyucu sisin altındaki zeminde kayıyorduk, her tepeden itiyorduk ve çılgın bir kızak gibi önce aşağı sonra yukarı zum yapıyorduk. Kaçıyoruz, diye düşündüm, yanaklarıma çılgınca bir sırtış yayıldı. Uzaklaşıyoruz!

Ve sonra bir fey enerji mızrakları sağanağı geçti, bizi zar zor ıskaladı. Ve hemen ileride koşan bir grup cadıyı saf dışı bıraktı. O kadar sert ve hızlı vuruldular ki yere çakılmadan önce öldüler.

Onlara baktım, ağzım kurudu, kalp atışlarım gerçekten acıtacak kadar sertti. Ve bu, ölülerden biri aniden yuvarlanıp oturmaya karar vermeden önceydi, gövdesinin büyük bir kısmı gitmişti, saçları yanıyordu. Gevşek yüz hatları, beden arayışındaki bir ruhun aniden bir beden edinmesiyle yeniden canlandı.

Ve bu sefer, karşılık vermedi.

Ölü gözler benimkilerle buluştuğunda, benimle dalga geçiyor olmalısın, diye düşündüm. Ve sonra Jo geliyordu.

Ama bu benim rodeodaki ilk seferim değildi. Bu yüzden arkasındaki cesetlerden biri bileğini yakaladı, bana ulaşmadan önce onu çelmeledi ve yere yatırdı. Ve ayakkabısız, kirli topuğunu ödünç aldığım yüzüme çarptı, ben de onu yavaşça dönen kızağın üzerine yığılmış iki cesetten uzak tutmaya çalışıyordum.

Jo hırlayarak arkasını döndü, ben de yarım kalmış ağzımdan hırlayarak karşılık verdim. İkimize doğru gelen bir fey solgun bir renge büründü ve geri çekildi, ancak bir cadı laneti tarafından yere serildi. Ama mızrağını düşürmeden önce değil, ki o da sönmedi. Jo ve ben ona bakarken, mızrak orada yatıyor, şeklini toprağa yediriyordu.

Ne düşündüğünü bilmiyordum ama feyler ihtiyaç duyduklarında onları cisimleştirdiklerinden, bu şeylerin şekil verilmiş bir büyü olduğunu varsaymıştım hep. Belki de öyleydi, ama insan büyüünden farklı kurallarla çalışıyor olmalıydılar. Çünkü bu seferki sıçradı ve tısladı ama büyücüsünün bariz ölümüne rağmen yanmaya devam etti.

Sonra ikimiz de devam ettik.

Onu aynı anda yakaladık ve zaten havada olan duman, kan ve ozon kokulu harcanmış büyü kokusuna daha fazla pişmiş et kokusu ekledik. Sivri ucu bendeydi ama zaten hasarlı olan ortama soktuğunda bile fark etmedi. Aslında, yeni göğüs kafesim mızrağı hapsetmeye yardımcı olarak bu işi kolaylaştırdı, ayağa fırladık ve savaşın içinde garip bir vals yapmaya başladık, yağmur yağarken ve insanlar bakarken birbirimizi fırlatmak için mızrağı kullandık ve Jo sonunda neden onunla dans etmek istediğimi anladı.

Ve sonra yüzü alevler içinde kaldı.

Saçlarındaki alev, enerji silahının kör ucunun göğsünde yarattığı gibi bir yangına dönüşmüştü. Kelimenin tam anlamıyla gözlerimin önünde pişiyordu ve bu, yağ tutuştuğunda vücudu bir Roma mumu gibi yükselmeden önceydi. Endişe verici yeni eşliğime rağmen şok olmuş bir şekilde sendeleyerek geri çekildim ve denge için bir fey yakaladım. Kim

çığlık atıp kaçmaya çalıştım ama ellerim gömleğine yapışmıştı. Ve geç de olsa fark ettim: Kendi kişisel cehennemimin ortasında eriyordum.

Fey tekrar çığlık attı, saf dehşetin garip, tiz bir notasıydı ve bir bıçak çıkardı. Bir an sonra, ödüncü aldığım bedenim yere düşüp patlarken ruhum kendi bedenime geri çarpıyordu - kopan kollar hariç. Hâlâ dehşete düşmüş fey'in kollarını tutuyorlardı.

Bir duman bulutunun içinden geçip gitti ve ben de bir sonraki tehdidi görebilmek için etrafıma bakındım ama öyle bir şey yoktu. Birinin ortaya çıkmasını beklemedim. Kızağı kaptım ve Pritkin'i nehrin görece güvenli kısmına doğru iterek havalandım.

Burası daha sessizdi, kaçan insanların çoğu rıhtıma gitmişti. Onları uzakta görebiliyordum, titrek meşale ışığının orayı burayı aydınlattığı devasa, kıvranan bir kitle. Onları takip etmedim. Yeterince tekne olmayacaktı ve zaten oraya ulaşmamın bir yolu da yoktu. Kızak çoktan zemini sürüklemeye başlamıştı; bir dakika içinde onu hiç hareket ettiremeyecektim.

Ben de çamaşırcıya ait küçük çadıra yöneldim. Bir şekilde hâlâ ayakta idi, belki de birkaç meşe tarafından korunduğu için. Önündeki toprak yol bir nehre dönüşmüş, sel gibi akıyordu. Ama çadır daha yüksek bir yerdeydi ve arka kapağını açtığımda içi hâlâ kuruydu. Ve kızağı içeri ittim.

Hafifçe nefes alarak etrafıma bakındım. Genç çift aceleyle gitmek zorunda kalmış olmalıydı, çünkü yeni kurutulmuş eşyaları hâlâ yerinde duruyordu.

Arka tarafın hemen içinde inanılmaz derecede rahat görünen dokuma bir paspasın üzerinde bir yığın da dahil.

Bir an öylece durdum ve onları mahvettiğim için kendimi kötü hissettim. Buraya gelirken yağmur daha şiddetli yağmaya başlamıştı ve ikimiz de sıırıslıklam olmuşuk.

Sonra da kıyamette çamaşır yıkamakla ilgili endişelenerek neyim olduğunu merak ettim.

Pritkin'i tahtadan kaldırıp yığının ortasına bıraktım ve yanına oturdum çünkü yapacak başka bir şey yoktu. Son savaşın Jo'yu tüketip tüketmediğini ya da geri dönüp dönmeyeceğini merak etmek dışında. Ve neden umursadığını.

Başka biri olsaydı, saldırıyı kişisel bir intikam olarak anlardım. Ama Jo zaten tanrı tarafından öldürölmeı planlıyordu, Ares'in geri dönüşünün onu diğeriyle birlikte yok etmesine izin verdi.

Biz. Yani, en iyi ihtimalle, onun zaman çizelgesini biraz zorlamıştım, ki bu da bu tür bir riske değmez gibi görünüyordu.

Ve eğer hala planlarını bozacağımdan korkuyorsa . . . nasıl? Bitkin düşmüştüm, gücüm tükenmişti ve olası bir beyin sarsıntısı geçirmiş bir adamı sürüklüyordum. Dövüşme konusunda işim bitmişti. Ve ele geçirme hayaletleri her şeyden daha hızlı tüketiyordu. Büyük finali kaçırma riskini alıyordu, hem de ne için? Zaten ölecek birini öldürmek için mi? Hiç mantıklı değildi.

Özellikle de üzerimizdeki gökyüzünde olanları düşününce. Çünkü Ares kazanıyordu.

Çadırın kapağını ittim ve bir gökdelen büyüklüğünde bir gövde dünyaya doğru ilerlerken bakakaldım. Uzayı ve zamanı yırtan sonik patlama tekrar geldi, ama bu sefer uzak, donuk görünüyordu. Ayaklarımı ıslatan yağmur gibi, boğazımdaki yanma hissi gibi, her şey gibi. Grileşmiş, önemsiz. Şok, acı ve kederin içinde kaybolmuştum, o kadar büyüktü ki artık hiçbir önemi yoktu.

Ve sonra öyle parlak bir ışık geldi ki, bir an için gündüz gibi göründü. Ve o kadar büyük bir patlama oldu ki altımdaki zemin sarsıldı ve önüme toprak, moloz ve küçük bir parça parlak kırmızı yün yağdı. Rosier'in rengi.

Yanan kumaş parçasının yağmur tarafından ıslatılmasını izledim ve yüzümün buruştuğunu hissettim.

Her şeye rağmen bir şeyler hissedebileceğimi tahmin ettim.

Arkamdan gelen kollar gibi. Bu sefer bir saldırı değil, bir teselli girişimi. Bunu benden daha çok hak eden birinden.

"İşe yaramadı," dedim kararsızca, o sormadan önce. "Cihaz yok edildi ama Ares . . . o çok içeride."

Bunun için mücadele etmek, savaşmak zorundaydı. Ama artık kapıda sadece ayağı değil, vücudunun yarısı da vardı. Rosier'in fedakârlığı cesurcaydı ve nihayetinde başarılıydı. Ama bunun bir önemi yoktu.

Ortasında biri duruyorsa kapıyı kapatamazsınız. "Adın," dedi Pritkin aniden, sesi boğuklaşmıştı.

"Ne?" "Senin adın."

Garip bir şekilde kahkahaya benzeyen bir şey çıkardım. Belki de öyleydi. Dünyanın sonunda yapacak başka ne vardı ki? "Artık bir önemi var mı?"

Kolları sıkılaştı ve sesi tekrar çıktığında çaresizdi. "Adın ..."

Dönüp ona bakmaya çalıştım ama kolları beni sıkıca tuttu. "Eğer gerçekten bu kadar önemliyse-"

". . . Cassie'dir."

Bir saniye kımıldamadan öylece oturdum. Ve sonra döndüm, onun tutuşuyla savaştım zorunda kaldım. Ve döndüğümde-

Gözleri zümrüt rengiydi. Yeşil değil, yeşim taşı değil, saf zümrüt, karanlıkta arkalarında bir ışık varmış gibi parlıyordu. Çünkü bir tanesi öyleydi.

Ruh ışığı.

Aynı anda hem ağlamak hem de gülmek istedim. Sonunda buradaydım, yüzyıllar boyunca peşinden koştuğum kişi. Ama çok geç kalmıştım.

"Söyle bana! Adın bu mu?"

Pritkin cevabım önemliymiş gibi baktı. Sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi. Sanki bunca zamandır yaşadığı kişisel fırtınaya rağmen tutunduğu bir şeymiş gibi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve başını ellerimin arasına aldım. "Benim adım Cassie Palmer," dedim ona kararlılıkla. "Ve seni seviyorum."

Altmışınıc Bölüm

Onu öptüm ve tadı eskisi gibiydi: k l, duman ve kullanılmış büyü gibi. Muhtemelen benim gibi, ama umurumda değildi. Ağzının sıcaklığı, kollarının gücü ve sonunda yanımda birinin olması dışında hiçbir şey umurumda değildi. Ve sadece birini değil. Herkesten çok istediğim, uzun zamandır aradığım, sevdiğim, Tanrım, o kişi.

Uzun zaman önce itiraf ettiğim gibi, imk nsızı görmezden gelme konusunda sadece ben gerçekten iyiydim.

Ama artık imkansız değildi. Hiçbir şey imkansız değildi. Sanırım o da öyle düşünüyordu, çünkü bir sonraki an beni temiz çamaşır yığınının içine geri itiyor ve elbisemi başımın üzerine  ekiyorordu.

Dışarıda işler hızla kötüye gidiyordu. Savaş sesleri, giderek şiddetlenen bir rüzgârla savrularak geliyordu. Yanan kıvılcımlar çadırın önünden akıyor, keten, çamur ve ozon kokusuna ateş kokusunu ekliyordu. Gökyüzü yanıyordu, bulutlardan oluşan kaynayan dağlar o korkunç yaranın ışığıyla  izgiliydi.

Zar zor fark ettim.

Tuniğini çıkarmayı bitiren Pritkin'in başını çevreleyen doğal olmayan ışık gözlerine yansdı ve onu bir an için babasının tarafına daha çok benzetti. Sonra da saçlarında ateşböceği gibi kıvılcımlar dans ettiğinde annesine daha çok benzedi. Ama bana doğru eğildiğinde, bir kez daha tanıdığım adamdı, dudaklarımı buldu, beni diğer her şeyi engelleyen bir kucaklamanın içine çekti.

Ve sonra ateş bizi aldı.

Ama beklediğim gibi yıkım ve öfkeyle değil. Kızgın bir tanrının gazabıyla değil. Ama başka bir şeyle, çok uzun zamandır bekleyen bir şeyle. Bir sahile doğru devasa bir dalga gibi bize doğru koşan bir şey. Ve bu sefer onu durduracak kimse yoktu.

Bir an sonra ağızların, ellerin ve kalplerin birlikte attığı bir fırtınayla üzerimize çöktü. Giysileri silip süpürdü,  ekingelikleri yatıştırdı,

Acıyı maskeleydi. Pritkin'in eli yan tarafımı dikkatlice düzeltti, çünkü yırtık pırtık bir bandaj iyileşmeye yakın olmayan bir yarayı gizliyordu, ama ben bunu hissetmedim.

Açlıktan başka bir şey hissetmiyordum.

Ve güç. Ellerini koyduğu her yerde tenimde biriktiğini hissedebiliyordum. Parmaklarının ve dudaklarının beni keşfederken bıraktığı izleri takip edebiliyordum.

O korkunç saçların vücudumda gezinirken parıldadığını hissedebiliyordum, aşağıya doğru öpüşürken göğüslerimi, karnımı ve kalçalarımı okşuyordu. Merkezimi bulduğunda, dudakları üzerime kapandığında, o-

Tanrım!

Yukarı doğru yükseldim ve zaman yavaşlamış gibi hissettim. Havada uçuşan korlar yakuttan bir akıntıya dönüştü. Pritkin'in kirli sakalının kalçalarımındaki sürtünmesi kadife sıyrıkları gibiydi. Çıplak tenindeki su parlaklığı, feylerde gördüğüm zırhlar gibi, rüzgâr değiştikçe çadırın kapağından içeri süzülen sulu elmaslar gibi parlıyordu.

Her birini hissettim. *Her şeyi* hissettim, göğüslerime çarpan ağır damlacıkların altında ve sonra onları kovalayan Pritkin'in dudaklarının altında, parmakları dilini başka bir yerde değiştirdiğinde, çadırın sallandığını hissettiğimde, başka bir depremde olduğu gibi, benden başka hiçbir şeyin hareket etmemesi dışında. Duygular beni bu dünyadan koparıp deliliğe sürüklemekten önce yerimde kalmaya, düşünmeye çalıştım. Ama bu imkânsızdı. Gelgit artık beni ele geçirmişti ve kıvranmak, titremek ve boğazımın gerisinde durduramadığım ya da kontrol edemediğim yumuşak küçük sesler çıkarmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Pritkin inledi ve o sesteki ses, kırılacağını düşünene kadar sırtımı kamburlaştırdı, parmaklarım saçlarında yumruk haline geldi, bir şeye ihtiyacım vardı, beni topraklayacak herhangi bir şeye. Ama hiçbir şey yardımcı olmadı. Çok fazla his vardı, çok fazla ve ne olduğunu soracak kadar net düşünemiyordum bile.

Ve sonra buna gerek kalmadı. Çünkü bir şey bana baktı ama o Pritkin değildi. En azından benim bildiğim şekilde değildi. Bir karabasan gözlerini dikmiş bana bakıyordu, zayıf, aç ve çaresizdi. Hiçbir şey söylemedi ama duygularının beni hırpaladığını hissedebiliyordum. Açlık çekiyordu, canı *yanıyordu* ama beslenirse başkalarına da *zarar* veriyordu. Bu yüzden çok uzun süre, çok uzun süre aç kalmıştı.

"Sorun yok," dedim düzensiz bir şekilde. "Sen . . . bana zarar vermeyeceksin."

Ama buna inanmıyordu, çoktan geri çekilmişti, benden uzaklaşıyordu. Ve Pritkin'in başı tekrar eğilip dudakları

Tenime anlamını hiç bilmediğim r nler  iziordu. Her zaman bu sembollerin hissiyatı arttırmak için olduğunu d   nm   t m ama yanılmı ım.

Cildimi büyüyle boyarken t ylerimdeki sivilceler geri çekildi, ısı so udu, ışık sadece ı ı a d n   t . Ve ben kaybetti im için a ladım.

"Hayır! İstemiyorum-"

Ama o dinlemiyordu. Beslenmekten, çok ihtiya ı olan şeyi almaktan korkar hale gelmişti. Kim ve ne olduğundan korkuyordu. Rosier bazı konularda yanılmı  olabilir ama en azından bir konuda haklıydı. Pritkin insan değildi. Ve  yle olmaya çalışmak onu öldürüyordu.

"Bana zarar veremezsin," dedim, elim sa larındaydı. Ve ötekinden hâlâ yeterince vardı ki, bir kedi gibi dokunu uma sürtündü. Pritkin'in asla olmadığı bir şekilde d   ncesizce  ehvetliydi.

"Yapabilirdim. *Yaptım*-" Korkusu kelimelerden taşıyordu, ham ve ıstıraplıydı ve benim inancım ona cevap verdi.

"Hayır. Şimdi olmaz."

Hayatım boyunca korkmu tum ama artık korkacak bir şey kalmamıştı. İkimiz için de bir şey yok. Ve Ares'in eliyle ölmektense onun eliyle ölmeyi tercih ederim. "Ne istiyorsan al," dedim kararlılıkla. "Her şeyi al."

Ve g   geri geldi.

Sonunda içime girdiğinde bunu görebiliyordum, g r   mde patlayan zevk güneş patlamalarıyla. Onun altında kıvranırken, cüssesine uyum sağlamak için mücadele ederken kulaklarımda kükreyen kanda duyabiliyordum. Her hareketinde bunu hissedebiliyordum, ilk başta yavaş ve kekeleyerek, sanki o da benim kadar bunalımı  gibi, sonra daha uzun, daha emin vuru larla beni kıvrandırdı ve haykırdı. Sonra bacaklarımı arkasına kilitliyor, onu daha da içime çekiyor, gidebildi i yere kadar çekiyor.

Ta ki kalbi güçlü ve emin bir şekilde kalbimde atana kadar. Birlikte tek vücut gibi hareket edene kadar. Ta ki, güce binmek yerine, onun tarafından s p r lene, onunla birlikte ışık, g   ve his girdabına s r klenene kadar.

Ba ırdım ve boğazında yankılandı ını duydum. G lgelerimizin çadırın tavanına sı radı ını gördüm, sanki dışarıda değil de içeride yanan bir ateş varmış gibi. ışık binlerce kırık g kku a ına d n   p gölgeleri yok edene ve kapıdan dışarı ta ana kadar giderek daha da parlakla tı ını gördüm.

Ve sonra artık gözlerimle değil, zihnimle gördüm: g  , ı ıltılı bir dalga gibi devasa bir yay çizerek etrafı süpürüyordu. Ya da bir okyanus, diye fark ettim, uzak bir güneşin altındaymı  gibi parıldayan ve dans eden Pythian gücünün muazzam geni li ini izlerken. Her şeyi gördüm, sadece bir an için-

Pritkin'in üzerine çökmeden önce.

Ona zarar vereceğinden, onu parçalayacağından korkarak çığlık attım. Ve belki de öyle olurdu, ancak tüm o yıllar, tüm o yalnız açlık bir şeyler yapmıştı, değil mi? Ruhunun karabasan kısmı solmuş ve küçülmüştü, hayata zar zor tutunuyordu. Şimdi içi boştu, bomboştu, tam olarak hiçbir şeyle dolu geniş, yankılı bir mağaraydı. Bekliyor-

Tsunami için.

Pritkin'in içine akan gibi. Başka bir karabasanı öldürebilirdi; onu öldürmesi gerekirdi. Ama varlığının kalbindeki büyük boşluk onu seve seve aldı, belki de diğer tüm karabasanlardan daha fazla aldı, çünkü türünün başka hiçbir üyesi bu kadar uzun süre aç kalamazdı. Ve onu öldürmek yerine, neredeyse unutmuş olduğu bir parçasını yeniden canlandırdı, aniden nasıl besleneceğini, nasıl sevileceğini ve nasıl büyütüleceğini hatırladı.

Bir saniye sonra, kraliyet soyundan gelen aç bir karabasanın bir ziyafet sunulduğunda neler yapabileceğini tam olarak öğrendim. Çünkü tüm o güç, iki katına, üç katına ya da artık her neyse, kükreyerek geri geldi. Acı, coşku ve inançsızlık içinde haykırdım çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ve çünkü geldiği yer olan Pythian gücüne yeniden katılacağını varsaymışım. Ama öyle olmadı.

Aklıma geldi.

Aniden, gözeneklerimden parlayan ışığı görebiliyor, damarlarımda çığlık attığını hissedebiliyor, kahkahaya, çılgın, imkansız kahkahaya dönüşürken boğazımda tadını alabiliyordum çünkü iyiydi, çok iyiydi, çok *fazlaydı*. Çok fazlaydı, bedenimi, zihnimi ve ruhumu eziyordu, onun içimde kabaran hissi, ellerimin altındaki gücü, çok uzun zamandır inkar ettiğim duygular, hepsi.

Ben de onu Pritkin'e geri yolladım, o da tekrar büyütüp bana geri yolladı ve ben bu yüzden öleceğimi, öleceğimi ve umursamayacağımı düşünene kadar devam eden gümbürdeyen, kalp durduran, patlayıcı bir döngü başlattı.

Ve sonra doruk noktası içimden geçti ve dünya patladı.

Çadırın, etrafımızı saran sıcak çöl rüzgârıyla uçup gittiğini hayal meyal anladım. Yukarıdaki ağaçların sanki bir kasırganın içindeymiş gibi çırpındığını, her yaprağın altlarında bir projektör gibi parladığını belli belirsiz gördüm. Uzaktan bunun tehlikeli, çok tehlikeli olduğunu biliyordum, çünkü ben insandım; bu kadar gücü elimde tutamazdım. Pythian gücünün ev sahiplerinden ayrı olmasının nedeni buydu. İhtiyaç duyduğumuzda ödünç alırdık; ne biz onun içinde yaşırdık ne de o bizim. Eğer öyle olsaydı, bizi yakmadan önce bir gün bile dayanamazdık.

Bunun bana yapmak üzere olduğu gibi.

Çünkü Pritkin son bir kez elinden gelen her şeyi geri vermişti. Sonra soluk soluğa ve sersemlemiş bir halde yuvarlandı, vücudu kendi doruk noktasından ve bu kadar gücü elinde tutmanın zorluğundan titriyordu. Çünkü o da bunun için yaratılmamıştı.

Bununla başa çıkamazdık, ikimiz de, hatta ikimiz de. Ondan kurtulmak zorundaydım. Ondan *hemen kurtulmalıyım*.

Ve açık bir hedef vardı.

Ares'e baktım, çok büyük, çok güçlü, çok kudretli, üstümüzde göklerde yükseliyordu. Ve onunla baş edemeyeceğimi biliyordum, şimdi bile. Gücüm vardı, evet, onunla savaşıacak kadar, ona zarar verecek kadar, ama *kazanmak* için yeterli değildi. Bir tanrıyla savaşmak için bir tanrıya ihtiyacım vardı ama ben tanrı değildim. Ben sadece Cassie Palmer'dım.

Yine de Johanna benim için geri gelmişti. . .

Bu yüzden insan elimle değil, çok daha geçici bir elimle uzandım. Ve havayı değil, onun ötesindeki bir şeyi kavradım. Çünkü Jo benim göremediğimi görmüştü, kolumda bir numara daha olabilirdi. Pythian yöntemiyle değil, annemin kanından da değil. Ama çok daha insani bir şey.

Çünkü benim de bir babam vardı.

Ben de hayali bir el uzattım ve zamanın dokusunu yırttım.

Bir hayaletin peşine takıldığım zamanki gibi küçük, zar zor var olan bir şekilde değil. Ama savaş alanını boydan boya yırtan büyük bir yarıkla, yeşil bir şimşegin sivri yayı gibi.

Kanlı sahneye uzun bir aydınlatma çizgisi yaydı, soluk ve pırıl pırıl bir hayalet ışık çağlayanı. Ve kaynıyordu. Düzinelerce ya da yüzlerce değil, binlerce hayalet, hepsi başka bir tanrının önünden kaçıyordu, ölü bir tanrının, dünyaya geri dönen, akli intikamda olan, gözleri beni arayan bir tanrının.

Ta ki üzerimde yükselen şeyi görene kadar.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, Apollo ufuktaki ziyafet karşısında temsil ettiğim atıştırmalığı unuttu. Gözümü kırptım ve bir daha baktığımda, bu sefer iki tanrı arasında gerçek savaş devam ediyordu. Biri kazanmak üzere olduğunu düşünüyordu, diğeri ise adil bir yarışma yapmak için düşmanını yeterince hızlı tüketmezse öleceğini biliyordu.

İkisi de bizi düşünmedi. İkisi de bizi önemsemedi.

Tıpkı hiç olmadığı gibi.

Ama onları önemsliyorduk. Uzakta, mavi bir parıltı belirdiğinde görüldüğü gibi. Ve savaş alanının diğer tarafında, kısa, kör edici bir ışık parlamasıyla cevaplandı. Ve sonra, bana gülümseyecek kadar yaklaşan, parlayan bir yarı tanrı elini uzattı.

Ve siyah, yanmış, acınası görünümlü bir sopa duman ve ateşin arasından yuvarlanarak doğruca ona doğru geldi.

Hayır, kendimi
düzelttim. Sopa değil.
Bir personel.

Pritkin'in üzerine kapanmış, yakındaki bir su birikintisinde savaşın yansımasına bakarken, saf elemental büyüden oluşan üç ışın gökyüzünde çırpınan ikiliye çarptı. Apollo başka bir şeye dikkat edemeyecek kadar Ares'i kurutmaya odaklanmış olduğundan fark etmemiş bile görünüyordu. Belki de hâlâ o kadarını hissedemeyecek kadar hayalet gibiydi.

Ama başka biri yaptı.

Bu seferki bir kükreme değil, bir çığlıktı: acı, öfke ama en çok da inanamama. Böylesine değersiz yaratıkların ona zarar verebileceğine, kendi yeteneklerini ona karşı kullanmayı düşünebileceklerine, *buna cüret* edebileceklerine. Ve kazanıyorlardı.

Çünkü Ares güçlüydü, evet, neredeyse inanılmayacak kadar güçlüydü. Ama aynı zamanda şu anda her taraftan kuşatılmış durumdaydı: Pythia gücünün ipleri ve tuzakları, arkasındaki fırtınanın büyük ağzı, Apollon'un aç hayaleti tarafından. Ve şimdi de elementlerin efendileri tarafından kullanılan, tanrı yapımı üç silah tarafından.

Ama savaş tanrısını hafife almak asla iyi bir fikir değildi. Bir saniye sonra kalkanın mavi noktası söndü, karardı ve sönükleşti. Saf enerjiden oluşan bir ışın havada kaynayıp Caedmon'un elindeki asaya çarparak onu yüz parçaya ayırana kadar nedenini bilmiyordum. Sendeleyerek geri çekildi ve yere düştü, yaralanmıştı ama ne kadar kötü olduğundan emin değildim. Ama saldırının iki ucu gitmiş, sadece bir tanesi kalmıştı.

Şansa bakın ki, tek başına duran da biz önemsiz insanlardan biriydi.

Ve belki de bunu yapan, Ares'in bir sonraki patlamadan önce başka tarafa bakmasını sağlayan şey buydu. Diğer işkencecisine doğru dönmesini sağladı. Onu dikkatsiz yaptı.

Sadece ne gördüğümü biliyorum. Büyük bir savaş alanının ortasında, benekli gri bir atın üzerindeki küçük bir figür, yüksek bir tanrıyla karşılaştı. Ve elini kaldırdı.

minicik kılıcını ateş hattına doğru kaldırdı. Tanrı tarafından işlenmiş ve ayna parlaklığındaki kılıcının yansıması, Ares'in kendi gücünü tamamen ezici ve tamamen beklenmedik bir şekilde ona geri gönderdi.

Ve savaşan tanrıları paramparça etti.

Altmışbirinci Bölüm

Ağzım kuru, kafam karışmış ve belli belirsiz bir panik duygusuyla uyandım. Yani, her zamanki gibi. Ta ki kalkmaya başlayana kadar.

Ve koluma bir şeyin sürtündüğünü hissettim.

Sinirlerim o kadar gergindi ki çılgılık atabilirdim ama dişlerim hala alt dudağıma sıkıca kenetlenmişti. Onun yerine zıpladım, yataktan yuvarlandım, döndüm ve gördüm-

Kesinlikle hiçbir şey.

Bir an için şaşkınlıkla boş ve karanlık odaya baktım, nabzım deli gibi atıyordu. Sonra tekrar hissettim. Elime bir tüyün fırçalanması gibi yumuşak, belli belirsiz bir dokunuş.

Ya da küçük bir kızın başındaki ipeksi buklelerin fırçası gibi, sonunda aşağıya baktığımı fark ettim. Banyodan sızan ışıktaki duran iki ya da belki üç yaşındaki çocuğa. Ve üzerinde onu kaçırmış bir melek gibi gösteren küçük beyaz bir gecelik vardı.

Dizlerimin bağı çözülmüş ve titreyerek yatağa geri oturdum ve o da kucağıma süründü.

Ve hemen uykuya daldı.

"Özür dilerim," dedi Tami kapı aralığından, bakışları yüzümdeydi. "Ama ona ihtiyacın olduğunu söyledi ve hayır cevabını kabul etmedi."

"O üç yaşında," dedim kararsızca, sıcak küçük bedene sarılarak. O da bana sokuldu ve belli belirsiz bir şeyler mırıldandı.

"Ben de haklı olabileceğini düşünmüştüm," diye ekledi Tami kuru bir sesle. "O vampirler hep aynı şeyi söylüyor: O iyi. O iyi. Güçlüdür. Kan kaybından ölsen bile yine aynı şeyi söylerler."

"Zayıflık onların kültüründe en büyük hakarettir. İtiraf ederlerse bana ihanet etmiş gibi hissederler-" Sözümü kestim, çünkü ben de bir şey itiraf etmek istemiyordum.

Tami bana bunu söylemedi ama yüz ifadesi anlamlıydı. "Ama aslında iyi olup olmadığınızı anlamayı biraz zorlaştırıyor," diye bitirdi.

"Evet," dedim. "Ben iyiyim."

Çocuğu almak için geldi.

"O iyi," dedim, tutunarak. Son zamanlarda yeterince kan ve ölümle uyanmıştım. Onun yerine onu görmek güzeldi.

"Hadi o zaman. Onu yatağına yatırabilirsin."

"Nerede?" Etrafıma bakındım. "Hiç karyolamız yok." "Artık karyola kullanmıyoruz."

"O zaman ne kullanacağız?"

Gülümsedi.

* * *

"Oh, lanet *olsun*."

"Ben de öyle dedim," dedi Tami, kısa ama *çok* kısa bir yolculuğun ardından asansörden inerken. "Güzel, değil mi?"

"Güzel," diye tekrarladım, dudaklarım uyuşmuştu.

"Biliyorum ama dekorun ötesini de görmelisin. Kadının hiç zevki yok. Ama bununla başa çıkma sürecindeyiz," diye ekledi, memnun görünüyordu.

Arkamı döndüm ve asansöre geri binmeye çalıştım. Ama güneyli kızıl saçlı Roy yolu kapatıyordu. "Beni öldürecek," dedim ona, yanından geçmeye çalışarak.

"Hayır, sana ihtiyacı var," dedi Roy, beni çevirip övündüğünden çok daha büyük, çok daha zengin bir avluya yönlendirerek. "Eğer senden hoşlansaydı, seni yine de öldürebilirdi. Ama sana ihtiyacı varsa, altın değerindesin."

"Artık bana ihtiyacı kalmayana kadar."

"Evet, ama işlerin gidişatına bakılırsa bu uzun bir süre olabilir," dedi alaycı bir tavırla. "Elindeyken avantajların tadını çıkarabilirsin."

Ve avantajlar avantajlar güzeldi, diye düşündüm, etrafa, zemindeki, sütunlardaki ve duvarlardaki en iyi mermerlere bakarken. Zemine ustalıkla işlenmiş görkemli bir yıldız desenine. Başımın üzerinde usulca çınlayan avize, süitimin loş ışığından sonra beni neredeyse kör edecek kadar parlaktı. Ve rahat görünmeye çalışan ama dudakları Roy'unkinden daha kötü seğiren iki vampir tarafından korunan, kumarhanenin en iyi çatı katına açılan etkileyici çift kapıya.

Sonra içlerinden biri gözüme ilişince açıkça sırttı. "Buralarda iyi bir konaklama yeri bulmanın zamanı gelmişti," dedi bana.

Sahte olduğundan emin olduğum bir saksı bitkisinden bir palmiye yaprağını elime alarak, "Düzgün tanımla," dedim.

Ama hayır. Sadece mükemmel. Roy büyük çift kapıyı açtığında gördüğüm manzara gibi.

"İyi," dedi ve beni görkemli bir lüks ve tam bir çılgınlık sahnesine götürdü.

Dante'nin en güzel çatı katı her zaman nefes kesiciydi ama son gördüğümünden bu yana kesinlikle yenilenmiş, Vegas'ın ihtişamından malikane statüsüne yaklaşan bir hale gelmişti. Ya da belki saray statüsüne, çünkü ben birkaç ay önce belirsiz bir şekilde kovulduktan sonra, baş ikamet eden kişi şu anki konsolos ve vampir dünyasının taçsız kraliçesinden başkası değildi. Sanki tacı çoktan güzel alına sıkıca oturmuş gibi yaşıyordu.

Tami, "Hayır, hayır, sıradaki *şunu* aç," dedi. İlerledi ve şimdi oturma odasının ortasında durmuş, sanki bu iş için doğmuş gibi birkaç kıdemli ustaya emirler yağdırıyordu.

Saç örgüsü bugün kıvrıcık bir at kuyruğu şeklindeydi ve en yakındaki vampir eti dağının omzuna bile ulaşmıyordu. Bunun bir önemi yoktu. Vampirler uzun zaman önce boyutun güce eşit olmadığı fikrine alışmışlardı. Ve iki adamın kadının kıvrıcık saçları üzerinden birbirlerine attıkları bakışlara bakılırsa, devasa tavırları olan bu ufak tefek kadına ayak uydurmanın daha kolay olduğunu çoktan öğrenmişlerdi. Çünkü bir saniye sonra, bir dizi kare, düz ahşap kasadan biri açılmış ve ön kısmı düşerek ortaya çıkmıştı-

"Bu da ne?" İçerideki resme şaşkınlıkla bakarak sordum. "Neye benziyor?" Tami memnun bir ses tonuyla sordu.

Neye benzediğini çok iyi biliyordum. "Onu geri almak zorundasın!"

"Cehennem gibi geri alıyorum," dedi Roy. "Neredeyse yırtıyordum hepsini buraya taşımak gibi bir şey."

"Nereden aldın? *Nereden aldın onları?*"

"Oh, biliyorsun." Sırıttı. "Sadece etrafta takılıyorlardı." "Bu da öyleydi," diye ekledi on dört yaşındaki arsız Jesse, alt kattaki tiki bardaki hula kızı posterlerinden birini taşıyor.

Çok az giyimli hula kızı posterlerinden biri.

"İyi deneme," dedi Tami, elini göğsüne koyarak oğlunu durdurdu.

"Ama odalarımızı istediğimiz gibi dekore edebileceğimizi söylemiştin-" "Ayrıca rüküslüğü azaltmaya çalıştığımı da söyledim."

"Odamda olacak. Kimse görmeyecek! O şeyler gibi değil," diye ekledi, balkondan içeri taşınan bir grup heykeli başıyla işaret ederek.

Ya da bir balkonu. Ama bu geniş alan son gördüğümde beri kapatılmıştı; kıvrımlı pencereler bir solaryum gibi yukarıya doğru yaylanıyor, bitkiler, sütunlar ve heykeller havuzu çevreliyordu. Bir Grek mağarasına benziyordu -ya da belki bir Olimpos mağarasına, diye düşündüm, tanıdık bir suret yanımdan geçerken bakakalmıştım.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Rüküşlüğün bir parçası," dedi Tami kaşlarını çatarak. "Biz tanrılarla savaşıyoruz ve o bahçesini onlarla mı süslüyor? Boyalı heykel diye bir şey duyan var mı?"

"Eski Roma'da çok modaydı," dedi Marco, başka bir odadan içeri girerken. "Boyalı giysiler ve deri, gözler için deniz kabukları - böylece parlarlardı - ve festivaller için çiçeklerle süslenirlerdi. Fikir, onları gerçek insanlar gibi göstermekti, müzeleri doldurdukları o ürkütücü beyaz şeyler gibi değil."

"O zaman neden diğer türden bu kadar çok ürettiler?" Jesse sordu. Marco omuz silkti. "Yapmadılar. Sadece boyası aşındı."

"Tami," dedim acımasızca. "Neden. Biz. Buradayız?"

Bana göz kırptı. "Bana işleri idare etmemi söyledin; ben de idare ediyorum."

"Evet, ama-"

"Ve ilk öncelik daha fazla odaydı. Üç yatak odalı bir süite iki düzine insan mı dolduruldu? Ve bu sadece kızlardı. İtfaiye müdürünün burada olmamasına şaşırdım-"

"Muhtemelen çok korkmuşlardır," dedi başka bir vampir, her iki kolunun altına sıkıştırdığı bir heykelle kapıdan çıkarken. Ellerinde teneke kutular ve bir merdivenle içeri giren boyacı beyazı giymiş iki adamdan kaçmak için bale hareketi yapmak zorunda kaldı.

"Ustanın duvar resmi. Ondan kurtulun," dedi Tami onlara kısaca. "Bir dakika. Nesi varmış bunun?" diye sordum.

"Bilmek istemezsin."

"Bilmek istiyorum," dedi Jesse ve onları takip etmeye başladı.

Ta ki Tami onu yakasından yakalayana kadar. "Senin çocukları eğlendirmen gerekmiyor mu?"

"Jiao bu işi halleder."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?" Dudaklarını büzdü.

"Muhtemelen hayır."

"Git ona *yardım* et," dedi Tami ve onu salona doğru itti.

"Tami," dedim uğursuzca.

"Yeterince odası olan bir yer bulmak da pek kolay olmadı," diye ekledi, hiçbir şey olmamış gibi. Tami'nin kaos konusunda epey pratiği vardı. "İçinde yaşamaktan kesinlikle utanmayacağın, yeterince güvenli bir yer değil."

."

"Ben kolay utanmam."

"-ve bu Pythia'nın ofisini utandırmazdı, içeride insanlar varken-"

"Buraya kimse gelmez!"

"Buraya kimse gelmiyor çünkü belli bir grup onları içeri almıyor," dedi Tami, yakındaki vampirlere bakarak. "Ama seni sonsuza dek saklayamazlar. Biliyorum, biliyorum," dedi bir elini kaldırarak. "İnsanlar seni öldürmeye çalışıyordu. Ama hâlâ işlevini yerine getirmen gerekiyor."

Pembe saçlı kız, kucağında bir bebekle yakındaki bir koltuktan, "Haklı," dedi.

"Öyleyse, gözden geçirelim, olur mu?" Tami bir parmağını kaldırarak ısrar etti. "Birincisi, geri dönmek için güvenli bir yere ihtiyacın vardı. Geçen gün koca bir kara büyücü ordusu buraya giremediyse, bence burası olabildiğince güvenli. Tabii bir sığınakta yaşamak istemiyorsan-"

"İşte bir fikir," dedi Marco, devasa kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak bize bakarak. Muhtemelen bu fikri patrona satmak zorunda kalacağı içindir. "Denemediğimiz tek şey hakkında-"

"Çölde işe yaramadı, değil mi?" Tami, aslında bir sığınağa benzeyen eski doğaüstü BM'ye atıfta bulunarak sordu. Şimdi kumun içinde camdan bir kayganlık vardı.

Marco'nun ağzı kapandı ve kaşlarını biraz daha çatı.

"İki, erişilebilirlik," diye devam etti Tami. "İnsanlar sizi görebilmeli. Dilekçe vermek, tavsiye istemek vs. için. Burası Vegas'ın ortasında. Bundan daha erişilebilir bir yer olamaz."

"Kimse benden tavsiye de istemiyor," diye belirttim. "Sana ulaşabilirlerse olabilirler!" Tami baktı bıkın. "Bakın. Bütün dünyayı içeri al demiyorum. Ama seni görmesi gereken ve senin de görmen gereken insanlar var. Sen *Pythia*'sın. Bunun getirdiği sorumluluklar var." "Bir de bana sor."

"Deniyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Sen, onlar arayana kadar kasada kilitli tutulacak bir vampir malı değilsin. Sen bağımsız bir ajansın ve

yapman gereken bir işin var. Ve herkesin *bunu kabul etmeyi* öğrenmesi gerekecek," dedi Marco'ya bakarak.

O da beni şaşırtarak hiçbir şey söylemedi.

"Üç," dedi Tami. "Ekselansları buraya taşıdığında buranın çok küçük ve perişan olduğuna karar verdi ve böyle bir sefalet içinde yaşamasının beklenemeyeceğine karar verdi-"

"Tam olarak böyle söylediğinden şüpheliyim," diye mırıldandım, hâlâ Marco'ya bakıyordum. "Aynen böyle söyledi, söyle ona." Tami geçerken Fred'i yakaladı, Kulağında telefon vardı.

"Tamam, evet," diye kabul etti. "Ama biliyorsun İngilizce onun ana dili değil-"

"Birkaç yüz yıldır burada yaşıyor!" "Ama pek dışarı çıkmıyor."

Tami gözlerini devirdi. "Demek istediğim," dedi inatla, "adamları son iki ayın çoğunu en çok ihtiyaç duyduğu hizmetkârlarına yer açmak için tüm katı yıkıp yeniden inşa etmekle geçirdi. Görünüşe göre sayıları çift haneli ve paylaşmayı sevmiyorlar. Bu mükemmel!"

"Ama burası *bizim* değil," diye belirttim. "Öylece taşınamayız-" "Neden? Konsolos New York'ta-"

"Evinin daha yeni yıkıldığı yerde! Muhtemelen her an dönebilir-"

"-ve sana yaptığı da bu değil miydi? İçeri girdi, seni dışarı attı ve onu aldı?"

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Çünkü öyle sayılır.

"Ve bu konuda seninle konuşma zahmetine bile girmedi, değil mi?" Tami ısrar etti. "Yani, temelde, onun burada yaşamasına nezaketen izin verdiğinizi söyleyebilirsiniz-"

Vampirlerden biri kahkahasını bastırdı.

"-Senden daha büyük bir evi olduğu gerçeğini kabul ederek. Ama şimdi kendi mahkemen olduğuna göre, onu geri almaya karar vermişsin."

Tereddüt ettim. Çok cazipti, özellikle de yaptığı onca şeyden sonra. Ama ilişkimizin yeterince kötü olduğunu düşünüyordum.

"Beni dinle." Tami, giderek ağırlaşan küçük kız poposunun altında kıvrılmayan elimi tuttu. "Geçen gün Jonas'ın sekreterine söylediğin gibi: mahkemeni istediğin yere taşıyabilirsin."

O seni Londra'da istiyor; vampirler ise burada. Çember'in bekleyen kucağına koştüğünü görmek için seni kapı dışarı edeceğini mi sanıyorsun?"

Marco geldi ve uyuyan çocuğu aldı. "Çocuklar bütün gün kumarhanede koşturup durdular, gülüştiler ve odalarını süslemek için bir şeyler aradılar," dedi huysuzca. "Burası kapalı, bu yüzden Casanova'nın umurunda değil, sadece ne zaman ve ne olursa olsun geri getirildikleri sürece."

"Hasar görmemiş mi?" Pahalı tabloları endişeyle bakarak söyledim. Çünkü onları en son eski sahibinin yatırım portföyünün bir parçası olan kasada gördüğümünden oldukça emindim. Ve benim dekorumun raf ömrü çok kısıydı.

"Cassie?" Başımı kaldırıp Marco'nun koyu renk gözlerinin yumuşadığını gördüm, belki de küçük kız onun kocaman boynuna sarıldığı içindi.

"Ne?"

"*Gülüyorlardı.*"

Daha birkaç gün önce yanan, patlamak üzere olan evlerinden kurtarılmasına yardım ettiğim pis, travma geçirmiş çocukları hatırlayarak ona göz kırptım. O zaman kimse gülmüyordu. Bir daha gülerler mi diye merak etmiştim.

"Bunu düşüneneğim," dedim, az önce içeri giren Rico'yu fark ederek. "Rhea?"

"Güzel. Onu görmek ister misin?"

"Evet, ama ... önce görmem gereken başka biri var."

* * *

Pritkin'in başucunda küçük bir grup vardı: Hilde, Abigail ve Rian, sonuncusu Billy Joe ile birlikte bir kenarda oturuyordu. Yeşil yeşil bakıyordu.

Normalden daha fazla.

"Sen iyi misin?" Kolumu ona dolayarak sordum.

Gülümseyerek yukarı baktı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Midem ekşidi."

"Billy. Sen bir hayaletsin. Senin miden yok."

"Şey, ekşi bir şeyim var." Sadece "yack" olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. Birkaç adım geri çekildim.

Rian sessizce kitap okumaya devam etti. Her zamanki gibi görünüyordu: sakın, dingin, güzel. Birinin ona söyleyip söylemediğini merak ettim. "Rian," dedim. "Ben sadece ... uh söylemek istedim-"

"Sonra konuşuruz," dedi gülümseyerek. "Arkadaşların seni bekliyordu."

Yatağa doğru yürüdüm. Bunca zamandır Pritkin'i ziyaret etmemiştim. Bir süredir Caleb'in evindeydi, çünkü cehennem onun için güvenli değildi, şimdi bile. Caleb işe dönmek zorunda kaldıktan sonra da burada, oteldeydi. İkisine de ulaşmak çok zor değildi. Ama ben buna dayanamadım.

Ve şimdi tam da korktuğum kadar kötüydü.

Genellikle sert ve öfkeli, alaycı bir tavırla kısılmış ya da endişe içinde genişlemiş -ya da bazen sıcak, şakacı ya da eğlenmiş- olan gözler şimdi kapalıydı, çok hafif kirpikler kötü sakallı yanaklarda neredeyse görünmüyordu. Görünüşe göre kimse onu tıraş etmeyi düşünmemişti ve saygın bir sakalın yarısına gelmişti.

Omzumun üzerinden baktım. "Bir şey hatırladı mı?" Rian'a sordum.

"Henüz uyanmadı." Yüz ifademi gördü. "Bu kimsenin hayatta kalması gereken bir büyü değil. Ama sen karşı büyüü uyguladığında-" "O uyguladı," dedim dudakımı ısırarak. Ve ona bakarak. "Ne Ya yanlış telaffuz ettiyse? Ya yağmur bir kelimeyi lekelediyse? Ya-"

"Cassie. Biraz zaman ver."

Bir şey söylemedim. Ama yeterince zaman verdiğimi hissettim. Ona bir dünya zaman ayırmışım gibi hissediyordum. Onu sarsmak, gözlerinin açıldığını görmek istedim.

Yatağın kenarına oturdum.

"Jonas az önce buradaydı," diye haber verdi Hildegarde, hiç lafı dolandırmadan. "Biri seni ispiyonlamış."

Yukarı baktım. "Ne istiyormuş?"

"Savaş büyücünüze ne olduğunu bilmek için. Neler olup bittiğini bilmek. Bize nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı ve ne bildiğimizi sormak için - binlerce şey!"

"Ona hiçbir şey söylemedik," dedi Abigail.

"Aynen öyle." Hilde'nin gümüş bukleleri öfkeyle sallandı. "Bir görev hakkında bir yardımcıya soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyor! Bu Pythia'nın ona söyleyeceği -ya da söylemeyeceği- bir şey!" Bana sertçe baktı. "Onu dizginlemen gerekecek."

"Bu konuda biraz yardıma ihtiyacım olabilir," dedim dürüstçe.

Hilde bir an için memnun görünüyordu. Sonra kaşlarını çatı. "Oldukça heyecan vericiydi, itiraf etmeliyim. Ama bu ... açıkçası, genellikle bir

gençler için bir iş."

"Gençlerle tanıştım," dedim kuru bir sesle. "Neredeyse beni öldürüyorlardı." "İyi bir noktaya değindin."

Abigail ikimizin arasına bakıyordu ama gönüllü olmak istiyormuş gibi görünmüyordu. Hem de hiç. İkisi de banyo yapmış ve yemek yemiş gibi görünüyorlardı ama Abigail'in gözleri hala onunla ilk tanıştığım zamankinden daha genişti.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Bu hayat size bunu yapıyor.

"Senin bir ailen var," diye hatırladım.

Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Gerçekten geri dönmem gerekiyor. Ama bir hafta kadar kalıp yerleşmene yardımcı olabilirim?"

"Yeterince şey yaptın," dedim ona. "Çok minnettarım."

Birden gözleri doldu. Sonra da hayatımda gördüğüm en mükemmel reveransı yapmak için ayağa kalktı. "Hizmet etmek bir onurdur," diye fısıldadı. Ve boşluğa bakan Hilde'ye baktı. Ve ona küçük bir tekme attı.

"Ne? Oh, evet. Bu bir onur," dedi Hilde. "Biliyorsun, Jonas'ın asıl sorunu çok fazla erişime alışmış olması. Leydi Phemonoe ile olan ilişkisi yüzünden şımardı. Erişimin bir hak değil, bir ayrıcalık olduğunu hatırlamak için birkaç derece daha ayrıma ihtiyacı var. "

Billy bir viyaklama sesi daha çıkardı, sonra da bir hışırtı. Abigail telaşla ona baktı ve Hilde'nin elini tuttu. "Belki bunu daha sonra konuşabiliriz?"

"Ah evet." Hilde gözlerini kısarak bana baktı ve sonra elimi okşadı.

"Jonas yine ortalıkta dolanırsa diye ben yukarıda olacağım, tamam mı?"

Başımı salladım. Dört gözle bekliyor gibi görünüyordu.

Gittiler.

Pritkin'in henüz kıpırdamadığı yatağa tekrar baktım. "Pythia'lar onun anılarını aldılar," dedim Rian'a. "Yapmak zorunda olduklarını söylediler, yoksa zaman değişecekti. Ama onları geri alması gerekiyor."

"Eminim yapacaktır."

Tanrım, onun huzurunu kıskanıyordum! Birçok açıdan.

Bir süre sonra, "Bir sorum var, eğer cevaplamak istersen," dedi.

"Ne?" Ona dönüp baktım. "Elbette."

Rosier hakkında bir şeyler bekliyordum çünkü yakın olduklarını biliyordum. Ama aldığım şey bu değildi. "Hayaletin bana neler olduğunu anlattı. Yani, bir kısmını. Ama anlamadığım bir şey vardı."

"Bir şey mi?" Yarisını bile anlamamıştım ama ben de oradaydım. Başını salladı. "Ares'i yok eden öldürücü darbe. Arthur tarafından yapılmıştı, değil mi?"

"Evet."

Başını öne eğdi. "Ama benim tuhaf bulduğum şey de bu. Anladığım kadarıyla yarı insan yarı su feyiydi. Yine de bir ateş silahı mı kullanıyordu?"

"Daha çok Ares'in kendi gücünü bumerang gibi ona geri gönderdi."

"Evet, ama bunu nasıl yaptı? Bu konuda, nasıl kullandı Excalibur hiç mi? Küçük bir nokta olduğunu biliyorum ama bu beni rahatsız etti. Nimue'nin kılıcı ona neden verdiğini bile merak ettim."

Bir an düşündüm ve sonra Rosier'in gördüğü en çirkin adamı tarif edişini hatırlayarak güldüm. Neredeyse insanlık dışı bir şekilde. "Tahmin yürütecek olsaydım," dedim ona, "Arthur'un her iki tarafında da biraz fey olduğunu söyledim. Bu aynı zamanda sembolünün neden bir ejderha olduğunu da açıklayabilir."

Kaşları kalktı.

Billy *hıçkırdı*, öksürdü ve boğazından garip bir *hnnnz* sesi çıkardı ki bu gerçekten iticiydi. İçimi çektim. Hasta bir hayalet için ne yaptın? Böyle bir şeyi hiç duymamıştım bile.

Ama onu herhangi bir büyücüye götürmeyeceğim kesindi.

"Kahvaltıdan sonra sana bir çizim verebilirim," dedim.

"Beraberlik istemiyorum. Bu şeyin boğazımdan çıkmasını istiyorum!" "Ne şeyi?" Temkinli bir şekilde sordum.

Ve cevap olarak birkaç fırlama sesi daha aldım.

Ona savaş alanında nereye gittiğini sormak istedim. Bir dakika önce yanımdaydı ve bir dakika sonra gitmişti. Yardım edebileceğinden değil; ikimizin de gücü tükenmişti. Ama yine de . . .

Neyin peşinde olduğunu merak ettim.

"Unutma," dedi Rian bana. "Başka her ne olduysa, Ares öldü."

"Ama Jo değil. Tam olarak değil."

"Ama o sadece bir hayalet. Bir hayalet ne yapabilir ki?" "Şaşıracaksın."

Sonra yatakta hafif bir kıpırdanma oldu.

Ayağa fırladım ve eğildiğimde yeşil gözlerin açık olduğunu ve bana baktığını gördüm. Uyanık ve farkında. Ve canlı.

Bir an için sadece ona baktım. Bir şey söyleyemiyor gibiydim. Ve ilk kez, o da yapmadı.

Rian bana, "Sesini geri kazanmasının biraz zaman alabileceği konusunda uyarıldık," dedi. "Aslında, tüm duyuları birkaç gün boyunca biraz ... çarpık olacak. Büyü biraz kafa karıştırıcı."

Evet, eminim.

Yatağa oturdum ve Pritkin birkaç denemeden sonra kolumu tutmayı başardı. Beni kendine doğru çekti ve bir an için kendimi suçlu hissettim çünkü ona ne söyleyeceğimi düşünmek için birkaç günüm olduğu için rahatlamıştım. Yaşadığımız onca şeyden sonra, gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

Ama görünüşe göre bir tek ben varmışım.

"Hatırlıyorum," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Gözleriyle karşılaştım ve sadece birkaç santim öteden gözleri . . . yoğundu.

Yutkundum. "Tam olarak neyi hatırlıyorsun?"

Gülümsedi. Yemin ederim, hayatımda gördüğüm en şeytani şeydi. "Her şey."

Aman Tanrım.

Ama sonra Billy beni kurtardı.

Hurk, hnggg, hnggg, hnggg! Yak yak yak yak.

Ve sonra Billy Rosier'i öksürdü.

Sonuç

Rian ve ben aşağıya iniyorduk, çünkü hem Caleb onu rahatlatmak için gelmişti hem de cehenneme kadar eşlik etmesi gereken bir iblis lordu vardı. Çok sıkılmış, çok yorgun, çok bastırılmış bir iblis lordu. Kiminle konuşuluyordu?

"Baban güç sayesinde herkesi hizada tuttu," dedi sert bir şekilde. "Elde etmesine yardım ettiğin ama sana asla teşekkür etmediği güç. Diploması, kurnazca anlaşmalar ve katıksız cüretkârlık sayesinde eşit derecede başarılı oldunuz. Daha azıyla daha fazlasını yaptığınız halde nasıl onun dengi olmazsınız?"

Rosier bir şey söylemedi. Söyleyebileceğinden emin değildim. Ama Rian'ın umurunda değil gibiydi.

"Yüzyıllar boyunca tek duyduğum 'Bir oğlum olmalı', 'Daha fazla güce sahip olmalıyım', 'Bana yardım edecek bir oğlum olmalı' oldu. Ama tüm bunlar olurken siz oğlunuz olmadan da işleri gayet iyi idare ediyordunuz! Ve tebaanızdan biri olarak, şu anki hayatımızı babanızın dönemine dair duyduğum hikayelere tercih ettiğimi söyleyebilir miyim?"

Rosier uysal görünmeyi başardı.

"Yaşadığınız onca şeyden sonra bir şeyler öğrendiğinizi varsayabilir miyim? Ve Pritkin'in artık Demokles'in kılıcı altında yaşaması gerekmiyor mu? Ona bundan sonra özgür olduğunu ve kendi yolunu seçebileceğini söyleyebilir miyim?"

Rosier bunun üzerine hafifçe sertleşir gibi oldu ve bir omurga geliştirdi - ya da buğulu buhar versiyonu her neyse. Ta ki o kara gözleri parlayana ve ona küçümseyen bir bakış fırlatana kadar. O da hafif bir iç çekişe benzer bir ses çıkardı.

Ve katlanmış.

"Öğle yemeği için Casanova'yı alacağım, sonra da Lord Rosier'yi eve götüreceğim," dedi Rian, soluk mavi Birkin çantasını asansör düğmesine basabilmek için diğer koluna geçirirken. "Eğer bana ihtiyacın olursa, Carlos seninle temasa geçebilir."

Beni öptü ve asansöre bindi.

"Sanırım önümüzdeki birkaç haftanın tadını çıkaracağım," dedi Rosier'e. "Sana söylemek istediğim pek çok şey var."

Rosier temelde bir duman kokusu olmasına rağmen bir şekilde alarm görüntüsü vermeyi başardı. Bir Billy, tamamen dağılmadan önce bir keresinde beni sardığı gibi onu da sarmıştı. Ve Rosier kaybolmamak için yeterli yapışma gücünü toplayana kadar onu kendi yaşam gücüyle ayakta tutmuştu.

Bundan sonra ona çok şey borçlu olacaktı. Bir hayalete ne tür bir hediye verdiğini merak ettim. Sonra Billy ve Rosier'i ve ikisinin birlikte yaratabilecekleri kargaşayı düşündüm ve bilmek istemediğime karar verdim.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi Rian, zarif bir Jimmy Choo'yu asansörün kapısına yerleştirirken. Ve çantasını karıştırmaya başladı. "Lord Mircea bunu sizin için gönderdi." Ve yassı, dikdörtgen bir paket çıkardı. "Ama garip bir şekilde John'un odasına teslim edilmiş."

"Pritkin'e. . . Pritkin'e mi?" Bu konuda içimde kötü bir hisle sordum.

Rian dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı, efendisi için klima akımlarıyla boğuşuyordu. "Benden bunu iletmem istendi."

"Teşekkürler," dedim, ağzım kurumuştur. Ve gidişini izledim.

Paket elbette altın ve beyaz şeritlerle pahalı bir şekilde sarılmıştı. Bir de kart vardı. Selamlama yoktu, sadece güzel, akıcı bir yazıyla yazılmış tek bir satır.

Belki de hanımefendi tekrar düşünmek ister?

Uzun bir süre baktım. Sonra da kâğıdı bir anda yırtıp attım. Mircea'nın bana neden bir kitap gönderdiğini merak ederek, "Yara bandı gibi," diye düşündüm acımasızca.

Ta ki kitabın adını görene kadar. Dante'nin koridorunda durmuş, elimde *Le Morte d'Arthur*'un güzelce resimlenmiş bir kopyasını tutuyordum. Kral Arthur hakkında yazılmış en ünlü kitap. . . ve onun sarayı.

Mircea, diye düşündüm öfkeyle, Pritkin'in odasına baktım ve notu elimde buruşturdum.

Ve sonra yer değiştirdim.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.